

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

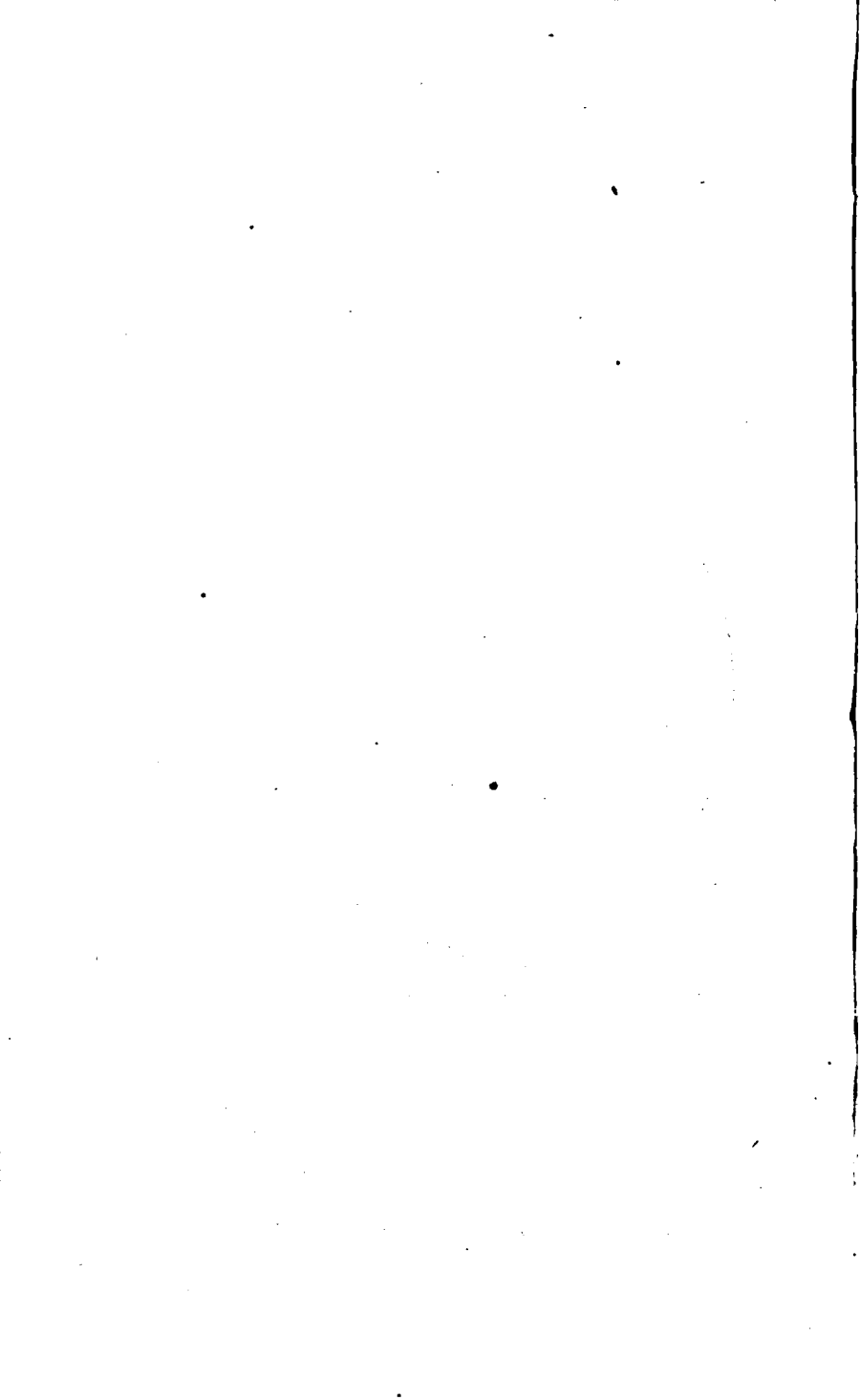
VOLUMEN NONUM

BIPONTI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CICJCCXCI

Τ Α Π Ρ Ο Σ Κ Ρ Ο Ν Ο Ν .

ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΣ.

ΙΕΡ. Ω ΚΡΟΝΕ, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων τό γε νῦν ἵ
εἶναι, καὶ σοὶ τέθυται, καὶ κεκαλλιεῖται παρ' ἡμῶν, τί
ἂν μάλιστα ἐπὶ τῶν ἱερῶν αἰτήσας λάβοιμι παρὰ σοῦ;

ΚΡΟΝ. Τοῦτο μὲν αὐτόν σε καλῶς ἔχει ἐσκεῖσθαι ὅ
τι σοι εὐκτέον, εἰ μὴ καὶ μάντιν ἅμα ἐθέλοις εἶναι τὸν
ἄρχοντα, εἰδέναι τί σοι ἥδιον αἰτεῖν, ἐγὼ δὲ τὰ γε δυ
νατὰ οὐκ ἀνανεύσω πρὸς τὴν εὐχὴν.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ πάσαι ἔσκεμμαι, ἐρῶ γὰρ τὰ κοινὰ
ταυτὶ, καὶ πρόχειρα, πλοῦτον, καὶ χρυσὸν πολὺν, καὶ

S A T U R N A L I A .

SACERDOS ET SATURNUS.

Sac. QUANDOQUIDEM, Saturne, imperium tenere nunc
videris, sacrificatumque tibi a nobis ac litatum est; quid-
nam potissimum inter sacra petatum abs te licet consequi?

Sat. Illud quidem te ipsum probe deliberatum habere
oportebat, quid optandum tibi sit, nisi simul divinatorem
esse vis eum, qui imperat, ut sciat, quid petere tibi colli-
beat. Ego vero, quae quidem possunt fieri, tuo voto non
negabo.

Sac. Quin olim deliberavi. Rogo enim communia ista
& prompta, divitias, & aurum multum, & virorum esse
Lucian, Vol. IX. A

ἀνδρῶν δεσπότην εἶναι, καὶ ἀνδράποδα πολλὰ κερτῆσθαι, καὶ ἐσθῆτας εὐανθεῖς, καὶ μαλακάς, καὶ ἄργυρον, καὶ ἐλέφанта, καὶ τᾶλλα, ὅπόσα τίμια. τούτων οὖν, ὦ ἄριστε Κρόνε, δίδου μοι, ὥς τι καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς σῆς ἀρχῆς, μηδὲ ἄμοιρον εἶναι μόνον αὐτῶν διὰ παντὸς τοῦ βίου.

- 2 ΚΡΟΝ. Ὅρᾳς; οὐ κατ' ἐμὲ τοῦτο ἤτησας· οὐ γὰρ ἐμὸν διανέμειν τὰ τοιαῦτα· ὥστε μὴ ἄχθου, εἰ ἀτυχήσεις αὐτῶν, ἀλλ' αἶτει παρὰ τοῦ Διὸς, ὅποταν εἰς ἐκεῖνον ἡ ἀρχὴ περιέλθῃ μετ' ὀλίγον. ἐγὼ δ' ἐπὶ ρητοῖς παραλαμβάνω τὴν δυναστείαν. ἐπτά μὲν ἡμερῶν ἡ πᾶσα βασιλεία. καὶ ἦν ἐκπρύβεσμος τούτων γένωμαι, ἰδιώτης εὐθύς εἰμι, καὶ πού τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς. ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς ἐπτά σπουδαῖον μὲν οὐδὲ ἀγοραῖον διοιτῆσασθαι μοι συγκεχώρηται, πίνειν δὲ, καὶ μεθύειν, καὶ βοᾶν, καὶ παίζειν, καὶ κυβεύειν, καὶ ἄρχοντας

10 Ἐπὶ ρητοῖς) Ὁρισμένοι. G. quae septem diebus absolueban-
11 Τῶν ἐπτά μ. ἡμ.) Saturnalia, tur, & hieme celebrabantur. G.

dominum, & mancipia habere multa, & vestem floridam atque mollem, & argentum, & ebur, & reliqua, quaecunque pretiosa sunt. Horum ergo, Saturne optime, fac mihi copiam, ut ipse quoque fructum aliquem tui imperii consequar, nec solus tota vita rerum illarum expers maquam.

Sat. Vides? non petiisti, quod in mea potestate sit: nec enim tribuere talia meum est. Itaque noli graviter ferre, si ea non consequaris: verum a Iove pete, cum ad illum paulo post transierit imperium. Ego vero conditionibus quibusdam capio potestatem. Septem enim diebus totum mihi regnum finitur: hunc terminum egressus continuo sum privatus, & de promiscua multitudine unus. Illis ipsis vero septem diebus serium quidem nihil, neque publicum negotium agere mihi licet; sed bibere, & inebriari, & clamare, & iocari, & alea ludere, & reges vini constituere,

καθίστασθαι, καὶ τοὺς οἰκέτας εὐωχεῖν, καὶ γυμνὸν ἔδειν, καὶ κροτεῖν ὑποτρέμοντα· ἐρίοτε δὲ καὶ ἐς ὕδαρ ψυχρὸν ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖσθαι, ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον. ταῦτα ἐφεῖται μοι ποιεῖν. τὰ μεγάλα δὲ ἐκείνα, τὸν πλοῦτον, καὶ τὸ χρυσίον, ὃ Ζεὺς διαδίδωσιν οἷς ἂν ἐθέλῃ.

ΙΕΡ. Ἄλλ' οὐδ' ἐκείνος, ὦ Κρόνε, ραδίως καὶ προ- 3
χείρως. ἔγωγ' οὖν ἤδη ἀπηγόρευκα, αἰτῶν μεγάλη τῇ Φωνῇ· ὃ δ' οὐκ ἐπαίει τὸ παράπαν, ἀλλὰ τὴν αἰγίδα ἐπισείων, καὶ τὸν κεραυνὸν ἐπανατεινόμενος, ὀριμὸν ἐνορῶν, ἐκπλήττει τοὺς ἐνοχλοῦντας. ἦν δὲ ποτε καὶ ἐπιβούση τινί, καὶ πλούσιον ποιήσῃ, πολὺ τὸ ἄκριτον ἐνταῦθα, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἐρίοτε καὶ συνετοὺς ἀφείξῃ, ὃ δὲ παμπονήροις τε καὶ ἀνοήτοις ἀνδράσι περιχεῖ τὸν πλοῦτον, μαστιγίαις ἢ ἀνδρογύνομς τοῖς πλείστοις αὐτῶν. πλὴν τὰ γε σοὶ δυνατὰ ἐθέλω εἰδέναι, τίνα ταῦτά ἐστιν;

ΚΡΟΝ. Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκατα- 4

& servos exciperé convivio, & nudum canere, & tremulos plausus edere, interdum etiam in aquam frigidam praecipitem detrudi, fuligine picto vultu: haec, inquam, facere mihi permissum est. Verum maiora illa, divitias, & aurum, Iuppiter, quibus visum est, distribuit.

Sac. Sed neque ille, Saturne, facile & promte. Equidem iam fatigatus sum magna voce petendo: at ille omnino non audit, sed aegide quassata, atque intentato fulmine, torvum videns, qui sibi molesti sunt perterret. Si quando etiam annuat alicui, divitemque illum reddat; hic vero indiscreti multum, relictisque bonis ac prudentibus viris, ille pessimos ac sensu paene communi carentes circumfundit divitiis, verberones plerumque & effeminatos homines. Sed quae tu potes, scire velim, qualia sint.

Sat. Non omnino parva illa quidem, neque plane con-

βειν

Φρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς, εἰ μὴ σοι γε μικρὸν δοκεῖ τὸ νικᾶν κυβεύοντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐς τὴν μονάδα κυλιόμενου τοῦ κύβου, σοὶ τὴν ἐξάδα ὑπεράνω αἰεὶ φαίνεσθαι. πολλοὶ γοῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἐπεσιτίσαντο, οἷς ἰλέως καὶ Φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει. οἱ δὲ ἔμπαλιν γυμνοὶ ἐξηγήσαντο, συντριβέντος αὐτοῖς τοῦ σκάφους, περὶ οὕτω μικρῷ ἔρματι τῷ κύβῳ. καὶ μὴν καὶ πίνειν ἐς τὸ ἥδιστον, καὶ ὠδικώτερον ἄλλου δοῖναι ἅμα ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ διακονουμένων τοὺς μὲν ἄλλους ἐς τὸ ὕδωρ ἐμπεσεῖν, (τοῦτο γὰρ τοῦπιτίμιον τῆς ἀδεξίου διακονίας) σὲ δὲ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι καλλίνικον, καὶ τὰβλ' ἀφαιρεῖσθαι τὸν ἀλόντα. ὁρᾷς ἡλίκον τὸ ἀγαθόν, ἔτι καὶ βασιλέα μόνον ἐφ' ἀπάντων γενέσθαι, τῷ ἀστραγάλῳ κρατήσαντα, ὡς μήτε ἐπιταχθείης γελοῖα ἐπιτάγματα, καὶ αὐτὸς ἐπιτάττειν ἔχῃς, τῷ μὲν αἰσχρὸν τι περὶ αὐτοῦ ἀναβοῆσαι, τῷ δὲ γυμνὸν ὀρχήσασθαι, καὶ ἀράμενον

(12 Καλλίνικον) Τὸν νικήσαντα. G.

temnenda, si ad vim exigantur totius imperii: nisi forte parvum tibi videtur vincere alea, & provoluta reliquis in unionem tessera, senionem in summo tibi semper apparere. Multi enim ad satietatem usque inde sibi pararunt viaticum, quibus propitia secundaque tessera annuerit: alii contra enatarunt nudi, fracto ipsis ad exiguum adeo scopolum, tesseram, navigio. Verum etiam bibere iucundissime, & simul aliis canendi peritiorem videri in convivio, & ministrantium alios incidere in aquam, (hoc enim ministerii parum dextri praemium est) te vero & honestum, victorem praedicari, & praemia auferre victo, vides, quantum sit bonum? Porro regem solum fieri omnium, talorum victoria, ut neque ridicula tibi iniungantur imperia, & imperare ipse possis, huic quidem, ut turpe quiddam de se ipse proclamet, alii ut nudus saltet, & succollata tibi-

τὴν αὐλητρίδα, τρίς τὴν οἰκίαν περιελθεῖν; πῶς οὐχὶ καὶ ταῦτα δείγματα μεγαλοδωρίας τῆς ἐμῆς; εἰ δὲ τὸ μὴ ἀληθῆ μηδὲ βέβαιον γίνεσθαι τὴν τοιαύτην βασιλείαν αἰτίαση, ἄγνωμον ποιήσεις, ὁρῶν αὐτὸν ἐμὲ τὸν ταῦτα διανεμόντα ὀλιγοχρόνιον τὴν ἀρχὴν ἔχοντα. τούτων δ' οὖν ἅ μοι δυνατὰ δοῦναι, τῶν πεττῶν, τοῦ ἄρχειν, τοῦ ἄδειν, καὶ τῶν ἁ κατηριθμησάμεν, θάρρῶν αἶτει, ὥς ἐμοῦ πρὸς οὐδὲν δεδιζομένου σε τῇ αἰγίδι, καὶ τῷ κεραυνῷ.

ΙΕΡ. Ἄλλ', ὦ Τιτάνων ἄριστε, τῶν μὲν τοιούτων οὐ δέσμαι, σὺ δὲ ἄλλ' ἐκεῖνό μοι ἀπόκριναι, ὃ μάλιστα ἐπόθουν εἶδέναι· καί μοι ἦν εἴπης αὐτὸ, ἱκανὴν ἔσθ' τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδωκώς ἀντὶ τῆς θυσίας, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἀφίημί σοι τὰ χρεᾶ.

ΚΡΟΝ. Ἐράτῃ μόνον, ἀπακρινοῦμαι γὰρ, ἦν εἰδὼς τύχῳ.

ΙΕΡ. Τὸ μὲν πρῶτον ἐκεῖνο, εἰ ἀληθῆ ταῦτ' ἔστιν, ἃ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὥς κατήσθεις τὰ γεννάμενα ὑπὸ

6 Τῶν πεττῶν) Πιστὸς τὸ ταυλίον. C.

cina ter domum circumeat; nonne haec etiam magnificentiae meae specimina? Si vero causeris, non verum esse, neque firmum hoc regnum, importune feceris, qui videas, me ipsum, qui tribuo talia, parvi temporis habere imperium. De his igitur, quae dare in potestate mea est, de talis, de regno, canendo, & quaecunque enumeravi, audacter pete, qui nunquam aegide te vel fulmine perterrebo.

Sac. Sed talibus mihi, Titanum optime, nihil opus est. Quin tu illud mihi responde, quod scire maxime vellem; idque mihi si dixeris, satis magnum mihi premium pro sacrificio retuleris, reliquaue tibi debita remittam.

Sat. Interroga modo: respondebo enim, si sciam.

Sac. Primo illud, vetane sint ista, quae de te audimus, devorare te solitum, quae nascerentur e Rheae, illam vero;

τῆς Ῥέας, ἐκείνη δὲ ὑφελομένη τὸν Δία, λίθον ὑποβαλλομένη ἀντὶ τοῦ βρέφους, ἔδωκέ σοι καταπιεῖν· ὁ δὲ εἰς ἡλικίαν ἀφικόμενος, ἐξήλασέ σε τῆς ἀρχῆς, πολέμῳ κρατήσας, εἶτα εἰς τὸν Τάρταρον φέρων ἐνέβαλε, πεδῆσας αὐτόν σε, καὶ τὰ συμμαχικὰ ἅπαν, ὅπσον μετὰ σοῦ παρτάττετο.

ΚΡΟΝ. Εἰ μὴ ἑορτὴν, ὦ οὔτος, ἤγομαι, καὶ μεθύειν ἐφίετο, καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς δεσπόταις ἐπ' ἐξουσίας, ἔγνωσ' ἂν, ὡς ὀργίζεσθαι γοῦν ἐφείταί μοι, τοιαῦτα ἐρωτήσας, οὐκ αἰδεσθεὶς παλιὸν οὕτω καὶ πρεσβύτην θεόν.

ΙΕΡ. Καὶ γὰρ ταῦτα, ὦ Κρόνε, οὐ παρ' ἐμαυτοῦ φημι, ἀλλ' Ἡσίοδος καὶ Ὅμηρος· ὁκνῶ γὰρ εἰπεῖν ὅτι καὶ ἄλλοι ἅπαντες ἄνθρωποι σχεδὸν ταῦτα πεπιστεύκασιν περὶ σοῦ.

6 ΚΡΟΝ. Οἷε γὰρ τι τὸν ποιμένα ἐκείνον, τὸν ἀλαζόνα, ὑγιές τι περὶ ἐμοῦ εἰδέναι; σκόπει δὲ οὕτως. ἔσθ'.

9 Ἐγὼς ἂν ὡς ὀργίζεσθαι) Τὸ ἐξῆς, ἔγνωσ' ἂν ἐρωτήσας ὡς ὀργίζεσθαι γοῦν ἐφείτο μοι. V.

subducto furtim Iove, lapidem subiectum pro puero devorandum tibi dedisse: illum vero, adultus cum esset, bello te victum regno expulisse, tum vinctum te tuaque omnia auxilia, quae tibi se adiunxerant, deiecisse in tartarum.

Sat. Heus tu, nisi festum diem ageremus, & inebriari licitum esset, atque maledicere, prout libitum, dominis, disceres sane, irasci mihi permissum, talia qui rogaris, nihil reveritus canum adeo & senem Deum.

Sac. Atqui ego ista, Saturne, non mea sponte interrogo; sed Hesiodus & Homerus, nolo enim dicere reliquos homines prope universos, haec de te credunt.

Sat. Putas enim, pastorem illum, iactabundum impostorem, sanī quidquam de me scire? Considera autem hoc

ὅστις ἄνθρωπος (οὐ γὰρ θεὸν ἐρῶ) ὑπομείνειεν ἂν ἐκὼν αὐτὸς καταφαγεῖν τὰ τέκνα, εἰ μὴ τις Θυέστης ἦν, καὶ ἄσπεβι ἄδελφῳ περιπεσὼν, ἥσθιε; καὶ τοῦτο γ' ἂν εἴη, πῶς ἀγνοήσκει λίβαν ἀντὶ βρέφους ἐσθίαν, εἰ μὴ ἀνάλγητος εἴη τοὺς ὀδόντας; ἀλλ' οὔτε ἐπαλεμῆσαμεν, οὔτε ὁ Ζεὺς βία τὴν ἀρχὴν ἀφείλετο, ἐκόντος δέ μου παραδόντας αὐτῷ, καὶ ὑπεκστάντος ἀρχεῖν. ὅτι μὲν γὰρ αὐτε πεπέδημαι, οὔτε ἐν τῷ Ταρτάρῳ εἰμι, καὶ αὐτὸς ὄρας, εἶμαι, εἰ μὴ τυφλὸς, ὥσπερ Ὀμηρος, εἶ.

ΙΕΡ. Τί παθὼν δέ, ὦ Κρόνε, ἀφῆκας τὴν ἀρχήν; 7

ΚΡΟΝ. Ἐγὼ σοι φράσω. τὸ μὲν ὅλον, γέρων ἤδη καὶ ποδαγρὸς ὑπὸ τοῦ χρόνου ὢν, (διὸ καὶ πεπεδησθαι με οἱ πολλοὶ εἶκασαν) οὐ γὰρ ἡδυνάμην διαρκεῖν πρὸς οὕτω πολλὴν ἀδικίαν τῶν νῦν, ἀλλ' αἰεὶ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω καὶ κάτω, τὸν κεραυνὸν διηρμένον, ταῦς ἐπιόρκους, ἧ

4. Ἀτάλγης) Ἀταίσθητος, ἀπαθεί. G.

modo. Estne, ut homo, neque enim dicam Deum, sustineat sua sponte suos ipse devorare liberos, nisi quis forte Thyestes, in fratrem impium incidens, edit? Et hoc si forte fuerit; quomodo imprudens lapidem edere pro puerro possit, nisi forte sensus omnis expertes dentes habeat? Sed neque bellum gessimus, neque vi imperium mihi ademit Iuppiter, sed mea cum sponte ego traderem illi, & imperio cederem. Me quidem compeditum non esse, neque in tartaro, ipse quoque vides, arbitror, nisi caecus es, ut Homerus.

Sac. Qua igitur causa, Saturne, motus reliquisti imperium?

Sat. Ego tibi dicam. In universum senex cum iam es sem, & ipsa aetate podager, unde etiam compeditum me coniciebat vulgus: neque enim sufficere poteram ad multam adeo hominum, qui nunc sunt, iniustitiam; sed currendum semper erat sursum deorsum, fulmine intentato.

ἱεροσύλους, ἢ βιαίους καταφλέγοντα, καὶ τὸ πρᾶγμα πάνυ ἐργῶδες ἦν, καὶ νεανικόν· καὶ ἐξέστην οὖν εὖ ποιῶν τῷ Διί. καὶ ἄλλως δὲ καλῶς ἔχειν ἐδόκει μοι διανείμεντα τοῖς παισὶν οὗσι τὴν ἀρχὴν, αὐτὸν εὐωχεῖσθαι τὰ πολλὰ ἐφ' ἡσυχίας, οὔτε τοῖς εὐχομένοις χρηματίζοντα, οὔτε ὑπὸ τῶν τάναντία αἰτούντων ἐνοχλούμενον, οὔτε βροντῶντα, ἢ ἀστράπτοντα, ἢ χάλαζαν ἐνίοτε βάλειν ἀναγκαζόμενον· ἀλλὰ πρεσβυτικόν τινα τοῦτον ἡδίστον βίον διάγω, ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ἰαπετῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιώταις προσμυθολογῶν. ὁ δὲ ἄρχει, μυρία ἔχων πράγματα· πλὴν ὀλίγας ταύτας ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπεξελέσθαι μοι ἔδοξε, καὶ ἀναλαμβάνω τὴν ἀρχὴν, ὥς ὑπομνήσαιμι τοὺς ἀνθρώπους οἷος ἦν ὁ ἐπ' ἐμοῦ βίος, ὅποτε ἄσπορα καὶ ἀνήροτα πάντα ἐφύετο αὐτοῖς, οὐ στάχυες, ἀλλ' ἔτοιμος ἄρτος, καὶ κρέα ἐσκευασμένα, καὶ ὁ οἶνος ἔρρει ποταμῆδον, καὶ

quo periuros, aut sacrilegos, aut violentos comburerem, eratque res valde laboriosa & iuvenis vires poscens: itaque Iovi, quod nondum poenitet, cessi imperium. Et aliquin decens mihi videbatur, diviso filiis imperio ipsum me frequenter & quiete epulari, ut neque operam darem precantibus, neque molestias ab his, qui contraria peterent, perferrem, neque tonarem, aut fulgurarem, aut grandinem deiicere interdum cogere; sed vitam hanc agerem senilem iucundissimamque, meracius nectar bibens, fabulans cum Iapeto & aliis aequalibus. At ille imperat inter mille molestias; nisi quod paucos dies, ea, qua dixi, lege excipere mihi visum est, ut admoneam homines, qualis fuerit me imperante vita, cum ferente nullo aut arante nascerentur illis omnia, nec spicae, sed paratus iam panis, & carnes curatae, fluebat amnium instar vinum, & fontes mellis

πηγαὶ μέλιτες, καὶ γάλακτος. ἀγαθοὶ γὰρ ἦσαν καὶ χρυσοὶ ἅπαντες. αὕτη μοι ἡ αἰτία τῆς ὀλιγοχρονίου ταύτης δυναστείας, καὶ διὰ τοῦτο ἅπανταχϋ κρότος, καὶ ὥδῃ, καὶ παιδιὰ, καὶ ἰσοτιμία πᾶσι, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις. οὐδεὶς γὰρ ἐπ' ἐμοῦ δοῦλος ἦν.

ΙΕΡ. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ τοῦτο εἴκαζον εἰς τοὺς 8 δούλους καὶ παιδοτρίβας Φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε τιμῶντα τοὺς τὰ ὅμοια πάσχοντας, ἅτε καὶ αὐτὸν δουλεύοντα, μεμνημένον τῆς πέδης.

ΚΡΟΝ. Οὐ παύσῃ γὰρ τὰ τοιαῦτα ληρῶν;

ΙΕΡ. Εὖ λέγεις, καὶ παύσομαι· πλὴν ἔτι μοι καὶ τοῦτο ἀποκρίναί. τὸ πεττεύειν σύνηδες ἦν καὶ τοῖς ἐπὶ σοῦ ἀνθρώποις;

ΚΡΟΝ. Καὶ μάλα, οὐ μὴν περὶ ταλάντων γε, καὶ μυριάδων, ὥσπερ ὑμῖν, ἀλλὰ περὶ καρύων τὸ μέγιστον. *Marzial. IV. 96. 15.*

7 Παιδοτρίβας) Ἀκρίπτας, γυμναστάς. G.

atque lactis. Boni enim erant tum omnes atque aurei. Haec mihi causa brevis illius potestatis. Et ob id ipsum plausus ubique, & cantus, & lusus, & aequalitas inter servos pariter ac liberos: neque enim, me rerum potente, servus quisquam erat.

Sac. Ego vero, Saturne, coniciebam, illam te in servos & compedum tritores humanitatem ex ista fabula exercere, qui honorem habeas fortis tuae hominibus, tanquam ipse quoque serviens & memor compedis.

Sat. Non definis nempe nugari talia?

Sac. Bene mones, & definam. Verum hoc adhuc mihi responde. Alea ludere an consuetum erat etiam his, qui sub te vivebant?

Sat. Omnino: sed non de talentis & denis drachmarum millibus, ut apud vos, sed summum de nucibus; ne do-

στον, ὡς μὴ ἀνιάσθαι ἡττηθέντα, μηδὲ δακρύειν αἰεὶ ἄσιτον εἶντα μόνον τῶν ἄλλων.

ΙΕΡ. Εὖγε ἐκεῖνοι ποιοῦντες. ὑπὲρ τίνος γὰρ ἂν καὶ ἐπέττεινον, αὐτοὶ ὀλόχρυσοι ὄντες; ὡς ἔγωγε καὶ μετὰ ξὺ λέγοντός σου, τισὶνδὲ τι ἐνενόησα· εἴ τις ἴσα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν χρυσηλάτων, εἰς τὸν ἡμέτερον τοῦτον βίον ἀγαγὼν, εἰδείξει τοῖς πολλοῖς, οἷα ἔπαθεν ἂν ἄβλιος ὑπ' αὐτῶν; διεσπάσαντο γὰρ αὐτὸν εὖ οἶδ' ὅτι ἐπιδραμόντες, ὥσπερ τὸν Πενθέα αἱ Μαινάδες, καὶ αἱ Θρᾷται τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Ἀκταίονα αἱ κύνες, περὶ τοῦ μείζον ἀπενέγκασθαι τὸ μέρος, πρὸς ἀλλήλους ἕκαστος ἀμιλλώμενοι. οἳ γε οὐδὲ ἑορτάζοντες ἔξω τοῦ Φιλοκερόυς εἰσιν, ἀλλὰ πρόσθεον οἱ πολλοὶ πεποιήτας τὴν ἑορτήν. εἴτα οἱ μὲν ἀπέρχονται ληστεύοντες ἐν τῷ συμποσίῳ τοὺς Φίλους· αἱ δὲ σοὶ τε λαιδοροῦνται, οὐδὲν δέον, καὶ τοὺς κύβους συντρίβουσιν, ἀναιτίους ὄντας 9 αὐτοῖς ὧν ἐκόντες ποιοῦσιν. Ἄτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί

6 Ἐς τὸν ἡμ. τ. βίον) Βάλλ' ἐς κόρακας. G. 9 Αἱ Θρᾷται) Threissae. G.

leret victo, nec ploraret, & solus semper cibo se abstineret.

Sac. Bene illi quidem: de qua enim re luderent, qui toti ipsi essent aurei? Itaque ego etiam, dum tu dicis, tale quiddam cogitavi: si quis unum de istis ex solido auro viris, in nostram hanc vitam productum vulgo ostenderet, quid miser ab illis passurus esset? Incurssione facta illum, novi ego, discernerent, ut Pentheum Maenades, & Orpheum feminae Thraciae, aut Actaeonem canes, certamine inter illos constituto, quis maiorem inde partem auferat: qui quidem ne festis quidem diebus celebrandis extra lucri cupiditatem sint, sed in quaestu sibi illos habeant. Deinde hi quidem latrocinatum eunt in convivio ab amicis: alteri vero & tibi maledicunt praeter fas, & talos conterunt, innoxios illorum, quae sponte ipsi sua faciunt. Verum

δήποτε ἄβρὸς οὕτω θεὸς ὦν, καὶ γέρον ἐπιλεξάμενος τὸ ἀτερπέστατον, ὅποτε ἡ χιὼν ἐπέχει τὰ πάντα, καὶ ὁ Βορρᾶς πολὺς, καὶ σὺδεν' ἐτι ὁ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, καὶ τὰ δένδρα ξηρά, καὶ γυμνά, καὶ ἄφυλλα, καὶ οἱ λειμῶνες ἄμορφοι, καὶ ἀπνηθηκότες, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπικεκυφότες, ὥσπερ οἱ πάνυ γεγηρακότες, ἀμφὶ τὴν κάμνον οἱ πολλοὶ, τηνικαῦτα ἐορτάζεις; οὐ γὰρ πρεσβυτικός γε ὁ καιρὸς, οὐδὲ ἐπιτήδειος τρυφῶσι.

ΚΡΟΝ. Πολλά με ἀνακρίνεις, ὦ οὗτος, ἥδη πίνειν δέον. παρήρησαι γοῦν μοι χρόνον τῆς ἐορτῆς οὐκ ἀλίγον, οὐ πάνυ ἀναγκαῖά μοι ταῦτα προσφιλοσοφῶν. ὥστε νῦν μὲν ἄφες αὐτὰ, εὐωχώμεθα δὲ ἥδη, καὶ κροτῶμεν, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ ἥδη ζῶμεν. εἴτα πεττεύωμεν ἐς τὸ ἀρχαῖον ἐπὶ καρῶν, καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν, καὶ περὶ αὐτῶν αὐτοῖς. οὕτω γὰρ ἂν τὴν παροιμίαν

2 Ὅποτε ἡ χιὼν ἐπύχει) Χειμῶνος γὰρ τὰ Κρόνια ἔγγο. V. 11 Παρήρησαι) Ἀφίρησαι. G.

etiam illud mihi dicito, quid tandem, Deus adeo delicatus cum sis & senex, electa iniucundissima anni parte, cum nix tenet omnia, & Boreas multus, & nihil non concrevit glacie, & arbores ficcae ac nudae, destitutaeque foliis, & prata informia, ac sine floribus, & contracti homines instar valde fenum, ad focum plerique sunt, tum festos dies agis? Nec enim vel senibus illud tempus vel delicate viventibus commodum.

Sat. Multa, mi homo, me interrogas, cum iam bibendum esset. Exemisti enim mihi tempus festi huius diei non parvum, ista non necessaria mecum philosophando. Itaque iam ista omitte: epulemur nunc & plaudamus, & libertate iam fruamur, deinde ludamus alea de nucibus more veteri, & reges constituamus, illisque obsequamur: sic enim

ἐπαληθεύσαιμι, ἢ Φησι, παλὶμπαιδας τοὺς γέροντας γίγνεσθαι.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ μὴ δύναίτο διψῶν πιεῖν, ὦ Κρόνε, ὅτῳ μὴ ταῦτα ἀ λέγεις ἡδέα. ὥστε πίνωμεν ἱκανὰ γὰρ ἀποκέκριται καὶ τὰ πρῶτα· καὶ μοι δοκῶ γραψάμενος εἰς βιβλίον ταύτην ἡμῶν τὴν συνουσίαν, ἅτε αὐτὸς ἡρώτησα, καὶ σὺ πρὸς ταῦτα ἴλεως ἀπεκρίνω, παρέξειν ἀναγνῶναι τῶν Φίλων, ὅσοι γ' ἐπακοῦσαι τῶν σῶν λόγων ἄξιοι.

fidem firmavero proverbii, quod bis pueros senes ait fieri.

Sac. Sed urinam sitiens bibere non possit, si cui iucunda non sunt, quae dicis. Bibamus ergo. Satis enim ad prima illa respondisti. Et placet mihi, descriptum in libro hunc nostrum sermonem, cum quae interrogavi ego, tum quae tu propitius respondisti, legendum offerre, quotquot amicorum nostrorum percipere tuos sermones merentur.

ΚΡΟΝΟΣΟΛΩΝ.

ΤΑΤΕ λέγει Κρονόσολων, ἱερεὺς καὶ προφήτης τοῦ 10
 Κρόνου, καὶ νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὴν ἑορτὴν. ἃ μὲν τοὺς
 πένητας χρὴ ποιεῖν, αὐτοῖς ἐκείνοις ἐπεμψα, ἄλλο βι-
 βλίον ἐγγράψας· καὶ εὖ οἶδ' ὅτι ἐμμενοῦσι καὶ κεῖνοι
 τοῖς νόμοις, ἢ αὐτίκα ἐνοχοὶ ἔσονται τοῖς ἐπιτιμίαις, ἃ
 κατὰ τῶν ἀπειθούντων μεγάλα ὄρισταί. ὑμεῖς δὲ, ὦ
 πλούσιοι, ὁρᾶτε ὅπως μὴ παρανομήσητε, μηδὲ παρα-
 κούσητε τῶνδε τῶν προσταγμάτων. ὥς ὅστις ἂν οὕτω μὴ
 ποιήσῃ, ἴστω οὗτος, οὐκ ἐμοῦ νομοθέτου ἀμελήσων, ἀλλ'
 εἰς τὸν Κρόνον αὐτὸν, ὅς με προείλετο νομοθετῆσαι εἰς τὴν
 ἑορτὴν, οὐκ ὄναρ ἐπιστάς, ἀλλὰ πρῶν ἐγρηγορότι ἐν-
 αργῆς συγγενόμενος. ἦν δὲ οὐ πεδότης, οὐδὲ αὐχμοῦ
 πλέως, οἷον αὐτὸν οἱ ζωγράφοι παρὰ τῶν ληρούντων

C R O N O S O L O N .

f. LEGISLATOR SATURNALIUM (q. d. Saturnisōlon.)

ΗΑΕC edicit Cronosolon, sacerdos Saturni & prophe-
 ta, atque legum, quae ad festos ipsius dies pertinent, le-
 gislator. Quae pauperibus faciendae sint, ea in alio descri-
 pta libro ad illos iam misi: ac praeclare novi, aut illos
 quoque meis obtemperaturos legibus, aut statim futuros
 poenis obnoxios, quae contra inobsequentes magnae sane
 statutae sunt. Vos autem, divites, videte, ne legem viole-
 ris, neque negligeriter haec imperia audiat. Nam quicun-
 que ita non fecerit, ille norit, non me legislatorem a se
 spretum iri, sed Saturnum ipsum, qui me ad leges cele-
 britati ferendas delegit, non ille per quietem adsans, sed
 nuperrime videnti vigilantique praesens oblarus. Erat au-
 tem non compeditus, neque squalore oppletus, qualem

πικρῶν παραδεξάμενοι ἐπιδείκνυνται, ἀλλὰ τὴν μὲν ἄρπην εἶχε πάνυ τεθηγμένην· τὰδ' ἄλλα Φαιδρός τε ἦν, καὶ καρτερός, καὶ βασιλικῶς ἐνεσκέυαστο. μορφὴν μὲν τοιοῦδε ὥφθη μοι· ἃ δὲ εἶπε, πάνυ θεοπέσια, καὶ ταῦτα προειρῆσθαι ὑμῖν ἄξια. Ἰδὼν γάρ με σκυθρωπὸν, ἐπὶ συννοίας βαδίζοντα, ὥσπερ εἰκὸς ἦν θεὸν, ἔγνω αὐτίκα τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τίς ἐστί μοι, καὶ ὡς τὴν πένιν δυσχεραίνομι, οὐ κατὰ τὴν ὥραν μονοχίτων· καὶ γὰρ κρύες, καὶ Βορρᾶς πολλὺς, καὶ κρύσταλλοι, καὶ χιών· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπεφράγμην πρὸς αὐτά. ἀλλ' ὅτι καὶ τῆς ἐορτῆς πάνυ πλησιαζούσης, ἐώρων τοὺς μὲν ἄλλους παρασκευαζομένους, ὅπως θύσωσι, καὶ εὐωχῶνται, ἐμαυτῷ δὲ οὐ πάνυ ἐορτάσιμα ὄντα. καὶ δὴ προσελθὼν ὅπισθεν, καὶ τοῦ ὠτός μου λαβόμενος, καὶ διασείσας, ὥσπερ μοι προσεικάζω εἶπες, τί ταῦτα, εἶφῃ, ὦ Κρονοςόλων, ἀνωμένῳ ἔοικας; Οὐ γὰρ ἄξιον,

pietores a nugacibus poetis acceptum ostendunt; sed fallacem habebat acutissimam, reliqua hilaris erat & validus, & paratu regio. Talis igitur formam mihi visus est. Quas vero dixit, plane divina, eadem proferre apud vos iustum est. Nempe videns me severo vultu & cogitabundum inambulare, cognovit statim, quod decebat Deum, tristitiae meae causam, & graviter a me paupertatem ferri, qui praeter tempestatis rationem una tantum tunica uterer. Erat quippe frigus & Boreas multus, & glacies atque nix: ego vero minime ad ista munus. Sed ideo etiam, quod appropinquante celebritate videbam alios comparare se, uti sacrificarem atque epularentur, mihi autem rem non valde festivam esse. Accedens igitur a tergo, & aure prehensum concutiens, ut apparere mihi solet, *Quid hoc, inquit, Cronosolon, videris affligari? Non enim merito, inquam, cum*

ἔΦη, ὦ δέσποτα, ὅταν καταράτους μὲν καὶ μιαρούς ἀνθρώπους ὑπερπλουτοῦντας, καὶ μόνους τρυφῶντας ὁρῶ, αὐτοὺς δὲ καὶ ἄλλοι συχνοὶ τῶν πεπαιδευμένων, ἀπορίας καὶ ἀμηχανίας σύνεσμεν; ἀλλ' οὐδὲ σὺ, ὦ δέσποτα, θέλεις παῦσαι ταῦτα, καὶ μετακοσμήσαι πρὸς τὸ ἰσμοιον. τὰ μὲν ἄλλα, ἔφη, οὐ ράδιον ἀλλάττειν, ὅποσα ἐκ Κλωθῆς, καὶ τῶν ἄλλων Μοιρῶν πάσχετε· ἃ δὲ ἔστι τῆς ἐορτῆς, ἐπανορθώσομαι ὑμῖν τὴν πενίαν. ἢ δὲ ἐπανορθώσις ἡδὲ ἔστω. Ἴθι, ὦ Κρονοσώλων, καὶ γράψον μοι νόμους τινας, ἃ χρὴ πράττειν ἐν τῇ ἐορτῇ, ὥς μὴ καθ' αὐτοὺς οἱ πλούσιοι ἐορτάζοιεν, καὶ κωνοῖεν δὲ ὑμῶν τῶν ἀγαθῶν. Ἀλλ' οὐκ οἶδα, ἔφη. Ἐγὼ, ἡδ' ὅς, δι- 12 δάξομαί σε κατὰ ἀρξάμενος ἐδιδάσκειν. εἴτα ἐπειθὴ πάντα ἠπιστάμην, Καὶ εἶπε αὐτοῖς, ἔφη, ὅτι ἦν μὴ τοῦτο ποιῶσι, μάτην ἐγὼ τὴν ἀοπὴν ταύτην ὀξεῖαν περιφέρω, ἢ γελοῖός αὖν εἴην, τὸν μὲν πατέρα ἐκτομίαν πε- 12 Ἡ δ' ὅς) Εἶπεν αὐτός. V. 15 Ἀρην) Δραπετν. V. 16 Ἐκτομίαν) Εὐνούχον. V.

facerrimos, & impuros homines abundare divitiis, & solos delicate vivere videam; ego vero, & alii eruditorum multi, in penuria & rerum omnium desperatione versemur? Sed neque tu, Domine, finem vis istis imponere, & reducere ea ad aequalitatem. Reliqua, inquit, mutare non est facile, quae a Clothone & Parcis aliis vobis eveniunt: quod vero ad festos dies attinet, paupertati vestrae medebor. Medicina autem erit ista. Abi, Cronosolon, inquit, & leges mihi quasdam scribe, quae facienda sint per solemnitatem, ne pro se tantum festos dies agant divites, sed bona vobis sua impertiant. Sed non novi, inquam ego. Ego vero, inquit, te docebo; deinde initio statim facto docuit. Deinde cum omnia iam scirem, Etiam dic illis, inquit, Si hoc non fecerint, tum frustra ego falcem hanc acutam circumfero, aut ridiculus fuero, qui patrem Coe-

ποιηκῶς, τὸν Οὐρανὸν, τοὺς δὲ πλουσίους μὴ εὖνουχίζων,
ὅποσοι ἂν παρανομήσωσιν, ὡς ἀγεύροισιν τῇ Μητρὶ σὺν
αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις, βάκηλοι γενόμενοι. ταῦτα
ἠπέλιπεν. ὥστε καλῶς ἔχει ὑμῖν μὴ παραβαίνειν τοὺς
θεσμούς.

ΝΟΜΟΙ ΠΡΩΤΟΙ.

- 13 Μηδὲνα μηδὲν μήτε ἀγοραῖον, μήτε ἴδιον πράττειν
ἐντὸς τῆς ἑορτῆς, ἢ ὅσα ἐς παιδίαν, καὶ τρυφὴν, καὶ
θυμηδίαν. ὀψοποιοὶ μόνοι καὶ πεμματοουργοί, ἐνεργοὶ
ἔστωσαν. ἰσοτιμία πᾶσιν ἔστω, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευ-
τέροις, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις. ἐργίζεσθαι ἢ ἀγα-
νακτεῖν ἢ ἀπειλεῖν μηδὲν ἐξέστω. λογισμοὺς παρὰ τῶν
ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν, μηδὲ τοῦτο ἐξέστω.
μηδεὶς τὸν ἄργυρον ἢ τὴν ἐσθῆτα ἐξεταζέτω· μηδὲ ἀνα-
γραφέτω ἐν τῇ ἑορτῇ, μηδὲ γυμναζέσθω Κρονίοις, μηδὲ

3 Βάκηλοι) Βάκχοι μάχας μίλ,
ἀνέκτος δὲ καὶ γυναικώδης. εὖνου-
χρσ. ἀπὸχοπος. V.

9 Θυμηδία) Τρυφῇ, εὐφρα-
σίᾳ, τέρψει. V.

*lum exsecuerim, hosce divites autem, quotquot leges violave-
rint, non castrem, ut tanquam Galli stipem Magnae Matri col-
ligant cum tibiis & cymbalis! Haec minatus est. Itaque opti-
mum vobis fuerit leges non violasse.*

LEGUM CAPUT PRIMUM.

Ne quis neque forense quidquam, neque privatum nego-
tium intra festos dies agito, nisi quae ad ludum, & deli-
cias & voluptatem pertinent: coqui soli & dulciarii ope-
rosi sunt. Aequali iure omnes sunt & servi & liberi, &
pauperes & divites: irasci, aut indignari, aut comminari
nemini liceat. Rationes rerum curae alicuius creditarum
exigere Saturnalibus, neque hoc liceat. Nemo argentum
aut vestem diaumerato, neque scribito per dies festos. Ne
quis exerceto se Saturnalibus, aut orationem meditator

λόγους ἀσκειῖν, ἢ ἐπιθεῖνυσθαι, πλὴν εἴ τινες ἀστέιοι, καὶ Φαιδρὸι, σκῶμμα καὶ παιδιὰν ἐμφαίνοντες.

NOMOI ΔΕΥΤΕΡΟΙ.

Πρὸ πολλοῦ τῆς ἑορτῆς, οἱ πλούσιοι γραφόντων μὲν 14
 ἐς πινακίον ἐκάστου τῶν Φίλων τοῦνομα, ἐχόντων δὲ καὶ
 ἀργύριον ἔτοιμον, ὅσον τῶν κατ' ἔτος προσιόντων τὸ δέ-
 κατον, καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν, καὶ ὅση
 παχυτέρα ἢ κατ' αὐτοὺς κατασκευή· καὶ τῶν ἀργύρων
 οὐκ ὀλίγα. ταῦτα μὲν πρόχειρα ἔστω. τῇ δὲ πρὸ τῆς
 ἑορτῆς, καθάρσιον μὲν τι περιΦερέσθω, καὶ ὑπ' αὐτῶν
 ἐξελαυνέσθω ἐκ τῆς οἰκίας μικρολογία, καὶ Φιλαργυ-
 ρία, καὶ Φιλοκερδία, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἄλλα σύνοικα
 τοῖς πλείστοις αὐτῶν. ἐπειδὴν δὲ καθαρὰν τὴν οἰκίαν
 ἐξεργάσωνται, θυόντων Διὶ πλουτοδότῃ, καὶ Ἑρμῇ δώ-
 τορι καὶ Ἀπόλλωνι μεγαλοδῶρω. εἶτα περὶ δείλῃν
 ὁψίαν, ἀναγιγνωσκέσθω μὲν σφίσι τὸ Φιλικὸν ἐκεῖνο

vel habeat, nisi urbanam forte aut hilarem, quae ludum
 & iocum prae se ferat.

LEGUM CAPUT ALTERUM.

Diu ante solemne in tabella scribing nomen uniuscuius-
 que amicorum divites: habebunt vero etiam pecuniam in
 promptu, decimam circiter annui redditus partem; & quod
 superest ipsis vestimentorum; & quidquid est in reliquo
 apparatu pinguius, quam pro fortunis illorum, sordidiuf-
 que; de argenteis quoque non pauca. Ista quidem in prom-
 ptu funto. Pridie vero sacri, circumlatis quibusdam purga-
 minibus, domo eiiciuntur fordes, & avaritia, & lucri cu-
 piditas, & quae sunt reliqua plerisque illorum familiaria.
 Cum vero munditias fecerint, sacrificanto divitiarum da-
 tori Iovi, & largitori Mercurio, & magnifico Apollini.
 Deinde sero vespere legatur ipsis amicorum illud bre-

15 πινάκιον. Καταλείμαντες δὲ αὐτοὶ κατ' ἄξιαν ἑκάστῳ
 πρὶν ἥλιον δύναι, πεμπόντων τοῖς φίλοις. οἱ δὲ ἀποκο-
 μίζοντες, μὴ πλείους τριῶν ἢ τεττάρων, οἱ πιστότατοι
 τῶν οἰκετῶν, ἤδη πρεσβύτεαι. ἐγγραψάσθω δὲ ἐς γραμ-
 μάτιον ὃ, τι τὸ πεμπόμενον, καὶ ὅσον, ὥς μὴ ἀμφοτέ-
 ροι ὑποπτεύοιεν τοὺς διακομίζοντας. αὐτοὶ δὲ οἱ οἰκέται,
 μίαν κύλικα ἕκαστος πiónτες, ἀποτρεχόντων ἀπαι-
 τούντων δὲ μηδὲν πλέον. τοῖς πεπαιδευμένοις διπλάσια
 πάντα πεμπέσθω· ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶναι, τὰ ἐπὶ
 τοῖς δώροις λεγόμενα, ὥς μετριώτατα, καὶ ὀλίγιστα
 ἔστω. ἐπαχθεὶς δὲ μηδεὶς μηδὲν συνεπιστελλέτω, μηδὲ
 ἐπαινείτω τὰ πεμπόμενα. πλούσιος πλουσίῳ μηδὲν
 πεμπέτω, μηδὲ ἐστιάτω Κρονίοις ὁ πλούσιος τὸν ἰσότη-
 μον. τῶν εἰς τὸ πεμφθῆναι προχειρισθέντων, φυλασ-
 σέσθω μηδὲν, μηδὲ μετάνοια εἰσίτω ἐπὶ τῇ δωρεᾷ. εἴ τις
 πέρυσιν ἀποδημῶν, δι' αὐτὸ ἄμοιρος κατέστη, ἀπολαμ-

viarium. Distributione autem ex dignitate cuiusque in-
 stituta ante solem occasum, amicis mittant. Qui vero
 deferunt, ne plures sint tribus aut quatuor, & quidem
 fidiſſimi ſervorum iam ſenes. Inſcribatur autem in tabel-
 lam, quid ſit, quod mittatur, & quantum, ne ambo ſuſpe-
 ctos habeant eos, qui perferunt. Servi porro, uno quiſ-
 que calice epoto recurrant: plus ne poſtulent. Eruditis du-
 pla mittuntor omnia: æquum enim, illos eſſe duplica-
 rios. Quae ſimul cum donis nuntiantur, quam moderatiſ-
 ſima ſunto & pauciſſima: odioſum autem nemo quidquam
 eadem mittito, nec quae mittuntur laudato. Diviti dives
 ne quid mittito, nec convivio ſui ordinis hominem dives
 excipito. Quae ad mittendum deprompta fuerint, eorum
 nihil ſervator; neque poenitentia muneris ſubeat. Si quis
 ſuperiore anno abſens ea re expers liberalitatis fuerit,

Μουσ. ε. σ. σ. σ.
 37.

Βανέτω καὶ κεῖνα. διαλυούτων δὲ οἱ πλούσιοι καὶ χρεὰ
 ὑπὲρ τῶν φίλων τῶν πενήτων, καὶ τὸ ἐνοίκιον, οἳ τινες
 ἂν καὶ τοῦτο ὀφείλοντες, καταβαλεῖν μὴ ἔχωσι· καὶ
 ὅλως, πρὸ πολλοῦ μελέτω αὐτοῖς εἰδέναι ὅτου μάλιστα
 δεόνται. Ἀπέστω δὲ καὶ τῶν λαμβανόντων μεμψιμοι- 16
 ρία, καὶ τὸ πεμφθεν ὅποιον ἂν ᾖ, μέγα δοκεῖτω. οἶνου
 ἀμφορεὺς, ἢ λαγὺς, ἢ ὄρνις παχεῖα, Κρονίων δῶρον μὴ
 δοκεῖτω μηδὲ τὰς Κρονικὰς δωρεὰς εἰς γέλωτα φερέ-
 τωσαν. ἀντιπεμπέτω δὲ ὁ πένης τῷ πλούσιῳ, ὁ μὲν πε-
 παιδευμένος, βιβλίον τῶν παλαιῶν, εἴ τι εὐφημον, καὶ
 συμποτικὸν ᾗ, ἢ αὐτοῦ σύγγραμμα, ὅποιον ἂν δύνη-
 ται, καὶ τοῦτο λαμβανέτω ὁ πλούσιος πάντῃ Φαιδρῷ τῷ
 προσώπῳ, καὶ λαβὼν, ἀναγιγνωσκέτω εὐθὺς· ἣν δὲ
 ἀπόθῃται, ἢ ἀπορρίψῃ, ἴστω τῇ τῆς ἀρπῆς ἀπειλῇ ἐν-
 σχος ὦν, καὶν πέμψῃ ὅσα ἔχρῃν. οἳ δὲ ἄλλοι, οἳ μὲν
 στεφάνους, οἳ δὲ λιβανωτοῦ χόνδρους πεμπάντων. ἣν δὲ

etiam ista accipito. Aes etiam alienum divites pro amicis
 pauperibus solvunt, atque habitationis mercedem, si qui
 eorum hanc etiam debitam solvere non possint. Atque in
 universum diu ante hoc ipsis curae sit, uti sciant, qua re
 maxime indigeant. Abesto autem ab accipientibus etiam
 ingrata querela, & quidquid fuerit, quod missum erit, ma-
 gnum videatur. Vini amphora, aut lepus, aut gallina pin-
 guis, Saturnalicium munus ne habetor. Neque munera Sa-
 turnalia in risum vertunt. Diviti vicissim mittat pauper
 eruditus librum antiquum, si quis sit boni ominis, aut
 convivio aptus; aut suum ipsius scriptum, quaecunque
 potuerit: Idque accipiat dives hilari omnino vultu, & ac-
 ceptum statim legat; quod si reposuerit aut abiecerit, sciat
 falcis se minis obnoxium, etiam si, quantum oportebat, mi-
 serit. Alii vero corollas, aut turis micas mittunt. Si ve-

πένης ἐσθῆτα, ἢ ἄργυρον, ἢ χρυσὸν παρὰ τὴν δύναμιν πέμψῃ πλουσίῳ, τὸ μὲν πέμψθεν ἔστω δημόσιον, καὶ καταπραδὲν ἐμβαλέσθω εἰς τὸν θησαυρὸν τοῦ Κρόνου· ὁ δὲ πένης ἐς τὴν ὑστεραίαν πληγὰς παρὰ τοῦ πλουσίου λαμβανέτω τῷ νάρθηκι εἰς τὰς χεῖρας, οὐκ ἐλάττους διακοσίων καὶ πεντήκοντα.

ΝΟΜΟΙ ΣΥΜΠΟΤΙΚΟΙ.

- 17 Λούεσθαι μὲν ὁπόταν τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν ἢ. τὰ δὲ πρὸ τοῦ λουτροῦ, κάρνα, καὶ πεισοὶ ἔστωσαν. κατακείσθω ὅπου ἂν τύχοι ἕκαστος, ἀξίωμα, ἢ γένος, ἢ πλοῦτος, ὀλίγον συντελείτω ἐς προνομήν. οἶνου τοῦ αὐτοῦ πίνειν ἅπαντας. μηδ' ἔστω πρόφασις τῷ πλουσίῳ, ἢ στομάχου ἢ κεφαλῆς ὀδύνη, ὡς μόνον δι' αὐτὴν πίνειν τοῦ κρείττονος. μοῖρα κρέων, καὶ ἴσον ἅπασιν· οἱ διάκονοι πρὸς χάριν μηδενὶ μηδέν. ἀλλὰ μηδὲ βραδυνέτωσαν.

8 Ὅποταν τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν γει σκίαν· οὕτω γὰρ αὐτὴν στοι-
 ῃ) Τὴν ἀπὸ τῆς ἀκτίνος τοῦ ἡλίου χεῖον ἐκάλουν. V.
 τῶν σωματικῶν περιγραφομένην λί-

ro pauper vestem, aut argentum, aut aurum ultra facultates miserit diviti; quod missum erit, publicum esto, venditumque thesauro Saturni infertor: pauper vero postridie eius diei plagas a divite accipito ferula in manus impacta, non pauciores quam quinquaginta supra ducentas.

LEGES CONVIVALES.

Lavandi tempus, cum sex pedum umbra fuerit. Ante balneum nuces sunt & tali. Quo quisque forte delatus fuerit, ibi accumbit. Dignitas vel genus vel divitiae parum ad ius prius capiendi cibi conferunt. De vino eodem omnes bibunt: nec obtentui esto diviti vel ventriculi vel capitis dolor, ut solus ea causa de meliori bibat. Carnium distributio aequaliter fiat per omnes: ministri ad gratiam nihil cuiquam faciunt: sed neque cunctantur, neque,

μηδὲ παραπεμπέτωσαν, ἔστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ἐπόσα
 χρή ἀποφέρειν. μηδὲ τῷ μὲν μεγάλα, τῷ δὲ κομιδῇ
 μικρὰ παρατρεῖσθαι· μηδὲ τῷ μὲν ὁ μακρὸς, τῷ δὲ ἡ
 γνάθος αὐτὸς, ἀλλ' ἰσότης ἐπὶ πᾶσι. Οἰνοχόος οὖν δε- 18
 δορκέτω ἐκ περικυπῆς ἐς ἕκαστον, καὶ ἔλαιον ἐς τὸν δε-
 σπότην, καὶ ἐπ' οὐχύτερον ἐπακουέτω. καὶ κύλικες παν-
 τοῖαι, καὶ ἐξέστω παρέχειν, ἣν τις ἐθέλῃ, Φιλοτησίαν.
 πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἣν ἐθέλωσι, προπίνοντες τοῦ
 πλουσίου. μηδὲ ἐπάναγκες ἔστω πίνειν, ἣν τις μὴ δύνη-
 ται. εἰς τὸ συμπόσιον μήτε ὀρχηστὴν, μήτε κιθαριστὴν
 αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω. ἣν τις ἐθέλῃ,
 σκώμματος, καὶ μέτρον ἔστω τὰ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι.
 πεττευέτωσαν ἐπὶ καρύων· ἣν τις ἐπ' ἀργυρίῳ πεττεύ-
 σῃ, ἅσιτος ἐς τὴν ὑστεραίαν ἔστω. καὶ μενέτω καὶ ἀπί-
 τω ἕκαστος, ὅποταν βούληται. ἐπὶ δὲ τοὺς οἰκέτας ὁ
 πλεύσιος εὐωχῇ, διακονούντων καὶ αἱ φίλοι σὺν αὐτῷ.

quoad ipsis videtur, praetermittant ac differant, quae feren-
 da sunt. Neque huic magna, alii vero oppido parva ap-
 ponuntur, neque uni femur, alteri vero maxilla suis; sed
 aequalitas esto in omnibus. Pincerna acutum cernito *velut*
de specula in unumquemque, & minus in dominum: &
 acutius etiam audito. Sunt varii generis calices. Ius esto
 propinare, si quis velit, amicitiae poculum. Propinanto
 omnibus, si voluerint, etiam ante divitem. Neque necesse
 sit bibere, si quis non possit. Saltatorem aut citharistam
 tironem in convivium ne adducito. Dicti iocosi, si quis ve-
 lit, ius esto: modus, quod nemini doleat. Super omnia
 alea de nucibus ludunt: si quis pecuniam luserit, postri-
 die esurito. Maneat unusquisque & abeat, quando lubitum
 ei fuerit. Si vero servos convivio excipiet dominus, etiam

τοὺς νέμους τούτους ἑκάστην τῶν πλουσίων ἐγγράψαντα
 εἰς χαλκὴν στήλην. ἔχειν ἐν μισαιτάτῳ τῆς αὐλῆς, καὶ
 ἀναγιγνώσκειν. καὶ εἰδέναι δεῖ ὅτι ἔστ' ἂν αὕτη ἡ στήλη
 μένῃ, οὔτε λιμός, οὔτε λοιμός, οὔτε πυρκαϊά, οὔτε ἄλ-
 λο χαλεπὸν αὐδὲν εἰσεῖσιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἢν δέ
 ποτε (ὅπερ μὴ γένοιτο) καθαιρεθῇ, ἀποτράπαιαν οἷα
 πείσονται.

2 Μισαιτάτῳ) Μίσσῳ καὶ ὑψελῶ. G.

amici cum illa ministrant. Hasce leges unusquisque di-
 ves inscriptas in pila aerea, in media aula habeto, atque
 legito. Sciendum est, quamdiu ea pila manserit, nequò
 famem, neque pestilentiam, neque incendium, neque
 aliud quidquam mali in eam domum illis ingressurum. Sed
 si quando (quod quidem absit) destruat, quid illis even-
 turum sit, abominamur.

Thydom.
 76.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ.

ΕΓΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΕΓΓΕΓΡΑΦΕΙΝ μὲν ἤδη σοι καὶ πρότερον, δηλῶν ἐν οἷς 19
 εἶην, καὶ ὡς ὑπὸ πενίας κινδυνεύοιμι μόνος ἁμοίρας εἶναι
 τῆς ἐορτῆς, ἣν ἐπήγγελκας, ἔτι καὶ τοῦτο προσθεῖς
 (μέμνημαι γὰρ) ἀλογώτατον εἶναι, τοὺς μὲν ἡμῶν
 ὑπερπλουτεῖν, καὶ τρυφᾶν, οὐ κοινωνοῦντας ὧν ἔχουσι
 τοῖς πενεστέροις, τοὺς δὲ λιμῶ διαφθεῖρωθαι· καὶ ταῦ-
 τα, Κρονίων ἐνεστώτων. ἐπεὶ δέ μοι τότε οὐδὲν ἀντεπέ-
 στειλας, ἡγησάμην δὲ αὐθις ἀγαμνησαί σε τῶν αὐτῶν.
 ἐχρῆν γὰρ σε, ὦ ἄριστε Κρόνε, τὸ ἀνισον τοῦτο ἀφελόν-
 τα, καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐς τὸ μέσον ἅπασι καταθέντα,
 ἔπειτα κελεύειν ἐορτάζειν. ὡς δὲ νῦν ἔχομεν, μύρμιξ ἢ

13 Μύρμιξ ἢ χάμηλος) Ἐπὶ τῶν μικροῖς μεγαλαυχουμέναι ἡ παροι-
 μία. V.

EPISTOLAE SATURNALES.

EGO SATURNO SALUTEM.

EQUIDEM iam prius tibi literis demonstravi, quo lo-
 co essem, & ut prae paupertate in periculo versarer, ne
 solus sim expers eius, quam denuntiasti, solemnitatis: adie-
 ceram etiam, probe commemini, vehementer esse rationi
 adversum, alios nostrum opibus deliciisque affluere, ne-
 que quidquam de his, quae habent, impertiri tenuioribus;
 alios autem enecari fame: idque instantibus Saturnalibus.
 Quando quidem vero nihil mihi tum rescripsisti; facien-
 dum putavi, ut iterum de iisdem rebus te admonerem.
 Decebat enim te, Saturne optime, sublata prius illa inae-
 qualitate, bonis in medio omnium positis, deinde impe-
 rare dies festos. Ut vero nunc habemus, formica aliquis

κάμηλος, ὡς ἡ παροιμία Φησί. μᾶλλον δὲ τραγικὸν
 ὑποκριτὴν ἐνόησεν, θατέρῳ μὲν τοῖν ποδαῖν ἐΦ' ὑψηλοῦ
 βεβηκότα, οἷον εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται· ὁ δ' ἕτερος
 ἀνυπόδετος ἔστω. εἰ τοίνυν βαδίζοι οὕτως ἔχων, ὁρᾷς ὅτι
 ἀναγκαῖον αὐτῷ, ἄρτι μὲν ὑψηλῷ, ἄρτι δὲ ταπεινῷ γε-
 νέσθαι, καθ' ὁπότερον ἂν πόδα προβαίῃ; τοσοῦτον καὶ
 τῷ βίῳ ἡμῶν τὸ ἀνισόν. καὶ οἱ μὲν ὑποδησάμενοι ἐμ-
 βάτας, τῆς τύχης χορηγούσης, ἐντραγωδοῦσιν ἡμῖν· οἱ
 πολλοὶ δὲ πεζῇ καὶ χαμαὶ βαδίζομεν, δυνάμενοι ἂν,
 εὖ ἰσθί, μὴ χεῖρον αὐτῶν ὑποκρίνεσθαι, καὶ διαβαίνειν.
 20 εἰ τις καὶ ἡμᾶς ἐνεσκεύασε παραπλησίως ἐκείνοις. Καί-
 τοι ἀκούω τῶν ποιητῶν λεγόντων, ὡς τὸ παλαιόν, οὐ
 τοιαῦτα ἦν τοῖς ἀνθρώποις τὰ πράγματα, τοῦ ἔτι μον-
 αρχούντος. ἀλλ' ἡ μὲν γῆ ἄσπορος καὶ ἀνήρτος ἔφυνεν
 αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ, δεῖπνον ἔτοιμον ἐκάστω ἐς κόρον· πο-
 ταμοὶ δὲ, οἱ μὲν οἶνον, οἱ δὲ γάλα, εἰσὶ δὲ οἱ καὶ μέλα

3 Ἐμβάται) Τὰ ζύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας, ἵνα φαῖτος
 μακρότεροι. V.

*est, aut camelus, ut est in proverbio. Quin tu tragicum
 mihi actorem cogita, altero quidem pede alte calceatum,
 qualēs sunt cothurni tragici; alter vero eius pes discalcea-
 tus sit. Si iam eo habitu ingrediatur, vides necesse illi ef-
 fe, ut modo excelsus sit, modo humilis, prout hoc vel
 illo pede procedat. Tanta etiam est in vita nostra inae-
 qualitas. Alii induti cothurnis a fortuna suppeditatis, tra-
 gico nos fastu conculcant. Nos autem vulgus pedibus &
 humi ingredimur, qui possemus, bene noris, non deterius
 illis agere, & gradum grandire, si quis nos etiam simili-
 ter atque illos instruat. Quamquam audio, poetas dicere,
 olim non sic fuisse res hominum, te adhuc rerum potien-
 te; sed tellurem sine femine atque aratro genuisse ipsis
 bona, paratas unicuique ad satietatem usque epulas. Flu-
 vios autem vino partim, partim lacte fluxisse: fuisse etiam,*

ἔρρεον. τὸ δὲ μέγιστον, αὐτοὺς ἐκείνους Φασὶ τοὺς ἀν-
 θρώπους χρυσοὺς εἶναι, πένιαν δὲ μηδὲ τὸ παράπαν αὐ- c. 8.
 τοῖς πλησιάζειν, ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ μὲν οὐδὲ μόλιβδος ἀν-
 εικότως δοκούμεν, ἀλλ' εἴτι καὶ τούτου ἀτιμώτερον ἢ
 τροφὴ δὲ μετὰ πόνων τοῖς πλείστοις, ἢ πένια δὲ, καὶ
 ἀπορία, καὶ ἀμηχανία, καὶ τὸ, οἴμοι, καὶ τὸ, πάθεν
 ἂν μοι γένοιτο, καὶ, ὡς τῆς τύχης, πολλὰ τοιαῦτα παρὰ
 γούν ἡμῖν τοῖς πένησι καὶ ἥττον ἂν, εὖ ἴσθι, ἠνιώμεθα
 ἂν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ τοὺς πλουσίους ἐωρῶμεν τοσαύτη
 εὐδαιμονία συνόντας, οἱ τοσοῦτον μὲν χρυσὸν, τοσοῦτον
 δὲ ἄργυρον ἐγκλεισάμενοι, ἐσθῆτας δὲ ὅσας ἔχοντες,
 ἀνδράποδα δὲ, καὶ ζεύγη, καὶ συνοικίας, καὶ ἀγρούς·
 πᾶμπολλα δὲ ταῦτα ἕκαστα κεκτημένοι, οὐχ ὅπως οὐ
 μετέδωσαν ἡμῖν ποτε αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲ προσβλέπειν
 τοὺς πολλοὺς ἀξιῶσι. Ταῦτα ἡμᾶς μάλιστα ἀποπνί- 21
 γει, ὦ Κρόνε, καὶ ἀφόρητον ἠγούμεθα τὸ πρᾶγμα· τὸν

qui melle. Quod vero maximum, illos ipsos homines aut
 fuisse aureos, paupertatem vero nec omnino ad illos ac-
 cessisse. At nos contra ea ipsi quidem vix plumbum vi-
 deamur merito, aut si quid illo vilius: victus autem cum
 labore plerisque contingit: ceterum paupertas, & consilii
 inopia, & desperatio, & illud *hei mihi!* & *unde nanciscar?*
 & *heu fortunam!* talia apud nos quidem pauperes plurima.
 Ac minus ea indigne, bene noris, ferremus, nisi divites
 in tanta esse felicitate videremus: qui tantum cum aurum
 atque argentum incluserint, vestes autem quot? habeant,
 mancipiaque & currus, & vicos totos, & agros, & ma-
 gnam quidem vim singulorum possideant; tantum abest,
 ut eorum quidquam nobis impertiant, ut neque adspicere
 de plebe homines dighentur. Ista nos praesertim, Saturne,
 angunt, & intolerabile arbitramur, istum quidem iacen-

μὲν ἔφ' ἀλαουργίδων κατακείμενον, τοσούτοις ἀγαθοῖς
 ἐντροφᾶν ἐρυγάνοντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνόντων εὐδαιμο-
 νιζόμενον, αἰεὶ εορτάζοντα. ἐμὲ δέ, καὶ τοὺς ὁμοίους,
 ὄνειροπολεῖν, εἰ περὶ ὄβολοι τέσσαρες γένοιτο, ὥς
 ἔχοιμεν ἄρτων γούν ἢ ἀλφίτων ἐμπεπλησμένοι καθεύ-
 δεῖν, κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρόμμιον ἐπιτρώγοντες. ἢ
 τοῖνυν ταῦτα, ὦ Κρόνε, ἀλλάττειν, καὶ μεταποιεῖν ἐς τὸ
 ἰσοδίαiton, ἢ τὸ ὕστατον, αὐτοὺς γε ἐκείνους κελεύειν
 τοὺς πλουσίους, μὴ μόνους ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν,
 ἀλλὰ ἀπὸ μεδίμων τοσούτων, χρυσίου χοίνικά γε
 ἡμῶν πάντων κατασκεδάσαι. ἀπὸ δὲ ἱματίων, ὅσα καὶ
 ὑπὸ σπητῶν διαβρωθέντα, οὐκ ἂν αὐτοὺς ἀνιάσειε ταῦ-
 τα γούν πάντως ἀπολλύμενα, καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου δια-
 φθαρσόμενα, ἡμῖν δοῦναι περιβαλέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐν
 ταῖς κοιτίσι, καὶ κίσταις, εὐρῶτι πολλῶ κατασαπῆναι.

1 Ἐφ' ἀλαουργίδων) Πορφύρων καὶ κίστις, θήκη, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ
 χλαμύδων. V.

10 Χοίνικα) Εἶδος μέτρου. V.

12 Σπητῶν) Σκαλίκων. V.

15 Κοιτίσι καὶ κίσταις) Κίστη

καὶ κίστις, θήκη, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ
 βρώματα κεῖται, ἢ ἱμάτια τινά. τὸ
 τ' ἀντὶ τοῦ θ. κίστη γάρ. . . οἱ
 δὲ τετραγώνους κίστας ἐτεκτάναντα
 πρὸς ἀνδρῶν ὑποδοχὴν. V.

tem in purpura tot in bonis delicias agere ructantem, &
 beatum praedicari a familiaribus, perpetuosque dies festos
 agere: me vero ac mei similes hoc ipsum per quietem
 etiam & in somnis curare, unde quatuor confiant oboli,
 ut pane certe aut pulve oppleti, adhibito nasturtii aut por-
 ri aut cepae obsonio, ire cubitum queamus. Aut igitur
 haec immuta, Saturne, & reduc ad aequalitatem, aut,
 quod extremum est, ipsis illis divitiibus impera, ne soli
 fruantur bonis illis, sed de tot modiis auri choenice cer-
 te in nos omnes spargant: de vestibus autem tantum, quan-
 tum e tineis si corrodat, aegre non ferant; haec ergo
 omnino peritura, & corrumpeunda a tempore, nobis uti
 dent induenda potius, quam in arcis ac cistis multo situ

Καὶ μὴν καὶ δειπνίζειν ἑκάστῳ, ἄρτι μὲν τέσσαρας, 22
 ἄρτι δὲ πέντε τῶν πενήτων παραλαμβάνοντας· μὴ μέν-
 τοι ἐς τὸν νῦν τρόπον τῶν δειπνῶν, ἀλλ' ἐς τὸ δημοτικώ-
 τερον, ὡς ἐπίσης μετέχειν ἅπαντας, καὶ μὴ τὸν μὲν ἐμ-
 φορεῖσθαι τῶν ὄψων, καὶ τὸν οἰκέτην περιμένειν ἐστῶ-
 τα, ἐστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐσθίων' ἐφ' ἡμᾶς δὲ ἐλθόντα, *Μαρκ. 7. 60*
 ἐτι παρασκευαζομένων ὡς ἐπιβάλοιμεν τὴν χεῖρα, παρ- *V. 11.*
 αμείβεσθαι, δείξαντα μόνον τὴν λοπάδα, ἢ ὅσον ἐστὶ *Μαρκ. 8. 26*
 τοῦ πλακοῦντος τὸ λοιπόν· μηδὲ ἐσκομισθέντος σὺς,
 διανέμοντα, τῷ μὲν δεσπότη παρατίθεναι τὸ ἡμίτομον
 ἕλον σὺν τῇ κεφαλῇ, τοῖς δὲ ἄλλοις ὅσα φέρειν ἐγχε-
 καλυμμένα. προειπεῖν δὲ καὶ τοῖς οἰνοχοοῖς μὴ περιμέ-
 νειν, ἐστ' ἂν ἐπτάκις αἰτήσῃ πιεῖν ἡμῶν ἕκαστος, ἀλ-
 λά ἢ ἀπαξ κελεύσῃ, αὐτίκα ἐγχεῖται, καὶ ἀναδύναι
 μεγάλην κύλικα ἐμπλησαμένους, ὥσπερ τῷ δεσπότη.
 καὶ τὸν οἶνον δὲ αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπόταις ἕνα καὶ τὸν

7 Παραμείβεσθαι) Γράφεται ἐπιβάλοιμεν, τῇ λοπάδι δηλοῦντι, ἢ
 τῷ πίνακι. V.

computrescant, Verum etiam coena excipere illos iube as-
 sumptos modo quatuor, modo quinque pauperum, non ta-
 men praesenti modo coenarum, sed populari magis ratio-
 ne, ut ex aequo participes sint universi; nec alter quidem
 obsoniis se ingurgitet, manente servo atque adstante, do-
 nec ille edere non amplius possit; ad nos vero cum vene-
 rit idem servus, adhuc parantibus nobis manum iniicere,
 praetereat, ostensa modo patina, aut quantum est placen-
 tae reliquum; neque ut illato porco carptor hero quidem
 apponat dimidium ipsum cum capite, reliquis vero invo-
 luta ossa offerat. Praecipere porro illos iube pocillatoribus,
 ne exspectent, dum septies bibere unusquisque nostrum po-
 stulaverit; sed cum semel iusserit, infundere statim, & tra-
 dere, non minus, quam hero, magnum plenumque cali-
 cem. Vinum vero ipsum convivis omnibus unum idem.

- αὐτὸν εἶναι· ἢ πᾶς γὰρ γεγράφθαι τοῦτον τὸν νόμον, τὸν μὲν ἀνθοσμίου μεθύσκεσθαι, ἐμοὶ δὲ ὑπὸ τοῦ γλεύκου
 23 διαρρήγνυσθαι τὴν γαστέρα; Ἡ ταῦτα ἐπανορθώσης, καὶ μετακοσμήσης, ὦ Κρόνε, βίον μὲν τὸν βίον, ἑορτὴν δὲ τὴν ἑορτὴν ἔσθ' πεποιηκώς· εἰ δὲ μὴ, ἐκεῖνοι μὲν ἑορταζόντων ἡμεῖς δὲ καθεδούμεθα, εὐχόμενοι, ἐπειδὴν λουσάμενοι ἤκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς ἀνατρέψαντα τὸν ἀμφορέα, κατὰξαι τὸν μάγειρον δὲ τὴν ζῶμον κνίσσασαι, καὶ ἐπιλαβόμενον, τὸ τάριχρον μὲν ἐκ τῆς φραγῆς ἐμβαλεῖν τῶν ἰχθύων τὴν κύναν δὲ παρὰ τοῖς πεσούσαν του τε ἀλλάντα ὅλον καταφαγεῖν, περὶ τ' ἄλλα τῶν ὀψοποιῶν ἐχόντων, καὶ τοῦ πλακοῦντος τὸ ἥμισυ. τὸν ὕν δὲ καὶ τὸν ἑλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτάμενα, τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὅπερ Ὅμηρος περὶ τῶν ἡλίου βοῶν Φησὶ μᾶλλον δὲ μὴ ἔρπειν μόνον, ἀλλ' ἀναπληρῶσαντα Φεύγεω εἰς τὸ ὄρος αὐτοῖς ὀβελοῖς· καὶ τὰς ὄρνις δὲ τὰς

2 Ἀνθοσμίου) Εὐόσμου οἴνου, καὶ ἡδύος. V.

ibid. Ἀπὸ τοῦ γλεύκου διαρρήγνυσθαι) Ἀποστάλαγμα τῆς σταφυλῆς πρὶν πατηθῆναι. V.

10 Τὸν δὲ ἀλλάντα) Ἄλλας εἶδος ἐντέρου ἐσκευασμένου· καὶ ἀλλαντοῦ πάλης ὁ ταῦτα πωλῶν. V.

13 Τὰ δελφάκια) Μικροὺς χοίρους. G.

que esse impera; ubi enim scriptam esse illam legem, ut alter vino odorato inebrietur, mihi autem a musto rum-patur venter? Haec si correxeris, Saturne, tum demum ut vita vita sit, & festi dies sint festi, effeceris. Sin minus, festos illi dies obeant: nos vero sedebimus vota facientes, ut, cum e balneo redeant, puer everfam illis fregerit amphoram; coquus autem nidore ius corruperit, & aliud agens pisculentam muriam infuderit lenticulae; ut irrepens canis totum farcimen, occupatis alia in re coquis, dimi-diamque placentam devoraverit. Aper vero atque cervus, & porcelli, dum affantur, simile uti faciant ei, quod de Solis bubus narrat Homerus: quin non repant modo, sed exfiliantes in montem ipsis cum verubus aufugiant: galli-

Αἰσθητὸν.
 ἡσυχία.
 1174.

παχείας, καίτοι ἀπτέρους ἤδη οὐσας, καὶ ἐσκευασμέ-
 νας, ἀναπταμένους οἶχεσθαι καὶ ταύτας, ὥς μὴ μόνοι
 ἀπολαύουσιν αὐτῶν. Ὁ δὲ δὴ μάλιστα αὐτοὺς ἀνιάσει, τὸ 24
 μὲν χρυσίον μύρμηκας τινας, οἷους τοὺς Ἰνδικούς, ἀνορύτ-
 τοντας ἐκ τῶν θησαυρῶν, ἐκφέρειν νύκτωρ εἰς τὸ δημό-
 σιον. τὴν ἐσθῆτα δὲ οἱ ὀλιγωρία τῶν ἐπιμελητῶν κοσκι-
 νηδὸν διατετρυπῆσθαι ὑπὸ τῶν βελτίστων μυῶν, ὥς
 σαγῆνης θυννευτικῆς μηδὲν διαφέρειν. παῖδας δὲ αὐτῶν
 τοὺς ὠραίους, καὶ κομήτας, οὓς Ἰακίνθους, ἢ Ἀχιλ-
 λείας, ἢ Ναρκίσσους ὀνομάζουσι, μεταξὺ ὀρέγοντας σφί-
 σι τὸ ἔκπωμα, Φαλακροὺς γίγνεσθαι, ὑπαρρέουσας τῆς
 κόμης, καὶ πώγωνα φύειν ὅξυν, οἷοί εἰσιν ἐν ταῖς καμ-
 ωδίαις οἱ σφηνοπῶγωνες, καὶ παρὰ τοῖς κροτάφοις
 πάνυ λάσιον, καὶ κάρτα ἐκκεντοῦν τὸ μεταξὺ δὲ λείον
 καὶ γυμνὸν εἶναι. ταῦτα καὶ πλείω τούτων εὐξαίμεθ'

13 Οἱ σφηνοπῶγωνες) Σφηνοπῶ-
 γωνες ἐν καμωδία δύο εἰσιν, ὁ μὲν
 ἐλευθέρος ἀναφαλῆς ὀφρὺς ἀπο-
 σπασμένος, ὅξυν γίνεσθαι ὁ δὲ οἰκίτης

ἀκμάζει καὶ ὕχον ἔχει ὑψηλὸν καὶ
 πλατὺν κοιλανόμενον ἐν περιφορᾷ,
 ξανθὸς, τραχὺς, ἐρυθρὸς, πρίπτων
 ἀγγέλῳ. V.

nae autem faginatae, licet vulvis iam pennis apparatusae;
 evolantes ipsae quoque discedant, ne foli illis fruantur.
 Quod vero inprimis molestum iis fuerit, ut formicae,
 quales sunt illae Indicae, effossos thesauros noctu in pu-
 blicum efferant: atque ut vestis eis ob negligentiam cura-
 torum cribri instar perforata sit ab optimis muribus, ne
 quid a reti thunnis capiendis differant: atque ut pueri il-
 lorum pulchri & comati, quos Hyacinthos, vel Achilles,
 vel Narcissos appellant, dum poculum illis porrigunt, co-
 ma defluente calvescant, & barba crescat iis acuta, qua-
 les sunt in comoediis illi cuneobarbi, atque in ipsis tem-
 poribus plane hirsuta, vehementerque pungens, interie-
 ctis partibus laevibus atque nudis. Haec, & his plura vo-

αὐν, ἢν μὴ θέλῃσι τὸ ἄγαν φίλαυτον τοῦτο ἀφέντες, ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν, καὶ μεταδιδόναι ἡμῖν τῶν μετρίων.

1 Φίλαυτον) Φίλαυτος ὁ κενόδοξος, ὁ ἑαυτὸν δυνάει φίλων καὶ πάντα πράττων ἑαυτοῦ χάριν. V.

ta faciemus, si noluerint, relicto illo nimio sui ipsorum amore, in commune esse divites, & mediocria nobis impertiri.

ΚΡΟΝΟΣ ΕΜΟΙ ΤΩ ΤΙΜΙΩΤΑΤΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

25 **Τ**Ι ταῦτα ληρεῖς, ὦ οὗτος, ἐμοὶ περὶ τῶν παρόντων ἐπιστέλλων, καὶ ἀναδασμὸν τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν κελεύων; τὸ δὲ ἐτέρου αὖ εἴη, τοῦ νῦν ἄρχοντος. Θαυμάζω γάρ σε, εἰ μόνος τῶν ἀπάντων ἀγνοεῖς, ὥς ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεὺς ὢν, πέπαυμαι [εἰς ὢν] τοῖς παῖσι θανείμας τὴν ἀρχήν· ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται. τὰ δὲ ἡμέτερα ταῦτα, μέχρι πεττῶν, καὶ κρότου, καὶ ὠδῆς, καὶ μέθης, καὶ τοῦτο οὐ πλέον ἡμερῶν ἐπτά· ὥστε περὶ τῶν μεζόνων ἂ Φῆς, ἀφελεῖν τὸ ἀνίσον, καὶ ἐκ τῆς ὁμοίας ἢ πένεσθαι, ἢ πλουτεῖν

SATURNUS MIHI SUO CARISSIMO SAL.

QUID sic deliras, o noster, qui de praesentibus rebus ad me scribas, & bonorum divisionem me iubeas instituere? At illud alterius *opus* fuerit, eius, qui nunc rerum potitur. Miror enim, si solus omnium ignoras, me, qui olim rex fui, distributo filiis imperio, unum esse desisse: ad Iovis autem curam maxime pertinere talia: hoc autem nostrum *regnum* intra talos, & plausus, cantumque & ebrietatem *fere contineri*, idque septem non amplius diebus. Itaque de maioribus illis, quae dicis, de auferenda inaequalitate, ut ex aequo aut pauperes sint omnes aut divi-

πάντας, ὁ Ζεὺς αὖ χρηματίζειεν ὑμῖν. εἰ δέ τι τῶν ἐκ
 τῆς ἐορτῆς ἀδικοῖτό τις, ἢ πλεονεκτοῖτο, ἐμὸν αὖ εἶη δι-
 κάζειν. καὶ ἐπιστέλλω δὲ τοῖς πλουσίοις περὶ τῶν δει-
 πνων, καὶ τοῦ χοίνικος τοῦ χρυσίου, καὶ τῶν ἐσθῆτων,
 ὡς καὶ ὑμῖν πέμποιεν εἰς τὴν ἐορτήν. δίκαια γὰρ ταῦ-
 τα, καὶ ἄξια αὐτοὺς ποιεῖν, ὡς Φατέ, εἰ μή τι εὐλογον
 ἐκεῖνοι πρὸς ταῦτα ἔχωσι λέγειν. Τὸ δὲ ὅλον, ἵστε οἱ 26
 πένητες ὑμεῖς ἐξηπατημένοι, καὶ οὐκ ὀρθῶς δοξάζοντες
 περὶ τῶν πλουσίων, εἴ γε πανευδαίμονας αὐτοὺς οἴσθε
 εἶναι, καὶ μόνους ἡδὺν τίνα βιοῦν τὸν βίον, ὅτι δειπνεῖν τε
 πολυτελῶς ἐστὶν αὐτοῖς, καὶ μεθύσκεσθαι οἴνου ἡδέος,
 καὶ παισὶν ὠραίοις, καὶ γυναῖξιν ὀμιλεῖν, καὶ ἐσθῆσι
 μαλακαῖς χρῆσθαι. τὸ δὲ πάνυ ἀγνοεῖτε ὅποιόν ἐστιν.
 αἱ τε γὰρ Φροντίδες αἱ περὶ τούτων οὐ μικραί. ἀλλ'
 ἀνάγκη ἐπαγρυπνεῖν ἐκάστοις, μή τι ὁ οἰκονόμος βλα-
 πεύσας, ἢ ὑφελόμενος λάβῃ, μὴ ὁ οἶνος ὄξυνθῇ, μὴ ὁ

15 Βλακυσίας) Μαλακισθίς. V.

tes, Iuppiter vobis respondeat. Si quis vero in iis, quae
 ad solemnitatem pertinent, per iniuriam aut avaritiam ali-
 quid designet, meum fuerit iudicium. Ac scribo ad divi-
 tes epistolam de coenis, de choenice auri, & de vestibus;
 ut vobis etiam sollemnis causa aliquid mittant: iusta enim
 ista, & digna, quae faciant, uti dicitis, nisi quid habent
 illi, quod cum ratione contra dicant. In universum autem
 scitote, pauperes, falli vos, neque recte de divitibus fen-
 tire, si undique beatos illos putatis, & suavem vitam so-
 los vivere, quod sumtuose coenare illis licet, & dulci vi-
 no inebriari, & cum pueris formosis atque mulieribus es-
 se, & vestimentis uti mollibus. Omnino autem, quale id
 sit, nescitis. Curae etenim de hisce non parvae. Sed opus
 est invigilare singulis, ne quid ipsis imprudentibus dispen-
 sator vel stupore perdat, vel fraude subducatur, ne acescat

σῖτος Φθειριζήσῃ, ἢ ὁ ληστὴς ὑφέληται τὰ ἐκπώματα,
 μὴ πιστεύσῃ τοῖς συκοφάνταις ὁ δῆμος, λέγουσι τυραν-
 νεῖν αὐτὸν ἐβέλειν. ταῦτα δὲ πάντα οὐδὲ τὸ πολλοστὸν
 ἂν εἴη μέρος τῶν ἀνιόντων αὐτούς. εἰ γοῦν ἠπίστασθε
 τοὺς Φόβους, καὶ τὰς μερίμνας, ἃς ἔχουσι, πάνυ ἂν
 27 ὑμῖν Φευκτέον ὁ πλοῦτος ἔδοξεν. Ἐπεῖτοι οἶμι με αὐτὸν
 οὕτως ἂν ποτε κορυβαντιάσαι, ὥς εἰ καλὸν ἦν τὸ πλου-
 τεῖν, καὶ βασιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ, καὶ παραχω-
 ρήσαντα ἄλλοις, καθῆσθαι ιδιωτεύοντα, καὶ ἀνέχε-
 σθαι ὑπ' ἄλλῳ ταπτόμενον. ἀλλὰ τὰ πολλὰ ταῦτα
 εἰδῶς, ἃ τοῖς πλουσίοις καὶ ἄρχουσι προσεῖναι ἀνάγκη,
 28 ἀφῆκα τὴν ἀρχὴν, εὖ ποιῶν. Καὶ γὰρ ἃ νῦν ἐποτινῶ
 πρὸς με, ὥς τοὺς μὲν συῶν καὶ πλακούντων ἐμφορου-
 μένους, ὑμᾶς δὲ κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρίμμυον ἐπι-
 τρώγοντας ἐν τῇ ἑορτῇ, σκέψαι ὅποῖά ἐστι. πρὸς μὲν γὰρ
 τὸ παρὸν, ἡδὺ καὶ οὐκ ἀνισαρὸν ἴσως ἐκάτερον αὐτῶν·

7 Κορυβαντιάσαι) Μαινῆσαι. V. καλεῖν μετ' οἰμωγῆς, ἐπικαλεῖν
 12 Ἐποτινῶ) Ποτινῶσαι, παρα- τοῦς θεοῦ, δυσφορεῖν, ἀνίστασθαι. V.

vinum, ne curculionem creet frumentum, aut pocula la-
 tro auferat, ne delatoribus credat populus, tyrannidem
 ab ipso affectari, dicentibus. Haec vero omnia vix una
 de multis particula molestiarum, quae illos premunt, fue-
 rit. Si enim timores sciatis, quos habent, & curas, fugien-
 dae omnino vobis videantur divitiae. Alioqui putas ipsum
 me ita insanire unquam, ut, si quid praeclarum adeo ef-
 fent divitiae, & imperium, relicta illa concedam aliis, de-
 fideam ipse privatus, & sub alterius imperio vivam. Sed
 cum scirem multa illa, quae adesse divitibus atque impe-
 rantibus necesse est, dimisi, nec poenitet, imperium. Quae
 autem modo apud me conquestus es, illos apri ingurgi-
 tare se & placentis, vos nasturtium, aut porrum, aut cé-
 pam, per dies festos arroderet; quale sit, vide. In prae-
 sens enim suave utrumque, & minime forte molestum.

ὥς δὲ μετὰ ταῦτα, ἔμπαλιν ἀναστρέφεται τὸ πρᾶγμα. εἴτα ὑμεῖς μὲν οὔτε καρηβαροῦντες ἀνασταίητ' ἂν ἐς τὴν ὑστεραίαν, ὥσπερ ἐκεῖνοι ὑπὸ τῆς μέθης, οὔτε ὑπὸ τῆς ἄγαν πλησμονῆς, δυσῶδες τι καὶ καπνωδέστερον ἐρυγάνοντες· οἱ δὲ τούτων τε ἀπολαύουσι, καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτὸς, ἢ παισὶν, ἢ γυναιξίν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος κελεύη συναναφυρέντες, ἢ Θόβην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ ὕδρον, οὐ χαλεπῶς συνεξελέξαντο ἐκ τῆς πολλῆς τρυφῆς. ἢ τίνα ἂν αὐτῶν ραδίως δεῖξαι δύναιο, μὴ πάντως ὠχρὸν ὄντα, πολὺ τὸ νεκρῶδες ἐπιφαίνοντα; τίνα δὲ ἐς γῆρας ἀφικόμενον, τοῖς αὐτοῦ ποσὶν, ἀλλὰ μὴ φοράδην ἐπὶ τεττάρων ὀχούμενον, ὀλόχρυσον μὲν τὰ ἔξω, κατάρραφον δὲ τὰ ἔνδον, ὥσπερ αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ἐκ ρακῶν πάνυ εὐτελῶν συγκεκαττυμέναι; ὑμεῖς δὲ ἰχθύων μὲν ἄγευστοι, καὶ ἄσπιτοι· ποδάγρας δὲ, ἢ περιπνευ-

2 Καρηβαροῦντες) Τὴν κεφαλὴν βαροῦμενοι ἀπὸ μέθης αὐτοῦ. V.

Quantum vero ad ea, quae sequuntur, in contrariam partem res vertitur. Deinde enim vos neque gravato, ut isti, per ebrietatem capite postridie surgatis, neque ventrē nimis referto tetrum vaporem eructetis. At illi, cum istum *convictum* fructum habeant, tum maiorem noctis partem cum pueris aut mulieribus, aut prout mala libido imperaverit, volutati, tabem, vel pulmonis inflammationem, vel aquam intercutem non difficulter ex multa illa luxuria colligunt. Aut quem illorum ostendere facile possis, qui non plane sit pallidus, non multum cadaveri similis? Quem autem, si ad senectutem omnino pervenit, suis ipsum *utrem* pedibus, non quatuor hominum humeris invecum? aureum illum quidem quod ad externa, intus vero confutilem, quales sunt tragicae vestes, de pannis plane vilibus confarcinatae. Vos autem pisces ne gustatis quidem, nedum ut iis vescamini; podagrae autem & pulmonum

Lucian. Vol. IX.

C

μενίας, οὐχ ὁρᾷθ' ὅτι καὶ τούτων ἄπειροί ἐστε; ἢ εἴ τι
 κατ' ἄλλην τινὰ αἰτίαν συμβαίνει. καίτοι οὐδ' αὐτοῖς
 ἐκείνοις ἐτι ἐστὶν αὐτὸ, καθ' ἡμέραν, καὶ πέρα τοῦ κόρου
 ἐσθίειν τούτων ἄλλ' ἰδοὺς ἂν αὐτοὺς οὕτω λαχάνου καὶ
 29 καὶ συῶν. Ἐγὼ λέγειν ὅσα ἄλλα λυπεῖ αὐτοὺς, ἢ υἱὸς
 ἀκόλαστος, ἢ γυνή, τοῦ οἰκέτου ἐρώσα, ἢ ἐρώμενος, πρὸς
 ἀνάγκην μῖλλον, ἢ πρὸς ἡδονὴν συνών· καὶ ὅλως, πολ-
 λά ἐστὶν ἅπερ ὑμεῖς ἀγνοοῦντες, τὸν χρυσὸν ὁρᾶτε αὐ-
 τῶν μόνον, καὶ τὴν πορφύραν, καὶ ἣν ἰδῆτέ ποτε ἐξελαύ-
 νοντας ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, κεχρήνατέ, καὶ προσκυνεῖτε.
 εἰ δὲ ὑπερεωρᾶτε αὐτῶν, καὶ κατεφρονεῖτε, καὶ μήτε
 ἐπεστρέφεσθε πρὸς τὴν ἀργυρᾶν ἀρμάμαξαν, μήτε με-
 ταξὺ διαλεγομένων, εἰς τὸν ἐν τῷ δακτυλιδίῳ σμάραγ-
 δον ἀφειρώτε, καὶ τῶν ἱματίων παραπτώμενοι, τὸ μα-
 λακὸν ἐθαυμάζετε, ἀλλ' εἴατε καθ' ἑαυτοὺς πλουτεῖν,

morbi nonne videtis ipsorum quoque vos expertes esse?
 aut si quid tale simili alia causa accadat. Quamquam ne
 ipsis quidem suave iam est ipsum illud quotidie, & ultra,
 quam satis est, de his edere. Verum videas illos adeo ole-
 ris ac porri nonnunquam cupidos, ut neque tu ita lepo-
 rum aut aprorum. Mitto dicere, quae illos alia exerceant,
 aut filius corruptus, aut uxor amans servum, aut puer ne-
 cessitate potius praebens, quam amore. Multa sunt in uni-
 versum, quorum vos ignari aurum modo illorum specta-
 tis & purpuram. Et si videas illos aliquando albis equis
 vestos, hiatus admiratione, & adoratis. Si vero despiceretis
 ea & contemneretis; nec adverteret vos argenteum
 carpentum; nec inter agendum cum illis ad smaragdum
 in anulo respiceretis, & cum stupore quodam molliem
 vestium admiraremini; si pro se divites illos esse patere-

ἐν ᾧ ἴδτε, αὐτοὶ ἐφ' ὑμᾶς ἰόντες ἰδοῦντο ἀνταρπαγεῖν, ὡς ἐπιδείξαντο ὑμῖν τὰς κλῖνας, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ τὰ ἐκπώματα, ὧν οὐδὲν ὄφελος εἰ ἀμαρτυροῦς ἢ κτησῆς εἴη. Τὰ γὰρ τοι πλεῖστα εὗροίτε ἂν, αὐτοὺς ὑμῶν ἕνεκα 30 κταμένους, οὐκ ὅπως αὐτοὶ χρήσονται, ἀλλ' ὅπως ὑμεῖς θαυμάζετε. τὰῦτα ὑμᾶς παραμυθεῖν, εἰδὼς τὸν βίον ἑαυτοῦ, καὶ ἄξιον ἐορτάζειν, ἐνθυμουμένους ὅτι μετ' ὀλίγον ἅπαντας δέησιν ἀπιέναι ἐκ τοῦ βίου, καὶ κείνους τὸν πλοῦτον, καὶ ὑμᾶς τὴν πενίαν ἀφέντας. πλὴν ἐπιστελῶ γὰρ αὐτοῖς ὥσπερ ὑπεσχόμην· καὶ εἶδ' ὅτι οὐκ ὀλιγωρήσουσι τῶν ἐμῶν γραμμάτων.

mini: ipsi ad vos, bene noritis, veniant, ut secum coenatis rogent, uti suos vobis lectos, & mensas, & pocula ostendant, quorum usus nullus est, si testibus careat possessio. Certe pleraque vestra illos causa possidere videatis, non quo utantur ipsi, verum vos ut admiremini. Haec consolandi vos causa scribo, qui utrumque vitae genus norim. Et *vel hoc nomine* solemne hoc a vobis celebrari dignum est, si cogitatis, abeundum esse paulo post de vita omnibus, relicta illis bonorum copia, vobis paupertate. Verum etiam scribam illis, ut promiseram, & novi meas ab illis literas non neglectum iri.

ΚΡΟΝΟΣ ΤΟΙΣ ΠΛΟΥΣΙΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Οἱ πάντες ἑταῖρος ἐπιστάλασσί μοι, αἰτιώμενοι 31 ὑμᾶς, μὴ μεταδιδόναι σφίσιν ὧν ἔχετε καὶ τὸ μὲν ὅλον, α' ἑταῖρος) Πρὸ ὀλίγου. V.

SATURNUS DIVITIBUS SALUTEM.

LITERAS mihi nuper miserunt pauperes, quibus vos accusant, qui de vestris opibus nihil sibi impertiat. At-

ἡξιούν με κοινὰ πᾶσι ποιῶν τὰγαθὰ, καὶ τὸ μέρος, ἕκαστον αὐτῶν ἔχει· δίκαιον γὰρ εἶναι ἰσοτημίαν καθεστηκέναι, καὶ μὴ τῷ μὲν πλείον, τῷ δὲ μὴδ' ὅλως μετεῖναι τῶν ἡδῶν. ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τούτων ἔφη ἄμεινον σκέψασθαι τὸν Δία· περὶ δὲ τῶν παρόντων, καὶ ὧν ἀδικεῖσθαι ὄντο κατὰ τὴν ἑορτὴν, ἑώρων ἐπ' ἐμὲ καθήκουσαν τὴν κρίσιν, καὶ ὑποσχόμεν γράφειν πρὸς ὑμᾶς. ἔστι δὲ ἄπερ ἀξιῶσι ταῦτα μέτρια, ὥς ἐμοὶ ἔδοξε. πῶς γὰρ Φασί, ῥιγοῦντες τοσούτῳ κρύει, καὶ λιμῷ ἐχόμενοι, προσέτι ἑορτάζοιμεν ἄν; εἰ τοίνυν ἐθέλοιμι κακείνους μετέχειν τῆς ἑορτῆς, ἐκέλευόν με ἀναγκάσαι ὑμᾶς ἐσθλῶν τε, ὧν ἔχετε, μεταδῶναι αὐτοῖς, εἴ τινες περὶ τταῖ, καὶ παχύτεραι ἢ καθ' ὑμᾶς· καὶ τοῦ χρυσίου ὀλίγον ἐπισταλάξαι αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα, Φασί, ποιήσετε, μὴτε ἀμφισβητεῖν ὑμῶν ἐτι τῶν ἀγαθῶν ἐπὶ τοῦ Διός. εἰ δὲ μὴ, ἀπειλοῦσι προσκαλέσασθαι ἐπὶ τὸν

que in univēsum illud petiere, ut communia omnibus bona facerem, quorum *aequat* unusquisque partem haberet. Par enim esse, ut instituat^r aequalitas, nec plus ali^o quam *opus est*, ali^o vero plane nihil suavitatis habeat. Respondi ego, de his Iovis potius inspectionem esse. De praesentibus autem, & iis iniuriis, quibus se per festos hosce dies affici a vobis putabant, ad me pertinere videbam iudicium, & scripturum me vobis recepi. Sunt autem ea, quae a vobis postulant, ut mihi quidem videbatur, moderata. *Quomodo enim*, aiunt, *rigentes tanto gelu, & fame pressi festos insuper dies agamus?* Si igitur vellem, ipsos quoque in partem celebrationis venire, voluerunt uti vos cogerem, cum de vestimentis, quae habetis, sibi impertiri aliquid, si qua essent superflua, aut, quam vos deceat, crassiora; tum aliquantum auri ipsis instillare. Haec si facietis, negant se de bonis litem vobis apud Iovem moturos amplius: sin

ἀνὰ δασμὸν, ἐπειδὴν τὸ πρῶτον δίκας ὁ Ζεὺς προῆλθε. ταῦτά ἐστιν οὐ πᾶν χαλεπὰ ὑμῖν ἀπὸ τούτων, ἀ καλῶς ποιῶντες ἔχετε. Νῆ Δία καὶ τῶν δείπνων πέρε, 32 ὥς συνδειπνοῖεν ὑμῖν, καὶ τοῦτα προσδεῖναι ἡξίουν τῇ ἐπιστολῇ, ὥς νῦν γε μόνους ὑμᾶς τρυφᾶν, ἐπικλεισαμένους τὰς θύρας· εἰ δέ ποτε καὶ κείνων τινὰς ἐστῖαν διὰ μακροῦ ἐφελήσετε, πλεον τοῦ εὐφραίνοντος ἐνεῖναι τὸ ἀνιστῆναι τῷ δείπνῳ καὶ τὰ πολλὰ ἐφ' ὕβρει αὐτῶν γίγνεσθαι· οἷον ἐκεῖνο, τὸ μὴ τοῦ αὐτοῦ οἴνου συμπίνειν, Ἡράκλεις, ὥς ἀνελεύθερον, καὶ καταγιγνώσκειν αὐτῶν ἐκείνων ἄξιον, ὅτι μὴ μεταξὺ ἀναστάντες οἴχονται, ὅλον ὑμῖν τὸ συμπόσιον καταλιπόντες. ἀλλ' οὐδ' ἐς κόρον ὁμῶς Φασὶ πίνειν· τοὺς γὰρ οἰνοχόους ὑμῶν, ὥσπερ τοὺς Ὀδυσσεῶς ἐταίρους, κηρῶ βεβύσθαι τὰ ὦτα. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα οὕτως αἰσχροῦ ἐστιν, ὥστε ὁκνᾷ λέγειν ἂν περὶ

10 Καταγιγνώσκω) Δαιδερῖν. V.

minus, ad divisionem se provocaturos minantur, ubi primum Iuppiter iudicium proposuerit. Haec sunt non admodum difficilia vobis, de tantis, quas me non invidente habetis, opibus. Sane etiam de coenis, ut illas vobiscum capiant, etiam hoc epistolae addendum putarunt, vos nunc solos, clausis ianuis, delicate vivere: si vero quandoque etiam illorum quosdam convivio excipere post longum intervallum velletis, plus molestiarum quam hilaritatis coenae inesse, & pleraque ibi contumeliose in se fieri; ut illud, quod non de eodem vino bibant, Hercules! quam est hoc illiberale! atque reprehensione ipsi digni, qui non inter haec furgant, & discedentes vestrum vobis vos convivium habere iubeant. Sed ne vel sic quidem ad saturitatem se bibere aiunt. Vestros enim pocillatores, ut illos Ulyssis socios, cera obturatas habere aures. Reliqua adeo sunt turpia, uti dicere ea dubitem, quae de carniū divi-

τῆς νομῆς τῶν κρεῶν αἰτιῶνται, καὶ τῶν διακόνων, ὅμῳ μὲν παριστώτων, ἔστ' ἂν ὑπερεμφορῆθῃτε, ἐκείνους δὲ παραβιάντων· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα μικροπρεπῆ, καὶ ἥκιστα ἐλευθέροις πρέποντα, τὸ γοῦν ἥδιστον, καὶ συμποτικώτερον, ἢ ἰσοτιμία ἐστί. καὶ ἡ ἰσοδιαίτης ταύτου ἕνεκα ἡγεῖται ὑμῖν τῶν συμποσίων, ὥς τὸ ἴσον ἅπαν-

- 33 τες ἔχοιεν. Ὁρᾶτε οὖν ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσονται, ἀλλὰ τιμήσωσι, καὶ Φιλήσωσι, τῶν ἐλίγων τούτων μεταλαμβάνοντες· ὧν ὑμῖν μὲν ἡ δαπάνη ἀνεπαίσθητος, ἐκείνοις δὲ ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἢ δόσις αἰμύνηστος. ἄλλως τε, οὐδ' ἂν οἰκῶν δύνησθε τὰς πόλεις, μὴ οὐχὶ καὶ πενήτων συμπολιτευομένων, καὶ μυρία πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν ὑμῖν συντελούντων, οὐδ' ἂν ἔχοιτε τὰς θαυμάζοντας ὑμῶν τὸν πλοῦτον, ἢ μόνον καὶ ἰδίᾳ καὶ ὑπὸ σκότῳ πλουτῇτε. ἰδέωσαν οὖν πολλοὶ, καὶ θαυμάσασαν ὑμῶν τὸν ἄργυρον, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ προ-

αὐτῶν

sione & ministris dicunt, qui vobis adstant, dum ultra modum vos ingurgitetis, illos autem praetercurrant, & alia in hoc genere multa, leiuna illa quidem, & minime digna liberis. Suavissimum enim & maxime convivale est illa aequalitas: & praestit hanc ob causam conviviis vestris aequus ille dapium divisor *Bacchus*, ut aequum omnes habeant. Curate igitur, ut non amplius vos accuserent, sed honorent porius amentque, minorum istorum participes, quorum vos sumtum non sentiat; quae tamen, ut munus, opportuno adeo ad usum tempore datum, perpetua ipsi memoria prosequantur. Et alioquin ne habitare quidem urbes possitis, nisi & pauperes in civitate habeatis, qui innumerabilia vobis ad felicitatem conferant: nec habeatis, qui divitias admirentur vestras, si soli & privatim, & in tenebris sitis divites. Videat igitur vulgus, & admiretur argenti vestrum, & mensas, & ami-

πινόντων Φιλοτησίας, μεταξύ πίνοντες περισκοπεύωσαν
 τὸ ἔκπωμα, καὶ τὸ βάρος ἴστωσαν αὐτοὶ διαβαστάσαν-
 τες, καὶ τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, τὸν χρυσὸν ὅσος, ὃς
 ἐπαυθεῖ τῇ τέχνῃ. πρὸς γὰρ τῷ χρηστοῦς καὶ Φιλανθρώ-
 πους ἀκρούειν, καὶ τοῦ φθονεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἔξω γε-
 νήσεσθαι· τίς γὰρ ἂν φθονήσῃ τῷ καιναινοῦντι, καὶ δι-
 δόντι τῶν μετρίων; τίς δ' οὐκ ἂν εὖξαιτο εἰς τὸ μῆκιστον
 διαβιῶναι αὐτὸν, ἀπολαύοντα τῶν ἀγαθῶν; ὡς δὲ νῦν
 ἔχετε, ἀμάρτυρος μὲν ἡ εὐδαιμονία, ἐπίφθονος δὲ ὁ
 πλοῦτος, ἀσθῆς δὲ ὁ βίος. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ὁμοίως ἡδύ, 34
 οἶμαι, μόνον ἐμπίπασθαι, ὥσπερ τοὺς λέοντάς Φασι,
 καὶ τοὺς μονίους τῶν λύκων, καὶ συνόντας δεξιῶς ἀνδρά-
 σι, καὶ πάντα χαρίζεσθαι πειρωμένους, οἱ πρῶτα μὲν
 οὐ κωφὸν καὶ ἄφρων τὸ συμπόσιον εἰσούσι εἶναι, ἀλλ'
 ἐν μύθοις συμποτικοῖς, καὶ σκώμμασιν ἀνεπαχθέσι,

(Φιλοτησίας) Φιλίχλες δεξιόσιν. V.

citiae poculum sibi invicem propinent; atque inter bibe-
 dum considerent poculum, cuius pondus ipsi manu libran-
 do explorent, & argumentum quam accurate expressum
 sit? & quantum auri in illo artificio niteat? Praeterquam
 epim, quod mansueti & humani audietis, etiam invidiam
 illorum evitaveritis. Quis enim invideat ei, qui impertiat
 sibi, quod aequum est, atque donet? Quis vero non optet,
 quam longissime illum extendere aevum & bonis frui? Ut
 vero nunc habetis, teste caret vestra felicitas, invidiae
 • opportuna sunt vestrae divitiae, suavitatis vita vestra ex-
 pers. Neque enim aequae iucundum, puto, est, impleri so-
 lum, quod de leonibus aiunt & de genere luporum foli-
 vago: atque in convivio hominum dextrorum, & gratiam
 inire omnibus in rebus studentium: qui primo non patien-
 tur convivium esse mutum & vocis expers, sed in fabu-
 lis convivalibus, & iocis non molestis, & vario genere

καὶ ΦιλοΦροσύναις ποικίλαις συνέσονται, οἷαι ἡδισταὶ
 διατριβαί, Φίλαι μὲν Διονύσω, καὶ Ἀφροδίτῃ, Φίλαι
 δὲ Χάρσιν. ἔπειτα δὲ πρὸς ἅπαντας ἐς τὴν ὑστεραίαν
 διηγούμενοι, ὑμῶν τὴν δεξιότητα Φιλεῖσθαι παρασκευά-
 35 ζουσι. ταῦτα πολλοῦ πρίασθαι καλῶς εἶχεν. Ἐπεὶ
 ἐρήσομαι ὑμᾶς, εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, (ὑπο-
 βώμεθα γὰρ οὕτως) οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠρίασεν οὐκ ἔχοντας
 οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἀλουργεῖς ἐσθῆτας, καὶ τῶν ἀκο-
 λαύων τὸ πλῆθος, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ μέγεθος; εἰ
 λέγειν ὡς καὶ ἐπιβουλάς, καὶ μίση παρὰ τῶν πενήτων
 ἀναγκαῖον ἐγγίνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ἢ μόνον τρυφᾶν ἐθέ-
 λητε. ἃ μὲν γὰρ εὔξεσθαι κατ' ὑμῶν ἀπειλοῦσιν, ἀπο-
 τρόπαια, μὴ δὲ γένοιτο εἰς ἀνάγκην αὐτοὺς καταστήναι
 τῆς εὐχῆς· ἐπεὶ οὔτε ἀλλάντων γεύσεσθε, οὔτε πλα-
 κούντες, ἢ εἴτι λείψανον τῆς κυνός· ἢ Φακῇ δὲ ὑμῖν

ἢ Φιλοφροσύναις) Δεξιόσιν ἢ
 προσπίπτει. V.

6 Εἰ μύοντες) Καμμύοντες, τοῦτ' ἐ-
 στιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες. V.

comitatis una verfabuntur: quod genus suavissimae con-
 fuerudinis Baccho amicum & Veneri, amicum Gratiis.
 Tum vero postridie narranda apud omnes dexterritate ve-
 stra amorem vobis conciliabunt. Haec vero vel magno redi-
 mere bonum fuerit. Namque interrogabo vos, si clausis
 oculis incederent pauperes, ponamus enim hoc; nonne
 vobis id molestum esset? non habentibus, quibus ostende-
 retis vestes purpureas, & pedissequorum turbam, aut spe-
 ciem anulorum. Omitto dicere, fieri non posse, quin in-
 fidias & odia contra vos concipiant pauperes, si vivere
 in deliciis soli velitis. Quae enim se vota contra vos fa-
 cturos minantur, abominanda sunt; & absit, ut in neces-
 sitatem eorum votorum deveniant. Nam neque farcimen
 gustabitis, neque placentam, nisi si quid forte canis reli-

σαπέρῃ ἐντετηρέα ἔξει· ὅς δὲ καὶ ἔλαφος ὀπτάμεναι μεταξὺ δρασμῶν βουλευσάσιν ἐκ τοῦ ὀπτάνειν εἰς τὸ ὄρος· καὶ ὄρνις ψύτταν κατατείνασθαι, ἄπτεροι καὶ αὐται, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετήσονται· τὸ δὲ μέγιστον, οἱ ὠραιότατοι τῶν ἐνοχῶν Φαλακροὶ ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ὑμῖν γενήσονται, ἐπὶ κατεαγότη καὶ ταῦτα τῷ ἀμφορεί. πρὸς τὰδε βουλευέσθε, ἃ καὶ τῇ ἑορτῇ πρέποντα γένοιτ' ἂν, καὶ ὑμῖν ἀσφαλέστατα, καὶ ἐπικουφίζετε πολλὴν πενίαν αὐτοῖς, ἀπ' ὀλίγου τελέσματος φίλους οὐ μεμπτοὺς ἔχοντες.

1 Σαπέρῃ) Ὅτι αἱ ἀφύαι κα-
λάμοις διασπαρμέναι καὶ τιταρι-
χουμέναι σαπέρῃ λέγονται· ἢ τὰ
ἕκτα τεμάχῃ ἃ γόνυος Παφλαγό-
3 Ὑττα κατατείνασα) Ὑττα
ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμῖν τάσσεται.
V.

querit: lenticula vobis saperdae tabem habebit: aper & cervus, dum affantur, fugam de culina meditabuntur in salrum: & gallinae, ilicet! contentis aliis etiam implumes ad ipsos pauperes avolabunt: quod vero maximum, pincernarum formosissimi, calvi vobis uno momento fient, idque fracta insuper amphora. Ad haec, quae tum dies festos deceant, tum vobis sint tutissima, statuite, & multam illis paupertatem levate, quos parva pensione interpositis amicos habebitis minime contemnendos.

ΟΙ ΠΛΟΥΤΕΙΟΙ ΤΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΠΡΟΣ γάρ σε οἶμι μόνον ὑπὸ τῶν πενήτων ταῦτα 36
γεγράφθαι, ὦ Κρόνε, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἤδη ἐκκεκώ-
φωται πρὸς αὐτῶν ἀναβοώντων καὶ αὐτὰ δὴ ταῦτα,

DIVITES SATURNO SALUTEM.

NIMIMUM ad te solum scripta esse a pauperibus ista, Saturne, existimas? Nonne etiam Iuppiter diu est cum ab istis obrunditur clamantibus, & divisionem fieri postulan-

τὸν ἀναδάσμον ἀξιούντων γενέσθαι, καὶ αἰτιωμένων τῆς
 τε εἰμαρμένης ὡς ἄνιστον τὴν νομὴν πεποιημένην, καὶ
 ἡμᾶς ὅτι μηδένος αὐτοῖς μεταδίδοναι ἀξιούμεν; ἀλλ'
 αἶδεν ἐκεῖνος ἄτε Ζεὺς ὦκ, παρ' οἷς τις ἡ αἰτία, καὶ
 διὰ τοῦτο παρακύνει αὐτῶν τὰ πολλὰ· σοὶ δὲ ὅμως
 ἀπολογησόμεθα, ἐπεὶ περ ἄρχεις γὰρ νῦν ἡμῶν. ἡμεῖς
 γὰρ ἅπαντα πρὸ ἐφθαλμῶν λαβόντες, ἃ γέγραφας,
 ὡς καλὸν ἐπικουρεῖν ἀπὸ πολλῶν τοῖς δεομένοις, καὶ ὡς
 ἥδιον συνεῖναι, καὶ συνευχεῖσθαι τοῖς πένησιν, αἰεὶ δι-
 τελοῦμεν οὕτω ποιοῦντες, ἰσοδαιτητάς καθεστῶτες, ὡς
 37 ἂν μηδὲ τὸν συνδαιτητὴν αὐτῶν αἰτιάσασθαι τι. Οἱ δὲ
 ἀλγῶν ἐν ἀρχῇ δεῖσθαι Φάσκακτες, ἐπειδὴ περ ἅπαρ
 αὐτοῖς ἀνεπετάσαμεν τὰς θύρας, οὐκ ἀνέισαν ἄλλα ἐπ'
 ἄλλοις αἰτοῦντες. εἰ δὲ μὴ πάντα εὐθύς, μηδὲ πρὸς ἔπος
 λαμβάνοιεν, ὀργή, καὶ μῖστος, καὶ πρόχειροι αἱ βλασ-
 φημίαι· καὶν εἴτι ἐπιψεύδοιντο ἡμῶν, ἀλλ' οἱ γὰρ ἀκούον-

14 Πάντα εὐθύς) Ἦτοι παρευθὺς, ἢ ὅσα ἤτησαν. V.

tibus, & farum accusantibus, quod inaequalem illam divi-
 sionem fecerit, & nos, qui nihil impertiri illis dignemur?
 Verum novit ille, ut qui sit Iuppiter, penes utros culpa
 sit, & ob id ipsum preces illorum furda fere aure trans-
 mittit. Interim tamen causam apud te, qui nunc certe no-
 bis imperes, dicemus. Nos enim, quibus, quae scripsisti,
 ante oculos versarentur omnia, tanquam pulchrum esset
 auxilium ferre de sua copia indigentibus, & suavius, ver-
 sari cum pauperibus atque epulari, semper faciebamus ita,
 aequo ipsi victu utentes, adeo ut neque victor eorum,
 quod accusaret, haberet. At isti, qui paucis initio opus se
 habere dixerant, cum semel fores iis aperuissemus, alia
 super alia petere non desierunt. Si vero non omnia statim
 neque in ipso verbo acciperent; ira, & odium, & male-
 dicta in promptu. Ac si quid mendacio nobis affingerent,

τις ἐπίστανται ἂν, ὡς ἀκριβῶς εἰδῶσιν ἐκ τοῦ συγγεγε-
 νέναι. ὥστε δυεῖν θάτερον, ἢ μὴ δίδοντα ἐχθρὸν εἶναι
 πάντως εἶδει, ἢ πάντα προεἰμένους, αὐτίκα μάλα πένε-
 σθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν εἶναι. Καὶ τὰ μὲν 38
 ἄλλα μέτρια· ἐν δὲ τοῖς δείπνοις αὐτοῖς, ἀμελήσαντες
 τοῦ ἐμπίπασθαι, καὶ γαστρίζεσθαι, καὶ αὐτοὶ ἐπει-
 δὲν πλείων τοῦ ἱκανοῦ πίωσιν, ἢ παιδὸς ὠραίον, μεταξὺ
 ἀναδόντες τὸ ἔκπωμα, ἐνύξαν τὴν χεῖρα, ἢ παλλακῇ,
 ἢ γαμετῇ γυναικὶ ἐπεχειρήσαν· εἴτα κατεμέσαντες τοῦ
 συμποσίου, ἐς τὴν ὑστεραίαν λοιδοροῦνται ἡμῖν κατελ-
 θόντες, ὡς ἐδίψησαν, καὶ ὡς λιμῶ συνῆσαν διηγούμενοι.
 καὶ εἰ σοὶ ταῦτα καταψεύδεσθαι αὐτῶν δοκοῦμεν, τὸν
 ὑμέτερον παράσιτον ἀναμνήσθητι, τὸν Ἰξίονα· ὃς ἀξίω-
 θείς κοινῆς τραπέζης, ἀξίωμα ἴσον ἔχων ὑμῖν, τῇ Ἥρᾳ

6 Γαστρίζεσθαι) Γαστρίζεσθαι, λαυρότερον τρέφεισθαι, ἢ ὑπὲρ τὴν
 κρίαν, γαστριμαργεῖν. V.

credebant tamen, qui audirent, velut accurate ipso ex con-
 victu scientibus. Itaque alterum de duobus, aut, si nihil
 dares, inimicum omnino esse oportebat; aut, si omnia il-
 lis *diripienda* permitteres, ipsum fieri statim pauperem, &
 unum eorum, qui ab alijs peterent. Ac reliqua tolerabi-
 lia; in ipsis vero coenjs non satis habentes impleri, & in-
 gurgitare se; etiam ipsi, ubi plus, quam satis esset, bibis-
 sent, vel formosi pueri, dum poculum praeber, manum
 stringebant, vel pellicem aut coniugem adeo tentare au-
 debant. Deinde ubi vomitu opplere triclinium postri-
 die maledictis eos perstringunt; quam sitierint, quam fa-
 mis convictores fuerint, enarrant. Et si haec mentiri con-
 tra eos videamur, vestri illius parasiti recordare, Ixionis,
 qui communi dignatus mensa, dignationem aequalem vo-
 his habens, ebrius cum esset, Iunonis pudorem tentavit

39 μαθυσθῆς ἐπασχίρει ὁ γυναιῖος. Ταῦτά ἐστι καὶ τὰ τοιαῦτα, ὅφ' ὧν ἡμεῖς ἐβουλευσάμεθα πρὸς τὸ λοιπὸν, ἀσφαλείας τῆς ἡμετέρας ἕνεκεν, μηκέτι ἐπίβατον ποιῶν αὐτοῖς τὴν οἰκίαν. εἰ δὲ ἐπὶ σοῦ συνθῶντο; μετρίων δεήσασθαι, ὥσπερ νῦν φασι, μηδὲν δὲ ὑβριστικὸν ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάσασθαι, κοινωνούντων ἡμῖν καὶ συνδειπνούντων τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. καὶ τῶν ἱματίων, ὥς σὺ κελεύεις, πέμψομεν, καὶ τοῦ χρυσίου ὅποσον οἶόν τε, καὶ προσδapaνήσομεν, καὶ ὅλως οὐδὲν ἐλλείψομεν· καὶ αὐτοὶ δὲ ἀφένενοι ταῦ κατὰ τέχνην ὀμιλεῖν ἡμῖν, φίλοι ἀντὶ κολάκων καὶ παρασίτων ἕστωσαν, ὥς ἡμᾶς γε οὐδὲν ἂν αἰτιάσαιτο, καὶ κείνων τὰ δεόντα ποιῶν ἐβελόντων.

vir fortis. Haec sunt & talia, quibus induci decrevimus in posterum nostrae securitatis causa, non amplius accessum illis in nostras domus praebere. Si vero te arbitro ac vindice spondeant, moderata se, uti nunc aiunt, peturos, neque contumeliosum quidquam admissuros in conviviiis, in communionem veniunto, quod bene vertat, nobiscum epulantor. Etiam de vestibus, ut imperas, mittemus, ac de auro etiam, quantum aequum fuerit, insuper impendemus. Atque in universum nulla in parte deficiemus. Verum ipsi quoque ex arte nobiscum agere desinunto, pro adulatoribus & parasitis amici sunt. Nos quidem, si & isti facere officium voluerint, nulla in re accusabis.

Phil. de. Sym. 1. 10. 2.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η ΛΑΠΙΘΑΙ.

ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΦΙΛ. ΠΟΙΚΙΛΗΝ, ὦ Λυκίνε, διατριβὴν Φασί γε-
γενῆσθαι ὑμῖν χρεὲς ἐν Ἀρισταινέτου παρὰ τὸ δεῖπνον,
καὶ τινας Φιλοσόφους λόγους εἰρησθαι, καὶ ἔριν οὐ συμ-
κρᾶν συστήναι ἐπ' αὐτοῖς· εἰ δὲ μὴ ἐψεύδετο Χαρῖνος,
καὶ ἄχρη τραυμάται προχωρῆσαι τὸ πρᾶγμα, καὶ τέ-
λος αἵματι διαλυθῆναι τὴν συνουσίαν.

ΛΥΚ. Καὶ πόθεν, ὦ Φίλων, ἠπίστατο Χαρῖνος ταῦ-
τα; οὐ γὰρ συνεδείπνει μεθ' ἡμῶν.

ΣΥΜΠ. Η ΛΑΠΙ.) Συμπόσιον ἢ Λαπίθαι ἐπιγράφεται. ἀφα-
μοίωται γὰρ τοῖς ἐν τῷ γάμῳ τοῦ
Περσέου τετυλισμένοις· καὶ γὰρ
οἱ Κύνταυροι μεθύοντες, εἴτα ταῖς
τῶν Λαπίθων γυναῖξιν ὑβριστικῶς
ἐπιθίμενοι, μέχρι τραυμάτων καὶ
φόνων προῦχθησαν, ἀφ' οὗ καὶ εἰς
πόλεμον προῦβησαν ἀσποῖτον. τῶν
Λαπίθων γὰρ τινες γάμους ἐπιτελῶν,

ἐκάλει τινες τῶν Λαπίθων, καὶ
τινας τῶν Κύνταυρων· εἰς δὲ τῶν
Κύνταυρων ὁ Εὐρυτίων μεθύσας,
τὴν γυναῖκα ἐβούλετο βιάσασθαι.
κρατήσαντες οὐτ' αὐτὸν οἱ Λαπίθαι,
ἀπέτιμον αὐτοῦ πλὴν μίνα, καὶ τὰ
ἄλλα, καὶ ἐκ τούτου συνεκροτήθη
Λαπίθαις κατὰ τῶν Κύνταυρων ὁ
πόλεμος. V. (Mago in Georg.
C.)

CONVIVIVM SEU LAPITHAE.

PHILON ET LYCINUS.

Phil. **V**ARIA vos ratione tempus fefellisse aiunt heri in
coena apud Aristaenetum, & philosophos quosdam sermo-
nes habitos, & contemtionem non parvam super iis or-
tam, ac, si non mentitus est Charinus, ad vulnera usque
rem processisse, ac sanguine dissolutam disputationem.

Lyc. Et unde, mi Philo, sciebat ista Charinus? neque
enim nobiscum coenavit.

ΦΙΛ. Διονίκου, ἔφη, τοῦ ἱατροῦ ἀκοῦσαι. Διόνικος δέ, καὶ αὐτὸς, οἶμαι, τῶν συνδείπνων ἦν.

ΛΥΚ. Καὶ μάλα. οὐ μὲν ἐξ ἀρχῆς γε οὐδ' αὐτὸς ἅπασι παρεγένετο, ἀλλὰ ὅψι μεσοῦσης σχεδὸν ἡδὴ τῆς μάχης, ἐπέστη ὀλίγον πρὸ τῶν τραυμάτων. ὥστε θαυμάζω, εἴ τι σαφεὲς εἰπεῖν εἶδυνο, μὴ παρακολουθήσας ἐκείνοις, ἀφ' ᾧν ἀρξαμένη ἐς τὸ αἶμα ἐτελεύτησεν αὐτοῖς ἡ Φιλονεικία.

- 2 ΦΙΛ. Τοιγαροῦν, ὦ Λυκίне, καὶ ὁ Χαρίνος αὐτὸς, εἰ βουλοίμεθα τάληθ' ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως ἐπράχθη ἕκαστα, παρὰ σέ ἡμᾶς ἦκειν ἐκέλευε· καὶ τὸν Διονίκον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς αὐτὸς μὲν οὐ παρεγένετο ἅπασι, σὲ δὲ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ γεγενημένα, καὶ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἀπομνημονεῦσαι, ἅτε μὴ παύργως τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἐν σπουδῇ ἀκροάμενον. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἐστῶν ἡμᾶς ἡδίστην ταύτην ἐστίασιν, ἧς οὐκ οἶδ' ἂν τις ἡδίων ἔμοιγε· καὶ μάλιστα ὅσω νήφοντες ἐν εἰρήνῃ, καὶ

Phil. E Dionico se, dicebat, audisse Medico. Fuit autem, puto, ipse inter convivas Dionicus.

Lyc. Omnino: neque tamen ab initio inde omnibus ipse quoque interfuit: sed sero, media fere iam pugna, paulo ante vulnera ipse supervenit. Itaque miror, si quid satis certum dicere potuit, qui non interfuerit his, a quibus coepta contentio in sanguinem illis exiit.

Phil. Itaque, Lycine, ipse quoque Charinus, si vera audire, & ut acta sint, singula, vellemus, ad te nos ire iussit: Dionicum enim ipsum dixisse, se non interfuisse omnibus; te vero, quidquid actum sit, accurate scire, & ipsos sermones memoria complexum, quippe qui non obiter talia, sed studiose audire soleas. Itaque non effugies, quin epulo nos iucundissimo excipias: mihi quidem certe nullum eo iucundius; idque eo magis, quod sobrii in pa-

ἀναμνήτι ἔξω βέλους ἐστιασόμεθα· εἴτε γέροντες ἐμπαρώησαν τι παρὰ τὸ δεῖπνον, εἴτε νέοι, εἰπεῖν τε ὅσα ἥκιστα ἔχρην ὑπὸ τοῦ ἀκράτου προαχθέντες, καὶ πρᾶξαι.

ΛΥΚ. Νεανικώτερα ἡμᾶς, ὦ Φίλων, ἀξίους ἐκφέρειν τὰ ταῦτα πρὸς τοὺς πολλοὺς, καὶ ἐπιξέναι διηγούμενους πράγματα, ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ γεγόμενα, δὲν λήθην ποιήσασθαι αὐτῶν, καὶ νομίζειν ἐκεῖνα πάντα θεοῦ ἔργα τοῦ Διονύσου εἶναι, δὲ οὐκ οἶδα εἴ τινα τῶν αὐτοῦ ὀργίων ἀτέλεστον καὶ ἀβάκχευτον περιεῖδεν. ὅρα οὖν μὴ κακοήθων τινῶν ἀνθρώπων ἢ τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετάζειν, ἃ καλῶς ἔχει ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπόντας ἀπαλλάττεσθαι. μὴ γάρ, Φησι καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος, μνάμονα συμπόταν. καὶ οὐδὲ ὁ Διονύκος ὀρθῶς

Ἰ Ἐξω βέλους) Δεξιότατα χύχεται τούτο, ἀπὸ τῶν πολέμων ἐπὶ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν μεταβαλόν. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν πολέμων ἔξω φασὶ βέλους τοὺς ἀποτίμω τυγχάνοντας βολῆς. ἐνταῦθα δὲ, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐστίασι πόλεμος μεθυόντων συν-

ἡράγαι, εἴτα τὰ κεῖ γενημένα διηγέσθαι καθ' ἡσυχίαν προῦκαιτο, καί τινος φησὶ, ὅτι διηγοῦ ἡμῖν προθύμως ὑπ' οὐδενὸς ἄτε διοχλούμενος τῶν πεπραγμένων. ἔξω γὰρ τυγχάνομεν ὄντες τοῦ χθίστου πολέμου καὶ τῆς ἐκεῖ παροινίας. V.

ce & sine sanguine, extra teli iactum epulabimur, five senes vinolento furore turbarint convivium, five iuvenes, induci nempе a mero & dicere, quae minime opus erat, & facere.

Lyc. Nimis tu, Philo, acriter a nobis petis, ut in vulgus efferamus ista & persequamur, narrandis, quae per vinum atque ebrietatem facta sunt, cum oblivioni mandanda potius, & Dei, Bacchi, opera putanda sint omnia: qui nescio an quemquam suis orgiis non initiatum, neque operatum Bacchicis sacris, praetermittat. Vide igitur, ne malignorum hominum sit accurate exquirere talia, quibus in ipso convivio relictis decet discedere. Namque Odi, ut habet poëticum illud verbum, *convivam memorem*. Nec bene Dio-

ἐποίησε πρὸς τὸν Χαρῆον, αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλήν τὴν ἰωλοκρασίαν κατασκευάσας ἀνδρῶν Φιλοσόφων· ἐγὼ δέ, ἅπαγε, οὐκ ἂν τι τοιοῦτον εἶπομαι.

- 4 ΦΙΛ. Θρύπηται ταῦτα, ὦ Λυκίε. ἀλλ' οὔτι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἔχρην, ἀκριβοῶς γιγνώσκων πολὺ πλεόν ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι· καὶ μοι δοκεῖς εἰ ἀπορήσεις τῶν ἀκουσόμενων, καὶ πρὸς κίονά τινα, ἢ πρὸς ἀνδριάντα ἡδέως ἂν προσελθὼν, ἐκχέαι, πάντα συνείρων ἀμυστί. εἰ γοῦν ἐβελήσω ἀπαλλάττεσθαι νῦν, οὐκ εἴσεις με ἀνήκοον ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἔξεις, καὶ παρακολουθήσεις, καὶ δεήσει. καὶ γὰρ θρήψομαι πρὸς σὲ ἐν τῷ μέρει· καὶ εἰ γε δοκεῖ, ἀπίωμεν ἄλλου αὐτὰ πεισόμενοι, σὺ δὲ μὴ λέγε.

1 Καὶ πολλὰν τὴν ἰωλοκρασίαν) Ἡνίκα συνήκοντο ἀλλήλοις παρ' Ἀθῆναις οἱ νῖοι, ἐπὶ ἐκάστου κρατῆρ οἴνου ἐτίθετο· καὶ εἰ τις ἐκαθεύδουσε μὴ πιδὼν τὸν ἴδιον κρατῆρα, πρῶτ' κατὰ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ἐξεχίετο,

καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἰωλοκρασία. ἴωλον γὰρ τὸ χθροπνόν. εἴρηται οὖν ἐνταῦθα μεταφορικῶς, ἀπὸ τοῦ ὕβριος. V.

9 Ἀμυστί) Ἄγαν τοῦ μῦθοι, καὶ κλείσαι τὸ στόμα. V.

nicus, quod apud Charimum ista elocutus est, & hesternae coenae reliquiis perfudit viros philosophos. Ego vero, absit, ne quid dicam eiusmodi.

Phil. Delicias facis, Lycine. Sed apud me certe hoc agere non conveniebat, qui certo sciam, te multo malle narrare hoc mihi, quam me audire: ac videris mihi, si non habeas, qui audire velint, vel ad columnam statuamve cupide accessurus, effususque uno spiritu connexa inter se omnia. Si proinde nunc discedere velim, non finas me, nondum auditis illis abire; sed venias, persequaris, roges. Hic ego vicissim faciam me delicatum apud te. Et, si videtur, abeamus percontatum ista ex aliis. At tu noli dicere.

ΛΥΚ. Μηδὲν πρὸς ὀργὴν, διηγῆσομαι γὰρ, ἐπεὶ περ οὕτω προθυμῇ, ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς.

ΦΙΛ. Εἰ μὴ παντάπασι ἐγὼ ἐπιλέλησμαι Λυκίνου, αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις αὐτὸ, καὶ φθάσεις εἰπὼν ἅπανσιν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσει. Ἀλλ' ἐκεῖνό μοι πρῶτον εἶπε, τῷ παιδί τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναῖκα, εἰστίᾳ ὑμᾶς;

ΛΥΚ. Οὐκ, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα ἐξεδίδου αὐτὸς τὴν Κλεανθίδα τῷ Εὐκρίτου τοῦ δανειστικοῦ τῷ Φιλοσοφῶντι.

ΦΙΛ. Παγκάλῳ, νῆ Δία, μεираκίῳ, ἀπαλῷ γε μὴν ἔτι, καὶ οὐ πάνυ κατ' ὥραν γάμαν.

ΛΥΚ. Ἀλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλον ἐπιτηδείτερον, οἶμαι. τοῦτον οὖν κόσμιόν τε εἶναι δοκοῦντα, καὶ πρὸς Φιλοσο-

1 Μηδὲν πρὸς ὀργὴν) Τὸ μηδὲν πρὸς ὀργὴν, καὶ τὸ ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς. τὰ δύο κῶλα ἐλλείπουσι τῶν αὐτοτελῶν ῥημάτων κατ' ἴθος Ἀττικόν. τὸ μὲν πρῶτον, τὸ σχοίης ἐλλείπει. τὸ δὲ τὸ σκεῖται. V. (ὡς πολλάκις περιβέβηθα addunt C.)

Lyc. Bona verba! Narrabo enim, quando ita cupidus es; sed ne multis dicas.

Phil. Nisi plane ego Lycini ingenium oblitus sum, ipse tu hoc melius feceris, & occupabis dicere omnibus, ne mea opera opus sit. Sed illud mihi dic prius, filione suo Zenoni Aristaeonetus uxorem cum daret, convivio vos exceperit?

Lyc. Non: sed filiam ipse Cleanthidem Eucriti foeneratoris filio collocavit, philosophanti.

Phil. Pulcherrimo, ita me Iuppiter! adolescensculo, sed tenero adhuc & nondum nuptiis maturo.

Lyc. Sed non habuit, puto, alium magis idoneum. Hunc igitur, qui & honestus esse videretur, & animum appli-

Φίαν ὠρμημένον, ἔτι δὲ μόνον ὄντα πλουσίῳ τῷ Εὐκρίτῃ, προείλετο νυμφίον ἐξ πάντων.

ΦΙΛ. Οὐ μικρὰν λέγεις αἰτίαν τὸ πλουτεῖν τὸν Εὐκρίτον. ἀτὰρ, ὦ Λυκίне, τίνες οἱ δειπνοῦντες ἦσαν;

- 6 ΛΥΚ. Τοὺς μὲν ἄλλους τί ἂν σοι λέγοιμι; οἱ δὲ ἀπὸ Φιλοσοφίας, καὶ λόγων, οὗσπερ ἐθέλεις, οἶμαι, ἀκοῦσαι μάλιστα, Ζηνοθέμις ἦν ὁ πρεσβύτερος, ὁ ἀπὸ τῆς στοᾶς, καὶ ξὺν αὐτῷ Δίφίλος ὁ Λαβύρινθος ἐπὶ κλῆν, διδάσκαλος ὢν οὗτος τοῦ Ἀρισταίνετου υἱός, τοῦ Ζήνωνος· τῶν δὲ ἀπὸ τοῦ περιπάτου Κλεόδημος, οἷσθα τὸν σταυμύλον, τὸν ἐλεγκτικόν; Ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ἑρμών παρῆν, καὶ εἰσελθόντα γε αὐτὸν, εὐθὺς ὑπεβλέποντο οἱ Στωϊκοὶ, καὶ ἀποστρέφοντο, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπερ τινὰ πατραλοῖαν καὶ ἐναγῇ μυσταττόμενοι. οὗτοι μὲν Ἀρισταίνετου αὐτοῦ Φίλοι, καὶ συνήθεις ὄντες, παρε-

8 Ὁ Λαβύρινθος) Λαβύρινθος ἦν οἶκμα σχολιώτατος. καὶ ἐπειδὴ σχολιὸς ἦν ἐν ταῖς ζητήσεσι, διὰ τοῦτο ἐπεκλήθη Λαβύρινθος. V.

11 Καὶ κοπίδα καλοῦσιν) Μάχαιραν. V.

15 Ἐναγῇ) Ἀκάθαρτον, μιαιφόνον. G.

cuisse ad philosophiam, insuper vero unicum in domo Eucriti divitis, sponsum praeoptavit ex omnibus.

Phil. Non parvā mihi narras causam, Eucriti divitias. Sed convivae quīnam erant, Lycine?

Lyc. Reliquos quid tibi dicam? de philosophis autem atque eruditīs, quos, puto, audire cupis maxime, erat Zenothemis ille de porticu, & cum illo Diphilus cognomine Labyrinthus, Zenonis, Aristaei filii, magister. De Peripateticis autem Cleodemus. Nosti argutum illum & redarguendi peritum? Gladium & Falcem appellant discipuli. Verum Epicureus quoque Hermon aderat: quem statim, cum ingrederetur, torvum intuebantur Stoici atque averfabantur, manifeste velut parricidam & impiatum hominem abominati. Hi Aristaei ipsius amici & familia-

κέκληντο ἐπὶ δεῖπνον, καὶ ζῶν αὐτοῖς ὁ γραμματικὸς Ἰστιάϊος, καὶ ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος. Διὰ δὲ τὸν νυμφίον 7
τὸν Χαιρέαν, Ἰων ὁ Πλατωνικὸς συνειστῆτο, διδά-
σκαλος αὐτοῦ ὢν, σεμνὸς τις ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς, καὶ
πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαίνων τῷ προσώπῳ. κανόνα γοῦν
οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν, εἰς τὴν ὀρθότητα τῆς γνώ-
μης ἀποβλέποντες. καὶ ἐπεὶ παρήλθεν, ὑπεξανίσταντο
πάντες αὐτῷ, καὶ ἐδεξιοῦντο ὡς τινα τῶν κρειττόνων·
καὶ ὅλως, θεοῦ ἐπιδημία τὸ πρᾶγμα ἦν, Ἰων ὁ θαυ-
μαστὸς συμπαρών. Δέον δὲ ἤδη κατακλίνεσθαι, ἀπάν- 8
των σχεδὸν παρόντων, ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ γυναῖ-
κες ὅλον τὸν κλιντήρα ἐκείνον ἐπέλαβον, οὐκ ὀλίγαι οὖ-
σαι, καὶ ἐν αὐταῖς ἡ νύμφη, πάνυ ἀκριβῶς ἐγκεκα-
λυμμένη, ὑπὸ τῶν γυναικῶν περιεχομένη· ἐς δὲ τὸ ἀν-
τίθυρον ἢ ἄλλη πληθὺς, ὡς ἕκαστος ἀξίας εἶχε. Κατ' 9

II Αἱ γυναῖκες Σημειοῦ ὅτι ἐπὶ εἰσίσταν, καὶ ἀντιπροσώπους αὐτὰς
τῶν γάμων οἱ παλαιοὶ τὰς γυναῖκας ἐκάθιστον τῶν ἀνδρῶν, ὅπερ οὐ σημεῖον
ἐπὶ μιᾷς τραπέζης τοῖς ἀνδράσι συν- οἶμαι. V.

res invitati ad coenam fuerant, & cum illis Grammaticus
Histiaeus & Dionysodorus Rhetor. Propter sponsum ve-
ro Chaeream Platonius Ion una coenabat, illius magister,
venerabilis adspectu atque augustus, ipso qui vultu mul-
tum prae se ferret honestatis: quare Canonem illum vo-
cant vulgo, ad mentem viri semper rectam respicientes.
Advenienti igitur assurgere omnes, & illum, tanquam
Deum aliquem, salutare: & omnino Dei alicuius inter
homines peregrinatio videbatur admirabilis illius Ionis prae-
sentia. Cum vero iam accumbendum esset, praesentibus fe-
re omnibus, ad dextram intrantium totum illum lectum
mulieres occupabant, quae non paucae aderant; & inter
eas sponsa, accurate velata, circumdata mulieribus: in le-
cto vero ianuae opposito alia multitudo, pro sua quisque

ἀντικρὺ δὲ τῶν γυναικῶν, πρῶτος ὁ Εὐκρίτος, εἶτα ὁ Ἀρισταίνετος. εἶτα ἐνεδοιάζετο, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνόθεμιν τὸν Στωϊκόν, ἢ γέροντα, ἢ Ἑρμῶνα τὸν Ἐπικούρειον, ἱερεὺς γὰρ ἦν τοῖν ἀνάκοις, καὶ γένους τοῦ πρώτου ἐν τῇ πόλει· ἀλλὰ ὁ Ζηνόθεμις τὴν ἀπορίαν ἔλυσεν· εἰ γὰρ με, Φησὶν, ὦ Ἀρισταίνετε, δεύτερον ἄξεις Ἑρμῶνος, τουτοῦ τοῦ ἀνδρὸς, ἵνα μηδὲν ἄλλο κακὸν εἴπω, Ἐπικουρείου, ἅπειμι, ὅλον σοι τὸ συμπόσιον καταλιπὼν, καὶ ἅμα τὸν παῖδα ἐκάλει, καὶ ἐξιόντι ἐώκει. καὶ ὁ Ἑρμῶν, Ἐχε μὲν, ὦ Ζηνόθεμι, τὰ πρῶτα, ἔφη, ἀτὰρ εἰ καὶ μηδὲν τι ἕτερον, ἱερεῖ γέ ὄντι ὑπεξίστασθαι καλῶς εἶχεν, εἰ καὶ τοῦ Ἐπικούρου πᾶν καταπεφρόνηκας. ἐγέλασα, ἥδ' ὅς ὁ Ζηνόθεμις, Ἐπικουρείον ἱερέα· καὶ ἅμα λέγων κατεκλίνετο, καὶ μετ' αὐτὸν ὁμῶς ὁ Ἑρμῶν, εἶτα Κλεόδημος ὁ Περιπατητικός, εἶτα ὁ Ἴων, καὶ ὑπ' ἐκείνων ὁ νυμφίος, εἴτ' ἐγὼ,

2 Ἐνεδοιάζετο) Ἠμφισβητεῖτο. V.

4 Τοῖν Ἀνάκοι) Τῶν Διοσκούρων.

Ἄνακας γὰρ ἔλεγον αὐτοὺς, καὶ Ἀνάκειον τὸ ἱερὸν αὐτῶν. V.

dignitate, *accubuit*. E regione denique mulierum primus Eucritus, deinde Aristaenetus: deinde dubium erat, utrum prius deceret, Zenothemin Stoicum quippe senem, an Hermonem Epicureum? Sacerdos enim erat Castorum, & primi in civitate generis. Sed solvit dubitationem Zenothemis. Etenim, *Si me*, inquit, *post Hermonem duces*, *virum istum, ne quid aliud finistri dicam*, *Epicureum, discedo, solidum tibi relinquo convivium*: & cum dicto puerum vocat, exiturum se simulat. Et Hermon, *Habe tibi*, inquit, *locum primum, Zenothemi*. Verum, *si nihil aliud, sacerdoti certe decebat concedere*, *licet Epicurum omnino contemneres*. Ridere lubet, inquit Zenothemis, *sacerdotem Epicureum!* & cum dicto accumbit, & post ipsum tamen Hermon; tum Cleodemus Peripateticus, deinde Ion, & sub illo sponsus; tum ego, & iuxta

καὶ παρ' ἐμέ οἱ Δίφιλος, καὶ ὑπ' αὐτῷ οἱ Ζήνων ὁ μαθητής, εἶτα ὁ ῥήτωρ Διονυσάδωρος, καὶ ὁ γραμματικὸς Ἰστιάϊος.

ΦΙΛ. Βαβαί, ὦ Λυκίне, μουσεῖόν τι τὸ συμπόσιον 10
διηγῇ σοφῶν τῶν πλείστων ἀνδρῶν, καὶ ἔγωγε τὸν Ἀρισταίνετον ἐπαινῶ, ὅτι τὴν εὐκταϊοτάτην ἰορτὴν ἄγων, τοὺς σοφωτάτους ἐστιῶν πρὸ τῶν ἄλλων ἤξιωσεν, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον ἐξ ἐκάστης αἵρέσεως ἀπανθισάμενος, οὐχὶ τοὺς μὲν, τοὺςδ' οὐ, ἀλλ' ἀναμίξ' ἅπαντας.

ΛΥΚ. Ἐστὶ γὰρ, ὦ ἐταῖρε, οὐχὶ τῶν πολλῶν τούτων πλουσίαν, ἀλλὰ καὶ παιδείας μέλει αὐτῷ, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου τοῖς τοιούτοις ξύνεστιν. Εἰστιώμεθα 11
οὖν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ πρῶτον, καὶ παρσκευάστο ποικίλα, πλὴν οὐδὲν οἶμαι χρὴ καὶ ταῦτα καταριθμεῖσθαι, χυμούς, καὶ πέμματα, καὶ καρυκείας· ἅπαντα γὰρ ἄφθνα. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Κλεόδημος ἐπικύψας εἰς τὸν Ἴωνα,

14 Χυμοὺς) Ζωμούς. V. 15 Καὶ πέμματα) Πλακούντας. V. (πλακούντια. C.) *ibid.* Καὶ καρυκείας) Ἀρτύματα. V.

me Diphilus, & sub illo Zeno discipulus; postea Dionysodorus Rhetor, & Histiaeus Grammaticus.

Phil. Vah, Lycine, Museum quoddam mihi pro convivio narras, sapientium plerorumque virorum. Laudo equidem Aristanerum, qui in celebritate omnium exoptatissima, sapientissimos accipere prae reliquis voluerit, delectis, qui uniuscuiusque sectae flos sunt, non hinc quibusdam, reliquis non item, sed indiscretim omnibus.

Lyc. Est enim, sodalis, non de vulgo divitum, sed eruditionis amans, & maiorem vitae partem versatur cum talibus. Epulabamur ergo primum placide: parata fuerant varia. Sed non opus est, arbitror, ea recenseri, iuscula & panificia & condimenta: copiose enim *aderant* omnia. Inter haec vero Cleodemus ad Ionem se inclinans, *Kiden*;

Ὅρας, ἔφη, τὸν γέροντα (Ζηνοθέμιν λέγων, ἐπήκουον γάρ) ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων, καὶ ἀναπέπλησται ζωμοῦ τὸ ἱμάτιον, καὶ ὅσα τῷ παιδί κατόπιν ἐστῶτι ὀρέγῃ, λαμβάνειν οἰόμενος τοὺς ἄλλους, οὐ μεμνημένος τῶν μεθ' αὐτόν; δεῖξον οὖν καὶ Λυκίῳ ταῦτα, ὡς μάρτυς εἴη. ἐγὼ δὲ αὐδὲν ἐδεόμην δεῖξόντός μοι τοῦ Ἴωνος,

12 πολὺ πρότερον αὐτὰ ἐκ περιωπῆς ἐωρακώς. Ἀμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεοδήμος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπεσεν ὁ Κυνικός.
Ἄλκιδάμας ἀκλῆτος, ἐκεῖνο τὸ κοινὸν ἐπιχαριεντισάμενος, τὸν Μενέλαον αὐτόματον ἦκοντα. τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς ἀναίσχυντα ἐδόκει πεποιηκέναι, καὶ ὑπέκρουον τὰ προχειρότατα· ὁ μὲν τὸ, Ἀφραίνεις Μενέλαε· ὁ δ',

7 Ἐκ περιωπῆς) Ἀπὸ ὑφλοτίρου τόπου. V. (c specula. C.)

9 Ἐπιχαριεντισάμετος) Εὐτραπeliνόμενος, σκάπτων. G.

10 Αὐτόματος) Ἀλκιδάμας αὐτόματος ἄκλῆτος. οἱ γὰρ οἰκέοι καὶ γνήσιοι. ἢν δὲ τις μὴ τοιοῦτος παρσισφέρει σε τῷ συμποσίῳ διεβάλλετο. καθ' ἃ ὄηλοι Ἀλεξίς ἐν τῷ, Ἀνθρῶπος εἴται μὴ δοχεῖς Κυρήναος. καλεῖ γάρ τις ἀν ἐπὶ δειπνῶν ἵνα καλεῖ, πάρισιν

δεκαπαῖδεκα ἄλλοι καὶ δεχ' ἄρματα καὶ συναρίδες δεκαπέντε. τούτοις δὲ δεῖ σε τ' ἀπιτήδεια ἐμβαλεῖν. ἀλλ' ἦν κράτιστιν μυθίνα καλέσαι. 1148. παρ' Ὀμπ. Eustath. Vide & reliqua illic. At . . . G. (Hos Alexidis versus emendatos a Casaubono, & suis numeris restitutos invenies ad Athen. p. 199. Solan.)

12 Ἀφραίνεις) Μαράινεις, παραφρονεῖς, παρανομίς. G.

inquit, senem, (Zenothemin designabat; audiebam enim) ut ingurgitat se pulmentariis, quam oppleta iure illius vestis, & quantum stanti post se puero porrigat! dum non videri se putat a reliquis, immemor illorum, qui post sunt? Ostende ergo ista etiam Lycino, ut sit testis. Ego vero nihil opus habebam ostenduro mihi Ione, qui multo prius illa tanquam e specula videram. Adhuc dicebat ista Cleodemus, cum invocatus irruit Cynicus Alcidas, communi illo venuste proverbio usus, sponte venire Menelaum. Plerisque ergo impudenter videbatur facere; itaque, quae in promptu erant, maxime mussitantes subiciiebant, alius illud, Heus, Menelaë, furis! alius,

Ἄλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
καὶ ἄλλα πρὸς τὸν καιρὸν εὖστοχα, καὶ χαρίεντα ὑπο-
τονβοῦντες. ἐς μέντοι τὸ Φανερὸν αὐδεὶς ἐτόλμα λέ-
γειν· ἐδοδῖκεσαν γὰρ τὸν Ἀλκιδάμαντα, βόην ἀτεχνῶς
ὄντα, καὶ κρακτικώτατον Κυνικῶν ἀπάντων, παρ' ὃ
καὶ ἀμείνων ἐδόκει, καὶ Φοβερώτατος ἦν ἅπασιν. Ὁ 13
δὲ Ἀρισταίνετος ἐπαινέσας αὐτὸν ἐκέλευε θρόνον τινὰ
λαβόντα καθίζεσθαι παρὰ Ἰστιαῖάν τε καὶ Διονυσό-
δωρον. ὃ δὲ, ἄπαγέ, Φησι, γυναικεῖον λέγεις, καὶ μαλ-
θακόν, ἐπὶ θρόνου καθίζεσθαι ἢ σκίμποδος. ὥσπερ
ὑμεῖς ἐπὶ μαλακῆς ταύτης εὐνῆς μικροῦ δὲ ὑπτίονι κα-
τακείμενοι, ἐστίασθε, πορφυρίδας ὑποβεβλημένοι. ἐγὼ
δὲ, καὶ ὀρθοστάδην δειπνήσαιμι, ἐμπερικταῶν, ἅμα τῷ
συμποσίῳ· εἰ δὲ καὶ κάμωμι, χαμαὶ καὶ τὸν τρίβωνα

2 Ὑποτονβοῦντες) Ὑπογογ-
χῶντες. V.

4 Τὸν Ἀλκιδάμαντα βόην) Ὁ
ποιητὴς ἐπὶ Μενελάου βόην τὴν μά-
χην εἶπεν. ὁ Λουκιανὸς δὲ παρώ-
σεν αὐτὸ εὐπρεπῶς ἐπὶ τοῦ Ἀλκι-
δάμαντος, λέγων βόην τὴν κραυγὴν.

οὐ βόην δὲ ἐνταῦθα, ἀλλὰ βόην, ἣ
ἐστὶ κρακτικὴν καὶ βορυβάδην. ὃ καὶ
διὰ τῶν ἰσομένων παρίστανει κρα-
κτικὴν ἰσχυρίαν. V.

10 Σκίμποδος) Κραββάτου,
σκάμνου. G.

*Verum Agamemnoniae menti non ista placebant,
& alia tempori illi opportuna & venusta immurmurantes.
Verum aperte dicere nemo audebat: metuebant enim Al-
cidamantem, clamosum plane hominem & Cynicorum
omnium vocalissimum: quam ob causam etiam videbatur
superior ceteris, formidabilis quidem omnibus. At collau-
datum Aristaeus iussit sella capta affidere ad Histiaeum
atque Dionysodorum. Ille vero, *Apaga*, inquit, muliebres
quiddam iubes ac molles, in sella affidere, aut lecto, ut vos, qui
molli isto cubili tantum non supini accumbentes epulamini; sub-
iecta veste purpurea. At ego vel erecto corpore coenaverim, inam-
bulans simul in coenatione; fessus autem humi subiecto palliolo*

ὑποβαλλόμενος, κείσθαι ἐπ' ἀγκῶνος, εἶον τὸν Ἡρα-
κλέα γράφουσιν. οὕτως, ἔφη, γιγνέσθω, ὁ Ἀρισταί-
νετος, εἴ σοι ἥδιον. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἐν κύκλῳ περιῶν
ὁ Ἀλκιδάμας, εἰδῖπνει, ὥσπερ οἱ Σκύβαι πρὸς τὴν
ἀφθγοτέραν νομὴν μετεξαιστώμενος, καὶ τοῖς περιφέ-
#4 ρουσι τὰ ὄψα συμπερινοστών. Καὶ μέντοι καὶ σιτού-
μενος ἐνεργὸς ἦν, ἀρετῆς περὶ καὶ κακίας μεταξὺ διεξ-
ιών, καὶ ἐς τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον ἀποσκώπτων.
ἡρώτα γοῦν τὸν Ἀρισταίνετον, τί βούλονται αὐτῷ αἱ
τοσαῦται καὶ τηλικαῦται κύλικες, τῶν κεραμεῶν ἴσα
δυναμένων; ἀλλ' ἐκείνον μὲν ἥδη διανοχλοῦντα ἔπαυσεν
ἐς τὸ παρὸν Ἀρισταίνετος, τῷ παιδὶ νεύσας εὐμεγέθη
σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ, ζωρότερον ἐγχείαντα. καὶ ἐδό-
κει ἄριστα ἐπινενοηκέναι, οὐκ εἰδὼς ὅσων κακῶν ἀρχὴν
ὁ σκύφος ἐκείνος ἐνεδεδώκει. λαβὼν δὲ ἅμα ὁ Ἀλκιδά-
μας ἐσίγησε μικρὸν, καὶ ἐς τοῦδαφος καταβαλὼν

13 Σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ ζαρ. 1γχ. G.

cubito nixus iacebo, qualem pingunt Herculem. Sic fiat, inquit
Aristaenetus, siquidem ita manis. Ab eo tempore per or-
bem circumiens Alcidas coenabat, castra subinde, ut
Scythae solent, ad copiosiores pastum transferens, & cir-
cumferentes opsonia ministros prosequens. Verum dum
pascitur, operosus tamen erat, qui de virtute & vitio in-
terim disputaret, & aurum atque argentum sibi haberet
derisui. Interrogabat enim Aristaenetus, quid sibi vellent
tot ac tanti calices, cum figlinorum idem usus esset? Sed
eum, cum iam molestus esse inciperet, ad quietem in prae-
sentia redegit Aristaenetus, quod innueret puero, uti scy-
phum illi daret bene magnum, infunderetque meracius.
Ac videbatur sibi pulchrum quiddam excogitasse, nesciens,
quantorum scyphus iste malorum initium dedisset. Cete-
rum sumto illo tacuit paululum Alcidas, atque humi

ἑαυτὸν ἔκειτο ἡμίγυμνος, ὥσπερ ἠπειλήκει, πῆξας τὸν ἀγκῶνα ὀρθόν, ἔχων ἅμα τὸν σκύφον ἐν τῇ δεξιᾷ, οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν γραφῶν δείκνυται. Ἡδὴ δὲ καὶ ἐς τοὺς ἄλλους συνεχῶς περιεσοβεῖτο 15 ἢ κύλιξ, καὶ Φιλοτησίαι, καὶ ὀμιλίας, καὶ Φῶτα εἰσεκεκόμιστο. ἐν τούτῳ δ' ἐγὼ τὸν παρεστῶτα τῷ Κλεοδήμῳ παῖδα, οἰνοχρόν ὄντα ῥαῖον, ἰδὼν ὑπομειδῶντα (χρὴ γὰρ, οἶμαι, καὶ ὅσα πάρεργα τῆς ἐστίας-σεως, εἰπεῖν, καὶ μάλιστα ἐπὶ πρὸς τὸ γλαφυρώτατον ἐπράχθη) μάλα ἤδη παρεφύλαττον, ὃ, τι καὶ μειδιάσειε. καὶ μετὰ μικρὸν ὁ μὲν προσῆλθεν, ὡς ἀποληψόμενος παρὰ τοῦ Κλεοδήμου τὴν Φιάλην· ὁ δὲ τὸν τε δάκτυλον ἀπέθλιψεν αὐτοῦ, καὶ δραχμὰς δύο, οἶμαι, συνανέδωκε μετὰ τῆς Φιάλης· ὁ παῖς δὲ πρὸς μὲν τὸν

3 Τῷ Φόλῳ) Φόλος ἐγένετο τῶν Κετταύρων εἰς, παρ' ᾧ ἐξεδόχθη Ἡρακλῆς. V.

4 Περιεσοβεῖτο ἢ κύλιξ) Ἐκινεῖτο, περιφέρειτο. V. (Προεφέρετο C. grave.)

5 Φιλοτησίαι) Φιλίας, φιλικαὶ δεξιᾶσις. G.

6 Ἐν τούτῳ) Ἀντὶ τοῦ μεταξὺ τούτων, ἢ ἀπὸ τοῦ ὅς ἔτι ταῦτα ἐγένετο. V. (ἐν ᾧ ταῦτα ἐγένοντο. C.)

9 Γλαφυρώτερον) Ἡδίων. G.
10 Ὁ, τι) Οὐκ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος τὸ ὅτι, ἀλλ' ἀναφορικῶς ἄρθρον τὸ ὅ. τὸ τί παρίκλειον δόριστον Ἀττικῶ ἰδίῳ. V.

abiectus iacuit seminudus, ut minatus fuerat, erecto nixus cubito, tenens dextra scyphum, qualis ille apud Pholum Hercules a pictoribus ostenditur. Iam vero ad alios etiam frequenter commeare calix, iam amicitiae pocula, & confabulationes, iam inferri lumina. Inter haec ego adstantem Cleodemo puerum, pocillatorem formosum, subridere videns, (oportet enim, puto, etiam, si qua praeter ipsam quasi substantiam convivii acciderunt, ea dicere, in primis si quid actum est venustius) diligenter iam observabam, quid demum rideret? Neque ita multo post ille quidem accessit velut recepturus a Cleodemo phialam. Hic vero & digitum illius strinxit, & drachmas puto duas dedit una cum phiala. Puer ad digitum quidem strictum ride-

δάκτυλον θλιβόμενον αὐδὶς ἐμειδίασεν, οὐ μὴν συνοῖδεν, οἶμαι, τὸ νόμισμα, ὥστε μὴ δεξαμένου ψόφον αἱ δύο δραχμαὶ παρέσχον ἐκπεσοῦσαι, καὶ ἠρυθρίασαν ἄμφω μάλα σαφῶς. ἠπόρουν δὲ οἱ πλησίον, οὗ τινος εἴη τὰ νομίσματα, τοῦ μὲν παιδὸς ἀρνούμενου μὴ ἀποβεβληκέναι, τοῦ δὲ Κλεοδήμου καθ' ὃν ὁ ψόφος ἐγένετο, μὴ προσποιουμένου τὴν ἀπόρριψιν. ἡμελήθη δ' οὖν, καὶ παρώφθη τοῦτο, οὐ πάνυ πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόνου, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε, τοῦ Ἀρισταίνετου· μετέστησε γὰρ τὸν παῖδα μικρὸν ὕστερον ἀφανῶς ὑπεξαγαγὼν, καὶ τῷ Κλεοδήμῳ τινὰ παραστῆναι διένευσσε τῶν ἐξώρων ἥδη, καὶ καρτερῶν, ὀρεακόμον τινὰ, ἢ ἱπποκόμον· καὶ τοῦτο μὲν ὧδέ πως ἐκεχωρήκει, μεγάλης αἰσχύνης αἴτιον τῷ Κλεοδήμῳ γεγόμενον, εἰ ἔφθη διαφοιτῆσαν εἰς ἅπαντας, ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα, δεξιῶς πάνυ τοῦ Ἀρισταίνετου τὴν παροιμίαν ἐνέγκαντος. Ὁ Κυνικὸς δὲ Ἀλ-

16

12 Ὀρεακόμον) Τὸν ἐπιμελούμενον τῶν ἡμίωνων. V.

re denuo, sed pecuniam, puto, non observavit. Illo itaque non fumente, strepitum cadentes duae drachmae dederunt, utrisque, quod aperte observares, erubescitibus. Dubitabant proximi, utrius essent nummi, negante puero sibi excidisse, Cleodemo autem, apud quem fuerat strepitus, a se abiectos dissimulante. Neglectum itaque hoc & praetermissum, quod non multi vidissent, praeter solum, ut mihi videbatur, Aristaeonem. Transtulit enim puerum paulo post, quem nemine sentiente exire iuberet, & Cleodemo adstare nutu imperavit aliquem de exoletis iam & robustis, mulionem quendam aut equisonem. Et hoc quidem sic abiit, magnae sane ignominiae Cleodemo futurum, si prius inter omnes percubisset, neque extinctum statim fuisset, dextre Aristaeonem vinolentam libidinem accipiente. Cynicus autem Alcidas, qui iam abbibisset, per-

κιδάρας, ἐπεπώκει γὰρ ἤδη, πυθόμενος ἥ τις ἢ γαμουμένη παῖς καλοῖτο, σιωπὴν παραγγείλας μεγάλη τῇ Φωνῇ, ἀποβλέψας εἰς τὰς γυναῖκας, Προπίνω σοι, ἔφη, ὦ Κλεανθί, Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. ὡς δ' ἐγέλασαν ἐπὶ τούτῳ ἅπαντες, Ἐγέλασατε, εἶπεν, ὦ καθάρματα, εἰ τῇ νύμφῃ προὔπινον ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου Θεοῦ τοῦ Ἡρακλέους; καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς ἦν μὴ λάβῃ παρ' ἐμοῦ τὸν σκύφον, οὔποτε τοιοῦτος ἂν υἱὸς αὐτῇ γένοιτο, οἷος ἐγὼ, ἄτρεπτος μὲν ἀλκὴν, ἐλεύθερος δὲ τὴν γνώμην, τὸ σῶμα δὲ οὕτω καρτερός· καὶ ἅμα παρεγύμνου ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχιστον. αὐθις ἐπὶ τούτοις ἐγέλασαν οἱ συμπόται, καὶ ὅς ἀγανακτήσας ἐπανίστατο, δριμύ καὶ παράφορον βλέπων, καὶ δῆλος ἦν οὐκέτι εἰρήνην ἄξων. τάχα δ' ἂν τις καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, εἰ μὴ κατὰ καιρὸν εἰσεκεκόμει-

2 Παῖς ἐκαλεῖτο) Γράφεται καὶ καλεῖτο. V.

3 Προπίνω σοι) Σκόπει τὴν σύνταξιν, προπίνω σοι Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. δ' οὖν ἀγορευτικῶς φάμεν εἰς τὴν πρεσβείαν τοῦδε, ἢ τὴν

ὕγιαι. δαὶ γὰρ λέγειν, προπίνω σοι τῆς σῆς ὕγιαιας. ἢ προπίνω βασιλείας μεγάλου, ἢ προπίνω σοι Μαρίας τῆς Θεοτόκου, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. V.

contatus quomodo sponsa vocaretur, imperatoque silentio, magna voce, directis in mulieres oculis, *Propino tibi*, inquit, *Cleanthi*, *Herculis ducis atque principis poculum!* Ridentibus autem ea de causa omnibus, *Risistis*, inquit, *purgamenta*, quod sponsae propinavi, *advocato Deo nostro Hercule?* Quin bene poritis, nāq̄ capiat a me scyphum, nunquam illi talis nascatur filius, qualis ego, invictus viribus, liber animo, corpore autem ita robustus! hic magis se, ad summam usque turpitudinem, denudabat. Rursus propter haec ridere convivae, & ille indignabundus surgere, atrox quiddam & furiosum cernens, ut manifestum esset, illum quietem non amplius acturum. Forte alicui impacturus erat clavam,

στο πλακοῦς εὐμεγέθης· πρὸς δὲ ἀποβλέψας ἡμερώτε-
ρος ἐγένετο, καὶ ἔληξε τοῦ θυμοῦ, καὶ ἐνεφορεῖτο συμ-
17 περιῶν. Καὶ οἱ πλεῖστοι ἐμέθυον ἤδη, καὶ βοῆς μιστὸν
ἦν τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ Διονυσόδωρος ὁ ρήτωρ αὐτῶν
ῥήσεις τινὰς ἐν μέρει διεξήει, καὶ ἐπηνεῖτο ὑπὸ τῶν κατό-
πιον ἐφροσώτων οἰκετῶν· ὁ δὲ Ἰστιάϊος ὁ γραμματικὸς
ἐρραψώδει, ὕστερος κατακείμενος, καὶ συνέφερεν ἐς τὸ
αὐτὸ τὰ Πινδάρου, καὶ Ἡσιόδου, καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς
ἐξ ἀπάντων μίαν ὥδην παγγέλοιον ἀποτελεῖσθαι· μά-
λιστα δ' ἐκεῖνα ὥσπερ προμαντευόμενος τὰ μέλλοντα,

Σὺν δ' ἔβαλον ρινούς. καί,

Ἐνθα δ' ἄρ' οἰμωγὴ τε, καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν·
ὁ Ζηνόθεμις δ' ἀνεγίνωσκε, παρὰ τοῦ παιδὸς λαβὼν
18 λεπτόγραμμον τι βιβλίον. Διαλιπόντων δὲ ὀλίγων,
ὥσπερ εἰδῶσι, τῶν παρακομιζόντων τὰ ὄψα, μηχαν-
νώμενος Ἀρισταίνετος μὴδ' ἐκεῖνον ἀτερπῆ τὸν καιρὸν

II Σὺν δ' ἔβαλον ρινούς) Κατὰ μὲν Ὀμήρου ταῦτα, ἀλλ' οὐ Πιν-
δάρου ἢ Ἡσιόδου ἢ Ἀνακρέοντος. G.

nisi tempestive illata esset placenta bene magna: coniectis
in hanc oculis fiebat mansuetior, ac, dimissa ira, profe-
quens illam se ingurgitabat. Et iam plerique ebrii, iam cla-
more plenum convivium. Dionysodorus enim rhetor ibi
dictiones quasdam per vices recitabat, laudantibus ipsum,
qui a tergo adstabant, servis. At qui post ipsum accum-
bebat Histiaeus Grammaticus, consuebat versiculos, col-
latis in unum Pindari & Hesiodi & Anacreontis quibus-
dam, ut unum ex omnibus illis carmen oppido ridiculum
conficeretur. Inprimis autem illa, quasi futura praediceret:

Contulerunt clupeos: &

Hic vero gemitusque fuit clamorque virorum.

Zenothemis legebat captum a puero libellum, minutissimis
scriptum literis. Intermittentibus vero paulum pro more,
qui opsonia inferebant, curaverat Aristaeus, ne illud

εἶναι, μηδὲ κενὸν, ἐκέλευσε τὸν γελοιοποιὸν εἰσελθόν-
τα γε εἰπεῖν τι, ἢ πράξαι γελοῖον, ὥς ἔτι μᾶλλον οἱ
συμπόται διαχυθεῖεν. καὶ παρῆλθεν ἄμορφός τις ἐξυ-
ρημένος τὴν κεφαλὴν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ κορυφῇ τρίχας
ὀρθὰς ἔχων· οὗτος ὠρχήσατό τε κατακλῶν ἑαυτὸν, καὶ
διαστρέφων, ὥς γελοϊότερος φανείη· καὶ ἀνάπαιστα
συγκροτῶν διεξῆλθεν, αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ, καὶ τέλος
ἐπέσκωπτεν ἐς τοὺς παρόντας. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐγέ- 19
λων, ὁπότε σκωφθεῖεν· ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸν Ἀλκιδάμαν-
τα ὁμοίον τι ἀπερρίψε, Μελιταῖον κυνίδιον προσειπὼν
αὐτὸν, ἀγανακτήσας ἐκεῖνος, καὶ πάλαι δὲ δῆλος ἦν
φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμοῦντι, καὶ κατέχοντι τὸ συμπό-
σιον, ἀπορρίψας τὸν τρίβωνα, προῦκαλεῖτό οἱ παγκρα-
τιάζειν. εἰ δὲ μὴ, κατοίσειν αὐτοῦ, ἔφη, τὴν βακτριαν.

5 Οὗτος ὠρχήσατό τε κατακλ.)
Κοινῶς μὲν τὰ ἐν ταῖς παραβάσει
τῶν χορῶν ἄσματα· ἰδίως δὲ τῷ
ρυθμῷ . . . λύσεις χοροῦ σκηνικοῦ
τοῦ κυκλικοῦ σχήματος, καὶ κατὰ
παράλληλον δίσιν στάσις τῶν χει-
ρευόντων, ὅπως ἂν καὶ εἰς τὸ δία-
τρεν ἀποβλέποντες οἱ χορευταὶ ἔλε-

γον τινά. V.

6 Ἀνάπαιστα) Ἀνακόλουθα. G.

7 Συγκροτῶν) Διὰ τοῦ κροτεῖν
τὰς χεῖρας εὐρυθμίας ποιοῦν. G.

10 Μελιταῖον) Τὸ ἐκ Μελί-
της, ὅστι δὲ τρυφερὸν καὶ μικρὸν,
καὶ λεῖον, οἷα παρ' ἡμῖν τὰ νανώ-
δι. V.

quoque delectationis expers tempus esset, aut vacuum;
iussu introire ridiculario scurra, dicereque aut facere quid-
dam ridiculum, ut magis etiam convivae exhilararentur.
Ac prodit deformis homuncio raso capite, paucis in capite
relictis erectisque pilis. Hic saltat fracto distortoque cor-
pore, ut magis videatur ridiculus, & anapaestos cum va-
ria gesticulatione, voce Aegyptium quid sonante, pronun-
tiat. Tandem etiam quaedam dicta iacit in praesentes. At-
que alii, cum peterentur, rident. Cum vero in Alcidaman-
tem etiam simile quid iactasset, quod Melitensem vocaret
catellum; indignatus ille, & olim apparebat illum invidere
scurrae, quod probaretur atque teneret convivium, pallio
abiecto istum ad pancrati certamen provocat; si negaret,

αὐτῷ δὲ ὁ κακοδαίμων Σατυρίων (τοῦτο γὰρ ὁ γελοιοποιὸς ἐκαλεῖτο) συστάς, ἐπαγκρατίαζε καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερῆριστον ἦν, Φιλόσοφος ἀνὴρ γελοιοποιῶ ἀνταϊρόμενος, καὶ παίων, καὶ παιόμενος ἐν τῷ μέρει, οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν ἠδοῦντο, οἱ δὲ ἐγέλων, ἄχρι ἀπηγόρευσε παιόμενος ὁ Ἀλκιδάμας, ὑπὸ συγκεκροτημένου ἀνθρωπίσκου καταγωνισθεῖς. γέλως οὖν πα-
 20 λυς ἐξεχύθη ἐπ' αὐτοῖς. Ἐνταῦθα Διόνιος ἐπεισῆλθεν ὁ ἰατρός, οὐ πολὺ κατόπιν τοῦ ἀγῶνος. ἐβεβραδύκει δὲ, ὡς ἔφασκε, Φρενίτιδι ἐαλωκότα θεραπεύων Πολυπρέποντα τὸν αὐλητὴν. καί τι καὶ γελοῖον διηγήσατο. ἔφη μὲν γὰρ εἰσελθεῖν παρ' αὐτὸν, οὐκ εἰδὼς ἐχόμενον ἤδη τῷ πάθει· τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα, ἐπικλεῖσθαι τε τὴν θύραν, καὶ Ξιφίδιον σπασάμενον, ἀναδόντα αὐτῷ τοὺς αὐλοὺς, κελεύειν αὐλεῖν. εἶτα, ἐπεὶ μὴ δύνατο, παίειν, σκύτος ἔχοντα, ἐς ὑπτίας τὰς χεῖρας.

clavam se illi impacturum minatus. Ita ergo miser Satyrion, (id enim scurrae nominis erat) confisit, certat pancratio. Erat res iucundissima, philosophus vir compositus cum ridiculatio, feriens, verbera vicissim excipiens. Qui vero praesentes erant, partim pudere, partim ridere, donec plagis fatigatus cederet Alcidas, a compacto atque exercitato homuncione victus. In risum ergo homines illorum causa effusi. Hic Dionicus supervenit medicus, paulo post illud certamen: retardatus fuerat, quod ipse dicebat, dum curat correptum phrenitide Polypreponentem tibicinem. Ac ridiculum quiddam de eo narrabat: ingressum se nempe ad illum, cum nesciret iam morbo illum teneri. Hunc vero surrexisse statim, & clausa ianua, strictoque pugione, tibias sibi porrexisse, iussisse canere. Deinde cum non posset, pulsasse scutica manus sibi supinas. Denique

τέλος οὖν ἐν τοσούτῳ κινδύνῳ ἐπινοῆσαι τοιόνδε· ἐς ἀγῶ-
να γὰρ προκαλέσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥητῶ πληγῶν ἀριθ-
μῶ· καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πονήρως· μετὰ
δὲ, παραδόντα τοὺς αὐλοὺς ἐκείνῳ, δέξασθαι παρ' αὐ-
τοῦ τὸ σκύτος, καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιρρίψαι τάχιστα διὰ
τῆς Φωταγωγοῦ ἐς τὸ ὑπαιθρον τῆς αὐλῆς· καὶ τὸ ἀπὸ
τούτου, ἀσφαλέστερον ἢ δὴ προσπαλαίων αὐτῷ, ἐπι-
καλεῖσθαι τοὺς γειτνιώντας, ὅφ' ὧν ἀνασπασάντων
τὸ θυρίον, σῶθῃναι αὐτόν. ἐδείκνυε δὲ καὶ σημεῖα τῶν
πληγῶν, καὶ ἀμυχάς τινας ἐπὶ τοῦ προσώπου. καὶ ὁ
μὲν Διόνικος, οὐ μείον εὐδοκιμήσας τοῦ γελωτοποιοῦ
ἐπὶ τῇ διηγέσει, πλησίον τοῦ Ἰστιάου παραβύσας
ἑαυτὸν, ἐδείκνυε ὅσα λοιπὰ, οὐκ ἄνευ Θεοῦ τινος ἡμῶν
ἐπιπαρῶν, ἀλλὰ καὶ πάντῃ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα
γεγενημένοις. Παρελθὼν γάρ τις ἐς τὸ μέσον οἰκίτης, 21
παρ' Ἐτοιμοκλέους ἤκειν λέγων τοῦ Σταϊκοῦ, γραμ-

10 Ἀμυχᾶς) Ἀμυχὰ ἐπιπό-
λαιον ἔλκος. Cicatrix, puto, est.
G.

12 Παραβύσας ἑαυτὸν) Μετὰ
στανόσας κατακλίνας. βῦσαι γὰρ
τὸ φράζει. V.

in tanto se periculo tale quid excogitasse: ad certamen se
illum, constituto plagarum numerò, provocasse: ac pri-
mo quidem ipsum se male cecinisse: tum vero, traditis illi
tibiis, corium ab illo accepisse & lorum, pugionemque
quam celerrime per fenestram deiecisse in impluvium; & ab
hoc inde tempore iam tutius cum illo colluctatum vicinos
advocasse, a quibus effracta ianua ipse servatus sit. Osten-
debat autem vestigia quaedam plagarum & unguium in
facie. Ac Dionicus, qui non minorem narrationis plausum,
quam scurra, tulerat, iuxta Histiaeum se inferciens, coe-
nabat de reliquiis, non sine divino ille nutu nobis adve-
niens, sed opportunus plane his, quae postea facta sunt.
Ingressus enim aliquis in medium servus, ab Hetoemocle

ματιδίον τι ἔχων, κελεύσαι οἱ ἔσθῃ τὸν δεσπότην; ἐν τῷ κοινῷ ἀναγνόντα εἰς ἐπήκοον ἅπασιν, ὁπίσω αὖθις ἀπαλλάττεσθαι. ἐφέντες οὖν τοῦ Ἀρισταίνετου, προσελθὼν πρὸς τὸν λύχνον, ἀνεγίγνωσκεν.

ΦΙΛ. Ἦπου, ὦ Λυκίне, τῆς νύμφης ἐγκώμιον, ἢ ἐπιβαλάμιον, οἷα πολλὰ ποιῶσιν;

ΛΥΚ. Ἀμέλει καὶ ἡμεῖς τοιοῦτόν τι ᾠήθημεν· ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς ἦν τούτου· ἐνεγέγραπτο γάρ·

22 ΕΤΟΙΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ,

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩ.

Ὅπως μὲν ἔχω πρὸς δεῖπνα, ὁ παρεληλυθώς μου βίος ἅπας μαρτύριον ἂν γένοιτο· ὅς γε ὁσημέραι πολλῶν ἐνοχλούντων, παρὰ πολὺ σοῦ πλουσιωτέρων, ὅμως οὐδὲ πώποτε φέρων ἑμαυτὸν, ἐπέδωκα, εἰδώς τοὺς ἐπὶ τοῖς συμποσίοις θορύβους, καὶ παροιίας. ἐπὶ σοῦ δὲ μόνου εἰκότως ἀγανακτῆσαί μοι δοκᾷ, ὅς τσοῦτον χρόνον ὑπ'

se Stoico venire dicens, cum libello, imperatum sibi ait, illum palam, unde exaudiri ab omnibus posset, recitare, eoque facto rursus discedere. Cum permisisset Aristaeenus, accedens ad candelabrum recitavit...

Phil. Numquid, Lycine, sponsae laudationem, aut nuptiale carmen, qualia multi faciunt?

Lyc. Scilicet nos etiam tale quid putaveramus. Sed neque affine quidquam horum fuit. Scriptum enim ita:

ΗΕΤΟΕΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥΣ

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩ.

De coenae quomodo affectus sim, superior omnis vita mea perhibeat testimonium, qui multis quotidie flagitantibus multum te diutioribus, nunquam tamen illis me dederim, qui notum tumultus eiusmodi conviviorum & vinolentos furores. De solo autem te indigne merito ferre mihi videor, qui tanto tempore assiduo a

ἐμοῦ λιπαρῶς τεθεραπευμένος, οὐκ ἡξίωσας ἐναριθμῆ-
 σαι καὶ με τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ μόνος ἐγὼ σοι
 ἄμοιρος, καὶ ταῦτα, ἐν γειτόνων οἰκῶν. ἀνιῶμαι οὖν
 ἐπὶ σοὶ τὸ πλεόν, οὕτως ἀχαρίστῳ Φανέντι· ἐμοὶ γὰρ
 ἡ εὐδαιμονία οὐκ ἐν ὑὸς ἀγρίου μοίρα, ἡ λαγωγῶν, ἡ
 πλακούντων, ἀ παρ' ἄλλοις ἀφθόνως ἀπολαύω τὰ
 καθήκοντα εἰδόντιν, ἐπεὶ καὶ τήμερον παρὰ τῷ μαθητῇ
 Παμμένει δειπνήσαι πολυτελεῖς, ὥς Φασι, δεῖπνον δυ-
 νάμενος, οὐκ ἐπένευσα ἱκετεύοντι, σοὶ ὁ ἀνόητος ἐμαυτὸν ^{7. carum. 21.}
 Φυλάττων. Σὺ δὲ ἡμᾶς παραλιπὼν, ἄλλους εὐωχεῖς, 23
 εἰκότως· οὐπὼ γὰρ δύνασαι διακρίνειν τὸ βέλτιον, οὐδὲ
 τὴν καταληπτικὴν Φαντασίαν ἔχεις. ἀλλὰ εἶδα ὅθεν
 μοι ταῦτα, παρὰ τῶν θαυμαστῶν σου Φιλοσόφων,
 Ζηνοθέμιδος καὶ Λαβυρίνθου, ὧν (ἀπείη δὲ καὶ ἡ Ἀδρά-
 στεια) συλλογισμῶ ἐνὶ ἀποφράξαι ἂν μοι τάχιστα
 δοκῶ τὰ στόματα. ἡ εἰπάτω τις αὐτῶν, τί ἐστὶ Φιλο-
 14 Ἡ Ἀδράστεια) Ἀδράστειαν δαίμονά τινα λέγουσι τοῖς μίγα
 καυχώμενοις ὑπογεμισσάν. V.

me cultus, in aliis me amicis tuis connumerare non sis digna-
 tus. Sed solus ego apud te exsors, idque habitans in vicinia.
 Magis igitur tua causa aegre fero, qui ingratum adeo te iam
 demonstres. Mihi enim non in apri portione, aut leporis, aut pla-
 centiarum inest felicitas, quibus copiosissime fruor ab aliis officiū
 non ignaris. Alioquin vel hodie apud Pammenem discipulum coe-
 nare cum liceret coenam, ut aiunt, sumtuosam, non annui,
 multum licet supplicanti, tibi me servans homo inconsideratus.
 At tu, relictis nobis, alios accipis. Neque id mirum: nondum enim
 satis tibi animus valet ad comprehendendas veras rerum imagi-
 nes. Verum unde haec mihi veniant, intelligo: ab admirabilibus
 illis tuis philosophis Zenothemide ac Labyrintho: quorum ego
 (absit disce invidia) syllogismo uno ora obturare quam celerri-
 me mihi posse videor. Aut dicat illorum aliquis, quid sit philo-
 Lucian. Vol. IX. E

U. Themiſt. p. 1.
227. c.

σοφία; ἢ τὰ πρῶτα ταῦτα, τί διαφέρει σχέσις εξαιτίας ἢ ὡς μὴ τῶν ἀπόρων εἶπω τί, κερατίναν, ἢ σωρείτην, ἢ φερίζοντα λόγον. ἀλλὰ σὺ μὲν οὐαί αὐτῶν. ἐγὼ δὲ ὡς ἂν μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἠγούμενος εἶναι, οἶσω ραδίως

24 τὴν ἀτιμίαν. Καίτοι ὅπως μὴ ἐς ἐκείνην ἔχῃς κατα-
φύγειν τὴν ἀπολογίαν ὕστερον, ἐπιλαθέσθαι λέγων

Μαυτίλ. 2. 14
18.

ἐν τοσούτῳ θορύβῳ, καὶ πράγματι, δις σε τήμερον

προσηγόρευκα, καὶ ἔωθεν ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ ἐν τῷ ἀνα-
κείῳ θύοντα ὕστερον. ταῦτα ἐγὼ τοῖς παρούσιν ἀπολε-

25 λόγημαι. Εἰ δὲ δείπνου ἔνεκα ὀργίζεσθαι σοι δοκῶ, τὸ
κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον. ὅψει γὰρ καὶ τὴν Ἄρτεμιν
ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκεῖνος
ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐστιῶν. Φησὶ δὲ
περὶ αὐτῶν Ὅμηρος ὧδέ πῶς

2 Ὁ μίντοι σαρπίτης σοφιστικὸς
ἔστι λόγος ἐκ τῆς κατὰ μικρὸν, ὅς
φασιν, ἐρωτήσεως ἰπάγων, κατὰ τὴν
ἑλυσιν τῶν φαντασιῶν, ἐπ' αὐτὸν
ἢ ψεύδος προφανές. ἐρωτῶσι γὰρ,
πότερον ἢ πρῶτα ῥαίς ἰδράσι τι εἰς
τὴν πέτραν, ἢ οὐ. εἰ γὰρ ἰδράσι,
πῶς οὐχ ὁρατὸν τὸ πάθος; εἰ δὲ μὴ,
οὐδὲ ἢ διευτέρα, οὐδὲ ἢ ἰσχύει, πῶς
ἢ κοιλότης ἐγένετο τῆς πέτρας; G.

3 Ὁαῖο αὐτ.) Ἀπικαύσιαις. V.
8 Ἐν τῷ Ἀνακτίῳ) ἱερὸν τῶν
Διοσκούρων. οὕτω δὲ λέγεται Ἀνά-
κτιον προπαροξυτόνως, ὅσα ἀπὸ κτη-
νικῶν συμπίπτουσι, ἢ ἐπιθετικῶν
ἔχοντων τὴν εἰ διφθογγον. καὶ ἐκεί-
να προπαροξυτόνως, οἷον Ἡράκλειον,
οὗ γὰρ Ἡράκλειος ἄθλος. Χαρά-
ναιον, Ἀνάκτιον, Ἀνακτόρειον, Βα-
σίλειον, καὶ Μαυτώλειον ἔργον. V.

Isophia? aut prima ista, quid differat habitudo ab habitu?
Ne quid de difficilibus illis dicam, Cornutam, aut illam de
Acervo, aut Metentem ratiocinationem. Sed tu illis fruaris
licet. Ego, qui solum, quod honestum est, bonum ducam, facile
feram ignominiam. Tamen ne deinde ad illam confugere excusa-
tionem possis, uti dicas, in tanto te tumultu & occupatione obli-
vum esse: bis te hodie salutavi, & mane domi, & deinde in Ca-
storum, cum rem sacram faceres. Hanc ego apud praesentes cau-
sam dixi. Si vero ob coenam iratus tibi videar, illud de Oeneo
cogitabis. Videbis enim iratam Dianam, quod se solam non in-
vitasset ille ad sacrificium, cum Deos reliquos epulis acciperet.
Dicit autem sic fere de illa Homerus:

Ἡ λάθεται, ἢ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
καὶ Εὐριπίδης·

Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς
Ἐν ἀντιπόρθμοις, πεδί' ἔχουσα εὐδαίμονα.

καὶ Σοφοκλῆς·

Συὸς μέγιστον χρήμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις,
Ἀνῆκε Λητοῦς παῖς ἐκηβόλος θεά.

Ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα παρεβέμην, ὅπως μά- 26
θης οἷον ἄνδρα παραλιπὼν, Δίφιλον ἐστιᾶς, καὶ τὸν
υἱὸν αὐτῷ παραδεδῶκας, εἰκότως. ἦδὺς γάρ ἐστι τῷ
μειρακίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν. εἰ δὲ μὴ αἰ- *formal. x. 222*
σχρὸν ἦν ἐμὲ λέγειν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἂν τι προσέθηκα,
ἔπερ σὺ, εἰ θέλεις, παρὰ Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ
αὐτοῦ μάθοις ἂν, ἀληθὲς ὄν. ἀλλ' οὐ χρὴ ταράττειν ἐν

2 Εὐριπίδης) Quae hoc loco
Lucianus ex Meleagro Euripidis
adducit, Aristoteles III (ed. Ald.
559.) Rhetoricorum quibusdam
visus est sub Sophoclis nomine
adducere. Vide tamen Victor. lo-
cum defendentem; item apud Ari-
stophanis Interpretem in Ranis,

ex Euripidis Meleagro haec &
alia. G.

3 Πελοπίης χθονος) Τῆς Πίλε-
πονήσου λέγει· αὕτη δὲ ἐστὶ Κα-
λυδὼν, ἐν τοῖς ἀντικρὺ πορθμοῖς τῆς
Πελοποννήσου, πεδιάδας καλλίστας
ἔχουσα. V.

Immemor, imprudens; multum sibi mente nocebat.

Et Euripides:

Calydonis ista terra, Pelopii soli,
Obiecta fretis, arva habens felicia.

Et Sophocles:

Apri per agros Oenei vim maximam
Immisit arcubus potens Latonia.

Haec tibi pauca de multis apposui, uti discas, quo viro neglecto
Diphilum accipias, & tradideris illi filium. Recte illud quidem.
Suavis enim est adolescentulo, & gratiam illius sua consuetudine
aucupatur. Si turpe non esset, me dicere talia, aliquid praeterea
adiicerem, quod verum esse, e Zopyro paedagogo illius poteris

- γάμοις, οὐδὲ διαβάλλειν ἄλλους, καὶ μάλιστα ἐφ' οὕτως αἰσχυραῖς αἰτίαις. καὶ γὰρ εἰ Δίφιλος ἄξιός, δύο ἤδη μαθητάς μου ἀποσπάσας, ἀλλ' ἔγωγε φιλο-
 27 σοφίας αὐτῆς ἕνεκα σιωπήσομαι. Προσέταξα δὲ τῷ οἰκῆτῃ τούτῳ, ἣν διδῶς αὐτῷ μοῖραν τινα ἢ σὺς, ἢ ἐλά-
 Φου, ἢ σήσαμουντος, ὥς ἐμοὶ διακομίσειε, καὶ ἀντὶ τοῦ δείπνου ἀπολογία γένοιτο, μὴ λαβεῖν, μὴ καὶ δό-
 28 ξωμεν ἐπὶ τούτῳ πεπορμέναι. Τούτων, ὦ ἐταῖρε, ἀνα-
 γνωσκομένων μεταξὺ, ἰδρῶς τέ μοι περιεχέιτο ὑπ' αἰ-
 δούς· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, χανεῖν μοι τὴν γῆν ἡυχόμεν, ὁρῶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἐκάστῳ, καὶ μάλιστα ὅσοι ἠδεῖσαν τὸν Ἑτοιμοκλέα, πολλὸν ἄνθρωπον, καὶ σεμνὸν εἶναι δοκοῦντα. ἐθαύμαζον οὖν ὅιος ἂν διαλάβοι αὐτοὺς, ἐξαπατωμένους τῷ πώγωνι, καὶ τῇ τοῦ προσώπου ἐντάσει. ὁ γοῦν Ἀρισταίνετος ἐδόκει μοι οὐκ ἀμελεῖα παριδεῖν αὐτὸν, ἀλλ' οὔποτ' ἂν ἐλπί-

2 Αἰσχυραῖς αἰτίαις) *Ἡ καται-
 σχύνας, ἢ ἀποστερήσας. V.

3 Περισπάτας) *Ἡ καταισχύνας,
 ἢ ἀποστερήσας. V.

cognoscere. Verum nuptias turbare non decet, neque accusare alios, praesertim de turpibus adeo causis. Et si enim Diphilus dignus est, qui duos iam a me discipulos abduxerit; at ego philosophiae causa tacebo. Imperavi autem huic puero, si dare ei velis aut apri partem, aut cervi, aut e sesamo placentaе, mihi afferendam, ut ea sit coenae excusatio; ne accipiat, ne videamur hac illum causa misisse. Haec dum legerentur, amice, & sudore diffuebam prae pudore, &, quod est in proverbio, hiscere optabam mihi terram, cum viderem ridentes ad unumquodque verbum, qui aderant, praesertim quotquot eorum norant Hetoemoclem, canum hominem, quique vir gravis videretur. Mirabantur ergo, qualem virum adhuc parum cognovissent, barba ista atque vultus contentione decepti. Itaque mihi videbatur non negligentia illum quadam praetermisisse Aristaeetus, sed, quod non speraret

σας κληθέντα ἐπινεύσαι, οὐδ' ἂν ἐμπαρασχεῖν ἑαυτὸν τοιούτῳ τινί ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειρᾶσθαι ἤξιον. Ἐπεὶ 29 δ' οὖν ἐπαύσατό ποτε ὁ οἰκέτης ἀναγινώσκων, τὸ μὲν συμπόσιον ἅπαν εἰς τοὺς ἀμφὶ τὸν Ζήνωνα καὶ Δίφιλον ἀπέβλεπε, δεδαικότας, καὶ ὠχρινώστας, καὶ τῇ ἀπορίᾳ τῶν προσώπων ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑτοιμοκλέους κατηγορηθέντα· ὁ Ἀρισταίνετος δὲ ἐτετάρακτο, καὶ Θορύβου μεστός ἦν. ἐκέλευε δ' ὅμως πίνειν ἡμᾶς, καὶ ἐπειρᾶτο εὖ διατίθεσθαι τὸ γεγονός, ὑπομειδιῶν ἅμα, καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέπεμψε, εἰπὼν ὅτι ἐπιμελήσεται τούτων. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ὁ Ζήνων ὑπεξάνεστη ἀφακῶς, τοῦ παιδαγωγοῦ νεύσαντος ἀπαλλάττεσθαι, ὡς κελεύσαντος τοῦ πατρός. Ὁ Κλεόδημος δὲ, καὶ 30 πάλαι τινὸς ἀφορμῆς δεόμενος, (ἐβούλετο γὰρ συμπλακῆναι τοῖς Στωϊκοῖς, καὶ διερρήγνυτο, αὐκ ἔχων ἀρχὴν εὐλογον) τότε οὖν τὸ ἐνδόσιμον παρασχούσης τῆς 16 Ἐνδόσιμον) Τὸ πρὸ τῆς εὔης κιθάρισμα. καὶ ἡδύοσι τὸ αὐτό. G.

futurum, ut vocatus sibi condiceret, non voluisse in eum se casum committere: atque adeo ne tentare quidem sustinuit. Cum ergo legere tandem servus desisset, convivium totum in Zenonem atque Diphilum coniecit oculos, meruentes, pallentes, vultus inconstantia fidem criminibus Hetoemoclis ipsi facientes. Aristænetus, perturbatus ipse quoque & commotior, iubet tamen nos bibere, & subridens bene vertere, quæ facta erant, studet. Ac servum quidem remittit, his verbis usus, *sibi curæ fore*. Paulo post surgit clanculum Zeno, discedere ipsum, patris imperio, iubente paedago. Cleodemus autem, qui olim requirebat occasionem, (volebat enim manus conferere cum Stoicis, & rumpebatur, quod rationabile exordium eius rei non haberet) præbenste tum initium epistola, *Talia*, in-

ἐπιστολῆς, Τοιαῦτα, ἔφη, ἐξεργάζεται ὁ καλὸς Χρυσίππος, καὶ Ζήνων ὁ Θουμαστός, καὶ Κλεάνθης, ῥημάτων δύστηνα, καὶ ἐρωτήσεις μόνον, καὶ σχήματα φιλοσόφων, τὰ δ' ἄλλα, Ἑτοιμοκλεῖς οἱ πλείστοι καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ὁρατέ ὅπως πρεσβυτικάι, καὶ τὸ τελευταῖον, Οἰνεὺς μὲν Ἀρισταίνετος, Ἑτοιμοκλῆς δὲ Ἀρτεμῖς. Ἡράκλεις, εὐφῆμα πάντα, καὶ ἑορτῇ πρέ-
 31 ποντα. Νῆ Δί', εἶπεν ὁ Ἑρμῶν ὑπερκατακείμενος· ἡη-
 κόει γὰρ, οἶμαι, ὅν τινα ἐσκευάσθαι Ἀρισταίνετῳ ἐς
 τὸ δεῖπνον, ὥστε οὐκ ἄκαιρον ὤτετο μεμνησθαι τοῦ Κα-
 λυδωνίου· ἀλλὰ πρὸς Ἑστίας, ὦ Ἀρισταίνετε, πέμπε
 ὡς τάχιστα τῶν ἀπαρχῶν, μὴ καὶ φθάσῃ ὁ πρεσβύ-
 της ὑπὸ λιμοῦ, ὥσπερ ὁ Μελέαγρος, ἀπομαραμβείς·

6 Οἰνεὺς) Ὁ γὰρ Οἰνεὺς ἐπὶ τὴν Θυσίαν τὴν Ἀρτεμῖν οὐκ ἐκάλεσε, ὥσπερ οὐδὲ ὁ Ἀρισταίνετος τὴν Τιμοκλῆα ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ὡς δὲ εἰρωνεῖα οὖν ταῦτα λέγει ὁ Ἑρμῆς. V.

13 Ὁ Μελέαγρος) Σβεισθείσης γὰρ τῆς λαμπάδος παρὰ τῆς μητρὸς, κατὰ μικρὸν αὐτὸς ἐμαραίνεται. τῷ Μελέαγρῳ γὰρ συνεγεννήθη λαμπάς, περὶ ἧς ἐλήχθη, ὅτι ἐφ' ὅσον ἄπτεται, ζῇ ὁ Μελέαγρος. ὅτε οὖν,

σχὼν τὴν Ἀταλάντην σύμμαχον, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς ἰδίας μητρὸς, ἐφόρυσσε τὸν Καλυδόνιον κάπρον, ἐρὼν τῆς Ἀταλάντης, ἔδωκεν αὐτῇ τὰ πρωτεῖα. ἀργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ οἱ θεοὶ, καὶ γενομένης μάχης, ἀνείλιν αὐτούς. ἐπὶ τούτῳ ἐλυπήθη ἡ Μελέαγρου μητὴρ Ἀλθαῖα κατ' αὐτοῦ, ὡς ὑπὲρ ἀδελφούς, καὶ ἀπιδούσα ὤβρισε τὴν λαμπάδα. ὃν δὲ ὁ Μελέαγρος υἱὸς τοῦ Οἰνῆος. V.

quit, praeclarus ille Chrysippus efficit, & Zeno admirabilis, & Cleanthes, vocular quasdam ieiunas, & interrogationes solum, atque habitus philosophorum: ceterum plerique Hetoemocles; & epistolae videte quam seniles! ac tandem Oeneus est Aristae-netus, Hetoemocles autem Diana. Quam boni ominis omnia, Hercules! & solemnī decora. Sic per Iovem, ait, qui super illum cubabat, Hermon; audierat enim, puto, aprum paratum Ari-staeneto ad coenam: itaque non intempestivum ratus est Calydo-nii illius meminisse: sed per Vestam, Aristaenete, mitte quam ce-lerissime de primitiis, ne ante ubi fame senex pereat, Meleagri it-

καίτοι οὐδέν ἂν πάβοι δεινόν· ἀδιάφορα γὰρ ὁ Χρυσίππος τὰ τοιαῦτα ἡγήετο εἶναι. Χρυσίππου γὰρ μέ- 32
μνησθε ὑμεῖς, (ἔφη ὁ Ζηνοθέμις, ἐπεγείρας ἑαυτὸν, καὶ Φεβγξάμενος παμμέγεθες) ἢ ἂν ἐνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως Φιλοσοφούντος Ἑτοιμοκλέους τοῦ γόητος, μετρεῖτε τὸν Κλεάνθην, καὶ Ζήνωνα, σοφοὺς ἀνδρας; οἱ τινες δὲ καὶ ὄντες, ὑμεῖς ἐρεῖτε ταῦτα; οὐ σὺ μὲν τῶν Διοσκούρων ἦδη, ὦ Ἑρμῶν, τοὺς πλοκάμους περιέκαρας, χρυσοὺς ὄντας; καὶ δώσεις δίκην, παραδοθεὶς τῷ δημίῳ; σὺ δὲ τὴν Σωστράτου γυναῖκα τοῦ μαθητοῦ ἐμοίχνης, ὦ Κλεόδημε, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχιστα ἔπαβες; οὐ σιωπήσεσθε οὖν τοιαῦτα συνεπιστάμενοι αὐτοῖς; ἀλλ' οὐ μαστροπὸς ἐγὼ τῆς ἑμαυτοῦ γυναικὸς, ἦδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, ὥσπερ σὺ οὐδὲ τοῦ ξένου μαθητοῦ λαβὼν τοῦ Φρόδιον παρακαταθήκας, ἔπειτα ὤμοσα κατὰ τῆς Πολιάδος μὴ εἰληφέναι, οὐδ' ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δανείζω, οὐδὲ ἄγχω τοὺς μαθητὰς.

4 Φθιγγάμενος) Πίνδαρος, θαρσαλίον παρὰ κρητῆρι φωνᾷ γίνεται. G.
16 Πολιάδος) Ἀθηνᾶς. G.

lius instar contabescens. Quamquam nihil ipse vehementer malum sic accidet! Indifferentia enim talia esse putabat Chrysippus. Nempe Chrysippi mentionem vos audetis facere, inquit Zenothemis, erectus, & magna voce usus, & ab uno viro non legitime philosophante Hetoemocle, impostore, Cleanthen meumini & Zenonem, viros sapientes? Quales vero viri ipsi ista dicitis? Nonne tu quidem Castorum capillos, Hermon, detondisti aureos, poenas daturus tradendusque carnifici? Tu vero Sofstrati uxorem auditoris tui adulterio, Cleodeme, corrupisti, ac deprehensus poenam subisti foedissimam. Non ergo tacebitis, talium vobis conscii? Verum non meae ipse uxoris leno sum, Cleodemus inquit, quemadmodum tu: neque peregrini auditoris viaticum apud me depositum, interposito per Urbis custodem periurio, accepisse me negavi: neque quaternarium [in menslem] drachmarum foenus exer-

- ἦν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδώσι τοὺς μισθοὺς. Ἀλλ' ἐκεῖ-
νο, ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιτο μὴ οὐχὶ
33 Φάρμακον ἀποδεδόσθαι Κρίτωνι ἐπὶ τὸν πατέρα. Καὶ
ἅμα, ἔτυχε γὰρ πίνων, ὅποσον ἐτι λοιπὸν ἐν τῇ κύλικι
περὶ ἡμῖν σχεδόν, κατεσκέδασεν αὐτοῖν. ἀπέλαυσεν
δὲ καὶ ὁ Ἴων τῆς γειτονήσεως, οὐκ ἀνάξιος ὢν. ὁ μὲν
οὖν Ἑρμῶν, ἀπεξέυετο ἐκ τῆς κεφαλῆς τὸν ἄκρατον,
προνενευκώς, καὶ τοὺς παρόντας ἐμαρτύρετο, οἷα ἐπε-
πόνθει. ὁ Κλεόδημος δὲ (οὐ γὰρ εἶχε κύλικα) ἐπι-
στραφεῖς, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν, καὶ τῇ ἀρι-
στερᾷ τοῦ πώγωνος λαβόμενος, ἐμέλλε παῖσιν κατὰ
κόρρης καὶ ἀπέκτεινεν ἂν τὸν γέροντα, εἰ μὴ Ἀρισταί-
νετος ἐπέσχε τὴν χεῖρα, καὶ ὑπερβὰς τὸν Ζηνόθεμιν,
ἐς τὰ μέσον αὐτοῖν κατεκλίθη, ὥς διασταῖεν, ὑπὸ δια-
34 τειχίσματι αὐτῷ εἰρήνην ἄγοντες. Ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα
ἐγίνετο, ποικίλα, ὦ Φίλων, ἐγὼ κατ' ἐμαυτὸν ἐνεόουν,

5 Κατεσκέδασεν) Ἐπίχυσεν.

V.

14 Ὡς διασταῖεν) Γράφεται
διασταίωσιν. V.

ceo, neque collum obtorqueo discipulis, nisi ad tempus solvant mercedem. Verum illud non negabis, ait Zenothemis, venenum patri propinandum Critoni te vendidisse. Commodum bibebat: ergo quod reliquum erat in poculo, dimidium fere, illis offundit: cuius rei aliquis fructus etiam ad Ionem ob viciniam pervenit, non sane indignum. Hermon igitur detergebat de capite proclinato merum, praesentes testificatus, quam accepisset iniuriam. Cleodemus autem, qui poculum non haberet, conversus conspuuit Zenothemin, & prehensa sinistra manu illius barba, pugnum malae illius incusfurus erat. Atque interfecisset senem, nisi retinisset manum Aristaeetus, & transgressus super Zenothemin, medium se inter illos collocasset, ut separarentur, & se tanquam muro interposito, quietem agerent. Haec dum fierent, multa, mi Philo, ego apud animum meum cogita-

τὸ πρόχειρον ἐκείνο, ὡς οὐδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστα-
σθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις καὶ τὸν βίον ρυθμίζει
πρὸς τὸ βέλτιον. ἐκείνους γοῦν περιττοὺς ὄντας ἐν τοῖς
λόγοις, ἐώρων γέλωτα ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὀφλισκά-
νοντας· ἔπειτα δὲ εἰσῆει με, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολ-
λῶν λεγόμενον ἀληθές ἦ, καὶ τὸ πεπαιδεῦσθαι ἀπάγη
τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνον τὰ βιβλία, καὶ τας
ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνεχῆς ἀφορᾶντας. τοσούτων γοῦν
φιλοσόφων παρόντων, οὐδὲ κατὰ τύχην ἓνα τινὰ ἔξω
ἀμαρτήματος ἦν ἰδεῖν· ἀλλ' οἱ μὲν ἐποίουν αἰσχρὰ, οἷδ'
ἔλεγον αἰσχρῶ. οὐδὲ γὰρ εἰς τὸν οἶνον ἔτι ἀναφέρειν εἶ-
χον τὰ γιγνόμενα, λογίζομενος οἷα ὁ Ἑτοιμοκλῆς ἄσι-
τος ἔτι καὶ ἄποτος ἐγεγράφει. Ἀνέστραπτο δ' οὖν τὸ 39
πρᾶγμα. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται κοσμίως πάνυ ἐστιώμενοι,
οὔτε παροινούντες, οὔτε ἀσχημονούντες ἐφαίνοντο, ἀλλ'

2 Τὰ μαθήματα) Οὐ πάντων
τοῦτο τῶν μαθηαύτων ἰστίν, ἀλλὰ
σῶν μὲ κεκριμένως καὶ προσεχόν-
τως φιλοσοφούντων· περὶ αὐτῶν καὶ

Ἀριστοτέλης φησίν, ὅτι τὸν μὲν
δύραθιν τοῦν προσεκτῆσατο, τὸν
δὲ ἴδιον ἀπάλισαν. V.
8 Ἀτῆνις) Συναχίς. V.

bam, illud praeferim, quod cuivis in mentem venire ne-
cesse est, Quam parum ergo prodest scire literas, nisi quis etiam
vitam componat in melius. Illos enim principes in literis vi-
debam risum debere in ipsis actionibus. Deinde in mentem
venit, verumne esset, quod vulgo dicitur, a recta ratio-
ne doctrinam abducere homines eos, qui ad solos libros,
& quae illis continentur curas, perpetuo respiciunt. Tot
enim praesentibus philosophis, neque forte quadam va-
cantem culpa unum erat videre, aliis facientibus turpiter,
aliis turpius etiam dicentibus. Neque enim vino iam, quae
fiebant, imputare poteram, cogitans, quae Hetoemocles
impransus impotusque scripserat. Conversa igitur res erat.
Indoctos homines decenter epulari videres, neque per ebrie-
tatem quidquam, neque quod alioquin parum decorum

ἐγέλων μόνον, καὶ κατεγίνωσκον αὐτῶν, οἶμαι, οὐ-
γε ἐθαύμαζον, οἰόμενοί τινας εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων·
οἱ σοφοὶ δὲ ἡσέλγαινον, καὶ ἐλοιδοροῦντο, καὶ ὑπερένε-
πιμπλάντο, καὶ ἐκεκράγεσαν, καὶ εἰς χεῖρας ἦσαν.
ὁ Θαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας, καὶ ἐνούρει ἐν τῷ μέσῳ,
οὐκ αἰδούμενος τὰς γυναῖκας. καὶ ἐμοὶ ἐδόκει ὡς ἀν-
ἄριστά τις εἰκάσειεν, ὁμοιότατα εἶναι τὰ ἐν τῷ συμπο-
σίῳ, οἷς περὶ τῆς Ἐριδος οἱ ποιηταὶ λέγουσιν. οὐ γὰρ
κληθεῖσαν αὐτὴν ἐς τοῦ Πηλέως τὸν γάμον, ῥῖψαι τὸ
μῆλον εἰς τὸ σύνδειπνον, ἀφ' οὗ τοσούτον πόλεμον ἐπ'
Ἰλίῳ γεγενῆσθαι. καὶ ὁ Ἐτοιμοκλῆς τοῖνυν ἐδόκει μοι
τὴν ἐπιστολὴν ἐμβαλὼν εἰς τὸ μέσον, ὥσπερ τι μῆλον,
36 οὐ μείω τῆς Ἰλιάδος κακὰ ἐξεργάσασθαι. Οὐ γὰρ
ἐπαύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηνόθεμιν καὶ Κλεόδημον Φι-

9 Ἐς τοῦ Πηλέως) Ἐν τῷ γάμῳ
τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, ἡ
Ἐρις μὲν κληθεῖσα, ἔριψε μῆλον ἐν
τῷ ἀρίστῳ, ἐν ᾧ ἐγράφη, ΤΗ
ΚΑΛΗ ΤΟ ΜΗΛΟΝ. Ἡμε-
ρεβήθησαν περὶ τούτου Ἀφροδίτη,

Ἡρα, καὶ Ἀθηνᾶ. καὶ ἐκρίθησαν
παρὰ τῇ Πάριδι. Προκρινθεῖσα ἡ
Ἀφροδίτη ἐχαρίσατο τῇ Πάριδι
ἀντὶ τούτου τὴν Ἑλένην δι' ἧς ὁ
Τρωϊκὸς γέγονε πόλεμος. V.

effet, designantes: sed ridebant modo, & damnabant illos;
puto, quos admirati ante fuerant, cum ex habitu, aliquid
illos esse, putarent. Sapientes vero lasciviebant, convicia-
bantur, supra modum se implebant, clamabant, ad ma-
nus veniebant. Admirabilis ille Alcidas etiam in medio
convivio mingebat, nihil mulieres reveritus. Ac mihi vide-
batur optime ille assimilare, si quis dicat, simillima esse
istius aëta convivii iis, quae de Eride poëtae narrant: nem-
pe non vocatam illam ad Pelei nuptias pomum illud in
convivium proiecisse, e quo tantum ad Ilium bellum exor-
tum sit. Et videbatur sane mihi Hetoemocles, epistola il-
la, tanquam pomo, in medium proiecta, non minorum
Iliade malorum auctor exstitisse. Neque enim desinebant
rixari Zenothemis ac Cleodemus, cum medius iater illos

λωνεικούντες, ἐπεὶ μέσος αὐτῶν ὁ Ἀρισταίνετος ἐγένετο.
 Ἀλλὰ νῦν μὲν, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἱκανόν, εἰ ἐλεγχθεῖ-
 τε ἀμαθεῖς ὄντες· αὐρίον δὲ ἀμυνοῦμαι ὑμᾶς ὅν τινα καὶ
 χρή τῷ τρόπῳ ἀποκρίναί μοι οὖν, ὦ Ζηνόθεμι, ἢ σὺ, ἢ ὁ
 κοσμιώτατος Δίφιλος, καθ' ὅ, τι ἀδιάφορον εἶναι λέ-
 γοντες τῶν χρημάτων τὴν κτήσιν, οὐδὲν ἄλλ' ἢ τοῦτο ἐξ
 ἀπάντων σκοπεῖτε, ὥς πλείω κτήσησθε, καὶ διὰ τοῦ-
 το ἀμφοὶ τοὺς πλουσίους ἀεὶ ἔχετε, καὶ δανείζετε, καὶ
 τοκογλυφεῖτε, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύετε. πάλιν αὖ
 τὴν ἡδονὴν μισοῦντες, καὶ τῶν Ἐπικουρείων κατηγοροῦν-
 τες, αὐτοὶ τὰ αἰσχίστα ἡδονῆς ἕνεκα ποιεῖτε, καὶ πά-
 σχετε, ἀγανακτοῦντες εἰ τις μὴ καλέσειεν ἐπὶ δεῖπνον·
 εἰ δὲ καὶ κληθεῖητε, τοσαῦτα μὲν ἐσθίωντες, τοσαῦτα
 δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιδιδόντες. καὶ ἅμα λέγων, τὴν ὀδόνην
 περισπᾶν ἐπεχειρεῖ, ἣν ὁ παῖς εἶχε τοῦ Ζηνοθέμιδος,
 μεστήν οὖσαν παντοδαπῶν κρεῶν, καὶ ἔμελλε λύσας
 ἀπορρίπτειν αὐτὰ ἐς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ὁ παῖς οὐκ ἀνῆκε,

*Zenothemidis
 2. 27.*

esset Aristænetus. Sed, Modo, inquit Cleodemus, satis fuerit, si rudiatatis convincamini; cras vero vos, uti par est, ulciscar. Responde mihi, Zenothemi, aut tu, ornatissime Diphila, qua ratione, cum indifferentem esse dicatis pecuniarum possessionem, nihil aliud quam hoc unum spectetis ex omnibus, uti quamplurima possideatis, & hanc ob causam circa divites semper versemini, & fœnori detis pecuniam, & usurarum exsculpatis usuras, & mercede doceatis. Rursus odio cum habeatis voluptatem, & Epicureos hoc nomine damnetis, ipsi voluptatis causa turpissima quæque faciatis ac patiamini, indigne ferentes, si quis ad coenam vos non invitaverit. Si vero vocemini, tantum edatis, tantum servis detis... Haec cum diceret, eripere mapulam tentabat, quam habebat puer Zenothemidis, plenam omnis generis carniū, soluta illa proiecturus in solium omnia. Sed non dimisit puer, firmiter eam retinens.

- 37 καρτερώς ἀντεχόμενος. Καὶ ὁ Ἑρμών, Εὐγε, ἔφη, ὦ Κλεόδημε, εἰπάτωσαν οὐ τινος ἕνεκα ἡδονῆς κατηγοροῦσιν, αὐτοὶ ἡδέσθαι ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀξιοῦντες. Οὐκ, ἀλλὰ σὺ, ἡδ' ὅς ὁ Ζηνόθεμις, εἰπὲ, ὦ Κλεόδημε, καθ' ὅ, τι οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πλοῦτον. Οὐ μένου, ἀλλὰ σύ. καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ τοιοῦτον ἦν, ἄχρι δὴ ὁ Ἴων προκύψας ἐς τὸ ἐμφανέστερον, Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γὰρ, εἰ δοκεῖ, λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τῆς παρούσης ἐορτῆς καταβῆσω εἰς τὸ μέσον· ὑμεῖς δὲ ἀφιλονείκως ἐρεῖτε, καὶ ἀκούσεσθε ὥσπερ ἀμέλει καὶ παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Πλάτῳ ἐν λόγοις ἡ πλείστη διατριβὴ ἐγένετο. πάντες ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, καὶ μάλιστα οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισταίνετον τε καὶ Εὐκρίτον, ἀπαλλάξασθαι τῆς αἰσθίας οὕτω γούγκ ἐλπίσαντες. καὶ μετῆλθέ τε ὁ Ἀρισταίνετος ἐπὶ τὸν αὐτοῦ τόπον, εἰρήνην γεγενῆσθαι ἐλπίσας.
- 38 Καὶ ἅμα εἰσεκεκόμιστο ἡμῖν τὰ ἐντέλεις ὀνομαζόμενον δεῖπνον, μία ὄρνις ἐκάστω, καὶ κρέας υἱός, καὶ

Et Hermon, *Euge*, inquit Cleodeme, dicant cuius rei causa voluptatem accusent, in voluptate esse ipsi supra reliquos cum postulent. Non, inquit Zenothemis; sed tu dic, Cleodeme, qua ratione non indifferentes esse ducas divitias. Non sane, sed tu. Et diu talia erant, quae utrinque dicerent, donec Ion proferens se manifestus, *Definite*, ait; ego enim, si videtur, materiam ponam in medio disputationis hac solemnitate dignae. Vos autem sine contentione dicite & audite invicem, ut nimirum apud Platonem nostrum maior pars otii in disputatione consumpta est. Laudare, qui aderant, omnes hoc consilium, Aristaeon et Eucritus, qui sic liberari ab illa se iniquitate posse sperarent: transitque in locum suum Aristaeon, pacem sic factam arbitratus. Et simul infertur nobis ea, quae absoluta coena vocatur, gallina unicuique una, & ossa aprugna, & leporina, & piscis de sartagine,

λαγῶα, καὶ ἰχθὺς ἐκ ταγῆνου, καὶ σησαμοῦντες, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν, καὶ ἐξῆν ἀποφέρεισθαι ταῦτα. προῦκει-
το δὲ οὐχ ἐν ἐκάστῳ πινάκιον, ἀλλ' Ἀρισταινέτῳ μὲν
καὶ Εὐκρίτῳ ἐπὶ μιᾷς τραπέζης κοινόν, καὶ τὰ παρ' Λοι. Γαλ. 1. 9.
αὐτῷ ἐκάτερον ἐχρῆν λαβεῖν· Ζηνοθέμιδι δὲ τῷ Στωϊκῷ
καὶ Ἑρμῶνι τῷ Ἐπικουρείῳ, ὁμοίως κοινόν καὶ τούτοις·
εἴτα ἐξῆς Κλεοδήμῳ, καὶ Ἰωνί· μεθ' οὓς τῷ νυμφίῳ,
καὶ ἐμοί· τῷ Διφίλῳ δὲ τὰ ἀμφοῖν, ὁ γὰρ Ζήνων
ἀπεληλύθει. καὶ μέμνησόν μοι τούτων, ὦ Φίλων, διότι
δή ἐστί καὶ ἐν αὐτοῖς χρήσιμον εἰς τὸν λόγον.

ΦΙΛ. Μемνήσομαι δή.

ΛΥΚ. Ὁ τοίνυν Ἴων, Πρῶτος οὖν ἄρχομαι, ἔφη, 39
εἰ δοκεῖ. καὶ μικρὸν ἐπισχών, Ἐχρῆν μὲν ἴσως, ἔφη,
τοιούτων ἀνδρῶν παρόντων περὶ ιδεῶν τε καὶ ἀσωμάτων
εἰπεῖν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας· ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγασί
μοι, ὅποσοι μὴ κατὰ ταυτὰ Φιλοσοφοῦσι, περὶ γὰ-

1 Τηγάνου) Ταγῆνου. G. *ibid.* Σησαμοῦντες) Εἶδος πλακούντος. G.

& placenta e sesamo, & bellaria, licebatque ea domum
ferre. Neque vero sua unicuique lanx proponebatur, sed
Aristaeneto & Eucrito in mensa una communiter, oportebatque unumquemque, quod sibi proximum esset, sumere. Zenothemidi autem Stoico, & Epicureo Hermoni similiter in commune ipsis quoque offerebatur: deinde Cleodemo, &, qui iuxta erat, Ioni; post quos sponso & mihi; Diphilo autem, quod Zeno discefferat, utriusque admota portio. Et memento mihi horum, Philo: est enim in his quoque aliquid narrationi nostrae utile.

Phil. Meminero fane.

Lyc. Ion igitur, Primus ergo, inquit, si videatur, incipio:
Et paulum moratus, Oportebat forte, ait, in talium praesentia virorum, de ideis & incorporeis dicere, ac de immortalitate animae. Ne vero contra me dicant, qui non eadem in philosophia

μων ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸ μὲν οὖν ἄριστον ἦν, μὴ δεῖσθαι γάμων, ἀλλὰ πειδομένους Πλάτωνα καὶ Σωκράτει, παιδεραστεῖν. μόνοι γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἀποτελεσθεῖεν ἂν πρὸς ἀρετὴν· εἰ δὲ δεῖ καὶ γυναικεῖου γάμου, κατὰ τὰ

ἰσὺς, ἰσχυροί.
Μ. 57. 40 ὡς ἔξω ζήλου εἶμεν. Γέλως ἐπὶ τούτοις ἐγένετο, ὡς οὐκ ἐν καιρῷ λεγομένοις. Διονυσόδωρος δὲ, Οὐ παύσῃ, ἔφη, βαρβαρικὰ ἡμῖν ἄδων; πῦ γὰρ ἂν εὐρίσκοιμεν τὸν ζήλον ἐπὶ τούτου, καὶ παρὰ τίνι; καὶ σὺ γὰρ Φθέγγῃ, κάβαρμα; εἶπεν. οἶμαι, καὶ ὁ Διονυσόδωρος ἀντελοιδορεῖτο τὰ εἰκότα· ἀλλ' ὁ γραμματικὸς Ἰστιάσιος ὁ βέλτιστος, Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γὰρ ὑμῖν ἐπιθαλά-
 41 μιον ἀναγνώσομαι. καὶ ἀρξάμενος ἀνεγίνωσκεν. Ἦν γὰρ ταῦτα, εἶγε μέμνημαι, τὰ ἐλεγεία,

9 Τὸν ζήλον) Ποῦ κίτται ὁ ζήλος ἐπὶ τοῦ γυναικεῖου ἐρᾷ; ἐζητήσθαι ὁ Διονυσόδωρος. λέγουσι γὰρ τίσσασθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μακαρίζειν καὶ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν. οὕτω δ'

ἐπὶ τοῦ ζηλοτυπεῖν, τευτίστι περὶ γυναικας μαίνεσθαι, Λυσίας ἐν τῇ κατὰ Παρτολίοντος. V.

14 Τὰ ἐλεγεία) Ὅλα τὰ ἐλεγεία χαλὰ. καὶ τούτου χάριν εἶπεν

sequuntur, de nuptiis ea; quae convenire videntur, dicam. Atque optimum quidem erat plane nuptiis opus non habere, sed, Platoni obsequentes & Socrati, amare pueros: soli enim, qui hoc fecerint, perfectam virtutem adipiscantur. Si vero etiam muliebribus nuptiis opus est; ex Platonis placitis, uxores illorum [philosophorum] esse communes, uti extra zelum sumus. Super his risus exortus est, ut quae minime opportune dicerentur. Dionysodorus autem, Non defines, inquit, barbarica nobis nomina cantare? Ubi enim inveniamus Zelum de hac re, & apud quem? Nempe tu quoque vocem mittis, purgamentum! ille ait. Et, puto, Dionysodorus quoque vicissim, quae solent, maledicturus erat. Sed Histiaeus Grammaticus, bellus homo, Desinite, inquit. Ego enim epithalamium vobis recitabo; & recitare incepit. Erant vero elegeia, si quidem memini, ista:

CONVIVIIUM SEU LARITHAE. 179

Ἡ οἷα ποτ' ἔρ' ἤγε Ἀρισταίνετον ἐν μεγάροις,

Δία Κλεανθὶς ἀνασσ' ἐτρέφετ' ἐνδυκίως,

Προῦχουσα πασάων ἀλλάων παρθενικάων,

Κρέσσων τῆς Κυβέρης, ἥδ' αὖ τῆς Σελήνης.

Νυμφίε, καὶ σὺ δὲ χαῖρε, κρατερῶν κράτιστε ἐφῆβων,

Κρέσσων Νηρῆος, καὶ Θέτιδος παῖδός.

Ἄρμεις δ' αὖθ' ὑμῶν τούτον θαλαμήϊον ὕμνον

Εὐνὸν ἐπ' ἀμφοτέροις πολλάκις ἀσόμεθα.

Γέλως οὖν ἐπὶ τούτοις, ὡς τὸ εἰκός, γενομένου, ἀρέ-
σθαι ἤδη τὰ παρακείμενα ἔδει, καὶ ἀνείλοντο οἱ ἀμφὶ
τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ Εὐκρίτον, τὰ πρὸ αὐτοῦ ἐκάτε-
ρος, αἰγὰ τὰμὰ, καὶ ὁ Χαιρέας, ὅσα ἐκεῖν' ἔκειτο,
καὶ Ἴων ὁμοίως, καὶ ὁ Κλεόδημος. ὁ δὲ Δίφιλος ἡξίου
καὶ τὰ τῷ Ζήνωνι ἤδη ἀπρόντι παρατεθέντα φέρεσθαι,

ἐπ' αὐτοῖς κινεῖσθαι γέλωτα. ἐξ-
πίπτες καὶ τοῦτο Λευκιανοῦ ποιή-
σατος ἐς πλείονα ὕβριν τοῦ Συμ-
ποσίου, καὶ λοιδορίαν καὶ κωμωδίαν
τῶν ἐστιομένων. ὡς ὁ λόγος δεδή-

λασται ἐκ τῶν παρ' αὐτῶν λεχθέν-
των καὶ πραχθέντων. V.
2 Ἐνδυκίως) Ἐπιμηλός. G.
9 Ἀρίσθαι) Γραι. ἀγέλιεσθαι. G.
14 Ἀπρόντι) Γραι. ἀπέντι. V.

Unica tandem qualis Aristaeneti in domibus

Diva Cleanthis hera sollicita est alita!

Omnium excellens aliarum Virginearum,

Et Venere melior, five adeo Luna.

Salve tu quoque, sponse, bonorum optime iuvenum,

Nereo praestans ac Thetidis nato.

Nos vero hunc vobis rursus thalameium hymnum,

Communem ambobus saepe canemus olim.

Risu super his, qualem credere par est, exorto, auferen-
di apposita iam tempus erat; auferuntque Aristaenerus &
Eucritus quisque, quod ante se erat: & ego mea, & Chae-
rea, quae ipsi erant posita, atque Ion similiter & Cleo-
demus. At Diphilus ea quoque auferre postulabat, quae
egresso iam Zenoni fuerant posita, ac sibi soli posita esse

καὶ ἔλεγε μόνῳ παρατεβῆναι οἱ αὐτὰ, καὶ πρὸς τοὺς
 διακόνους ἐμάχετο, καὶ ἀντέσπων, τῆς ὄρνιθος ἀντεπει-
 λημμένοι, ὥσπερ τὸν Πατρόκλου νεκρὸν ἀνβέλκοντες,
 καὶ τέλος, ἐνίκηθῃ, καὶ ἀφῆκε, πολὺν γέλωτα παρα-
 σχῶν τοῖς συμπόταις, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἡγανάκτει
 43 μετὰ τοῦτο, ὡς ἂν τὰ μέγιστα ἡδίκημένους. Οἱ δὲ ἀμ-
 φι τὸν Ἑρμῶνα καὶ Ζηνόθεμιν, ἅμα κατέκειντο, ὥσπερ
 ἐῖρηται, ὁ μὲν ὑπεράνω, ὁ Ζηνόθεμις, ὁ δ' ὑπ' αὐτόν.
 παρέκειτο δ' αὐτοῖς τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἴσα· καὶ ἀνεί-
 λοντο εἰρηνικῶς· ἡ δὲ ὄρνις ἡ πρὸ τοῦ Ἑρμῶνος, πιμελε-
 στέρα, (οὕτως, οἶμαι, τυχόν) ἔδει δὲ καὶ ταύτας ἀναι-
 ρεῖσθαι, τὴν ἑαυτοῦ ἐκάτερον. ἐν τούτῳ τοῦτον ὁ Ζηνόθε-
 μισ (καὶ μοι, ὦ Φίλων, πάνυ πρόσθεχε τὸν νοῦν, ὁμοῦ
 γὰρ ἐσμεν ἤδη τῷ κεφαλαίῳ τῶν πραχθέντων) ὁ δὲ
 Ζηνόθεμις, Φημί, τὴν παρ' αὐτὸν ἀφείς, τὴν πρὸ τοῦ
 Ἑρμῶνος ἀνείλετο, πιστέραν, ὡς ἔφην, οὕσαν. ὅδ' ἀντ-

3 Τὸν Πατρόκλου νεκρὸν) Ὁ καὶ Τρώων, ἐπὶ τῇ τοῦ Πατρό-
 γὰρ Ὀμηρὸς μεγάλῃν λέγει κι- κλου σώματος. V.
 νηθῆναι μάχην μεταξὺ Ἑλλήνων 10 Πιμελιστέρα) Λιπαρώτερα. V.

dicebat, pugnabatque cum ministris: tendebantque adeo
 in diversa, gallina utrinque comprehensa, & huc illuc,
 ut Patrocli illius cadaver, tracta. Ac victus tandem digni-
 fit, risu multo convivis praebito, praefertim cum post
 ista indignaretur, velut iniuria maxima affectus esset. Her-
 mon & Zenothemis iuxta, ut supra dictum est, accum-
 bebant: supra Zenothemis, alter infra. Apposita illis erant
 reliqua omnia aequalia, auferebantque ista pacate. Sed gal-
 lina ante Hermonem pinguior, forte id quidem fortuna,
 arbitror. Oportebat autem has etiam, & suam quemque
 tollere. Hic Zenothemis, & adverte mihi, Philo, animum;
 iam enim in ipso capite quasi rei gestae versamur. Zeno-
 themis ergo, sua relicta, illam pinguiorem, ut modo di-
 cebam, quae ante Hermonem erat, aufert. At hic ab al-

επελάβετο, καὶ οὐκ εἶα πλεονεκτεῖν. βοή τὸ ἐπὶ τούτοις, καὶ συμπεσόντες ἔπαιον ἀλλήλους ταῖς ὄρνισιν αὐταῖς εἰς τὰ πρόσωπα· καὶ τῶν πωγῶνων ἐπειλημμένοι, ἐπεκαλοῦντο βοηθεῖν· ὁ μὲν τὸν Κλεόδημον ὁ Ἑρμῶν ὁ δὲ Ζηνόθεμις Ἀλκιδάμαντα καὶ Δίφιλον. καὶ συνίσταντο οἱ μὲν ὡς τούτον, οἱ δὲ ὡς ἐκείνον, πλὴν μόνου τοῦ Ἰωνος· ἐκείνος δὲ μέσον ἑαυτὸν ἐφύλαττεν. Οἷδ' ἐμά- 44
χοντο συμπλακέντες, καὶ ὁ μὲν Ζηνόθεμις, σκύφον ἀράμενος ἀπὸ τῆς τραπέζης, κείμενον πρὸ τοῦ Ἀρισταινέτου, ρίπτει ἐπὶ τὸν Ἑρμῶνα·

Καὶ κείνου μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἄλλη· διεῖλε δὲ τοῦ νυμφίου τὸ κρανίον ἐς δύο, χρηστῶ μάλα καὶ βαθεῖ τραύματι. βοή οὖν παρὰ τῶν γυναικῶν ἐγένετο, καὶ κατεπήδησαν ἐς τὸ μεταίχμιον αἱ πολλαί, καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ τοῦ μεираκίου, ἐπεὶ τὸ αἷμα εἶδε· καὶ ἡ νύμφη δὲ ἀνεπήδησε, φοβηθεῖσα περὶ αὐτοῦ, ἐν

12 Χρηστῶ μάλα) Ἀγαθῶ, μεγάλῃ. V.

tera parte prehendit, nec patitur istum plus iusto sibi arrogare. Hinc clamor, & irruentes in se invicem, ipsas sibi gallinas in faciem impingunt, prehensisque invicem barbis auxiliaturos advocant. Cleodemum Hermon, Zenothemis autem Alcідamantem & Diphilum: coeuntque adeo hi ad hunc, ad alterum alteri, solo excepto Ione; hic enim se servabat medium. At illi confertis manibus pugnant. Zenothemis sublatum de mensa scyphum, qui ante Aristænetum stabat, in Hermonem coniicit:

Ille sed inde alio temere conversus aberrat,
sponsisque frontem luculento sane ac profundo vulnere diffindit. Clamor igitur oritur a mulieribus, profliliunt inter utramque aciem pleraeque, mater praefertim sponsi, cum videret sanguinem; exsilix etiam, quod illi metueret,

Lucian. Vol. IX.

F

τοσούτω δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἠρίστευε, τῷ Ζηνοθέμιδι συμμαχῶν. καὶ πατάξας τῇ βακτηρίᾳ, τοῦ Κλεοδήμου μὲν τὸ κρανίον, τοῦ Ἑρμῶνος δὲ τὴν σιαγόνα ἐπέτρηψε, καὶ τῶν οἰκετῶν ἐνίους βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπιχειροῦντας, κατέτρωσεν· οὐ μὴν ἀπετράποντο ἐκεῖνοι. ἀλλ' ὁ μὲν

Κλεοδήμος, ὀρθῶ τῷ δακτύλῳ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Ζηνοθέμιδος ἐξάρυττε, καὶ τὴν ῥίνα προσφύε, ἀπέτραγεν. ὁ δὲ Ἑρμῶν τὸν Δίφιλον, ἐπὶ ξυμμαχίαν ἦκοντα τοῦ Ζηνοθέμιδος, ἀφῆκεν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ κλιντήρος.

45 Ἐτρώθη δὲ καὶ Ἰστιαῖος ὁ γραμματικὸς, διαλύειν αὐτοὺς ἐπιχειρῶν, λάξ, οἶμαι, εἰς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ Κλεοδήμου, Δίφιλον εἶναι οἰηθέντος. ἔκειτο οὖν ὁ ἄβλιος κατὰ τὸν αὐτοῦ Ὅμηρον, αἶμ' ἐμέων. πλὴν ταραχῆς γε καὶ δακρύων μεστὰ ἦν πάντα. καὶ αἱ μὲν γυναῖκες ἐκώκυον, τῷ Χαιρέᾳ περιχυθεῖσαι· οἱ δὲ ἄλλοι κατέπαυον. μέγιστον δὲ ἦν ἀπάντων κακῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐπεὶ ἅπαξ τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐτρέψατο, παίων τὸν προσ-

sponsa. Interim praeclare rem gerit Alcidas, auxiliator Zenothemidis, & clavae ictu Cleodemi cranium & malam Hermonis obtexit, servorumque quosdam, qui auxilii ferendi causa accurrerant, vulnerat. Nondum tamen hi cedunt, sed Cleodemus erecto digito oculum Zenothemidi effodit, & morsu nasum aufert. Hermon vero auxilio venientem Zenothemidi Diphilum in caput de lecto dat praecipitem. Vulneratur etiam Histiaeus Grammaticus, dum conatur illos dirimere, calcibus deantes illius, ut arbitror, petente Cleodemō, quod putaret esse Diphilum. Iacuit ergo miser, vomitūque, Homeri sui verbo, cruorem. Ceterum tumultus & lacrimarum plena omnia. Plorant circumfusae circa Chaeream mulieres, reliqui sedare tumultum student. Maximum malorum omnium fuit Alcidas, qui, cum semel oppositam sibi aciem fugasset, pulsaret, in quoscunque

φυχόντα· καὶ πολλοὶ ἂν, εὖ ἴσθι, ἔπεισον, εἰ μὴ κατέα-
 ξε τὴν βακτηρίαν. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸν τοῖχον ὀρθὸς ἐφε-
 στῶς, ἐώρων ἕκαστα, οὐκ ἀναμινγνύς ἐμαυτὸν, ὑπὸ
 τοῦ Ἰστιαίου διδασχθεῖς, ὡς ἔστιν ἐπισφαλὲς διαλύειν
 τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας οὖν καὶ Κενταύρους εἶδες ἂν,
 τραπέζας ἀνατετραμμένας, καὶ αἷμα ἐκκεχυμένον, καὶ
 σκύφους ῥίπτουμένους. Τέλος δὲ, ὁ Ἀλκιδάμας ἀνα- 46
 τρέψας τὸ λυχνίον, σκότος μέγα ἐποίησε· καὶ τὸ πρᾶγ-
 μα, ὡς τὸ εἰκὸς, μακρῷ χαλεπώτερον ἐγεγένητο· καὶ
 γὰρ οὐ ραδίως εὐπόρησαν Φωτὸς ἄλλου, ἀλλὰ πολλὰ
 ἐπράχθη, καὶ δεινὰ ἐν τῷ σκότῳ. καὶ ἐπεὶ παρῇν τις
 λυχνον ποτὲ κομίζων, κατελήφθη Ἀλκιδάμας μὲν τὴν
 αὐλητρίδα ἀπογυμνῶν, καὶ πρὸς βίαν συνενεχθῆναι αὐ-
 τῇ σπουδάζων. Διονυσόδωρος δὲ ἄλλο τι γελοῖον ἐφωράθη
 πεποικηκώς· σκύφος γὰρ ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ κόλπου, ἐξ- *Ιε αἰων. 16.*
 ἀναστάντος αὐτοῦ· εἴτ' ἀπολογούμενος, Ἰωνα, ἔφη,

incidisset. Et multi, bene noris, perierant, nisi ille fregis-
 set clavam. Ego vero ad parietem stans erectus, videbam
 singula, non immiscens me, monitus nempe Histiaei exem-
 plo, quam periculosum esset talia dirimere. Quae cum ita
 essent, Lapithas videres Centaurosque, everti mensas, san-
 guinem effundi, volare scyphos. Tandem Alcidas can-
 delabro everso tenebras facit magnas. Ac res in multo iam
 periculosiorem adducta locum erat. Nec enim facile lu-
 minis alterius copia fieri poterat. In hisce tenebris multa,
 eaque turpia, perpetrata, & cum adesset tandem, qui lu-
 men inferret, deprehensa sunt. Alcidas tibicinae subla-
 ta veste vim inferre studens; Dionysodorus autem in ri-
 diculo alio facinore oppressus. Scyphus enim de sinu fur-
 gentis excidit. Deinde excusandi causa, Ionem, dixit, in

ἀνελόμενον ἐν τῇ ταραχῇ, δοῦναι αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπο-
 λοιτο· καὶ ὁ Ἴων κηδεμονικῶς ἔλεγε τοῦτο πεποιηκέναι.
 47 Ἐπὶ ταύταις διελύθη τὸ συμπόσιον, τελευτήσαν ἐκ τῶν
 δακρύων αὖθις εἰς γέλωτα ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάμαντι, καὶ
 τῷ Διονυσοδώρῳ, καὶ Ἰωνι. καὶ οἱ τε τραυματίαι, Φο-
 ραδὴν ἐξεκομίζοντο, πονήρως ἔχοντες· καὶ μάλιστα ὁ
 πρεσβύτης Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινός, τῇ
 δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος, βοῶν ἀπόλλυσθαι
 ὑπ' ἀλγυθόνων· ὥστε καὶ τὸν Ἑρμῶνα, καίπερ ἐν κα-
 κοῖς ὄντα (δύο γὰρ ὀδόντας ἐξεκέκοπτο) ἀντιμαρτύρε-
 σθαι λέγοντα, Μέννησο μέντοι, ὦ Ζηνόθεμι, ὡς οὐκ
 ἀδιάφορον ἡγῇ τὰν πόνον· καὶ ὁ νυμφίος δὲ, ἀκесασμένου
 τὸ τραῦμα τοῦ Διονίου, ἀπήγετο εἰς τὴν οἰκίαν, ται-
 νίαις κατεπιλημένος τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀνατε-
 θεῖς, ἐφ' οὗ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλε, πικροὺς ὁ
 ἄθλιος τοὺς γάμους ἐορτάσας. καὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ

1 Ὅπως μὴ ἀπόλοιτο) Κηδό-
 μιτος καὶ φροντίζων ἵνα μὴ ἀπό-
 ληται. V.

6 Πονήρως) Ἀπὸ τοῦ βαρέως. V.
 13 Ταινίαις) Στεφάνοις ἢ τοῖς
 φασκίαις. V.

turba fibi, ne periret, dedisse : Ion autem providentia qua-
 dam hoc a se factum confirmavit. Sic dissolutum convi-
 vium, quod post lacrimas in risum rursus exiit de Alcida-
 mante, & Dionysodoro, atque Ione. Vulnerati iacentes
 exportabantur, ita male se habebant : fenex inprimis Ze-
 nothemis utraque manu, altera nasum tenens, altera ocu-
 lum, perire se doloribus clamitans : adeo ut etiam Hermon,
 licet ipse quoque malo affectus, duobus quippe excussis
 dentibus, antestaretur dicens, *Memento tamen, Zenothemi,*
me indifferentem iam non putare dolorem! Sponsus vero, alli-
 gato Dionici opera vulnere, domum abductus est, taeniis
 obvoluto capite, in currum impositus, quo vecturi spon-
 sam fuerant, acerbis miser celebratis nuptiis. Reliquos etiam

Διόνικος ἐπεμελεῖτο δὴ τὰ δυνατὰ καὶ καθευδήσαντες ἀπήγοντο, ἐμούντες οἱ πολλοὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. ὁ μέντοι Ἀλκιδάμας, αὐτοῦ ἔμεινεν. οὐ γὰρ ἐδυήθησαν ἐκβαλεῖν τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης, πλαγίως ἐκάβευδε. Τοῦτό σοι τέλος, ὦ καλὲ 48 Φίλων, ἐγένετο τοῦ συμποσίου, ἢ ἄμεινον τὸ τραγικὸν ἐκείνο εἰπεῖν, τὸ,

Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων

Πολλὰ δ' αἰελοπῶς κραίνουσι θεοί·

Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη.

Ἀπροσδόκητα γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπέβη καὶ ταῦτα ἐκείνῳ γε μεμάθηκα ἤδη, ὡς οὐκ ἀσφαλές, ἀπράγμονα ὄντα, συνεστιᾶσθαι ταιούτοις φιλοσόφοις.

6 (Τὸ τραγικὸν) Εὐριπίδους ταῦτο ἐν τῇ τῆς Ἑλένης δράματι, κατὰ τὸ πῆλος. G. 9 Ἀελοπῶς κραίνουσι) Ἀελοπῶς τελοῦσι. G.

curabat, quantum poterat, Dionicus. Hi somno sopiti abducebantur, vomentes plerique in via. Verum mansit ibi Alcidas. Neque enim elicere virum poterant, cum semel in lecto, in quem obliquo se corpore abiecerat, dormire occiperet. Hic tibi finis, pulcher Philo, fuit convivii: quo melius est Tragicum illud dicere,

Multas habes fortuna vices:

Multa Dii insperata patrant:

Certa fides ast irrita manfit.

Praeter opinionem enim re vera ista etiam evenere. Equidem illud iam didici, minime tutum esse, qui negotiis implicari nolit, cum eiusmodi philosophis agitare convivium.

Syria deus Damasci in Hierapoli. Damo. IV. 31. 2
— Syria deus. C. 7. 1. 2. 1. 2. 1. 2.
86

Περὶ τῆς Συρίας

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΗΣ ΘΕΟΥ.

ἜΣΤΙΝ ἐν Συρίῃ πόλις, οὐ πολλὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφρά-
τεω ποταμοῦ, καλεῖται δὲ Ἰρή, καὶ ἔστιν ἰρὴ τῆς Ἡρῆς
τῆς Ἀσσυρίας. δοκέειν δέ μοι, τόδε τὸ ὄνομα οὐκ ἅμα
τῇ πόλει οἰκισμένη ἐγένετο, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀρχαῖον ἄλ-
λο ἦν· μετὰ δὲ σφοῖσι τῶν ἱρῶν μεγάλων γιγνομένων,
ἐς τόδε ἡ ἐπωνυμία ἀπῆκετο. περὶ ταύτης ὧν τῆς πόλιος
ἔρχομαι ἐρέων, ὁκόσῃ ἐν αὐτῇ ἐστι. ἐρέω δὲ καὶ νόμους
τοῖσι ἐς τὰ ἱρὰ χρέονται, καὶ πανηγύριαι τὰς ἄγουσι,
καὶ θυσίας τὰς ἐπιτελέουσι. ἐρέω δὲ ὁκόσῃ καὶ περὶ
τῶν τὸ ἱρὸν εἰσαμένων μυθολογέουσι, καὶ τὸν νηὸν, ὅπως
ἐγένετο. γράφω δὲ Ἀσσύριος ἐὼν καὶ τῶν ἀπηγεόμαι,
τὰ μὲν αὐτοψίῃ μαθὼν· τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱρέων ἐδάην.

DE DE A SYRIA.

Est in Syria urbs non procul ab Euphrate fluvio: vo-
catur ea Hierapolis [*urbs sancta*], & est sacra Iunoni Affy-
riae. Porro illud nomen non statim fuit, ut mihi viderur,
urbi, ex quo primum habitari coepit; sed antiquum fuit
aliud: postea vero, cum magna ibi sacra fierent, id cogno-
minis adepta est. De hac igitur urbe iam dicam, quae in
ea sint: dicam vero leges etiam, quibus ad sacra sua utun-
tur, & celebritates, quas agunt, & sacrificia, quae faciunt.
Dicam vero etiam, quidquid de conditoribus sacri illius fa-
bulantur, & templum quomodo exstructum sit. Scribo ipse
Assyrius, qui ea, quae narro, partim ipse viderim; par-
tim vero a sacerdotibus sum edoctus, quae, aetatem meam

ὁκόσα ἑόντα ἡμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορέω. Πρῶτοι μὲν ὧν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, Αἰγύπτιοι λέγονται θεῶν τε ἐννοίην λαβεῖν, καὶ ἱρὰ εἰσασθαι, καὶ τεμένεα, καὶ πανηγύριαις ἀποδέξαι· πρῶτοι δὲ καὶ οὐνόματα ἱρὰ ἐγνώσαν, καὶ λόγους ἱρὸς ἔλεξαν. μετὰ δὲ οὐ πολλοστώ χρόνῳ παρ' Αἰγυπτίων λόγον Ἀσσύριοι ἐς θεοὺς ἤκουσαν, καὶ ἱρὰ καὶ νηοὺς ἤγειραν, ἐν τοῖσι καὶ ἀγάλματα ἔθεντο, καὶ ξόανα ἐστήσαντο. Τὸ δὲ παλαιόν, καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι ἀξόανοι νηοὶ ἔσαν. καὶ ἔστι ἱρὰ καὶ ἐν Συρίῃ, οὐ παραπολὺ τοῖς Αἰγυπτίοισι ἰσοχρονέοντα, τῶν ἐγὼ πλεῖστα ὅπωπα. τό γε τοῦ Ἡρακλέος τὸ ἐν Τύρῳ, οὐ τούτου τοῦ Ἡρακλέος, τὸν Ἕλληνες αἰεῖδουσι, ἀλλὰ τὸν ἐγὼ λέγω πολλὸν ἀρχαιότερος, καὶ Τύριος ἥρωις ἐστί. Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο ἱρὸν ἐν Φοινίκῃ μέγα, τὸ Σιδωνιοὶ ἔχουσι, ὡς μὲν αὐτοὶ λέγουσι, Ἀστάρτης ἐστί. Ἀστάρτην δ' ἐγὼ δοκέω Σε-

12 Ἡρακλῆος) Ἐξ Ἡροδότου
τοῦτο λαβὼν ἔχει. M.

16 Ἀστάρτην) Ἡ παρὰ Σιδωνίοις Ἀστάρτη, ἢ αὐτὴ ἐστὶ τῇ σε-

antecedentia, hic refero. Iam primi hominum, quos nos novimus, Aegyptii dicuntur Deorum cognitionem cepisse, & condidisse templa atque delubra, & coetus *sacrorum causa* instituisse. Primi etiam nomina novere sacra, & narrationes sacras tradiderunt. Non ita multo post autem ab Aegyptiis Assyrii illam de Dis doctrinam audierunt, & templa atque aedes excitarunt, in quibus simulacra quoque ponerent, & signa statuerent. Antiquitus vero apud Aegyptios sine sculpta imaginē erant templa. Et sunt in Syria quoque templa, Aegyptiis illis non multam aetate inferiora, quorum ego plura vidi: ut Herculis Tyrii, non illius, quem Graeci canunt, Herculis. Sed, quem ego dico, multum antiquior, & Tyrius heros est. Est vero aliud quoque in Phoenice templum magnum, quod habent Sidonii. Prout ipsi dicunt, Astartae est. Astartem autem puto

ληναίην ἔμμεναι. ὥς δὲ μοί τις τῶν ἱρέων ἀπηγέετο,
 Εὐρώπης ἐστὶ τῆς Κάδμου ἀδελφεῆς. ταύτην δ' εὐῶσαν
 Ἀγήνορος τοῦ βασιλῆος θυγατέρα, ἐπειδὴ τε ἀφανὴς
 ἐγεγόνεε, οἱ Φοίνικες τῷ νηῶ ἑτιμήσαντο, καὶ λόγον
 ἱρὸν ἐπ' αὐτῇ ἐλεξαν, ὅτι εὐῶσαν καλὴν Ζεὺς ἐπόθεε,
 καὶ τὸ εἶδος ἐς ταῦρον ἀμειψάμενος, ἤρπασε· καὶ μιν
 ἐς Κρήτην Φέρων, ἀπίκητο. τὰδὲ μὲν καὶ τῶν ἄλλων
 Φοινίκων ἤκουον, καὶ τὸ νόμισμα τῷ Σιδώνιοι χρέον-
 ται, τὴν Εὐρώπην ἐφεζομένην ἔχει τῷ ταύρῳ τῷ Διί·
 5 τὸν δὲ νηὸν οὐκ ὁμολογεῖουσιν Εὐρώπης ἔμμεναι. ἔχουσι
 δὲ καὶ ἄλλο Φοίνικες ἱρὸν, οὐκ Ἀσσύριον, ἀλλ' Αἰγύ-
 πτιον, τὸ ἐξ Ἡλίου πόλιος ἐς τὴν Φοινίκην ἀπίκητο.
 ἐγὼ μὲν μιν οὐκ ὅπωπα, μέγα δὲ καὶ τότε καὶ ἀρ-
 6 χαῖον ἐστὶ. Εἶδον δὲ καὶ ἐν Βύβλῳ μέγα ἱρὸν Ἀφροδί-
 τῆς Βυβλῆς, ἐν τῷ καὶ τὰ ὄργια ἐς Ἀδωνιν ἐπιτε-
 λέουσι. ἐδάην δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγουσι γὰρ δὴ ὦν τὸ
 λήν. Σιδώνιοι δὲ Εὐρώπην φασὶν 8 Τὸ νόμισμα) Τὸ νόμισμα Σι-
 ἀρπασθεῖσθαι μὲν ὑπὸ Διὸς, τὸν δὲ δώνιον βοῦν ἐπίσημον ἔχει τὴν Εὐ-
 ἀφανισθῆναι αὐτὴν εἰς Θάδιν κατε- ράπην κατασηματισμένον. Μ.
 φήμισαν. Μ.

ego Lunam esse. Ut vero sacerdotum mihi aliquis narra-
 vit, Europae est, sororis Cadmi. Hanc vero Agenoris re-
 gis filiam, cum disceffisset ex oculis, templo honorarunt
 Phoenices, & historiam de ea sacram tradidere, eam, pul-
 chra cum esset, a Iove amatam, qui mutatus in tauri
 speciem eam rapuerit, & in Cretam detulerit. Haec etiam
 ex Phoenicibus aliis audiui, & nummus, quo utuntur Si-
 donii, Europam habet tauro insidentem, Iovi. Templum
 autem Europae esse, non consentiunt. Habent autem aliud
 etiam sacrum Phoenices, non Assyrium illud, sed Aegy-
 ptium, quod Heliopoli in Phoenicem venit. Equidem il-
 lud non vidi: magnum vero ipsum quoque & antiquum
 est. Vidi etiam Bybli magnum templum Bybliae Veneris,
 in quo etiam Adonidis orgia peragunt: didici illa orgia.

ἔργον τὸ ἐς Ἀδωνιν ὑπὸ τοῦ συός, ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφετέρῃ γενέσθαι, καὶ μνήμην τοῦ πάθεος τύπτονται τε ἐκάστου ἔτεος, καὶ θρηνέουσι, καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέουσιν, καὶ σφίσι μεγάλα πένθεα ἀνὰ τὴν χώραν ἵσταται. ἐπεὰν δὲ ἀποτύψωνται τε, καὶ ἀποκλαύσωνται, πρῶτα μὲν καταγίζουσι τῷ Ἀδωνίδι, ὅπως ἐόντι νέκυϊ· μετὰ δὲ τῇ ἐτέρῃ ἡμέρῃ, ζῶειν τέ μιν μυθολογέουσι, καὶ ἐς τὸν ἡέρα πέμπουσι, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρέονται, ὅπως Αἰγύπτιοι, ἀποθανόντος Ἀπιοσ. γυναικῶν δὲ ὀκῶσαι οὐκ ἐβέλουσι ξυρέεσθαι, τοιήνδ᾽ ἐκτελέουσι. ἐν μὲν ἡμέρῃ, ἐπὶ πρήσει τῆς ὥρης ἵστανται. ἡ δὲ ἀγορὴ μούνοισι ξείνοισι παρακίεσθαι, καὶ ὁ μισθὸς ἐς τὴν Ἀφροδίτην θυσιῇ γίγνεται. Εἰσὶ δὲ ἔνιοι Βυβλίων, οἱ 7 λέγουσι παρὰ σφίσι τεθάφθαι τὸν Ὅσιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ τὰ πένθεα, καὶ τὰ ὄργια, οὐκ ἐς τὸν Ἀδωνιν, ἀλλ' ἐς τὸν Ὅσιριν πάντα πρήσσεσθαι. ἐρέω δὲ

2 Μνήμην) Ἀττὶ, κατὰ μνήμην, ἢ εἰς μνήμην. Μ.

Dicunt nempe, illud de Adonide ac de apro in sua regione factum, & in memoriam illius calamitatis plangunt singulis annis & plorant, & peragunt orgia, magno per regionem instituto luctu. Cum vero fatis planctus & lacrimarum est, primo inferias Adonidi, tanquam mortuo, mittunt: post vero, alio die vivere illum narrant, & coelo illius imaginem exponunt. Etiam capita tondent instar Aegyptiorum, cum mortuus est *his suis* Apis. Mulierum vero quosquot tonderi nolunt, multam solvunt eiusmodi. Uno die venales stant, forma quaestum facturæ. Forum autem solis patet peregrinis: ex mercede sacrificium confit Veneri. Sunt autem Byblijorum quidam, qui sepultum apud se dicunt Osirin Aegyptium, & luctus illos & orgia non in Adonin, sed in Osirin peragi omnia. Dicam ve-

ὁκοθεν καὶ τάδε πιστὰ δοκέουσι. κεφαλὴ ἐκάστου ἔτεος
ἐξ Αἰγύπτου ἐς τὴν Βύβλον ἀπικνέεται, πλώουσα τὸν
μεταξὺ πλόνον ἑπτὰ ἡμερέων. καὶ μιν οἱ ἄνεμοι φορέου-
σι θείῃ ναυτιλίῃ. τρέπεται δὲ οὐδαμᾶ, ἀλλ' ἐς μούνην
τὴν Βύβλον ἀπικνέεται. καὶ ἔστι τὸ σύμπαν, θωῦμα.
καὶ τοῦτο ἐκάστου ἔτεος γίγνεται, τὸ καὶ ἐμεῦ παρεόν-
τος ἐν Βύβλῳ ἐγένετο· καὶ τὴν κεφαλὴν ἐθησάμην
8 Βυβλίην. Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο θωῦμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυ-
βλίῃ, ποταμὸς ἐκ τοῦ Λιβάνου τοῦ οὔρεος, ἐς τὴν ἅλα
ἐκδιδοῖ οὐνομα τῷ ποταμῷ Ἀδώνις ἐπικέαται· ὁ δὲ
ποταμὸς ἐκάστου ἔτεος αἰμάσσεται, καὶ τὴν χροὴν
ὀλέσας, ἐσπίπτει ἐς τὴν θάλασσαν, καὶ Φοινίσσει τὸ
πολλὸν τοῦ πελάγεος, καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλίοις τὰ
πένθεα. μυθεόνται δὲ ὅτι ταυτησὶ τῇσι ἡμέρησι, ὃ Ἀδω-

1 Κεφαλὴ) Τοῦτο καὶ ὁ ἡμί-
τερος θεῖος προφήτης Ἡσαΐας ἐπι-
κερτομεῖ καὶ παράζει [ἐν] τῷ κα-
τὰ Δαμασκὸν ῥήματι, δι' ὃν φησι
(XVIII, 1.) Οὐαὶ γῆς πλείων
πέτρους, ἐπεκεῖνα ποταμῶν Αἰθιο-
πίας. ὁ ἀποστέλλων πρὸς πάντα τὰ
ἔθνη ὄμνηρα ἐν θαλάσσῃ, καὶ ἐπιστο-

λὰς βυβλίνας, ἐπάνω τοῦ ὕδατος,
ἐπιστολὰς βυβλίνας τὰν ἐγνωσίων τῆς
παρούσης κεφαλῆς πρὸς τὴν ἐπιστολ-
λομένην ὑπὲρ τῶν πλατωμένων ἀπο-
σημαίνων. ὡς καὶ τῷ ἐν ἁγίοις Κυ-
ρίλλῳ δοκεῖ ἐν τοῖς εἰς τὸν ἅγιον
Ἡσαΐαν ὑπομνήμασιν αὐτοῦ. M.

ro, unde ista quoque fide digna videantur. Caput singulis
annis ex Aegypto Byblum pervenit, natans interiectum
spatium, quod septem diebus navigatur. Ac ferunt illud di-
vina quadam navigatione venti; declinat autem nusquam,
sed solam Byblum pervenit. Estque universum hoc mira-
culum: idque annis singulis contingit, quod me etiam prae-
sente Bybli factum est, ac vidi caput papyraceum. Est ve-
ro aliud quoque in Bybliorum regione miraculum. Flum-
en e Libano monte *ortum* exoneratur in mare: imposi-
tum nomen flumini Adonis. Illud flumen singulis annis
cruentatur, suoque amisso colore in mare effunditur, &
magnam maris partem inficiens, suos Bybliis latus indi-
cit. Fabulantur autem, hisce ipsis diebus in Libano vulne-

νις ἀνὰ τὸν Λίβανον τιτρώσκεται, καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ ὕδωρ ἐρχόμενον ἀλλάσσει τὸν ποταμὸν, καὶ τῷ ῥόῳ τὴν ἐπωρυμίνην δίδοι. ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ λέγουσι. ἐμοὶ δὲ τις ἀγὴρ Βύβλιος, ἀληθέα δοκέων λέγειν, ἐτέρην ἀπηγέετο τοῦ πάθεος αἰτίην. ἔλεγε δὲ ᾧδε· Ὁ Ἄδωνις ὁ ποταμὸς, ᾧ ξεῖνε, διὰ τοῦ Λιβάνου ἔρχεται· ὁ δὲ Λίβανος κάρτα ξανθογέως ἐστὶ· ἄνεμοι ὧν τρηχέες ἐκείνησι τῇσι ἡμέρησι ἰστάμενοι τὴν γῆν τῷ ποταμῷ ἐπιφέρουσι, εὐῶσαν ἐς τὰ μάλιστα μιλτώδεα· ἡ δὲ γῆ μιν αἰμώδεα τίθησι· καὶ τοῦδε τοῦ πάθεος οὐ τὸ αἷμα, τὸ λέγουσι, ἀλλ' ἡ χῶρη αἰτίη. ὁ μὲν μοι Βύβλιος τοσαῦτα ἀπηγέετο. εἰ δὲ ἀτρεκέως ταῦτα ἔλεγε, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ κάρτα θεῖη καὶ τοῦ ἀνέμου ἡ συντυχία. Ἀνέβην δὲ καὶ ἐς τὸν Λίβανον ἐκ Βύβλου, ὁδὸν ἡμέρης, 9 πυθόμενος αὐτόθι ἀρχαῖον ἱρὸν Ἀφροδίτης ἔμμεναι, τὸ Κινύρης εἶτατο· καὶ εἶδον τὸ ἱρὸν, καὶ ἀρχαῖον ἦν. τάδε

9 Μιλτώδεα) Μίλτος εἶδος χρώματος ῥυθροῦ. G. 13 Συντυχία) Συντυχία ἢ ἴσως καὶ ἡ αἰφνίδιος μεταβολὴ τῶν πραγμάτων. G.

rari Adonin, delatoque in aquam illius sanguine immutari flumen, atque cognomen illi dare. Haec vulgus. Mihi vero Byblius homo, qui vera videbatur dicere, aliam narravit mutationis illius causam. Dicebat autem ita: *Adonis flumen, hospes, venit per Libanum. At Libanus multum rubicundae terrae habet. Venti erga vehementes, qui statos illis diebus flatus habent, terram flumini inferunt minio valde similem. Haec illud terra reddit sanguineum: huiusque mutationis non sanguis, quem dicunt, sed regio ipsa causam sustinet.* Haec mihi narrabat Byblius. Si vero vera dixit, mihi tamen divina valde illa ipsa venti opportunitas videtur. Ascendi vero etiam e Byblo Libanum, diei unius itinere, cum audirem, antiquum ibi Veneris fanum esse constitutum a Cinyra. Ac vidi templum, sane antiquum. Atque haec illa

μέν ἐστι τὰ ἐν τῇ Συρίῃ ἀρχαῖα καὶ μεγάλα ἱερά.
 10 Τοσούτων δὲ ἑόντων, ἐμοὶ δοκέει, οὐδὲν τῶν ἐν τῇ ἱρῇ πό-
 λει μείζον ἔμμεναι, οὐδὲ κηὸς ἄλλος ἀγιάτερος, οὐδὲ
 χώρα ἄλλη ἰοτότερη. ἐνὶ δὲ καὶ ἔργα ἐν αὐτῷ πολυτε-
 λέα, καὶ ἀρχαῖα ἀναθήματα, καὶ πολλὰ θωύματα,
 καὶ ξόανα θεοπρεπέα, καὶ θεοὶ δὲ κάρτα αὐτοῖσι ἐμ-
 φανέες. ἰδρώει γὰρ δὴ ὧν παρὰ σφίσι τὰ ξόανα, καὶ
 κινέεται καὶ χρησμηγορεῖ καὶ βοὴ δὲ πολλάκις ἐγέ-
 νετο ἐν τῷ νηῷ, κλεισθέντος τοῦ ἱεροῦ, καὶ πολλοὶ ἤκου-
 σαν. ναὶ μὲν καὶ ὄλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτόν
 ἐστι. πολλὰ γὰρ αὐτοῖσι ἀπικνέεται χρήματα, ἕκ τε
 Ἀραβίης, καὶ Φοινίκων, καὶ Βαβυλωνίων, καὶ ἄλλα
 ἐκ Καππαδοκίης, τὰ δὲ καὶ Κίλικες φέρουσι, τὰ δὲ
 Ἀσσύριοι. εἶδον δὲ ἐγὼ καὶ τὰ ἐν τῷ νηῷ λάβρῃ ἀπο-
 κέεται, ἐσθῆτα πολλήν, καὶ ἄλλα, ὅποσα ἐς ἀργυρὸν
 ἢ ἐς χρυσὸν ἀποκέκριται· ἑορταὶ μὲν γὰρ καὶ πανηγύ-
 ριες οὐδαμοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώπων τοσαύτῃ ἀποδεδέχα-

vetera & magna per Syriam templa. Tot autem cum sint,
 nullum mihi videtur Hierapolitanis illis maius esse, nec ae-
 des alia augustior, neque sanctior regio. Sunt autem etiam
 opera in eo sumtuosa, & donaria antiqua, & spectanda
 multa, & signa augusta, praesentesque valde iis Dii. Sudant
 enim apud illos simulacra, & moventur, atque edunt ora-
 cula. Clamor etiam saepe in aede multis exaudientibus or-
 tus, cum clausum esset templum. Verum etiam divitiarum
 causa eorum, quae ego novi, primum est. Multae enim ad
 illos opes veniunt ex Arabia, & a Phoenicibus & Baby-
 loniis, & aliae e Cappadocia. Quaedam vero etiam Cili-
 ces afferunt, quaedam Assyrii. Vidi ego, quae in templo
 occultis locis reposita sunt, vestem multam, & alia, quae
 in aurum & argentum discreta sunt. Festorum dierum qui-
 dem celebrationes & conventus nullis aliis hominibus tot

ται. Ἱστοροέοντι δέ μοι ἐτέων περί, ὅκόσα τῷ ἱρῷ ἐστι, 11
καὶ τὴν θεὸν αὐτοὶ ἦν τινα δοκέουσι, πολλοὶ λόγοι ἐλέ-
γοντο, τῶν οἱ μὲν ἱροὶ, οἱ δὲ ἐμφανέες, οἱ δὲ κάρτα μυ-
θώδεις· καὶ ἄλλοι βάρβαροι, οἱ μὲν τοῖσι Ἑλλησι ὁμο-
λογέοντες, τοὺς ἐγὼ πάντας μὲν ἐρέω, δέκομαι δὲ οὐ-
δαμᾶ. Οἱ μὲν ὦν πολλοὶ, Δευκαλίωνα τὸν Σκύθεα 12
τὸ ἱρὸν εἶσασθαι λέγουσι· τοῦτον Δευκαλίωνα, ἐπὶ τοῦ
τὸ πολλὸν ὕδωρ ἐγένετο. Δευκαλίωνος δὲ περί λόγον ἐν
Ἑλλησι ἤκουσα, τὸν Ἕλληνες ἐπ' αὐτῷ λέγουσι. ὁ δὲ
μῦθος ὧδε ἔχει· ἥδε ἡ γενεή, οἱ νῦν ἄνθρωποι, οὐ πρῶ-
τοι ἐγένοντο, ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἡ γενεή, πάντες ὤλοντο.
οὔτοι δὲ γένεος τοῦ δευτέρου εἰσὶ· τὸ αὖθις ἐκ Δευκ-
λίωνος ἐς πληθὺν ἀπίκετο. ἐκείνων δὲ περί τῶν ἀνθρώ-
πων τάδε μυθεύονται. ὑβρισταὶ κάρτα ἐόντες, ἀθέμιστα
ἔργα ἔπρῃσσαν· οὔτε γὰρ ὄρκια ἐφύλασσαν, οὔτε ξεί-

ac tanti in usum recepti sunt. Percontanti autem mihi de
annis, quot essent illi sacro? & quam ipsi Deam illam pu-
tarent? multae narrationes dictae sunt sacrae aliae, aliae
publicae; quaedam oppido fabulosae; aliae barbarae, aliae
Graecis consentientes, quas ego dicam omnes, neutiquam
vero recipio. Vulgus igitur, Deucalionem esse, Scytham,
aiunt, qui templum condiderit; eum, inquam, Deucalionem,
sub quo multa illa aqua fuerit. Iam de Deucalione
narrationem inter Graecos audivi equidem, quam Graeci
nempe de eo habent. Fabula autem ita habet. Hoc secu-
lum, qui nunc sunt homines, non illi primi fuere: sed
illud seculum periere omnes. At hi alterius sunt generis,
quod rursus a Deucalione inde in hanc multitudinem au-
ctum est. De istis vero prioribus hominibus haec narrant:
Contumeliosi valde cum essent, nefarie multa faciebant. Neque
enim iuris iurandi religionem servabant, neque recipiebant hospi-

νοὺς ἐδέκοντο, οὔτε ἰκτεῶν ἠνεΐχοντο, ἀντ' ὧν σφίσι ἡ μεγάλη συμφορὴ ἀπΐκετο. αὐτίκα ἡ γῆ πολλὸν ὕδωρ ἐκδιδοῖ, καὶ ὄμβροι μεγάλοι ἐγένοντο, καὶ οἱ ποταμοὶ κατέβησαν μέζονες, καὶ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολλὸν ἀνέβη, ἔστε ὃ πάντα ὕδωρ ἐγένοντο, καὶ πάντες ὥλοντο· Δευκαλίων δὲ μόνος ἀνθρώπων ἐλίπετο ἐς γενεὴν δευτέρην, εὐβουλῆς τε καὶ τοῦ εὐσεβέος εἵνεκα. ἡ δὲ οἱ σωτηρίῃ ἥδε ἐγένετο· λάρνακα μεγάλην, τὴν αὐτὸς ἔχε, ἐς ταύτην ἐσβιβάσας παῖδας τε καὶ γυναῖκας ἑωυτοῦ, ἐσέβη. ἐσβαίνοντι δὲ οἱ ἀπΐκοντο σῦες, καὶ ἵπποι, καὶ λεόντων γένεα, καὶ ὄφεις, καὶ ἄλλα, ὅκῃσα ἐν γῇ νέμονται, πάντα ἐς ζεύγεα. ὃ δὲ πάντα ἐδέκετο· καὶ μὴν οὐκ ἐσίνοντο, ἀλλὰ σφίσι μεγάλη διόθεν Φιλίη ἐγένετο. καὶ ἐν μὴ λάρνακι πάντες ἔπλευσαν, ἔστε τὸ ὕδωρ ἐπέκράτεε. τὰ μὲν Δευκαλίωνος περὶ Ἑλλήνες ἱστοροῦσι.

- 13 Τὰ δὲ ἀπὸ τούτου, λέγεται λόγος ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἰσῆ πόλει μεγάλως ἄξιος θωυμάσαι, ὅτι ἐν τῇ σφετέρῃ χώρῃ, χάσμα μέγα ἐγένετο, καὶ τὸ σύμπαν ὕδωρ

tes, neque supplicibus parcebant. Pro quibus rebus magna illis venit calamitas. Statim multum aquae terra effundere, & pluviae fieri magnae, & amnes maiores descendere, mare autem multum ascendere, dum aqua fierent omnia, perirentque universi. Deucalion solus alteri seculo reservatus prudentiae & pietatis causa. Servari autem hoc ipsi modo contigit. In arcam, quam habebat magnam, liberos suos & uxores imposuit, & ipse quoque ingressus est. Cum autem ingrederetur, venerunt apri, & equi, & leonum genera, & serpentes, & reliqua, quae in terra pascuntur, bina. Recipit ille omnia. Nec illi nocent: sed magna inter ipsos amicitia, a Iove immissa, intercedit. Sic una omnes arca navigant, quamdiu aqua obtinuit. Haec de Deucalione narrant Graeci. Hinc vero narratio exstat Hierapolitanorum admiratione fane digna: in ipsorum regione hiatum factum esse

κατεδέξατο. Δευκαλίων δὲ, ἐπεὶ τὰδε ἐγένετο, βαμούς
τε ἔβητο, καὶ νηὸν ἐπὶ τῷ χάσματι Ἑρμῆς ἅγιον ἐστή-
σατο. ἐγὼ δὲ καὶ τὸ χάσμα εἶδον, καὶ ἔστι ὑπὸ τῷ
νηῷ κάρτα μικρόν. εἰ μὲν ὦν πάλαι καὶ μέγα ἔον, νῦν
τοῖόνδε ἐγένετο, οὐκ οἶδα, τὸ δὲ ἐγὼ εἶδον, μικρόν ἐστι.
πῆμα δὲ τῆς ἱστορίας τόδε πρήσσουσι· δις ἐκάστου ἔτεος
ἐκ θαλάσσης ὕδωρ ἐς τὸν νηὸν ἀπικνέεται. Φέρουσι δὲ
οὐκ ἰρέες μῦθον, ἀλλὰ πᾶσα Συρίη, καὶ Ἀραβίη, καὶ
σέρηθεν τοῦ Εὐφράτης, πολλοὶ ἄνθρωποι ἐς θαλάσσαν
ἔρχονται, καὶ πάντες ὕδωρ φέρουσι· τὸ πρῶτα μὲν ἐν τῷ
νηῷ ἐκχέουσι, μετὰ δὲ ἐς τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ
δέκεται τὸ χάσμα, μικρόν ἔον, ὕδατος χρῆμα πολλόν.
τὰ δὲ ποιεόντες, Δευκαλίωνα ἐν τῷ ἱερῷ τόνδε νόμον θέ-
σθαι λέγουσι, συμφορῆς τε καὶ εὐεργεσίας μνῆμα ἔμ-
μεναι. ὁ μὲν ὦν ἀρχαῖος αὐτοῖσι λόγος ἀμφὶ τοῦ ἱεροῦ,
τοῖός δὲ ἐστι. Ἄλλοι δὲ Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς 14

magnum, qui aquam omnem receperit. Deucalionem ve-
ro, cum haec facta essent, altaria constituisse, & sacram
Iunoni aedem ad hiatum collocasse. Equidem hiatum vidi:
& est sub templo sane parvus. An vero ex maiore olim
tantillus iam factus sit, non novi: quem quidem ego vidi,
ille parvus est. Signum huius narrationis est, quod hoc fa-
ciunt. Bis unoquoque anno de mari aqua in templum ve-
nit. Ferunt eam non sacerdotes solum; sed Syria omnis
& Arabia, & trans-Euphrataei multi homines ad mare ac-
cedunt, & aquam ferunt omnes: quam primum in tem-
plo effundunt, deinde vero in hiatum ea descendit, capit-
que ille hiatus, parvus licet, aquae vim maximam. Haec
dum faciunt, a Deucalione hanc in eo templo legem la-
tam esse dicunt, ut illud esset calamitatis pariter ac bene-
ficii monumentum. Antiqua ergo de templo ista illis narra-
tio est. Alii vero, a Babylonia Semiramide, cuius multa

ὃν πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστί. ταύτην καὶ τόδε τὸ
 ἔδος εἰσασθαι νομίζουσι, οὐκ Ἡρῇ δὲ εἰσασθαι, ἀλ-
 λὰ μητρὶ ἑαυτῆς, τῆς Δερκετῶ οὐνομα. Δερκετοῦς δὲ
 εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἐβησάμην, θέημα ξένον· ἡμιστὴ μὲν
 γυνή· τὸ δὲ ὁκόσον ἐκ μηρῶν ἐς ἄκρους πόδας, ἰχθύος
 οὐρὴ ἀποτείνεται. ἡ δὲ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει πᾶσα γυνή ἐστί.
 πίστιες δὲ τοῦ λόγου αὐτοῖσι οὐ κάρτα ἐμφανέες. ἰχθύας
 χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ οὐκοῦτε ἰχθύων ψαύουσι, καὶ
 ὄρνιθας τοὺς μὲν ἄλλους σιτέονται, περισσότερην δὲ μούνην
 οὐ σιτέονται, ἀλλὰ σφίσι ἡδὲ ἱρή. τὰ δὲ γιγνόμενα δο-
 κέει αὐτοῖς ποιέεσθαι Δερκετοῦς καὶ Σεμιράμιος εἶνε-
 καὶ τὸ μὲν, ὅτι Δερκετῶ μορφὴν ἰχθύος ἔχει· τὸ δὲ,
 ὅτι τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περισσότερην ἀπίκετο· ἀλλ'
 ἐγὼ τὸν μὲν ἴδον, ὅτι Σεμιράμιος ἔργον ἐστί, τάχα καὶ
 δεῖξομαι· Δερκετοῦς δὲ τὸ ἱρὸν ἔμμεναι, οὐδαμᾶ πείβο-
 μαι, ἐπεὶ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισιν ἐνίοι εἰσι, οἱ ἰχθύας

*Lucian. lecti.
 1. 106. p. 135.*

per Asiam opera exstant, ab hac ergo Semiramide hanc quoque sedem constitutam esse, arbitrantur: nec vero Iunoni constituisse, sed suae matri, cuius nomen Derceto. Dercetus porro speciem vidi in Phoenice, mirum spectaculum. Dimidia est mulier: quod est autem a feminibus inde ad extremos pedes, piscis cauda extenditur. Sed Hierapolitana illa tota est mulier. Argumenta illis huius relationis non valde aperta. Pisces rem sacram arbitrantur, & nunquam pisces attingunt. Aves reliquas in cibo habent, columba sola non vescuntur, sed est ea illis sacra. Quae hic fiunt, videntur ab iis fieri Dercetus & Semiramidis causa: alterum, quod piscis formam habet Derceto; alterum, quod Semiramidis finis in columbam exiit. At ego aedem quidem illam Semiramidis opus esse, forte receperim; Dercetus autem esse delubrum, nequaquam vero mihi fit simile, quandoquidem etiam apud Aegyptios sunt,

οὐ σιτέονται, καὶ τὰδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. Ἔστι 15
 δὲ καὶ ἄλλος λόγος ἱρὸς, τὸν ἐγὼ σοφοῦ ἀνδρὸς ἤκου-
 σα· ὅτι ἡ μὲν θεὸς Ῥέη ἐστὶ· τὸ δὲ ἱρὸν Ἄττεω ποίημα.
 Ἄττης δὲ γένος Λυδὸς μὲν ἦν, πρῶτος δὲ τὰ ὄργια τὰ
 ἐς Ῥέην ἐδιδάξατο. καὶ τὰ Φρύγες, καὶ Λυδοὶ, καὶ
 Σαμόθρακες ἐπιτελέουσι, Ἄττεω πάντα ἔμαθον. ὥς
 γάρ μιν ἡ Ῥέη ἔτεμε, βίου μὲν ἀνδρῆιός ἀπεπαύσατο,
 μορφὴν δὲ θελήην ἡμείψατο, καὶ ἐσθῆτα γυναικίην
 ἐνεδύσατο, καὶ ἐς πᾶσαν γῆν φοιτέων, ὄργια τε ἐπετέ-
 λει, καὶ τὰ ἔπαθε, ἀπηγέετο, καὶ Ῥέην ἤειδε. ἐν τοῖσι
 καὶ ἐς Συρίην ἀπίκητο. ὥς δὲ οἱ πέρην Εὐφρήτew αὐ-
 θρωποι οὔτε αὐτὸν, οὔτε ὄργια ἐδέκοντο, ἐν τῷ δὲ τῷ
 χώρῳ τὸ ἱρὸν ἐποίησατο. σημήια δὲ ἡ θεὸς τὰ πολλὰ
 ἐς Ῥέην ἀπικέεται. λέοντες γάρ μιν φέρουσι, καὶ τύμ-
 πανον ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πυργοφορέει, ὁκοῖν
 Ῥέην Λυδοὶ ποιεῖουσι. ἔλεγε δὲ καὶ Γάλλων πέρι, οἱ

qui piscibus in cibo non utantur, neque illud Dercetus
 gratia faciant. Est vero alia etiam sacra narratio, quam a
 sapienti viro accepi, Deam illam Rheam esse, delubrum
 vero opus Attis. Attes porro genere Lydus fuit. primus-
 que orgia Rheae docuit. Ac, quae Phryges, & Lydi, &
 Samothracae peragunt, ea ab Atte didicerunt omnia. A
 quo enim tempore castravit illum Rhea, virilem victum
 desinit, specieque permutavit feminea, & vestem induit mu-
 liebrem, & terras omnes pererrans, orgiaque peregit, &
 enarravit, quae passus esset, & Rheam cecinit. Inter haec
 pervenit etiam in Syriam. Cum autem Trans-Euphrataei
 neque ipsum reciperent, neque orgia, illo ipso loco hoc
 sibi delubrum fecit. Signis vero multis haec Dea ad Rheam
 accedit. Leones enim illam vehunt, & tympanum habet,
 & turrim gerit in capite, qualem Rheam Lydi faciunt.

εἰσι ἐν τῷ ἱρῷ, ὅτι Γάλλοι Ἥρην μὲν οὐδαμᾶ, Ῥέην δὲ
τέμνονται, καὶ Ἄττεα μιμέονται. τὰ δέ μοι εὐπρεπέας
μὲν δοκεῖ ἔμμεναι, ἀληθέα δὲ οὐ. ἐπεὶ καὶ τῆς τομῆς
16 ἄλλην αἰτίην ἤκουσα πολλὸν πιστοτέρην. Ἀνδάνει δὲ
μοι τὰ λέγουσι τοῦ ἱεροῦ πέρι, τοῖσι Ἕλλησι τὰ πολλὰ
ὁμολογέοντες, τὴν μὲν θεὸν Ἥρην δοκέοντες, τὸ δ' ἔργον
Διονύσου τοῦ Σεμέλης ποίημα. καὶ γὰρ δὴ Διόνυσος
εἰς Συρίην ἀπῆκετο, κείνην ὁδὸν τὴν ἤλθε ἐπ' Αἰθιοπίην.
καὶ ἔστι πολλὰ ἐν τῷ ἱρῷ Διονύσου ποιητέω σήματα·
ἐν τοῖσι καὶ ἐσθῆτες βάρβαροι, καὶ λίθοι Ἰνδοὶ, καὶ
ἐλεφάντων κέραα, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπίων ἤνεικε, καὶ
Οὐ. 1. 1. 1. 20 Γάλλοι δὲ ἐστᾶσι ἐν τοῖσι προπυλαίοισι δύο κάρτα με-
γάλοι. ἐπὶ τῶν ἐπίγραμμα τοῖονδε ἐπιγέγραπται,

ΤΟΥΤΣΔΕ ΦΑΛΛΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΗΡΗ
ΜΗΤΡΙΗ ΑΝΕΘΗΚΑ.

ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τάδε ἀρκέει. ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τί

Dicebat idem de Gallis, qui in templo sunt, Gallos Iuno-
ni nusquam, sed Rheae castrari, & imitari Athen. Haec
speciosa quidem mihi videntur esse, vera non item: quan-
doquidem etiam castrationis illius causam aliam audivi,
multum fide digniorem. Placent vero mihi, quae de tem-
plo dicunt ii, qui Graecis maiorem partem consentiunt,
qui nempe Deam Iunonem putant esse, opus vero a Bac-
cho Semeles filio factum. Nempe Bacchus in Syriam ve-
nit ea via, qua rediit ab Aethiopia. Ac sunt multa in tem-
plo Bacchi auctoris indicia: in his & vestes barbarae, &
gemmae Indicae, & Elephantorum cornua, quae ex Ae-
thiopibus Bacchus attulit; & stant phalli in vestibulo duo
maximi, in quibus talis est inscriptio:

HOSCE PHALLOS BACCHUS IUNONI
NOVERCAE POSUI.

Mihi quidem etiam haec satis sunt, Dicam vero etiam

ἔστι ἐν τῷ νηῷ Διονύσου ὄργιον. Φαλλοὺς Ἕλληνες Διονύσῳ ἐγείρουσι ἐπὶ τῶν καὶ τοιόνδε τι φέρουσι, ἄνδρας μικροὺς ἐκ ξύλου πεπονημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. καλέονται δὲ τὰδε νευρόσπαστα. ἔστι δὲ καὶ τόδε ἐν τῷ ἱερῷ, ἐν δεξιᾷ τοῦ νηοῦ καθήται σμικρὸς ἀνὴρ χάλκεος, ἔχων αἰδοῖον μέγα. Τοσάδε μὲν ἀμφὶ τῶν οἰκιστέων τοῦ ἱεροῦ μυθολογέουσι. ἤδη δὲ ἐρεῶ καὶ τοῦ νηοῦ περί, θεσίος τε ὅπως ἐγένετο, καὶ ὅστις μιν ἐποίησατο. Λέγουσι τὸν νηὸν τὸν νῦν ἑόντα μὴ ἔμμεναι τὸν τὴν ἀρχὴν γεγενημένον, ἀλλ' ἐκείνον μὲν κατενεχθῆναι χρόνῳ ὕστερον· τὸν δὲ νῦν ἑόντα Στρατονίκης ἔμμεναι

2 Τῷ Διονύσῳ) Τῷ Διονύσῳ ὁρτὴν ἄγοντες οἱ Ἕλληνες, φαλλοὺς ἐτίμωσι αὐτόν. Φαλλὸς δὲ ἐστὶν ἐκ δέρματος ἱεροῦ στήμα αἰδοῖον ἀνδρός. καὶ τοῦτο περιστήθου ἑαυτοῖς, καὶ ἐν τοῖς τραχήλοις, καὶ ἐν τοῖς μαστοῖς μῆρους, καὶ ἐξωρχοῦντο τιμῶντες ἐκ τούτου τὸν Διόνυσον. τὴν δὲ τιμὴν ταύτην ἤγον τῷ Διονύσῳ διὰ τοιαύτην αἰτίαν. ἐκ Σεμίλης τῆς Κάδμου θυγατρὸς γεννᾶται ὁ Διόνυσος. αὐτὴ δὲ κεραυνωθείσα ἐζητείτο ὑπὸ τοῦ Διονύσου. περιπλανομένη δὲ τοῦτο καὶ ζητοῦντι Πελύδης παῖς οὕτω λεγόμενος περίερχε τῷ Διονύσῳ, καὶ ὑπέσχετο δίδειν αὐτῷ

τὴν μητέρα εἰ παιδεραστήσῃ αὐτόν. ὁ δὲ Διόνυσος ὑπέσχετο τοῦτο. λέγει αὐτῷ ὁ Πολύδης, ὅτι ἐν Λίρῃ ἐστὶν ἡ Σεμίλη· εἴτα εἰσῆλθον ὁ Διόνυσος ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἵνα παράσῃ ἐν τῇ Λίρῃ. συνηκολούθησεν αὐτῷ καὶ ὁ Πολύδης, καὶ τῷδε καὶ λυπηθεὶς δὲ ὁ Διόνυσος, ὅτι ὁ φαστὴς αὐτοῦ ἐθίσκει, αἰδοῖον ξύλινον ἐκ συλίνου ξύλου πελεκήσας, κατέϊσε χεὶρ αὐτὸς μύκειν τοῦ Πολύδου. διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τοῖς φαλλοῖς τιμῶσιν τὸν Διόνυσον. Φαλλοὶ δὲ εἰσὶν οὗτοι πάντες. ἰθύφαλλοι δὲ εἰς τοὺς μῆρους ἐπ' εὐθείαν ἀποδεδεμένοι. V.

aliud, quod est in templo Bacchi sacrum. Phallos Graeci Baccho erigunt; in quibus etiam tale quid usurpant: virunculos parvos e ligno factos, pudenda magna habentes; vocantur autem haec neurospasta [*q. d. nervis trasta*]. Est hoc etiam in delubro. In dextra templi positus est vir parvus, cum magno veretro. Ista de conditoribus sacri narrant. Iam vero de ipsa aede dicam, & illius positione, quomodo sit facta, & quis eam aedificaverit. Aiunt, aedem, quae nunc sit, non esse illam ab initio statim struam, sed istam temporis iniuria collapsam: quae vero

ποίημα, γυναικὸς τοῦ Ἀσσυρίων βασιλῆος. δοκέει δέ μοι ἡ Στρατονίκη ἐκείνη ἔμμεναι, τῆς ὁ πρόγονος ἡρῆσατο, τὸν ἤλεγξε τοῦ ἱητροῦ ἐπινοίῃ. ὡς γάρ μιν ἡ συμφορὴ κατέλαβε, ἀμνηχανέων τῷ κακῷ, αἰσχυρῶ δοκέοντι, κατ' ἡσυχίην ἐνόσее. ἔκειτο δὲ ἀλγέων οὐδέν· καί οἱ ἦτε χροίη πάμπαν ἐτρέπετο, καὶ τὸ σῶμα δι' ἡμέρης ἐμαραίνετο. ὁ δὲ ἱητρὸς, ὡς εἶδε μιν ἐς οὐδέν ἐμφανὲς ἀρρωστέοντα, ἔγνω τὴν νοῦσον ἔρωτα ἔμμεναι. ἔρωτος δὲ ἀφανέος πολλὰ σημεῖα, ὀφθαλμοὶ τε ἀσθενέες, καὶ Φωνή, καὶ χροίη, καὶ δάκρυα. μαθὼν δὲ, ταῦτα ἐποίηε, χειρὶ μὲν τῇ δεξιῇ ἔχε τοῦ νενήσκου τὴν καρδίην. ἐκάλεε δὲ τοὺς ἀνὰ τὴν οἰκίην πάντας· ὁ δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἐσιόντων πάντων, ἐν ἡρεμίῃ μεγάλη ἦν. ὡς δὲ ἡ μητρὶ ἀπίκετο, τὴν τε χροίην ἠλλάξατο, καὶ ἰδρῶειν ἄρξατο, καὶ τρόμῳ ἔχετο, καὶ ἡ καρδίη ἀνεπάλλετο. τὰ δὲ γιγνόμενα, ἐμφανέα τῷ ἱητρὶ τὸν ἔρωτα ἐποίηε.

nunc fit, eam Stratonices opus esse, quae uxor Assyriorum regis fuerit. Videtur autem mihi illa fuisse Stratonice, quam privignus suus amavit, quem medici deprehendit ingenium. Cum enim ille ipsum morbus invasisset, consilii expers in malo, quod turpe videretur, aegrotabat silentio. Iacebat autem sine dolore, sic tamen ut colorem plane mutaret, & corpus in dies magis illi marcesceret. At medicus, cum videret, illum manifesto nullo morbo laborare, amorem esse ipsius morbum, cognovit. Occultati enim amoris signa multa, oculi languidi, & vox, & color, & lacrimae. Hoc cognito, ita se instituit. Dextra manu cordi adolescentis imposita, domesticos vocabat omnes. Ille aliis omnibus intransibus tranquilluss admodum erat: adveniente autem noverca, & colorem mutabat, & incipiebat sudare, & tremore corripiebatur, & cor ei palpitabat. Ista cum fierent, manifesto morbum medico prodi-

καί μιν ὥδε ἦσατο. Καλέσας τοῦ νενήσκου τὸν πατέρα 18
 πα, κάρτα ὀρρώδοντα, ἥδε ἡ νοῦσος, ἔφη, τὴν ὁ παῖς
 ὅδε ἀρρώστει, οὐ νοῦσός ἐστι, ἀλλὰ ἀδικίη· ὅδε γάρτοι
 ἀλγέει μὲν οὐδέν, ἔρως δέ μιν καὶ Φρενοβλαβεΐη ἔχει.
 ἐπιθυμέει δέ, τῶν οὐδαμᾶ τεύζεται, Φιλέων γυναῖκα
 ἐμὴν, τὴν ἐγὼ οὔτι μετήσομαι. ὁ μὲν ὦν τοιαῦδε σοφίῃ
 ἐψεύδετο. ὁ δὲ αὐτίκα ἐλίσσεται, πρὸς τε σοφίης, καὶ
 ἡτρικῆς, μή μοι παῖδα ὀλέσης· οὐ γὰρ ἐβέλων ταύτη
 συμφορῇ ἔσχετο, ἀλλὰ οἱ ἡ νοῦσος ἀεκουσίη. τῷ σὺ
 μηδαμᾶ ζηλοτυπέων, πένθος ἔγειρε πάσῃ βασιλῆϊ,
 μηδὲ ἡτρὸς ἔων, Φόνον προξενέεις ἡτρικῇ. ὁ μὲν ὥδε
 ἀγνώως ἔων, ἐδέετο. ὁ δέ μιν αὖθις ἀμείβετο, Ἀνόσια
 σπεύδεις, γάμον ἐμὸν ἀπαιρέομενος, ἥδε ἡτρὸν ἀνδρᾶ
 βιώμενος. σὺ δέ, κῶς ἂν αὐτὸς ἔπρηξας, εἴ τοι σὴν γυ-
 ναῖκα ἐπόθεις, ἐμεῦ τὰδε δεόμενος; ὁ δὲ πρὸς τὰδε ἔλε-
 γε, ὡς οὐδ' αὐτὸς ἂν κοτε γυναικὸς ἐφείσατο, οὐδὲ

dere. Atque ita illum fanavit. Vocato patre adolescentis
 vehementer anxio, *Iste morbus*, inquit, *non morbus est, sed*
iniuria. Nihil enim ipsi dolet; sed amor illum tenet atque amen-
tia. Concupiscit enim, quae nunquam consequetur: meam quippe
uxorem amat, quam ego neutiquam dimittam. Haec ille astu
 quodam commentus est. At pater statim supplicare, *Per*,
 inquit, *tuam sapientiam & medicinae peritiam, noli pati perire*
mihī filium: nec enim volens hoc tenetur malo, sed involunta-
rius ei morbus est: noli ergo tua zelotypia luctum excitare regno
universo; neque, medicus cum sis, mortis huius infamiam con-
ciliare medicinae. Sic ille imprudens orabat. At ita respondit
 medicus: *Nefarium est, quod studiose adeo petis, matrimonium*
mihī moum auferre, vim adhibere parans viro medico. Tu vero
quid ipse facias, si tuae uxoris desiderio teneretur, qui me ista
depreceris? Ad haec ille, neque se uxori unquam parsurum,

- παιδί σωτηρίας ἐφύονε, εἰ καίτοι μητρικῆς ἐπεθύμει· οὐ γὰρ ὁμοίην συμφορὴν ἔμμεναι, γαμετὴν, ἢ παῖδα ὀλέσαι. ὡς δὲ τὰδε ὁ ἰητρὸς ἤκουσε, Τί ται, ἔφη, ἐμὲ λίσσασαι; καὶ γὰρ τοι σὴν γυναῖκα ποθέει· τὰ δὲ ἔλεγον ἐγὼ πάντα ἔην ψεύδεα. πείθεται μὲν τούτέσσι, καὶ τῷ μὲν παιδί λείπει καὶ γυναῖκα καὶ βασιλῆην· αὐτὸς δὲ ἐς τὴν Βαβυλωνίην χάριν ἀπύκετο, καὶ πόλιν ἐπὶ τῷ Εὐφρήτῃ ἐκῶνυμον ἐωυτοῦ ἐποιήσατο, εἴθα οἱ καὶ ἡ τελευταία ἐγένετο. ὥδε μὲν ὁ ἰητρὸς ἔρωτα ἔγνω τε καὶ ἰήσατο.
- 19 Ἦδε δὴ ὧν ἡ Στρατονίκη ἐτι τῷ προτέρῳ ἀνδρὶ συνοικέουσα, ὄναρ τοιόνδε ἐβήσατο, ὥς μιν ἡ Ἥρῃ ἐκέλευε ἐγχεῖραι οἱ τὸν ἐν τῇ ἰρῇ πόλει νηόν· εἰ δὲ ἀπειθέοι, πολλὰ οἱ καὶ κακὰ ἀπείλεις. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα, οὐδεμίην ᾠρὴν ἐποίεετο· μετὰ δὲ, ὥς μιν μεγάλη νοῦσος ἔλαβε, τῷ τε ἀνδρὶ τὴν ὄψιν ἀπηγήσατο, καὶ τὴν Ἥρην ἰλάσκετο, καὶ στήσιν τὸν νηὸν ὑπεδέξατο. καὶ αὐτίκα

neque invisurum filio salutem, etiam si suam is novissimè amaret; non enim aequalem esse calamitatem, conjugem amittere, & filium. Haec ubi audierat medicus, Quid ergo, inquit, me rogas? Tuam nempe uxorem amat. Quae vero modo dicebam, conficta erant omnia. His ille obsecutus, & uxorem & regnam relinquit filio, ipse autem in Babyloniae regionem discedit, & urbem sibi cognominem ad Euphraten condit: ubi etiam mortuus est. Sic ille medicus & deprehendit amorem, & sanavit. Haec ergo Stratonice, cum in prioris adhuc viri matrimonio esset, somnium vidit eiusmodi, quasi imperaret sibi Iuno, uti templum Hierapoli sibi excitaret; si non pareres, multa illi & mala interminans. Illa initio quidem nullam eius rationem habuit. At postea, cum magnus illam morbus invaderet, & viro enarravit visum, & Iamonem placavit, & statuere aedem recepit. Cumque statim convalesceret, misit

ὑγιέα γενομένην ὁ ἀνὴρ ἐς τὴν ἰρὴν πόλιν ἔπεμπε, σὺν δὲ οἱ καὶ χρήματα, καὶ στρατὸν πολλὸν, τοὺς μὲν οἰκοδομεῖν, τοὺς δὲ καὶ τοῦ ἀσφαλέος ἔννεκα. καλέσας δὲ τινα τῶν ἑαυτοῦ φίλων, νεηνίην κάρτα καλὴν, τῷ εὐνομα ἦν Κομβάβος, Ἐγὼ τοι, ἔφη, ὦ Κομβάβι, ἐσθλὸν ἰόντα, Φιλέω τε μάλιστα φίλων ἐμῶν, καὶ πάντων ἐπαινέω σοφίης τε καὶ εὐνοίης τῆς ἐς ἡμέας, τὴν δὴ ἐπεδέξαι· νῦν δέ μοι χρεῖω μεγάλης πίστιος, τῷ σε θέλω γυναικὶ ἐμῇ ἐσπόμενον, ἔργον τέ μοι ἐπιτελέσαι, καὶ ἰρὰ τελέσαι, καὶ στρατῆς ἐπικρατέειν· σοὶ δὲ ἀπικομένῳ ἐξ ἡμέων τιμὴ μεγάλη ἔσται. πρὸς δὲ ταῦτα ὁ Κομβάβος αὐτίκα λίσσεται, πολλὰ λιπαρέων μὴ μιν ἐκπέμπειν, μηδὲ πιστεύειν οἱ τὰ πολλὸν ἑαυτοῦ μέζονα χρήματα, καὶ γυναῖκα, καὶ ἔργον ἰρόν. τὰ δὲ ὀρώσδε, μὴ κοτέ οἱ ζηλοτυπία χρόνον ὑστέρω ἐς τὴν Στρατονίκην γένοιτο, τὴν μῶνος ἀπάξειν ἐμελλε. Ὡς δὲ 20

illam vir suus Hierapolin, & cum illa magnam vim pecuniae, & magnum exercitum, partim qui aedificarent, partim securitatis causa. Advocatum vero quendam amicorum suorum iuvenem pulcherrimum, Combabo nomen erat, Ego, inquit, Combabe, te tanquam bonum virum, amicorum tuorum maxime amo, & vehementer te laudo sapientiae pariter & benevolentiae in nos causa, quam ostendisti. Iam vero magna mihi fide opus est: ideoque volo, te, uxorem comitatum meam, opus mihi perficere, & sacra facere, & exercitui cum imperio praesse. Ceterum tibi redacti magnus a nobis honor habebitur. Ad haec Combabus statim supplicare, & multum rogare, ne se mitteret, neque commendaret sibi res multum se maiores, pecunias, uxorem, opus sacrum. Partim vero meruebat, ne quando illi postea zelotypia de Stratonice oreretur, quam solus abdukturus erat. Cum vero persua-

οὐδαμῶς ἐπειθετο, ὁ δὲ ἰκεσίνης δευτέρης ἄπτεται, δοῦναι
 εἰ χρόνον ἑπτὰ ἡμερέων· μετὰ δὲ ἀποστεῖλαί μιν, τε-
 λέσαντά τι τῶν μάλιστα ἐδέετο. τυχὼν δὲ ρηίδως, ἐς
 τὸν ἑαυτοῦ οἶκον ἀπικνέεται, καὶ πεσὼν χαμάζε, τοῖα-
 δὲ ὠδύρετο· ὦ δειλαῖος, τί μοι ταύτης τῆς πίστιος;
 τί δέ μοι ὁδοῦ, τῆς τέλος ἤδη δέρομαι; νέος μὲν ἐγὼ,
 καὶ γυναῖκί καλῇ ἔφομαι. τὸ δέ μοι μεγάλη συμφορὴ
 ἔσsetαι, εἰ μὴ ἐγῶγε πᾶσαν αἰτίην κακοῦ ἀποθήσο-
 μαι. τῷ με χρὴν μέγα ἔργον ἀπατελέσαι, τό μοι πάν-
 τα φόβον ἰσsetαι. τάδε εἰπὼν ἀτελέα ἑαυτὸν ἐποίηε,
 καὶ ταμῶν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγυλίον μικρὸν κατέθετο,
 σμύρνην τε ἅμα, καὶ μέλιτι, καὶ ἄλλοισι θυώμασι,
 καὶ ἔπειτα, σφρηγίδι τὴν ἐφορέε σφηνάμενος, τὸ τραῦ-
 μα ἴητο. μετὰ δὲ ὥς μιν ὁδοιπορέειν ἐδόκει, ἀπικόμενος
 ἐς τὸν βασιλῆα, πολλῶν παρεόντων, διδοῖ τε ἅμα τὸ
 ἀγγυλίον, καὶ λέγει ὥδε· ὦ δέσποτα, τότε μοι μέγα

deri sibi rex non pateretur, ad novam ille supplicationem
 conversus, septem sibi dierum tempus dari petit: postea
 se mitteret, ubi perfecisset, quod maxime facto opus es-
 set. Hoc facile cum impetrasset, domum suam abir, & hu-
 mi procumbens, ita suam sortem deplorat: *Miserum me,*
quorsum ista mihi fides? quid mihi iter, cuius iam finem pro-
spicio? Iuvenis ego, pulchram comitator mulierem. Hoc vero
 magnae mihi eris calamitati, nisi omnem ego tibi causam atque
 obiectum removero. Itaque magnum mihi perficiendum opus est,
 quod omnem mihi vitium sanat. Haec ubi dixit, ipse se mu-
 tilat, & resecta pudenda in vasculo parvo, recondit cum
 myrrha & melle, & aromatis aliis, ac deinde suo, quem
 gestabat, anulo obsignat. Tum curat vulnus, & cum iter
 facere posse sibi videretur, accedens ad regem multis prae-
 sentibus, cum vasculum porrigit, tum ita loquitur: *Hoc*

κειμήλιον ἐν τοῖσι οἰκίοις ἀπεκείατο, τὸ ἐγὼ κάρτα
 ἐπόθειον. νῦν δέ, ἐπεὶ μεγάλην ὁδὸν ἔρχομαι, παρὰ σοὶ
 τόδε θήσομαι· σὺ δέ μοι ἀσφαλέως ἔχειν. τόδε γάρ
 μοι χρυσοῦ βέλτερον, τόδε μοι ψυχῆς ἐμῆς ἀντάξιον.
 εὐτ' ἂν δέ ἀπικώμαι, σῶον αὐτὶς ἀποίσομαι. ὁ δέ δε-
 ξάμενος ἐτέρῃ σφρηγίδι ἐσημαίνετο, καὶ τοῖσι ταμίῃσι
 Φρουρέειν ἐνετείλατο. Κομβάβος μὲν ὢν τὸ ἀπὸ τοῦδε 21
 ἀσφαλέα ὁδὸν ἦνυε· ἀπικόμενοι δέ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν,
 σπουδῇ τὸν νηὸν οἰκοδόμεον, καὶ σφισι τρία ἔτεα ἐν τῷ
 ἔργῳ ἐξεγένετο. ἐν τοῖσι ἀπέβαινε τὰ περ ὁ Κομβάβος
 ὀρώδεε. ἡ Στρατονίκη γὰρ χρόνον ἐπὶ πολλὸν συνόντα
 μιν ποθέειν ἄρχετο· μετὰ δέ οἱ καὶ κάρτα ἐπεμήνατο.
 καὶ λέγουσι οἱ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει τὴν Ἑρην τούτων αἰτίην
 ἐθέλουσαν γενέσθαι, Κομβάβον ἐσθλὸν μὲν εὐντα λα-
 βέειν μηδαμᾶ Στρατονίκην δέ τίσασθαι, ὅτι οὐ ρηϊδίως
 τὸν νηὸν ὑπέσχετο. Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐσωφρόνεε, καὶ 22

mihi, Domine, pretiosissimum pignus domi fuerat repositum, val-
de mihi carum. Iam vero cum magnam viam ingredior, apud te
illud deponam. Tu vero tutum mihi praeſta: eſt enim auro mihi
carius, & non minus, quam vita, pretioſum. Cum rediero, ſalvum
rurſus recipiam. Ille acceptum, alioque obſignatum anulo,
quaestoribus ſuis aſſervandum tradit. Combabus igitur ab
eo inde tempore ſecurum iter perēgit. Delati Hierapolin
diligenter aedem aedificant, treſque iſtis anni in hoc na-
gotio effluxere. Interea acciderunt, quae Combabus me-
tuerat. Stratonice enim illum, qui longo tempore ſecum
verſaretur, amare coepit: qui amor poſtea in furorem,
& magnum quidem exiit. Dicunt Hierapolitani, Iunonem
harum rerum cauſam volentem fuiſſe: non fuiſſe illam,
virum bonum eſſe Combabum; Stratonicen autem ulciſci
voluiſſe, quod non facile templum aedificandum ſuſcepuiſſet.

τὴν νοῦσον ἔκρυσσε ὥς δὲ οἱ τὸ κακὸν μᾶλλον ἡσυχίῃς ἐγένετο, ἐς ἔμφανες ἐτρύχετο, κλαίεισκέ τε δι' ἡμέρας, καὶ Κομβάβον ἀνεκαλέετο, καὶ οἱ πάντα Κομβάβος ἦν. τέλος δὲ, ἀμνηχανέουσα τῇ συμφορῇ, εὐπρεπείᾳ ἱεσίην ἐδίξετο. ἄλλω μὲν ὦν τὸν ἔρωτα ὁμολογέειν ἐφυλάσσετο, αὐτὴ δὲ ἐπιχειρεῖν ᾔδεστο. ἐπινοεῖ ὦν τοιαύτῃ αἰνῶν ἐωυτὴν μεθύσασα, ἐς λόγους αἰ ἐλθεῖν· ἅμα δὲ οἷνῳ ἐσιόντι παρρησίῃ τε ἐσέρχεται, καὶ ἡ ἀποτυχίῃ οὐ κάρτα αἰσχυρῇ, ἀλλὰ τῶν πρησσομένων ἕκαστα ἐς ἀγνοίην ἀναχωρεῖ. ὥς δὲ οἱ ἐδόκεε, καὶ ἐποίεε ταῦτα. καὶ ἐπεὶ ἐκ δείπνου ἐγένοντο, ἀπικνεομένη ἐς τὰ οἰκήϊα, ἐν τοῖσι Κομβάβος αὐλίζετο, λίσσετό τε, καὶ γούνων ἄπτετο, καὶ τὸν ἔρωτα ὁμολογεῖ. ὁ δὲ τὸν τε λόγον ἀπηνέως ἀπεδέκετο, καὶ τὸ ἔργον ἀναινέτο, καὶ οἱ τὴν μέβην ἐνεκάλεε. ἀπειλούσης δὲ μέγα τι κακὸν ἐωυτὴν ἐργάσασθαι, δέισας, πάντα οἱ λόγον ἐξέφηνε, καὶ

Ac primo quidem modesta est, morbum occultat. Cum autem quietem non amplius illi malum indulgeret, manifeste affligebat se, toto die plorabat, Combabum revocabat, omnia illi Combabus. Tandem impotens illius mali, decentem supplicandi Combabo occasionem quaerit. Atque alii quidem fateri amorem cavet, ipsa autem rem aggredi pudore prohibetur. Excogitat ergo illud, ut vino inebriata cum illo agat. Quippe una cum vino audacia etiam ingreditur, nec admodum turpis repulsa, sed quidquid egeris, in ignorantiam confertur. Ut vero visum erat, sic agit: ac post coenam veniens in cubiculum, tibi commorabatur Combabus, supplicat illi, gemitu contingit, fatetur amorem. Ille averso animo sermonem illum accipit, rem recusat, ebrietatem illi obicit. Cum autem illa minaretur, magnum se sibi malum illaturam, pertimescit, totam illi rationem suam indicat, quidquid sibi accidisset, enarrat,

πάσαν τὴν ἑωυτοῦ πάθην ἀπηγήσατο, καὶ τὸ ἔργον ἐς
 ἐμφανὲς ἤνεκε. ἰδοῦσα δὲ ἡ Στρατονίκη τὰ οὐποτε ἔλ-
 πετο, μανίης μὲν οὕτω ἐκείνης ἔσχετο, ἔρωτος δὲ οὐδα-
 μᾶ ἑλθέτο, ἀλλὰ πάντα οἱ συνεοῦσα, ταύτην παρα-
 μυθίην ἐποιέετο ἔρωτος ἀπρήκτοιο. ἔστι ὁ ἔρως οὗτος ἐν
 τῇ ἱρῇ πόλει· καὶ ἔτι νῦν γίγνεται. γυναῖκες Γάλ-
 λων ἐπιθυμέουσι, καὶ γυναῖξί Γάλλοι ἐπιμαίνονται,
 ζηλοτυπεί δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ σφισι τὸ χρῆμα κάρτα ἱρὸν
 νομίζεται. Τὰ δ' ὧν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, ἀμφὶ τὴν Στρα- 23
 τονίχην, οὐδαμᾶ τὸν βασιλῆα λέληθε, ἀλλὰ πολλοὶ
 ἀπικνεόμενοι κατηγόρεον, καὶ τὰ γινόμενα ἀπηγέον-
 το. ἐπὶ τοῖσι περιαλγέων, ἐξ ἀτελέος τοῦ ἔργου Κομ-
 βάβον μετεκάλεε. ἄλλοι δὲ λέγουσι λόγον οὔτι ἀλη-
 θέα, τὴν Στρατονίχην, ἐπειδὴ ἀπέτυχε τῶν ἐδέετο,
 αὐτὴν γράψασαν ἐς τὸν ἄνδρα, τοῦ Κομβάβου κατη-
 γορέειν, πείρην οἱ ἐπικαλέουσιν. καὶ τὸ Ἕλληνες Σθε-

γ Γάλλοι) Οἱ πάντε ἀπύκκοποι τὰ αἰδοῖα, οὐς νῦν καρτζίμους
 καλεοῦσιν. M.

rem ipsam aperte demonstrat. Ubi conspexit, quae nun-
 quam speraverat, Stratonice, furor ille quidem constitit;
 amoris autem neutiquam obliviscitur, sed semper cum illo
 versata hoc habet irriti amoris solatium. Viget eiusmodi
 amor Hierapoli, & nunc adhuc ita fit. Amant feminae
 Gallos, furunt Galli in feminas, zelotypus nemo est, sed
 res ea valde sancta apud illos putatur. Quae igitur Hiera-
 poli agebantur de Stratonice, ea neutiquam fugiebant re-
 gem, multis, qui inde venirent, deferentibus, & quid fie-
 ret narrantibus. His commotus rex, imperfecto adhuc ope-
 re, Combabum arcessit. Alii hic narrant rem minime ve-
 ram: Stratonice, cum repulsae essent illius preces, ipsam
 scripsisse marito, accusasse Combabum, tentatae ab illo
 pudicitiae suae reum fecisse. Et quod de Stenoboea sua

νεβοίης περί λέγουσι, καὶ Φαίδρης τῆς Κνωσσίης, ταυ-
 τὶ καὶ Ἀσσύριοι ἐς Στρατονίκην μυθολογέουσι. ἐγὼ μὲν
 ὦν οὐδὲ Σθενεβοίην πείβομαι, οὐδὲ Φαίδρην τοιάδε ἐπι-
 τελέσαι, εἰ τὸν Ἰππόλυτον ἀτρεκέως ἐπὶθεε Φαίδρη.
 24 ἀλλὰ τὰ μὲν ἐχέτω ὅπως καὶ ἐγένετο. Ὡς δὲ ἡ ἀγ-
 γελίη ἐς τὴν ἰρὴν πόλιν ἀπῆκετο, ἔγνω τε ὁ Κομβάβος
 τὴν αἰτίην, θαρσέων τε ἦε, ὅτι οἱ ἡ ἀπολογίῃ οἴκοι ἐλί-
 πετο. καὶ μιν ἐλθόντα ὁ βασιλεὺς αὐτίκα μὲν ἔδωκε τε
 καὶ ἐν Φρουρᾷ ἔχε. μετὰ δὲ παρεόντων οἱ τῶν Φίλων,
 τοὶ καὶ τότε πεμπομένῳ τῷ Κομβάβῳ παρεγένοντο,
 παραγαγὼν ἐς μέσον, κατηγορεῖν ἄρχετο, καὶ οἱ μοι-
 χίην τε, καὶ ἀκολασίην προὔφερε· κάρτα δὲ δεινοπα-
 θέων, πίστιν τε καὶ Φιλίην ἀνεκαλέετο, λέγων τρισσὰ
 Κομβάβον ἀδικεῖν, μοιχόν τε εὐντα, καὶ ἐς πίστιν
 ὑβρίσαντα, καὶ ἐς θεὸν ἀσεβέοντα, τῆς ἐν τῷ ἔργῳ
 τοιάδε ἔπραξε. πολλοὶ δὲ παρεστῶτες ἤλεγχον, ὅτι
 ἀναφανδὸν σφέας ἀλλήλοισι συνεόντας εἶδον. πᾶσι δὲ

Graeci dicunt, & Phaedra·Gnossia, idem de Stratonice fa-
 bulantur Assyrii. Equidem neque Sthenoboeam credo, ne-
 que Phaedram fecisse talia, si vere amavit Phaedra Hip-
 polytum. Verum ea ita se, uti facta sunt, habeant. Ubi
 vero Hierapolin nuntius venit, causamque cognovit Com-
 babus, cum fiducia abiit, quod domi relicta sibi esset de-
 fensio. Venientem rex statim in vincula coniectum tradit
 custodibus. Deinde praesentibus amicis, qui etiam tum,
 cum dimitteretur Combabus, aderant, productum in me-
 dium accusare occipit, & adulterium illi atque malam li-
 bidinem obiicit: graviterque commotus fidem & amicitiam
 memorat, triplici se scelere obstringere Combabum affir-
 mans, qui & adulter esset, & in fidem sibi habitam con-
 tumeliosus, & in Deam impius, cuius in opere commisisset
 talia. Multi adstantes eum convincunt, quod aperte am-

τέλος ἰδοῦκε αὐτίκα θνήσκειν Κομβάβον, θανάτου
 ἄξια ἐργασμένον. Ὁ δὲ τέως μὲν ἐστήκει, λέγων οὐδέν. 25
 ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐς τὸν θόνον ἤγετο, φθέγγατό τε, καὶ τὸ
 κειμήλιον ἤτεε, λέγων, ὥς ἀναιρέει μιν οὐχ ὕβριος οὐδὲ
 γάμων εἴνεκα, ἀλλὰ ἐκείνων ἐπιθυμέων, τὰ οἱ ἀπίων
 παρεβήκατο. πρὸς τὰδε ὁ βασιλεὺς καλέσας τὸν τα-
 μῖν, ἐκέλευε ἐνεῖκαι τὰ οἱ Φρουρέειν ἔδωκε. ὥς δὲ ἐνε-
 κε, λύσας τὴν σφρηγίδα ὁ Κομβάβος, τὰ τε ἐνεόντα
 ἐπέδειξε, καὶ ἑαυτὸν ὅποια ἐπεπόνθει· ἔλεξε τε, ὦ
 βασιλεῦ, τὰδε τοι ἐγὼ ὀρώδῃων, εὐτέ με ταύτην ὁδὸν
 ἔπεμψες, ἀέκων ἦεν. καὶ ἐπεὶ με ἀναγκαίῃ μεγάλῃ
 ἐκ σέο κατέλαβε, τοῖάδ᾽ ἐπετέλεσα, ἐσθλὰ μὲν ἐς δε-
 σπότεα, ἐμοὶ δὲ οὐκ εὐτυχέα· τοῖόςδε μέντοι ἐὼν, ἀν-
 δρὸς ἐπ' ἀδικίην ἐγκαλέομαι. ὁ δὲ πρὸς τὰδε θαμβώ-
 σας, περιέβαλέ τέ μιν, καὶ δακρύων ἅμα ἔλεγε, ὦ

plexantes vidissent. Tandem placet omnibus, mori statim
 Combabum, qui morte digna perpetrasset. At ille huc us-
 que steterat nihil dicens. Cum vero ad supplicium iam du-
 cendus esset, loquitur, pignus suum reposcit, interfici se
 dicens non contumeliae regi illatae aut matrimonii illius vio-
 lati causa, sed quod illorum cupiditate rex teneretur, quae
 discedens ipsi commendasset. Ad haec vocato quaestore
 rex afferri iubet, quae custodienda illi tradiderat. Cum at-
 tulisset, detracto Combabus signo, quae inerant, demon-
 strat, seque ipsum adeo, quomodo affectus esset; dixitque,
Haec ipsa, Rex, ego metuens, cum hoc mihi iter mandares, &
ivi invitus, & cum magna abs te mihi necessitas imposita esset,
hoc feci, commodum illud quidem domino, mihi vero minime se-
cundum. Talis tamen cum sim, facinoris, quod non nisi vir com-
mittere potest, reus sum. At ille obstupescens ad haec, com-
 plexus illum cum lacrimis dixit: *Quod tibi tantum, Comba-*

Κομβάβε, τί μάγα κακὸν εἰργάσαιο; τί δὲ σεαυτὸν
οὕτω ἀεικέλιον ἔργον μῦθος ἀνδρῶν ἐπρήξας; τὰ οὐ
πάμπαν ἐπαινέω, ὦ σχέτλιε, ὃς τοιαύδε ἐτλης, οἷς μή-
τε σὲ παθεῖν, μήτε ἐμὲ ιδέσθαι ὦφελε· οὐ γάρ μοι
ταύτης ἀπολογίης ἔδωκε. ἀλλ' ἐπεὶ δαίμων τοιαύδε ἤθελε,
πρῶτα μὲν σοι τίσις ἐξ ἡμέων ἔσται, αὐτέων συκο-
φαντέων ὁ θάνατος, μετὰ δὲ μεγάλη δωρεὴ ἀπίξεται,
χρυσὸς τε πολλός, καὶ ἄργυρος ἅπλετος, καὶ ἐσθῆ-
τες Ἀσσύριαί, καὶ ἵπποι βασιλῆιοι. ἀπίξεται δὲ παρ'
ἡμέας ἀνευ ἐσαγγελέος, οὐδέ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης
ὄψιος, οὐδ' ἦν γυναικὶ ἅμα εὐνάζωμαι. τάδε εἶπε τε
ἅμα, καὶ ἐποίησε. καὶ οἱ μὲν αὐτίκα ἐς Φόνον ἦγοντο·
τῷ δὲ τὰ δῶρα ἐδέετο, καὶ ἡ Φιλίη μέζων ἐγεγόνεε.
ἐδόκεε δὲ οὐδεὶς ἔτι Ἀσσυρίων Κομβάβω σοφίην καὶ
26 εὐδαιμονίην εἵκελος. Μετὰ δὲ αἰτησάμενος ἐκτελέσαι
τὰ λείποντα τῷ νηῷ, (ἀτελέα γάρ μιν ἀπολλέλοιπε)
αὐτὶς ἐπέμπετο, καὶ τὸν τε νηὸν ἐξετέλεσε, καὶ τὸ λοι-

be, malum intulisti? Quod in te tam incredibile facimus solus virorum designasti? Non omnino laudo ista, miser, qui ea sustinueris, quae utinam neque tu passus esses, neque ego vidissem? Hac enim defensione mihi opus non erat. Sed quandoquidem haec fortuna voluit, primo quidem hoc tibi a me ultionis causa dabitur, mors delatorum: postea donum veniet magnum, aurum, & multum, & argentum immensum, & vestimenta Assyria, & equi regii. Intrabis ad nos, nemine intro nuntiante; neque quisquam a nostro te conspectu arcebit, neque si cum uxore iaceam. Haec dixit simul & fecit. Illi statim ducuntur ad supplicium; huic munera tribuuntur, & maior fit amicitia. Neque videtur Assyriorum quisquam sapientia par Combabo aut felicitate. Postea cum petiisset, ut liceret sibi, quae deerant templo, perficere, (imperfectum enim reliquerat) de novo dimittitur, perficit templum, & reliquo tempore ibi

πρὸν αὐτοῦ ἔμενε. ἔδωκε δὲ οἱ ὁ βασιλεὺς ἀρετῆς τε καὶ
 εὐεργεσίης εἵνεκα, ἐν τῷ ἱρῷ ἵσταναι χάλκεον· καὶ ἔσται
 ἐς τιμὴν ἐν τῷ ἱρῷ Κομβάβος χάλκεος, Ἑρμοκλέους
 τοῦ Ραδίου ποίημα, μορφὴν μὲν ὁμοίῃ γυνή, ἱσθῆτας
 δὲ ἀνδρικήν ἔχει. λέγεται δὲ τῶν φίλων τοὺς μάλιστα
 οἱ εὐνοέοντας, ἐς παραμυθίην τοῦ πάθεος, καιωνινήν ἐλέ-
 σθαι τῆς συμφορῆς. ἔτεμον γὰρ ἑαυτοὺς, καὶ δίαιταν
 τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ διαιτέοντο. ἄλλοι δὲ ἱρολογέουσι ἐπὶ
 τῷ πρήγματι, λέγοντες, ὡς ἡ Ἥρῃ Φιλέουσα Κομ-
 βάβον, πολλοῖσι τὴν τομὴν ἐπὶ νόον ἔβαλλε, ὅπως μὴ
 μῶνος ἐπὶ τῇ ἀνανδρίᾳ λυπέοιτο. Τὸ δὲ ἔθος ταῦτο ἐπε- 27
 ῖθ' ἅπαξ ἐγένετο, ἔτι νῦν μένει, καὶ πολλοὶ ἐκάστου
 ἔτεος ἐν τῷ ἱρῷ τάμνονται καὶ θηλύνονται· εἴτε Κομ-
 βάβον παραμυθεόμενοι, εἴτε καὶ Ἥρῃ χαριζόμενοι.
 τάμνονται δ' ὧν, ἱσθῆτας δὲ οἶδε οὐκ ἔτι ἀνδρικήν ἔχου-
 σι, ἀλλὰ καὶ εἵματα τε γυναικῆϊα φορέουσι, καὶ ἔργα

manet. Tribuit ipsi hoc etiam rex virtutis & bene facto-
 rum causa, uti aeneus in templo staret. Stabat, inquam;
 honoris causa in templo Combabus aeneus, Hermoclis
 Rhodii opus, forma qualis mulier, vestitum autem habet
 virilem. Dicitur porro, amicorum benevolentissimos, con-
 solandi illius casus gratia, in communionem iacturae il-
 lius venisse. Exsecuerunt nempe se ipsi, & eandem, quam
 ille, vivendi rationem elegerunt. Alii Deos admiscunt ne-
 gotio, ac dicunt, adamatum a Iunone Combabum: hanc
 multis illam castrandi se mentem iniectisse, ne solus adem-
 tam sibi virilitatem graviter ferret. Interim ille mos, post-
 quam semel susceptus est, etiam manet, multique singu-
 lis annis in templo exsecant se & effeminant, sive Com-
 habi consolandi causa, sive gratum Iunoni ut faciant. Ex-
 secant certe. Verum hi vestitum non amplius virilem ha-
 bent, sed & vestimenta gestant muliebria, & opera mu-

γυναικῶν ἐπιτελέουσι. ὥς δὲ ἐγὼ ἤκουον, ἀνακείαται
 καὶ τούτων ἐς Κομβάβον ἡ αἰτή. συνενείχθη γάρ οἱ
 καὶ ταῦδε. ξεῖνη γυνὴ ἐς πανήγυριν ἀπικομένη, ἰδοῦσα
 καλόν τε ὄντα, καὶ ἐσθῆτα ἐτι ἀνδρῆϊν ἔχοντα, ἔρωτι
 μεγάλῳ ἔσχετο. μετὰ δὲ μαβούσα ἀτελέα ἔοντα, ἐω-
 τὴν διειργάσατο. ἐπὶ τοῖσι Κομβάβος ἀδυμέων, ὅτι οἱ
 ἀτυχεῶς τὰ ἐς Ἀφροδίτην ἔχει, ἐσθῆτα γυναικῆϊν
 ἐνεδύσατο, ὅπως μηκέτι ἐτέρη γυνὴ ἴσα ἐξαπατέοιτο.
 ἦδε αἰτή Γάλλοισι στολῆς θηλείης. Κομβάβου μὲν
 μοι περί τοσαυτὴ εἰρήσθω. Γάλλων δὲ αὖθις ἐγὼ λόγῳ
 ὑστέρῳ μεμνήσομαι, τομῆς τε αὐτέων, ὅπως τάμνον-
 ται, καὶ ταφῆς, ὁκοῖν θάπτονται, καὶ ὅτεν εἵνεκα ἐς
 τὸ ἱρὸν οὐκ ἐσέρχονται· πρότερον δὲ μοι θυμὸς εἰπεῖν
 θέσιός τε περί τοῦ νηοῦ, καὶ μεγάλους, καὶ δῆτα ἐρεῶ.
 28 Ὁ μὲν χῶρος αὐτός, ἐν τῷ τὸ ἱρὸν ἴδρυται, λόφος ἐστὶ,
 κέαται δὲ κατὰ μέσον μάλιστα τῆς πόλιος· καὶ οἱ

lierum faciunt. Quantum audiui, etiam horum origo ad
 Combabum refertur. Nam usu illi venerunt & ista. Pere-
 grina mulier, in conventum *sacrum* quae venisset, conspe-
 cto homine ita pulchro & vestito viriliter, magno illius
 amore exarsit: post cum comperisset mutilum esse, ipsa
 se interemit. Ob haec graviter ferens Combabus, sibi in-
 feliciter adeo succedere Venerem, muliebrem vestem sum-
 fit, ne alia amplius mulier ea ratione deciperetur. Haec
 causa Gallis vestitus feminei. Ac de Combabo ista mihi
 dicta funto. Gallorum autem deinde procedente sermone
 mentionem faciam, & castrationis illorum, *hoc est*, quo-
 modo castrantur, & sepulturae, qua sepeliantur, & cuius
 rei causa in templum non ingrediantur. Prius autem cogi-
 to de positione templi & magnitudine dicere: & iam dico.
 Locus ipse, in quo *sacrum* constitutum est, collis est. Iac-
 et autem in media urbe, & duplici muro est circumda-

φείχεται δοῖα περικέεται. τῶν δὲ τειχέων τὸ μὲν ἀρχαῖον, τὸ δὲ οὐ πολλὸν ἡμέων πρεσβύτερον. τὰ δὲ προπύλαια τοῦ ἱεροῦ, ἐς ἀνεμὸν Βορέην ἀποκέκρινται, μέγαθος ὅσον τε ἑκατὸν ὀργυῖων. ἐν τούτοις τοῖς προπυλαίοις καὶ οἱ Φαλλοὶ ἐστίσι, τοὺς Διόνυσος ἐστήσατο, ἡλικίην καὶ οἶδε τριηκοσίων ὀργυμέων. ἐς τούτων τὸν ἕνα Φαλλον ἀνὴρ ἐκάστου ἔτεος δις ἀνέρχεται, οἰκέει τε ἐν ἄκρῳ τῷ Φαλλῷ χρόνον ἑπτὰ ἡμερέων. αἰτὴ δὲ οἱ τῆς ἀνοδοῦ ἥδε λέγεται· οἱ μὲν πολλοὶ νομίζουσι ὅτι ὑψοῦ τοῖς θεοῖς ὁμιλεῖ, καὶ ἀγαθὰ πάσῃ Συρίῃ αἰτέει· οἱ δὲ τῶν εὐχολέων ἀγχόθεν ἐπαίουσι. ἄλλοις δὲ δοκεῖ καὶ τὰδε Δευκαλίωνος εἵνεκα ποιεῖσθαι, ἐκείνης ξυμφορῆς μνήματα, ὅκοτε οἱ ἄνθρωποι ἐς τὰ οὐρεα καὶ ἐς τὰ περιμήκεα τῶν δεινῶν ἦεισαν, τὸ πολλὸν ὕδωρ ὀρῶν δέοντες. ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τὰδε ἀπίθανα. δοκέω γέ μὲν Διονύσῳ σφέας καὶ τὰδε ποιεῖν. συμβάλλομαι δὲ τούτοις. Φαλλοὺς ὅσοι Διονύσῳ ἐγείρουσι, ἐν τοῖς

ius. Murorum alter antiquus est, alter non multum aetate nostra superior. Vestibulum templi in Boream ventum porrectum est, centum circiter passuum magnitudine. In hoc vestibulo etiam stant phalli, quos Bacchus statuit, sique altitudine tricenorum passuum. In horum unum phallum vir singulis annis bis ascendit, moraturque in summo phallo tempus septem dierum. Causa illi huius ascensionis ista memoratur. Vulgus putat, in alto illum versari cum Diis, & bona petere toti Syriae, eosque sic e propinquo audire preces. Alii haec etiam Deucalionis causa fieri autumant, in memoriam illius calamitatis, cum homines in montes & arborum altissimas aquarum multarum metu ascenderunt. Mihi quidem ista quoque parum probabilia, ac puto, illos haec etiam Baccho facere. Coniicio autem inde. Phallos quotquot Baccho erigunt, lidem ligneos in

Φαλλοῖσι καὶ ἄνδρας ξυλίνους κατίζουσι· ὅτε μὲν εἶνε-
κα, ἐγὼ οὐκ ἐρίω. δοκέει δ' ὦν μοι καὶ ὁδε ἐς ἐκείνου
29 μίμησιν τοῦ ξυλίνου ἀνδρὸς ἀνέρχεσθαι. Ἡ δέ οἱ ἀνοδος
τοιγῆδε. σειρῇ μακρῇ ἐαυτὸν τε ἅμα, καὶ τὸν Φαλλὸν
περιβάλλει· μετὰ δὲ ἐπιβαίνει ξύλῳ προσφυῶν τῷ
Φαλλῷ, ὁκόσον ἐς χώρην ἄκρου ποδός· ἀνιών δὲ ἅμα
ἀναβάλλει τὴν σειρὴν ἀμφοτέρωθεν, ὥκωσπερ ἡνιοχέων.
εἰ δέ τις τὸδε μὲν οὐκ ὅπωπε, ὅπωπε δὲ Φοινικοβα-
τέντας, ἢ ἐν Ἀραβίῃ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ ἄλλοθί κου,
οἶδε τὸ λέγω. ἐπεὰν δὲ ἐς τέλος ἴκηται τῆς ὁδοῦ, σειρὴν
ἐτέραν ἀφείς, τὴν αὐτὸς ἔχει, μακρὴν ταύτην, ἀνέλκει
τῶν οἱ θυμὸς, ξύλα, καὶ εἴματα, καὶ σκεύεα· ἀπὸ
τῶν ἔδρην συνδέων, ὁκοίην καλὴν, ἰζάνει. μίμνει τε χρό-
νον, τῶν εἶπον ἡμερέων. πολλοὶ δὲ ἀπικνεόμενοι, χρυ-
σὸν τε καὶ ἄργυρον, οἱ δὲ χαλκὸν κομίζουσι· εἴτ' ἀφεί-

2 Οὐκ ἐρίω) Οὐδὲ γὰρ ὅσιον, κότος Κορύβου Διόνυσον ὑπόμνημα,
εἶμαι, τὴν αἰτίαν ἐρίην, κιναι- μισθὸν τοῦτο αὐτῶ Διόνυσον ἐχ-
δειαν Διονύσου κατάγορον. παρ' τετικότητα, Σμεόλης τῆς μητρὸς μή-
ἔσσι καὶ ὁ φαλλὸς τοῦ πιποριου- ντρα. M.

phallis viros collocant: cuius rei causa, non dixerim equi-
dem. Videtur ergo mihi illius lignei viri imitatione hic
ascendere. Porro ascensus est eiusmodi. Catena longa se
pariter ac phallum circumdat. Postea inscendit ligna phal-
lo affixa, ea magnitudine, quae extremum pedem recipiat.
Quantum vero ascendit, tantum utrinque, aurigantis ge-
stu, catenam in altum reiecit. Si quis vero hoc non vidit,
vidit autem illos, qui palmas conscendunt in Arabia, aut
in Aegypto, aut alio quocunque loco, idem, quod dico,
intelligit. Cum autem ad finem viae pervenit, fune demisso
alio, quem secum habet, longo illo quidem, sursum trahit,
quae vult, ligna, & vestes, & vasa: e quibus sede colli-
gata, quasi nido quodam, ibi desidet, manetque tempore
dierum, quos dixi. Advenientes autem multi aurum & ar-
gentum, quidam vero aes afferunt: deinde in conspectu

τες ἐκείνου πρόσθε κείμενα, ἀπιάσι, λέγοντες τὰ οὐνό-
 ματα ἑκάστος. παρστωὺς δὲ ἄλλος, ἄνω ἀγγέλλει·
 ὁ δὲ δεξάμενος τούνομα, εὐχολὴν ἐς ἑκάστον ποιέεται.
 ἅμα δὲ εὐχόμενος, κροτέει παίημα χάλκεον, τὸ αἰδεῖ
 μέγα καὶ τρηχὺ, κινεόμενον, εὐδὲι δὲ οὐδαμᾶ. ἦν γάρ
 μιν ὕπνος ἔλη ποτὲ, σκορπίος ἀνίων ἀνεγείρει τε, καὶ
 αἰεκέα ἐργάζεται, καὶ οἱ ἥδε ἡ ζημὴ τοῦ ὕπνου ἐπικέε-
 ται. τὰ μὲν ὦν ἐς τὸν σκορπίον μυθεόνται, ἰρά τε καὶ
 θεοπρεπέα· εἰ δὲ ἀτρεκέα ἐστὶ, οὐκ ἔχω ἔρεειν. δοκέειν
 δέ μοι, μέγα ἐς ἀγρυπνίην συμβάλλεται καὶ τῆς πτώ-
 σιος ἢ ὀρρωδῆ. Φαλλοβατέων μὲν δὴ περί τοσαῦτα ἀρ-
 κέει. ὁ δὲ νῆος ὀρέει μὲν ἐς Ἡέλιον ἀνιόντα. Εἶδος δέ, 30
 καὶ ἐργασίην ἐστὶ, ὁκοίους νηοὺς ἐν Ἰωνίῃ ποίεουσι. ἔδρη
 μεγάλη ἀνέχει ἐκ γῆς μέγαθος ὀργυιέων δυοῖν, ἐπὶ τῆς
 ὁ νῆος ἐπικέεται. ἀνοδος ἐς αὐτὸν λίθου πεποίηται, οὐ
 κάρτα μακρῇ. ἀνελθόντι δὲ θωῦμα μὲν καὶ ὁ πρόνῆος

illius posita relinquunt, indicato suo quisque nomine. Ad-
 stans vero alius sursum nuntiat; ille vero, accepto nomine,
 preces pro unoquoque nuncupat: inter precandum sonum
 edit instrumento aeneo, quod, ubi movetur, magnum
 quiddam canit & asperum. Dormit neutiquam. Si enim
 somnus illi aliquando obrepit, scorpius ascendens & ex-
 citat illum, & magno malo afficit: haec ei poena somni
 proposita est. Quae igitur de scorpio narrant, ea sacra
 sunt & religiosa: utrum sint vera, dicere non habeo. Ut
 mihi videtur, multum etiam ad vigilandum confert ille me-
 tus cadendi. De illis phallorum conscensoribus haec suffi-
 ciant. Templum spectat in Solem orientem. Specie est at-
 que opere illo, qualia in Ionia templa aedificant. Eminent
 e solo crepido magna, passuum duorum altitudine, in qua
 aedes imposita est. Ascensus in illam e lapide factus non
 sane latus. Ascendenti spectaculum magnum etiam atrium

μέγα παρέχεται, θύρησί τε ἤσκηται χρυσέῃσιν· ἐνδοθε
 δὲ ὁ νηὸς χρυσοῦ τε πολλοῦ ἀπολάμπεται, καὶ ἡ ὄροφῇ
 πᾶσα χρυσή. ἀπόζει δὲ αὐτοῦ ὁδμὴ ἀμβροσίη, ὁκοίη
 λέγεται τῆς χώρης τῆς Ἀραβίης. καὶ σοι τηλόθεν ἀνιόν-
 τι, προσβάλλει πνοιὴν κάρτα ἀγαθήν· καὶ ἦν αὐτὶς
 ἀπίης, οὐδαμᾶ λείπεται, ἀλλὰ σευ τά τε εἴματα ἐς
 πολλὸν ἔχει τὴν πνοιήν, καὶ σὺ ἐς πάμπαν αὐτῆς μνή-
 31 σεαι. Ἐνδοθεν δὲ ὁ νηὸς οὐκ ἀπλὸός ἐστι, ἀλλὰ ἐν αὐτῷ
 θάλαμος ἄλλος πεποιήται. ἀνοδος καὶ ἐς τοῦτον ὀλί-
 γῃ θύρησι δὲ οὐκ ἤσκηται, ἀλλ' ἐς ἀντίον ἅπας ἀνα-
 πέπταται. ἐς μὲν ὧν τὸν μέγαν νηὸν πάντες ἐσέρχον-
 ται· ἐς δὲ τὸν θάλαμον οἱ ἱεεὲς μῶνον. σὺ μέντοι πάν-
 τες ἱεεὲς, ἀλλὰ τοι μάλιστα ἀγχίθεοί τέ εἰσι, καὶ
 τοῖσι πᾶσα ἐς τὸ ἱερὸν μέλεται θεραπείη. ἐν δὲ τῷδε
 εἶται τὰ ἔδεα, ἥτε Ἥρῃ, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία εὐντα
 ἑτέρῳ οὐνόματι κληῖζουσι. ἄμφω δὲ χρυσοί τέ εἰσι,

templi praebet: & valvis aureis excultum est. Intus autem
 aedes auroque multo relucet, & lacunar totum est au-
 reum. Sentitur autem hic divinus odor, qualis dicitur re-
 gionis Arabiae, qui e longinquo ascendenti spiritum in-
 halat optimum; & si inde discesseris, non deserit; quin &
 vestimenta tua diu servant odorem; & ipsi tibi semper
 obversabitur. Intus vero aedes non simplex est, sed tha-
 lamus in ea factus alius. Ascensus etiam in hunc parvus.
 Valvis non est ornatus, sed totus ex adverso *venientibus*
 apertus. In magnum ergo templum ingrediuntur omnes;
 in thalamum vero soli sacerdotes, ac ne sacerdotes qui-
 dem omnes; sed ii, qui proximi censentur Diis, & qui-
 bus omnis administratio sacrorum curae est. In hoc collo-
 cata sunt signa, tum Iuno, tum quem, Iuppiter cum sit,
 alio ipsi nomine appellant. Ambo aurei, ambo sedent. Ve-

καὶ ἄμφω ἔζονται· ἀλλὰ τὴν μὲν Ἥρην λέοντες φο-
 ρέουσι· ὁ δὲ ταύροις ἐφέζεται. καὶ δῆτα τὸ μὲν τοῦ Διὸς
 ἄγαλμα, ἐς Δία πάντα ὄρῃ, καὶ κεφαλὴν, καὶ εἴ-
 ματα, καὶ ἔδρην· καὶ μιν οὐδὲ ἐβέλων ἄλλως εἰκάσεις.
 Ἡ δὲ Ἥρῃ σκοπέοντί τοι πολυειδέα μορφὴν ἐκφανέει. 32
 καὶ τὰ μὲν ξύμπαντα ἀτρεκέει λόγῳ· Ἥρῃ ἐστὶ· ἔχει
 δὲ τι καὶ Ἀθηναίης, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Σεληναίης,
 καὶ Ρέης, καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ Νεμέσιος, καὶ Μοι-
 ρέων. χειρὶ δὲ τῇ μὲν ἐτέρῃ σκῆπτρον ἔχει, τῇ ἐτέρῃ δὲ
 ἄτρακτον. καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε Φορέει, καὶ
 πύργον, καὶ κροσσόν, τῷ μούνῃ τὴν Οὐρανίην κοσμέου-
 σι. ἐκίτοσθε δὲ οἱ χρυσός τε ἄλλος περικέαται, καὶ
 λίθοι κάρτα πολυτελέες, τῶν οἱ μὲν λευκοὶ, οἱ δὲ ὑδα-
 τώδεις, πολλοὶ δὲ πυρρῶδεις. ἔτι δὲ ὄνυχες οἱ Σαρδῶοι
 πολλοὶ, καὶ ὑάκινθοι, καὶ σμάραγδοι, τὰ Φορέουσι
 Αἰγύπτιοι, καὶ Ἰνδοὶ, καὶ Αἰθίοπες, καὶ Μῆδοι, καὶ
 Ἀρμένιοι, καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέζονος λόγου

rum Iunonem leones ferunt: alter tauris infidet. Nempe
 Iovis simulacrum Iovem refert per omnia, capite, vesti-
 bus, throno, nec, etiamsi velis, alii ipsum assimules. Ve-
 rum Iuno multiplicem consideranti formam offert. Uni-
 versim, ut vere dicam, Iuno est. Sed habet aliquid etiam
 Minervae, & Veneris, & Lunae, & Rheae, & Dianae,
 & Nemesis, & Parcarum. Manu altera sceptrum tenet,
 colum altera: & in capite gerit radios & turrim; & ce-
 stum habet, quo solam Coelestem Venerem ornant. Extra-
 vero & aliud aurum circumpositum est, & gemmae val-
 de pretiosae, quarum aliae albae, aquei coloris aliae, mul-
 tae etiam ignei. Insuper vero. Sardae onyches multae, &
 Hyacinthi & Smaragdi, quas Aegyptii ferunt, & Indi, &
 Aethiopes, & Medi, & Armenii, & Babylonii. Quod au-

ἄξιον, τοῦτο ἀπηγγέσθαι· λίθον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ φορεῖν, λυχνὶς καλεῖται, οὐνομα δὲ οἱ τοῦ ἔργου ἢ συντυχίη. ἀπὸ τούτου ἐν νυκτὶ σέλας πολλὸν ἀπολάμπεται, ὑπὸ δὲ οἱ καὶ ὁ νῆος ἅπας, οἷον ὑπὸ λύχνουσι φαίνεται. ἐν ἡμέρῃ δὲ τὸ μὲν Φέγγος ἀσθενεῖ. ἰδεῖν δὲ ἔχει κάρτα πυρώδεα. καὶ ἄλλο θωυμαστόν ἐστι ἐν τῷ ξοάνῳ. ἢ ἐστὲως ἀντίος ἐσπρέης, ἐς σὲ ὀρῇ καὶ μεταβαίνοντι τὸ βλέμμα ἀκολουθεῖ, καὶ ἢ ἄλλος ἐτέρωθεν ἱστορεῖ, ἴσα καὶ ἐς ἐκεῖνον ἐκτελέει. Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων, 33 ἔστηκε ξοάναν ἄλλο χρύσειον, οὐδαμᾶ τοῖσι ἄλλοις ξοάνουσι εἴκελον. τὸ δὲ μορφὴν μὲν ἰδίην οὐκ ἔχει, φορεῖ δὲ τῶν ἄλλων θεῶν εἶδεα, καλεῖται δὲ σημῆϊον καὶ ὑπ' αὐτῶν Ἀσσυρίων. οὐδὲ τι οὐνομα ἴδιον αὐτῷ ἔβεντο, ἀλλ' οὐδὲ γενέσιος αὐτοῦ περὶ καὶ εἶδος λέγουσι. καὶ μὴ οἱ μὲν ἐς Διόνυσον, ἄλλοι δὲ ἐς Δευκαλίωνα, οἱ δὲ ἐς Σεμίραμιν ἄγουσι. καὶ γὰρ δὴ ὦν ἐπὶ τῇ κορυφῇ αὐτοῦ, περιστερὴ χρυσὴ ἐφέστηκε. τούνεκα δὴ μυθεόν-

tem magis commemoratu dignum est, illud enarrabo. Gemmam in capite fert, quae Lychnis vocatur: nomen illi res ipsa dedit. Ab hac noctu splendor multus refulget, ut ab ea tanquam a lucernis aedes tota reluceat: interdum splendor ille imbecillior, ceterum speciem habet valde igneam. Etiam aliud est in illo simulacro admirabile. Si stans contra intueare, te respicit, transeuntem obtutus ille persequitur: & si ab alia parte alius hoc experiat, idem in illum perficit. Inter utrumque stat imago ex auro, alia nulla parte aliis imaginibus similis. Suam hoc formam non habet, gerit autem aliorum Deorum species: signum vocatur ab ipsis Assyriis, nec nomen illi proprium posuere: sed neque de ortu illius aut forma dicunt; sed alii ad Bacchum, alii ad Deucalionem, ad Semiramidem alii referunt. Etenim in vertice illius stat columba aurea: quam ob cau-

ται Σεμιράμιος ἔμμεναι τόδε σημήιον. ἀποδημέει δὲ δις
ἐκάστου ἔτεος ἐς θάλασσαν, ἐς κομιδὴν τοῦ εἶπον ὕδα-
τος. Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἡῶ, ἐσιόντων ἐν ἀριστερῇ, κέσται 34
πρῶτα μὲν θρόνος ἡελίου· αὐτοῦ δὲ εἶδος οὐκ ἔνι, μόνου
γὰρ Ἡελίου καὶ Σεληναίης ξόανα οὐ δεικνύουσι. ὅτε
δὲ εἵνεκα ᾧδε νομίζουσι, ἐγὼ καὶ τόδε ἔμαθον. λέγουσι
τοῖσι μὲν ἄλλοισι θεοῖσι ὅσιον ἔμμεναι ξόανα ποιέε-
σθαι, οὐ γὰρ σφέων ἐμφανέα πάντεσι τὰ εἶδεα·
Ἡέλιος δὲ, καὶ Σεληναίη, πάμπαν ἐναργέες, καὶ
σφέας πάντες ὀρέουσι. καίη ὦν αἰτὴ ξοανουργίης, τοῖσι
ἐν τῷ ἡέρι φαινομένοισι; Μετὰ δὲ τὸν θρόνον τοῦτον κέσ- 35
ται ξόανον Ἀπόλλωνος, οὐκ οἷον ἐώθεε ποιέεσθαι· αἱ μὲν
γὰρ ἄλλοι πάντες, Ἀπόλλωνα νέον τε ἡγήνται, καὶ
πρωθήβην ποιέουσι. μούνοι δὲ οὗτοι Ἀπόλλωνος γενειή-
τεω ξόανον δεικνύουσι· καὶ τὰδε ποιέοντες, ἐωυτοὺς μὲν
ἐπαινεύουσι, Ἑλλήνων δὲ κατηγορέουσι, καὶ ἄλλων,

fam Semiramidis esse simulacrum illud fabulantur. Abit
[desertur] vero bis quotannis ad afferendam, quam dixi,
aquam. In ipsa porro aede ad sinistram intrantium Solis
primum thronus positus est: ipsius vero simulacrum non
ineft. Solius enim Solis ac Lunae simulacra non ostendunt.
Cuius autem rei causa hoc instituerint, id ipsum quoque
didici. Aiunt, reliquis Diis simulacra facere fas esse: illo-
rum enim species non esse notas omnibus. At Sol & Lu-
na plane conspicui, & vident illos universi. Quae igitur
causa simulacrorum illis faciendorum, qui in aethere se
conspiciendos praebeant? Post illum thronum Apollinis fi-
gnum positum est, non quale fieri consuevit. Nam reliqui
omnes iuvenem putant Apollinem, & prima florentem
pubertate faciunt. Hi soli vero barbari Apollinis signum
ostendunt. Haec dum faciunt; sibi placent, reprehendunt

ὁκόσοι Ἀπόλλωνα παῖδα θέμενοι ἱλάσκονται· αἰτίη δὲ ἥδε δοκεῖ αὐτέοισι, ἀσοφίη μεγάλη ἔμμεναι, ἀτελέα ποιεῖσθαι τοῖσι θεοῖσι τὰ εἶδεα, τὸ δὲ νέον ἀτελὲς ἔτι νομίζουσι· ἐν δὲ καὶ ἄλλο τῷ σφετέρῳ Ἀπόλλωνι καινουργούσι. μῦθοι Ἀπόλλωνα εἰμασι κοσμέουσι.

36 Ἐργων δὲ αὐτοῦ περί, πολλὰ μὲν ἔχω εἰπεῖν. ἐρῶ δὲ τὸ μάλιστα θαυμάζειν ἄξιον. πρῶτα δὲ τοῦ μαντηίου ἐπιμνήσομαι. μαντήϊα πολλὰ μὲν παρ' Ἑλλήσι, πολλὰ δὲ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι. τὰ δὲ καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ ἐν τῇδε Ἀσίῃ πολλά ἐστι. ἀλλὰ τὰ μὲν οὔτε ἱρέων ἄνευ οὔτε προφητέων φθέγγονται. ὅδε δὲ αὐτὸς τε κινέεται, καὶ τὴν μαντήϊν ἐς τέλος αὐτουργεῖ. τρόπος δὲ αὐτῆς τοιόσδε. εὗτ' ἂν ἐβέλῃσι χρησμηγορέειν, ἐν τῇ ἑορῇ πρῶτα κινέεται. οἱ δὲ μιν ἱρέες αὐτίκα ἀείρουσι. ἦν δὲ μὴ ἀείρωσι, ὁ δὲ ἰδρώει, καὶ ἐς μέσον ἔτι κινέεται. εὗτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι, ἄγει σφέας, πάντῃ περιδινέων.

Graecos, aliosque, qui Apollinem placent, quem ponunt puerum. Causa haec illis videtur, quod magna sit insipientia, imperfectas Dis formas tribuere: adolescentiam autem adhuc imperfectam existimant. Verum unum etiam in alio suo Apolline novant. Soli vestibus ornant Apollinem. De operibus ipsius multa habeo dicere. Dicam vero, quod maxime admiratione dignum est. Primo autem oraculi mentionem faciam. Oracula apud Graecos multa, multa apud Aegyptios. Verum etiam in Libya & in Asia multa sunt. Sed alia non sine sacerdotibus vel prophetis respondent: at hic movetur ipse, & divinationem ad finem usque solus perducit. Modus hic est. Cum vult redere oraculum, in sede primum sua movetur. Sacerdotes vero ipsum continuo tollunt. Si vero non tollant, ille suadat, & versus medium adhuc movetur. Cum vero subeuntes onus ipsum ferunt, agit illos usque quaque in orbem,

καὶ ἐς ἄλλον ἐξ ἑτέρου μεταπηδεῶν. τέλος ὁ ἀρχιεὺς
 ἀντιάσας, ἐπερέεταί μιν περὶ πάντων πρηγμάτων· ὃ
 δὲ ἦν τι μὴ θέλη ποιεῖσθαι, ὀπίσω ἀναχωρεῖ. ἦν δέ τι
 ἐπαινέη, ἄγει ἐς τὸ πρόσω τοὺς προσφέροντας, ὅκωσ-
 περ ἡνιοχέων, οὕτω μὲν συναγείρουσι τὰ θέατα, καὶ
 οὔτε ἱὸν πρῆγμα οὐδέν, οὔτε ἴδιον τούτου ἀνευ ποιέουσι.
 λέγει δὲ καὶ τοῦ ἔτεος πέρι, καὶ τῶν ἀρέων αὐτοῦ πα-
 σέων, καὶ ὅκοτε οὐκ ἔσονται. λέγει δὲ καὶ τοῦ σημήϊου
 πέρι, κότε χρηΐ μιν ἀποδημέειν, τὴν εἶπον ἀποδημῆν.
 Ἐρῶ δὲ καὶ ἄλλο, τὸ ἐμεῦ παρεόντος ἔπρηξε. οἱ μὲν 37
 μιν ἱρέες ἀείροντες ἔφeron, ὃ δὲ τοὺς μὲν ἐν γῇ κάτω ἔλι-
 πτε, αὐτὸς δὲ ἐν τῷ ἡέρι μῶνος ἐφορέετο. Μετὰ δὲ τὸν 38
 Ἀπόλλωνα, ξοάνόν ἐστιν Ἀτλαντος, μετὰ δὲ Ἑρμῆα
 καὶ Εἰλειθυίης. Τὰ μὲν ὧν ἐντὸς τοῦ νηοῦ, ὧδε κεκο- 39
 σμέαται· ἔξω δὲ βωμός τε κέεται μέγας, χάλκεος· ἐν
 δὲ καὶ ἄλλα ξοάνα μυρία χάλκεα, βασιλέων τε καὶ
 ἱρέων. καταλέξω δὲ τῶν μάλιστα ἄξιον μνήσασθαι.

& in alium ex alio transfilit. Tandem obfistens sacerdotum princeps interrogat illum de rebus omnibus. Isque, si nolit fieri, retrocedit; si vero probet, antrorsum agit suos baiulos, tanquam habenis auriga. Ita colligunt oracula, & neque sacram rem ullam neque privatam sine hoc faciunt. Praedicat etiam de anno, omnibusque illius tempestatibus, & quando non futurae sint: item praedicat de Signo, quando eam, quam dicebam modo, profectiorem suscipiat. Narrabo etiam aliud, quod me praesente egit. Sacerdotes sublatum ferebant. At ipse illos humi reliquit; sublimis ipse solus ferebatur. Post Apollinem Atlantis signum est, post Mercurii, & Ilithyiae. Interiora igitur aedis sic ornata sunt. Extra vero altare positum magnum ex aere: adsunt & alia signa sexcenta aenea regum & sacerdotum: recensebo autem, quae memoratu prae ceteris di-

ἐν ἀριστερῇ τοῦ νεῶ Σεμιράμιος ξόανον ἔστηκε, ἐν δεξιῇ
τὸν νηὸν ἐπιδεικνύουσης. ἀνέστη δὲ δι' αἰτίην τοιήδε' ἀν-
θρώποισι, ὅκοσοι Συρίην οἰκέουσι, νόμον ἐποιέετο, ἑω-
τὴν μὲν ὅκως θεὸν ἱλάσκεσθαι, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων,
καὶ αὐτῆς Ἑρῆς ἀλογέειν καὶ ᾧδε ἐποίεον. μετὰ δὲ ὡς
οἱ θεοῖσιν ἀπίκοντο νοῦσοί τε καὶ συμφορὰ, καὶ ἄλγεα,
μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο, καὶ θνητὴν ἑαυτὴν
ὁμολόγηε, καὶ τοῖσι ὑπηκόοις αὖθις ἐκέλευεν εἰς Ἑρην
τρέπεσθαι. τούνεκα δὴ ἔτι τοιήδε' ἀνέστηκε, τοῖσι ἀπι-
κνεομένοις τὴν Ἑρην ἱλάσκεσθαι δεικνύουσα, καὶ θεὸν
40 οὐκ ἔτι ἑαυτὴν, ἀλλ' ἐκείνην ὁμολογέουσα. Εἶδον δὲ καὶ
Ἑλένης αὐτοῦ ἄγαλμα, καὶ Ἑκάβης, καὶ Ἀδρομά-
χης, καὶ Παρίδος, καὶ Ἑκτορος, καὶ Ἀχιλλέως. εἶ-
δον δὲ καὶ Νιρέως εἶδος τοῦ Ἀγλαΐης, καὶ Φιλομή-
λην, καὶ Πρόκνην, ἔτι γυναῖκας, καὶ αὐτὸν Τηρέα ὄρ-
μιθα, καὶ ἄλλο ἄγαλμα Σεμιράμιος, καὶ Κομβάβου,

gna sunt. Ad sinistram aedis signum stat Semiramidis, dex-
tra aedem ostendentis. Stat per causam eiusmodi. Homini-
bus, qui Syriam habitant, legem rulerat, se pro Dea pla-
carent, Deos autem reliquos, ipsamque adeo Iunonem,
negligerent: idque illi fecere. Postea vero cum divinitus
illi immitterentur morbi, & calamitas, & dolores; a fu-
rore illo resipuit, & mortalem se confessa est, & suis ci-
vibus, ut ad Iunonem iterum se converterent, imperavit.
Hanc ob causam hoc adhuc habitu adstat, advenientibus
placandam Iunonem demonstrans, & Deam non iam se,
sed illam confessa. Vidi etiam Helenae ibi signum, & He-
cubae, & Andromachae, & Paridis, & Hectoris, & Achil-
lis. Vidi etiam Nirei simulacrum Aglaiae filii, & Phi-
lomelam, & Procnem, adhuc mulieres, & ipsum Tereum
volucrem: & aliud signum Semiramidis, & Combabi illud,

τὸ κατέλεξα, καὶ Στρατονίκης, κάρτα καλὸν, καὶ
 Ἀλεξάνδρου, αὐτῷ ἐκείνῳ εἴκελον. παρὰ δὲ οἱ Σαρδα-
 νάπαλος ἔστηκε, ἄλλη μορφῇ, καὶ ἄλλη στολῇ. Ἐν 41
 δὲ τῇ αὐλῇ ἄφετοι νέμονται βόες μεγάλοι, καὶ ἵπποι,
 καὶ αἰετοὶ, καὶ ἄρκτοι, καὶ λέοντες, καὶ ἀνθρώπους οὐ-
 δαμᾷ σίνονται, ἀλλὰ πάντες ἱροὶ τέ εἰσι, καὶ χειροή-
 θεις. Ἰρεές δὲ αὐτοῖσι πολλοὶ ἀποδεδέχεται· τῶν οἱ μὲν 42
 τὰ ἱρήια σφάζουσι, οἱ δὲ σπονδὴν φορέουσι, ἄλλοι δὲ
 πυρφόροι καλέονται, καὶ ἄλλοι παραβῶμοι. ἐπ' ἐμεῦ
 δὲ πλείονες καὶ τριηκοσίων ἐς τὴν θυσίην ἀπικνέοντο.
 ἐσθῆς δὲ αὐτέοισι πᾶσι λευκὴ καὶ πῖλον ἐπὶ τῇ κε-
 φαλῇ ἔχουσι. ἀρχιεὺς δὲ ἄλλος ἐκάστου ἔτεος ἐπιγί-
 γνεται. πορφυρέην δὲ μῦνος οὗτος φορεῖ, καὶ τιάρη
 χρυσῇ ἀναδέεται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο πλῆθος ἀνθρώ- 43
 πων ἱρῶν, αὐλητέων τε, καὶ συριστέων, καὶ Γάλλων,
 καὶ γυναῖκες ἐπιμανέες τε, καὶ φρενοβλαβείες. Θυσίην 44
 δὲ οἷς ἐκάστης ἡμέρης ἐπιτελέεται, ἐς τὴν πάντες ἀπι-

quod memoravi, & Stratonicae valde pulchrum, & Alex-
 andri ipsi illi simile. Adstat illi Sardanapalus, forma alia
 & vestitu. In aula soluti pascuntur boves magni & equi,
 & aquilae, & urfi, & leones, qui nequaquam nocent ho-
 minibus, sed sacri omnes sunt & mansueti. Sacerdotes au-
 tem illis multi recepti sunt, quorum alii mactant hostias,
 alii ferunt libamina, igniferi vocantur alii, & alii altarium
 asseclae. Me quidem praesente trecentis plures ad sacrifi-
 candum accedebant. Vestimenta illis omnia candida; pileum
 gestant in capite: sacerdos summus singulis annis novus
 succedit: purpura hic solus indutus est, tiara redimitus
 aurea. Est autem alia quoque multitudo sanctorum homi-
 num, tibicinum, fistulatum, Gallorum; & mulieres fu-
 riosae ac fanaticae. Sacrificium bis unoquoque die peragi-

κνέονται. Διὶ μὲν ὦν κατ' ἡσυχίην θύουσι, οὔτε αἰδόμε-
τες, οὔτε αὐλέαντες. εὐτ' ἂν δὲ τῇ Ἑρῇ κατάρχωνται,
αἰδέουσί τε, καὶ αὐλέουσι, καὶ κρόταλα ἐπικροτείουσι.

- 45 καὶ μοι τούτου πέρι, σαφές οὐδὲν εἰπεῖν εὐδαντο. Ἔστι
δὲ καὶ λίμνη αὐτοῖσι, οὐ πολλὸν ἐκὰς τοῦ ἱεροῦ, ἐν τῇ
ἰχθύες ἱεροὶ τρέφονται πολλοὶ, καὶ πολυειδέες. γίγνον-
ται δὲ αὐτῶν ἐνιοὶ κάρτα μεγάλοι· οὗτοι δὲ καὶ οὐνό-
ματα ἔχουσι, καὶ ἔρχονται καλεόμενοι ἐπ' ἐμεῦ δὲ τις
εἴην ἐν αὐτοῖσι χρυσοφόρων· ἐν τῇ πτέρυγι δὲ ποίημα
χρύσειον αὐτῶν ἀνεκέατο. καὶ μιν ἐγὼ πολλάκις ἐβη-
46 σάμην, καὶ ἔχε τὸ ποίημα. Βάθος δὲ τῆς λίμνης πολ-
λὸν ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπειρήθην· λέγουσι δ' ὦν καὶ διηκο-
σίων ὀργυιῶν πλέον ἔμμεναι. κατὰ μέσον δὲ αὐτῆς
βωμὸς λίθου ἀνέστηκε. δοκέοις ἂν ἄφνω ἰδὼν, πλῶειν
τέ μιν, καὶ τῷ ὕδατι ἐποχέεσθαι, καὶ πολλοὶ ὥδε νο-
μίζουσι· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ στύλος ἐφεστὼς μέγας, ἀνέ-
χειν τὸν βωμόν. ἔσπεπται δὲ αἰεὶ, καὶ θυώματα ἔχει.

tur, ad quod omnes veniunt. Iovi quidem silentio sacrificant, neque sua voce canentes, neque tibiis. Cum vero Iunoni immolant, cantant, tibiis canunt, crotalis crepitant. Ac de isto nihil mihi certi dicere poterant. Est etiam lacus ibidem non procul a templo, in quo pisces sacri nutriuntur multi, & varia specie. Fiunt quidam illorum opido magni. Hi & nomina habent, & vocati accedunt. Me spectante erat inter eos etiam aliquis ornatus auro, in cuius pinna aureum opus florum suspensum erat. Illum ego saepe vidi, cum illud opus haberet. Profunditas lacus magna. Equidem non sum expertus: dicunt vero ducentorum amplius passuum esse. In medio stat altare lapideum. Putes ad primum conspectum, natare illud, & in aqua fluitare; ac multi ita esse arbitrantur. Mihi vero videtur columna subiecta ingens sustinere altare. Vitis illud sem-

πολλοὶ δὲ καὶ ἐκάστης ἡμέρης κατ' εὐχὴν ἐς αὐτὸν νη-
 χόμενοι, στεφανηφορέουσι. Γίνονται δὲ αὐτόθι καὶ 47
 πανηγυρίες τε μέγιστα· καλέονται δὲ ἐς τὴν λίμνην
 καταβάσιες, ὅτι ἐν αὐτῇ ἐς τὴν λίμνην τὰ ἰρὰ πάντα
 κατέρχεται· ἐν τοῖσι ἡ Ἥρη πρώτη ἀπικνέεται τῶν
 ἰχθύων εἵνεκα, μὴ σφέας ὁ Ζεὺς πρῶτος ἴδῃται. ἦν γὰρ
 τόδε γένηται, λέγουσι ὅτι πάντες ἀπόλλυνται. καὶ δῆ-
 τα ὁ μὲν ἔρχεται ὀψόμενος, ἡ δὲ πρόσω ἰσταμένη ἀπείρ-
 γει τὴν μιν, καὶ πολλὰ λιπαρέουσα ἀποπέμπει. Μέ- 48
 γισται δὲ αὐτοῖσι πανηγυρίες, ταὶ ἐς θάλασσαν νο-
 μίζονται. ἀλλ' ἐγὼ τούτων περὶ σαφὲς οὐδὲν ἔχω εἶ-
 παί· οὐ γὰρ ἦλθον αὐτὸς, οὐδὲ ἐπειρήθην ταύτης τῆς
 ὁδοιπορίας. τὰ δὲ ἐλθόντες ποιέουσι, εἶδον, καὶ ἀπηγή-
 σομαι. ἀγγυῖον ἕκαστος ὕδατι σεσαγμένον φέρουσι·
 κηρῶ δὲ τὰδε σεσήμανται· καὶ μιν οὐκ αὐτοὶ λυσάμενοι
 χέονται, ἀλλ' ἔστι ἀλεκτρυν ἰρὸς, οἰκέει δὲ ἐπὶ τῇ

16 Ἀλεκτρυν) Πότερον ἕρως οὗτος; ἢ πῶς ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ
 ἢ ἀνὴρ οὕτω καλούμενος; ἕρως ποία μηχανῇ ἕρως οὐκ ἀμφίβιος
 γὰρ τί συντελέσει μισθὸς καὶ τὸς οἰκήσει; V.

per ornatum est, & suffitum habet. Multi quotidie pre-
 candi causa eo natant coronati. Fiunt ibi conventus ma-
 ximi, vocanturque descensiones in lacum, quoniam illis
 numina omnia ad lacum descendunt, inter quae Iuno pri-
 ma advenit piscium causa, ne primus illos Iuppiter con-
 spiciat. Hoc enim si fiat, perire aiunt universos. Ac venit
 ille quidem visurus: at illa adversum consistens illum ar-
 cet, & multum supplicans remittit. Sed maximae illis ce-
 lebritates habentur, quae instituuntur ad mare. Verum de
 his nihil certi, quod dicam, habeo. Neque enim ipse accef-
 si, neque illam profectiorem expertus sum. Quae autem in
 reditu faciunt, ea vidi, & iam enarrabo. Vas aqua ple-
 num pro se quisque afferunt: illa obsignata sunt cera: nec
 vero ipsi eam solvunt, & aquam deinde effundunt. Sed

λίμνη, ὃς ἐπεὶ σφέων δέξεται τὰ ἀγγήια, τήν τε σφρηγίδα ὀρῇ, καὶ μισθὸν ἀρνύμενος, ἀνά τε λύει τὸν δεσμόν, καὶ τὸν κερὸν ἀπαιτέεται, καὶ πολλὰί μνῆες ἐκ τούτου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρυόνι ἀγείρονται. εἵβεν δὲ ἐς τὸν νηὸν αὐτοὶ ἐνείκαντες, σπένδουσί τε, καὶ θύσαντες, 49 ὀπίσω ἀπονοστέουσι. Ἑορτέων δὲ πασέων, τῶν οἶδα, μεγίστην τοῦ εἵαρος ἀρχομένου ἐπιτελέουσι. καὶ μιν οἱ μὲν πυρὴν, οἱ δὲ λαμπάδα καλέουσι. θυσίην δὲ ἐν αὐτῇ τοιήνδ᾽ ἐποιεῖουσι. δένδρεα μεγάλα ἐκκόψαντες, ἐν τῇ αὐλῇ ἐστᾶσι, μετὰ δὲ ἀγινέοντες αἰγὰς τε, καὶ οἴας, καὶ ἄλλα κτήνεα ζῶα, ἐκ τῶν δένδρεων ἀπαρτέουσι· ἐν δὲ καὶ ὄρνιθες, καὶ εἴματα, καὶ χρύσεια, καὶ ἀργύρεα ποιήματα. ἐπεὶ δὲ ἐντελέα πάντα ποιήσωνται, περιενέικαντες τὰ ἱρὰ περὶ τὰ δένδρεα, πυρὴν ἐνιάσι, τὰ δὲ αὐτίκα πάντα καίονται. ἐς ταύτην τὴν ἑορτὴν πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνέονται ἔκ τε Συρίας καὶ τῶν πέριξ χωρέων πασέων· φέρουσί τε τὰ ἐωυτῶν ἱρὰ ἕκα-

est facer quidam Gallus, qui ad lacum habitat. Hic ubi illorum vasa recepit, figillumque inspexit, accepta eius rei mercede, solvit vinculum, ceram aufert: ac minae multae hoc ex opere ad Gallum redeunt. Hinc in templum ipsi illatam aquam fundunt, & sacrificio facto retro abeunt. Dierum festorum, quos novi, omnium maximum ineunte vere celebrant. Pyram, h. e. rogum, vocant alii; alii Lampadem. Sacrificium eo peragunt eiusmodi. Arbores excisas ingentes in aula statuunt: tum adductas capras, & oves, & pecora alia, viventia ex arboribus suspendunt: addunt aves, vestes, aurea & argentea opera. Perfectis iam omnibus, circumlatis circa arbores Diis, ignem subiiciunt: illa vero subito ardent omnia. Ad hoc solemne multi homines conveniunt e Syria, & regionibus circa omnibus, feruntque suos omnes Deos, & quae signa ha-

φτοί, καὶ τὰ σημήϊα ἕκαστοι ἔχουσι ἐς τὰδε μεμιμη-
 μένα. Ἐν ῥητῇσι δὲ ἡμέρησι τὸ μὲν πλῆθος ἐς τὸ ἱρὸν 50
 ἀγείρονται· Γάλλοι δὲ πολλοὶ, καὶ τοὺς ἐλεξα, οἱ ἱροὶ
 ἄνθρωποι τελέουσι τὰ ὄργια, τάμνονταί τε τοὺς πή-
 χας, καὶ τοῖσι νώτοισι πρὸς ἀλλήλους τύπτονται.
 πολλοὶ δὲ σφισι παρεστῶτες, ἐπαυλεύουσι, πολλοὶ δὲ
 τύμπανα παταγέουσι, ἄλλοι δὲ αἰεῖδουσι ἔνθεα καὶ ἱρὰ
 ᾠσματα. τὸ δὲ ἔργον ἐκτὸς τοῦ νηοῦ τόδε γίγνεται. οὐδὲ
 ἐσέρχονται ἐς τὸν νηὸν, ὁκόσοι τὰδε ποιέουσι. Ἐν ταύ- 51
 τῇσι τῇσι ἡμέρησι, καὶ Γάλλοι γίνονται. ἐπεὰν γὰρ οἱ
 ἄλλοι αὐλέωσί τε καὶ ὄργια ποιέωνται, ἐς πολλοὺς
 ἡδὴ ἡ μανίη ἀπικνέεται, καὶ πολλοὶ οἱ ἐς θῆν ἀπικό-
 μενοι, μετὰ δὲ τοιάδε ἔπρηξαν. καταλέξω δὲ καὶ τὰ
 ποιέουσι. ὁ νενήϊς, ὅτῳ τὰδε ἀποκίεται, ῥίψας τὰ εἴ-
 ματα, μεγάλη βοῇ ἐς μέσον ἔρχεται, καὶ ξίφος ἀναι-
 ρέεται, τὰ δὲ πολλὰ ἔτεα ἐμοὶ δοκέει, διὰ τοῦτο ἔστη-
 κε· λαβὼν δὲ αὐτίκα τάμνει ἑαυτὸν, θῆει τε διὰ τῆς

bent ab illis expressa, Statis diebus in templum confluit
 multitudo. Galli multi, & sacri, quos dixi, homines, cae-
 rimonias obeunt, vulnerant sibi brachia, & terga invicem
 caedenda praebent. Multi adstantes tibiis accinunt, multi
 perstrepunt tympanis, canunt alii divina & sacra cantica.
 Hoc vero opus extra aedem peragitur, neque illam intrant,
 quicunque faciunt talia. Per hosce dies fiunt etiam Galli,
 Reliqui enim dum tibiis concinunt, & celebrant orgia; ad
 plures iam pervasit furor, multique, qui spectatum modo
 venerant, postea perpetrarunt talia. Enarrabo autem, quid
 agant. Qui ista de se statuit iuvenis, vestibis abiectis ma-
 gno clamore in medium prodit, tollit gladium, quales a
 multis inde annis, ob id ipsum puto, praesto sunt. Hoc
 igitur accepto statim se castrat, ac per urbem currit, ma-

πόλιος, καὶ τῇσι χερσὶ φέρει τὰ ἑταμέ. ἐς οἰκίην δὲ οἰ-
 κίην τάδε ἀπορρίψει, ἐκ ταύτης ἐσθῆτά τε θηλέην,
 καὶ κόσμον τὸν γυναικῆιον λαμβάνει. τάδε μὲν ἐν τῇσι
 52 τομῇσι ποίεουσιν. Ἀποθανόντες δὲ Γάλλοι οὐκ ὁμοίην
 ταφὴν τοῖσι ἄλλοις θάπτονται, ἀλλ' ἐὰν ἀποθάνῃ
 Γάλλος, οἱ ἑταῖροί μιν ἀείροντες, ἐς τὰ προάστεια φέ-
 ρουσι. Θέμενοι δὲ αὐτὸν καὶ τὸ φέρετρον, τῷ ἐκόμισαν,
 ὑπερθε λίθοις βάλλουσι, καὶ τάδε πρήξαντες, ὀπίσω
 ἀπονοστήουσι· φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν,
 οὕτω ἐς τὸ ἱὸν ἐσέρχονται. πρὸ δὲ τούτων, ἣν ἐσέλθωσι
 53 οὐκ ὅσια ποίεουσιν. Νόμοισι δὲ ἐς ταῦτα χρέωνται του-
 τέοισι· ἣν μὲν τις αὐτέων νέκυν ἴδῃται, ἐκείνην τὴν ἡμέρην
 ἐς τὸ ἱὸν οὐκ ἀπικνέεται· τῇ ἐτέρῃ δὲ, καθήρας ἑωυτὸν,
 ἐσέρχεται. αὐτέων δὲ τῶν οἰκηίων τοῦ νέκυος ἕκαστοι
 φυλάξαντες ἀριθμὸν ἡμερέων τριήκοντα, καὶ τὰς κεφα-
 λὰς ξυράμενοι, ἐσέρχονται. πρὶν δὲ τάδε ποιῆσαι, οὐ
 54 σφίσι εἰσιέναι ὅσιον. Θύουσιν δὲ βόας ἄρσενάς τε, καὶ

nibus ferens, quae abscidit. In quamcunque vero domum
 ista abiecerit, ex ea vestem muliebrem & mundum acci-
 pit. Haec in castrationibus agunt. Mortui vero Galli non
 simili aliis sepultura sepeliuntur: sed ubi mortuus est Gal-
 lus, sodales illum sublatum ferunt in suburbia: depositum
 una cum feretro, quo portaverant, obruunt lapidibus,
 eoque facto domum retro abeunt. Servato deinde septem
 dierum numero, sic in templum intrant. Ante hos si in-
 trent, piaculum committunt. Legibus ad haec utuntur hisce.
 Si quis illorum mortuum viderit, illo die non venit in
 templum: postridie autem, ubi lustravit se, intrat. Sed qui
 domestici fuere mortui, triginta dierum observato numero
 singuli, & rasos capitibus, intrant: ante vero quam istuc
 fecerint, intrare illis nefas. Sacrificant boves mares pariter

θήλεας, καὶ αἴγας, καὶ οἷας. σύας δὲ μόνον ἐναγέας νομίζοντες, οὔτε θύουσι, οὔτε σιτέονται. ἄλλοι δ' οὐ σφέας ἐναγέας, ἀλλὰ ἱρὺς νομίζουσι. ὀρνίθων τε αὐτέοις περιστρεφόμενοι χρηματίζονται, καὶ οὐδὲ ψαύειν αὐτῶν δικαιοῦσι· καὶ ἦν ἀέκοντες ἀψωνται, ἐναγέες ἐκείνην τὴν ἡμέρην εἰσὶ. τούνεκα δὴ αὐτέοις σύννομοί τε εἰσι, καὶ ἐς τὰ οἰκίαια ἐσέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῇ νέμονται. Λέξω δὲ καὶ τῶν πανηγυριστέων περί, τὰ 55 ἐκεῖνοι ποιεῖουσι. ἀνὴρ εὖτ' ἂν ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν πρῶτον ἀπικνέεται, κεφαλὴν μὲν ὅδε καὶ ὀφρύας ἐξύρατο· μετὰ δὲ ἱρεύσας οἶν, τὰ μὲν ἄλλα κρεουργεῖ τε καὶ εὐωχέεται, τὸ δὲ νάκος χαμαὶ θέμενος, ἐπὶ τούτου ἐς γόνυ ἔζεται, πόδας δὲ καὶ κεφαλὴν τοῦ κτήνεος ἐπὶ τὴν ἐωυτοῦ κεφαλὴν ἀναλαμβάνει· ἅμα δὲ εὐχόμενος αἰτέει, τὴν μὲν παρεούσαν θυσίην δεκεσθαι· μέζω δὲ ἐσαυθὶς ὑπισχέεται. τελέσας δὲ ταῦτα, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τε στέφεται, καὶ τῶν ἄλλων, ὁκόσοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀπι-

ac feminas, & capras, & oves. Porcos solos, quos abominantur, neque immolant, neque iis vescuntur. Alii non abominabiles putant, sed sacros. Inter aves columba res illis sanctissima videtur, nec attingere eas fas putant: & si inviti attigerint, impiati sunt illo die. Itaque cum illis habitant, cubacula ingrediuntur, & plerumque pascuntur humi. Dicam autem de his etiam, qui ad conventus hosce veniunt. Vir ubi Hierapolin primum venit, caput radit ac supercilia. Post sacrificata ove, reliquas carnes concisas epularur. Pelle autem humi strata, genu in ea ponit, pedes & caput pecudis suo capite suscipit: simul autem precibus petit, praesentem victimam recipiant, maiorem pollicetur in posterum. His perfectis, & suum caput coronat & reliquorum, qui eandem profectionem susceperunt. Tum abla-

κνέονται. ἄρας δὲ ἀπὸ τῆς ἑωυτοῦ ὁδοιπορέει, ὕδασι τὲ
 ψυχροῖσι χρεώμενος, λουτρῶν τε καὶ πόσιος εἵνεκα, καὶ
 ἐς πᾶμπαν χαμοκοιτέων. οὐ γὰρ οἱ εὐνῆς ἐπιβῆναι
 ὅσιον, πρὶν τὴν τε ὁδὸν ἐκτελέσαι, καὶ ἐς τὴν ἑωυτοῦ
 56 αὐτὶς ἀπικέσθαι. Ἐν δὲ τῇ ἰρῇ πόλει ἐκδέκεται μιν
 ἀνὴρ ξεινοδόκος ἀγνοέοντα. ῥητοὶ γὰρ δὴ ὦν ἐκάστης πό-
 λιος αὐτόν τι ξεινοδόκοι εἰσὶ καὶ τόδε πατρόθεν οἶκοι δέκον-
 ται. καλέονται δὲ ὑπὸ Ἀσσυρίων οἶδε διδάσκαλοι, ὅτι
 57 σοφίσι πάντα ὑπηγέονται. Θύουσι δὲ οὐκ ἐν αὐτῷ τῷ
 ἰρῷ ἀλλ' ἐπεὰν παραστήσῃ τῷ βωμῷ τὸ ἰρήϊον, ἐπι-
 σπείσας, αὐτὶς ἄγει ζῶν ἐς τὰ οἰκίῃα· ἐλθὼν δὲ κατ'
 58 ἑωυτὸν θύει τε, καὶ εὐχεται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλης θυ-
 σίης τρόπος τοιόσδε· στέψαντες τὰ ἰρήῃα ζῶα, ἐκ τῶν
 προφυλαίων ἀπιάσι, τὰ δὲ κατενειχθέντα θνήσκουσι·
 ἔνιοι δὲ καὶ παῖδας ἑωυτῶν ἐντεῦθεν ἀπιάσι, οὐκ ὁμοίως
 τοῖς κτήνεσι, ἀλλ' ἐς πῆρην ἐνθήμενοι, χειρὶ κατάγουσι,
 ἅμα δὲ αὐτέοισι ἐπικερτομέοντες, λέγουσι ὅτι οὐ παῖ-

ta iterum suo de capite, in viam se dat, usus ad balnea
 pariter & potum aqua frigida, humi semper decumbens:
 nec enim lectum ante conscendere illi fas est, quam ubi
 perfecto itinere domum rediit. In ipsa Hierapoli excipit il-
 lum publicus hospes ignotum: certi enim uniuscuiusque
 civitatis ibi sunt hospites, & pro patria quemque sua do-
 mi recipiunt. Vocantur hi ab Assyriis Doctores, quod
 omnia illos *solemnia* docent. Maestant vero non in ipso tem-
 plo, sed cum statuit ad altare victimam, ac libavit, vi-
 ventem reducit domum, atque apud se maestat, ac preces
 fundit. Est autem alius quoque sacrificii modus, *nimirum*
 iste: Vittatas hostias vivas de vestibulo praecipitant, quae
 deiectae ipso casu moriuntur. Quidam suos ipsorum libe-
 ros inde deiiciunt, non similiter ut pecudes, sed intrusos
 in culeum manu deturbant, simul maledicta in eos inge-

δες ἀλλὰ βόες εἰσί. Στίζονται δὲ πάντες οἱ μὲν ἐς καρ- 59
 πούς, οἱ δὲ ἐς αὐχένας. καὶ ἀπὸ τοῦδε ἅπαντες Ἀσσύ-
 ριοι στιγματηφορέουσι. Ποιέουσι δὲ καὶ ἄλλο, μούνοι- 60
 σι Ἑλλήνων Τροιζηνίοισι ὁμολογέοντες. λέξω δὲ καὶ τὰ
 κεῖνοι ποιέουσι. Τροιζηνιοὶ τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι
 ἡϊθέοισι νόμον ἐποιήσαντο, μὴ μιν ἄλλως γάμον ἰέναι,
 πρὶν Ἰππολύτῳ κόμας κείρασθαι· καὶ ὥδε ποιέουσι.
 τοῦτο καὶ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει γίγνεται. οἱ μὲν νεηνία τῶν
 γενεῶν ἀπάρχονται· τοῖσι δὲ νέοισι πλοκάμους ἱρούς
 ἐκ γενετῆς ἀπιάσι· τοὺς ἐπεὶ ἐν τῷ ἱρῷ γένωνται,
 τάμνουσί τε, καὶ ἐς ἄγγεα καταβέντες, οἱ μὲν ἀργύ-
 ρεα, πολλοὶ δὲ χρύσεια ἐν τῷ νηῷ, προσηλώσαντες
 ἀπιάσι, ἐπιγράφαντες ἕκαστοι τὰ οὐνόματα. τοῦτο καὶ
 ἐγὼ ἐτι νέος ὢν, ἐπετέλεσα. καὶ ἐτι μὲν ἐν τῷ ἱρῷ καὶ
 ὁ πλόκαμος, καὶ τὸ οὐνομα.

runt, cum dicant, non suos esse liberos, sed boves. Pun-
 cturis se notant omnes, alii in manibus, in cervicibus alii,
 atque hinc est, quod Assyrii omnes ferunt stigmata. Fa-
 ciunt etiam aliud quiddam, solis inter Graecos consentien-
 tes hac parte Troezeniis. Quid autem illi faciant, explica-
 bo. Troezenii virginibus adolescentibusque legem posuere,
 ne aliter contrahant nuptias, quam comas Hippolyto po-
 fuerint. Idque ira faciunt. Hoc etiam fit Hierapoli. Iu-
 venes mentorum; ibi primitias ponunt. Submittunt autem
 adolescentibus sacros a nativitate inde cincinnos: quos in
 templo ipso defectos in vasculis deponunt alii quidem ar-
 genteis, multi vero aureis; iisque in templo fixis, inscri-
 pto suo quisque nomine, discedunt. Hoc ego etiam ado-
 lescens feci, estque adhuc in templo cincinnus pariter meus
 atque nomen.

Ἀριστοφάνης, ἑκταύτης τ. 277. Βασίλειος. ἢ
ἑκταύτης¹³³ 7. 1. Ἀριστοφάνης. ἑκταύτης. 7. 1. 7. 1. 7. 1.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΡΣΑΓΟΡΑΣ.

Ι ΒΑΔΙΖΟΝΤΙ μοι κατὰ τὴν στοᾶν, τὴν ἐντεῦθεν
ἐξιόντων ἐν ἀριστερᾷ, τῆς ἑκτῆς ἐπὶ δέκα, σμικρὸν πρὸ
μεσημβρίας, Θερσαγόρας περιτυγχάνει. τάχα τινὲς
αὐτὸν ὑμῶν ἐπίσταντο· σμικρὸς τίς ἐστι, γρυπὸς, ὑπό-
λευκος, ἀνδρικός τὴν φύσιν. ἰδὼν οὖν αὐτὸν ἔτι προσίον-
τα, Θερσαγόρας, ἔφην, ὁ ποιητὴς, ποῖ δὴ, καὶ πόθεν;
ΘΕΡΣ. Οἴκοθεν, ἥδ' ὅς, ἐνταῦθα.

ΛΥΚ. Πότερον δ', ἦν δ' ἐγὼ, διαβαδίσων;

ΘΕΡΣ. Ἀμέλει μὲν, ἔφη, καὶ τούτου δεόμενος· ἄωρὶ
γάρ τοι τῶν νυκτῶν ἐξαναστὰς, ἔδοξέ μοι χρῆναι τοῖς
Ὅμηρου γενεθλίοις τῆς ποιητικῆς ἀπαρξασθαι.

Ι ΔΗΜΟΣΘΕΝ.) Οὗτος ὁ λόγος ἐνδὲ τῆς τοῦ Λουκιανοῦ ἰδίας καὶ
ἀγχινοίας. G. II Ἀμέλει μὲν) Ἀντὶ τοῦ πάντως. V.

DEMOSTHENIS LAUDATIO.

LYCINUS ET THERSAGORAS.

Ι *N*AMBULANTI mihi in porticu, in sinistro exeuntium inde
ludere, sexto decimo, paulo ante meridiem, obviam fit Thersago-
ras. Forte quidam vestrum hominem noverint. Pulcherrus est, vultu-
rino naso, subalbidus, habitu virili. Igitur accedentem adhuc
conspicatus, Heus, inquam, Thersagora poeta, quorsum
ergo, & unde?

Thers. Domo, inquit, huc.

Lyc. Utrum, inquam, ambulaturus?

Thers. Scilicet, inquit, & illo opus habeo. Cum enim
intempesta nocte surrexissem, visum est natalem Homeri
poëtiæ quibusdam primitiis honorare.

ΛΥΚ. Καλῶς γε σὺ παιῶν, ἔφη, καὶ τὰ τροφεῖα τῆς παιδείσεως ἐκείνῳ τίναν.

ΘΕΡΣ. Ἐκεῖθεν οὖν ἀρξάμενος, ἥδ' ὅς, ἔλαβον ἑμαυτὸν, εἰς τοῦτο τῆς μεσημβρίας ἐκπεσών. ὅτε οὖν ἔφη, θεῖ μὲν μοι καὶ τοῦ περιπάτου. Πολὺ μόντοι πρότερον, 2 ἔφη, προσειπεῖν τουτοῦ δεόμενος ἦκω, τῇ χειρὶ τὸν Ὀμηρον ἐπιδείξας. ἵστε δῆπου τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων νεώ, τὸν καθειμένον τὰς κόμας. προσερῶν τε οὖν αὐτὸν ἀφικόμεν, ἔφη, καὶ προσευξόμενος ἀφθόνων μεταδιδόναι τῶν ἐπῶν.

ΛΥΚ. Εἰ γὰρ, ἔφη, ἐν εὐχαῖς τὰ πράγματα εἶη. πάλαί γάρ τοι καὶ αὐτὸς ἐνοχλεῖν μοι δοκῶ τὸν Δημοσθένην, ἐπικουρῆσαι τι πρὸς τὴν αὐτοῦ γενέθλιον. εἰ οὖν ἡμῖν ἐπαρκέσοι τὸ εὐχέσθαι, συμβουλοίμην ἄν σοι. κοινὸν γὰρ ἡμῖν τὸ Ἑρμαιοιν.

5 Πολὺ μόντοι πρότερον) Ἡ ὕπερ πολὺ παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοπλεονάζουσα φράσις αὕτη συνήθης Ἀττικαῖς, καὶ ποτὲ μὲν, ὡς ἀπὸ πρώτου προσώπου δραματικῶς, ποτὲ δὲ, ὡς ἀπὸ τρίτου ἀφηγηματικῶς, 15 Ἑρμαιοιν) Ἑρμαιοιν λέγεται τὸ εὐρημα. παράγεται δὲ ἀπὸ τοῦ Ἑρμῆς, Ἑρμαῖον καὶ Ἑρμαιοιν. οἱ

Lyc. Praeclare tu quidem, inquam, qui ista educationis nutritionisque illi praemia solvas.

Thers. Inde igitur, inquit, cum incepissem, imprudens ad hoc meridiei usque delapsus sum. Quod ergo dixi, opus mihi est ambulato. Verum multo prius, ait, precibus adoraturus istum venio, manu autem monstrabat Homerum: nempe noscitis illum ad dextram aedis Ptolemaeorum, illum demissis comis. Hunc ergo adoraturus veni, inquit, & rogaturus, ut copiosa mihi carmina impertiat.

Lyc. Si quidem, inquam, in precibus ipsae res inessent, olim sane Demostheni negotium facessiturus mihi videor, ut ad suum mihi natalem obeundum opis aliquid conferat. Quare si precari satis esset, socium me tibi adiungerem: commune nobis munus contingeret.

ΘΕΡΣ. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, καὶ τῶν νύκτωρ τε καὶ τήμερον πεποιημένων, δοκῶ μοι τῆς εὐροίας τὸν Ὅμηρον ἐπιγράψασθαι· θείως γάρ πως καὶ μαντικῶς εἰς τὴν ποίησιν ἐξεβακχεύθην· κρινεῖς δ' αὐτός. ἐπίτηδες γάρ τοι τοῦτ' ἐγὼ γραμματεῖον περιηγόμην, εἰ ἄρα τῷ σχολῇ ἄγοντι τῶν ἐταίρων περιτύχοιμι. δοκεῖς οὖν μοι ἐν καλῷ σὺ τῆς σχολῆς εἶναι.

3 ΛΥΚ. Μακάριος γὰρ εἶ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκός, ὃς ἤδη λελουμένος τὴν κόνιν, καὶ τὸ λοιπὸν τῆς θείας ψυχαγωγούμενος μυθο-

γὰρ παλαιοὶ τὸν Ἑρμῆν ὡς ἔφρον τῶν ὁδῶν παρὰ τὰς ὁδοὺς ἔγραφον. ὅτε καὶ εἰ τι εὐρισκόν τινες ἐν ταῖς ὁδοῖς, τὰς αἰτίας τῷ Ἑρμῇ ἀντιθέου, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ παρανόμαζον Ἑρμαῖον καὶ Ἑρμαῖον. V.

9 Τοῦ τὸν δόλιχον) Δύναται καὶ, τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκός, καὶ τὸ τὸν δόλιχον νενικηκός. ἀλλ' ἐπεὶ τὴν περιττότητα τῶν ἄρθρων ὑποστήλλεσθαι εἰώθασιν Ἀττικαί, ἐν τῶν δύο ἀνάγκη παρεῖσθαι, συνεπακούεται γὰρ τὸ λοιπόν. εἰ μὴ γὰρ τὸ τ. ὅ εἴη, λείπει τὸ τὸν, καὶ ἔσται οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νενικηκός τὸν δόλιχον, συνεπακούεται γὰρ τὸ τὸ, ὃ καὶ φανυτέρον. εἰ δὲ τὸ τὸν δόλιχον εἴη, ἑλλείλει

τὸ τῆς γενικῆς ἄρθρον συνεπακούεσθαι οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νενικηκός τὸν δόλιχον. ἐγκριτέτερον δὲ ἔσται τοῦτο τοῦ προτέρου, καθότι φίλον Ἀθηναίοις τῶν ἄρθρων ἑλλειπείας τὰς πτώσεις προφέρειν, αὐτοὶ γὰρ ἀφικόμενοι φασὶ πρὸς βασιλεῖα, καὶ προσῆλθε βασιλεῖ. V.

ibid. Δόλιχον) Δόλιχος ὄνομα ὁρόμου ὅσπερ ἴσθι ὀκτὸ στάδια. ἐνταῦθ' Ὅμηρος συγκρίνει Δημοσθένην. καὶ δείκνυσιν μεγίστην εἰς ῥήτορα χάριν, καὶ τὸν βίον δι' ἐμνήναι Δημοσθένους, ἐν διαλέξει τοὺς ἐπαινεύς εἰσφέρειν. V.

10 Ψυχαγωγούμενος) Παραμυδούμενος, τέρπων. V.

Thersif. Equidem, inquit, eorum, quae vel nocte vel interdiu feci, affluentem facile ubertatem ad Homerum aut Theorem iure referre mihi videor. Divinitus enim quodammodo, & vatis instar velut Bacchico instinctu ad carmen incitatus sum. Iudicabis ipse. Consulto enim hunc libellum mecum detuli, si forte in sodalium aliquem otiosum inciderem. Videris ergo mihi pulchre otium habere.

Lyc. Nempe tu beatus es, inquam, idemque tibi usu venit, quod ei, qui curriculo vicerat, qui iam pulvere abluto, & reliquo se spectaculo oblectans, fabellas habere cum

λογεῖν πρὸς τὸν παλαιστὴν διανοεῖτο, ἐπιδόξον κληθήσε-
σθαι τῆς πάλης οὔσης. ὃ δ', Ἀλλ' ἐπὶ τῆς βαλβίδος
οὐκ ἂν ἐμβολόγεις, ἔφη· καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς νενικη-
κῶς τὸν δόλιχον τῶν ἐπῶν, ἐντροφᾶν ἀνδρὶ μάλα δὴ
κατορρώδουντι τὴν τοῦ σταδίου τύχην.

ΘΕΡΣ. Καὶ ὅς γελάσας, Ὡς δὴ σαι τὶ τῶν ἀτόρων
εἶπεν, ἐργασόμενος.

ΛΥΚ. Ἴσως γὰρ, ἔφη, ὁ Δημοσθένης ἐλάττονος ἢ 4
καθ' Ὅμηρον εἶναι σοι λόγου καταφαίνεται· καὶ σὺ
μὲν μέγα φρονεῖς, Ὅμηρον ἐπαινέσας· ἐμοὶ δὲ ὁ Δη-
μοσθένης σμικρὸν, καὶ τὸ μηδεὺς.

ΘΕΡΣ. Συκοφαντεῖς, ἔφη. διαστασιάσαιμι δ' οὐκ
ἂν τοὺς ἥρωες, εἰ καὶ πλείων εἰμὶ τὴν γνώμην πρὸς Ὁ-
μήρου τετάχθαι.

ΛΥΚ. Εὖγε, εἶπεν· ἐμὲ δ' οὐκ ἂν νομίζεις πρὸς τοῦ

5 Κατορρώδουντι) Φεβουμένη. V.

13 Πρὸς Ὁμήρου) Πρὸς προ
ὑπὲρ antiqui utuntur. Exemplum

ex Demosthene addita in Urba-
no. Πρὸς Ὁμήρου. πρὸς τοῦ Δη-
μοσθένους τετάχθαι. G.

palaestrita cogitabat, quo tempore iam iam vocandi ad cer-
tamen luctatores videbantur: at ille, *Verum*, inquit, in car-
ceribus non haberes fabulas. Sic tu mihi videris poetici cur-
riculi victor, illudere homini fortunam arenae vehemen-
ter extimescenti.

Thers. *Iste ridens*, Nempe, inquit, tanquam difficile quid-
dam aëuro.

Lyc. Forte enim, inquam, minoris tibi Demosthenes,
quam ut comparari cum Homero possit, esse orationis ar-
gumentum videtur. Itaque multum tibi places Homero lau-
dato: mihi vero Demosthenes laudandus parvum quiddam
& nihil est.

Thers. Calumniaris, inquit: noli ego in contentionem
vocare heroas, etsi magis fert animus ab Homero stare.

Lyc. Euge, inquam: me vero non putas stare malle a De-

5 Δημοσθένους; Ἀλλ' ἐπεὶ γε μὴ ταύτη τὸν λόγον ἀτιμάξεις κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, ὁῦλον ὡς τὴν ποιητικὴν ἔργον ἡγῆ μόνον, τοὺς δὲ ῥητορικοὺς λόγους καταφρονεῖς ἀτεχνῶς, οἷον ἱππεὺς παρὰ πεζοὺς ἐλαύνων.

ΘΕΡΣ. Μὴ μανείην, ἔφη, ταῦτά γε, καὶ εἰ πολλῆς δεῖ τῆς μανίας ἐπὶ τὰς ποιητικὰς ἰούσι θύρας.

ΛΥΚ. Δεῖ γάρ τοι καὶ τοῖς καταλογάδην, ἔφη, ἐνθέου τινὸς ἐπιπνοίας, εἰ μέλλουσι μὴ ταπεινοὶ φανεῖσθαι, καὶ Φαύλης Φροντίδος.

ΘΕΡΣ. Οἷδά τοι, ἔφη, ὦ ἐταῖρε, καὶ χαίρω πολ-
λάκις, ἄλλων τε δὴ λογοποιῶν, καὶ τὰ Δημοσθένους
ἐγγὺς τῶν Ὀμήρου τιθεῖς. οἷον λέγω τὴν σφοδρότητα,
καὶ πικρίαν, καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν. καὶ τὸ μὲν οἰνοβα-
ρές, πρὸς τὰς Φιλίππου μέβας, καὶ κορδακισμοὺς, καὶ

10 Καὶ χαίρω) Ἐνταῦθ' Ὀμήρου
συγκρίνει Δημοσθένην, καὶ δείκνυσι
μεγίστην εἰς ῥήματα χάριν, καὶ τὸν
βίον δὲ σεμνύνει Δημοσθένους, ἐν
διαλέξει τοὺς ἐπαίνους εἰσφέρων. V.

13 Ἐνθουσιασμόν) Ἐνθουσιασμός
λέγεται, ὅταν ἡ ψυχὴ ἐλλάμπεται
ὑπὸ τοῦ θεοῦ. V.

14 Κορδακισμοὺς) Κορδακισμός
ἡ αἰσχρὸς τῶν μίμνων φόφος. V.

mosthene? Sed quando non hac parte orationem nostram spernis, ob argumentum; apparet nimirum, solam te poëticen opus putare, oratoria vero opera contemnere simpliciter, equitis instar pedites praetervehentis.

Thers. Absit, ut eo usque, *inquit*, insaniam; licet multo sane furore opus est ad poëticas fores accedentibus.

Lyc. Quippe solutæ etiam orationis scriptoribus, *inquam*, divino quodam afflatu opus est, si velint non humiles videri, & cura exili.

Thers. Novi sane, *inquit*, & sæpe iuvat, cum scriptorum solutæ orationis aliorum, tum Demosthenis, vehementiam verbi causa, amaritudinem, & divinum illum instinctum, cum iisdem Homeri virtutibus contendere; & illud *Viste me-ro...* conferre cum ebrietasibus Philippi & saltationibus & lascii-

τὴν ἀσέλγειαν τὸ δ', Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, πρὸς τὸ, Δεῖ
γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τὰς ἀγαθὰς ὑποθεμένους
ἐλπίδας· καὶ τό·

Ἦκε μέγ' οἰμᾶζειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς,
πρὸς τό·

Πηλίκον ποτὲ στενάξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ
δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες. παραβάλλω δὲ
καὶ τὸν ρέοντα Πύθωνα, πρὸς τὰς Ὀδυσσεὺς νιφάδας
τῶν λόγων, καὶ τό·

Εἰ μὲν μέλλοιμεν ἀγῆρωτ' ἀθανάτω τε
Ἔσσεσθαι, πρὸς τό·

Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις τοῦ βίου θάνατος,
καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθεύδων τηρῇ. καὶ μυρίαί
γεγόνασιν αὐτῷ ἐπὶ ταυτὸν τῆς διανοίας ἐπιδρο-
μαί. Ἦδομαι δὲ καὶ πάθη, καὶ διαθέσεις, καὶ τροπὰς 6
λέξεως καταμανθάνων, καὶ τὰς ἀφαιρούσας τὸν κόρον
μεταβολὰς, καὶ τὰς ἐκ τῶν παρατροπῶν ἐπανόδους,
καὶ τὰς τῶν παραβολῶν σὺν τῷ καιρῷ γλαφυρότητας,

*via: istud vero, Auspicium felix unum... cum illo, Opor-
et enim bonos viros spe bona subnixos... & illud:*

*Heu multum ploret Peleus, agitator equorum, cum isto:
Quantos tandem gemitus edant illi viri, qui pro gloria & liber-
tate mortem appetivere? Confero autem etiam profluentem illum
Pythone, cum Ulyssis verborum nivibus; atque illud:*

*Si liceat, senio procul, immortalibus esse, ad illud:
Extremum enim omnibus hominibus vitae mors est, etiam si in
cavea quis conclusum se servet: & sexcenties illis contigit, ut
in eadem cogitata incurrerent. Delector vero etiam, cum
affectiones, & figuras, & immutationes dictionis observo,
& illas satietati medentes variationes, & illos e diverticu-
lis reditus, & suavitates illas comparationum ad vim ea-*

7 καὶ τὸ τοῦ τρόπου μισοβάρβαρον πανταχοῦ. Καί μοι πολλάκις ἔδοξεν (οὐ γὰρ ἂν τάληθές ἀποκρυφαίμην) εὐπρεπέστερον μὲν ῥαθυμίας Ἀττικῆς καθάπτεσθαι Δημοσθένους, ἢ τὴν παρρησίαν, ὡς Φασιν, ἀνειμένους, τοῦ τοὺς Ἀχαιοὺς Ἀχαιῖδας προσειπόντος· διαρκεστέραν δὲ τόνῳ πνεύματος τὰς Ἑλληνικὰς ἀποπληροῦν τραγωδίας, τοῦ μεταξὺ τῆς ἀκμαιοτάτης μάχης διαλόγου ἀναπλάττοντος, καὶ μύθοις τὴν Φορὰν σκεδαννύοντος.

8 Πολλάκις δὲ μετὰ τοῦ Δημοσθένους καὶ μέτρα κώλων, καὶ ῥυθμοὶ καὶ βάσεις, εὐκ ἔξω τῆς ποιητικῆς ἡδονῆς ἐμβιβάζουσιν, ὥσπερ οὐδ' Ὅμηρος ἑλλειπῆς ἀντιθέσεων, ἢ παρισώσεων, ἢ σχημάτων τραχύτητος, ἢ καθαρότητος. ἀλλ' εἰκοι Φύσει πως ὑπάρχειν, ταῖς δυνάμεσι τὰς ἀρετὰς ἐπιπεπλέχθαι. πόθεν γὰρ δὴ περι-

4 Ἀνειμένους) Ἐκλιυμένους, παρ-
ειμένους. V.

5 Διαρκεστέραν δὲ τόνῳ) Ὅτι
κατὰ τοῦτο κρίνεται Ὁμήρου Δη-
μοσθένους. V.

7 Τοῦ μεταξὺ) Ὅμηρος γὰρ
πεποίηκε τὸν Διομήδην τῷ Γλαύ-
κῳ, ἐργάσας ἡδὴ τῆς μάχης διεξο-
δικώτερον ἀναγνωρίζομενον τῷ λό-
γῳ. V.

rum penetrabilem adiunctas, & illud in moribus ubique elucens barbariei odium. Et mihi saepe visus est (neque enim verum diffimulaverim) decentius reprehendere so-
cordiam Atticam Demosthenes ille, qui frena, ut aiunt, dicendi libertati laxaverat, quam is, qui Achaïdum nomi-
ne Achaeos compellavit: ac pleniore spiritu Graecas ex-
plere tragoedias eo, qui in summo pugnae discrimine col-
loquia fingit, fabulisque dispergit *pugnantium* impetum. Sae-
pe vero cum Demosthene etiam dimensiones membrorum,
& numeri ac pedes, non absque poetica suavitate ingre-
diuntur, quemadmodum neque Homero sua desunt an-
titheta, aut exaequationes, aut asperitas figurarum, aut
mundities. Sed videtur natura quodammodo ita compara-
tum, ut *suae utrique* facultati virtutes velut *pinuo* imple-

Φροοίην ἂν τὴν σὴν Καλλιόπην, ταύτην δὲ γιγνώσκων·
 Ἄλλ' οὐδὲν ἤττον ταῦμὸν ἀγώνισμα τῶν εἰς Ὅμηρον
 ἐγκωμίων διπλάσιον ἔργον, ἢ τοὺς σοὺς εἰς Δημοσθέ-
 νην ἐπαίνους τίθῃμι, οὐ τοῖς μέτροις, ἀλλὰ τῇ ὑποθέσει,
 Φημί τῷ ταῦμὸν μὲν οὐκ ἔχειν ἐδραΐαν τινα κρητίδα ὑπο-
 βαλέσθαι τῶν ἐπαίνων, πλήν γε τῆς ποιητικῆς αὐτῆς·
 τὰ δ' ἄλλα, τὰ μὲν ἀσαφῆ, πατρίς, καὶ γένος, καὶ
 χρόνος. εἰ γοῦν τι σαφές αὐτῶν ἦν, οὐκ ἦν ἂν ἀμδί-
 λεκτος ἀνθρώποις ἕρις, πατρίδα μὲν διδόντων αὐτῶ,
 Ἰωνικὴν Κολοφῶνα, ἢ Κύμην, ἢ Χίον, ἢ Σμύρναν, ἢ
 Θήβας τὰς Αἰγυπτίας, ἢ μυρίας ἄλλας· πατέρα δὲ
 Μαίονα τὸν Λυδὸν, ἢ ποταμὸν, καὶ μητέρα Μελανώ-
 πην, Φασίην, ἢ νύμφην τῶν Δρυάδων, ἀνθρωπίνου γέ-
 νους ἀπορία· χρόνον δὲ, τὸν ἡρωϊκὸν ἢ τὸν Ἰωνικόν. καὶ

9 Πατρίδα.) *Lege Gellium: (III, 11.) Septem urbes certant de pa-
 tria insignis Homeri: Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamina, Ios, Argos,
 Athenae. G. Graece sic: Ἐπτὰ πόλεις διερίζουσι περὶ ρίζαν Ὀμήρου,
 Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφῶν, Σαλαμῖν, Ἴος, Ἄργος, Ἀθῆναι.*

xae sint. Unde igitur tuam ego Calliopen contempnam, ta-
 lem qui norim? Sed nihilo secius illud opus, in quo mihi
 decertandum est, laudum Homeri, altero tanto maius tuis
 in Demosthenem praeconiis pono, non quod carmina sunt,
 sed ob argumentum, aio: quoniam meum opus non habet
 firmam, quae subiici laudibus possit, crepidinem, extra
 ipsam poëticen: reliqua universa obscura praestim, ut pa-
 tria, genus, tempus, quo floruit. Quod si enim certum quid-
 quam horum esset, certamen anceps haud foret mortali-
 bus, patriam assignantibus illi Ionicam Colophonem, aut
 Cumas, aut Chium, aut Smyrnam, aut Aegyptias The-
 bas, aut sexcentas alias; patrem vero Maenonem Lydum,
 aut fluvium adeo, & matrem Melanopen aiunt, aut Nym-
 pham ex Dryadum genere, hominum defectu scilicet. Tem-
 pus porro vel heroicum ei assignant, vel Ionicum. Ac tan-

μηδ' ὅπως πρὸς τὸν Ἡσίοδον εἶχεν ἡλικίας σαφῶς εἰ-
 δέναι, ὅπου γε καὶ τοῦνομα πρὸ τοῦ γνωρίμου, τὸ Με-
 λησιγενῆ προκρίνουσι· τύχην δὲ, πενίαν, ἢ πάθος ὁμμά-
 των, ἀλλὰ μὴν βέλτιον εἶη καὶ ταῦτα ἔαν ἐν ἀσαφεὶ
 κείμενα. περιστερόν δὴ μοι κομιδῇ τὸ ἐγκώμιον, ποιήσιν
 ἄπρακτον ἐπαινέσαι, καὶ σοφίαν ἐκ τῶν ἐπῶν εἰκαζο-
 10 μένην συλλέγειν. Τὰ δὲ σὸν, ἔφη, κατὰ χειρὸς, ἐπί-
 δρομόν τε, καὶ λεῖον, ἐφ' ὠρισμένοις τε καὶ γνωρίμοις
 μόνον ὀνομάτων, οἷον ὄψον ἔτοιμον ἡδυσμάτων παρὰ σοῦ
 δεόμενον. τί γὰρ οὐ μέγα, καὶ λαμπρὸν ἡ τύχη τῷ Δη-
 μοςθένει προσῆψε; τί δ' οὐ γνώριμον; οὐκ Ἀθηναί μὲν
 αὐτῷ πατρίς, αἱ λιπαραὶ, καὶ αἰοίδιμοι, καὶ τῆς Ἑλ-
 λάδος ἔρεισμα; καίτοι λαβόμενος ἂν ἐγὼ τῶν Ἀθηναίων,
 ἐπὶ τῆς ποιητικῆς ἐξουσίας ἐπεισῆγον ἂν ἔρωτας θεῶν,
 καὶ κρίσεις, καὶ κατοικήσεις, καὶ δωρεάς, καὶ τῆς

rum abest, uti clare sciant, qua comparatione aetatis ad
 Hesiodum fuerit, *prione an aequalis, an posterior*, ut etiam
 nomen noto illi praeferant, Melesigenem. Fortunam de-
 nique *ei tribuunt* paupertatis, aut caecitatis. Sed nonne me-
 lius fuerit & haec pati in obscuro iacere? Ergo in angusto
 sane mihi *versatur* praedicatio, in laudanda poësi ab actu
 rerum abhorrente, & sapientia, quam versibus expressit,
 colligenda. ~~Quod~~ *autem opus, ita pergebat*, ad manum,
 percursu facile, & laeve, intra nomina solum definita &
 cognita, tanquam paratum quoddam pulmentarium, con-
 dimentis modo a te *adiuendis* indigens. Quid enim non
 magnum & clarum adiunxit fortuna Demostheni? quid
 non celebre? Non Athenae illi patria, nitidae illae & tot
 celebratae carminibus, columen illud Graeciae? Ego sane
 Athenas naetus, pro poëtica illa licentia inducerem amo-
 res Deorum & iudicia, & inhabitationes, & munera, &

Ἐλευσῖνα νόμων δέ, καὶ δικαστηρίων, καὶ πανηγύρεων,
 καὶ Πειραιῶς, καὶ ἀποικιῶν, καὶ τροπαίων θαλασ-
 τίων τε καὶ χερσαίων ἐπεισηγμένων, οὐδ' ἂν εἰς ἐπ'
 ἴσης ἀξίας ἐφικέσθαι δύναίτο τῷ λόγῳ, Φησὶν ὁ Δη-
 μοσθένης. ἀφθονία μὲν ἦν ἂν μοι περιττὴ πάντως. τὸ
 δ' ἐγκώμιον οὐκ ἂν ἀπαρτᾶν ἐνομιζόμεν, ἐν νόμῳ τοῖς
 ἐπαίνοις ὄν, ἐκ τῶν πατρίδων ἐπικοσμεῖν τοὺς ἐπαινου-
 μένους. Ἰσοκράτης δὲ παρεμπόρευμα τῆς Ἑλένης Φέρων
 ἐνέθηκε τὸν Θησέα. τὸ μὲν δὴ ποιητικὸν Φῦλον, ἐλεύ-
 θερον· σοὶ δ' ἴσως εὐλάβεια τὸ τῆς παροιμίας σκᾶμμα
 ἐπὶ τῇ ἀσυμμετρίᾳ ἐπαγαγέσθαι, μὴ σοι μεῖζον προσ-
 κέοιτο τοῦ πύγμαμα τῷ θυλάκῳ. Παρέντι δὴ τὰς II
 Ἀθήνας, ἐκδέχεται τὸν λόγον πατὴρ τριήραρχος, χρυ-
 σέα κρητὶς, κατὰ Πίνδαρον. οὐ γὰρ ἦν Ἀθήνησι λαμ-
 πρότερον τιμῆματος τριηραρχικοῦ. εἰ δὲ τοῦ Δημοσθέ-
 νους ἐτι κομιδῇ παιδὸς ὄντος, ἐτελεύτα, τὴν ὀρφανίαν

Eleusinem. Si vero insuper leges, iudicia, conventus so-
 lemnes, Piraeus, coloniae, & reportata terra marique tro-
 paea, inducantur; ne unus quidem pro dignitate assequi
 oratione possit, ut ait Demosthenes. Maxima igitur omni-
 no mihi esset dicendorum copia. Neque vero sic seponere
 laudationem mihi videar, cum in lege & formula laudandi
 sit illud ipsum, a patriis ornare, quos praedicandos sumi-
 mus. Isocrates autem corollarium laudum Helenae inferuit
 Thesea. Ac poetarum quidem natio libera. Sed tu fortasse
 metuis, ne illum e proverbio iocum contra proportionem
 violatam tibi arceffas, maioremque ipso sacco tabellam at-
 que inscriptionem dicaris apposuisse. Dimissis Athenis ora-
 tionem excipit Trierarchus pater, aurea, ut Pindari verbo
 utar, crepido. Nec enim ordo ac census maior tum Athe-
 nis Trierarchico. Si vero is, Demosthene adhuc puero
 admodum, fatis functus est, non calamitas putanda illa

οὐ συμφορὰν ὑποληπτέον ἀλλὰ δοξῆς ὑπόβεσιν, τὸ τῆς
 12 φύσεως γενναῖον ἀποκαλυπτούσης. Ὅμηρου μὲν οὖν
 οὔτε παίδευσιν, οὔτ' ἄσκησιν μνήμη κατ' ἱστορίαν παρ-
 ειλήθαμεν, ἀλλ' εὐθὺς ἀνάγκη τῶν ἐπαίων ἀπτεσθαι
 τῶν ὑπ' αὐτοῦ δεδημιουργημένων, ὕλην ἐκ τροφῆς, καὶ
 μελέτης, καὶ διδασκαλίας οὐκ ἔχοντα· μῆδ' οὖν ἐπὶ
 τὴν Ἡσιόδου δάφνην καταφυγόντα, τὴν ῥαθύμως καὶ
 τοῖς ποιμέσι τῶν ἐπῶν ἐπιπνέουσιν. σοὶ δὲ ἐνταῦθα δῆ-
 που πολὺς μὲν ὁ Καλλίστρατος, λαμπρὸς δ' ὁ κατὰ-
 λογος, Ἀλκιδάμας, Ἰσοκράτης, Ἰσαῖος, Εὐβουλίδης·
 μυρίων μὲν ἐφελκομένων Ἀθηήσι τῶν ἡδονῶν καὶ τοὺς
 πατρονομίας ἀνάγκαις ὑποκειμένους, ταχεῖας δ' οὔσης
 τοῖς μεираκίοις τῆς ἡλικίας εἰς τὰς τέρφεις ἀπολισθαί-
 νειν, παρὸν δ' αὐτῷ κατ' ἐξουσίαν κομᾶν, ἐκ τῆς τῶν
 ἐπιτρόπων ὀλιγωρίας, ὃ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς πολι-
 τικῆς ἀρετῆς κατεῖχε πόθος, ὅς αὐτὸν ἤγεν οὐκ ἐπὶ τὰς

14 Κομᾶν) Κόμην τρίφειν. V.

orbitas est, sed gloriae argumentum, cum generosam il-
 lam naturam aperiret. At Homeri neque institutionem ne-
 que exercitationem historiarum monumentis accepimus:
 sed statim necesse est illas attingere laudes, quas ipse sibi
 architectatus est, cum ex educatione, & exercitatione, at-
 que disciplina materiae nihil habeas, neque ad illam He-
 siodi laurum liceat confugere, quae nulla opera pastoribus
 etiam carmina adspiret. Tibi vero, quando ad hunc locum
 ventum est, multus est Callistratus, & splendorum no-
 minum catalogus, Alcidas, Isocrates, Isaeus, Eubuli-
 des. Cum vero sexcentae in Athenarum urbe voluptates
 illos etiam alliciant, qui patriae potestatis necessitati subie-
 cti sunt; facilisque sit illi adolescentulorum aetati ad vo-
 luptates prolapsio; liceret autem illi per tutorum negli-
 gentiam suo arbitrio luxuriari: philosophiae tamen civilis-
 que virtutis amor praevaluit, qui illum non ad Phrynae,

Φρύνης, ἀλλ' ἐπὶ τὰς Ἀριστοτέλους, καὶ Θεοφράστου,
καὶ Ξενοκράτους, καὶ Πλάτωνος θύρας. Κάνταῦθα, 13
ὦ βέλτιστε, Φιλοσοφοίης τῷ λόγῳ, διττὰς ἐπ' ἀνθρώ-
ποις ἐρώτων ἀγωγὰς, τὴν μὲν θαλαττίου τινὸς ἐρωτος
παράφορόν τε, καὶ ἀγρίαν, καὶ κυμαίνουσαν ἐν ψυχῇ,
Ἀφροδίτης πανδήμου κλύδωνα, φλεγμαινούσαις νέων
ὄρμαϊς, αὐτόχρημα θαλάττιον, τὴν δ' οὐρανίου χρυσῆς
τινος σειρᾶς ἔλξιν, οὐ πυρὶ καὶ τόξοις ἐντιθεῖσαν δυσάλ-
θεῖς νόσους τραυμάτων, ἀλλ' ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τοῦ κάλ-
λους ἀχραντόν τε καὶ καθάραν ιδέαν ἐξορμῶσαν, μα-
νία σῶφρονι τῶν ψυχῶν, ὅσαι Ζητὸς ἐγγύς, καὶ θεῶν
ἀγχίσποροι, φησὶν ὁ τραγικός. Ἐρωτι δὴ πάντα πόρι- 14
μα, κουρά, σπήλαιον, κάτοπτρον, ξίφος, γλῶτταν
διαρβρῶσαι, μετελθεῖν ὅψ' ἐκ τῆς ἡλικίας ὑπόκρισιν, μνή-
μην ἀκριβῶσαι, θορύβου καταφρονῆσαι, συνάψαι νύ-

1 Φρύνης) Πόριον. V. An πόριν, vel πόριν; Reitz. 14 Μετελθεῖν)
Ἀσκήν. V.

fed ad Aristotelis, & Theophrasti, & Xenocratis, & Plato-
nis fores egit. In hac orationis parte philosophari quoque,
vir optime, possis, duplices esse amorum in hominibus
agendi rationes, alteram marini cuiusdam amoris vagam,
feram, & fluctus in mente excitantem, popularis Vene-
ris procellam, aestuante adolescentium impetu revera ma-
rinam: alteram autem coelestis aureae cuiusdam catenae
tractionem, quae non igne aut fagittis insanabiles vulne-
rum morbos infligat, sed ad non marcescentem ipsius pul-
chritudinis puramque formam contendat, sano quodam il-
larum mentium furore, quae Iovis *propinquae*, & *proximi*
comites Deum Tragici verbo dicuntur. Amori nempe per-
via sunt omnia: tonsura, specus, speculum, gladius, ar-
ticulare linguam, iam provecta aetate, actioni dare ope-
ram, memoriam acuere, contemnere tumultum, noctes

κτας ἐπιπόνοις ἡμέραις. ἐξ ὧν τίς οὐκ οἶδεν ὁποῖος ὁ
 Δημοσθένης, ἔφη, σοι τὴν ῥητορικὴν ἐγένετο, ταῖς μὲν
 ἐννοίαις, καὶ τοῖς ὀνόμασι, καταπυκνῶν τὸν λόγον, ταῖς
 δὲ διαθέσειν ἐξακριβῶν τὰς πιθανότητας; λαμπρὸς
 μὲν τῷ μεγέθει, σφοδρὸς δὲ τῷ πνεύματι, σωφρονέστα-
 τος δὲ τὴν τῶν ὀνομάτων καὶ νοημάτων ἐγκράτειαν,
 ποικιλώτατος δ' ἐναλλαγαῖς σχημάτων. μόνος γέ τοι
 τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμφυ-
 15 χον, οὐ σφυρήλατον παρέϊχε τὸν λόγον. Οὐ γὰρ ὡς
 τὸν Αἰσχύλον ὁ Καλλισθένης ἔφη που λέγων, τὰς
 τραγωδίας ἐν οἴνῳ γράφειν, ἐξορμῶντα, καὶ ἀναφερ-
 μαίνοντα τὴν ψυχὴν, οὐχ οὕτως ὁ Δημοσθένης συνετίθει
 πρὸς μέθην τοὺς λόγους, ἀλλ' ὕδωρ πίνων· ἢ καὶ τὸν
 Δημάδην παῖξαι φασιν εἰς ταύτην αὐτοῦ τὴν ὕδροπο-
 σίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πρὸς ὕδωρ λέγοιεν, τὸν Δημο-

continuare diebus laboriosis: e quibus omnibus quis igno-
 rat, *inquit*, qualis tibi Demosthenes in dicendi facultate ex-
 stiterit, sententiis & verbis cum densaret orationem, tum
 moribus atque affectionibus animorum exprimendis pro-
 babilitatem pararet, magnitudine splendidus, contentione
 ac spiritu vehemens, idemque verborum pariter ac sen-
 tentiarum moderatione saluberrimus, & maxime varius in
 permutatione figurarum? Solus ille quidem oratorum, ut
 dicere ausus est Leosthenes, vivam ac spirantem, consoli-
 datamque orationem protulit. Non enim, ut de Aeschilo
 Callisthenes narrat, alicubi memorans tragoedias ab illo in
 vino scriptas, quo instigaret incenderetque animum; eodem
 modo per ebrietatem composuit orationem Demosthe-
 nes, sed aquam interim potans: unde etiam lufisse dicitur
 in hanc ipsius aquae bibendae consuetudinem Demades,
 alios dicere ad aquam, Demosthenem autem ad aquam

σθένην δὲ πρὸς ὕδαρ γράφειν. Πυθέα δὲ ὁ πρῶτος τῶν Δημοσθενικῶν λόγων ἀπόζειν ἐφαίνετο τοῦ νυκτερινοῦ λύχνου· καὶ τοῦτ' ἐμὲν, ἔφη, σοὶ τὸ χαρίον τοῦ λόγου, κοινὸν πρὸς τὴν ἐμὴν ὑπόθεσιν· οὐ γὰρ τοι μείων ὁ περὶ τὴν Ὀμήρου ποίησιν ὑπῆρχε καὶ μοὶ λόγος. Ἄλλ' εἰ 16 μετέοις ἐπὶ τὰς Φιλανθρωπίας, καὶ τὴν ἐν τοῖς χρήμασι Φιλοτιμίαν, καὶ τῆς πολιτείας τὴν ὅλην λαμπρότητα. καὶ ὁ μὲν ἦει συνεύρων, ὥς τὰ λοιπὰ προσθήσω· ἐγὼ δὲ γελάσας·

ΛΥΚ. Ἡ πού γε, ἔφη, διανοῇ καταχεῖν μου τῶν ὧτων, ὥσπερ βαλανεὺς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον;

ΘΕΡΣ. Νῆ Δία γε, εἶπε, δημοθονίας τε, καὶ χορηγίας ἐφελουσίους, καὶ τριηραρχίας, καὶ τεῖχος, καὶ τάφρον, καὶ λύσεις αἰχμαλώτων, καὶ παρθένων ἐκδόσεις, ἀρίστην πολιτείαν, καὶ πρέσβεις, καὶ νομοθεσίας, καὶ μέγεθος πολιτευμάτων ἐμπεσόν, γελῶν ἔπεισέ

8 Συνείρων) Συμπλήκων. V.

scribere. Pythaeae vero lucernam nocturnam olere videbatur illa Demosthenicarum orationum concinnitas. Et iste quidem locus, *inquit*, cum meo tibi argumento communis est: neque enim minor de Homeri poësi mihi quoque oratio suppeditat. Sed si ad humanissima illius opera venias, & honestissimum pecuniarum usum, & illum in republica administranda splendorem... *Atque ille sic continuans orationem incedebat, tanquam additurus reliqua. Ego vero ridens:*

Lyc. Numquid, *inquam*, perfundere aures meas cogitas, ut balneator aliquis, exhausturus orationem reliquam?

Thers. Sic est per Iovem, *inquit*, Epulas illas publicas; & voluntarias ludorum erogationes, & trierarchias, & moenia, & fossam, & captivorum liberationes, & elocationes virginum, quae optima gerendae reipublicae ratio est; & obitas legationes, & leges perlaras. Ac quoties illa rerum publice gestarum magnitudo in mentem venit, ri-

μοι, τοῦ τὰς ὀφρῦς συνάγοντος, καὶ δεδιότος μὴ λόγους τῶν Δημοσθένους αὐτὸν ἔργων ἐπιλίποιν.

- 17 ΛΥΚ. Ἴσως γὰρ, ἔφην, ὦ γὰθῃ, νομίζεις, ἐμὲ δὴ μόνον τῶν ἐν ῥητορικῇ βεβιωκότων, μὴ διατεθρυλλῆσθαι τὰ ὅλα ταῖς Δημοσθένους πράξεσιν;

ΘΕΡΣ. Εἶγε, ἔφη, περὶ τὸν λόγον ἐπικουρίας τινός, ὡς σὺ φῆς, δεόμεθα; πλὴν εἰ μὴ σε τὸναντίον κατέχει πάθος, οἷον αὐγῆς περιλαμπύσεως, οὐκ ἔχοις πρὸς λαμπρὰν τὴν Δημοσθένους δόξαν τὴν ὅψιν ἀπερεῖσαι. καὶ γὰρ αὐτός τι τοιοῦτον ἔφ' Ὀμήρῳ κατὰ τὰς ἀρχὰς πέπονθα. κατέβαλον γοῦν μικροῦ δεῖν, ὡς οὐκ ἀντιβλεπτόν ὄν μοι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν· εἴτ' ἐγὼ μὲν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἀνήνεγκα, δοκῶ μοι κατὰ σμικρὸν προσεβιζόμενος ἀντίον ὄραν. καὶ μὴδ' ἀποτρέπων, ὥσπερ ἡλίου τὰς ὄψεις, νόθος τοῦ τῶν Ὀμηριδῶν γένους ἐλέγχεσθαι.

- 18 Σοὶ δέ μοι φαίνεται καὶ τοῦτο, ἔφη, πολὺ ῥᾶον, ἢ

derè subit hominem contrahentem supercilia, ne oratio se de factis Demosthenis deficiat.

Lyc. Namque tu forte putas, *inquam*, solum me eorum, qui in oratoria arte aetatem contrivimus, non habere aures frequentatas Demosthenis actionibus?

Thers. Si quidem, *inquit*, auxilio quodam ad illam orationem, ut tu ais, opus habeamus: nisi forte contra ea illud tibi accidit, ut veluti splendore quodam circumfulgente, defigere obrutum in claro adeo Demosthenis fulgore nequeas. Etenim ipsi mihi simile quiddam in Homero ab initio usu venit. Parum enim abfuit, quin abiicerem, quod obrutum defigere in argumento mihi non posse viderer. Deinde nescio quomodo me recepi, ac videor mihi paulatim ad contra intuendum assuefactus esse, nec amplius avertendis velut a Sole oculis, nothus & *infutitus* Homeridarum generis deprehendi. Tibi vero etiam hoc multo esse

κατ' ἐμὲ εἶναι. τῆς μὲν γὰρ Ὀμήρου δόξης, οἷον ἐπὶ
 μιᾷ ὁρμῶσθαι τῆς ποιητικῆς δυνάμεως, ἀβρόως ἐξ
 ἀνάγκης ἢ ἀπάσης λαβεῖσθαι· σὺ δ' εἰ μὲν ἐπὶ τὸν
 Δημοσθένην ὅλον ἐφάπαξ τῇ γνώμῃ τράποις, καὶ μά-
 λα ἂν ἀπορῴης περὶ τὸν λόγον ἄττων, οὐκ ἔχων ὅτου
 πρώτου τὴν γνώμην λάβοις, καθάπερ οἱ λίχνοι πά-
 σχουσι περὶ τὰς Συρακουσίου τραπέζας, ἢ οἱ Φιλήκοι.
 καὶ Φιλοθεάμονες, εἰς μυρίας ἀκουσμάτων καὶ θεα-
 μάτων ἡδονὰς ἐμπέσόντες· οὐκ ἔχουσι γὰρ ἐφ' ἣν ἔλ-
 θωσιν, ἀεὶ τὴν ἐπιθυμίαν μετατιθέντες. οἶμαι δὲ καὶ σὲ
 μεταπηδᾶν, οὐκ ἔχοντα ἐφ' ὃ, τι σταίης, ἐν κύκλῳ σε
 περιελκόντων, Φύσεως μεγαλοπρεποῦς, ὁρμῆς διαπύ-
 ρου, βίου σώφρονος, λόγου δεινότητος, τῆς ἐν ταῖς πρά-
 ξεσιν ἀνδρίας, ληρμάτων πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπερ-
 οφίας, δικαιοσύνης, Φιλανθρωπίας, πίστεως, Φρονή-
 ματος, συνέσεως, ἐκάστου τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων

facilius, mihi videtur, quam meum mihi negotium. Etenim
 Homeri gloria, ad unam poëticam facultatem cum refera-
 tur, confertim necessario tota arripienda fuit. Tu vero si
 ad totum simul Demosthenem advertas animum, omnino
 dubites trepidans circa orationem, nec habens, quid pri-
 mum cogitatione arripias; quale quid gulosis accidit ad Sy-
 racusanas mensas, aut cupidis audiendi videndique homi-
 nibus, si in sexcentas auditionum spectaculorumque vo-
 luptates incidunt; nec enim quò se vertant habent, trans-
 ferentes perpetuo cupiditatem. Puto autem, te quoque huc
 illuc salire, nec habere, ubi consistas, orbe quodam te huc
 illuc trahentibus ingenio magnifico, inflammato impetu,
 vita temperanti, vi dicendi, fortitudine in rebus gerendis,
 multorum magnorumque quaestuum contemptu, iustitia,
 humanitate, fide, sensu, prudentia, unoquoque de mul-
 tis illis & magnis facinoribus reipublicae causa susceptis.

πολιτευμάτων. ἴσως οὖν ὁρῶν ἔνθεν μὲν ψηφίσματα, πρέσβεις, δημηγορίας, νόμους, ἐκείθεν ἀποστόλους, Εὐβοίαν, Μέγαρα, τὴν Βοιωτίαν, Χίον, Ῥόδον, τὸν Ἑλλησπόντον, Βυζάντιον, οὐκ ἔχεις ὅποι τὴν γνῶμην ἀπο-
 19 κλίνης, συμπεριφερόμενος τοῖς πλεονεκτήμασιν. Ὡσπερ οὖν ὁ Πίνδαρος, ἐπὶ παλλὰ τῷ νῶ τραπόμενος, οὕτω πως ἠπόρηκεν,

Ἴσμηνόν, ἢ χρυσηλάκατον Μελίαν,

ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος,

ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,

ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλῆος,

ἢ τὰν Διονύσου πουλυγαῖέα τιμὰν,

ἢ γάμον λευκωλένου Ἀρμονίας ὑμνήσομεν;

οὕτωςί δέ καὶ σύγε ταῦτ' ὅν τινας ἀπορεῖν, λόγον, ἢ βίον, ἢ ῥητορικὴν, ἢ φιλοσοφίαν, ἢ δηματογωγίαν, ἢ τὸν

8 Ἴσμηνὴν καὶ χρυσάλακα) Ἀρχαὶ ταῦτα τῶν Πινδάρου τοῦ μελοποιοῦ ὕμνων. V.

14 Οὕτωςί δὲ καὶ σύγε) Γραμ. οὕτως οἶδεν. καὶ σὺ ταυτὶ ὅσας ἀπορεῖν. G.

Fortasse igitur videns hinc decreta, legationes, conciones, leges, hinc classes, Euboeam, Megara, Boeotiam, Chion, Rhodum, Hellepontum, Byzantium, non habes, quo mentem deflectas, quem *τοι* praeclara *velut* auferant. Quemadmodum ergo Pindarus, ad multa animum circumferens, ita fere dubitat,

Ismenon utrum, aureo an Melian colo,

Cadmumne, spartos an genus inclutum,

An caerulea flammea Thebes,

Vimne conantem omnia Herculeam,

Bacchine patris laetos canemus honores?

Candidae connubiane Harmonies?

ita tu quoque simili ratione videris ambigere, orationemne an vitam, oratoriam an philosophiam, populi regendi ar-

Θάνατον τάνδρὸς ὑμνητέον. Ἔστι δ' οὐδέν ἔργον ἐκφυ- 20
γεῖν, ἔφη, τὴν πλάνην, ἀλλ' ἐνὸς αὐτοῦ δὴ λαβομενος, ἡ
τῆς ῥητορικῆς καθ' αὐτήν, εἰς ταύτην κατὰθου ταῦτον τὸν
λόγον. ἰκανὴ γ' ἂν σοι οὐδ' ἡ Περικλέους, ἐκείνου μὲν
γε τὰς ἀστραπάς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς τι κέν-
τρον δόξῃ παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτὴν γε οὐχ ὁρῶμεν,
δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμανον ἔχουσιν,
εὐδ' οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον, καὶ
κρίσιν. τὰ δὲ τοῦ Δημοσθένους ἄλλα σοὶ καταλελείφθω
λέγειν, εἰ ταύτῃ τράποιαι. Πρόσγε μὲν τὰς τῆς ψυχῆς 21
ἀρετάς, ἢ τὰς πολιτείας αὐτοῦ τραπομένῳ, καλὸν μίαν
ἡγτιναοῦν ἀποτέμενυσθαι τὴν διατριβήν· εἰ δὲ βούλοιο
δαψιλιῶς, δύο καὶ σὺντρεῖς ἐλόμενον, ἔχειν ἀποχρῶσαν
λόγων ὑποβολήν. πολλὴ γὰρ ἐν ἅπασιν ἡ λαμπρότης.
εἰ δ' οὐκ ἐκ τοῦ παντός, ἀλλ' ἐκ μέρους ἐπαίνεσόμεθα·

tem an mortem viri, praedicare oporteat. Nullo vero la-
bore, *inquit*, oberrationem effugeris: sed quamcunque par-
tem arripiens, aut eloquentiam per se *spectatam*, in eam
hanc orationem conferto. Apti tibi *hic* fuerit *eloquentia* Pe-
riclis. Illius nos quidem fulgura ac tonitrua, ac Suadae il-
lum aculeum, fama accepimus; sed ipsam non videmus
eloquentiam: scilicet praeter formam qualemcunque animo
conceptam stabile & solidum nihil habentem, neque quod
temporis illud examen iudiciumque possit sustinere.... Re-
liqua vero Demosthenis praetermittenda tibi, huc si ver-
teris, fuerint. Ad animi autem virtutes aut praeclare in re-
publica facta converso decens fuerit, quodcunque inde de-
cerpere dicendi argumentum, aut si largiter facere volue-
ris, duobus, summum tribus delectis, habere satis mate-
riae ad dicendum subiectae, tantum est claritatis in singu-
lis. Si vero non in universum, sed ex parte laudare veli-

νόμος μὲν γὰρ Ὀμηρικὸς, ἡρώων ἐπαίνους ἐκ μερῶν διατίθεσθαι, ποδῶν, ἢ κεφαλῆς, ἢ κόμης, ἥδη δὲ καὶ τῶν φορημάτων, ἢ ἀσπίδων, μαμπτόν δ' οὐδὲ τοῖς θεοῖς ἐγένετο, ὑμνεῖσθαι πρὸς τῶν ποιητῶν, ἐξ ἡλακότης, ἢ τόξων, ἢ τῆς αἰγίδος, μήτι γε δὴ μέρους σώματος, ἢ τῆς ψυχῆς τῶν εὐεργεσιῶν δὲ οὐδὲ δυνατόν ἐφάπαξ ἔλθειν. οὐκ οὐδ' ὁ Δημοσθένης αἰτιάσεται, καθ' ἐν τῶν αὐτοῦ καλῶν ἐπαινούμενος· ἐπεὶ τό γε σύμπαν οὐδ' αὐτὸς ἂν αὐτὸν ἐξαρκέσειεν ἐπαινέσαι.

22 Ταῦτα τοῦ Θερσαγόρου διελθόντος,

ΛΥΚ. Οἶμαί σε, ἔφη, ἐν ἐπιδεδείχθαί μοι βουλόμενον, τὸ μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι, τῶν λόγων παρεμπόρευμα πεποιῆσθαι τὸν Δημοσθένην, τὰ περὶ τοῖς ἐμμέτροις προστιθέντα.

ΘΕΡΣ. Σοὶ μὲν οὖν, ἔφη, τὴν ῥασιάνην ὑποτιθεῖς,

mus, praeſto quidem Homericæ lex eſt, Heroum laudes inſtituere e partibus, pedibus, aut capite, aut comæ; iam vero etiam ex geſtaminibus, aut ſcutis, cum indignum Dis non fuerit cantari a poëtis ob colum, aut ſagittas, aut ægidem, nedum ob corporis partem aut mentis adeo; per beneficia autem ire ſingula nemini datum ſit. Ergo neque aegre feret Demotheſenes, ſe ab uno eorum, quæ pulchra in ipſo ſunt, laudari: quandoquidem univerſitati ſuarum laudum ne ipſe quidem par eſſe videatur.

Haec ita percurrente Therſagora,

Lyc. Puto ego, *inquam*, te, cum illud unum demonſtratum mihi cuperes, non ſolum poëtam te bonum eſſe, illud quaſi corollarium feciſſe Demotheſenem, ſoluta oratione adiuncta carminibus.

Therſ. *Ille*, Facilitatem tibi, *inquit*, negotii tui ob oculos poſiturus eo provectus ſum, orationem ut percurre-

προήχθην ἐπιδραμεῖν τὸν λόγον, εἴ τι τῆς Φραντίδος ἀνεῖς, ἀκροατῆς ἡμῶν γένοιο.

ΛΥΚ. Προὔργου τοίνυν, ἔφη, σοὶ γέγονεν οὐδέν, εὖ ἴσθι. σκόπει δὲ μὴ καὶ πλεόν ἢ γεγονὸς θάτερον.

ΘΕΡΣ. Καλὸν ἂν λέγοις, ἔφη, τὸ ἴαμα.

ΛΥΚ. Σὺ γὰρ, ἔφη, ἀγνοεῖς, οἶμαι, τὸ παρὸν ἄπορον, εἴτα ἱατροῦ δίκην τὸ τοῦ νασοῦντος σαθρὸν ἀγνοήσαντος ἄλλο θεραπεύεις.

ΘΕΡΣ. Ὅτι τί δή;

ΛΥΚ. Σὺ μὲν, ἃ ταραξείειν ἂν τὸν πρῶτον ἰόντα πρὸς τὸν λόγον, ἐπεχείρησας ἰᾶσθαι, τὰ δ' ἤδη κατηνάλωται παλαιαῖς ἐτῶν περιόδοις. ὥστε ταύτης τῆς ἀπαρίας ἑωλά σοι τὰ ἰάματα.

ΘΕΡΣ. Τοῦτο δ' οὖν, ἔφη, σοὶ τόγε ἴαμα. χρὴ μὲν-

³ Προὔργου) Προέργου πλέον. Ἰσοκράτης φησὶ, ἵνα προὔργον τοι γίνηται, ἀπὲρ τοῦ πλέον. V.

rem, & levia tibi illius vestigia signarem, si quid de cura tua remittens, operam dare mihi recitanti velles.

Lyc. Noris, inquam, nihil te quidquam profecisse. Ac vide, ne illud alterum [illa difficultas, quae me angit] etiam auctum sit.

Thers. Praeclaram, inquit, mihi medicinam narras.

Lyc. Nempe, inquam, difficultatem praesentem ignoras, deinde medici instar laborantem partem ignorantis, aliam curas.

Thers. Quid ita?

Lyc. Tu quidem iis, quae turbare forte eum queant, si quis primum ad eiusmodi orationem aggrediatur, mederi conatus es: at illa olim consumta sunt antiquis annorum anfractibus. Igitur difficultatis huius obsoletae sunt tuae medicinae.

Thers. Haec ipsa ergo, inquit, medicina tibi suppeditat.

τοι καβάπερ ὁδοῦ, θάρραλεωπάτην εἶναι τὴν συνηθ-
στάτην.

- 23 ΛΥΚ. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον, προὔβემην, ἥ Φασὶν
Ἀνίκηριν τὸν Κυρηναῖον Φιλοτιμηθῆναι πρὸς Πλάτωνά
τε, καὶ τοὺς ἐταίρους. τὸν μὲν γὰρ Κυρηναῖον ἄρματη-
λασίαν ἐπιδεικνῦντα, πολλοὺς περὶ τὴν Ἀκαδημίαν
ἐξελαύνειν δρόμους, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἄρματοτροχίας ἀπακ-
τας, μηδὲν παραβάντα, ὥσθ' ἐνὸς δρόμου σημεῖα κατὰ
τῆς γῆς ὑπολείπεσθαι· τοῦμόν δέ γε, τὸναντίον σπεύ-
δει, τὰς ἄρματοτροχίας ἀλεεῖν· οὐ μάλα ῥάδιον δ',
οἶμαι, καινουργεῖν ὁδοὺς, τῶν τετριμμένων ἐκτρεπόμενον.

ΘΕΡΣ. Ἀλλὰ τοι τὸ Παύσωνος, ἔφη, σοφόν.

ΛΥΚ. Πᾶσιον; ἔφη· οὐ γὰρ ἀκήκοα.

- 24 ΘΕΡΣ. Παύσωνι τῷ ζωγράφῳ Φασὶν ἐκδοθῆναι
γράψαι ἵππον καλινδούμενον· τὸν δὲ γράψαι τρέχον-

Nempe velut viam, turissimam oportet esse eam, quae tri-
tissima est.

Lyc. Male narras. Nam contrariam, inquam, ego mihi
proposui illi, in qua gloriam appetuisse dicitur Cyrenaeus
Anniceris apud Platonem eiusque sodales. Cyrenaeum enim
aiunt, cum aurigandi peritiam ostentaret, multa circum
Academiam egisse curricula, per eandem omnia orbitam,
quam nusquam egrederetur, ita ut curriculi non nisi unius
in solo vestigia relinquerentur. Mea vero contraria scilicet
est ratio, qui evitare orbitam studeam. Non nimis autem
facile arbitror, novas comminisci vias, declinaris his, quae
tritae sunt.

Thersf. Verum enimvero sapiens, inquit, Pausonis com-
mentum est.

Lyc. Quodnam? inquam: nec enim audiui.

Thersf. Pausoni pictori pingendum locatum aiunt equum
voluptantem se; ac illum pinxisse currentem, multumque

τα, καὶ πολὺν κονιορτὸν περὶ τὸν ἵππον ὥς δ' ἔτι γρά-
 φοντος, ἐπιστῆναι τοῦ ἐκδόντα, μέμφεσθαι, μὴ γὰρ
 τοῦτο προστάξαι τὸν οὖν Παύσωνα τοῦ πίνακος τὰ
 μετέωρα κάτω περιαγαγόντα, τῷ παιδί τὴν γραφὴν
 ἐπιδεῖξαι κελεύσαι, καὶ τὸν ἵππον ἔμπαλιν κείμενον
 ὁφθῆναι καλινδούμενον.

ΛΥΚ. Ἡδὺς εἶ, ἔφη, Θερσαγόρα, ἀν μίαν οἷ με
 στροφὴν μεμηχανῆσθαι τοσούτων ἐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ πά-
 σας στροφάς, καὶ περιαγωγὰς ἐναλλάττοντα, καὶ
 μετατιθέντα, δεδιέναι μὴ τὸ τελευταῖον πάθοιμι τὸ τοῦ
 Πρωτέως.

ΘΕΡΣ. Ποῖον, ἔφη, πάθος;

ΛΥΚ. Τὸ γεγόμενον, ὃ φασιν αὐτὸν γενέσθαι, δρα-
 σμὸν ἐξευρίσκοντα τῆς ἀνθρωπίνης ὀψευς, ἐπεὶ κατηνα-
 λώκει πάσας ιδέας ἀν θηρίων, καὶ φυτῶν, καὶ στοι-
 χείων, αὐτῷ αὖ πενία μορφῆς ἐπεισάκτου, Πρωτέα
 γενέσθαι.

*circa equum sublatum pulverem. Pingenti supervenisse qui
 locaverat, questumque: neque enim hoc se iussisse. Pauso-
 nem itaque imperasse puero, ut summis tabulae versus
 ima conversis, picturam ostenderet, sicque equum in-
 versum volutari visum esse.*

*Lyc. Suavis homo es, inquam, Therfagora, si putas,
 unam me tot annorum hominum conversionem machina-
 ri, non potius conversiones omnes & circumductiones
 mutare, ac transponere, ac sic quoque metuere, ne idem
 mihi denique, quod Proteo, usu veniat.*

Thers. Quid illud est, inquit?

*Lyc. Ne fiam, inquam, quod ille factus est, cum huma-
 nam speciem studeret effugere: quando consumtis formis
 omnibus animantium, plantarum, elementorum, rursus
 denique adscititiae formae inopia, Proteus factus est.*

25 ΘΕΡΣ. Σὺ μὲν, εἶπεν, ὑπὲρ τὸν Πρωτέα μηχανᾷ
τὴν ἐμὴν ἀκρόασιν ἀποδιδράσκειν.

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ ἄγαθε, ἔφην, τοῦτο. παρέξω γοῦν
ἐμαυτὸν ἀκροᾶσθαι, παρὲς τὴν ἐπηρτημένην Φροντίδα.
τάχα γὰρ ἂν τι περὶ τοῦ σοῦ κηήματος ἄφροντις γε-
νόμενος, καὶ τῆς ἐμῆς ὠδίνος συμΦροντίσαις. Ὡς οὖν ἐδό-
κει ταῦτα αὐτῷ, καθίσαντες ἐπὶ τῆς πλησίον κρηπίδος,
ἐγὼ μὲν ἠκροώμην, ὃδ' ἀνελέγετο μάλα γενναῖα ποιή-
ματα. μετὰ δ' ὥσπερ ἐνθαυς γενόμενος, ἐπιπτύξας
τὸ γραμματεῖον,

ΘΕΡΣ. Κομίζου τὸν ἀκροατικὸν, ἔφη, μισθὸν,
καθάπερ Ἀθήνησιν ἐκκλησιαστικὸν, ἢ δικαστικόν·
ἀλλ' ὅπως εἴσῃ μοι χάριν.

ΛΥΚ. Χάριν μὲν, ἔφην, εἴσομαι, καὶ πρὶν ὅ, τι καὶ
26 λέγεις εἰδέναι. Τί δ' ἐστὶν ὅ, τι καὶ λέγεις;

ΘΕΡΣ. Μακεδονικοῖς, εἶπεν, ἐντυχὸν τῆς βασιλικῆς

Thers. Tu quidem supra illum Protea, *inquie*, meae re-
citationis effugiendae rationes comminisceris.

Lyc. Non hoc, *inquam*, vir optime. Dabo enim tibi hanc
audiendi operam, omissa parumper, quae incumbit mihi, cu-
ra. Forte enim parte curarum de tuo foetu liberatus, etiam
meae parturitionis curam una suscipies. Cum igitur ita illi
quoque videretur, in proximo aggere assidentes, audiebam ego,
ipse recitabat generosa sane carmina. Inter recitandum vero sa-
natico velut impetu correptus, complicatis tabellis suis,

Thers. Cape tibi, *inquit*, auditionis tuae mercedem, ut
Athenis concionis obitae, aut iudicii. Sed ut gratiam mihi,
inquit, habeas.

Lyc. Habebo equidem, *inquam*, prius etiam, quam,
quid sit, quod dicis, norim. Sed quid est, de quo dicis?

Thers. In Macedonicos, *inquit*, regiae domus commen-

οἰκίας ὑπομνήμασι, καὶ τότε ὑπερῆσθεις, τὰ βιβλίον
οὐ κατὰ πάρεργον ἐκτησάμεν· καὶ νῦν ὑπεμνήσθην
ἔχων οἰαδὲ. γέγραπται δ' ἄλλα τε τῶν Ἀντιπάτρῳ
πραχθέντων ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ περὶ Δημοσθένους· ἃ
μοι δοκεῖς οὐκ ἂν παρέργως ἀκοῦσαι.

ΛΥΚ. Καὶ μὲν, εἶπον, ἤδη γέ σοι τῶν εὐαγγελίων
χάρις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν. ἐγὼ μὲν οὐκ ἀπο-
λέψομαί σου πρὶν ἢ τὴν ὑπόσχεσιν ἔργον σοι γενέσθαι·
σύ δ' εἰστιάκας μὲν με λαμπρῶς τὴν Ὀμήρου γενέ-
θλιον, εἰκας δ' ἐστιάσειν αὐτὸς καὶ τὴν Δημοσθένους.
Ὡς οὖν ἀνέγνω τὰ λοιπὰ τοῦ γραμματείου, διατρί- 27
ψαντες ὀλίγον, ὅσον ἀποδοῦναι τῷ ποιήματι τοὺς δι-
καίους ἐπαίνους, ἤειμεν εἰς τοῦ Θερσαγόρου, καὶ μόλις
μὲν, ἐπιτυγχάνει δὲ τῷ βιβλίῳ, καὶ γὰρ λαβὼν τότε
μὲν ἀπηλλαττόμεν. ἐντυχὼν δ' οὕτω τὴν γνώμην διετέ-
θην, ὥς οὐδὲν τι περιτρίψας, ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν ὀνομάτων

tarios incidi, ac tum mirifice delectatus, non perfunditorie
libellum emi. Et modo domi me habere recordatus sum,
Scripta ibi sunt cum alia de rebus ab Antipatro domi ge-
stis, tum de Demosthene, quae mihi non obiter auditu-
rus esse videris.

ΛΥC. Et nunc, inquam, pro istoc nuntio eam tibi gra-
tiam persolvo, ut reliquos etiam versus tuos audiam: ne-
que vero te relinquam ante, quam fides promissis tuis
constiterit. Magnificis tu me epulis Homeri nataliciis ac-
cepisti, ac Demosthenis quoque similibus videris acceptu-
rus. Cum igitur reliqua ex tabellis recitasset, commemorati pau-
lum, dum dignae poemati laudes tribuerentur, Thersagorae do-
mum ivimus; & vix quidem, sed invenit tamen libellum. Quo
ego accepto tum discedebam. Lecto autem in eam veni sententiam,
ut nihil immutatum, sed ipsis totidem nominibus & verbis illum

τε καὶ ῥημάτων ὑμῖν ἀναλέξομαι. οὐδὲ γὰρ τῷ Ἀσκλη-
 πϊῳ μείον τι γίγνεται τῆς τιμῆς, εἰ, μὴ τῶν προσιόντων
 αὐτῷ ποιησάντων ἄσματα, τὰ Ἀλυσσάδημου τοῦ Τροι-
 ζηνίου, καὶ Σοφοκλέους, ἀδεται, καὶ τῷ Διονύσῳ, τὸ
 μὲν ποίησιν καινὴν ποιεῖν, καμωδίας, ἢ τραγωδίας,
 ἐκλείπεται· τὰ δ' ἑτέροις συντεθέντα, τοῖς νῦν εἰς μέσον
 ἐν καιρῷ κομίζουσι χάριν οὐκ ἐλάττω φέροι, τῷ τὸν
 28 θεὸν δοκεῖν τιμηκέναι. Τὸ μὲν οὖν βιβλίον, τοῦτα
 (ἔστι δὲ τῶν ὑπομνημάτων τὸ προσῆκον ἡμῖν μέρος τὸδε
 δράμα) τὸ βιβλίον φησὶν, Ἀντιπάτρῳ μεμνησθαι
 παρόντα τὸν Ἀρχίαν. ὃ δ' Ἀρχίας, εἴ τις ἄρα τῶν νεω-
 τέρων ἀγνοεῖ, τοὺς Φυγάδας ἐτέτακτο συλλαμβάνειν.
 ἐπέσταλτο δ' αὐτῷ καὶ Δημοσθένην ἀπὸ τῆς Καλαυ-
 ρίας πείσαι μᾶλλον, ἢ βιάσασθαι πρὸς τὸν Ἀντίπα-
 τρον ἥκειν. καὶ δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύ-
 τῃς ἢ τῆς ἐλπίδος, τὸν Δημοσθένην αἰεὶ προσδοκῶν. ὥς
 οὖν ἤκουσεν ἀπὸ τῆς Καλαυρίας ἤκοντα τὸν Ἀρχίαν,

vobis praelegam. Neque enim minus honoris habetur Aesculapio,
si, cum nemo saluantium fecit cantica, Alisodemum Troezenii &
Sophoclis carmina canuntur: & Baccho novum carmen scribere,
Comoedias, Tragoediasve, desitum est; sed quae ab aliis com-
posita sunt, ea hos, qui in medium opportune proferunt, non
minus commendant, quod sic honorem habuisse Diis videntur.
Liber itaque hic, (est autem commentariorum Macedonicorum
ea pars, quae ad nostram rem pertinet, colloquium) liber ergo
refert, Antipatro indicatum esse, adesse Archiam. Porro hic Ar-
chias, si quis iuniorum forte ignorat, comprehendendis exsulis
fuera praefectus, ac mandata acceperat, Demosthenem persuasioni-
bus potius, quam vi, eo adducendi, ut a Calauria veniret ad An-
tipatrum. Ac fuerat spe ista suspensus Antipater, in dies exspe-
ctans Demosthenem. Cum igitur audisset, e Calauria venire Ar-

εὐθύς ὥς εἶχεν ἐκέλευσεν εἶσω καλεῖν. Ἐπεὶ δ' εἰσῆλ- 29
θεν, αὐτὸ φράσει τὰ λοιπὰ τὸ βιβλίον.

APX. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε.

ANT. Τί δ' οὐ μέλλω χαίρειν, εἰ Δημοσθένην
ἤγαγες;

APX. Ἦγαγον ὥς ἐδυνάμην· ὑδρίαν γὰρ κομίζω
τῶν Δημοσθένους λευφάνων.

ANT. Ἀπ' ἐλπίδος γε μὴν ἔσφηλας, ὦ Ἀρχία.
τί γὰρ τῶν ὀστῶν, καὶ τῆς ὑδρίας, Δημοσθένην οὐκ
ἔχοντι;

APX. Τὴν γὰρ ψυχὴν αὐτοῦ, ὦ βασιλεῦ, πρὸς
βίαν κατέχειν ἀδύνατον.

ANT. Τί δ' οὐ ζῶντα κατευλήφατε;

APX. Κατευλήφαμεν.

ANT. Κατὰ τὴν ὁδὸν οὖν τέθνηκεν;

APX. Οὐκ, ἀλλ' οὐπερ ἦν, ἐν Καλαυρίᾳ.

*etiam, statim, ut erat, intro eum iussit vocari. Ingressus ille...
Sed ipse libellus dicet reliqua.*

Arch. Salve, Antipater.

Ant. Quidni salvus sim, si adduxisti Demosthenem?

*Arch. Adduxi, ut potui. Urnam enim reliquiarum De-
mosthenis affero.*

*Ant. A spe deiecisti me, Archia. Quo enim mihi ossa
& urna, Demosthenem ipsum non habenti?*

*Arch. Nempe per vim, o Rex, retineri anima viri non
poterat.*

Ant. Cur vero vivum non comprehendistis?

Arch. Comprehendimus.

Ant. Ergo in via periit?

Arch. Non, sed ubi erat, in Calauria.

ANT. Τάχα τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας, οὐ θεραπεύοντων τὸν ἄνθρωπον;

APX. Ἄλλ' οὐδ' ἐφ' ἡμῶν ἐγένετο.

ANT. Τί Φῆς; αἰνίγματα λέγεις, ᾧ Ἀρχία, ζῶντα λαβόντες οὐκ ἔχετε.

30 APX. Οὐ γὰρ ἐκέλευες τὴν τε πρώτην μὴ βιάζεσθαι; καίτοι πλέον ἂν οὐδὲ βιασαμένοις οὐδὲν ἦν· καὶ γὰρ οὖν ἐμελήσαμεν.

ANT. Οὐκ εὖγε ὑμεῖς οὐδὲ μελήσαντες· ἴσως οὖν ἐκ τῆς ὑμετέρας τέθνηκε βίας.

APX. Ἡμεῖς μὲν αὐτὸν οὐκ ἀπεκτείναμεν, βιάζεσθαι δὲ αὐτὸν μὴ πείθουσιν ἀναγκαῖον ἦν. σοὶ δ', ᾧ βασιλεῦ, τί τὸ πλέον, εἰ ζῶν ἀφίκετο; πάντως οὐδεὶς ἂν αὐτὸν, ἢ ἀπέκτεινας.

31 ANT. ΕὐΦήμει, ᾧ Ἀρχία· δοκεῖς μοι μὴ συννενοηκέαι, μῆθ' ὅστις ὁ Δημοσθένης, μήτε τὴν ἐμὴν γνώ-

Ant. Forte vestrae negligentiae culpa fuit, qui non satis hominem curaveritis.

Arch. Sed neque hoc in nostra potestate fuit.

Ant. Quid ais? Aenigmata loqueris, Archia. Vivum cepistis, & non habetis.

Arch. Nonne enim iusseras, primo vim illi non adhiberi? Quamquam neque profecturi quidquam eramus vi admota: etenim iam parabamus.

Ant. Neque illud bene, quod parabatis: forte enim a vestra iniuria mortuus est.

Arch. Nos quidem non interfecimus illum, sed vim admove-
re, cum persuadere non possemus, necesse erat. Tibi vero, Rex, quid lucri accessisset, si vivus advenisset? Neque enim sane aliud, quam interfectorum illum eras.

Ant. Bona verba, Archia. Videris mihi non cogitare, neque quis fuerit Demosthenes, neque meum consilium,

μὴν ἄλλὰ νομίζειν ὅμοιον εἶναι Δημοσθένην εὐρεῖν, καὶ
 τούτους ζητεῖν τοὺς κακῶς ἀπολωλότες, Ἱμεραῖον τὸν
 Φαληρέα, καὶ τὸν Μαραθῶνιον Ἀριστόνικον, καὶ τὸν
 ἐκ Πειραιῶς Εὐκράτην, τῶν ῥαγδαίων ρευμάτων οὐδὲν
 διαφέροντας, ἀνθρώπους ταπεινοὺς, ἀφορμῇ προσκαί-
 ρων θορύβων ἐπιπολάσαντας, καὶ πρὸς μικρὰν ταρα-
 χῆς ἐλπίδα θρασέως ἐξαναστάντας, εἴτα πτήξαντας
 οὐκ εἰς μακρὰν, δίκην τῶν δειλινῶν πνευμάτων· καὶ τὸν
 ἄπιστον Ὑπερίδην, καὶ τὸν ἄφιλον δημοκόλακα, τὸν
 οὐδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα κολακία τοῦ πλήθους συκο-
 Φαντῆσαι Δημοσθένην, οὐδ' αὐτὸν εἰς ταῦτα παρα-
 σκεῖν διάκονον, ἐφ' οἷς αὐτοὶ μετενόησαν, οἷς ἐχαρίζετο.
 μετ' οὐ πολὺ γοῦν τῆς συκοφαντίας λαμπροτέραν ἢ
 κατ' Ἀλκιβιάδην αὐτῷ τὴν κάθοδον ἀκηκόαμεν γενέ-
 σθαι. τῷ δὲ οὐκ ἔμελεν, οὐδ' ἐπησχύνετο κατὰ τῶν

sed putare simile & eiusdem felicitatis esse, invenisse De-
 mosthenem, & illos conquirere homines male perditos;
 Himeræum Phalereum, & Marathonium Aristonicum, &
 illum ex Piræeo Eucraten, torrentibus rivis nihil dissimiles,
 humiles homunciones, tumultuum temporariorum occasio-
 nibus *velut* innatantes, & ad parvam spem turbarum feroci-
 ter exsurgentes, deinde paulo post, ventorum vespertinorum
 more, residentes; & infidelem illum Hyperidem, alienum
 ab amicitia adulatorem populi, qui turpe non duxerit adu-
 latione plebis calumniari Demosthenem, seque ad ea prae-
 bere ministrum, quorum mox illos ipsos, quibus gratifi-
 catus fuerat, poenituit: quandoquidem non multo post il-
 lam calumniam splendidiorem viro, quam olim Alcibiadi,
 redditum *ab exsilio* contigisse accepimus. Verum hic [*Hy-
 perides*] pensit nihil habuit, neque puduit ipsum contra

ποτε Φιλτάτων τῇ γλώττῃ χρώμενος, ἣν ἐχρῆν δῆπου τῆς ἀγνωμοσύνης ἐκτεμεῖν.

32 APX. Τί δ' οὐκ ἐχθρῶν ἡμῖν ἐχθιστος ὁ Δημοσθένης;

ANT. Οὐχ ὅτ' αὖ μέλοι τρόπου πίστεως, Φίλον πᾶν ἄδολον, καὶ βέβαιον ἦθος ἡγουμένῳ· τὰ γάρ τοι καλὰ, καὶ παρ' ἐχθροῖς καλὰ, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς, πανταχοῦ τίμιον. οὐδὲ κακίων ἐγὼ Ξέρξου, τοῦ Βούλιν καὶ Σπέρχιν τοὺς Λακεδαιμονίους θαυμάσαντος, καὶ κτεῖναι παρὸν ἀφέντος. ἀλλ' εἰ δὴ τίνα πάντων, καὶ Δημοσθένην, αὐτός τε δις Ἀθήνησιν, εἰ καὶ μὴ κατὰ πολλὴν σχολὴν συγγενόμενος, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ἀναπυνθανόμενος, ἐκ τε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, οὐχ ὥς ἂν νομίσαιε τις τῆς τῶν λόγων δεινότητος· εἰ καὶ μηδὲν μὲν ὁ Πύθων πρὸς αὐτὸν, οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ, παραβάλλειν τῷ τούτου κρό-

9 Ἀλλ' εἰ δὴ τίνα πάντων) δημοσθένην εἶχον. ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ Ἀλλ' εἰ δὴ τίνα θαυμάσας Δημοσθένους. V.

eos, qui olim fuerant amicissimi, lingua uti, quam oportebat nempe improbitatis illius causa excindi.

Arch. Quid vero? nonne inter inimicos nostros inimicissimus Demosthenes?

Ant. Non fane, si quis moris ac fidei rationem habeat, amicumque sibi, quidquid est in moribus incorruptum ac stabile, iudicet. Nam honesta profecto apud hostes etiam honesta sunt: virtus, ubicunque fuerit, pretiosa est. Neque Xerxe deterior ego, qui Bulin Sperchinque Lacedaemonios admiratus, cum interficiendorum potestas esset, dimisit. Verum si quem unquam omnium, etiam Demosthenem, quem bis Athenis, quamquam non satis otiose, convenerim, & ab aliis requirendo pariter atque ex ipsis in republica facili cognoverim, in admiratione habui, non, ut existimare aliquis posset, ex dicendi viribus: etsi nihil ad illum Python, Attici autem oratores ludus sunt, com-

τω, καὶ τόνῳ, καὶ λέξεων εὐρυθμία, καὶ ταῖς τῶν
 διανοιῶν περιγραφαῖς, καὶ συνεχείαις ἀποδείξεων, καὶ
 τῷ συνακτικῷ γε, καὶ κρουστικῷ. μετενοοῦμεν γοῦν ὅτε
 τοὺς Ἕλληνας Ἀθήναζε συνηγάγομεν, ὡς ἐλέγχοντες
 Ἀθηναίους, Πύθωνι, καὶ τοῖς Πύθωνος ἐπαγγέλμασι
 πεπιστευκάτες, εἴτα Δημοσθένει, καὶ τοῖς Δημοσθέ-
 νους ἐλέγχοις περιπεσόντες. ἀλλ' ἡμῶν ἀπρόσιτος ἡ δύ-
 ναμις αὐτῷ τοῦ λόγου. Ἐγὼ δὲ ταύτην μὲν δευτέραν 33
 ἔταπτον, ἐν χώρᾳ τιβεῖς ὄργανον· Δημοσθένην δ' αὐτὸν
 ὑπερηγάμην τοῦ τε Φρονήματος, καὶ τῆς συνέσεως,
 ἀκλινῇ τὴν ψυχὴν ἐπ' ὀρθῆς ἐν ἀπάσαις φυλάττοντα
 τρικυμίαις τῆς τύχης, καὶ πρὸς μηδὲν τῶν δεινῶν ἐνδι-
 δόντα. καὶ Φίλιππον δὲ τὴν ἐμὴν γνώμην ἔχοντα περὶ
 τὰνδρὸς ἠπιστάμην. οὗτος μέν γε δημηγορίας ἐξαγγελ-
 θείσης Ἀθήνηβέν ποτε, καθαπτομένης τοῦ Φιλίππου,

parati ad huius clamores, & contentionem, & verborum
 compositionem, & circumscriptam sententiarum concin-
 nitatem, & demonstrationum continuationem, & illam
 cogendi pariter atque impellendi vehementiam. Itaque poe-
 nituit nos convocasse Graecos Athenas, cum refutare
 Athenienses vellemus, a Pythone & promissis Pythonis
 inducti, ac deinde in Demosthenem & argumenta De-
 mosthenis incurreremus: in illo autem esset vis dicendi,
 quae nullum nobis aditum praeberet. Verum hanc ipsam
 fecundam numerabam, quam in instrumenti loco pone-
 rem. Ipsum quidem Demosthenem admirabar super omnia
 sensus illius causa & prudentiae, qua animam recto velut
 clavo in decumanis fortunae fluctibus nusquam declinan-
 tem servaret, & malo nulli concederet. Ac Philippo ean-
 dem, quam mihi, de viro sententiam fuisse noram. Ille qui-
 dem, nuntiata aliquando Athenis concione, qua iste in Phi-

καὶ Παρμενίωνος ἡγανακτηκός, καὶ τι καὶ σκωπτικὸν εἰς τὸν Δημοσθένην ἐπειπόντος, ὦ Παρμενίων, ἔφη, δίκαιος ὁ Δημοσθένης παρήσσιας τυγχάνειν· μόνος γέτοί τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος δημαγωγῶν οὐδαμοῦ τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμάτων. καίτοι μᾶλλον ἡβουλόμην, ἢ γραμματεῦσι τριηρίταις ἐμαυτὸν πεπιστευκένας. νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, θρέμματα, γῆν οὐ Βοιωτίας, οὐ δ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες. ἡμεῖς δὲ θᾶπτον ἂν τὰ Βυζαντίων τεῖχος ἔλοι-
 34 μιν μηχαναῖς, ἢ Δημοσθένην χρυσίῳ. Ἐγὼ δέ, ὦ Παρμενίων, ἔφη, εἰ μὲν τις Ἀθηναῖος ἂν ἐν Ἀθήναις λέγων, ἐμὲ τῆς πατρίδος προτιμᾷ, τούτῳ ἀργύριον μὲν προτίμην ἂν, Φιλίαν δ' οὐκ ἂν· εἰ δέ τις ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐμὲ μισεῖ, τούτῳ προσπολεμῶ μὲν, ὥς ἀκροπό-

9 Οὐ Βοιωτίας) Scilicet, τὴν
 ψυχὴν. Vel Βοιωτίας accusativi
 casus: sunt enim duae. Lege
 Stephanum. Sed illud ἀδύνατον,

non est in Codice D. Marci. G.
 11 Μηχαναῖς) Κρίους ἢ κατα-
 πύλτας, aristas, τοιχεμαχικὰ ὄρ-
 γανα. G.

lippum investus fuerat, & indignante Parmenione, atque ioci etiam aliquid in Demosthenem adiiciente, *Iure suo*, inquit, o *Parmenio*, *libertatem dicendi sibi sumit Demosthenes*. Solus certe ille oratorum Graeciae nusquam expensarum mearum rationibus inscriptus est, cum tamen mallet ipsi, quam scribis triremium, me committere. Iam vero illorum unicuique aurum, signa, reditus annuos, armenta, praedia, partim Boeotiae, partim etiam hic quiddam, *expensa a me lata* video. At celerius machinis capiamus Byzantium moenia, quam auro Demosthenem. Atque ego, inquit, *Parmenio*, si quis Atheniensis Athenis dicens patriae me suae praefert, huic argentum quidem obiecerim, non autem amicitiam. Si quis autem patriae causa odio me habeat, hunc ego oppugno non secus atque arcem, & moenia, &

λοι, καὶ τείχει, καὶ νεώροις, καὶ τάφρῳ, θαυμάζω
 δὲ τῆς ἀρετῆς, καὶ μακαρίζω γε τοῦ κτήματος τὴν πό-
 λιν· καὶ τοὺς μὲν, ἔξω τῆς χρείας γενόμενος, ἥδιστ' ἂν
 προσ' ἀπολέσαιμι· τὸν δὲ βουλοίμην ἂν ἐνταυθοῖ παρ'
 ἡμῖν τυχεῖν γενόμενον μᾶλλον, ἢ τὴν Ἰλλυριῶν ἵππον,
 καὶ Τριβαλλῶν, καὶ πᾶν τὸ μισθοφορικόν, τῆς ὕπλων
 βίας τὴν τοῦ λόγου πειθᾶ, καὶ τὸ τῆς γνώμης ἐμβριδὲς
 εὐδαμῇ τιθεῖς δεύτερον. Πρὸς Παρμενίωνα μὲν ταῦτα. 35
 τοιοῦτους δὲ τινὰς καὶ πρὸς ἐμὲ λόγους ἐποιήσατο. τῶν
 γὰρ μετὰ Διοπίθους Ἀθήνηθεν ἀπεσταλμένων, ἐγὼ
 μὲν εἶχον διὰ Φροντίδος. ὃδ' εὖ μάλα γελάσας, ἔφη·
 Σὺ δ' Ἀττικὸν στρατηγὸν, ἢ στρατιώτην δέδοικας ἡμῖν;
 αἱ μὲν τριῆρεις, καὶ ὁ Πειραιεύς, καὶ τὰ νεώρια, λῆρας
 ἔμοι γε, καὶ Φλῆναφος. τίδ' ἂν ἄνθρωποι πράξαιεν
 διονυσιάζοντες, ἐν κρεανομίαις καταζῶντες καὶ χοροῖς;
 εἰ δὲ μὴ Δημοσθένης εἰς ἐν Ἀθηναίοις ἐγένετο, ῥᾶον ἂν
 εἴχομεν τὴν πόλιν, ἢ Θηβαίους καὶ Θετταλοὺς ἀπα-

navalia, & fossam: sed virtutem eius admiror, beatam civita-
 tem tali possessione praedico. Atque istos quidem extra usum con-
 stitutus lubens una, cum ipsis hostibus, perdam: hunc autem
 malim hic apud nos esse, quam Illyriorum equitatum, & Tri-
 ballorum, & quidquid est militis mercenarii: qui armorum viri-
 bus vim oratione persuadendi, & consilii gravitatem postponam
 minime. Haec ad Parmenionem. Tales vero etiam apud me
 sermones habuit. Misso enim Athenis Diopithe cum suis, sol-
 licitudinem ea mihi res afferebat. Ille vero in risum solutus dice-
 bat: Tu autem ducem Atticum aut militem nobis metuis? Tri-
 remes quidem, & Piraeus, & navalia, nugae mihi & ludibria:
 ecquid vero homines faciant bacchanalia celebrantes, viventes in
 viscerationibus, & choris? Si unus Demosthenes Athenis non es-
 set, facilius urbem haberemus, quam Thebanos & Thessalos fra-

τῶντες, βιαζόμενοι, Φθάνοντες, ὠνούμενοι· νῦν δὲ εἰς
 ἐκεῖνος ἐγρήγορε, καὶ πᾶσι τοῖς καιροῖς ἐφέστηκε, καὶ
 ταῖς ἡμετέραις ὁρμαῖς ἐπακολουθεῖ, καὶ τοῖς στρατηγῆ-
 μασιν ἀντιπαράττεται. λαμβάνομεν δὲ αὐτὸν οὐ τε-
 χνάζοντες, οὐκ ἐπιχειροῦντες, οὐ βουλευόμενοι, καὶ
 καθάπαξ κώλυμά τι, καὶ πρόβολος ἡμῖν ἄνθρωπός
 ἐστι, μὴ πάντ' ἔχειν ἐξ ἐπιδρομῆς. τὸ γέ τοι κατ' αὐ-
 τὸν, οὐκ Ἀμφίπολιν εἰλομεν, οὐκ Ὀλυνθον, οὐ Φω-
 κέας, καὶ Πύλας ἔσχομεν· οὐχὶ Χερρόνησου, καὶ τῶν
 36 περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κεκρατήκαμεν. Ἄλλ' ἀνίστησι
 μὲν ἄκοντας, οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐ-
 τοῦ πολέτας, ὥσπερ τομῇ τινὶ καὶ καύσει τῆς ραθυμίας
 τῇ παρήσῃα χρώμενος, ὀλίγον τοῦ πρὸς ἡδονὴν Φροντί-
 σας. μετατίθῃσι δὲ τῶν χρημάτων τοὺς πόρους ἀπὸ τῶν
 θεάτρων ἐπὶ τὰ στρατόπεδα, συντίθῃσι δὲ τὸ ναυτικὸν
 νόμοις τριηραρχικοῖς, ὑπὸ τῆς ἀταξίας μονονοῦ τελέως
 διεφθαρμένον, ἐγείρει δ' ἐρριμμένον ἤδη χρόνου πρὸς τὴν

de, vi, occupando, emendo. Nunc unus ille vigilat, temporibus omnibus imminet, & nostros impetus subsequitur, ad nostra se imperatoria consilia velut in acie opponit. Illum non fugimus, cum machinamur aliquid, cum conamur, cum deliberamus: uno verbo, ille nobis homo impedimentum est & propugnaculum, quo minus una omnia impressione habeamus. Certe per illum si steris- set, non Amphipolin cepissemus, non Olynthum, non Phocen- ses haberemus & Pylas, nec Chersonesum, & quorum circa Hellepontum potius sumus. Sed ille invitos etiam cives suos, & velut a mandragora dormientes excitat, libertate dicendi velut urens & secans illorum socordiam, parum, quid iucundum illis sit, sollicitus. Transfert idem pecuniae reditus a theatri ad exer- citus, trierarchicis legibus constituit rem nauticam perturbatione rerum tantum non plane corruptam. Abiectam satis longo iam

δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα, πά-
 λαι τούτους κατακεκλιμένους εἰς τοὺς προγόνους ἐπανά-
 γων, καὶ τὸν ζῆλον τῶν Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι
 κατειργασμένων, συνίστησι δ' ἐπὶ συμμαχίας, καὶ
 συντάξεις Ἑλληνικάς. ταῦτα οὐ λαβεῖν ἔστιν, οὐ Φενα-
 κίσαι, οὐ πρίασθαι δ' οὐ μᾶλλον, ἢ τὸν Ἀριστείδην
 ἐκεῖνον ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπρίατο. Τοῦτον οὖν, ὦ Ἀν- 37.
 τίπατρε, χρὴ δεδιέναι μᾶλλον, ἢ πάσας τριήρεις, καὶ
 πάντας ἀποστόλους. ὃ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς παλαι Θε-
 μιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τοῦτο τοῖς νῦν ὁ Δη-
 μοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν,
 Περικλεῖ δὲ τὸ Φρόνημα. ἐκτίσατο γοῦν αὐτοῖς ἀκούειν,
 Εὐβοίαν, Μέγαρα, τὰ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, τὴν
 Βοιωτίαν. Καὶ καλῶς γε, ἔφη, ποιῶσιν Ἀθηναῖοι,
 Χάρητα μὲν καὶ Διοπίθην, καὶ Πρόξενον, καὶ τοιού-
 τους τινὰς ἀποδεικνύντες στρατηγεῖν, Δημοσθένην δὲ
 εἰσὼ κατέχοντες ἐπὶ τοῦ βήματος. ὥς εἰ τοῦτον τὸν ἄν-

tempore ad drachmam & triobolum civitatis dignitatem excitat:
 hosque olim inclinatos ad maiores suos revocat, atque ad aemu-
 lationem eorum, quae Marathone ac Salamine gesta sunt: mutua-
 que auxilii foedera, & conventiones inter Graecos constituit. Hunc
 celare non est, non decipere, non emere, non magis, quam Ari-
 stidem illum Persarum rex emere potuit. Hunc ergo, Antipater,
 magis est quod timeamus, quam triremes omnes & classes. Quod
 enim antiquis illis Atheniensibus Themistocles fuerunt & Peri-
 cles, his nunc Demosthenes est; prudentiae nomine comparandus
 cum Themistocle, cum Pericle autem ob sensum in republica. Di-
 clo igitur audientes illis praestitit Euboeam, Megara, quae circa
 Hellepontum sunt, Boeotiam. Et praeclare e re mea faciunt
 Athenienses, cum Chareta, & Diapithen, & Proxenum, & horum
 similes quosdam imperatores constituunt, Demosthenem vero domi
 in tribunali retinent. Quod si hunc hominem armorum faciant &

ὄπλων ἅπερ ὦναι καὶ νεῶν, καὶ στρατοπέδων,
 καὶ καιρῶν, καὶ χρημάτων κύριον, ὁκνῶ, μὴ περὶ τῆς
 Μακεδονίας ἂν κατέστησέ μοι τὸν λόγον, ὃς καὶ νῦν
 ἀπὸ ψηφισμάτων ἀνταγωνιζόμενος ἡμῖν, πανταχοῦ
 συμπεριτρέχει, καταλαμβάνει, πόρους εὕρισκε, δύ-
 ναμιν συλλέγει· ὃ δὲ ἐπιμήκεις στόλους ἀποπέμπει,
 38 συντάττει δυνάμεις, ἀντιμεθίσταται. Τοιαῦτα καὶ τότε
 καὶ πολλάκις πρὸς με Φίλιππος περὶ τὰνδρὸς ἔλεγεν,
 ἐν τῶν παρὰ τῆς τύχης χρηστῶν τιθέμενος, τὰ μὴ
 στρατηγεῖν τὸν Δημοσθένην· οὔγε καὶ τοὺς λόγους ὥς-
 περ κριοῦς ἢ καταπέλτας Ἀθήνηθεν ὠρμωμένους, δια-
 σείειν αὐτοῦ καὶ καταράττειν τὰ βουλευματα. περὶ μὲν
 γὰρ Χαιρωνείας, οὐδὲ μετὰ τὴν νίκην ἐπαύετο πρὸς
 ἡμᾶς λέγων, εἰς ὅσον ἀνθρώπος ἡμᾶς κινδύνου κατέ-
 στησε, μὴ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα, καὶ κακία στρατηγῶν,
 καὶ στρατιωτῶν ἀταξία, καὶ τῇ παραδόξῳ ῥοπῇ τῆς
 τύχης, τῇ πολλὰ πολλάκις ἡμῖν συνειργασμένη, κε-

navium, & exercituum, & temporum, & pecuniarum dominum;
vereor, ne de ipsa me Macedonia in disceptationem vocet: qui
vel sic suis me decretis oppugnet, circumquaque concurrat, de-
prehendat, reditus inveniat, copias contrahat, amplissimas clas-
ses dimittat, copias in aciem mittat, huc illic transiens obsistat.
Talia & tum & saepe alias ad me Philippus de viro dice-
bat, inter fortunae munera illud referens, quod exercitum
non duceret Demosthenes: cuius quidem etiam concio-
nes, tanquam arietes quidam & catapultae ab Athenis in-
de ruentes sua convellerent disturbarentque consilia. Nam
de Chaeronea neque post victoriam commemorare apud
nos desit, in quantum nos periculum vir ille adduxisset.
Etsi enim prometer spem, & viuo ducum, & militum immodestia,
& nec opinata fortunae inclinatione, quae in multis saepe persi-

κρατήκαμεν, ἀλλ' ἐπὶ μιᾷς γε ταύτης ἡμέρας, τὸν
 περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ψυχῆς κίνδυνον ἐπέστησέ μοι,
 τὰς ἀρίστας πόλεις εἰς ἓν συναγαγὼν, καὶ πᾶσαν τὴν
 Ἑλληνικὴν δύναμιν ἀβροίσας, Ἀθηναίους ἅμα καὶ Θη-
 βαίους, Βοιωτοὺς τε τοὺς ἄλλους, καὶ Κορινθίους, Εὐ-
 βοέας τε, καὶ Μεγαρέας, καὶ τὰ κράτιστα τῆς Ἑλ-
 λάδος διακινδυνεύειν καταναγκάσας, καὶ μὴδ' εἰσω
 με τῆς Ἀττικῆς ἐπιτρέψας παρελθεῖν. Τοιοῦτοί τινες 39
 ἦσαν αὐτῶ συνεχεῖς περὶ Δημοσθένους οἱ λόγοι. καὶ
 πρόσγε τοὺς λέγοντας, ὡς μέγαν ἔχοι τὸν Ἀθηναίων
 δῆμον ἀνταγωνιστὴν, Ἐμοὶ Δημοσθένης μόνος, εἶπεν,
 ἀνταγωνιστής· Ἀθηναῖοι δέ, Δημοσθένην οὐκ ἔχοντες,
 Αἰνιᾶνές εἰσι, καὶ Θετταλοί. καὶ πρέσβεις ὅποτε πρὸς
 τὰς πόλεις πέμποι, τῶν μὲν ἄλλων ῥητόρων εἰ τινας ἢ
 τῶν Ἀθηναίων πόλιν ἀνταποστέλλοι, τῇ πρεσβείᾳ ῥα-
 στα ἢ κεκρατηκώς· τοῦ Δημοσθένους δ' ἐπιστάντος,
 Μάτην, εἶπεν, ἀν' ἐπρεσβεύσαμεν. Οὐ γάρ ἐστι κατὰ

40⁴ *Κρατήκαμεν*
 14. γ. 22.

*ciendis nos adiuvit, vicinus; tamen uno illo die & imperii & vi-
 tae adeo in periculo me constituit, conductis in unum praestan-
 tissimis civitatibus, Graecis copiis omnibus collectis; Athenien-
 sibus simul, & Thebanis, Boeotisque reliquis, & Corinthiis, Eu-
 boënsibusque, & Megarensibus, & praestantissimis Graeciae, in
 periculi societatem coactis, meque ad interiora Atticae penetrare
 prohibito. Tales habebat ille perpetuo de Demosthene fer-
 mones: & his, qui dicerent, gravem ipsi esse adversarium
 populum Atheniensem, respondebat, Mihi adversarius solus
 Demosthenes: Athenienses vero, Demosthene destituti, Aenianes
 sunt & Thessali. Et si quando legatos ad civitates mitteret,
 atque aliorum oratorum quosdam contra ipsum civitas
 Atheniensium ablegaret, legatione facile ipse vincebat. Quo-
 ties vero instaret Demosthenes, Frustra, inquit, legationem*

τῶν Δημοσθένους λόγων ἐγείρει τρόπαιον. ταῦτα ὁ Φίλιππος. καὶ μέντοι καὶ πάντως ἔλαττον αὐτὸν ἔχοντες, εἰ λάβοιμεν τιοῦτον ἄνδρα, πρὸς Διὸς, Ἀρχία, τίποτε νομίζεις; βούν αὐτὸν ἐπὶ σφαγὴν ἤγομεν, ἢ πολὺ μᾶλλον αὐτὸν σύμβουλον περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, καὶ τῆς ἀρχῆς πάσης ἐποιοῦμεθα; Φύσει μὲν γὰρ αὐτῷ, καὶ κατ' ἀρχὰς προσεπεπόνθειν ἐξ αὐτῶν τῶν πολιτευμάτων ἔτι δὲ μᾶλλον Ἀριστοτέλει μάρτυρι. πρὸς τ' αὖν τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ πρὸς ἡμᾶς γε λέγων, οὐδὲν ἐπαυέτο τοσούτων ὄντων αὐτῷ τῶν προσπεποιημάτων, μηδένα οὕτω πώποτε θαυμάσαι, μεγέθους τε φύσεως, καὶ τῆς περὶ τὴν ἀσκήσιν ἐγκρατείας, καὶ βάρους, καὶ

41 τάχους, καὶ παρήσias, καὶ καρτερίας. Ἰμεῖς δὲ, ἔφη, διανοεῖσθε ὡς ὑπὲρ Εὐβούλου, καὶ Φρύωνος, καὶ Φιλοκράτους, καὶ περᾶσθε δώροις καὶ τοῦτον ἀναπτέλλειν ἄνθρωπον, καὶ τὴν πατρίαν οὐσίαν εἰς Ἀθη-

misimus. Neque enim contra Demosthenis orationes tropaeum licet erigere. Haec Philippus. Et profecto omnibus modis inferiores [nos Philippo] talem virum si cepissemus; per Iovem, Archia, quid tandem puras? bovemne ad macellum acturi eramus, an consiliarium potius de rebus Graecis, totoque imperio nostro adhibituri? Natura enim illi me etiam ab initio conciliari sentiebam ex ipsis in republica gestis, magis vero testimonio Aristotelis. Is enim cum apud Alexandrum & nos ageret, ac tot haberet, qui suam domum audiendi causa frequentaverant, nunquam defuit praeter omnes hunc admirari ob magnitudinem ingenii, & illam circa exercitationes continentiam, & gravitatem, & celeritatem, & libertatem dicendi, & constantiam. Vos autem, inquit, de illo cogitatis, ut de Eubulo quodam, & Phrynone, & Philocrate, & hunc donis conamini in partes traducere hominem,

ναίους, ἰδία τε τοῖς δεηθεῖσι, καὶ δημοσίᾳ τῇ πόλει
κατηναλωκότα. διαμαρτάνοντες δέ, φοβήσιν οἷός τε,
πάσαι βεβουλευμένον τὴν ψυχὴν ὑποθεῖναι ταῖς τῆς
πατρίδος ἀδήλοις τύχαις· καὶ καθαρπτομένου τῶν πρατ-
τομένων ὑμῖν, ἀγανακτεῖτε. ὃδ' οὐδὲ τὸν Ἀθηναίων δῆ-
μον ὑποστέλλεται. Λέληθεν ὑμᾶς, ἔφη, τῇ μὲν τῆς
πατρίδος εὐνοία πολιτευόμενος, αὐτῷ δὲ τὴν πολιτείαν
γυμνάσιον φιλοσοφίας προθέμενος. Τὰ τοιαῦτα, ὧ 42
Ἀρχία, ὑπερεπεθύμουν αὐτῷ συγγενόμενος, τὴν τε
γνώμην, ἣν ἔχει περὶ τῶν παρόντων, ἀκοῦσαι λέγοντος,
καὶ τῶν αἰὲ παραπεπτωκότων ἡμῖν κολάκων, εἰ ἐδεό-
μην, ἀποστάς, ἀπλοῦ τινος ἐξ ἐλευθέρας γνώμης ἀκοῦ-
σαι λόγου, καὶ φιλαλήθους συμβουλῆς μεταλαβεῖν·
καὶ τι καὶ νουθεῖσθαι δίκαιον, ὑπὲρ οἷων ὄντων Ἀθηναίων
τὴν ἀχαριστίαν, πάντα παραβάλοιτο τὸν αὐτοῦ βίον,
ἔξον εὐγνωμονεστέροις καὶ βεβαιότεροις κεχρηῆσθαι
φίλοις.

qui patrimonium quoque in Athenienses, privatim in egresses, pu-
blice in civitatem impenderit; & ubi hac spe excidistis, terrere il-
lum vos posse arbitramini, cui olim deliberatum sit animam sub-
icere incertis patriae fortunis? & in facta illo vestra invahente,
indignamini? qui nec populo Atheniensium se submittat. Nesci-
tis, inquit, patriae illum amore tractare rempublicam, sibi au-
tem eam philosophiae gymnasium constituisse. Talia, Archia,
supra modum cupiebam consuetudine illius utens ex illo
audire, & quae ipsius de rebus praesentibus esset senten-
tia: atque, quoties opus esset, relictis, qui semper in nos
irruunt, adulatoribus, simplicem e libera mente orationem
percipere, & veracis consilii copiam nancisci. Etiam fas
putarem illum admonere, pro quam ingratis Atheniensibus
vitam omnem in discrimen dedisset, cum liceret gra-
tos magis & firmiores amicos habere.

APX. ὦ βασιλεῦ, τῶν μὲν ἄλλων ἴσως ἂν ἔτυχες· ταυτὶ δὲ μάτην ἂν ἔλεγες· οὕτω μανικῶς Φιλαδηναῖος ἦν.

ANT. Ταῦτα, ὦ Ἀρχία· τί γὰρ ἂν λέγοιμεν; ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν;

- 43 APX. Ἐοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεαμένοι διεφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστία τῶν ὁρώντων. εἰκε γὰρ δὴ πάλαι ὦν ὧδε βεβουλευμένος περὶ τῆς ὑστάτης ἡμέρας· ἀηλοῖ δὲ ἡ παρασκευή, καθῆστο μὲν γὰρ ἔνδον ἐν τῷ νεῷ, μάτην δὲ τῶν πρόσθεν ἡμερῶν λόγους ἡμεν ἀναλωκότες.

ANT. Τίνες γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ὑμῶν λόγοι;

APX. Πολλὰ καὶ Φιλάνθρωπα προτεινόμεν, ἐλεῶν τινα παρὰ σοῦ καθυπισχνούμενος, οὐ μάλα μὲν προσδοκῶν· οὐ γὰρ ἠπιστάμεν, ἀλλὰ σὲ ὥμην δι' ἀργῆς ἔχειν

ἢ Πῶς ἀπέρχεται;) De Demosthenis interitu Pausanias in Corinth. G.

Arch. Reliqua, Rex, forte consecutus esses: sed ista frustra fuisses dicturus, adeo ad furorem usque ille amabat Athenas.

Ant. Ita res habet, Archia, quid enim dicamus? Sed quomodo mortuus est?

Arch. Videris magis etiam, Rex, admiraturus esse. Etenim nos, qui vidimus, non minus obstupescēbamus, & fidem negabamus oculis, quam qui non viderunt. Videbatur enim olim deliberatum de ultimo die habuisse, id quod apparatus indicat. Confederat nimirum intus in templo. Frustra superiorum dierum sermones consumseramus.

Ant. Quinam erant vestri sermones?

Arch. Multa de tua humanitate illi ostendebam, misericordiam a te pollicitus, non valde quidem illam ipse expectans; neque enim sciebam, sed iratum te viro puta-

τὸν ἄνθρωπον, χρήσιμον δ' οὖν πρὸς τὰ πείθειν νομίζων.

ANT. Ὁ δὲ πῶς προσίετε τοὺς λόγους; καὶ με μὴδὲν ἀποκρύψῃ· μάλιστα μὲν γὰρ αὐτῆσος αὖ ἐβουλόμην παρὼν εἶναι νῦν. ἀλλὰ σύ γε μὴ παραλίπῃς μὴδὲν· οὐ γάρ τοι σμικρὸν ἔργον, ἥθος ἀνδρὸς γενναίου πρὸς αὐτῷ τῷ τέλει τοῦ βίου καταμαθεῖν, πότερόν ἄτονος καὶ νωθρὸς ἦν, ἢ παντάπασιν ἀκλινὲς τὸ τῆς ψυχῆς ὄρθιον ἐφύλαττεν.

APX. Οὐδὲν ὑπέσπελλεν ἐμεῖνός γε. πῶς γὰρ; ὃς ἡδὺ 44 γελάσας, καὶ με δὴ σκώπτων ἐς τὸν πρῶτον βίον, Ἀπίθανον, ἔφη, με ὑποκριτὴν εἶναι τῶν σῶν ψευσμάτων.

ANT. Ἀπιστήσας ἄρα ταῖς ἐπαγγελμασι, προεῖτα τὴν ψυχὴν;

APX. Οὐκ· εἴ γε τῶν λοιπῶν ἀκούσαις, οὐ δοῖε σσι μόνον ἀπιστεῖν, ἀλλ' ἐπεὶ κελεύεις, ὦ βασιλεῦ, λέ-

4. Παρὼν εἶναι νῦν) Παρίλκει ἀπαγερούσεως τάχαται, ὅσον οὐ-
τὸ εἶναι, ἐπισκοπεῖται δὲ εἰ ὅμοιον ποτ' ἂν ἐγὼ ἰκόν εἶναι πει-
τῶ ἰκόν εἶναι, ἰκεῖ μὲν γὰρ σθεῖναι. V.

bam: verum quod putarem id ipsum utile esse ad persuadendum.

Ant. Ille vero quomodo accipiebar istos sermones? Et noli me celare quidquam, Vellem enim vel maxime affuisse, & meis auribus accepisse singula. Sed tu ne quid praetermiseris. Neque enim sane parvum quid est, ingenium viri generosi sub ipsum vitae finem cognoscere. Utrum languidus erat & ignavus, an nusquam inclinam illam mentis altitudinem fervavit?

Arch. Nihil ille sane remisit. Qui enim? qui suaviter ridens, & in superiorem vitam meam ludens, improbabilem me mendaciorum tuorum histriionem diceret.

Ant. Ergo quod diffideret promissis, ideo vitam abiecit?

Arch. Non: si quidem audire reliqua volueris, non videbitur tibi solum diffusus esse. Sed, quando iubes, Rex,

γεν, Μακεδόσι μὲν, εἶπεν, οὐδὲν ἀπώμοτον, οὐδὲ
παράδοξον, εἰ Δημοσθένην οὕτω λαμβάνουσιν, ὡς
Ἀμφίπολιν, ὡς Ὀλυνθον, ὡς Ὠρωπόν. τοιαῦτα πολ-
λὰ ἔλεγε· καὶ γὰρ οὖν ὑπογραφείας παρεστησάμην,
ἵνα σοι τὰ λεχθέντα σώζοιτο. Ἐγὼ μὲν τοι, ἔφη, ὦ
Ἀρχία, βασάνων, ἢ θανάτου φόβω κατ' ὄψιν οὐκ
ἂν Ἀκτιπάτρω γενοίμην. ἄλλ' εἰ ταῦτ' ἀληθεύετε, πο-
λύ μοι μᾶλλον ἔτι φυλακτέον, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν
παρ' Ἀκτιπάτρου δεδωροδοκηκεῖναι, μηδ' ἦν ἑμαυτὸν
ἔταξα, τάξιν λιπὼν τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς τὴν Μακεδο-
45 νικὴν μεταβαλέσθαι. Καλὸν γὰρ, ὦ Ἀρχία, εἰ τὰ
ζῆν ἡμοῖ Πειραιεὺς αὐτὸς παρέχοι, καὶ τριήρης, ἣν ἐπι-
δεδωκα, καὶ τεῖχος, καὶ τάφος τοῖς ἡμοῖς τέλεσιν ἐξ-
εργασμένα, καὶ Φυλὴ Πανδιωνίς, εἰς ἣν ἐθελοντὴς
ἐχորήγουν ἔγῳ, καὶ Σόλων, καὶ Δράκων, καὶ παρρη-
σία βήματος, καὶ δῆμος ἐλεύθερος, καὶ ψηφίσματα
στρατιωτικὰ, καὶ νόμοι τριηραρχικοὶ, καὶ προγόνων
ἀρεταί, καὶ τρόπαια, καὶ πολιτῶν εὐνοια, τῶν ἡμῶν

dicere, de Macedonibus, inquit, nihil non sceleris credibile est:
neque mirum fuerit, si Demosthenem ita capiunt, ut Amphipo-
lin, ut Olynthum, ut Oropum. Talia dixit multa. Etenim
notarios constitui, ut dicta tibi servarentur. Tametsi ego,
inquit, tormentorum aut mortis metu in conspectum venire Anti-
patro nolo; sed si vere ista praedicatis, multo magis etiam mihi
cavendum est, ne vita ipsa ab Antipatro mihi donata corrup-
par, neque relicta acie, in qua ipse me locavi, Graecanica, in
Macedonicam me coniciam. Praeclarum enim esset, Archia, si
vitam mihi Piraeus ipse praeferret, & triremis, quam dedi, &
moenia & fossa meis impensis effecta, & Pandionis tribus, in
qua mea sponte sumtus in pompam sacrorum feci, & Solon, &
Dracon, & illa tribunalis fiducia, & liber populus, & milita-
ria decreta, & leges trierarchicae, & maiorum virtutes, & tro-

πολλάκις ἔστεφανώκω, καὶ δύναμις Ἑλλήνων, τῶν
 ὑπ' ἐμοῦ μέχρι νῦν τετηρημένων· εἰ δὲ καὶ βιωτὸν ἔλε-
 θέντι, ταπεινὸν μὲν, ἀνεκτὸς δ' οὖν ὁ ἔλεος παρὰ τοῖς
 οἰκείοις, ὧν ἐλυσάμην αἰχμαλώτους, ἢ τοῖς πατράσιν,
 ὧν συνεξέδωκα τὰς θυγατέρας, ἢ οἷς τοὺς ἐράνους συν-
 διελυσάμην. Εἰ δέ με μὴ σώζοι νήσων ἀρχή, καὶ θά- 46
 λαττα, παρὰ γε τούτου Περσείδωνος αἰτῶ τὸ σώζεσθαι,
 καὶ τοῦδε τοῦ βωμοῦ, καὶ τῶν ἱερῶν νόμων. εἰ δὲ Ποσει-
 δῶν, ἔφη, μὴ δύναται φυλάττειν τὴν ἀσυλίαν τοῦ νεῶ,
 μὴδ' ἐπαισχύνεται προδοῦναι Δημοσθένην Ἀρχία, τε-
 θναίην, οὐδὲ Ἀντίπατρος ἡμῖν ἀντὶ τοῦ Θεοῦ κολακευ-
 τέος. ἔξην μοι Φιλτέρους ἔχειν Ἀθηναίων Μακεδόνας,
 καὶ νῦν μετέχειν τῆς ὑμετέρας τύχης, εἰ μετὰ Καλλι-
 μέδοντος, καὶ Πυθέου, καὶ Δημάδου συνεταπτόμην. ἔξην
 γὰρ καὶ ὅψε τῆς ψυχῆς μεθαρμόσασθαι, εἰ μὴ τὰς
 Ἐρεχθίδας θυγατέρας καὶ τὸν Κόδρον ἐπησχυνόμην·
 οὐκ οὐν ἡρώμην αὐτομολοῦντι τῷ δαίμονι συμμεταβάλ-

paea, & benevolentia civium, qui saepe me coronarunt, & Grae-
 corum potentia, qui huc usque a me servati sunt. Si vero etiam
 misericordia aliena vivendum, humile id quidem est, sed tolera-
 bilis tamen misericordia a necessariis, quorum redemi captivos,
 aut patribus, quorum una elocavi filias, aut quos in dissolven-
 dis eranis adiunvi. Si vero servare me non potest insularum im-
 perium & mare, at certe ab hoc Neptuno salutem peto, & ab
 hoc altari, & sanctis legibus. Si vero nec Neptunus, inquit,
 praestare potest templo suo sanctitatem, neque pudet illum Ar-
 chiae prodere Demostheneim, moriar potius, neque Antipatro nos
 pro Deo adulemur. Licebat mihi amiciores Atheniensibus habere
 Macedonas, & nunc in fortunae vestrae partem venire, si cum
 Callimedonte, & Pythea, & Demade coniungere me voluissim.
 Licebat enim vel sero aliter instituere animum, nisi Erechthi fi-
 lias vereretur & Codrum. Non igitur velim cum fortuna transfu-

λεσθαι. καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος ἐν ἀκινδύνῳ
παντὸς αἰσχροῦ γενέσθαι. καὶ νῦν, Ἀρχία, τὸ κατ'
ἐμαυτὸν οὐ καταισχυνῶ τὰς Ἀθήνας ἐκὼν δουλείαν
ἐλόμενος, ἐντάφειον δὲ τὸ κάλλιστον τὴν ἐλευθερίαν
47 προέμενος. Ἀλλὰ, δίκαιον γὰρ, ἔφη, σοι τῶν τραγω-
διῶν μνημονεύειν, οὐ σεμνὸν τὸ λεχθέν,

Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὅμως,

Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν·
κὴρ καὶ ταῦτα· Δημοσθένης δὲ εὐσχήμονος θανάτου
βίον προκρινεῖ ἀσχήμονα, τῶν Ξενοκράτους καὶ Πλά-
τωνος ὑπὲρ ἀθανασίας λόγων ἐκλαβόμενος; καὶ τινα
πικρότερον ἔλεγε, προαχθεῖς εἰς τοὺς ταῖς τύχαις ἐξυ-
βρίζοντας. ἀλλὰ τί δεῖ λέγειν νῦν ἐμέ; τέλος δ' ἐμοῦ,
τὰ μὲν δεομένου, τὰ δ' ἀπειλοῦντος, ἀπαλὴν μοῦσαν
στερρᾶ κεραυνύντος, Ἐπείσθην ἂν, ἔφη, τούτοις Ἀρ-
χίας ὧν' ἐπεὶ δὲ Δημοσθένης εἰμὶ, συγγίγνωσκέ μοι,

6 Λεχθὲν) Εὐριπίδου τοῦτο περὶ Πολυξένης. G.

*ga & ipse mutare castra. Honestum enim perfugium mors est, ut
ab omnis turpitudinis periculo simus liberi. Et nunc, Archia,
quantum in me est, non afficiam turpitudine Athenas, servitute
ultra eligenda, abiiciendaque libertate, pulcherrimo ferali amicu-
lo. Verum, inquit, fas enim est Tragoediarum apud te meminif-
se, nonne praeclarum est illud dictum:*

At illa dum moritur, tamen

Multa caveret cura, decenter ut cadat.

*Haec puella: & Demosthenes honesta morte vitam turpem potio-
rem habebit, Xenocratis & Platonis de immortalitate librorum
oblitus? Et provectus ultra, amarius quaedam dixit in eos,
qui a fortuna insolescunt. Sed quid ea nunc dicere opus
est? Tandem vero me preces partim, partim minas adhi-
bente, & mollem Musam illa rigida miscente, Moveret, in-
quit, hisce, Archias si essem. Quandoquidem vero sum Demo-*

ὦ δαιμόνιε, μὴ πεφυκότι κακῷ γενέσθαι. Τότε δὴ 48
τότε πρὸς βίαν αὐτὸν ἀποσπᾶν διενούμην· ὃδ' ὡς ἦσθε-
το, δῆλος ἦν καταγελῶν, καὶ τὸν θεὸν προσβλέψας,
Ἔοικεν Ἀρχίας, εἶπεν, ὅπλα μόνα, καὶ τριήρεις, καὶ
τείχη, καὶ στρατόπεδα, δυνάμεις εἶναι καὶ κρησφύγε-
τα ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς ὑπολαμβάνειν· τῆς δ'
ἐμῆς παρασκευῆς καταφρονεῖν, ἣν οὐκ ἂν ἐλέγξειαν
Ἰλλυριοὶ, καὶ Τριβαλλοὶ, καὶ Μακεδόνες, ὀχυρωτέραν
ἢ ξύλινόν ποτε τείχος ἡμῖν, ὃ θεὸς ἀνέϊλεν ἀπόρθητον
εἶναι· μεθ' ἧς ἂν τῆς προνοίας, ἀδεῶς μὲν ἐπολιτευσά-
μην, ἀδελφεὶς δέ μοι τὸ κατὰ Μακεδόνων θάρος· ἐμέλη-
σε δ' οὐδέν οὐκ Εὐκτῆμονος, οὐκ Ἀριστογείτονος, οὐ
Πυθέου, καὶ Καλλιμέδοντος, οὐ Φιλίππου τότε, οὐ
τὰ νῦν Ἀρχίου. Ταῦτ' ἐπὼν, μὴ προσάγαγέ μοι τὴν 49
χεῖρα, ἔφη· τὸ κατ' ἐμὲ γάρ, οὐδέν παράνομον ὁ νεὺς
πέισεται· τὸν δὲ θεὸν προσειπὼν, ἐκὼν εἵσομαι. καὶ γὰρ

*sthenes, ignosce mihi, o noster, quem natura non fingit ad igna-
viam. Tum sane tum vi illum detrahare ab altari cogitabam.
At ille cum sentiret, aperte ridebat, & Deum adspiciens,
Videtur, inquit, putare Archias, arma sola, & triremes, & moe-
nia, & exercitus, copias esse, & refugia humanis animis; meum
autem apparatus contemnere: quem tamen non redarguant Illyrii,
& Triballi, & Macedones, ipso illo muro ligneo firmiorem, quem
respondit quondam Deus vastari non posse; qua quidem provi-
dentia sine metu versatus sum in republica, metusque omnis ex-
pers mihi fuit contra Macedonas audacia, neque movit me Eu-
ctemon, neque Aristogiton, nec Pytheas & Callimedon, nec Phi-
lippus tum, neque nunc Archias. Haec ubi dixerat, Noli, in-
quit, manum mihi iniicere; quantum enim in me est, nulla fiet
huic sacro iniuria: sed Deo adorato sponte sequar. Atque ego*

μὲν ἦν ἐπὶ τῆς ἐλπίδος ταύτης· καὶ τὴν χεῖρα τῷ στόματι προσαγαγόντος, οὐδὲν ἀλλ' ἢ προσκυνεῖν ὑπελάμβανον.

ANT. Τὸ δὲ τί δὴ ποτε ἦν;

APX. Ὑστερον βασάνοις θεραπεύειν ἐφωράσαμεν, πάλας Φάρμακον αὐτῷ τεταμιεύσθαι, λύσει ψυχῆς ἀπὸ σώματος ἐλευθερίαν κτῶμενον. οὐ γὰρ οὖν ἐφθασεν ὑπερβάς τὸν οὐδὸν τοῦ νεώ· καὶ πρὸς ἐμὲ βλέψας, Ἄγε δὴ τοῦτον, ἔφη, πρὸς Ἀντίπατρον Δημοσθένη δὲ οὐκ ἄξεις, οὐ, μὰ τοὺς. . . . καί μοι μὲν ἐφαίνετο
50 προσθήσειν τοὺς ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότας. Ὁ δὲ χαίρειν εἰπὼν, ἀπέπη. τοῦτό σοι τὸ τέλος, ὦ βασιλεῦ, τῆς Δημοσθένους πολιορκίας κομίζειν ἔχω.

ANT. Δημοσθένους γε καὶ ταῦτα, ὦ Ἀρχία. Βαβαὶ τῆς ἀηττήτου ψυχῆς, καὶ μακαρίας, ὡς ἀνδρεῖον μὲν αὐτοῦ τὸ λῆμα, πολιτικὴ δὲ πρόνοια, μετὰ χεῖρα

in spe hac eram, illoque manum ori admovente nihil aliud, quam adorare virum, putabam.

Ant. Quid ergo illud erat?

Arch. Postea tormentis ab ancilla expressimus, olim repositum illi fuisse venenum, quod absolvenda a corpore anima libertatem ipsi pararet. Vix enim limen templi egressus fuerat, cum, *Duc sane hoc*, inquit, *ad Antipatrum*; *Demosthenem vero non duces*. Per ego illos. . . . Et videbatur mihi adiecturus, qui *Marathone ceciderunt*. At *Valete!* cum dixisset, evolavit. Hunc tibi, Rex, finem obseffi expugnatique Demosthenis possum referre.

Ant. Demosthenis & ista, Archia. Hem invictam animam & beatam! quam forte viri propositum, quam civilis providentia, in manu semper pignus certissimum li-

τὸ πιστὸν τῆς ἐλευθερίας ἔχειν· ἀλλ' ὁ μὲν οἴχεται,
βίον ἔξων τὸν ἐν Μακάρων νήσοις ἡρώων λεγόμενον, τῇ
τὰς εἰς οὐρανὸν ψυχῶν νομιζόμενας ὁδοῦς, ὁπαδὸς τις
δαίμων ἐσόμενος Ἐλευθερίου Διός· τὸ σῶμα δ' ἡμεῖς
εἰς Ἀθήνας ἀποπέμπομεν, κάλλιον ἀνάθημα τῇ γῇ
τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων.

.6 Ναίωμεν) Ἀρχίας. V.

bertatis habere. At ille quidem discessit, vitam habiturus
in beatorum insulis, quae Heroum dicitur, vel vias, quae
putantur animarum in coelum, sectator Daemon Libera-
toris Iovis. Corpus vero nos Athenas mittemus, dona-
rium regioni illi, iis ipsis, qui ad Marathonem cecidere,
praestantius.

*froncel. γμ. λβ. Πανδαύτ (σὶ) βί γνήσιον τούτ, καὶ τινὲς δὲ τινὲς
 Talis, ut est hodie, contumaciter (sive) prout
 Nunciusque nosterque nosterque obliuio minime
 Joudene.*

Θ Ε Ω Ν Ε Κ Κ Λ Η Σ Ι Α.

ZHN, EPMHΣ, KAI MΩMOΣ.

Ι ΖΕΤΣ. ΜΗΚΕΤΙ τονθορίζετε, ὦ Θεοί, μηδὲ κατὰ
 γωνίας συστρεφόμενοι, πρὸς οὓς ἀλλήλοις κοινολογεῖ-
 σθε, ἀγανακτοῦντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῶν
 τοῦ συμποσίου. ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀποδόδοται περὶ τούτων
 ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος ἐς τὸ Φανερόν τὰ δοκούν-
 τά οἱ, καὶ κατηγορεῖτω. σὺ δὲ κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ
 κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου.

ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν
 τελείων Θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἡ δὲ σκεῆψις περὶ τῶν μετοί-
 κων καὶ ξένων.

3 Μήκετι τονθορίζετε) Ἀπὸ τοῦ
 ὑπ' ὀδόντας γογγύζει. τονθορίζειν
 γὰρ τὸ γογγύζειν. V.

II Οἷς ἔξεστιν) Τὸ, οἷς ἐφεί-
 ται, διὰ τὰς θηλείας καὶ τὸν ἥρωτα.
 οὐ γὰρ ἔξῃ θηλείας δημγορεῖν. V.

DEORUM COMITIA.

IUPPITER, MERCURIUS, ET MOMUS.

Iup. **N**OLITE amplius miffare, Dii, neque collecti in
 angulos ad aurem alter alterius miscere sermones, & ae-
 gre ferre, si indigni multi convivio nostro intersunt: sed
 quandoquidem concio de his data est, aperte dicat unus-
 quisque, quid sibi videatur, & accuset. Tu vero, Mercu-
 ri, legitimum praeconium peragito.

Merc. Audi: tace. Quis vult concionari classicorum
 Deorum, quibus ius est? Quaestio de Inquilinis & Pere-
 grinis.

ΜΩΜ. Ἐγὼ ὁ Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ἐπιτρέψεις εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσῃ.

ΜΩΜ. Φημὶ ταῖνυν δεινὰ ποιεῖν ἐνίοις ἡμῶν, οἷς οὐκ ἀπόχρη θεοὺς ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς γεγενῆσθαι, ἀλλ', εἰ μὴ καὶ τοὺς ἀκολούθους, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσοτίμους ἡμῶν ἀποφανοῦσιν, οὐδὲν μέγα, οὐδὲ νεανικὸν ὄνται ἐργάσασθαι. ἀξιῶ δέ, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας μοι δοῦναι εἰπεῖν· οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην· ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν ὡς ἐλεύθερός εἰμι τὴν γλῶτταν, καὶ οὐδὲν ἂν κατασιωπήσαιμι τῶν οὐ καλῶς γιγνομένων. διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκούντά μοι ἐς τὸ Φανερόν, οὔτε διδίδως τινα, οὔτε ὑπ' αἰδοῦς ἐπικαλύπτων τὴν γνώμην· ὥστε καὶ ἐπαχθῆς δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς τὴν φύσιν. δημό-

Mom. Ego Momus, si mihi permiseris, Iuppiter, volo dicere.

Iup. Praeconium tibi hoc iam permittit: itaque me [meo permissu] nihil opus habebis.

Mom. Aio igitur, intolerabiliter se gerere quosdam nostrum, quibus non satis est Deos ex hominibus ipsos esse factos; sed nisi suos etiam pedissequos atque famulos in aequo nobiscum fastigio constituerint, nihil sibi magnifice, nihil fortiter fecisse videntur. Peto autem a te, Iuppiter, ut libere mihi dicere per te liceat. Neque enim alia lege possim, cum sciant omnes, quam liber sim lingua, quam nihil eorum, quae contra quam decet fiunt, reticere soleam. Redarguo enim omnia, quaeque mihi videntur aperte profero, neque metuens quemquam, neque meam prae pudore sententiam occultans, adeo quidem, ut etiam molestus plerisque videar, & calumniatorio ingenio; pu-

σιός τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ περ ἔξεστι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, δίδως μετ' ἑξαυσίας εἰπεῖν, οὐδὲν ὑποστειλάμενος ἐρῶ.

- 3 Πολλοὶ γὰρ, Φημί, οὐκ ἀγαπῶντες ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων, καὶ εὐωχῶνται ἐπίσης, καὶ τὰυτα θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἔτι καὶ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ διασώτας τοὺς αὐτῶν ἀνήγαγον ἐς τὸν οὐρανόν, καὶ παρενέγραψαν. καὶ νῦν ἐπίσης διανομάς τε νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, οὐδὲ καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰνιγματωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς καὶ διαρρήδην λέγε, προστιθεὶς καὶ τὸν ὄνομα. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέρριπταί σοι ὁ λόγος, ὥς πολλοὺς εἰκάζειν καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. χρή δ' ἐπαρήσιαστέην ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν.

blicus quidam accusator ab iis propterea dictus. Verumtamen, quandoquidem licet, & praeconio editum est, & tu das, Iuppiter, orandi cum auctoritate facultatem, sine metu dicam. Multi nimirum, *inquam*, non contenti, nostri se confessus factos esse participes, & aequo nobiscum iure epulari, idque cum ex altera parte mortales sint, suos insuper ministros & sui chori sodales eduxere in coelum, & furtim in album retulerunt, qui nunc aequaliter & de viscerationibus partem & de sacrificiis accipiunt, ne tributum quidem incolatus nobis solventes.

Iup. Noli quidquam obscura significatione, Mome, dicere: sed diserte, & verbis propriis eloquere, adiecto etiam nomine. Nunc enim in medium tibi proiecta oratio est, ut coniciant multi, & alias alium tuis dictis accommodent. Oportet autem te, qui libertatem in dicendo profitearis, nihil dubitare dicere.

ΜΩΜ. Εὖγε, ᾧ Ζεῦ, ὅτι καὶ παρατρύνεις με πρὸς 4
τὴν παρρησίαν, ποιεῖς γὰρ τοῦτο βασιλικόν, ὡς ἀλη-
θῆς, καὶ μεγαλόφρον, ὥστε ἐρῶ καὶ τούνομα. ὁ γάρτοι
γενναϊότατος Διόνυσος, ἡμιάνθρωπος ὢν, οὐδὲ Ἕλλην
μητρόθεν, ἀλλὰ ΣυροΦοινίκιος τινος ἐμπόρου, τοῦ Κάδ-
μου, θυγατρίδους, ἐπεὶ περ ἤξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷος
μὲν αὐτός ἐστιν, οὐ λέγω, οὔτε τὴν μήτραν, οὔτε τὴν
μέσῃν, οὔτε τὸ βασίσμα. πάντες γὰρ, οἶμαι, ὄρατε
ὡς θῆλυς καὶ γυναικεῖος τὴν φύσιν, ἡμιμανῆς, ἀκρά-
του ἔωθεν ἀποπνέων. ὁ δὲ καὶ ὅλην Φρατρίαν εἰσεποίη-
σεν ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενος πάρεστι, καὶ θεοὺς
ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σειληνόν, καὶ Σατύ-
ρους, ἀγροίκους τινάς, καὶ αἰπόλους τοὺς πολλοὺς,
σκιρτητικὸς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους
ὢν ὁ μὲν κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω
αἰγὶ εἰκῶς, καὶ γένειον βαθὺ καθεμμένος, ὀλίγον

7 Οὐτε τὴν μήτραν) Μίτρα ὁ
γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀναδισμός·
λίγεται δὲ μήτρα καὶ προγαστρὶ-

δὴς τις ὅπλις ἀλυσιδωτὴ, τῶν
πρὸ τοῦ ἥτρου φυλακὴ τις καὶ
ἀσφάλεια. V.

cf. Jerom. 27.

Mom. Praeclare fane, Iuppiter, facis, cum ad dicendi
me libertatem incitas: regie istuc profecto facis & magno
animo. Itaque nomen etiam dicam. Nempe praeclarus ille
Bacchus, semihomo, ne Graecus quidem materno gene-
re, sed vectoris Syrophoenicis, Cadmi, ex filia nepos,
postquam immortalitate dignatus est, qualis ipse sit, non
dico, neque ob mitram, neque ebrietatis causa, neque ob
incestum. Omnes enim, puto, videtis, quam muliebris sit
& effeminatus natura, semifuriosus, merum a summo in-
de mane redolens. At ille tota nos tribu auxit, & suum
secum chorum adducens adest, Deosque fecit: Pana & Si-
lenum, & Satyros, rusticos & caprarios plerosque, lasciv-
os, aliena figura, homines: quorum unus corniger, &
ex dimidia inferiori parte capro similis, barbam demittens

τράγου διαφέρειν ἐστίν· ὁ δὲ Φαλακρὸς γέρον, σῆμος
τὴν ῥίνα, ἐπὶ ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος, Λυδὸς οὗτος·
οἱ δὲ Σάτυροι, ὅξεῖς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ Φαλακροὶ, κε-
ράσται, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα
ὑποφύεται, Φρύγες τινες ὄντες. ἔχουσι δὲ καὶ οὐράς,
5 ἅπαντες. ὁρᾶτε οἷους ἡμῖν θεοὺς ποιεῖ ὁ γεννάδας; Εἴ-
τα θαυμάζομεν, εἰ καταφρονᾶσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι,
ὁρῶντες οὕτω γελοίους θεοὺς καὶ τεραστίους; εἰ γὰρ
λέγειν, ὅτι καὶ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρω-
μένην οὖσαν αὐτοῦ, τὴν Ἀριάδνην, ἧς καὶ τὸν στέφανον
ἐγκατέλεξε τῷ τῶν ἀστέρων χορῷ· τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ

Ι Ὁ δὲ Φαλακρὸς) Τὸν Σιλῆον
λέγει. V.

II Τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ γεωργοῦ)
Ὁ Ἰκάριος οὗτος Ἀθηναῖος ἐγε-
γύει γεωργός· τούτω φασὶν τὸν
Διόνυσον δοῦναι τὸ κλῆμα πρῶτον,
ἀφ' οὗ Ἰκαρία ἡ πρώτη ἀμπelos
ἀνομάσθη, καὶ ἡ χώρα ἡ ἐνεγκύσσα
τὸ φυτόν. οὗτος ὁ Ἰκάριος ἔδωκε
ποιμέσι τοῦ καρποῦ πιεῖν Ἀττι-
κοῖς, οὗ πίνοντες νομίσαντας τοὺς
λοιποὺς, ὅτι τεθνήκοισιν οἱ βαθεῖ τῷ
ὑπὸ διὰ τὴν οἰνοποσία κατασχι-
θίντες, ἀποκτείναι τὸν Ἰκάριον, νο-
μίσαντας θανάσιμον φάρμακον δι-
δῶκεναι οὐ μόνον τοῖς καθεύδουσιν,
ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐγρηγορῶσι καὶ
τῇ μίθῃ βακχεύουσι ματίας ἐμποι-
ν-
τικόν· οὕτω μὲν οὖν τὸν Ἰκάριον
ἀποβατεῖν. ἐπεὶ δὲ κατέστησαν ἀπὸ
τῆς μέθης, τὸν Διόνυσον χολῶν αὐ-
τοῖς ἐμβάλειν τοιούτω. εἰσὼν γὰρ
πρὸς αὐτοὺς ἐν σχήματι ἀραῖου παι-
δός, ἐξέμηνεν αὐτοὺς πρὸς ὁρμὴν μι-
ξείας. καὶ δὴ ἐπιβουλευέην αὐτὸν
διαφθεῖραι. ἀλλ' ὁ μὲν εὐθὺς ἄφα-
νὴς ἐγγύνη. οἱ δὲ, ὅτι δὴ ἐκείνου
ὑποσχομένου τὸ κατ' ὁρμὴν αὐτοῖς
ἔαν ἐκτελεσθῇ, ὁρμήσαντες ἄχρι κι-
νήσεως. καὶ δὴ μεμνημένοι οὕτως
ἀπὸ τῆς ὀργῆς Διονύσου, ἀκατά-
παυστον τὴν ὀργὴν ἔχοντες. ἐφ' οἷς
ἐξήλασάμενοι τὸν Διὸν, τοιαῦτα
κατὰ χρησμὸν πεποιηκότες πᾶσινα
σχήματα, καὶ ἀνὰ ἑαυτῶν ἀναβίη-
τες ἐπαύσαντο τῆς ματίας. V.

longam, parum a capro differt; alter calvus fenex, fimis
naribus, asino plerumque vectus: iste Lydus est. Satyri
autem acutis auribus, calvi ipsi quoque, cornibus prae-
diti, qualia haedis recens natis subnascuntur: hi Phryges.
Caudas habent universi. Vide, quales nobis praeclarus iste
Deos faciat? Deinde admiramur, si contemnunt nos ho-
mines, cum videant ridiculos adeo Deos ac portentosos.
Mitto dicere, quod duas etiam mulieres huc eduxit, ama-
siam alteram suam Ariadnen, cuius etiam coronam sive

γεωργῷ θυγατέρα. καὶ ὁ πάντων γελοϊότατον, ὧς θεοί, καὶ τὸν κύνα τῆς Ἑριγόνης, καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν, ὡς μὴ ἀνιῶτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἔξει ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ζήτηδες ἐκεῖνο, καὶ ὅπερ ἡγάπα κυνίδιον. ταῦτα οὐχ ὕβρις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροινία, καὶ γέλως; ἀκούσατέ θ' οὖν καὶ ἄλλους.

ΖΕΥΣ. Μηδέν, ὦ Μῶμε, εἶπης, μήτε περὶ Ἀσκλη- 6
πιῶ, μήτε περὶ Ἑρακλέους· ὁρῶ γὰρ οἱ Φέρη τῷ λό-
γῳ. οὗτοι γὰρ, ὁ μὲν αὐτῶν ἰᾶται, καὶ ἀνίστησιν ἐκ
τῶν νόσων, καὶ ἔστι πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων· ὁ δ' Ἑ-
ρακλῆς, υἱὸς ὦν ἐμὸς, οὐκ ὀλύγων πόνων ἐπρίατο τὴν
ἀθανασίαν, ὥστε μὴ κατηγορεῖ αὐτῶν.

ΜΩΜ. Σιωπήσομαι διὰ σέ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν
ἔχων. καίτοι εἰ μηδέν ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τοῦ
πυρός. εἰ δὲ ἔξῃν καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παρήρσιά χρη-
σθαι, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν.

rum choro inferuit, alteram Icarii rustici filiam : & quod omnium maxime, Dii, ridiculum est, etiam canem huius Erigones ipsum huc eduxit, ne desiderio maceretur puella, si non habeat in coelo, familiarem sibi illam dilectamque caniculam. Haec nonne contumelia vobis videtur, & ebriosa infania, & risus? Audite vero etiam alios.

Iup. Ne quid dixeris, Mome, neque de Aesculapio, neque de Hercule: video enim, quorsum ferat te orationis impetus. Hi etenim, alter sanat, & ex morbis excitat, compluresque unus dignitate exaequat: hic vero meus filius Hercules laboribus non paucis immortalitatem sibi paravit. Hos igitur accusare noli.

Mom. Tua, Iuppiter, causa tacebo, multa dicere cum habeam. Certo si nihil aliud, ignis adhuc habent vestigia. Si vero liceat adversus ipsum te libere loqui, multa sunt, quae dicam.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεστι μάλιστα. μῶν δ' οὖν καὶ ἐμὲ ξενίας διώκεις;

ΜΩΜ. Ἐν Κρήτῃ μὲν οὐ μόνον τοῦτο ἀκοῦσαί ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σοῦ λέχουσι, καὶ τάφον ἐπιδεικνύουσιν· ἐγὼ δὲ οὔτε ἐκείνοις πείθομαι, οὔτε Ἀχαιῶν ἡ Αἰγυῖῶν, ὑποβολιμαῖόν σε εἶναι φάσκουσιν. Ἀ δὲ μάλιστα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἠγοῦμαι, ταῦτα ἐρῶ. τὴν γάρ τοι ἀρχὴν τῶν τοιούτων παρανομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ νοθευθῆναι ἡμῶν τὸ ξυνέδριον, σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέσχες, θνηταῖς ἐπιμιγνύμενος, καὶ κατιῶν παρ' αὐτάς, ἐν ἄλλοτε ἄλλῳ σχήματι· ὥστε ἡμᾶς δεδιέναι, μή σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὅπότ' ἂν ταῦρος ᾦς, ἢ τῶν χρυσοχῶν τις κατεργάσῃται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς,

5 Οὔτε Ἀχαιῶν Αἰγυῖῶν) Αἴγιον καὶ Ἐλικὴ καὶ Βούρα καὶ Ῥόπαι καὶ Πάτραι πόλεις εἰσὶ Πελοποννήσου. Πάτραι μὲν μικρὸν πρὸ τοῦ Κρισαίου κόλπου καταντικρὺ τῶν Ἐχινάδων ἰσθμῶν, ὅς πρὸς τὴν

ἰῶ. αἱ δὲ λοιπαὶ παραθαλάσσιοι, τῆς ἐπὶ Κόρινθον φερούσης. Ἐλίκης δὲ καὶ τὰ ἐρείπια ἐστὶν ἰδεῖν παρὰ τὸν αἰγιαλόν· αὕτη δὲ πᾶσα ἡ πόλις ὑπεβρύχιος ἐστὶ τῇ θαλάσσῃ, σινη αὐτῇ πάλαι τοῦτο παθεῖσα. V.

Iup. Quin adversus me vel maxime licet: num igitur me quoque peregrinitatis postulas?

Mom. In Creta quidem non hoc solum audire est, sed aliud etiam quiddam de te dicunt, & sepulcrum ostendunt. Ego vero neque illis fidem habeo, neque Achivis Aegienibus, suppositicium te dicentibus. Ceterum quæ maxime arguenda arbitror, ea dicam. Etenim principium violatarum hoc modo legum, & causam, quod tot spurios hic noster confessus habet, tute, Iuppiter, præbuisi, mortalibus te feminis miscens, atque ad illas nunc hæc, nunc alia forma descendens, adeo ut metueremus, ne quis te comprehensum, taurus cum esses, mactaret, aut auri flatorum aliquis, cum esses aurum, elaboraret, & pro

ἢ ὄρμος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γένη. πλὴν ἀλλὰ
ἐμπέπληκας γὰρ τὸν οὐρανὸν τῶν ἡμιθέων τούτων· οὐ
γὰρ ἀν' ἄλλως εἵποιμι, καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιοτάτον
ἐστίν, ὅπότ' ἂν τις ἄφνω ἀκούσῃ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν
θεὸς ἀπεδείχθη· ὁ δὲ Εὐρύσθευς, ὃς ἐπέταττεν αὐτῷ,
τέθνηκε, καὶ πλησίον Ἡρακλέους νεῶς, οἰκέτου ὄντος,
καὶ Εὐρύσθεως τάφος, τοῦ δεσπότου αὐτοῦ. καὶ πάλιν
ἐν Θήβαις Διόνυσος μὲν θεός· οἶδ' ἀνεψιοὶ αὐτοῦ, ὁ
Πενθεύς, καὶ ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λέαρχος, ἀνθρώπων
ἐπάντων κακοδαιμονέστατοι. Ἄφ' οὗ δὲ ἀπαξ σὺ, ὦ 8
Ζεῦ, ἀνέωξας τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας, καὶ ἐπὶ τὰς
θνητὰς ἐτράπου, ἅπαντες μεμύμηνταί σε· καὶ οὐχὶ
ἄρρενες μόνον, ἀλλ', ὅπερ αἰσχιστον, καὶ αἱ θήλειαι
θεαί. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχισην, καὶ τὸν Τιθωνόν,
καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα, καὶ τὸν Ἰασίωνα, καὶ τοὺς ἄλλους;

1 Ἡ ἐλλόβιον ἡμῖν γένη) Ἐλλόβιον, τὸ ἐνέστιον παρὰ τὸ ἐνέυρεσθαι
τοῖς τῶν ἀγῶν λεβύς. V.

Iove aut monile nobis, aut armilla, aut inauris fieres. In-
super vero coelum nobis semideis istis opplevisti: neque
enim aliter possum dicere. Et ridicula res est, si quis subi-
to audiat, Herculem Deum esse factum; Eurysthea vero,
qui sub imperio illum habuit, esse mortuum: & propin-
qua sibi esse aedem Herculis, qui servus fuerat, & Eu-
rysthei sepulcrum, qui fuerat illius dominus. Et rursus
Thebis Bacchus Deus est: at consobrini illius Pentheus,
& Actaeon, & Learchus, hominum omnium infelicissimi.
Ex quo vero tempore semel tu, Iuppiter, fores aperuisti
talibus, conversus ad mortales feminas, imitati te sunt
universi, idque non mares solum, sed, quod turpissimum
est, etiam Deae feminae. Quis enim ignorat Anchisen,
& Tithonum, & Endymionem, & Iasionem, & reliquos?

ὥστε ταῦτα μὲν ἰάσιν μοι δοκῶ μακρὸν γὰρ ἂν τὸ
διελέγχειν γένοιτο.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν περὶ τοῦ Γανυμήδους, ὦ Μῶμε, εἴ-
πης· χαλεπανῶ γὰρ, εἰ λυπήσεις τὸ μεράκιον, ἀνεί-
δισας ἐς τὸ γένος.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν μηδὲ περὶ τοῦ αἵτου εἴπω, ὅτι καὶ
οὗτος ἐν τῷ οὐρανῷ ἐστίν, ἐπὶ τοῦ βασιλείου σκήπτρου
καθεζόμενος, καὶ μονονουχί ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σου νεοτ-
9 τεύων, θεὸς εἶναι δοκῶν; Ἡ καὶ τοῦτον τοῦ Γανυμή-
δους ἕνεκα ἰάσομεν; ἀλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ
Κορύβαξ, καὶ ὁ Σαβάκιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκυκλή-
θησαν οὗτοι, ἢ ὁ Μίδρης ἐκείνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κἀνδυν,
καὶ τὴν τιάραν, οὐδὲ ἐλληνίζων τῇ Φωνῇ· ὥστε οὐδ' ἦν
προπῆ τις, ξυνίησι; ταιγαροῦν οἱ Σκύβαι καὶ οἱ Γέται
ταῦτα ὀρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες,
αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσι, οὓς ἂν
ἐτελήσωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥνπερ καὶ Ζάμολξις.

Itaque haec missurus mihi videor: longum enim fuerit
omnia reprehendere.

Iup. Ne quid de Ganymede dicas, Mome: irate enim
feram, si dolore adolescentulum affeceris in genus illius
aliquid dicens.

Mom. Ergo neque de aquila dicam, quod & ipsa in coe-
lo est, in regio sceptro sedens, & tantum non tuo in ca-
pite nidum sibi faciens, ut Deus videatur. An hanc etiam
Ganymedis causa missam faciemus? Verum Attis sane,
Iuppiter, & Corybas, & Sabakus, unde hi nobis intro
vocati sunt? aut Medus ille Mithres cum candye & tiara,
qui neque sonare Graeca possit: ita neque si quis illi pro-
pinet, intelligit. Proinde Scythae ac Getae haec illorum
videntes, longum nobis valere iussis, immortalitate ipsi do-
nant, & Deos, quoscunque voluerint, suis suffragiis con-

δοῦλος ὢν, παρενεγράφη, οὐκ οἶδ' ὅπως διαλαθάν.
 Καίτοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοί, μέτρια· σὺ δέ, ὦ κυνο- 10
 πρόσωπε, καὶ σινδόσιν ἐσταλμένε Αἰγύπτιε, τίς εἶ, ὦ
 βέλτιστε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς εἶναι ὑλακτῶν; τί δὲ βου-
 λόμενος καὶ ὁ Μεμφίτης οὗτος ταῦρος, ὁ ποικίλος,
 προσκυνεῖται, καὶ χρᾶ, καὶ προφήτας ἔχει; αἰσχύνο-
 μαι δὲ ἱβίδας καὶ πιθήκους εἰπεῖν, καὶ τράγους, καὶ
 ἄλλα πολλῶ γελοιότερα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου
 παραβυσθέντα εἰς τὸν οὐρανὸν, ἂ ὑμεῖς, ὦ θεοί, πῶς
 ἀνεχεσθε ὁρῶντες ἐπίσης, ἢ καὶ μᾶλλον ὑμῶν προσ-
 κυνούμενα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπειδὴν κριοῦ
 κέρατα Φύσῳσί σοι;

ΖΕΥΣ. Αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα Φησὶ τὰ περὶ τῶν Αἰ- 11
 γυπτίων ὅμως δ' οὖν, ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν αἰνίγ-
 ματά ἐστι, καὶ οὐ πάνυ χρὴ καταγελᾶν ἀμύητον ὄντα.

ΜΩΜ. Πάνυ γοῦν μυστηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν,

situunt, eodem modo, quo Zamolxis etiam, servus cum
 esset, in album, nescio quomodo, delitescens irrepfit. Quam-
 quam, Dii, modica sunt ista omnia. Tu vero iste cum ca-
 nino rostro, involute sindonibus Aegyptie, quis es, vir
 bone, aut quomodo, latrator, Deus esse postulas? Quid
 vero sibi vult Memphiticus iste taurus, ille maculosus,
 quod adoratur, & oracula fundit, & habet prophetas? Pu-
 det vero ibides & simias dicere, & capros, & alia magis
 etiam ridicula, in coelum, nescio quomodo, intrusa ex Ae-
 gypto, quae quomodo, Dii, sustinetis, cum aequaliter,
 vel magis etiam, quam vos, coli videatis? Aut tu quemad-
 modum fers, Iuppiter, cum arietis tibi cornua producunt?

Iup. Turpissima sane ista nobis narras de Aegyptiis. At-
 tamen pleraque illorum, Mome, sunt aenigmata, neque
 omnino deridenda a non initiato.

Mom. Omnino ergo mysteriis nobis, Iuppiter, opus est,

ὡς εἰδέναι θεοὺς μὲν τοὺς θεοὺς κυνακεφάλους δὲ τοὺς κυνακεφάλους.

ΖΕΥΣ. Ἐα, Φημί, τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων ἄλλοτε γὰρ περὶ τούτων ἐπισκεψόμεθα ἐπὶ σχολῆς. σὺ δὲ τοὺς ἄλλους λέγε.

- 12 ΜΩΜ. Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ μάλιστα με ἀποκνίγει τὸν Ἀμφίλοχον, ὃς ἐναγωγὸς ἀνθρώπου καὶ μητραλοίου υἱὸς ὢν, θεσπιωδεὶς ὁ γενναῖος ἐν Κιλικίᾳ, ψευδόμενος τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τοῖς δυσὶν ὀβολοῖσιν ἕνεκα. τοιγαροῦν οὐκ ἔτι σὺ, ὦ Ἀπολλον, εὐδοκίμεῖς, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος καὶ πᾶς βιαμὸς χρησμευδεῖ, ὃς ἀν' ἐλαίῳ περιχυθῇ, καὶ στεφάνους ἔχη, καὶ γόητος ἀνδρὸς εὐπαρήση, οἷοι πολλοὶ εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ Πολυδά-

η Καὶ μητραλόου υἱὸς ὢν) Ἀλκμαίωνος γὰρ ἦν υἱὸς τοῦ Ἀμφιαρέου, δὲ Ἀλκμαίων τὴν μητέρα ἀπεικτονὰς ἐπλανήτο κατὰ πάσης γῆς, μηδὲν αὐτῇ διὰ τὸ ἄγος τῆς μητρὸς καταδεχομένου. Χρήσαντος δὲ αὐτοῦ Ἀπόλλωνος ζῆτειν γῆν εἰς κατοίκωσιν, ἥτις οὐκ ἦν, τῆς μητρὸς ὕπ' αὐτοῦ κτενομένης, σκίψασθαι καὶ ἀν' ἀλλαχοῦ εὐρεθῆναι, ἥκε πρὸς ταῖς ἐχβολαῖς τοῦ Ἀχιλῆου. Σο-

λερὸς γὰρ οὗτος διελθὼν, καὶ ταῖς Ἐχινάσι νήσοις εἰς θάλασσαν ἐκδιδόν, ὑπαπεύθετο αὐτῇ προσχωσὶν οὗτος ἐν τοσούτῳ ἐργάσασθαι, καὶ γῆν ἀναδείξαι, ἥτις ἱκανὴ σῶμα ἀνθρώπου ὑποδέξασθαι, μὴ πρότερον οὐσα τοῦ τῆς μητρὸς φόνου. καὶ δὴ πορευθῆναι φασί, καὶ κατοικῆσαι τὴν Κατοινιάδα γῆν. Καὶ ἐξ ἐνὸς τῶν υἱῶν Ἀκαριῆτος, Ἀκαριανίαν τὴν τόπον ὀνομάσκει. V.

ut sciamus, Deos esse, qui Dii sunt; qui autem canicipites sunt, illos esse canicipites.

Iup. Mitte, inquam, de Aegyptiis dicere. Alias enim de his considerabimus otiose. Nunc dic alios.

Mom. Trophonium, Iuppiter, & quod maxime angit me, Amphiloichum, qui, facerrimi hominis & matricidae filius, oracula fundit beatus ille in Cilicia, mentiens plerumque, & praestigiis, duorum obolorum causa, fallens. Itaque non amplius tu celebraris, Apollo, sed lapis omnis, & altare quodque edit oracula, quicumque lapis oleo perfusus fuerit, & coronas habeat, & praestigiatorem hominem, quod genus multi sunt, nactus fuerit. Iam etiam

μαντος τοῦ ἀθλητοῦ ἀνδρίας ἰᾶται τοὺς πυρέττοντας ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεαγένης ἐν Θάσῳ, καὶ Ἑκτορὶ θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρωτεσίλαῳ καταντικρὺ ἐν Χερρόνήσῳ. ἀφ' οὗ δ' οὖν τοσούτοι γεγόναμεν, ἐπιδέ-
 δακε μᾶλλον ἢ ἐπιτορκία, καὶ ἱεροσυλία, καὶ ὅλως
 καταπεφρονήκασιν ἡμῶν, εὖ ποιοῦντες. Καὶ ταῦτα μὲν 13
 περὶ τῶν νόμων, καὶ παρεγγράπτων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα
 ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκούων, οὔτε ὄντων τινῶν παρ'
 ἡμῖν, οὔτε συστήναι ὅλως δυναμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ,
 καὶ ἐπὶ τούτοις γελῶ. ἢ ποῦ γάρ ἐστιν ἡ πολυβρύλλη-
 τος ἀρετὴ, καὶ φύσις, καὶ εἰμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυ-
 πόστата, καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλα-
 κῶν ἀνθρώπων τῶν φιλοσόφων ἐπινοηθέντα; καὶ ὅμως
 αὐτοσχέδια ὄντα, οὕτω τοὺς ἀνοήτους πέπεικεν, ὥστε
 οὐδεὶς ἡμῖν οὐδὲ θύειν βούλεται, εἰδὼς ὅτι καὶ μυρίας
 ἑκατόμβας παραστήσῃ, ὅμως τὴν τύχην πράξουσιν

Polydamantis athletae statua febricitantes fanat Olympiae,
 & Theagenis in Thaso; & Hecitori sacrificant in Ilio, &
 Protefilao e regione in Chersoneso. Ex quo igitur tot nu-
 mero facti sumus, magis periuria invaluere & sacrilegia,
 & plane nos contemnunt: nec iniuria. Atque haec de spu-
 riis & fraude relatis in tabulas censorias. Ego vero etiam
 nova nomina iam multa audiens rerum, quae neque sunt
 inter nos, neque omnino possunt consistere, haec etiam,
 Iuppiter, bona fide rideo. Aut ubinam sunt trita illa
 omnium ore nomina *Virtus*, & *Natura*, & *Fatum*, & *For-*
tuna, pugnancia sibi & cassa rerum nomina, a stupidis ho-
 minibus philosophis excogitata? Et tamen, licet temere fi-
 cta, sic imprudentes ceperunt, ut nemo nobis sacrificare
 iam velit, cum norit, si vel decies mille hecatombas of-
 ferat, perfecturam tamen esse Fortunam, quae in fatis

τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἐκάστῳ ἐπεκλώ-
σθη. ἡδέως ἂν οὖν ἐροίμην σε, ὦ Ζεῦ, εἴ που εἶδες ἢ
ἀρετὴν, ἢ Φύσιν, ἢ εἰμαρμένην; ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὸ
ἀκούεις ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διατριβαῖς, οἶδα, εἰ
μὴ καὶ κωφός τις εἶ, ὡς βοῶντων αὐτῶν, μὴ ἐπαίειν.
πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον. ὁρῶ
γοῦν τοὺς πολλοὺς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ συρίτ-
τοντας ἐκείνους μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παρρησία
14 τῶν λόγων. Πέρας γοῦν εἰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ψήφισμά
τι περὶ τούτων ἀναγνώσομαι ἥδη ξυγγεγραμμένον.

ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι· οὐ πάντα γὰρ ἀλόγως ἡτιάσω·
καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν, ὡς μὴ ἐπὶ πλεῖον
ἂν γίγηται.

sunt, & quae ab initio inde unicuique *Parcarum* filis sunt
destinata. Lubens ergo ex te quaeram, Iuppiter, viderisne
unquam Virtutem, aut Naturam, aut Fatum? Nam te quo-
que audire *ista nomina* in philosophorum disputationibus,
novi, nisi adeo surdus es, ut neque clamantes illos exau-
dias. Cum habeam multa adhuc, quae dicam, definam ora-
tionem. Video enim, gravari plerosque dictis meis, & ex-
fibilare illa, eos praesertim, quos tetigit mea in dicendo
libertas. In fine ergo si vis, Iuppiter, decretum quoddam
de his recitabo, quod scriptum iam habeo.

Iup. Recita; non omnia enim absurde reprehendisti: &
oportet multa illorum inhibere, ne nimium quantum ex-
crescant.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

Ἐκκλησίας ἐννόμου ἀγομένης, ἐβδόμη ἰσταμένου, ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε, καὶ προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπεστάτει Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς νυκτός, καὶ ὁ Ὑπνος τὴν γνώμην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων, οὐ μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ βάρβαροι, οὐδαμῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρεγγραφεύτες, οὐκ οἶδ' ὅπως, καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμπεπλήκασιν μὲν τὸν οὐρανὸν, ὡς μεστὸν εἶναι τὸ συμπόσιον ὄχλου ταραχώδους, πολυγλώσσων τινῶν καὶ ξυγκλύδων ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥστε μνάς ἤδη τὴν κοτύλην εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πινόντων· οἱ δὲ ὑπὸ αὐθαδίας παρωσάμενοι τοὺς παλαιούς τε καὶ ἀληθεῖς

D E C R E T U M.

BONA FORTUNA.

QUOD felix faustumque sit! Comitibus legitime habitis, septimo die ineuntis *mensis*, Comitibus Iuppiter habuit, retulit Neptunus, in suffragia misit Apollo, scribae munere functus est nocte Momus, sententiam Somnus dixit. Quod peregrinorum multi, non Graeci modo, sed etiam Barbari, nequaquam digni, qui civitate nostra nobiscum fruantur, in censuales tabulas nescio quomodo clam relati, & Deorum opinionem adepti, coelum impleverunt, adeo ut plenum turbulenta multitudo sit convivium, diversarum linguarum & colluviei cuiusdam hominum, deficiatque ambrosia & nectar, ita ut mina iam illius hemina constet propter bibentium multitudinem: ipsique contumaci quadam superbia depulsis veteribus & veris Diis, priorem sibi

15 Θεούς, προεδρίας ἡξιώκασιν αὐτοὺς παρὰ πάντα τὰ
 πατρία, καὶ ἐν τῇ γῇ προτιμάσθαι θέλουσι. Δεδόχθαι
 τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ συλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν
 τῷ Ὀλύμπῳ περὶ τροπὰς χειμερινὰς, εἰσεῖσθαι δὲ
 ἐπιγνώμονας τελείους Θεοὺς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν ἐκ τῆς
 παλαιᾶς βουλῆς τῆς ἐπὶ Κρόνου, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν
 δώδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς τὸν Δία. τούτους δὲ τοὺς ἐπι-
 γνώμονας αὐτοὺς μὲν καθέζεσθαι ὁμόσαντας τὸν νό-
 μιμον ὄρκον, τὴν Στύγα· τὸν Ἑρμῆν δὲ κηρύξαντα ξυ-
 αγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιούσι ξυντελεῖν εἰς τὸ συνέ-
 δριον· τοὺς δὲ ἡκεῖν μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότους,
 καὶ ἀποδείξεις τοῦ γένους. τούντεῦθεν δὲ οἱ μὲν παρί-
 τωσαν καθ' ἓνα, οἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες· ἡ
 Θεοὺς εἶναι ἀποθανοῦνται, ἡ καταπέμψουσιν ἐπὶ τὰ
 σφέτερα ἥρια, καὶ τὰς θήκας τὰς προγονικὰς. ἦν δὲ
 τις ἀλῶ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαζ ὑπὸ τῶν ἐπιγνωμό-
 νων ἐκκριθέντων, ἐπιβαίνων τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὸν Τάρτα-

accubitum praeter patrum morem arrogant, & in terra quoque honore praefecti illis velint: *Earum rerum causa* placeat senatui & populo, haberi comitia in Olympo circa brumam, & eligi Quaesitores de classicorum Deorum numero septem, tres de maiorum gentium senatu sub Saturno, quatuor vero de duodecim, & in his Iovem. Quaesitores autem illos federe iuratos prius legitimum iusiurandum, Stygem. Mercurium porro praeconio cogere omnes, qui concilio Deorum interesse postulant: hos porro venire adductis iuratis testibus, & generis sui argumentis. Deinceps hi singulatim prodeant in medium; Quaesitores vero, re explorata, vel Deos esse pronuntiabunt, vel ad sua sepulcra & monumenta maiorum illos demittent. Si quis vero reprobatorum, & semel electorum a Quaesitoribus, deprehendatur coelum ingressus, hic praecipitur

ρον ἐμπεσεῖν τοῦτον. Ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτοῦ ἕκα- 16
στον. καὶ μήτε τὴν Ἀθηναίων ἰᾶσθαι, μήτε τὸν Ἀσκλη-
πιὸν χρησιμωθεῖν, μήτε τὸν Ἀπόλλω τσαῦτα μόνον
ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τι ἐπιλεξάμενον, μάντιν, ἢ κιθαρῳδόν,
ἢ ἱατρὸν εἶναι. Τεῖς δὲ Φιλοσόφοις προειπεῖν, μὴ ἀνα- 17
πλάττειν καινὰ ὀνόματα, μηδὲ ληρεῖν περὶ ὧν οὐκ ἴσα-
σιν. Ὅποσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιῶν ἡξιώθησαν, ἐκείνων 18
μὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ἐντεθῆναι δὲ ἢ Διὸς,
ἢ Ἑρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινός· ἐκείνοις
δὲ τάφον χῶσαι τὴν πόλιν, καὶ στήλην ἐπιστήσαι ἀντὶ
βαμεῦ. ἢν δὲ τις παρακούσῃ τοῦ κηρύγματος, καὶ μὴ
ἐθελήσῃ ἐπὶ τοὺς ἐπιγνώμονας ἐλθεῖν, ἐρήμην αὐτοῦ
καταδικαιησάντων. Τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα. 19

ΖΕΥΣ. Δικαιότατον, ὦ Μῶμε, καὶ ὅτω δοκεῖ, ἀνα-
τενάτω τὴν χεῖρα· μάλλον δὲ οὕτω γιγνέσθω. πλείους

in Tartarum. Porro placeat, suum quemque Deorum opus
facere, & neque morbos curare Minervam, neque Aescu-
lapium oracula edere, neque tot res unum agere Apolli-
nem, sed electo uno, aut vatem, aut citharoedum esse,
aut medicum. Philosophis porro edicendum, ne nova fin-
gere nomina velint, neque nugas agere de his, quae igno-
rant. Quotquot autem *reprobatorum* iam templis aut altari-
bus sunt culti, illorum sublati simulacris, imponi placeat
aut Iovis *signum*, aut Iunonis, aut Apollinis, aut cetero-
rum alicuius: istis vero tumulum strui a civitate, & cip-
pum poni pro altari. Si quis vero praeconio non obediat,
& ad Quaesitores adire recuset, eum deserta lite damnan-
to etiam *inauditum*. Hoc nobis decretum est.

Iup. Aequisissimum, o Mome; & cui ita viderur, manum
protendat. Vel potius, sic fiat! Plures enim, novi, erunt,
Lucian. Vol. IX. N

γὰρ οὐδ' ὅτι ἔσονται οἱ μὴ χειροτονήσοντες. ἀλλὰ νῦν μὲν ἄπιτε· ὁπόταν δὲ κηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἤκετε, κομίζοντες ἕκαστος ἐναργῆ τὰ γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πατὴρ ὄνομα, καὶ μητὴρ, καὶ ὅθεν καὶ ὅπως θεὸς ἐγένετο, καὶ Φυλὴν, καὶ Φράτορας. ὥς ὅστις ἂν μὴ παράσχηται, οὐδὲν μελήσει τοῖς ἐπιγνώμοσιν, εἰ νεῶν τις μέγαν ἐπὶ γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

qui manum non protendant. Sed nunc discedite. Cum vero praeconium faciet Mercurius, venite, manifesta quisque argumenta afferentes, patris nomen, & matris, & unde sit, & quomodo Deus sit factus, & tribum, & curiales. Quisquis enim haec non exhibebit, non curabunt Quaesitores, si magnum quis in terra templum habeat, & homines Deum illum esse arbitrentur.

Κ Τ Ν Ι Κ Ο Σ.

ΚΥΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΛΥΚ. **Τ**Ι ποτε, ὦ οὗτος, πῶγωνα μὲν ἔχεις καὶ ἰ
 κόμην, χιτῶνα δὲ οὐκ ἔχεις, καὶ γυμνοδερκῇ, καὶ
 ἀνυποδητεῖς, τὸν ἀλήτην, καὶ ἀπάνθρωπον βίον, καὶ
 θηριώδη ἐπιλεξάμενος, καὶ αἰεὶ τοῖς ἐναντίοις τὸ ἴδιον
 θέμας οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ διαχορησάμενος, περινοστέεις
 ἄλλοτε ἀλλαχοῦ, καὶ εὐναζόμενος ἐπὶ ξηροῦ δαπέδου,
 ὡς ἄσην πάμπολλον τοῦτ' τὸ τριβώνιον φέρειν οὐ μέντοι
 καὶ τοῦτο λεπτὸν, οὐδὲ μαλακόν, οὐδὲ ἀνθηρόν;

ΚΥΝ. Οὐδὲ γὰρ δεομαί τοιοῦτον δὲ ὁποῖον ἂν πορί-
 σθῇ ῥᾶστα, καὶ τῷ κτησαμένῳ πράγματα ὡς ἐλά-

1 ΚΥΝΙΚΟΣ) Titulus hic
 fuit in C. G. Πῶς δὲ Κυνικὸν
 εἶναι φιλόσοφον. (Deinde) Κυν-
 δυνέει οὗτος ὁ λόγος ἄλλου τοῦ
 σομισθῆναι, καὶ οὐ Λουκιανοῦ. G.
 2 Τριβώνιον) Τὸ τριβώνιον ἐν-

ταῦθα τὸ παλαιὸν καὶ διεγερτικὸς
 ἱμάτιον. τριβῶν δὲ πρίβωνες τὸ τῶν
 φιλοσόφων ἵδυμα εὐτελής. Erat
 autem usque ad pedes, καὶ χει-
 ρίδας ἔχον πλατείας καὶ κοιλωπα-
 μέγας. G.

C Y N I C U S.

CYNICUS ET LYCINUS.

Lyc. **H**EUUS tu, quid tandem barbam alis & comam,
 tunicam vero non habes, & nuda cutē incedis, & sine
 soleis, vagam & immanem vitam atque belluinam secu-
 tus, & contrariis semper rebus tuum corpus, non ut ce-
 teri, tractans, huc illuc oberras, in dura humo cubans,
 ut multum inde sordium habeat istud palliolum, nec ipsum
 tenue, neque molle, neque floridum?

Cyn. Neque enim opus habeo: tale vero, quod & fa-
 cillime paretur, & possessori quam minimum facessat mo-

2 χίστα παρέχον τριούτον γὰρ ἀρκεῖ μοι. Σὺ δὲ πρὸς θεῶν, εἰπέ μοι, τῇ πολυτελείᾳ οὐ νομίζεις κακίαν προσεῖναι;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τῇ δ' εὐτελείᾳ ἀρετὴν;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τί ποτ' οὖν ὁρῶν ἐμὲ τῶν πολλῶν εὐτελέστερον διαιτῶμενον, τοὺς δὲ πολυτελέστερον, ἐμὲ αἰτιά, καὶ οὐκ ἐκείνους;

ΛΥΚ. Ὅτι οὐκ εὐτελέστερόν μοι, μὰ Δία, τῶν πολλῶν διαιτᾶσθαι δοκεῖς, ἀλλ' ἐνδεέστερον, μᾶλλον δὲ τελέως ἐνδεῶς, καὶ ἀπόρων. διαφέρεις γὰρ οὐδὲν σὺ τῶν πτωχῶν, οἱ τὴν ἐφήμερον τροφὴν μεταιτοῦσι.

3 ΚΥΝ. Βούλει οὖν εἰδῶμεν, ἐπεὶ προελήλυθεν ἐνταῦθα ὁ λόγος, τί τὸ ἐνδεές, καὶ τί τὸ ἱκανόν ἐστιν;

ΛΥΚ. Εἴ σοι δοκεῖ.

lestitiae, tale, inquam, mihi fatis est. Tu vero, per Deos, mihi dic, sumtuosae vitae vitium inesse nos arbitraris?

Lyc. Omnino.

Cyn. Parfumoniae autem virtutem?

Lyc. Ita sane est.

Cyn. Quare ergo, cum vides, me viliori, quam plerisque, victu & cultu utentem, illos vero sumtuoso magis, me accusas, non illos?

Lyc. Quod non viliori, per Iovem, cultu victuque, quam vulgus; videris uti, sed indigentiori, aut potius in summa vivere indigentia atque inopia. Neque enim quidquam a mendicis differs, cibum in diem rogantibus.

Cyn. Visne ergo dispiciamus, quando huc sermo nobis progressus est, quid sit, quod deficiat, quid sit satis?

Lyc. Si ita tibi videtur.

ΚΥΝ. Ἄρ' οὖν ἱκανὸν μὲν ἑκάστω, ὅπερ ἂν ἐξικη-
ται πρὸς τὴν ἐκείνου χρεῖαν, ἢ ἄλλο τι λέγεις;

ΛΥΚ. Ἐστω τοῦτο.

ΚΥΝ. Ἐνδεές δέ, ὅπερ ἂν ἐνδεέστερον ἢ τῆς χρεῖας,
καὶ μὴ ἐξικηται πρὸς τὸ δεόν;

ΛΥΚ. Ναί.

ΚΥΝ. Οὐδὲν ἄρα τῶν ἐμῶν ἐνδεές ἐστίν. οὐδὲν γὰρ
αὐτῶν ὅ, τι οὐ τὴν χρεῖαν ἐκπληροῖ τὴν ἐμήν.

ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο λέγεις;

ΚΥΝ. Ἐὰν σκοπῇς πρὸς ὅ, τι γέγονεν ἑκάστον, ὧν
δεόμεθα, οἷον οἰκίας, ἅρ' οὐχὶ σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

ΚΥΝ. Τί δέ ἐσθῆς, τοῦ χάριν; ἄρα οὐχὶ καὶ αὐτὴ
τῆς σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

Cyn. Numquid igitur satis unicuique illud esse dicis,
quod aequè late, atque usus & necessitas illius, pateat; an
aliud quid dicis?

Lyc. Sit istud.

Cyn. Deficere autem illud, quod in usu deficiat, & non
aequè late, atque opus erat, pater?

Lyc. Nempe.

Cyn. Nihil ergo mihi deficit: nihil enim est mearum re-
rum, quod non usum meum expleat.

Lyc. Quomodo hoc intelligis?

Cyn. Si consideres, ad quid factum sit unumquodque
illorum, quibus opus habemus, verbi causa, domus, non-
ne ut tecti simus?

Lyc. Sane.

Cyn. Quid vero, vestis? cuius rei gratia? Nonne etiam
haec, ut tecti simus?

Lyc. Nempe.

ΚΥΝ. Τῆς δὲ σκέπης αὐτῆς πρὸς θεῶν, τίνας ἀδεί-
θημεν εἵνεκα, οὐχ ὥστε ἄμεινον ἔχειν τὸν σκεπόμενον;

ΛΥΚ. Δοκεῖ μοι.

ΚΥΝ. Πότερ' οὖν, τὸ πῶδε κάκιον ἔχειν δοκεῖ σοι;

ΛΥΚ. Οὐκ οἶδα.

ΚΥΝ. Ἄλλ' οὕτως ἂν μάθεις· τί ποδῶν ἔστ' ἔργον;

ΛΥΚ. Πορεύεσθαι.

ΚΥΝ. Κάκιον αὖν πορεύεσθαι σοι δοκοῦσιν οἱ ἐμοὶ
πόδες, ἢ οἱ τῶν πολλῶν;

ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἴσως.

ΚΥΝ. Οὐ τοῖνυν οὐδὲν χεῖρον ἔχουσιν, ἢ μὴ χεῖρον τὰ
ἑαυτῶν ἔργον ἀποδιδόασιν.

ΛΥΚ. Ἴσως.

ΚΥΝ. Τους μὲν δὴ πόδας οὐδὲν φαίνεμαι χεῖρον
διακείμενος τῶν πολλῶν ἔχειν.

Cyn. Ipsum vero illud, ut recti essemus, per Deos, cu-
ius rei causa opus fuit, nonne ut melius habeat id ipsum,
quod tegitur?

Lyc. Mihi ita videtur.

Cyn. Utrum igitur hi mei pedes peius habere tibi viden-
tur aliorum pedibus calceatorum?

Lyc. Non novi.

Cyn. Sed ita discas. Quod opus est pedum?

Lyc. Incedere.

Cyn. Peius ergo tibi incedere mei pedes videntur, quam
ceterorum?

Lyc. Hoc fortasse non ita est.

Cyn. Neque ergo peius habent, si non deterius opus
suum peragunt.

Lyc. Fortasse.

Cyn. Ergo pedes quidem quod attinet, non videor dete-
riore, quam plerique, conditione esse.

ΛΤΚ. Οὐκ ἔοικας.

ΚΤΝ. Τί δέ; τοῦ μὲν σώματος τῶν λοιπῶν ἄρα κάκιον;
εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον· ἀρετὴ γὰρ σώματος
ἰσχύς. ἄρ' οὖν τὸ ἐμὸν ἀσθενέστερον;

ΛΤΚ. Οὐ φαίνεται.

ΚΤΝ. Οὐ τοίνυν οὐδ' οἱ πόδες φαίνονται μοι σκέπη
ἐνδεῶς ἔχειν, οὔτε τὸ λοιπὸν σῶμα. εἰ γὰρ ἐνδεῶς εἶ-
χον, κακῶς ἂν εἶχον. ἢ γὰρ ἐνδεῖα πανταχοῦ κακὸν,
καὶ χεῖρον ἔχειν ποιεῖ ταῦτα, οἷς ἂν προσῇ. ἀλλὰ μὴν
οὐδὲ τρέφεσθαι γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοῦ μὲν,
ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται.

ΛΤΚ. Δῆλον γάρ.

ΚΤΝ. Οὐδὲ εὐρωστον, εἰ κακῶς ἐτρέφεται. λυμαίνον-
ται γὰρ αἱ πονηραὶ τροφαὶ τὰ σώματα.

ΛΤΚ. Ἔστι ταῦτα.

ΚΤΝ. Πῶς οὖν, εἰπέ μοι, τούτων οὕτως ἐχόντων, ζ

Lyc. Non videtis.

Cyn. Quid vero? Meumne corpus reliquorum corporibus
deterius est? si enim deterius, etiam infirmius. Virtus enim
corporis robur est. Numquid ergo meum infirmius?

Lyc. Non apparet.

Cyn. Ergo neque pedes meos, neque reliquum corpus
defici tegumento apparet. Si enim deficerentur, male ha-
berent. Defectus enim & indigentia semper malum, & fa-
cit, ut deteriore conditione sint ea, quibus adest. Sed ne-
que deterius ali corpus meum apparet, quia vulgaribus
cibis alitur.

Lyc. Nempe manifestum est.

Cyn. Neque validum esset, si male aleretur: vitiantur
enim a malis alimoniis corpora.

Lyc. Sunt ista.

Cyn. Quomodo igitur, dic mihi, haec cum ita se ha-

αἰτίᾳ μου, καὶ Φαυλίζεις τὸν βίον, καὶ Φῆς ἄβλιον·
 ΛΥΚ. Ὅτι, νῆ Δία, τῆς Φύσεως, ἣν σὺ τιμᾷς, καὶ
 τῶν Θεῶν γῆν ἐν μέσῳ κατατεθεικότων, ἐκ δ' αὐτῆς
 ἀναδεδωκότων πολλὰ καὶ γὰρ, ὥστ' ἔχειν ἡμᾶς πάν-
 τα ἄφθονα, μὴ πρὸς τὴν χρεῖαν μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς
 ἡδονήν, σὺ πάντων τούτων ἢ τῶν γε πλείστων ἄμοιρος
 εἶ, καὶ οὐδενὸς μετέχεις αὐτῶν, οὐδὲν μᾶλλον ἢ τὰ θη-
 ρία· πίνεις μὲν γὰρ ὕδωρ, ὅπερ καὶ τὰ θηρία; σιτῇ δὲ
 ὅπερ ἂν εὐρίσκης, ὥσπερ οἱ κύνες, εὐνὴν δὲ οὐδὲν κρείτ-
 τω τῶν κυνῶν ἔχεις. χόρτος γὰρ παραρκεῖ σοι, καθάπερ
 ἐκείνοις. ἔτι δὲ ἱμάτιον φορεῖς, οὐδὲν ἐπιεικέστερον ἀκλή-
 ρου. καίτοι εἰ σὺ τούτοις ἀρκούμενος ὀρθῶς Φρονήσεις, ὁ
 Θεὸς οὐκ ὀρθῶς ἐποίησε, τοῦτο μὲν πρόβατα ποιήσας
 ἔμμελλα· τοῦτο δ' ἀμπέλους ἡδυοίνους, τοῦτο δὲ τὴν
 ἄλλην παρασκευὴν θαυμαστῶς ποικίλην, καὶ ἔλαιον,
 καὶ μέλι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς ἔχειν μὲν ἡμᾶς σιτία παν-

beant, reprehendis me, & vitae meae rationem nimis
 contemnis, & miseram esse confirmas ?

Lyc. Ideo equidem, quod cum natura, quam tu magni
 facis, & Dii tellurem hanc in medio posuerint, & ex illa
 bona exoriantur multa, ut omnium rerum habeamus bea-
 ram copiam, non ad necessitatem modo, sed etiam ad vo-
 luptatem: tu horum omnium, aut plerorumque certe, ex-
 pers es, nec ullo illorum frueris, non magis quam he-
 stiae. Aquam enim bibis, quam etiam bestiae: edis, quid-
 quid inveneris, uti canes: neque cubile canibus habes me-
 lius, foenum cum tibi sicut illis sufficiat: porro pallium
 gestas nihilo tolerabilius plane inopi. Atqui si tu his re-
 bus contentus recte sapis, non recte Deus, qui hinc oves
 illis velleribus instruxerit, hinc suavi vino vites; reli-
 quumque apparatus admirabiliter varium produxerit, &
 oleum, & mel, & reliqua; ut cibum habeamus omnige-

τοδαπά, ἔχειν δὲ ποτὸν ἡδύ, ἔχειν δὲ χρήματα, ἔχειν δ' εὐνὴν μαλακὴν, ἔχειν δὲ οἰκίαν καλὰς, καὶ τὰ ἄλλα πάντα θαυμαστῶς κατεσκευασμένα. καὶ γὰρ αὐτὰ τῶν τεχνῶν ἔργα, δῶρα τῶν θεῶν ἐστὶ. τὸ δὲ πάντων τούτων ζῆν ἀπεστερημένον, ἄθλιον μὲν, εἰ καὶ ὑπ' ἄλλου τινὸς ἀπεστερήτο, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς δεσμωτηρίοις πολὺ δὲ ἀθλιώτερον, εἴ τις αὐτὸς ἑαυτὸν ἀποστεροίη πάντων τῶν καλῶν. μανία τε ἤδη τοῦτό γε σαφές.

ΚΥΝ. Ἄλλ' ἴσως ὀρθῶς λέγεις. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, 6
εἴ τις ἀνδρὸς πλουσίου προθύμως καὶ φιλανθρώπως, ἔτι τε φιλοφρόνως ἐστιῶντός, καὶ ξενίζοντος πολλοὺς ἅμα καὶ παντοδαπούς, τοὺς μὲν ἀσθενεῖς, τοὺς δὲ ἐρρωμένους, καί ποτε παραβέντος πολλὰ καὶ παντοδαπά, πάντα ἀρπάζοι, καὶ πάντα ἐσθίοι, μὴ τὰ πλησίον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, τὰ τοῖς ἀσθενούσι παρεσκευασμένα, ὑγιαίνων αὐτὸς, καὶ ταῦτα μίαν μὲν

num, & potum suavem habeamus, habeamusque pecunias, & cubile habeamus molle, & habeamus domus pulchras, & instructa admirabiliter reliqua omnia. Etenim opera artium quoque Deorum munera sunt. Hisce autem omnibus privatum vivere miserum est, etsi ab alio quis priveretur, ut ille, qui tenentur in vinculis; multo autem miserius, si quis ipse bonis se omnibus abiudicet, ac professus iam furor.

Cyn. At tu fortasse recte istoc. Verum illud mihi dic, si quis, viro divite prolixè, & humaniter, & benigne adeo accipiente epulis & hospitio multos simul & omni ex genere homines, infirmos partim, partim robustos, ac multa deinde omnigenaque apponente; omnia ipse rapiat, voret omnia, non quae prope sint solum, sed etiam remota, parata infirmis ipse robustus, idque unam ipse alvum

καίλιαν ἔχων, ὀλῶγων δὲ ὥστε τραφῆναι θεόμενος, ὑπὸ
τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλων οὗτος ὁ ἀνὴρ,
ποῖός τις δοκεῖ σοι εἶναι; ἄρα γε Φρόνιμος;

ΛΥΚ. Οὐκ ἔμοιγε.

ΚΥΝ. Τί δὲ σῶφρων;

ΛΥΚ. Οὐδὲ τοῦτο.

- 7 ΚΥΝ. Τί δὲ, εἴ τις μετέχων τῆς αὐτῆς ταύτης τρα-
πέζης, τῶν μὲν πολλῶν καὶ ποικίλων ἀμελεῖ, ἐν δὲ τῶν
ἐγγύστα κεμένων ἐπιλεξάμενος, ἱκανῶς ἔχων πρὸς τὴν
ἑαυτοῦ χρεῖαν, τοῦτο ἐσθίει κοσμίως, καὶ τούτῳ μόνῳ
χρῶτο, τοῖς δὲ ἄλλοις οὐδὲ προσβλέποι, τοῦτον οὐχ
ἤγῃ σωφρονέστερον, καὶ ἀμείνῳ ἄνδρα ἐκείνου;

ΛΥΚ. Ἐγώ γε.

ΚΥΝ. Πότερον οὖν, συνίης, ἢ ἐμὲ δεῖ λέγειν;

ΛΥΚ. Τὸ ποῖον;

ΚΥΝ. Ὅτι ὁ μὲν θεὸς τῷ ξενίζοντι καλῶς ἐκείνῳ.

qui habeat, paucisque, quibus alatur, indigeat, a multis.
illis perendus ipse: ille vir qualis tibi videatur? numquid
prudens?

Lyc. Non ille mihi.

Cyn. Quid vero? numquid sanus?

Lyc. Neque hoc.

Cyn. Quid vero? si quis eidem huic mensae adhibitus,
multa illa atque varia negligat, unum vero eorum, quae
proxime apposita sunt, sibi delectum, idque suae necessi-
tati sufficiens, decenter edat, & hoc utatur solo, reliqua
ne quidem adspiciat, hunc nonne iudicas saniozem, & me-
liorem isto virum?

Lyc. Equidem.

Cyn. Utrum ergo intelligis, an me oportet dicere?

Lyc. Quid?

Cyn. Deus illi praeclaro hospitio excipienti similis est;

ἔσμε, παρατιθεῖς πολλά, καὶ ποιμίλα, καὶ παντοδα-
 πὰ, ὅπως ἔχωσιν ἀρμόζοντα· τὰ μὲν ὑγιαίνουνσι, τὰ δὲ
 νοσῶσι· καὶ τὰ μὲν ἰσχυροῖς, τὰ δὲ ἀσθενόουσιν· οὐχ
 ἵνα χρώμεθα ἅπασι πάντες, ἀλλ' ἵνα τοῖς καθ' ἑαυτὸν
 ἕκαστος, καὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν, ὅσπερ ἂν τύχοι μά-
 λιστα δεόμενος. Ὑμεῖς δὲ τῷ δι' ἀπληστίαν τε καὶ 8
 ἀκρασίαν ἀρπάζοντι πάντα τούτω μάλιστα εἰκάτε,
 πᾶσι χρῆσθαι ἀξιοῦντες, καὶ τοῖς ἀπανταχοῦ, μὴ τοῖς
 παρ' ὑμῶν μόνον, οὐ γῆν, οὐ θάλασσαν τὴν καθ' αὐ-
 τοὺς αὐτάρκη νομίζοντες, ἀλλ' ἀπὸ περάτων γῆς ἐμπο-
 ρεούμενοι τὰς ἡδονὰς, καὶ τὰ ξενικὰ τῶν ἐπιχωρίων αἰεὶ
 προτιμῶντες, καὶ τὰ πολυτελῆ τῶν εὐτελεῶν, καὶ τὰ
 δυσπόριστα τῶν εὐπορίστων· καθόλου δὲ πράγματα,
 καὶ κακὰ ἔχων μᾶλλον ἐθέλοντες, ἢ δίχα πραγμά-
 των ζῆν. τὰ γὰρ δὴ πολλά, καὶ τίμια, καὶ εὐδαιμονι-
 καὶ παρασκευάσματα, ἐφ' οἷς ἀγάλλεσθε, διὰ πολ-
 λῆς ὑμῶν ταῦτα κακοδαιμονίας καὶ ταλαιπωρίας πα-

apponens multa, & varia, & omnigena, ut, quod cuique
 convenit, habeant, quaedam valentibus, alia aegrotantibus,
 & quaedam robustis, imbecillis alia, non ut omnes uta-
 mur omnibus, sed ut iis quisque, quae sibi proxima sunt,
 & inter haec, quo ipse tum maxime indigeat. Vos vero
 illi per inexplebilem intemperantiam rapienti omnia maxi-
 me similes estis, uti postulantes omnibus, & quae usquam
 sunt, non iis modo, quae prope vos sunt; non terram,
 non mare vestrum sufficere vobis arbitrati, sed ab extre-
 mis inde terrarum oris mercari voluptates, & peregrina
 semper praeferentes domesticis, & pretiosa vilibus, &
 quae difficillime parantur iis, quorum facilis copia est: qui
 in universum molestias & mala habere, quam sine iis ae-
 tatem agere, malitis. Multi enim illi, & pretiosi, & beati
 apparatus, quibus gaudetis, per multam demum vobis mi-

ραγίγνεται. σκόπει γάρ, εἰ βούλει, τὸν πολυεύκτοῦ χρυσὸν, καὶ τὸν ἄργυρον, σκόπει τὰς οἰκίας τὰς πολυτελεῖς, σκόπει τὰς ἐσθῆτας τὰς ἐσπουδασμένας, σκόπει τὰ τούτοις ἀκόλουθα πάντα· πόσων πραγμάτων ἐστὶν ὧνια, πόσων πόνων, πόσων κινδύνων, μᾶλλον δὲ αἵματος, καὶ θανάτου, καὶ διαφθορᾶς ἀνθρώπων πόσης; οὐ μόνον ὅτι πλέοντες ἀπόλλυνται διὰ ταῦτα πολλοί, καὶ ζητοῦντες καὶ δημιουργοῦντες δεινὰ πάσχουσιν· ἀλλ' ὅτι καὶ πολυμάχητά ἐστι, καὶ ἐπιβουλεύονται ἀλλήλοις διὰ ταῦτα φίλοις φίλοι, καὶ πατράσι παῖδες, καὶ γυναῖκες ἀνδράσιν. οὕτως οἶμαι καὶ τὴν Ἐριφύλην, διὰ τὸν χρυσὸν προδοῦναι τὸν ἄνδρα. Καὶ ταῦτα μέντοι πάντα γίγνεται, τῶν μὲν ποικίλων ἱματίων οὐδέν τι μᾶλλον θάλλειν δυναμένων· τῶν δὲ χρυσοφόρων οἰκιῶν οὐδέν τι μᾶλλον σκεπουσῶν· τῶν δὲ ἐκπομάτων τῶν ἄργυρῶν οὐκ ὠφελοῦντων τὸν πότον, οὐδὲ τῶν χρυσῶν, οὐδὲ τῶν ἐλεφαντίνων αὖ κλινῶν τὸν ὕπνον ἡδία

Χρυσοφόρων

seriam aerumnamque contingunt. Considera enim, sis; optabile illud aurum, & argentum, domus sumtuosas considera, vestes considera summa industria factas, considera, quae istaec consequuntur, omnia, quot sint venalia negotiis, quot laboribus, quot periculis, quin sanguine potius, & morte, & quanta strage mortalium? non modo quod navigantes propter ista multi pereunt, & dum quaerunt, dum aedificant, mala multa patiuntur; sed quod toties de illis pugnatur, quod insidias sibi propter ista struunt amicis amici, & liberi parentibus, & maritis suis coniuges. Ita puto auri causa proditum ab Eriphyle virum. Atque ista fiunt omnia, cum tamen pictae vestes nihilo magis foveant, & fastigii aurei domus nihilo tegant magis, & potum nihil iuvent nec argentea pocula, neque aurea, neque somnum suaviorem eburnei lecti praebent: sed sae-

παρεχομένων· ἀλλ' ὄψει πολλάκις ἐπὶ τῆς ἐλεφαντί-
νης κλίνης, καὶ τῶν πολυτελῶν στρωμάτων, τοὺς εὐ-
δαίμονας ὕπνου λαχεῖν οὐ δυναμένους. ἔτι δὲ καὶ αἱ
παντοδαπαὶ περὶ τὰ βρώματα πραγματεῖαι, τρέφου-
σι μὲν οὐδὲν μᾶλλον, λυμαίνονται δὲ τὰ σώματα, καὶ
τοῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι. Τί δὲ δεῖ λέγειν ὅσα τῶν 10
ἀφροδισίων ἕνεκα πράγματα ποιοῦσὶ τε καὶ πάσχου-
σιν οἱ ἄνθρωποι; καίτοι ῥᾶδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν
ἐπιθυμίαν, εἰ μὴ τις ἐθέλοι τρυφᾶν. καὶ οὐδ' εἰς ταύτην
ἡ μανία καὶ διαφθορὰ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ἀρκεῖν,
ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ὄντων τὴν χρῆσιν ἀναστρέφουσιν, ἐκά-
στω χρώμενοι, πρὸς ὃ μὴ πέφυκεν, ὥσπερ εἴ τις ἀνθ'
ἀμάξης ἐθέλοι τῇ κλίνῃ χρῆσασθαι, καθάπερ ἀμάξη.

ΛΥΚ. Καὶ τίς οὗτος;

ΚΥΝ. Ὑμεῖς, οἱ τοῖς ἀνθρώποις ἅτε ὑποζυγίοις χρῆ-
σθε, κελεύετε δὲ αὐτοὺς, ὥσπερ ἀμάξας, τὰς κλῖνας
τοῖς τραχήλοις ἄγειν, αὐτοὶ δ' ἄνω κατάκεισθε τρυ-

pe videas eburneo super lecto, & pretiosis in fragulis,
beatos illos somnum capere non posse. Porro omnigeni illi
circa cibum labores, nihilo magis illi quidem alunt, sed
corrumpunt corpora, & morbos illis inferunt. Quid vero
dicam, quot negotia Veneris causa homines & faceffant
aliis, & ipsi sustineant? cum ita facile sit illam curare cu-
piditatem, nisi quis delicatus nimis esse velit: neque in il-
lam ipsam furor suus & corruptela sufficere hominibus vi-
detur. Sed iam etiam usum rerum pervertunt, utentes una-
quaque, ad quod natura sua apta non est, ut si quis plau-
stri loco uti tanquam plauastro velit lectulo.

Lyc. Et quis est ille?

Cyn. Vos, qui hominibus utimini pro iumentis, iube-
tisquē illos velut plaustra sic lecticas agere cervicibus. Ipsi

Φῶντες, καὶ ἐκείθεν ὥσπερ ὄνους ἠνιοχεῖτε τοὺς ἀνθρώ-
πους, ταύτην ἀλλὰ μὴ ταύτην τρέπεσθαι κελεύοντες.
καὶ οἱ ταῦτα μάλιστα ποιοῦντες, μάλιστα μακαρί-
II ζισθε. Οἱ δὲ τοῖς κρέασι, μὴ τροφῇ χρώμενοι μόνον,
ἀλλὰ καὶ βαδᾶς μηχανώμενοι δι' αὐτῶν, οἷοί γέ εἰ-
σιν οἱ τὴν πορφύραν βάπτοντες, οὐχὶ καὶ αὐτοὶ παρὰ
Φύσιν χρῶνται τοῖς τοῦ Θεοῦ κατασκευάσμασι;

ΛΥΚ. Νῆ Δία. δύναται γὰρ βάπτειν, σὺν ἐσθίε-
σθαι μόνον τὸ τῆς πορφύρας κρέας.

ΚΥΝ. Ἄλλ' οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν· ἐπεὶ καὶ τῷ
κρατῆρι δύναται ἂν τις βιαζόμενος ὥσπερ χύτρα χρήσα-
σθαι, πλὴν οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν. ἀλλὰ γὰρ πῶς
ἅπασαν τὴν τούτων τις κακοδαιμονίαν διελθεῖν δύναται
ἂν; τοσαύτη τις ἐστί. σὺ δὲ μοι, διότι μὴ βούλομαι
ταύτης μετέχειν, ἐγκαλεῖς· ζῶ δὲ καθάπερ ὁ κόσμιος
ἐκεῖνος, εὐωχούμενος τοῖς κατ' ἐμαυτὸν, καὶ τοῖς εὐτε-

vero supra iacetis delicati, & inde velut asinos habenis re-
gitis homines, hac non illac vertere se iussos. Quique
haec maxime facitis, ii maxime felices praedicamini. Tum
illi, qui carnibus non tantum in cibo utuntur, sed tintu-
ras machinantur per illas, quales sunt, qui purpuram infi-
ciunt: nonne hi quoque praeter naturam his, quae para-
vit Deus, utuntur?

Lyc. Recte fanè. Potest enim inficere, non edi modo
càro purpuræ.

Cyn. Sed non ad hoc nata est. Alioqui etiam craterè
possit aliquis per vim pro olla uti: sed ad hoc factus non
est. Verum enimvero quomodo possit aliquis omnem ho-
rum enarrare miseriam? tanta est. Tu vero me, quod in
partem illius venire nolim, eo nomine accusas? Ceterum
vivo, ut ille, quem ante describebam, modestus, epulor illa,
quae ante me posita sunt, &, quae minimo parari pos-

λεστώτοις χρώμενος, τῶν δὲ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν
 οὐκ ἐφίεμενος. Καί περτα θηρίου βίον, βραχέων δέομε- 12
 νος, καὶ ὀλίγοις χρώμενος, δοκῶ σοι ζῆν, κινδυνεύουσιν
 οἱ θεοὶ καὶ τῶν θηρίων εἶναι χείρονες, κατὰ γε τὸν σὸν
 λόγον, οὐδενὸς γὰρ δέονται. ἵνα δὲ καταράδῃς ἀκριβέ-
 στερον τό, τε ὀλίγων καὶ τὸ πολλῶν δεῖσθαι, ποῖόν τι
 ἐκάτερόν ἐστιν, ἐνόησον· ὅτι δέονται πλείονων οἱ μὲν
 παῖδες τῶν τελείων, αἱ δὲ γυναῖκες τῶν ἀνδρῶν, οἱ δὲ
 νοσοῦντες τῶν ὑγιαίνόντων· καθόλου δὲ πανταχοῦ τὸ
 χεῖρον τοῦ κρείττονος πλείονων δεῖται. διὰ τοῦτο θεοὶ
 μὲν οὐδενὸς, οἱ δ' ἐγγιστα θεῶν ἐλαχίστων δέονται.
 Ἡ νομίζεις τὸν Ἡρακλέα, τὸν πάντων ἀνθρώπων ἄρι- 13
 στον, θεῖον δὲ ἄνδρα, καὶ θεὸν ὀρθῶς νομισθέντα, διὰ
 κακοδαιμονίαν περινοστεῖν γυμνόν, δέρμα μόνον ἔχον-
 τα, καὶ μηδενὸς τῶν αὐτῶν ὑμῖν δέομενος; ἀλλ' οὐ κα-
 κοδαίμων ἦν ἐκεῖνος, ὃς καὶ τῶν ἄλλων ἀπήμυνε τὰ

funt, illis utor, varia illa & omnigena ne quidem deside-
 rans. Deinde bestiarum vitam, qui minutis rebus indigeam,
 & paucis utar, vivere tibi videor? Secundum tuam quidem
 rationem etiam deteriores bestiis Dii fuerint. Nulla enim re
 indigent. Ut vero accuratius comprehendas, quale utrum-
 que sit, tum paucis indigere, tum multis; cogita, pluribus
 indigere pueros, quam adultos, mulieres, quam viros, ae-
 grotos, quam sanos: in universum vero, quod ubique dete-
 rius est, illud pluribus indigere eo, quod est praestantius.
 Propterea Dii quidem re nulla, qui autem proxime ad Deos
 accedunt, indigent paucissimis. Aut putasne, Herculem,
 illum hominum omnium fortissimum, divinum virum, &
 pro Deo recte habitum, propter infelicitatem oberrasse
 nudum, pelle sola instructum, nullaque earum rerum,
 quibus vos, indigentem? Verum infelix ille non fuit, qui
 & aliorum defenderet mala; neque pauper, qui terrae &

κακά· οὐδ' αὖ πένης, ὅς γῆς καὶ θαλάττης ἤρχεν·
 ἐφ' ὃ, τι γὰρ ὀρμήσειεν, ἀπανταχοῦ πάντων ἐκράτει,
 καὶ οὐδενὶ τῶν τότε ἀνέτυχεν ὁμοίῳ, οὐδὲ κρείττονι ἑαυ-
 τοῦ, μέχρι περ ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν. ἢ σὺ δοκεῖς
 στρωμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀπόρων ἔχειν, καὶ διὰ
 τοῦτο περιιέναι τοιοῦτον; οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἀλλ' ἐγκρα-
 τῆς, καὶ καρτερικὸς ἦν, καὶ κρατεῖν ἤθελε, καὶ τρυφᾶν
 οὐκ ἐβούλετο. ὁ δὲ Θησεύς ὁ τούτου μαθητῆς, οὐ βασι-
 λεὺς μὲν ἦν πάντων Ἀθηναίων, υἱὸς δὲ Ποσειδῶνος, ὡς
 14 φασιν, ἄριστος δὲ τῶν καθ' αὐτόν; Ἀλλ' ὅμως καὶ κεί-
 νος ἤθελεν ἀνυπόδητος εἶναι, καὶ γυμνὸς βαδίζειν, καὶ
 πώγωνα καὶ κόμην ἔχειν ἥρεσκεν αὐτῷ, καὶ οὐκ ἐκείνῳ
 μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς ἥρεσκεν. ἀμείνους
 γὰρ ἦσαν ὑμῶν· καὶ οὐκ ἂν ὑπέμεινεν οὐδὲ εἰς αὐτῶν
 οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τῶν λεόντων τίς, ξυρῶμενος. ὑγρότητα
 γὰρ, καὶ λειότητα σαρκός, γυναῖξί πρέπειν ἡγούντο·
 αὐτοὶ δ' ὥσπερ ἦσαν, καὶ φαίνεσθαι ἄνδρες ἤθελον,

namis haberet imperium. Quocunque enim illum raperet
 impetus, ubique vincebat omnes, in neminem illius aeta-
 tis vel similem se vel meliorem incidit, donec ab homi-
 nibus discessit. An tu putas, stragula illum veste & calceis
 indignuisse, & propterea sic oberrasse? Non est, quod il-
 lud dicamus. Sed continens erat & tolerans; & volebat
 vincere, & delicijs frangi nolebat. Illius vero Theseus di-
 scipulus nonne rex erat Atheniensium omnium, filius ve-
 ro Neptuni, ut aiunt, vir suae aetatis omnium fortissimus?
 Sed tamen is quoque voluit sine calceis esse, & incedere
 nudus, & barbam & comam alere ipsi placuit: & non
 ipsi solum, sed antiquis placuit omnibus. Nempe vobis
 meliores erant: nec magis illorum quisquam tonderi se
 passus esset, quam leonum. Mollitiem enim & laevitatem
 carnis feminis putabant decoram: at ipsi, ut erant viri, ita

καὶ τὸν πάγωνα κόσμον ἀνδρὸς ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ ἵππων χαίτην, καὶ λεόντων γένεια, οἷς ὁ Θεὸς ἀγλαΐας καὶ κόσμου χάριν προσέθηκε τινα· οὕτως δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι τὸν πάγωνα προσέθηκεν. ἐκείνους οὖν ἐγὼ ζηλῶ τοὺς παλαιούς, καὶ ἐκείνους μιμῆσθαι βούλομαι, τοὺς δὲ νῦν οὐ ζηλῶ τῆς θαυμαστῆς ταύτης εὐδαιμονίας, ἣν ἔχουσι, καὶ περὶ τραπέζας, καὶ ἐσθῆτας, καὶ λεαίνοντες καὶ ψιλούμενοι πᾶν τοῦ σώματος μέρος, καὶ μηδὲ τῶν ἀπορρήτων οὐδέν, ἣ πέφυκεν, ἔχειν ἑῶντες. Εὐχομαι δὲ μοι τοὺς μὲν πόδας ὀπλῶν ἱππέων οὐδέν διαφέρειν, ὥσπερ Φασὶ Χείρωνος· αὐτὸς δὲ μὴ δεῖσθαι στρωμάτων, ὥσπερ οἱ λέοντες· οὔτε τροφῆς. δεῖσθαι πολυτελεῦς μᾶλλον ἢ οἱ κύνες. εἴη δὲ μοι γῆν μὲν ἅπασαν· εὐνὴν αὐτάρκη ἔχειν, οἶκον δὲ τὸν κόσμον νομίζειν, τροφὴν δὲ αἰρεῖσθαι τὴν ράστην πορισθῆναι. χροστοῦ δὲ καὶ ἀργύρου μὴ δεηθεῖν μητ' οὖν ἐγὼ, μητὲ τῶν ἐμῶν

etiam volebant videri: & decus viri barbam putabant, ut equorum iubam, & barbam leonum, quibus *animantibus* pulchritudinis & ornatus causa Deus quaedam addidit. Ita vero etiam barbam apposuit viris. Illos ego antiquos aemulor, illos imitari cupio. Qui vero nunc sunt, illis non equidem invidéo admirabili felicitate, qua fruuntur circa mensas & vestimenta, laevigantes, depilantes unamquamque partem corporis, neque occultorum quodquam membrorum ita, uti natum est, relinquentes. At ego opto, pedes mihi equinis ungulis nihil differre, ut Chironis alunt; me autem stragulis non indigere, velut leones; nec cibo magis pretioso opus habere, quam canes. Contingat vero mihi, terram quidem pro cubili habere sufficiente, domum autem putare hoc universum, & cibum capere, qui facillime suppeditari mihi possit. Auro autem atque argento opus habeam neque ego, neque amicorum meorum quif-

Φίλων μηδεὶς. πάντα γὰρ τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ
 τῆς τούτων ἐπιθυμίας φύονται, καὶ στάσεις, καὶ πό-
 λεμοί, καὶ ἐπιβουλαί, καὶ σφαγαί. ταυτὶ πάντα πη-
 γὴν ἔχει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πλείονος· ἀλλ' ἡμῶν αὕτη
 ἀπείη, καὶ πλεονεξίας μήποτε ὀρεχθεῖν· μειονεκτῶν
 16 δ' ἀνέχεσθαι δυναίμην. Τοιαῦτά σοι τάγε ἡμέτερα,
 πολὺ δῆπου διάφωνα τοῖς τῶν πολλῶν βουλήμασι. καὶ
 θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ τῷ σχήματι διαφέρομεν αὐτῶν,
 ὁπότε καὶ τῇ προαιρέσει τοσοῦτον διαφέρομεν. θαυμάζω
 δέ σου, πῶς ποτε κιθαρῳδοῦ μὲν τινα νομίζεις στολὴν,
 καὶ σχῆμα, καὶ αὐλητοῦ, ἢ Δία, σχῆμα, καὶ στο-
 λὴν τραγωδοῦ, ἀνδρὸς δὲ ἀγαθοῦ σχῆμα καὶ στολὴν
 οὐκ ἔτι νομίζεις, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν αὐτὸν οἶε δεῖν ἔχειν
 τοῖς πολλοῖς, καὶ ταῦτα τῶν πολλῶν κακῶν ὄντων. εἰ
 μὲν δεῖ ἐνὸς ἰδίου σχήματος τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρόποι ἀν-
 μάλλον, ἢ τούθ', ὅπερ ἀναιδέστατον μᾶλλον τοῖς ἀκο-

quam: quandoquidem mala omnia hominibus ex horum
 cupiditate nascuntur, & seditiones, & bella, & insidiae,
 & caedes. Haec omnia fontem habent plus habendi cupi-
 dinem. At a nobis illa abfit, & plus *aequo* habere nunquam
 ego concupiscam, minus contra me habere possim tole-
 rare! Habes rationem nostram, multum fane diversam a
 vulgi voluntatibus: nec mirum, si habitu ab illis differi-
 mus, qui tam diverso sumus instituto. Te porro miror,
 quomodo tandem citharoedi quendam vestitum putes &
 habitum esse, & tibicinis habitum, & longam vestem Trag-
 oedi: viri autem boni habitum & vestem non iam putes,
 sed eundem illum habere arbitreris oportere, quem vul-
 gus, idque cum vulgus malum sit? Si quidem unus &
 suus habitus bonis convenit, quis magis deceat, quam il-
 le, qui minime omnium delectet luxuriosos homines,

λάστοις ἐστὶ, καὶ ὅπερ ἀπεύξαντ' ἂν οὗτοι μάλιστα, ἔχειν; Οὐκοῦν τό γε ἐμὸν σχῆμα τοιοῦτόν ἐστιν, αὐχ- 17
μηρὸν εἶναι, λασίον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν, κομᾶν, ἀνυ-
ποδήτειν· τὸ δ' ὑμέτερον ὅμοιον τῷ τῶν κιναιδῶν, καὶ
διακρίνειν οὐδὲ εἰς ἂν ἔχοι, οὐ τῇ χροιά τῶν ἱματίων,
οὐ τῇ μαλακότητι, οὐ τῷ πλήθει τῶν χιτωνίσκων, οὐ
τοῖς ἀμφιάσμασιν, οὐχ ὑποδήμασιν, οὐ κατασκευῇ
τριχῶν, οὐκ ὁδμῇ. καὶ γὰρ ἀπόζετε ἤδη παραπλήσιον
ἐκείνοις, οἱ εὐδαιμονέστατοι οὗτοι μάλιστα. καίτοι τί
ἂν δῶη τις ἀνδρὲς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναιδοῖς ὁδμὴν ἔχον-
τος; τοιγαροῦν τοὺς μὲν πόνους οὐδὲν ἐκείνων μᾶλλον
ἀνέχεσθε, τὰς δὲ ἡδονὰς οὐδὲν ἐκείνων ἥττον. καὶ τρέ-
φεσθε τοῖς αὐτοῖς, καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως, καὶ βαδί-
ξετε· μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, Φέρεσθε δὲ ὥσ-
περ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτη-
νῶν, ἐμὲ δὲ οἱ πόδες Φέρουσιν ὅποιπερ ἂν θέωμαι. κα-
γὰρ μὲν ἱκανὸς καὶ ῥίγους ἀνέχεσθαι, καὶ θάλλπος

quemque habere hi maxime detestantur! Iam vero is est
meus habitus, quod squalidus sum, quod hirsutus, quod
detritam gesto penulam, quod comatus, quod sine calceis.
Vester autem ille cinaedico similis est, quem discernere ne-
mo possit, nec colore vestimentorum, neque mollitie, ne-
que tunicarum multitudine, neque amiculis, neque cal-
ceis, neque capillorum paratu, nec odore. Etenim idem
quoque iam oletis, quod isti, vos, qui beatissimi estis, ma-
xime. Quanti vero quis emat virum; idem, quod cinaedi,
olentem? Itaque labores non magis, quam isti, sustinetis,
voluptatibus vero servitis non minus: & iisdem rebus ali-
mini, & somnum similiter capitis, & inceditis; quin ince-
dere non vultis, sed onerum instar gestamini ab hominibus
partim, partim a iumentis. At me pedes ferunt, quocun-
que opus est. Idem ego & frigus ferre possum, & sustine-

Φέρειν, καὶ τοῖς τῶν θεῶν ἔργοις μὴ δυσχεραίνειν, διότι ἄβλιός εἰμι· ὑμεῖς δὲ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν οὐδενὶ τῶν γιγνομένων ἀρέσκεσθε, καὶ πάντα μέμψεσθε, καὶ τὰ μὲν παρόντα Φέρειν οὐκ ἐβέλετε, τῶν δὲ ἀπόντων ἐΐσεσθε· χειμῶνος μὲν εὐχόμενοι θέρους, θέρους δὲ χειμῶνα, καὶ καύματος μὲν ῥίγος, ῥίγους δὲ καῦμα, καθάπερ οἱ νοσοῦντες δυσάρεστοι, καὶ μεμψίμοιροι ὄντες· αἰτία δὲ ἐκείνοις μὲν ἡ νόσος, ὑμῖν δὲ ὁ τρόπος.

- 18 Καίπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰς ἡμέτερας ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι, αὐτοὶ ἀσκεπτοὶ ὄντες περὶ τῶν ἰδίων, καὶ μηδὲν αὐτῶν κρίσει καὶ λογισμῷ ποιοῦντες, ἀλλ' ἔβει, καὶ ἐπιθυμία. τοιγαροῦν οὐδὲν ὑμεῖς διαφέρετε τῶν ὑπὸ χειμάρρου φερομένων. ἐκεῖναί τε γὰρ, ὅπου ἂν ᾖ τὸ ρεῦμα, ἐκεῖ φέρονται, καὶ ὑμεῖς, ὅπου ἂν αἱ ἐπιθυμίαι. πᾶσχετε δὲ παραπλήσιόν τι, ὃ

re aestum, & Deorum his operibus non offendi, quia aetumnosus sum: vos vero vestram propter felicitatem nulla re earum, quae sunt, contenti estis, & reprehenditis omnia, & praesentia ferre recusatis, absentia autem concupiscitis; hieme optatis aestatem, aestate hiemem; in aestu frigus, in frigore aestum, aegrorum instar nauseabundi, & vestra de sorte queruli: causa vero istis morbus, vobis vestri mores. Ac deinde nos retractare & corrigere nostram rationem postulatis, ut qui male, saepius de actionibus nostris consulamus: cum ipsi vestris in rebus inconsiderati sitis, neque quidquam illarum iudicio & ratione administretis, sed consuetudine omnia & cupiditate. Itaque nihil diversi estis ab his, qui a torrente auferuntur. Nam cum illi, quocunque fluxus ierit, eo ferantur, tum vos, quo cupiditates. Idem autem vobis accidit, quod evenisse

Φασι παθεῖν τινα ἐφ' ἵππον ἀναβάντα μαινόμενον
 ἀρπάσας γὰρ αὐτὸν ἔφερεν ἄρα ὁ ἵππος· ὅδ' οὐκ ἔτι
 καταβῆναι, τοῦ ἵππου θέντος ἐδύνατο. καὶ τις ἀπαν-
 τήσας ἠρώτησεν αὐτὸν, ποίαν ἄπεισιν; ἡ δὲ εἶπεν, ὅπου
 ἂν τούτῳ δοκεῖ, δεικνὺς τὸν ἵππον. καὶ ὑμᾶς ἂν τις
 ἐρωτᾷ ποῦ φέρεσθε; τάλῃβῃ ἐβέλοντες λέγειν, ἐρεῖτε
 ἀπλῶς μὲν, ὅπουπερ ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ· κατὰ
 μέρος δὲ, ὅπουπερ ἂν τῇ ἡδονῇ· ποτὲ δὲ, ὅπου τῇ δόξῃ·
 ποτὲ δὲ αὖ, τῇ Φιλοκερδεΐᾳ· ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, ποτὲ δὲ
 ὁ φόβος, ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρουσιν φαίνε-
 ται. οὐ γὰρ ἐφ' ἐνός, ἀλλ' ἐπὶ πολλῶν ὑμεῖς γε ἵπ-
 πων βεβηκότες, ἄλλοτε ἄλλων, καὶ μαινόμενων πάν-
 των, φέρεσθε. τοιγαροῦν ἐκφέρουσιν ὑμᾶς εἰς βάρα-
 θρα, καὶ κρημνούς. ἵστε δ' οὐδαμῶς πρὶν πεσεῖν, ὅτι
 πεσεῖσθαι μέλλετε. Ὁ δὲ τρίβων οὗτος, οὗ καταγε- 19

aiunt cuidam, cum equum conscendisset furiosum: nem-
 pe raptum auferebat equus. Ille, qui non iam descendere
 ab equo currente posset, interrogatus ab eo, qui obviam
 forte fuerat, *Quorsum abiret?* respondit, *Quorsum huic;*
equum monstrabat, visum fueris. Sic vos interroganti, *Quor-*
sum feramini? si quidem verum respondere velitis, dicatis
 simpliciter quidem, *Quorsumcunque lubebit cupiditatibus:* per
 partes autem, *Quocunque lubuerit voluptati;* interdum, *Quo*
gloriae studio; interdum, *Quo lucri cupiditati.* Interdum ve-
 ro iracundia, interdum metus, interdum aliud quiddam
 ex eo genere auferre vos videtur. Non enim uno vos, ve-
 rum pluribus conscensis equis, alias aliis, furentibus qui-
 dem universis, abripimini. Igitur in barathra vos & prae-
 cipitia auferunt: adeo ante factum, quid sitis facturi, ne-
 quaquam scitis. At istaec detrita, quam ridetis, penula,

λαῖτε, καὶ ἡ κόμη, καὶ τὸ σχῆμα τοῦμόν, τηλικαύτην ἔχει δύναμιν, ὥστε παρέχειν μοι ζῆν ἐφ' ἡσυχίας, καὶ πράττοντι ὅ, τι βούλομαι, καὶ συνόντι οἷς βούλομαι. τῶν γὰρ ἀμαρτῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀπαιδεύτων, οὐδεὶς ἂν ἐθέλοι μοι προσίεναι διὰ τὸ σχῆμα. οἱ δὲ μαλακοὶ καὶ πάνυ πόρρωθεν ἐκτρέπονται. προσίασι δὲ οἱ κομψότατοι, καὶ ἐπιεικέστατοι, καὶ ἀρετῆς ἐπιθυμοῦντες. οὗτοι μάλιστά μοι προσίασι. τοῖς γὰρ τοιούτοις ἐγὼ χαίρω συνῶν. Φύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων οὐ θεραπεύω, τοὺς δὲ χρυσοῦς στεφάνους, καὶ τὴν πορφύραν, τύφον νομίζω, καὶ τῶν ἀνθρώπων καταγελῶ.

20 Ἵνα δὲ μάθης περὶ τοῦ σχήματος, ὥς οὐκ ἀνδράσι μόνον ἀγαθοῖς, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πρέποντος, ἔπειτα καταγελαῖς αὐτοῦ, σκέψαι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, πότερά σοι δοκοῦσιν ὁμοίως ἔχειν ὑμῖν, ἢ ἐμοί; καὶ μὴ μόνον γε τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν βαρβάρων τοὺς

& coma, & habitus ille meus, eam vim habet, ut quiete vivendi copiam mihi praeftet, & faciendi, quod volo, & cum his versandi, quibuscum volo. Inscitorum enim hominum indoctorumque nemo quisquam accedere ad me ob istum habitum voluerit: molles autem vel e longinquo devitant: accedunt commodissimi homines, & aequissimi, & virtutis cupidi. Hi maxime ad me accedunt: cum his enim versari maxime ego gaudeo. Ianuas vero illorum, qui homines vocantur, non colo equidem. Aureas coronas, & purpuram fumum arbitror, hominesque derideo. Ut autem de habitu discas, quam illum non viros modo bonos, sed ipsos etiam Deos decentem, tu deinde derideas, simulacra Deorum adspice, utris similia videantur, vobisne, an mihi? Neque Graecorum modo, sed bar-

ναοὺς ἐπισκόπει περιῶν, πότερον αὐτοὶ οἱ θεοὶ κομῶσι, καὶ γενειῶσιν, ὥς ἐγὼ, ἢ καθάπερ ὑμεῖς, ἐξυρμένονι πλάττονται, καὶ γράφονται; καὶ μέντοι καὶ ἀχίτωνας ὄψει τοὺς πολλοὺς, ὥσπερ ἐμέ. τί ἂν οὖν ἔτι τολμῶης περὶ τούτου τοῦ σχήματος λέγειν ὥς Φαύλου, ὅποτε καὶ θεοῖς φαίνεται πρέπον;

barorum etiam templa circumiens inspice, utrum capillati sint Dii & barbati, velut ego, aut sicut vos tonsi fingantur pinganturque. Verum etiam sine tunicis plerisque, uti me, videbis. Quid igitur adhuc de hoc habitu, tanquam contemtibili, dicere audeas, cum ipsos illum Deos decere appareat?

Διὰ τὴν ἀφαιρ. γιν. ρ. ω.

Cor. 1. 45

Ψ ΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ
Η ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

ΛΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΟΥ.

Ι ΛΥΚ. **Α**ΡΑΓΕ ὁ γινῶναι τὸν σολοικίζοντα δεινός, οὗτος καὶ φυλάξασθαι μὴ σολοικίζειν δυνατός;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ.

ΛΥΚ. Ὁ δέ γε μὴ φυλάξασθαι, οὐδὲ γινῶναι τὸν οὕτως ἔχοντα;

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ αὐτὸς Φῆς οὐ σολοικίζειν, ἢ πᾶς λέγομεν περὶ σοῦ;

Διὰ τὴν ἀφαιρ. γιν. ρ. ω.

⁴ Ἀράγε) Βουλόμενος ἅπαντα εἶδεναι τὰ σολοικα. ὁ οὖν Λουκιανὸς βουλόμενος — εἰσάγαγε σολοικίζοντα, καὶ διὰ τοῦτο ψευδοσοφί-

στην αὐτὸν ἀνόμαστον. ἱππιτιδὲς οὐκ ὁ Λουκιανὸς σολοικίζων, ἵνα δείξῃ τὴν σοφιστὴν μὴ δυνάμετον εἰλεῖν τὴν σολοικίζοντα. V.

SEUDOSOPHISTA
SEU SOLOECISTA.

LYCINI ET SOLOECISTAE.

Lyc. **N**UMQUID, si quis deprehendere perverse iungentem voces possit, idem etiam sibi cavere, ne male iungat, potest?

Sol. Mihi quidam videtur.

Lyc. Et qui cavere nequeat, ille neque deprehendere sic habentem [loquentem]?

Sol. Vera dicis.

Lyc. Tu vero ipse stribligine te labi negas, aut quid de te dicimus?

ΣΟΛ. Ἀπαιδευτος γὰρ ἂν εἴην, εἰ σολοικίζοιμι τη-
 λικοῦτος ὢν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἕτερον Φωράσαι δυνήσῃ τούτῳ
 δρῶντα, καὶ ἐλέγχει τὸν ἀρνούμενον;

ΣΟΛ. Παντάπασί γε.

ΛΥΚ. Ἴθι νῦν, ἐμοῦ λαβοῦ σολοικίζαντος, ἄρτι δὲ
 σολοικιῶ.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν εἶπέ,

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐγώ γε ἤδη τὸ δεινὸν εἰργασμαι, σὺ δὲ
 οὐκ ἐπέγνως.

ΣΟΛ. Παίξεις ἔχων.

ΛΥΚ. Μὰ τοὺς θεούς. ἐπεὶ σολοικίσας, ἔλαβόν σε
 ὥς οὐκ ἐπιστάμενον. αὐτίς δὲ σκόπει, σὺ γὰρ σέ φη-
 μι δύνασθαι κατανοῆσαι ἐπεὶ ἂ μὲν οἶσθ', ἂ δ' οὐκ
 οἶσθα.

6 Ἄρτι δὲ σολοικιῶ) Τὸ ἄρτι 14 Ἄ μὴ οἶσθ', 2 δ' οὐδ)
 μέλλοντι οὐ συνάπτεται. οὐκ ἄρα ἔχρην εἰπεῖν τὰ μὲν, τὰ δέ. V.
 λέγομεν ἄρτι σολοικιῶ. V.

Sol. Nēpme indoctus valde fuerim, si a sribligine hoc
 aetatis cavere nequeam.

Lyc. Igitur alterum quoque deprehendere hoc agentem
 possis, & negantem convincere?

Sol. Omnino equidem.

Lyc. Age ergo, me deprehendito sribligine utentem,
 Modo autem utar.

Sol. Dic ergo.

Lyc. Quin iam terribile illud opus, te non observante,
 peregi.

Sol. Ludis tu homo.

Lyc. Non, ita me Dii ament. Quandoquidem foloe-
 cismo prolato te effugi, qui illum non intelligeres. Rur-
 sus vero confidera. Nego enim, te posse intelligere. Quan-
 doquidem [*sunt*] quae scis, [*sunt*] quae nescis.

ΣΟΛ. Εἰπὲ μόνον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ νῦν σεσολοικίσταί μοι, σύ δ' οὐκ ἔγνων.

ΣΟΛ. Πῶς γὰρ, σοῦ μηδὲν λέγοντος;

ΛΥΚ. Ἐγὼ μὲν λέγω, καὶ σολοικίζω, σὺ δ' οὐχ ἔπη τοῦτο δρῶντι· ἐπεὶ ὅφελον καὶ νῦν ἀκολουθῆσαι δυνήσῃ.

2 ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις, εἰ μὴ δυνήσομαι καταμαθεῖν σολοικισμόν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν δύνασθαι τὸν ἕνα μαθεῖν, τοὺς τρεῖς ἀγνοήσας;

ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς;

ΛΥΚ. Ὅλους ἀρτιγενεῖους.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν σε παίζειν δοκῶ.

6 Ὅφελον) Τὸ ὅφελον οὐδέποτε μέλλοντος συντάττεται ἀπαριμφάτῃ, ἢ ὑποτακτικῇ, ἀλλ' ἐπιστάτος ὀριστικῇ, ἢ ἀπαριμφάτῃ ἢ εὐχτικῇ, ὁσαύτως καὶ παρρηγιῇ. Ἰσοῖ οὖν εἰπεῖν, ὅφελον ἀκολουθεῖν

δυνήσασθαι. καὶ μάλιστα ὅτι καὶ τὸ νῦν πρόσκειται, ὃ οὐδέποτε οὐδέ αὐτὸ μέλλοντι συντάττεται. Διττὰς οὖν ἐν τῇ ἐνὶ σεσολοικίσταί. Διδὲ καὶ, λέγει ὅτι τρεῖς σεσολοικίσταί. V.

Sol. Dic modo.

Lyc. Sed nunc quoque perverse voces iunxi, tu vero non agnovisti.

Sol. Quomodo enim agnoscerem, te nihil dicente?

Lyc. At ego dico, & soloecismos facio: tu autem facientem non persequeris. Alioqui utinam vel nunc persequi possis!

Sol. Mira narras, si soloecismum ego observare non potero.

Lyc. Et qui possis unum observare, qui tres ipsos ignoraveris?

Sol. Quosnam tres?

Lyc. Universos prima lanugine florentes.

Sol. Ludere te puto equidem.

ΛΥΚ. Ἐγὼ δὲ σε ἀγνοεῖν τὸν ἀμαρτάνοντα ἐν τοῖς λόγοις.

ΣΟΛ. Καὶ πῶς ἂν τις μάθοι, μηδένος εἰρημένου;

ΛΥΚ. Λέλεκται, καὶ σεσολοίκισται τετραπλῇ, σὺ δ' οὐκ ἔγνως. μέγα οὖν ἄβλον κατέπραξας ἂν, εἴπερ ἔγνως.

ΣΟΛ. Οὐ μέγα μὲν, ἀναγκαῖον δὲ τῷ ὁμολογῆσαντι.

ΛΥΚ. Ἄλλ' οὐδὲ νῦν ἔγνως.

ΣΟΛ. Πότε νῦν;

ΛΥΚ. Ὅτε τὸ ἄβλον ἔφην σε καταπραῖσαι.

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι λέγεις.

ΛΥΚ. Ὅρθῶς ἔφης. οὐ γὰρ οἶσθαι. καὶ πρόϊθι γε εἰς τὸ ἔμπροσθεν· οὐ γὰρ ἐθέλεις ἔπεσθαι. συνήσω ἂν, εἴπερ θελήσεις.

5 Μέγα οὖν ἄβλον) Ἐπὶ τοῦ προσέθνικον. οὐ γὰρ λέγεται τοῦ ἀγῶνος οὐ λέγεται τὸ ἄβλον. V. προβαίνοντός τι ἔμπροσθεν ἄλλα.

12 Καὶ πρόϊθι γε εἰς τὸ ἔμπροσθεν) Κακῶς οὖν καὶ εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ἐπὶ πρόϊθι φησι. V.

Lyc. At ego te ignorare, si quis peccet in dicendo.

Sol. Et quomodo quis percipiat, si nihil eiusmodi dictum sit.

Lyc. Dictum, & sribligine peccatum quadruplici: tu vero non intellexisti. Magnum praemium [certamen] ergo confeceras, si intellexisses.

Sol. Non magnum illud quidem, sed mihi iam professio necessarium.

Lyc. Sed ne nunc quidem intellexisti.

Sol. Quando nunc?

Lyc. Cum praemium te dicebam confecisse.

Sol. Quid dicas, nescio.

Lyc. Recte istuc dicis. Nescis enim. Et praecede saltem ad anteriora: neque enim sequi vis. Intellexero enim, si quidem volueris.

3 ΣΟΛ. Ἄλλ' ἐγὼ βούλομαι· σὺ δὲ οὐδὲν εἶπας ὡς ἄνθρωποι σολοικίζοντες λέγουσι.

ΛΥΚ. Τὸ γὰρ νῦν ῥῆδεν, μικρόν τί σοι φαίνεται κακὸν εἶναι; ὅμως δὲ ἀκολούθησον αὐθις, ἐπεὶ οὐκ ἔμαθες ἐκδραμόντα.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγὼ ταχέως, ἄρα παρήξεν; ἀλλὰ καὶ νῦν ἔξεστιν ἰδεῖν τὸν λαγὼ· εἰ δὲ μὴ, πολλοὶ χενόμενοι λαγὼ λήσουσί σε ἐν σολοικισμῷ πεισόντες.

ΣΟΛ. Οὐ λήσουσι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἔλαβόν γε.

ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας,

7 Μεθῆκα θεῖν λαγὼ) Καὶ τοῦτο σόλοικον γονικῇ χρῆσθαι ἀπὸ αἰτιατικῆς, ὁ λαγὼς, τοῦ λαγὼ ἢ γονικῇ, ἢ δ' αἰτιατικῇ τὸν λαγὼν μετὰ τοῦ νῦ, ἀλλ' οὐ χωρὶς τοῦ νῦ. V.

Sol. Sed volo ego. At tu nihil eorum dixisti, quae dicere soloeci homines solent.

Lyc. Nempe quod modo dictum est, minutum tibi malum videtur? Verumtamen sequere rursus, quia excurrentem non observasti.

Sol. Per omnes Deos nihil equidem.

Lyc. Verum dimisi currere leporem celeriter. Numquid praeteriisti? sed nunc etiam videre licet leporem. Si vero minus, multiplicati lepores clam te in stribligine iacebunt.

Sol. Non clam me.

Lyc. Quin iam factum est.

Sol. Mira narras.

Lyc. Tu vero prae nimia eruditione corrupisti [*corrupt-*

ὥστε μὴδ' αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντας κατενόησαι. οὐ γὰρ πρόσεστιν αὐτῷ τὸ τιναί.

ΣΟΛ. Ταῦτα μὲν οὐκ οἶδα πῶς λέγεις· ἐγὼ δὲ 4 πολλοὺς ἤδη σολοικίζοντας κατενόησα.

ΛΥΚ. Καί με τοίνυν εἴση τότε, ὅταν τι τῶν παιδιῶν γένῃ, τῶν τὰς τίθας θηλαζόντων· ἢ εἰ οὐ νῦν ἔγνωσ σολοικίζοντά με, οὐδὲ αὐξάνοντα παιδιὰ σολοικισμόν ποιήσει τῷ μηδὲν εἰδῶτι.

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν γνωσόμεθα τῶν ἑαυτῶν, ἐπεὶ καὶ τόδε σολοικισθὲν ἀπέφυγέ

1. Οὐ γὰρ πρόσεστιν) Ἐπειδὴ φησι οὐ πρόσεστι τῷ σολοικισμῷ εἰς τινα ἰσολοικίαν. τούτου χάριν οὐκ ἔγνωσ τὸν σολοικίζοντα. V.

6. Τῶν τὰς τίθας θηλαζόντων) Ἡ τίθῃ θηλάζει, ὃ δὲ ἀνθρώπος φασ ἴφην, τὰ παιδιὰ θηλάζει. V.

7. Οὐδὲ αὐξάνοντα παιδιὰ) Αὐξάνομενα γὰρ εἶδει εἰπεῖν παθητικῶς, ἀλλ' οὐκ ἐνεργητικῶς. V.

10. Οὐδὲν γνωσόμεθα) Ὁφείλει γὰρ καὶ τὸν δυσηκτικὸν προσθῆναι ἐνδέξασθαι τὸν ἄν. οἷον εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν ἂν γινώσκον οὐδὲ

γνωσόμεθα. νῦν δὲ διπλῇ σολοικισται, καὶ τῇ ἐλλείψει τοῦ ἄν, καὶ τῇ τοῦ μέλλοντος χρήσει, τοῦ γνωσόμεθα· οὐδέποτε γὰρ ποῖς δυσηκτικοῖς μέλλοντες συντάττονται. V.

In altero Vossiano sic: [ἄν] ἰστίον ὅτι μέλλοντες οὐδέποτε μετὰ τοῦ ἄν ἐκφέρονται. οὐ γὰρ εὐρηταί ἔξω ἄν, καὶ ἔξω ἄν. διὰ τοῦτο γὰρ τὸ ἄν ἐν τε τῷ ἰστίῳ καὶ παρακτιμένῳ, ἵνα μέλλοντα δηλώσωμεν. μέλλοντος δὲ ὅντος, τίς χρεια τοῦ ἄν; σολοικισμὸς τὸ μὲν ὄνομα ἐνικόν, τὸ δὲ ῥῆμα πληθυντικόν. V.

ptus-es], ut neque in hoc ipso [verbo corrupisti] male loquentes deprehendas.

Sol. Quomodo ista dicas, non intelligo equidem. Verum imparilitates multorum iam deprehendi.

Lyc. Igitur me quoque tunc deprehendes, cum puerulorum aliquis fies eorum, qui nutrices suas lactant [lactant]. Aut si ne nunc quidem me stribligine turbare orationem intelligis, neque augentes [crescentes] pueri solocismum facient apud non intelligentem.

Sol. Verum dicis.

Lyc. Atqui haec si ignorabimus, nihil intelligemus nostrorum, quando etiam hoc male iunctum te effugit. No-

σε. μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν, ὥς ἱκανὸς εἴ κατιδεῖν τὸν σο-
λοικίζοντα, καὶ αὐτὸς μὴ σολοικίζειν. καὶ γὰρ μὲν οὕτως;
5 Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου, ᾧ συνεγενόμην ἐν Αἰγύ-
πτῳ, τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν ἀνεπαχθῶς, καὶ οὐκ ἠλέγχε
τὸν ἀμαρτάνοντα. πρὸς μέντοι γε τὸν ἐρωτήσαντα πηνί-
κα ἔξεισι, Τίς γὰρ ἂν, ἔφη, ἀποκριθῇ σοι περὶ τῆς
τῆμερον ὥς ἔξιών; ἑτέρου δὲ Φήσαντος, ἱκανὰ ἔχω. τὰ
πατρῶα, πῶς Φῆς, εἶπε· τέθνηκε γὰρ ὁ πατήρ σου;
ἄλλου δὲ αὐθις λέγοντος, συμπατριώτης ἐστί μοι·
ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς, ἔφη, βάρβαρος ὢν. ἄλλου δὲ εἰ-
πόντος, ὃ δεινὰ ἐστὶ μεθύσης, μητρὸς εἶπεν, ἢ πῶς λέ-
γεις; ἑτέρου δὲ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς

4 Τὰ τοιαῦτα ἔλεγει) Πύσου.
παῖδας ἔτεκες. V.

5 Πηνίκα ἔξεισι) Τοῦ ἔξεισι δηλοῖ
τὸ ἡμέρον, ἐνστάτος γὰρ. τί οὖν
φησι ἐρωτᾶς τὸ πότε ἔρχεται; ἢ
αὐτόθεν; V.

7 Τὰ πατρῶα) Πατριχὰ ὅταν
εἴπαμεν, τὰ σοῦ πατρὸς λέγμεν,
ζῆντος τοῦ πατρὸς. ὅταν δὲ τὰ
πατρῶα, τέθνηκός. V.

9 Πατριώτης) Ὁμοῦτος γὰρ ἔδει
εἶπέν, ὁμόγλωσσος, ὁμόνομος. τὸ

δὲ πατριώτης, ἐπὶ βαρβάρων· οἱ
βάρβαροι γὰρ οὕτως ἀλλήλους φη-
σὶ, ἀντὶ τοῦ πολίτης· καὶ ἴσας ὅτι
μὴ κατὰ πόλεις οἰκοῦσι. Πλάτων
μέντοι καὶ ἐπὶ Ἑλλήνων ἐν τοῖς
ῥήμασι, τὸ πατριῶ ἐχρήσατο. V.

In altero Voss. Cod. sic: Ὡς
περ Σικελὸς ὁ αὐτόχθων· Σικελιώ-
της δὲ ὁ ἐν Σικελίᾳ οἰκῶν ἕστις. οὐ-
κὼ πατήρ, καὶ πατριώτης.

11 Μεθύσης) Μίθυσος γὰρ, ἀλλ'
οὐ μεθύσης. V.

li ergo amplius dicere, te aptum esse ad deprehendendum
sologecum, ipsumque te sologecum negare. Atque ego ita
tibi confulo. Socrates autem ille a Mopso, quicum fui in
Aegypto, talia dicebat sine asperitate & molestia, nec
peccantem redarguebat: verum interroganti, Qua hora
[quando] exires? Quis enim, inquit, responderet tibi de ho-
dierno die, quasi exiturus? Alio autem dicente, Luculentum
habeo patrimonium; Quid ais? inquit; Pater ergo tuus mor-
tuum est? Alio rursus dicente, Concivis meus est; Nasceba-
mus ergo, inquit, te barbarum esse. Alio dicente, iste est ebrio-
sae [ebriofus]; Matris, inquit, aut quomodo inediis? Alio
ἐκλελοχότας dicente, Duplikas, inquit, ἐξειλοχότας. Di-

ἔξειλοχότας. εἰπόντος δὲ τινος λῆμμα παρέστιν αὐτῷ, διὰ τῶν δύο μμ, οὐκοῦν, ἔφη, λήψεται, εἰ λῆμμα αὐτῷ παρέστιν. ἑτέρου δὲ εἰπόντος, πρόσσειν ὁ μείραξ οὐμὸς Φίλος, ἔπειτα, ἔφη, λοιδορεῖς Φίλον ὄντα; πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα, δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ Φεύγω· σὺ, ἔφη, καὶ ὅταν τινὰ εὐλαβηθῇς, διώξῃ. ἄλλου δὲ εἰπόντος, τῶν Φίλων ὁ κορυφαϊότατος, χάριέν γε, ἔφη, τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. καὶ ἔξορμῳ δὲ τινος εἰπόντος, καὶ τίς ἐστιν, εἶπεν, ὃν ἔξορμῶς; ἐξεπιπολῆς δὲ τινος εἰπόντος, ἐκ τῆς ἐπιπολῆς εἶπεν, ὥς ἐκ τῆς πιθάκνης. λέγοντος δὲ τινος, συνετάξατό μοι, καὶ λόχον, ἔφη, Ξενοφῶν συνετάξατο. ἄλλου δὲ εἰπόντος,

2 Λῆμμα παρέστιν) Λῆμα γὰρ ἡ ἀνδρία δι' ἑνός. M. V.

Idem Schol. in altero V. [Λῆμμα] Διὰ δύο μ τὸ λαμβανόμενον· Λῆμα διὰ ἑνός τὸ φρόνημα.

3 Ὁ μείραξ) Τὸ μείραξ οὐ φαίνεται ἐπὶ ἀνδρός λέγεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ γυναικὸς ἡβώσεως· ἐπὶ δὲ ἀνδρός μείρακιον λέγουσιν. V.

5 Δεδίττομαι) Τοῦτο ἐνέργεια οὐ πάθος σημαίνει. V.

7 Κορυφαϊότατος) Κορυφὴ ἡ κεφαλὴ. τὸ οὐκ κορυφαῖον οὐ δέχεται ὑπερβητικὸν τὸ κορυφαϊότατον. V.

8 Ἐξορμῶ) Σημαίνει τὸ παρακινῶ ἑτέρον καὶ ἐρηπθῆναι ποιῶν ἑρμῶμαι δὲ ἐγὼ αὐτός. V.

11 Συνετάξατό μοι) Ἐπὶ στρατοπέδου γὰρ τοῦτο διαβίσιος. V.

cente quodam, λῆμμα [acceptio] in illo est, per geminum μμ (cum vellet λῆμα, generosum impetum); Ergo, inquit, accipiet. Alio dicente, Accedit ille adolescentula [adolescentulus] amicus meus; Tum tu, inquit, maledicis amico? Ad eum, qui dixerat, Terreo [timeo] virum & fugio; Tu, inquit, etiam cum timebis aliquem, illum persequeris. Alio dicente, Amicorum summissus; Lepidum, inquit, summo facere aliquid alius. Dicente quodam, Expello [exire volo]; Quem, inquit, expellis? Dicente quodam, Exsuperne [superne]; Ex superne, inquit, tanquam ex dolio? Dicente quodam, Coniunxit [iniunxit] mihi; Etiam manipulum, inquit, Xenophon. Alio dicente, Circumfletu [subterfugi] illum, ut delitesceret;

περίεσθην αὐτὸν ὥστε λαβεῖν, θαυμαστόν, ἔφη, εἰ εἰς
 ὧν, περίεσθης τὸν ἑνα. ἑτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνετο
 6 αὐτῶ, καὶ διεκρίνετο πάντως, εἶπεν. Εἰώθει δὲ καὶ πρὸς
 τοὺς σολοικίζοντας Ἀττικῶς, παίζειν ἀνεπαχθῶς. πρὸς
 γούν τὸν εἰπόντα, νῶϊ τοῦτο δοκεῖ, σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν
 ἑρεῖς, ὡς ἀμαρτάνομεν. ἑτέρου δὲ σπουδῇ διηγουμένου
 τί τῶν ἐπιχωρίων, καὶ εἰπόντος, ἡ δὲ ᾧ Ἡρακλεῖ
 μιχθεῖσα, οὐκ ἄρα, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ.
 καρῆναι δὲ τινος εἰπόντος ὡς δέοιτο, τί γὰρ, ἔφη, σοι
 δεινὸν εἰργασται, καὶ ἄξιον ἀτιμίας; καὶ ζυγομαχεῖν

1 Περίεσθην αὐτὸν) Ὑπὸ γὰρ ἰδεῖν, εἰπεῖν, ἢ μετῆλθαι
 αὐτόν. τὴ γὰρ περιεσθῆναι ἐπὶ τοῦ
 κόλλῃ λέγεται τινα περιεῖν. V.

Idem Schol. in Vossiano maiore
 ita habet: Περίεσθην) Τὸ περίεσθην
 δηλοῖ τὸ περίεξ αὐτοῦ: πῶς οὖν εἰς
 αὐτὸν περίεξ αὐτοῦ ἴσθης;

2 Συνεκρίνετο αὐτῶ) Συνεδικά-
 ζετο γὰρ ἰδεῖν εἰπεῖν, ἢ ἀμφισβή-
 τει, ἀλλ' οὐ συνεκρίνετο. τὸ γὰρ
 συγκρίνεσθαι, ἐπὶ τοῦ πυκνῶσθαι
 ἢ δοκίμη χρῆσις τῶν Ἑλλήνων ὀ-
 δειν. V.

In Voss. maiore sic: Σύγκρισιν
 καὶ διάκρισιν φασιν οἱ φιλόσοφοι
 τὴν ἑνώσιν καὶ διάλυσιν, οὐχ ὅς φα-
 σιν ἐν τῇ συνθείᾳ τὴν ἀντίταξιν.
 ὅν συνεδικάζετο ἰδεῖν εἰπεῖν, ἢ

ἀμφισβήτει.

3 Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ) Τὸ γὰρ νῶϊ
 εὐθεία καὶ αἰτιατική. ἀλλ' οὕτως
 καὶ δοτική. τὸ δὲ δοκεῖ δοτικῶς
 ἀπαιτεῖ. καλῶς οὖν παίζειν αὐτὸν
 εἰρηκέν. ὅς σὺ καὶ νῶϊν ἑρεῖς ὡς
 ἀμαρτάνομεν, ἰδεῖν γὰρ εἰπεῖν καὶ
 νῶϊν ἀμαρτάνομεν, ἑρεῖς, τουτέστιν
 ἡμᾶς, ἀλλ' οὐχ ἡμῖν. V.

8 Μιχθεῖσα) Ἐμίχθη γὰρ ἀνὰ
 φασὶν ὀνομαστικῶς, οὐχὶ γυνὴ ἀνδρὶ. V.

9 Καρῆναι) Τὸ καίρασθαι ἐπὶ
 τοῦ κοσμίως· τὸ δὲ καρῆναι ἐπὶ τοῦ
 ἀτιμῶς, καὶ μετὰ ὕβρεως. V.

10 Ζυγομαχεῖν) Ἐπὶ γὰρ τῶν
 φίλων διαλεγόμενων ἐρισελεῖν λέ-
 γεται, ἢ ἀμφισβητεῖν, ἢ φιλονεχεῖν.
 ἐπὶ δὲ τῶν ἐχθρῶς, ζυγομα-
 χεῖν ἢ διαδικάζεσθαι. V.

Malum, inquit, si unus ipse unum circumstetisti. Alio dicente, Commiscebatur [comparabatur] illi; Omnino etiam separabatur, inquit. Solebat vero etiam illis, qui Attico more soloeci essent, lepide illudere. Ad dicentem enim, Nos [nobis] hoc videtur; Tu, inquit, etiam Nos [nobis] dices, nos peccare. Alio serio narrante rerum patriarum quiddam, ac dicente, Illa vero Herculi mixta; Non igitur, inquit, mixtus illi Hercules? Quodam dicente, Se sondendum esse; Quid opus, inquit, malum fecisti, & dignum ignominia? Et, decer-

δέ τις λέγοντος, πρὸς τὸν ἐχθρὸν, εἶπε, ζυγομαχεῖς; ἑτέρου δὲ εἰπόντος βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσοῦντα, ἐπὶ τῷ, ἔφη, ἢ τί βουλομένου τοῦ βασανίζοντος; προκίπτει δὲ τις εἰπόντος ἐν ταῖς μαθήμασιν, ὃ δὲ Πλάτων, ἔφη, τοῦτο ἐπιδιδόναι καλεῖ. ἐρομένου δὲ τις εἰ μελετήσει ὁ δεινα, πῶς οὖν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν εἰ μελετήσομαι, λέγεις ὅτι ὁ δεινα; Ἀττικίζοντος δὲ 7 τις, καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου, Βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρώμενον. καὶ πρὸς τὸν εἰπόντα δὲ, στοχάζομαι αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ Φείδομαι αὐτοῦ, μή τι, ἔφη, διήμαρτες βαλῶν; ἀφιστῶν δὲ τις εἰπόντος, καὶ ἑτέρου ἀφιστάνειν, ἄμω μὲν, ἔφη, οὐκ οἶδα. πρὸς δὲ τὸν λέγοντα, πλὴν εἰ μὴ ταῦτα, ἔφη,

2 Βασανίζεσθαι) Βάσανος γὰρ ἐπὶ τῆς δοκιμασίας λέγεται καὶ ἐπὶ καλοζομένων διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. V.

6 Εἰ μελετήσει) Οὐ γὰρ ἀξιοῦσιν Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ῥήματος τούτου ἐνεργητικῶς ἐκφέρειν, ἀλλὰ παθητικῶς τὸν μέλλοντα. οὐ γάρ φασι

μελετήσω, ἀλλὰ μελετήσομαι. V.

8 Τεθνήξει) Τεθνήξεσθαι γὰρ ἐχρὴν λέγειν ἐπὶ τοῦ τρίτου, ἀλλ' οὐ τεθνήξη ἐπὶ δευτέρῳ. V.

10 Στοχάζομαι) Τὸ γὰρ στοχάζεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀκριβοῦς τάττεται πᾶν βολὴν, ἢ τοῦ τεκμαιρεσθαι. V.

zare quodam dicente [*de amica disputatione*]; Cum hoste, inquit, decertas? Alio dicente, Torqueri filium suum aegrotantem; Quam ob rem, inquit, aut quid quaerit, qui torquet? Cum diceret aliquis, Proficit in disciplinis; ille, Plato, inquit, hoc vocat progressionem facere. Interrogante aliquo, Num declamabis [*declamabit*] iste? Quomodo igitur, inquit, me interrogans declamaturusne sis, dicis iste? Atticorum imitatione dicente quodam de tertio, Mox morieris [*morietur*]; Melius, inquit, erat etiam hic non affectare sermonem Atticum & male ominari. Ad eum, qui dixerat, Collineo in illum, pro parco illi; Numquid, ait, iaculando aberrasti? Cum ἀφιστῶν aliquis diceret, & alter ἀφιστάνειν (*pro ἀφιστάναι, sollicitare ad defectionem*); Ambo quidem, inquit, non novi. Ad eum, qui dixerat, Praeterquam nisi; Haec geminata, inquit, nobis lar-

διπλᾷ χαρίζοι. καὶ χρᾶσθαι δέ τινος εἰπόντος, ψευδ-
 ἄπτικον, ἔφη, τὸ ῥῆμα. τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε, καλὸν,
 ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν, ὃ γὰρ Πλάτων εἰς τότε λέ-
 γει. τῷ δὲ ἰδοῦ, ἐπὶ τοῦ ἰδε χρωμένου τινος, ἕτερα ἀνθ'
 ἐτέρων, ἔφη, σημαίνεις. ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τοῦ
 συνήμῃ λέγοντός τινος, θαυμάζειν, ἔφη, πῶς ἀντι-
 ποιούμενος τοῦ λέγοντος, Φησὶν ἀντιπαιεῖσθαι. Βράδιον
 δέ τινος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, ὅμοιον τῷ τάχιον. Βα-
 ρεῖν δέ τινος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, τὸ βαρύνειν, ἢ
 νερόμικας. λέλογχα δὲ, τὸ εἴληχα λέγοντος, ὀλίγον,
 ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἀμαρτάνεται. ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ
 πέτεσθαι πολλῶν λεγόντων, ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως
 τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴσμεν. περισσότερον δέ τινος εἰπόντος,

1 Χρᾶσθαι) Χρᾶσθαι γὰρ λί-
 γουσι Ἀθηναῖσι. V.

2 Ἐκτοτε) Ἐξότου γὰρ τὸ δό-
 κιμον. V.

5 Ἀντιλαμβάνομαι) Τὸ ἀντι-
 λαμβάνεσθαι Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ κα-
 λύνειν ἢ ἀντίχεσθαι τάττουσι. μά-

λιστα ὁ Πλάτων. V.

7 Βράδιον) Παρὰ πικραιῖς. βρα-
 δύτερον παρ' Ἑλλήσι. V.

10 Τὸ λέλογχα) Τὸ λέλογχα
 Ἀττικοὶ εἴληχα φασὶ, καὶ τὸ λί-
 λειφα, εἴληφα. V.

giris [gratis & frustra adeo ponis]. Et χρᾶσθαι [pro χρῆσθαι,
 uti] dicente quodam; Verbum, inquit, Pseudatticum. Di-
 centi ex tunc, † Pulchrum, inquit, dicere ex superiori an-
 no, Plato enim in tunc ait †. Ei, qui ecce pro vide ute-
 batur, Ἀλλὰ, inquit, pro aliis significas. Dicente quodam
 accipio pro intelligo, Mirari se dicebat, quomodo † qui vin-
 dicet sibi dicendi partes, dicat, se vindicare †. Βράδιον dicente
 aliquo; Nonne est, inquit, simile [aeque vitiosum] alteri, τά-
 χιον; Βαρεῖν [gravare] cum dixisset aliquis; Non est, in-
 quit, βαρύνειν qua putasti [ita insolitum, ac putasti.] Cum
 λέλογχα aliquis, quod est εἴληχα [fortitus sum], dixisset;
 † Parum, inquit, etiam apud quos peccatur †. Cum multi
 ἵπτασθαι pro πέτεσθαι [volare] dicerent; Verbum hoc esse
 α πτήσις [volatus] plane scimus. Columbum [pro columba]

εἰς δὴ Ἀττικόν, καὶ τὸν Φάπτον ἐροῦμεν, ἔφη. Φακὸν δὲ
 τίνος ἐπόντος ἐδοκίμει; καὶ πῶς ἂν, ἔφη, Φακὸν τις
 Φάγῃ; ταῦτα μὲν τὰ Σωκράτεια. Ἐπανώμεν δὲ, εἰ 8
 δοκεῖ, ἐπὶ τὴν ἀμιλλαν τῶν προτέρων λόγων. καὶ γὰρ
 μὲν καλῶ τοὺς βελτίστους εἶναι ὅλους, σὺ δὲ γνώρισον.
 οἶμαι γὰρ σε καὶ νῦν δυνήσεσθαι, τοσούτων γε ἐπα-
 κούσαντα τῶν ἐξῆς λεγομένων.

ΣΟΛ. Ἰσως μὲν οὐδὲ νῦν δυνήσομαι σευ λέγοντος
 ὁμῶς εἰπέ.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς Φῆς οὐ δυνήσεσθαι; ἡ γὰρ θύρα
 σχεδὸν ἀνέωγέ σοι τῆς γνωρίσεως αὐτῶν.

ΣΟΛ. Εἰπέ τῶνυν.

ΛΥΚ. Ἄλλα εἶπον.

1. Φακόν) Ὁ γὰρ φακὸς ἐπὶ ἐνδὲς
 εἴρεται καὶ ὁμοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐφῆς
 τοῦ φακὸς λέγεται. V.

6 Δυνήσεσθαι) Βούλεται τὸ νῦν
 μέλλειν συμβῆναι. ἐπὶ οὖν τὸ δυνή-
 σεσθαι μέλλοντος, ἐπιλαμβάνεται
 αὐτοῦ, ὥς μὴ συνιέντος σοδοικί-
 σκενται. V.

11 Τὸ ἀνέωγε) Βούλονται μὴ
 λαμβάνεσθαι ἐπὶ παθητικῆς διαβί-
 σεις, ἀλλ' οὐκ ἀκριβοῦς τοῦτο. χρῆ-
 νται γὰρ μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν
 ὁ Πλάτων παθητικῶς ἐν φαίδωνι
 ἀνέωγτο λέγων ἡ θύρα σου πάντῃ
 κραι. V.

dicente quodam, tanquam Atticum; Etiam hunc anqtem
 vocabimus, inquit. Cum diceret aliquis, *Lentiginem* [pro
 lente] se edisse; Quomodo tandem, *Lentiginem* quis edat? in-
 quit. Atque ista Socratea sunt. Redeamus iam, si vide-
 tur ad certamen priorum sermonum. Et ego quidem ci-
 tabo optimos, ut sint universi: tu autem *quī sint* agnosci-
 to, indicato. Puto enim futurum, ut nunc certe *illud* pos-
 sis, qui tot deinceps proferri audieris.

Sol. Forte ne nunc quidem, te dicente, poterō. Sed dic
 tamen.

Lyc. Et quomodo te posse negas? Ianua enim prop-
 tibi se cognoscendorum illorum aperuit.

Sol. Ergo dic.

Lyc. Dixi equidem.

ΣΟΛ. Οὐδέν γε, ὥστε ἐμὲ μαθεῖν.

ΛΤΚ. Οὐ γὰρ ἔμαθες τὸ ἀνέωγεν;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Τί οὖν πεισόμεθα, εἰ μὴδ' ἄρ' ἀκολουθήσει
τοῖς λεγομένοις; καίτοι πρόσγε τὰ κατ' ἀρχὰς ῥηθέν-
τα ὑπὸ σοῦ, ἐγὼ μὲν ὥμην ἵππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν,
σύ δὲ τοὺς ἵππεῖς κατενόησας; ἀλλὰ ἔοικας οὐ φροντί-
ζειν τῶν λόγων, μάλιστα οὓς νῦν κατὰ σφᾶς αὐτοὺς
διήλθομεν.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν φροντίζω· σὺ δὲ ἀδήλως αὐτοὺς
διεξέρχῃ.

9 ΛΥΚ. Πάνυ γοῦν ἄθελόν ἐστι, τὸ κατὰ σφᾶς αὐὰ
τοὺς ἐφ' ἡμῶν λεγόμενον· ἀλλὰ τοῦτο μὲν δῆλον· σὲ δὲ
οὐδὲς ἂν θεῶν ἀγνοοῦντα παύσειε, πλὴν γε ὁ Ἀπόλ-

lit. num. 6 (ἵπποις εἰς πῆδιον καλεῖν) καὶ εἰς πῆδιον φάμεν καλεῖν, ἀλλ' οὐκ
que. pro. ποῦτος παρὰ συνήθειαν. ἵπποι γὰρ ἵπποις. V.
but Schol. Nat. in Theoc. v. 29 *Βυζαντιν.* *ἵππων* ad

but Schol. Nihil in Theod. p. 29. Rutenfr. *Neyleu ad*
MeSol. Nihil certe, quod ego assequerer. *Julian. p. 506.*

4. 93 p. Lyc. Non ergo illud aperuit se affectus es?

Sol. Non.

Lyc. Quid igitur nobis fiet, si ne nunc quidem, quae dicuntur, assequeris. Atqui *respicens* ad ea, quae in initio ab te dicta sunt, putabam *Equites* me in campum vocare. Tu vero [*in Graeca voce*] *Equites* [*soloecismum esse*] agnovisti?... Sed videris non curare literas, maxime quas modo *inter se* [*nos*] *ipso*s agitabamus.

Sol. Equidem hoc ago: tu vero obscure nimis tractas.

Lyc. Nempe valde obscurum est illud *inter se ipsas*, de nobis dictum. Sed hoc quidem apertum: at te Deorum nemo ab ignorantia illa liberaverit, praeterquam Apollo.

λων. μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι, σὺ δὲ αὐδὲ τὸ μαντεύμενον κατενόησας.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, αὐτὸ γὰρ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Εἰ ἄρα καθ' εἰς λανθάνει σε περιϊόν;

ΣΟΛ. Ἐαί κασί γε.

ΛΥΚ. Ὁ δὲ καθ' εἰς, πῶς παρήλθεν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ τοῦτο ἔμαθον.

ΛΥΚ. Οἶσθα δὲ τίνα μνηστευόμενον αὐτῷ γάμον;

ΣΟΛ. Τὴν οὖν τοῦτο;

ΛΥΚ. Ὅτι σαλαικίζει ἀνάγκη τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ.

ΣΟΛ. Τί οὖν πρὸς ταῦτόν πρᾶγμα; εἰ σαλαικίζει τις μνηστευόμενος;

ΛΥΚ. Ὅτι ἀγνοεῖ ὁ φάσκων εἰδέναι. καὶ τοῦτο μὲν

1 Μαντεύεται γοῦν. Χρᾶ μὲν ὁ Ἀπόλλων, μαντεύεται δὲ ὁ προσ-
101. V.

4 Εἰ ἄρα καθ' εἰς) Οὐ γὰρ καθ' εἰς, ἀλλὰ καθ' ἕκαστος εἰς λέγειν.
V.

8 Τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ) Ἐπὶ γυναικὸς τὸ μνηστεύεσθαι ἐπὶ δὲ ἀνδρῶν τῷ μῆσθαι. μῆσται μὲν γὰρ ἀνὴρ γυναῖκα, μνηστεύεται δὲ γυνή. V.

Deliberat [respondet] enim ille consulentibus universis. Tu vero neque illud deliberatum intellexisti.

Sol. Non, per omnes Deos: neque enim percepi.

Lyc. An ergo ad unus [ad unum] fugit te oberrans soloeisismus?

Sol. Videntur certe.

Lyc. Sed illud ad unus quomodo te praeteriit?

Sol. Neque hoc percepi.

Lyc. Sed nostine aliquem sibi conciliantem nuptias?

Sol. Quid ergo. istuc

Lyc. Soloecismum committat necesse est, qui sibi conciliet nuptias.

Sol. Quid ergo ad meam rem, si quis nubens soloecismum faciat?

Lyc. Illud, quod ignorat is, qui se scire dixerat. Et hoc

αὐτῶς ἔχει. εἰ δέ τις λέγει σοι παρελθόν, ὡς ἀπολεί-
ποι τὴν γυναῖκα, ἂρ' ἂν ἐπιτρέποις αὐτῷ;

ΣΟΛ. Τί γὰρ οὐκ ἂν ἐπιτρέποιμι, εἰ φαίνεται ἀδι-
κούμενος;

ΛΥΚ. Εἰ δὲ σοιοικίζων φαίνοιο, ἐπιτρέποις ἀν' αὐ-
τῷ τοῦτο;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ὅρθῶς γὰρ λέγεις· οὐ γὰρ ἐπιτρεπτόν σο-
λοικίζοντι τῷ Φίλῳ, ἀλλὰ διδάσκειν, ὅπως τοῦτά μὴ
πείσεται. καὶ εἰ τις γὰρ ἦν ψαφάει τὴν θύραν εἰσιών, ἢ
ἐξιὼν κόπτοι, τί φήσομεν σε πεπονθέναι;

ΣΟΛ. Ἐμὲ μὲν οὐδὲν, ἐκείνων δὲ ἐπεισελθεῖν βούλε-
σθαι, ἢ ἐξιέναι.

ΛΥΚ. Σὲ δὲ ἀγνοοῦντας τὸν κόπτοντα, ἢ τὸν ψαφούν-
τα, οὐδὲν ὅλως πεπονθέναι δοξομεν ἀπαίδευστον ὄντα;

1 Ἀπολείπει τὴν γυναῖκα) Ἀπο-
λείπει γὰρ γυνὰ τὸν ἄνδρα ἐρεί.
ἀνὴρ δὲ γυναῖκα αὐτὴν, ἀλλ' ἐκβάλ-
λει. V.

10 Νῦν ψαφάει τὴν θύραν) Κό-
πτει μὴ γὰρ τὴν θύραν ἐξο τῆς
δοῦρας, ὥστε δὲ ὁ ἄνθρωπος. V.

quidem ita se habet. Sed si quis in transitu tibi dicas, se
discedere ab uxore, num illi permittas?

Sol. Quidni vero permittam, si is injuria affectus vi-
deatur?

Lyc. Si vero pateat, soloecismum ab illo committi, num
hoc ei permittas?

Sol. Non equidem.

Lyc. Recte sane dicis. Non enim indulgendum amico
fribligine peccanti: sed docendus est, ne hoc illi accidat.
Et si quis nunc crepare faciat ostium intrans, aut. exiens
pulset, quid tibi animi fuisse dicemus?

Sol. De me nihil: sed illum intrare voluisse, vel exire.

Lyc. Te vero, qui vel *pulsantem* vel *crepantem excitantem*
ignores, plane nihil sensitisse putabimus, indoctum adeo
hominem.

ΣΟΛ. Ὑβριστὴς εἶ.

ΛΥΚ. Τί λέγεις; ὑβριστὴς ἐγὼ νῦν δὴ γενήσομαι· σοι διαλεγόμενος; ἔοικε δὲ σολοικίσαι τὸ νῦν δὴ γενήσομαι, σύ δ' οὐκ ἔγνων.

ΣΟΛ. Παῦσαι, πρὸς τῆς Ἀθηναῶς· ἀλλ' εἰπὲ τί τοιοῦτον, ὥστε καὶ με μαθεῖν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν μάθῃς;

ΣΟΛ. Εἴ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα Φῆς σολοικίσας, ἐμε λαθεῖν, καὶ παρ' ὅ, τι ἕκαστον σεσολοικίσται.

ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἄριστε. μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἔξεστί σοι καθ' ἕκαστον αὐτῶν πυνθάνεσθαι· νῦν δ' ἕτερόν τι ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ, καὶ πρῶτόν γε αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄττα.

2 Νῦν δὲ) Πλατωνικόν, σημαῖνον τὸ ἀρτίως. ὥσπερ οὖν τὸ ἀρτί διὰ τὸ ἀκαριαῖον τῆς σημασίας τοῦ ἀνεστώτος, μέλλοντος ἀνεπίδεκτον σημασίας, οὕτως καὶ τὸ νῦν δὲ εἰς τὸ γενεσόμενον ἀσυνάρτητον, ἵνα μὴ

σολοικίζοι ὁ χρόνιος οὕτως. V.

13 Ἄττα) Τὸ ἄττα δασιζόμενον δηλοῖ τὸ ἄττα, φιλούμενον δὲ τὸ τινα. λεγόμενον δὲ μετὰ τοῦ ἕτερον φιλοῦται, ἵνα δηλοῖ τὸ τινα. V.

Sol. Contumeliosus es.

Lyc. Quid ais? modo ego contumeliosus fiam, dum tecum disputo? Videtur autem male iunctum illud modo fiam, quod tu non agnovisti.

Sol. Define, per Minervam, & dic eiusmodi quiddam, quod ego quoque possim assequi.

Lyc. Et quomodo assequaris?

Sol. Si percurras omnia, in quibus stribligine sermonis, me non observante, te ais ultro peccasse, &, in quo quidque peccatum sit, doceas.

Lyc. Nequaquam, bone vir: sic enim longum nimis faceremus hoc colloquium. Sed de his singulis me interrogare si velis, integrum tibi facio. Iam vero alia quaedam [ἄττα] si videtur, percurramus. Ac primo ipsum illud

μὴ δασέως, ἀλλὰ ψιλῶς ἐξενεγκεῖν, [ὀρθῶς φαίνεται
ῥηθὲν μετὰ τοῦ ἑτέρου συντιθέμενον.] μὴ γὰρ οὕτως
ἀλογον ἦν αὐτῷ. ἔπειτα τὸ τῆς ὑβρεως, ἦν με φῆς ὑβρί-
σαι, εἰ μὴ οὕτω λέγοιμι, ἀλλ' εἰς σέ, φαίην ἴδιον.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν σε ὑβρίζειν, τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν,
ἥτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. τὸ δὲ εἰς
σέ, ὅταν εἰς τι τῶν σῶν γίγνηται ἡ ὑβρις. καὶ γὰρ
ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σέ ὑβρίζει, καὶ ὅστις
παῖδα, καὶ φίλον, καὶ ὅστις γε οἰκέτην, πλὴν γὰρ
περὶ τῶν πραγμάτων οὕτως ἔχει σοι· ἐπεὶ τὸ εἰς πράγ-
μα ὑβρίζειν λέλεκται, οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὥς ἔ-
Πλάτων Φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ.

ΣΟΛ. Κατανοῶ τὸ διάφορον.

ἅττα non denso spiritu, sed leni efferte oportet. [Recte
dictum apparet post nomen ἑτέρα compositum.] Sic enim
minus absurdum fuerit. Deinde illud de contumelia videam-
us, qua te affectum a me dicis. Si non ita dicerem, sed
in te contumeliosus fuisse; proprie loquerer.

Sol. Ego non habeo dicere.

Lyc. Nam te contumeliose tractare, significat corpus tuum
aut plagis, aut vinculis, aut alio modo male mulcare. Sed
in te contumeliosum esse dicitur, cum in tuorum aliquid
exercetur contumelia. Etenim qui uxorem tuam contu-
meliose tractat, ille in te contumeliosus est; & qui filium
tuum, & amicum, & qui servum; quin etiam de rebus
ita tibi res habet. Nam etiam in rem contumeliosus aliquis
esse dictus est, verbi gratia in proverbium, ut Plato ait in
Symposio.

Sol. Comprehendo differentiam.

ΛΥΚ. Ἄρ' οὖν καὶ ταῦτο κατανοεῖς, ὅτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάττειν, σολοικίζειν καλοῦσιν;

ΣΟΛ. Ἀλλὰ νῦν εἴσομαι.

ΛΥΚ. Αὐτὰ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν ταῦτον λέγειν δοξεῖ.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν εἴῃ ταῦτον τῷ ὑπαλλάττειν τὸ ἐναλλάττειν, εἴπερ τὰ μὲν ἑτέρου πρὸς ἕτερον γίνεται, τοῦ μὴ ὀρθοῦ πρὸς τὸ ὀρθόν, τὸ δὲ τοῦ μὴ ὄντος πρὸς τὸ ὄν;

ΣΟΛ. Κατέμαθον ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν, τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν ἐστὶ. τὸ δ' ἐναλλάττειν, ποτὲ μὲν τῷ κυρίῳ, ποτὲ δὲ τῷ μὴ κυρίῳ χρῆσθαι.

ΛΥΚ. Ἐχει τινὰ καὶ ταῦτα κατανόησιν οὐκ ἄχαριν. τὸ δὲ σπουδάζειν πρὸς τινὰ, τὴν οὐκ εἰαν ὠφέλειαν τοῦ σπουδάζοντος ἐμθαίνει. τὸ δὲ περὶ τινὰ, τὴν ἐκείνου περὶ ἧν σπουδάζει. καὶ ταῦτα ἰσῶς μὲν ὑποσυγκέχυ-

Lyc. Numquid ergo hoc etiam comprehendis, qui permutet ista, illi sribliginem orationis obiiici?

Sol. Certe nunc [*a te monitus*] sciam.

Lyc. Sed ipsum immutare?

Sol. Idem mihi dicere videtur.

Lyc. Sed quomodo idem sit permutare & immutare, cum hoc sit [*positio*] unius pro altero, vitiosi pro recto; illud vero eius, quod plane non est, pro eo, quod est [*salvi pro vero*]?

Sol. Iam assequor: permutare est improprium dicere pro proprio: immutare, interdum proprio uti, interdum improprio.

Lyc. Habent ista quoque contemplationem non inviducandam: Studiose appetere aliquem, propriam appetentis utilitatem significat: studere alicui, utilitatem eius, cui studeamus. Et haec fortasse aliquantum miscentur, fortasse au-

ται. ἴσως δὲ καὶ ἀκριβοῦνται παρά τισι βέλτιον δὲ τὸ ἀκριβοῦν ἐκάστῳ.

ΣΟΛ. Ὅρθῳς γὰρ λέγεις.

II ΛΥΚ. Τόγε μὴν καθεζεσθαι, τοῦ καθίζειν, καὶ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο, ἃρ' οἶσθ' ὅτι διενήνοχεν;

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα, τὸ καθεζεσθαι ἤκουά σου λέγοντος, ὡς ἔστιν ἐκφυλον.

ΛΥΚ. Καὶ ὁρθῳς γε ἤκουσας, ἔλλα τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο διαφέρειν φημί.

ΣΟΛ. Καὶ τῷ πατ' ἂν εἴη διαφερόν;

ΛΥΚ. Τῷ, τὸ μὲν πρὸς τὸν ἐστῶτα λέγεσθαι, τὸ κάθισον· τὸ δὲ πρὸς τὸν καθεζόμενον.

Ἦσο ξενῶ, ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοι δῆομεν ἔδρην.

ἀντὶ τοῦ μένε καθεζόμενος. πάλιν σὺν εἰρήσῃω ὅτι τὰ ταῦτα παραλλάττειν, ἀμαρτάνειν ἐστὶ τὸ δὲ καθίζω, τοῦ καθεζομαι ἄρά σοι δοκεῖ μικρῶ τι διαφέρειν; εἴ-

tem accurate quibusdam observantur. Melior autem unicuique accurata observatio.

Sol. Nempe.

Lyc. Verum considerare & sedere, itemque assidere & sedere, numquid nosti, quid differant?

Sol. Non novi, sed hoc dicere te audiui, confedior esse peregrinum.

Lyc. Recte tu quidem audisti. Sed ego assidere & sedere differre aio.

Sol. Et qui tandem differrent?

Lyc. Quod ad stantem dicitur Assidere! alterum autem ad sedentem. V. g. Quin, peregrine, sedes, sedem inveniemus & ipsi: sedes, pro manes sedens. Quare iterum dictum sit, mutare talia, peccare est. Colloca autem a sedeo numquid parvo tibi discrimine abesse videtur? cum alterum faciamus

περὶ τὸ μὲν ἕτερον δρᾶμεν, τὸ καθίξιν λέγω· τὸ δὲ μόνους ἡμᾶς αὐτοὺς, τὸ καθέζεσθαι.

ΣΟΛ. Καὶ ταῦτα ἱκανῶς διελέλυθας, καὶ δὴ λέγε, 12 οὕτω γὰρ σε δεῖ προδιδάσκειν.

ΛΥΚ. Ἐτέρως γὰρ λέγοντος οὐ κατανοεῖς. οὐκ οἶσθα οἷόν ἐστι ξυγγραφεὺς ἀνὴρ;

ΣΟΛ. Πάνυ εἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος.

ΛΥΚ. Ἐπεὶ καὶ τὸ καταδουλοῦν σὺ μὲν ἴσως ταυτὸν τῷ καταδουλοῦσθαι νερόμικας, ἐγὼ δὲ οἶδα διαφορὰν οὐκ ὀλίγην ἔχον.

ΣΟΛ. Τίνα ταύτη;

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν ἑτέρω, τὸ καταδουλοῦν δ' ἐαυτῷ γίγνεται.

ΣΟΛ. Καλῶς λέγεις.

10 Καταδουλοῦσθαι) Ἰσοκράτης ἐν τῇ Εὐαγόρᾳ· καὶ τὴν νῆσον Λουκίανου, V, ὅλην βασιλεὶ τῷ μεγάλῳ κατεδού-

in aliis, collocare dico; alterum vero in nobis folis, *federe*.

Sol. Haec etiam satis enarraſti; & dic fanē *ultra*; ita enim oportet te docendo praeire.

Lyc. Nempe aliter dicentē me, non intelligis. Non noſti, quid ſit *vir ſcriptor*?

Sol. Omnino novi nunc quidem, poſtquam te iſta dicentem audivi.

Lyc. Quandoquidem etiam καταδουλοῦν tu forte idem, quod καταδουλοῦσθαι, putaſti. Ego vero differentiam ea non parvam habere, novi.

Sol. Quam?

Lyc. Quod alterum ſignificat alterius poteſtati ſublice-re; καταδουλοῦν vero ſibi.

Sol. Recte dicis.

ΛΥΚ. Καὶ ἄλλα δέ σοι πολλὰ ὑπάρχει μανθάνειν, εἴπερ μὴ αὐτὸς εἰδέναι οὐκ εἰδώς δόξεις.

ΣΟΛ. Οὐκ ἂν δόξαιμι.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν τὰ λοιπὰ εἰσαυθὺς ἀναβαλάμεθα· γυν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον.

Σκην. ὥση. ρ. 2.

Lyc. Superiunt alia quoque multa tibi discenda: nisi tamen ipse scire tibi videris, cum nescias.

Sol. Non videri possum.

Lyc. Ergo in aliam occasionem differamus reliqua, nunc autem solvamus collocutionem.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ Η ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΣ.

ΤΡΙΕΦΩΝ, ΚΡΙΤΙΑΣ, ΚΑΙ ΚΛΕΟΛΑΟΣ.

ΤΡΙΕΦ. **Τ**Ι τοῦτο, ᾧ Κριτία; ὅλον σεαυτὸν ἡλλοίω-
σας, καὶ τὰς ὀφρῦς κάτω συννένευκας, μύχιον δὲ
βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπαλῶν, κερδαλεό-
φρονι εἰκῶς, κατὰ τὸν ποιητὴν, ὥχρος τέ σευ εἴλε
παρειάς. μή πῦν τρικάρηνον τεθέασαι; ἢ Ἑκάτην ἐξ
ἄδου ἐληλυθυῖαν; ἢ καὶ τινι θεῶν ἐκ προνοίας συνήντη-
κας; οὐδέπω γάρ σε τοιαῦτα εἰκὸς παθεῖν, εἰ καὶ αὐ-
τὸν ἡκηκέεις, οἶμαι, τὸν κόσμον κλυσθῆναι, ὥσπερ ἐπὶ
τοῦ Δευκαλίωνος. σοὶ λέγω, ᾧ καλὲ Κριτία, οὐκ αἰεὶς
ἔμοῦ ἐπιβωμμένου τὰ πολλὰ, καὶ ἐς βραχὺ γεγινά-

¹ ΦΙΛΟΠ.) Καὶ οὗτος ὁ λόγος ἄλλου του, καὶ οὐ Λουκιανοῦ δοκεῖ
εἶναι. καὶ τὰ λοιπὰ οὐ δεῖ ἐπιφέρειν. V. 5 Βυσσοδομεύεις) Ἐκ βά-
θους σκέπτη. V. 7 Τρικάρηνον) Κέρβερον. V.

PHILOPATRIS SEU QUI DOCETUR.

TRIEPHON, CRITIAS, ET CLEOLAUS.

Trieph. **Q**UID hoc rei est, Critia? totum te mutasti. Su-
perciliis deorsum contractis profundas volvis sub pectore
curas, sursumque & deorsum vagatus animos sub vulpe la-
tentes, ut est in poëta, videris circumferre, oraque pallor
occupat. Num Cerberum vidisti, aut Hecaten ex inferis
ascendentem, an consilio cum Deorum aliquo una fuisti?
Neque enim adeo te affici par, puto, erat, si vel mun-
dum, ut quondam sub Deucalione, eluvie totum peritu-
rum audivisses. Tecum loquor, o pulcher Critia, non au-
dis multum tibi inclamantem, & prope iam te consuetu-

σαντος; δυσχεραίνεις καὶ ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωσαι, ἢ καὶ τῆς χειρὸς παλαιστήσοντα ἐπιμένεις;

ΚΡΙΤ. ὦ Τριεφῶν, μέγαν τίνα καὶ ἠπορημένον λόγον ἀκήκοα, καὶ πολλαῖς ὁδοῖς διενειλημμένον, καὶ ἔτι ἀναπεμπάξω τοὺς ὕβλους, καὶ τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μή που ἔτι ἀκούσαιο ταῦτα, καὶ ἀποψύξω ἐκμανεῖς, καὶ μῦθος τοῖς ποιηταῖς γενήσομαι, ὥς καὶ Νιόβη τὸ πρῖν. ἀλλὰ κατὰ κρημνὸν ὠβούμην ἂν ἐπὶ κεοαλῆς σκοτοδινησας, εἰ μὴ ἐπέκραξάς μοι, ὦ τῶν, καὶ τὸ τοῦ Κλεομβρότου πῆδημα τοῦ Ἀμβρακιώτου ἐμυθεύθη ἐπ' ἐμοί.

2 ΤΡΙΕΦ. Ἡράκλεις, τῶν θαυμασιῶν ἐκείνων φασμάτων, ἢ ἀκουσμάτων, ἅπερ Κριτίαν ἐξέπληξαν. πόσοι γὰρ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ, καὶ τερατολογίαι φιλοσόφων, οὐκ ἐξέπληξαν σου τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ λῆρος πάντα γέγονεν ἐπὶ σοί;

6 Ἀποψύξω) Ἀποθαυῶμαι, ξηραθῆσομαι. V.

tem? Irafne aliquas adversum nos geris? obmutuisti? an expectas, dum iniecta te manu impellam?

Crit. O mi Triepho! audiavi orationem magnam atque difficilem, & multis implexam implicitamque nodis: iamque mecum retracto nugas, & aures obtruro, ne si forte iterum illae audiendae sint, dirigeam prae furore, ut illa olim Niobe, & fabula poetis fiam. Sed profecto, nisi tu mihi iam inclamasses, de praecipiti loco in caput vertigo me impulisset, & Cleombroti de me saltus, Ambracioten illum dico, narrari quam scitissime potuisset.

Trieph. Mirabilia, Hercle, visa vel audita, quae quidem Critian adeo potuere percellere. Quot enim attoniti poetae, quot philosophorum portentosi sermones, tantum abest ut tuam dimovere mentem potuerint, ut potius mearae nugae fuerint.

ΚΡΙΤ. Πέπαυσο ἐς μικρόν, καὶ μηκέτι παρενοχλήσης, ὦ Τριεφῶν· οὐ γὰρ παροπτέος ἢ ἀμελητέος γενήσῃ παρ' ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Οἶδ' ὅτι οὐ μικρόν οὐδὲ εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ἀνακυκλεῖς, ἀλλὰ καὶ λίαν τῶν ἀπορρήτων. ὁ γὰρ χρῶς, καὶ τὸ ταυρηδὸν ἐπιβλέπειν, καὶ τὸ ἄστατον τῆς βάσεως, τὸ ἄνω τε καὶ κάτω περιπολεῖν, ἀρίγνωτόν σε καθίστησιν. ἀλλ' ἄμπνευσόν τοῦ δεινοῦ, ἐξέμισον τοὺς ὕβλους, μή τι κακὸν παθέης.

ΚΡΙΤ. Σὺ μὲν, ὦ Τριεφῶν, ὅσον πέλεθρον ἀνάδραμε ἀπ' ἐμοῦ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρῃ σε, καὶ πεδάρσιος τοῖς πολλοῖς ἀναφανῆς· καὶ που καταπεσὼν, Τριεφώντειον πέλαγος κατονομάσης, ὡς καὶ Ἰκαρὸς τὸ πρίν. ἃ γὰρ ἀκήκοα τήμερον παρὰ τῶν τρισκατάρατων ἐκείνων σοφιστῶν, μεγάλως ἐξώγκωσέ μοι τὴν τηδύν.

8 Ἀρίγματος) Εὐδιάγνωστον. V.

Crit. Quiesce paulum, Triepho, & noli molestus esse amplius. Neque enim a me insuper habendus es, aut negligendus.

Trieph. Novi, te haud parvam rem, neque spernendam facile, quin valde etiam abstrusam, volutare animo. Color enim ille tuus, illa in vultu torvitas, in ingressu illa inconstantia, illa sursum deorsumque conversio, valde te conspiciendum atque notabilem faciunt. Sed respira ab illo malo, & nugas evome, ne quid inde morbi nanciscaris.

Crit. Sed heus tu, Triepho, quantum est unum iugerum, curriculo te hinc aufer, ne spiritu in sublime sublatu, spectaculum multitudini fias, & delapsus alicubi, ut quondam Icarus, Triephonteum pelagus nomine tuo signes. Insigniter enim, quae hodie ex facerrimis sophistis audiui, ventrem mihi inflarunt.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγὼ μὲν ἀναδραμοῦμαι ἰππόσον καὶ βού-
λει, σὺ δὲ ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ.

ΚΡΙΤ. Φὺ, Φὺ, Φὺ, Φὺ, τῶν ὕβρων ἐκείνων. ἰοῦ,
ἰοῦ, ἰοῦ, τῶν δεινῶν βουλευμάτων. αἰ, αἰ, αἰ, αἰ,
τῶν κενῶν ἐλπίδων.

3 ΤΡΙΕΦ. Βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέ-
λας διέστρεψε. ζεφυρον γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ
τοῖς κύμασιν ἐπωβίζοντος, Βορέην ἄρτι ἀνα τὴν Προ-
ποντίδα κεκίνηκας, ὡς διὰ κάλων αἱ ἀλκάδες τὸν
Εὐξεινον πόντον οἰχίσσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλιν-
δούντων ἐκ τοῦ φυσήματος, ὅσον οἶδημα τοῖς ἐγκάτοις
ἐνέκειτο. πόσος κορκορυγμός, καὶ κλόνος τὴν γαστέρα
σου συνετάρασσε πολύωτον σεαυτὸν ἀναπέφνης, τοσ-
αῦτα ἀκηκοώς. ὡς καὶ, κατὰ τὸ τερατῶδες, καὶ διὰ
τῶν ὀνύχων ἠηκούεις.

ΚΡΙΤ. Οὐ παράδοξόν τι, ὦ Τριεφῶν, ἀκηκοέναι

Trieph. Ego vero, quantum voles, retro curram. Igitur
respira a malo.

Crit. Phy, phy, phy, phy, mugas illas! hem, hem,
hem, hem, nefanda confilia! heu, heu, heu, heu, spes
vanissimas!

Trieph. Deum immortalem! quantus erat ille flatus,
quam nubes ipsas convertit! Cum enim antea vehementi
Zephyrus flatu in undas impingeret, Boream iam super
Propontide excitasti, adeo ut funibus naves ingredi Euxi-
num Pontum cogantur, fluctibus ex tuo spiritu magna fe-
vi volventibus. Hem quantus tumor tuis inesse debuit in-
testinis, quantus strepitus, quae conquassatio ventrem tibi
conturbavit! auritissimum te esse demonstrasti, qui tot ac
tanta audieris, adeo ut, ingenti portento, unguibus etiam
audisse videaris.

Crit. Sed non debebat tibi paradoxum videri, Triepho,

καὶ ἐξ ὀνύχων· καὶ γὰρ κνήμην γαστέρα τεθέασαι, καὶ κεφαλὴν κύουσιν, καὶ ἀνδρείαν φύσιν ἐς γυναίκεϊαν ἐνεργοβατοῦσαν, καὶ ἐκ γυναικῶν ὄρνεα μεταβαλλόμενα· καὶ ὅλως τερατώδης ὁ βίος, εἰ βούλει πιστεύειν τοῖς ποιηταῖς. ἀλλ' ἐπεὶ σε πρῶτον κυχάνω τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπίωμεν ἔνθα αἱ πλάτανοι τὸν ἥλιον εἰργουσιν, ἀηδόνες δὲ καὶ χελιδόνες εὐχὰ κελαδοῦσιν, ἢ ἡ μελωδία τῶν ὀρνέων τὰς ἀκοὰς ἐνθύνουσα, τό, τε ὕδωρ ἡρέμα κελαρύζον, τὰς ψυχὰς καταβέλξει.

ΤΡΙΕΦ. Ἰωμεν, ὦ Κριτία· ἀλλὰ δέδια μή που 4 ἐπ' ὧδ' ἡ κοῦσμένον ἐστὶ, καὶ με ὕπερον, ἢ θύρετρον, ἢ ἄλλο τι τῶν ἀψύχων ἀπεργάσεται ἡ θαυμασία σου αὕτη κατάπληξις.

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν Δία τὸν αἰθέριον, οὐ τοῦτο γενήσεται ἐπὶ σοί.

ΤΡΙΕΦ. Ἐτι με ἐξεφύβησας, τὸν Δία ἐπομοσάμενος. τί γὰρ ἂν δυνήσῃται ἀμυνόμεναί σε, εἰ παρα-

si quis etiam unguibus audiat; siquidem femur uterum vidisti, & caput praegnans, maris vero naturam in feminam divina vi transeuntem, mutataeque in aves feminas. Et tota adeo vita, si poetis credas, portentorum plena est. Sed cum te primum his possum complectier oris, age, abeamus exo, ubi solem platani arcent, luscinaeque & hirundines dulcisonis aethera cantibus implent, ut avium aures permulcens cantus, & aqua leni decurrens susurro, animam ipsam tranquillet.

Trieph. Eamus sane, Critia: sed timeo, ne forte incantatio sit, quod tu audivisti, & pistillum, aut ianuam, aut aliud quid rerum inanimarum, ex me faciat mirabilis illa tua percussio.

Crit. Per ego aetherium tibi Iovem iuro, non ita futurum.

Trieph. Amplius etiam terras, cum Iovem deiastis. Quam enim ille iurisiurandi religionem violanti poenam inflige-

Lucian. Vol. IX.

Q

βαίης τὸν ὄρκον; οἶδα γὰρ καὶ σὲ μὴ ἀγνοεῖν περὶ τοῦ Διὸς σου.

ΚΡΙΤ. Τί λέγεις; οὐ δυνήσεται ὁ Ζεὺς εἰς Τάρταρον ἀποπέμψαι; ἢ ἀγνοεῖς ὡς τοὺς θεοὺς πάντας ἀπερρίψεν ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ, καὶ τὸν Σαλμωνέα ἀντιβροντῶντα πρώην κατεκεραύνωσε, καὶ τοὺς ἀσελγεστάτους ἔτι καὶ νῦν παρὰ δὲ τῶν ποιητῶν Τιτανοκράτωρ καὶ Γίγαντολῆτης ἀνυμνεῖται, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ;

ΤΡΙΕΦ. Σὺ μὲν, ὦ Κριτία, πάντα παρέδραμες τὰ τοῦ Διὸς, ἀλλ', εἴ σοι Φίλον, ἄκουε. οὐχὶ κύκνος οὗτος ἐγένετο, καὶ σάτυρος δι' ἀσέλγειαν, ἀλλὰ καὶ ταῦρος; καὶ εἰ μὴ τὸ πορνίδιον ἐκεῖνος ταχέως ἐπαμίσσατο, καὶ διέφυγε διὰ τοῦ πελάγους, τάχ' ἂν ἤροτρία, ἐντυχὼν γεηπόνῳ, ὁ βροντοποιὸς, καὶ κεραυνοβόλος σου Ζεὺς, καὶ ἀντὶ τοῦ κεραυνοβολεῖν, τῇ βου-

re possit! novi enim, te non ignorare, ut tui Iovis res se habeant.

Crit. Ain' tu? non posse autem Iovem in tartarum aliquem mittere? nescisne tu homo, ut Deos omnes de coelesti illo pavimento deiecerit, ut Salmonea contra tonantem fulmine olim prostraverit, & hodiernum, prout quifque est petulantissimus, prosternat: inde est, quod apud poëtas ut Titanum victor, debellatorque gigantum, in primis apud Homerum decantatur.

. *Trieph.* Omnia tu quidem, Critia, Iovis percurristi, sed, nisi grave est, invicem audi. Nonne idem cygnus factus est satyrusque libidinis causa, quin taurus etiam? & nisi celeriter suscepto in humeros scortillo per pelagus aufugisset, forte iam, ab agricola aliquo interceptus araret tuus ille tonitruum effector, fulminumque iaculator Iuppiter, & pro eo, quod fulmina dicitur iacere, stimulos

πλῆγι κατέκεντάννυτο· τὸ δὲ καὶ Αἰθίοψι συνευχεῖσθαι, ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐξοφωμένοις, καὶ ἐς δῶδεχ' ἡλίους μὴ ἀφίστασθαι, ἀλλ' ὑπαβεβρεγμένος καθεδεῖσθαι παρ' αὐτοῖς, πῶγωνα τηλικούτον ἔχων, οὐκ αἰσχύνῃς ἄξια; τὰ δὲ τοῦ αἵετος, καὶ τῆς Ἰθῆς, καὶ τὸ κυφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώματος, αἰσχύνομαι καὶ λέγειν.

ΚΡΙΤ. Μῶν τὸν Ἀπόλλωνα γ' ἐπὶ μυσόμεθα, ὃς ὁ προφῆτης ἀριστος, καὶ ἱητρὸς, ὃ γὰρ;

ΤΡΙΕΦ. Τὸν ψευδόμεντιν λέγεις, τὸν Κροῖστον πρῶτον διολωλεκότα, καὶ μετ' αὐτὸν Σαλαμινίους, καὶ ἑτέρους μυρίους, ἀμφίλοξά πᾶσι μαντευόμενος;

ΚΡΙΤ. Τὸν Ποσειδῶνα δὲ τί; ὃς τρίαῖναν ἐν ταῖν 6
χερῶν κρατῶν, καὶ διάτορόν τι, καὶ καταπληκτικὸν βοᾷ ἐν τῷ πολέμῳ, ὅσον ἐννεάχιλοι ἄνδρες, ἢ δεκάχιλαι, ἀλλὰ καὶ σεισίχθων, ὃ Τριεφῶν, ἐπὶ νομαμάζεται;

sentiret & scuticam. Illud verò non rubore dignum censes, egregie barbatum senem cum Aethiopibus epulas celebrare, *Nigra viris facie & vultibus obtenebratis*, & duodecim totis solibus apud eos, vinò madentem desiderè? Illa enim de aquila, & de Ida, & quod impraegnari per totum corpus solet, dicere etiam pudor est.

Crit. Numquid igitur, o bone, per Apollinem iurabimus, medicum pariter atque vatem optimum?

Trieph. Mendacem illum Prophetam dicis, qui nuper Croesum, & post illum Salaminios, aliosquè sexcentos; vaticiniorum ambiguitate pessumdedit?

Crit. Quid si per Neptunum, qui trifidum manibus sceptrum tenens, penetrabili voce terribilique tantum in bello clamat, quantum vix novem decemve virorum millia? qui praeterea terrae quassator, o Triepho, appellatur,

ΤΡΙΕΦ. Τὸν μοιχὸν λέγεις; ὃς τὴν τοῦ Σαλμωνέως παῖδα, τὴν Τυρά, πρώην διέφθειρε, καὶ ἔτι ἐπιμοιχεύει, καὶ ῥύστης καὶ δημαγωγὸς τῶν τοιούτων ἐστί; τὸν γὰρ Ἄρην ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ πιεζόμενον, καὶ δεσμοῖς αὐτοῖς μετὰ τῆς Ἀφροδίτης στενούμενον, πάντων τῶ τῶν θεῶν διὰ τὴν μοιχίαν ὑπ' αἰσχύνης σιωπώντων, ὃ ἵππειος Ποσειδῶν ἔκλαυσε δακρυρρόων, ὥσπερ τὰ βρεφύλλια, τοὺς διδασκάλους δεδιότα, ἢ ὥσπερ αἱ γῆραι, κόρας ἐξαπατῶσαι. ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα· τὸ δὲ ἀμφίχωλον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτεῖραν τὸν πρεσβύτερον θεόν, τὸν Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν ὥστε καὶ μοιχὸς ἐστίν, ὡς μοιχοὺς διασώζων.

7 ΚΡΙΤ. Ἑρμείαν δὲ τί;

ΤΡΙΕΦ. Μὴ μοι τὸν κακὸδούλον, τοῦ ἀσελγεστάτου Διὸς, καὶ τὸν ἀσελγομανοῦντα ἐπὶ τῇς μοιχικῆς.

8 ΚΡΙΤ. Ἄρεα δὲ καὶ Ἀφροδίτην οἶδα μὴ παραδέχε-

Trieph. Scilicet per moechum illum, qui Tyro, Salmoni filiam, olim corrupit, & insuper adulteria committit, taliumque, & sibi similibus liberator ac patronus est. Martem enim reti captum, & vinculis cum Venere sua indissolubilibus confectum, omnibus Diis prae pudore tacentibus, equestris ille Neptunus, lacrimis, quales puerorum sunt magistros timentium, aut vetularum puellas decipientium, effusus, deflevit. Instabat autem Vulcano, ut Martem solveret; claudumque illud daemonium misericordia senis Dei Martem dimisit. Moechus itaque ipse est, ut qui salutem moechis fuit.

Crit. Quid si per Mercurium?

Trieph. Apage vero pessimum illum libidinosisissimi Iovis administrum, ipsumque stuprorum cupiditate ac pruritu infanientem.

Crit. Martem Veneremque te non accepturum iam prae-

σθαί σε, διὰ τὸ προδιαβληθῆναι πρώην παρὰ σοῦ.
ὥστε ἑάσωμεν τούτους. τῆς Ἀθηναῖς ἐτι ἐπιμνησθήσο-
μαι, τῆς παρθένου, τῆς ἐνόπλου, καὶ καταπληκτικῆς
Θεᾶς, ἥ καὶ τὴν τῆς Γοργόνης κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει
περιάπτεται, τὴν Γίγαντολέτιν Θεόν. οὐ γὰρ ἔχεις τι
λέγειν περὶ αὐτῆς.

ΤΡΙΕΦ. Ἐρῶ σοι καὶ περὶ ταύτης, ἣν μοι ἀποκρίνη.

ΚΡΙΤ. Λέγε ὅ, τι γε βούλει.

ΤΡΙΕΦ. Εἰπέ μοι, ὦ Κριτία, τί τὸ χρήσιμον τῆς
Γοργόνης, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἡ Θεὰ ἐπιφέρειται;

ΚΡΙΤ. Ὡς φοβερόν τι θέαμα, καὶ ἀποτρεπτικὸν
τῶν δεινῶν. ἀλλὰ καὶ καταπλήσσει τοὺς πολεμίους,
καὶ ἑτεράλκεα τὴν νίκην ποιεῖ ὅπου γε βούλεται.

ΤΡΙΕΦ. Μῶν καὶ διὰ τούτα ἡ Γλαυκῶπις ἀκατα-
μάχητος;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

video, cum modo eos contumelia affeceris. Igitur mitta-
mus hos. Sed Minervae adhuc mentionem faciam, virgi-
nis armatae, terribilisque Deae, quae Gorgonis caput pe-
ctori praefixum gerit, Gigantesque olim confecit. Contra
hanc enim dicere nihil habes.

Trieph. Quin contra hanc etiam nonnihil dicam, si re-
spondere voles.

Crit. Cedo, quidquid placuerit.

Trieph. Dic mihi igitur, Critia, quae est Gorgonis utili-
tas, & cui bono pectus ea munit Pallas?

Crit. Ut terribili quodam spectaculo, malisque averrun-
candis apto. Quin terret etiam hostes, victoriamque, ut
lubitum fuerit, ab una parte inclinat ad alteram.

Trieph. Num hac etiam causa invicta est Pallas?

Crit. Utique.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ διὰ τί οὐ τοῖς σώζειν δυναμένοις, ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις, μηρία καίομεν ταύρων, ἢ δ' αἰγῶν, ὡς ἡμᾶς ἀκαταμαχήτους ἐργάσωνται, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν;

ΚΡΙΤ. Ἀλλ' οὐ οἱ δυνάμεις γε πόρρωθεν ἐπιβοηθεῖν, ὥσπερ τοῖς θεοῖς, ἀλλ' εἴ τις αὐτὴν ἐπιφέρειται.

9 ΤΡΙΕΦ. Καὶ τί τόδ' ἐστίκ; ἐθέλω γὰρ παρὰ σοῦ εἰδέναι, ὡς ἐξευρημένου τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐς μάλιστα κατωρθωκός. ἄγνοῶ γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν, πλὴν γε τοῦ ὀνόματος.

ΚΡΙΤ. Αὕτη κόρη ἐγένετο εὐπρεπής, καὶ ἐπέραστος· Περσέως δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδειροτομήσαντος, ἀνδρὸς γενναίου, καὶ ἐς μαγικὴν εὐφημουμένου, ἐπασιδίας ταύτην περιωδήσαντος, ἄλλαρ οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχήκασιν.

ΤΡΙΕΦ. Τουτί μ' ἐλάνθανέ ποτε τὸ καλόν, ὡς ἀνδρώπων θεοὶ ἐνδεεῖς εἰσι, ζώσης δὲ τί τὸ χρήσιμον;

Trieph. Cur autem non iis, qui servare possunt, potius, quam qui ipsi servantur, taurorum cremamus aut caprarum femora, ut nos etiam invictos, quemadmodum Pallada, praestent?

Crit. Sed non habet Gorgo vim illam eminus adiuvandi, quam habent Dii, sed si quis eam praeferat, tum vero prodest.

Trieph. Sed quid tandem rei est Gorgo? vellem enim ex te audire, qui invenisti talia & exquisitissime pertractasti: ego vero praeter nomen omnia eius ignoro.

Crit. Virgo igitur erat decenti forma, & amabilis: sed postquam Perseus, vir fortis, & ob magicae artis peritiam celebris, incantationibus victae caput abstulisset, praesidii causa Dii eam habuere.

Trieph. Fugit me igitur tam egregia res, quod hominibus Dii opus habent: sed cum viveret, quam utilitatem

προσηταιρίζετο ἐς πανδοχεῖον, ἢ κρυφίως συνεφθείρετο, καὶ κόρην αὐτὴν ἐπωνόμαζε;

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν Ἀγνωστον ἐν Ἀθήναις, παρθένος διέμεινε μέχρι τῆς ἀποτομῆς.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ εἴ τις παρθένον κατατομήσειε, ταῦτό γένοιτο φόβητρον τοῖς πολλοῖς; οἶδα γὰρ μυρίας διαμελείσθαι τμηθείσας Νήσῳ ἐκ ἀμφιπύργῳ, Κρήτην δὲ τέμιν καλέουσι. καὶ εἰ τοῦτο ἐγίνωσκον, ὦ καλὲ Κριτία, πόσας Γοργόνας σοι ἀνήγαγον ἐκ Κρήτης; καὶ σε στρατηγέτην ἀκαταμάχητον ἀποκατέστησα· ποιηταὶ δὲ, καὶ ῥήτορες, κατὰ πολὺ με Περσέως διέκρναν, ὡς πλείονας Γοργόνας ἐφευρηκότα. Ἄλλ' ἔτι ἀνεμνή- 10 σθην τὰ τῶν Κρητῶν, οἱ τάφον ἐπεδείκνυντό μοι τοῦ Διὸς σου, καὶ τὰ τὴν μητέρα θρέψαντα λόχμια, ὡς αἰθαλεῖς αἱ λόχμαι αὐταὶ διαμένουσι.

1 Προσηταιρίζετο) Ἐπαῖρος προσέλαβη. V.

praestitit? numquid in stabulis meretriciam fecit, an vero etiam imminui se passa est, ac virginem tamen sese nominavit?

Crit. Per ignotum, qui colitur Athenis, Deum, virgo usque ad capitis percussionem permansit.

Trieph. Et, si quis caput virgini abscindat, fietne tum terculamentum eiusmodi etiam ex vulgo cuilibet? Novi enim vel decies mille virgines, membratim omnes dissectas in insula, quam Cretam dixerat, ambit circumfluus humor. Hoc ego si novissem, quot tibi Gorgonas attulissem ex Creta? quamque invictum ex te imperatorem fecissem? Poetae autem & Rhetores me, tanquam plurimarum inventorem Gorgonum, longe Perseo superiorem iudicassent. Sed quoniam in Cretenses incidimus, memini adhuc, illos mihi ostendere sepulcrum tui illius Iovis, & quae ipsius matrem sustentarunt obliqua vallium, lucosque perpetuam conservantes viriditatem.

ΚΡΙΤ. Ἄλλ' οὐκ ἐγίνωσκες τὴν ἐπωδὴν, καὶ τὰ ὄργανα.

ΤΡΙΕΦ. Εἰ ταῦτα, ὦ Κριτία, ἐξ ἐπωδῆς ἐγίνετο, τάχ' ἂν καὶ ἐκ νεκάδων ἐξηνεγκεν ἂν, καὶ ἐς τὸ γλυκύτατον Φάος ἀνήγαγεν· ἀλλὰ λῆρος, παίγνιά τε καὶ μῦθοι, παρὰ τῶν ποιητῶν τερατολογούμενα. ὥστε ἔασον καὶ ταύτην.

11 ΚΡΙΤ. Ἦραν δὲ τὴν Διὸς γαμετὴν, καὶ κασίγνητον, οὐ παραδέχῃ;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα τῆς ἀσελγεατάτης ἑνὲα μίξεως, καὶ τὴν ἐκ ποδοῖν καὶ χεροῖν ἐκτεταμένην, παράδραμε.

12 ΚΡΙΤ. Καὶ τίνα ἐπομόσομαί γε;

ΤΡΙΕΦ. Ὑψιμέδοντα θεῶν, μέγαν, ἄμβροτον, οὐρανίωνα,

Τῖον πατρός, πνεῦμα ἐκ πατρός ἐκπορευόμενον.

Ἐν ἐκ τριῶν, καὶ ἐξ ἐνὸς τρία,

Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα, τάνδ' ἡγοῦ θεόν.

3 Ἐκ νεκάδων) Νεκρῶν. V.

Crit. Sed ignorabas tu quidem incantationem & caerimonias.

Trieph. Si haec possent, mi Critia, incantationibus peragi, possent illae forte etiam ex inferis ereptos in dulcissimam hanc lucem reducere. Sed nugae sunt scilicet, naeniaeque, & fabulae a poetis portentose confictae. Itaque & hanc omitte.

Crit. Iunonem autem, Iovis uxorem pariter ac sororem, non accipies?

Trieph. Tace ob lascivissimum illum concubitus, manibusque ac pedibus extensam ocus praetercurre.

Crit. Per quem igitur tandem tibi vis ut iurem?

Trieph. Per magnum regem, coelestia regna tenentem,

Morte carentem omni, natum patris, inde profectum

Ex patre flamen, tria de uno, atque ex tribus unum.

Iuppiter haec tibi sint, solum hoc pro numine habeto.

ΚΡΙΤ. Ἀριθμέειν με διδάσκεις, καὶ ὄρκος ἡ ἀριθμη-
τική. καὶ γὰρ ἀριθμέεις ὡς Νικόμαχος ὁ Γερασσηνός.
οὐκ οἶδα γὰρ τί λέγεις, ἐν τρία, τρία ἐν. μὴ τὴν τε-
τρακτὺν Φῆς τὴν Πυθαγόρου, ἢ τὴν ὀγδοάδα, καὶ
τριακάδα;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα τὰ νέρθε, καὶ τὰ σιγῆς ἄξια, οὐκ
ἔσθ' ὥδε μετρεῖν τὰ ψυλλῶν ἵχνη. ἐγὼ γὰρ σε διδάξω
τί τὸ πᾶν, καὶ τίς ὁ πρῶν πάντων, καὶ τί τὸ σύστη-
μα τοῦ παντός. καὶ γὰρ πρῶν καὶ γὰρ ταῦτα ἔπα-
σχον, ἅπερ σύ· ἥνίκα δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν,
ἀναΦαλαντίας, ἐπίρρινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατή-
σας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθηκώς, δι' ὕδατος ἡμᾶς
ἀνεκαίνισεν, ἐς τὰ τῶν μακάρων ἵχνια παρεισώδευσε,
καὶ ἐκ τῶν ἀσεβῶν χώρων ἡμᾶς ἐλυτρώσατο. καὶ σε
ποιήσω, ἦν μου ἀκούης, ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον.

II Ἀναφаланτίας) Φαλακρός. V.

Crit. Computare tu quidem me doces, & iusiurandum
tibi est arithmetica. Computas enim, ut Nicomachus Ge-
rasenus. Nescio enim, quid tibi velis, unum tria, tria
unum. Numquid de quaternario dicis Pythagorae, aut
octonario, aut tricenario?

Trieph. Quin tu taces terrena, digna silentio. Non hic
agitur de dimetiendis pulicum vestigiis. Ego enim te do-
cebo, quid sit hoc universum, & quis sit ante omnia, &
quae univérſi sit combinatio atque constructio. Antea
enim mihi, quae iam tibi, usu venerunt. Sed postquam in
Galilaeum incidi, recalvastrum, nasonem, qui per aëra in-
cedens, in tertium usque coelum se penetraverat, resque
omnium pulcherrimas ibi didicerat; is per aquam nos re-
novavit, impiorumque ereptos regionibus in beatarum
animarum vestigiis collocavit. Etiam ex te faciam, si au-
ſcultare mihi velis, vere hominem.

13 ΚΡΙΤ. Λέγε, ὦ πολυμαθέστατε Τριεφῶν, διὰ φό-
βου γὰρ ἔρχομαι.

ΤΡΙΕΦ. Ἀνέγνωκάς ποτε τὰ τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ
δραματοποιῦ ὄρνιθας ποιημάτων;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγκεχάραται παρ' αὐτοῦ τοῖονδε·

Χάος ἦν, καὶ νύξ, ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ
Τάρταρος εὐρύς.

Γῆ δ', οὐδ' αἶθρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν.

ΚΡΙΤ. Εὖ λέγεις. εἴτα τί ἦν;

ΤΡΙΕΦ. Ἦν Φῶς ἄφθιτον, ἀόρατον, ἀκατανόητον,
ὃ λύει τὸ σκότος, καὶ τὴν ἀκοσμίαν ταύτην ἀπῆλασε,
λόγῳ μόνῳ ρηθέντι ὑπ' αὐτοῦ, ὡς ὁ βραδύγλωστος
ἀπεγράψατο· γῆν ἔπηξεν ἐφ' ὕδασι, οὐρανὸν ἐτάνυσεν
ἀστέρας ἐμόρφωσεν ἀπλανεῖς, δρόμον διετάξατο, οὐς
οὐ σέβη θοῦς, γῆν δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἐκαλλώπισεν, ἄν-

11 Φῶς). Θεός. V.

13 Ὁ βραδύγλωστος) Μουσῆς. V.

Crit. Cedo, peritissime Triepho: horror enim me incessit.

Trieph. Legistine unquam Aristophanis Comici poemata,
quae ille Aves inscripsit?

Crit. Legi utique.

Trieph. In illis ita ab eo scriptum est:

*Chaos olim & πῶς erebusque fuit nigrum, tum Tartarus
ingens:*

Non terra, aër, nec olympus erat.

Crit. Praeclare ista: sed quid tum?

Trieph. Lux erat incorrupta, invisibilis, incomprehensa,
quae solvit tenebras, squalorem numine abegit. Verbo tantum
a se prolato, ut tardilinguis ille scriptum reliquit, terram
aquis impositam condensavit, coelum expandit, stellas for-
mavit fixas, cursumque illis constituit, quas tu pro Diis
venerare. Terram autem floribus exornavit, homines ex

θρωπον ἐκ μὴ ὄντων ἐς τὸ εἶναι παρήγαγε· καὶ ἔστιν ἐν
οὐρανῷ βλέπων δικαίους τε καὶ δίκους, καὶ ἐν βίβλοις
πᾶς πράξεις ἀπογραφόμενος· ἀνταποδώσει δὲ πᾶσιν ἡν
ἡμέραν αὐτὸς ἐνετείλατο.

ΚΡΙΤ. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν ἐπινενησμένα ἐς ἅπαν- 14
τας, ἐγχαράττουσί γε καὶ ταῦτα;

ΤΡΙΕΦ. Τὰ ποῖα;

ΚΡΙΤ. Τὰ τῆς εἰμαρμένης.

ΤΡΙΕΦ. Λέγε, ὦ καλὲ Κριτία, περὶ τῶν Μοιρῶν,
ἐγὼ δὲ μαθητιῶν ἀκούσαιμι παρὰ σοῦ.

ΚΡΙΤ. Οὐχ Ὅμηρος ὁ αἰόιδιμος ποιητὴς εἴρηκε,

Μοῖραν δ' οὐ τίνα Φημι πεφυγμένον ἔμμεναι
ἀνδρῶν.

ἐπὶ δὲ τοῦ μεγάλου Ἡρακλέους,

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλεΐη Οὐγε κῆρα,

Ὅσπερ Φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι,

11 Ἀοίδιμος) Ἐνδοξος. V.

illis, quae plane non erant, ut essent, produxit. Iamque
observat de coelo iustos pariter atque iniustos, in librisque
singulorum actiones describit; omnibus autem, qua prae-
finivit die, iusta retribuet.

Crit. Quae vero Parcae glomerarunt omnibus, num &
ea describuntur?

Trieph. Quid ais?

Crit. De fato loquor.

Trieph. Quin tu dicis, o pulcher Critia, de Parcis: ego
vero discendi cupidus auscultabo.

Crit. Nonne Homerus, celebris poëta, dixit:

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum.

De magno autem Hercule ira: .

Nec potuit fugisse Atropon vis Herculis atram,

Qui Iove natus erat, patri carissimus idem:

Ἀλλά ἐ Μοῖρ' ἐδάμασσε, καὶ ἀργαλέος χόλος
Ἦρης.

ἀλλὰ καὶ ἄλλον τὸν βίον καθεიმάρθαι, καὶ τὰς ἐν
τούτῳ μεταβολάς·

— ἐνθα δ' ἔπειτα

Πείσεται ἅσσα οἱ αἶσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι·

Γιγνομένῳ νῆσαντὸ λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

καὶ τὰς ἐν ξένῃ ἐποχὰς ἀπ' ἐκείνης γίνεσθαι.

Ἦδ' ὡς Αἰόλον ἰκόμεθ, ὅς με πρόφρων ὑπέδεκτο,

Καὶ πέμπ', οὐδέπω αἶσα Φίλην ἐς πατρίδ'
ἰέσθαι.

ὥστε πάντα ὑπὸ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι ὁ ποιητὴς με-
μαρτύρηκε. τὸν δὲ Δία μὴ θελῆσαι τὸν υἱὸν

— θανάτω δυσηχέος ἐξαναλῦσαι,

ἀλλὰ μᾶλλον

Αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,

1 'Ε) Αὐτόν. V. 7 Γενομένην) Ἀνθρώπου. V. 13 Τὸν υἱόν)
Σαρπηδόνα. V.

Sed fors dira virum, Iunonisque ira subegit.

Quin vitam omnem, omnesque in illa mutationes fato esse
constitutas atque ordinatas, idem docet:

— — *Hinc ordine cuncta*

Suscipiet, quae vis fati Parcaeque verendae

Nascenti nēvere, utero cum prodiit infans.

Moras etiam, quae in peregrino solo sunt sufferendae, a
fato constitui, illa monent:

Aeolus & placide venientem excepit, euntemque

In patriam iuvit. Sed nondum fata sinebant.

Ut adeo omnia a Parcis fieri poëtae testimonio constet. Io-
vem ipsum non velle a gnato

— *diram defendere mortem,*

qui potius

Sanguinis in terram guttas demisit Olympo

Παῖδα Φίλον τιμῶν, τόν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε
Φθίσειν ἐν Τροίῃ.

ἵστε, ὦ Τριεφῶν, διὰ τοῦτο μὴδὲν προσθεῖναι περὶ
τῶν Μοιρῶν ἐβελήσης, εἰ καὶ τάχα πεδάσσιος ἐγεγό-
νεις μετὰ τοῦ διδασκάλου, καὶ τὰ ἀπόρρητα ἐμυήθης.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ πῶς ὁ αὐτὸς ποιητὴς, ὦ καλὲ Κριτία, 15
διττὴν ἐπιλέγει τὴν εἰμαρμένην, καὶ ἀμφίβολον; ὥς
τόδε μὲν τι πράττει, τοιῷδὲ τέλει συγκυρῶσαι τοῖον δὲ
ποιήσαντι, ἐτέρῳ τέλει ἐντυχεῖν; ὥς ἐκ' Ἀχιλλέως,

Διχθαδίας κῆρας Φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε,

Εἰ μὲν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,

᾽Ωλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται.

Εἰ δέκεν οἶκάδ' ἵκωμαι,

᾽Ωλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δὴρὸν δέ μοι αἰὼν,

Ἔσσεται.

ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Εὐχύνωρος,

Deplorans gnatum, qui mox mucrone Patrocli

Ad Troiam periturus erat.

Quae cum ita sint, verbum de Parcis addere unum non
voles, quamvis forte cum illo magistro tuo sublimis in
coelum raptus, arcanisque initiatus esses.

Trieph. Sed quid illud sibi vult, quod idem poeta du-
plex nobis comminiscitur ancepsque fatum? ita ut istud
quidem facientem certus rerum exitus maneat; sed si aliud
agat, alium etiam finem res nanciscatur, ut de Achille,
qui de se dicit:

Bina Thetis mihi fata tulit, mortemque biforment:

Si maneam, Teucrorumque adversus moenia pugnem,

Non redeo in patriam, sed erit mihi fama superstes:

Sin patriam placeat, carosque videre penates,

Fama peris, sed longa venit sine laude senectus.

Sed & de Euchenore ita:

Ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε:

Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολυίδος,

Νούσω ὑπ' ἀργαλήϊ Φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,

Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.

- 16 Οὐχὶ παρ' Ὀμήρῳ ταῦτα γέγραπται; ἢ ἀμφίβολος αὕτη, καὶ ἀμφίσημος ἀπάτη; εἰ δὲ βούλει, καὶ τοῦ Διὸς ἐπιθήσω σοι τὸν λόγον. οὐχὶ τῷ Αἰγίσθῳ εἶρηκεν ὡς ἀποσχομένῳ μὲν τῆς μοιχείας, καὶ τῆς Ἀγαμέμνονος ἐπιβουλῆς, ζῆν καθεύμαρται πολὺν χρόνον; ἐπιβαλλομένῳ δὲ ταῦτα πράττειν, οὐ καθυστερεῖν θανάτου; τούτο καὶ γὰρ πολλάκις προῦμαντεύσάμην· εἴαν κτάνης τὸν πλησίον, θανατωθήσῃ παρὰ τῆς δίκης· εἰ δὲ γε μὴ τούτο πράξης, βιώσῃ καλῶς,

Οὐδέ σ' ὥκα θεῖμις τέλος θανάτοιο κηχεῖν.

οὐχ ὁρᾷς ὡς ἀδιόρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν, καὶ ἀμφίλοξα, καὶ μηδέπω ἠδραιωμένα; ὥστε ἕατον ἅπαντα;

Qui fati gnarus, naves elassetque petebat.

Saepe etenim, Polyide senex, haec fata canebat:

Aut morbo in patria periturum, aut inter Achivum

Nigras Troiano casurum vulnere naves.

Negabine haec ab Homero scripta? aut ambiguum potius, & utrinque praeruptam fraudem agnosces? Sed Iovis etiam, si vis, orationem adiiciam. Nonne Aegisthus dixit, si vellet se abstinere ab adulterio, insidiisque Agamemnoni struendis, ut diu viveret, esse in fati? sin ista facere aggredieretur, acceleratam mortem non effugiturum. Ad eum modum & ego vaticinatus saepe sum, si occideris alium, ab ipsa Nemese mortem expecta: si hoc non feceris, bene vives,

Nec tibi fas subito fatum finemque venire.

Non vides, quam sint minime castigata, quae poetae fingunt, quam ambigua, nullisque subnixa fundamentis?

ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις τῶν ἀγαθῶν ἀπογράφονται.

ΚΡΙΤ. Εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς, ὦ Τριεφῶν· ἀλλὰ 17 μοι τόδε εἰπὲ, εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν τῷ οὐρανῷ ἐγχαράττουσι;

ΤΡΙΕΦ. Πάντα, εἰ τύχοι γε Χρηστὸς καὶ ἐν ἔθνεσι.

ΚΡΙΤ. Πολλοὺς γε γραφέας φῆς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφεσθαι.

ΤΡΙΕΦ. Εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἴπῃς Φλαῦρον Θεοῦ δεξιῶν, ἀλλὰ κατηχούμενος, πείθου παρ' ἐμοῦ, εἴπερ ζῇν χρήσεις εἰς τὸν αἰῶνα. εἰ οὐρανὸν ὡς δέρριν ἐξήπλωσε, γῆν δὲ ἐφ' ὕδατος ἔπηξεν, ἀστέρας ἐμόρφωσεν, ἄνθρωπον ἐκ μὲ ὄντος παρήγαγε, τί παράδοξον, καὶ τὰς πράξεις πάντων ἐναπογράφεσθαι; καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι, οἰκέτιδας δὲ καὶ οἰκέτας ἐν

9 Φλαῦρον) Φαῦλον ἢ κοῦφον, ἢ φλαῦρον ἀνδρὶς, δύσφημον, λυκακόν. διαφέρει γὰρ φλαῦρον καὶ φαῦλον. V.
φαῦλον. φλαῦρον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ μικρὸν κακόν, φαῦλον δὲ τὸ μέγα. 11 Δέρριν) Δέρμα. V.

Omnia igitur, si sapias, omitte, ut te etiam in coelestibus bonorum libris inscribant.

Crit. Bene revolveris ad id, unde discefferamus. Sed illud mihi dic, Scytharumne etiam res in coelo describuntur?

Trieph. Et omnes quidem, si modo bonum aliquem esse inter gentes contingat.

Crit. Multos in coelo scribas esse dicis, qui quidem describant omnia.

Trieph. Bona verba, ne quid in sapientem Deum dicas petulantius. Sed tanquam unus catechumenus mihi auscultata, si modo vivere aeternum desideras. Si enim ut pellem explicavit coelum, terramque super aquis constabilivit, & stellas formavit, tum hominem, cum nihil eius ante adesset, produxit; quid adeo mirum est, omnium etiam describi actiones? Te vero, cum forte domuncula aliqua

αὐτῷ συναγαγόντι, οὐδέποτε σε διέλαβε τούτων πρά-
ξις ἀπόβλητος· πόσω μᾶλλον τὸν πάντα πεποιηκότα
θεὸν οὐχ ἅπαντα ἐν εὐκολίᾳ διαδραμεῖν ἐκάστου πρά-
ξιν, καὶ ἔννοιαν; οἱ γὰρ σου θεοὶ κότταβος τοῖς εὖ
φρονούσιν ἐγένοντο.

- 18 ΚΡΙΤ. Πάνυ εὖ λέγεις, καὶ με ἀντιστρόφως τῆς
Νιόβης παθεῖν· ἐκ στήλης γὰρ ἄνθρωπος ἀναπέφνηα.
ὥστε τοῦτον τὸν θεὸν προστιθῶ σοι, μὴ κακόν τι πα-
θεῖν παρ' ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Εἴπερ ἐκ καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς, μὴ ἐτε-
ρεῖόν τι ποιήσης ἐν ἐμοί,

Καὶ ἕτερον κεύσης μὲν ἐνὶ Φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπης.
ἀλλ' ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκείνῳ ἀκουσμάτων ἄεισον,
ὅπως καὶ γὰρ κατωχριάσω, καὶ ὅλως ἀλλοιωθῶ, καὶ
οὐχ ὡς ἡ Νιόβη ἀπαυδήσω, ἀλλ' ὡς ἀηδὼν ὄρνεον

4 Κότταβος) Παιδιά. V. 15 Ἀπαυδήσω) Ἀπαγορεύσω. ἀπο-
λέγωμαι. V.

exstruata, servulos ancillasque eo conduxisti, ne vilissima
eorum actio fugiat: Deus autem, qui omnia fecit, non
multo magis percurrat omnia facile, omnesque omnium &
actiones & cogitationes! Tui enim Dii cottabus illis, qui
rectum sapiunt, olim facti sunt.

Crit. Rectissime dicis, facisque, ut quemadmodum ex
homine lapis Niobe, ita conversa ratione ego ex lapide
homo iam factus sim. Hunc igitur Deum iuriurando adii-
cio, te nihil a me mali accepturum.

Tricph. Si quidem ex animo atque vere me diligis, ca-
ve committas in me fraudem aliquam,

Atque aliud dicas, aliudque in pectore celes.

Sed agendum, mirabilem illam auditiunculam mihi occine, ut
& ego pallescā, immuterque penitus. Nolim tamen, ut
quondam Niobe, enecari penitus: sed avicula, ut Philo-

γενήσομαι, καὶ τὴν θαυμασίαν σου ἐκπλήξιν κατ' ἀν-
θρῶπον λειμῶνας ἐπιτραγώδησω.

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν υἱὸν τὸν ἐκ πατρὸς; οὐ τοῦτο γενήσεται.

ΤΡΙΕΦ. Λέγε, παρὰ τοῦ πνεύματος δύναμει τοῦ
λόγου λαβών. ἐγὼ δὲ καθεδούμαι;

Δέγμενος Αἰακίδην ὅποτε λήξειαν αἰείδων.

ΚΡΙΤ. Ἀπῆειν ἐπὶ τὴν λεωφόρον, ὠνησόμενός γε τὰ 19
κρειωδέστατα, καὶ δὴ ὁρῶ πλήθος πάμπλου ἐξ τοῦ οὐ
ψιθυρίζοντας, ἐπὶ δὲ τῇ ἀκοῇ ἐφῦντο τοῖς χεῖλεσιν· ἐγὼ
δὲ παπτήνας ἐς ἅπαντας, καὶ τὴν χεῖρα τοῖς βλεφά-
ροις περικάμψας; ἐσκοπίζον ὀξυδερκέστατα, εἴ που
γέ τινα τῶν φίλων θεάσωμαι. ὁρῶ δὲ Κράτωνα τὸν
πολιτικόν, παιδόμενόν φίλον ὄντα, καὶ συμποτικόν.

ΤΡΙΕΦ. Αἰσθάνομαι τοῦτον· τὸν ἐξισωτὴν γὰρ εἶρη-
κας· εἴτα τί;

10 Παπτήνας) Σκοπήσας. V.

*mela olim, fiam, & per viridantia prata tuam illam obstu-
pescendam consternationem tristi vocula referam.*

Crit. Ita me filius, qui ex Patre est, amet, ut istud
non fiet.

Trieph. Dic igitur, accepta a Spiritu sermonis virtute.
Ego vero hic confidebo,

Cantare, expectans, donec cessarit Achilles.

Crit. In publicam viam, necessaria quaedam emturus,
prodieram: tum video ibi ingentem multitudinem, qui in
aures alter alteri insufurrabant, adeo quidem ut labia hae-
rerent auribus. Ibi ego omnes circumspiciens, manuque
incurva superciliis circumposita, quam possum acutissime
cernens exploro, sicubi amicorum aliquem videre possim.
Video autem Cratonem Politicum, a pueris amicis atque
compotorem.

Trieph. Sentio, quem dicas. Nempe peraequatorem illum;
Sed quid inde?

Lucian. Vol. IX.

R

- ΚΡΙΤ. Καὶ ὁ πολλοὺς παραγκωνισάμενος ἦκον ἐς
τὰ πρόσω, καὶ τὸ ἐωθινόν, χαῖρε, εἰπὼν, ἐχώρουν ὡς
20 αὐτόν. Ἀνθρωπίσκος δέ τις, τούνομα Χαρίκενος, σε-
σημμένον γερόντιον, ῥέγchon τῇ ρινὶ, ὑπέβητε μύχιον,
ἐχρέμπετο ἐπισεσυρμένον· ὁ δὲ πτύελος κυανότερος
θανάτου· εἴτα ἤρξατο ἐπιβέγγεσθαι κατισχημένον·
οὗτος, ὡς προεῖπον, τοὺς τῶν ἐξισωτῶν καταλείπει ἐλει-
πασμούς, καὶ τὰ χρέα τοῖς δανείσταῖς ἀποδώσει, καὶ
τά τε ἐνοίκια πάντα, καὶ τὰ δημόσια· καὶ τὰς εἰρα-
μάγγας δέξεται, μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης· καὶ κατε-
Φλυάρει ἐτι πικρότερα. οἱ περὶ αὐτὸν δὲ ἤδοντο τοῖς
λόγοις, καὶ τῷ καινῷ τῶν ἀκουσμάτων προσέκειντο.
- 21 Ἄλλος δὲ τούνομα Χλευόχαρμος, τριβάνιον ἔχων πο-
λώσαθρον, ἀνυπόδετός τε, καὶ ἄσκεπος, μετέειπε, τοῖς
ὁδοῦσιν ἐπικροτῶν, ὡς ἐπεδείξατό μοι τις κακοείμων,
ἐξ ὁρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην, ἐν τῷ

15 Κακοίμων) Κακὰ τὰ εἰμάρτια ἔχων. V.

Crit. Multis igitur cubito amotis ad anteriora perveni ;
& , ave matutino dicto , ad hominem accessi . Homuncio
autem aliquis Charicenus nomine , putridus seniculus , in-
ter ingentes rōnchos , tussim̃que imis ductam pulmoni-
bus , enixe screat . Erat vero sputum ipsa morte lividius .
Tum exili voce ita inquit : *Hic , quemadmodum ante dicebam ,*
Peraequatorum indulgebit om̃ssa , debitaque reddet creditori-
bus , privatasque impensas aeque ac publicas solvet . Recipies
etiam vanos futuri coniectores , non aestimans illos ex ar-
te . Quin amariora etiam homo nugabatur . Qui autem
circa erant , delectabantur sermonibus , novisque audien-
dis rebus attendebant . Alius vero , Chlevocharmo nomen
erat , lacinia , quam caries consumserat , indutus , exal-
ceatus praeterea , & aperto capite , dentibus simul con-
crepans ita interlocutus est : *Ostendit mihi male vestitus ali-*
quis , ē montibus huc adveniens , comam detonsus , insculptum

Θεάτρῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς γράμμασιν, ὡς οὗτος τῷ χρυσῷ ἐπικλύσει τὴν λεωφόρον. ἦν δ' ἐγὼ, κατὰ μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμίδωρου, οὐ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν· ἀλλὰ σοὶ μὲν τὰ χρέα πληθυνθήσεται ἀναλόγως τῆς ἀποδόσεώς· οὗτος δὲ ἐπιπολὺ τοῦ ὀβολοῦ γε στερηθήσεται, ὡς πολλοῦ χρυσοῦ εὐπορηκώς. καὶ ἔμοιγε δοκεῖτε ἐπὶ λευκάδα πέτρην, καὶ δῆμον ὀνείρων καταδαρθέντες, τοσαῦτα ὀνειροπολεῖν ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης. Οἱ 11 δὲ ἀνεκάγχασαν ἅπαντες, ὡς ἀποπνιγέστες ὑπὸ τοῦ γέλωτος, καὶ τῆς ἀμαθίας μου κατεγίνωσκον. ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, Μῶν κακῶς πάντα ἐξερρήνισα, ἢ εἴπω τι καμικευτάμενος, καὶ οὐ κατὰ Ἀρίστανδρον τὸν Τελμισέα, καὶ Ἀρτεμίδωρον τὸν Ἐφέσιον, ἐξίχνευσα τοῖς ὀνείρασιν; ἦ δ' ὅς, Σίγα, ὦ Κριτία, εἰ ἐχεμυθεῖς, μυσταγωγῶσέ σε τὰ κάλλιστα, καὶ τὰ νῦν γενησόμενα. οὐ γὰρ ὄνειροι τὰδ' εἰσιν, ἀλλ' ἀληθῆ. ἐκβήσον-
 15 Ἡ δ' ὅς·) Ἐφ' ἐκεῖνος. V.

in theatro hieroglyphicis literis illius nomen; hunc auro viam inundaturum. Tum ego, secundum Aristandri, inquam, Artemidorique praeceptiones, non bene haec vestra vobis somnia evenient: sed tibi quidem augebuntur debita, pro portione, qua solutionem somniasisti; hic vero vel obolo, quem habet, privabitur, prout multo abundavit auro. Videmini autem mihi super albarupe, somniorumque indormiisse populo, cum tantum contraffissimis hisce noctibus somniatis. Hi vero immanibus cachinnis, adeo ut praefocari illos prae nimio risu metus esset, imperitiam meam condemnant. Tum ad Cratonem, Malene omnia olseci, inquam, ut ex comoedia loquar, neque secundum Aristandrum Telmessium, Ephesiumque Artemidorum, probe investigavi ista somnia? Ille vero, Tace, inquit, Critia: si enim potis es, ut sileas, pulcherrima te mysteria edocebo, atque iam iam eventura. Cave enim somnia illa puses: verissima sunt.

ται δὲ εἰς μῆνα Μεσορί. ταῦτα ἀκηκοὺς παρὰ τοῦ Κράτωνος, καὶ τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγνωκὺς, ἠρυθρίασα, καὶ σκυθρωπάζων ἐπορευόμενη, πολλὰ τὸν Κράτωνα ἐπιμεμφόμενος. εἰς δὲ ὄριμν καὶ Τιτανῶδες ἐνιδὼν, δραξάμενός μου τοῦ λώπου, ἐσπάρασσε, ῥήτην ποιήσασθαι πειθόμενός τε, καὶ παρὰνυτόμενος παρὰ τοῦ πεπαλαιωμένου ἐκείνου δαιμονίου.

- 23 Εἰς λόγους δὲ ταῦτα παρεκτείναντες, πείθει με τὸν κακοδαίμονα εἰς γόητας ἀνθρώπους παραγενέσθαι, καὶ ἀποφράδι τὸ δὴ λεγόμενον ἡμέρα, συγκυρῆσαι. ἔφασκε γὰρ πάντα ἐξ αὐτῶν μυσταγωγηθῆναι. καὶ δὴ διήλθομεν σιδηρέας τε πύλας, καὶ χαλκίους οὐδούς. ἀναβάθρας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, ἐς χρυσόροφον οἶκον ἀνέλθομεν, οἷον Ὅμηρος τὸν Μενελάου Φησί. καὶ δὴ ἅπαντα ἐσκοπιάζον, ὅσα ὁ νησιώτης ἐκείνος

1 Μεσορί) Αὐγουστόν. V.

5 Λοπιδί) Ἐνδύμαχος. V.

6 Ῥήτην) Ῥέτραι, συνθήκαι,

λόγοι, νόμοι, ὁμολογίαι, ψευδίσματα, συγγράμματα. V.

15 Ὁ νησιώτης) Πρωτεύλαος. V.

& intra Mesori mensem habitura exitum. Haec cum ex Cratone audissem, damnata ipsorum animi levitate erubui, vultuque tristitiam praeferens, & multis Cratonem increpans, abii. Sed me aliquis torvum & tanquam Titanicum intuens, lacinia prehensum retraxit, a vetusto illo daemonio hominis, ut audientem sibi concionem praeberet, inductus instigatusque. Sermone autem longius producto, persuadet tandem misero mihi, ut ad praestigiatores homines accederem, & in infauitum, quod aiunt, diem inciderem: dixerat enim, omnia mysteria ab illis se esse edoctum. Transimus igitur portasque ferreas, pavimentaue aenea, multisque per orbem superatis scalis, in aurea testa ascendimus, qualia Menelai quondam fuisse, Homero credimus. Ibi ego oculis lustro omnia, quae ille ex insula iuvenis:

νεανίσκος. ὁρῶ δὲ οὐχ Ἑλένην, μὰ Δί', ἀλλ' ἄνδρας ἐπικεκκυφότας, καὶ κατωχρωμένους· οἱ δὲ ἰδόντες, γήθησαν, καὶ ἐξεναντίας παρεγένοντο· ἔφασκαν γάρ, ὡς εἴ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγαιμεν. ἐφαίνοντο γὰρ οὗτοι ὡς τὰ κάκιστα εὐχόμενοι, καὶ ἔχαιρον ἐπὶ τοῖς λυγροῖς, ὥσπερ αἱ ποινοποιοὶ ἐπὶ θέατρα, τὰς κεφαλὰς δ' ἄγχι σχόντες, ἐψιθύριζαν. μετὰ δὲ τὰ ἡροντό με,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἥδε τοκῆς; χρηστὸς γὰρ ἂν εἴης, ἀπὸ γε τοῦ σχήματος. ἦν δ' ἐγὼ, Ὀλίγοιγε χρηστοί, ὥσπερ βλέπω πανταχοῦ Κριτίας δὲ τὸ νόμα, πόλις δὲ μοι ἔνθεν, ὅθεν καὶ ὑμῖν. Ὡς δ' 24 αεροβατοῦντες ἐπυνθάνοντο, πῶς τὰ τῆς πόλεως, καὶ τὰ τοῦ κόσμου; ἦν δ' ἐγὼ, Χαίρουσί γε πάντες, καὶ ἔτι γε χαιρήσονται. οἱ δὲ ἀνένεον ταῖς ὀφρύσιν, Οὐχ οὕτω δυστοκεῖ γὰρ ἡ πόλις. ἦν δ' ἐγὼ κατὰ τὴν αὐτῶν

video autem non Helenam ego quidem, sed homines vultibus in terram pronis pallidisque. Illi vero, cum nos viderent, gaudere, obviamque procedere: dicebant enim, numquid forte tristis nuntii ferremus? quippe qui manifesto pessima quaeque optarent, atque, ut in theatris solent furiae, luctuosius rebus gauderent. Tum vero capita invicem conferentes in aures quaedam insusurrant, ac denique me interrogant:

Tu quis es, unde venis, quaeque urbs tibi, quique parentes? Videris enim, quantum quidem habitus tuus indicat, homo minime malus. At ego, Pauci quidem, inquam, ubique gentium, quantum video, boni sunt: nomen mihi est Critiae: urbs eadem, quae vestra. Ut vero inaniter elati homines interrogarunt, Quid rerum in urbe atque adeo in mundo ageretur? egoque, gaudent, gaudebuntque amplius, respondi: illi, superciliorum gestu abnuentes, Minime vero ita est, inquiunt; clades enim perniciemque civitas paratur. Tunc ego ex ipsorum sententia,

γνώμην Ὑμεῖς πεδάρσοι οὔτε, καὶ ὡς ἀπὸ ὑψηλοῦ
 ἅπαντα καθορῶντες, ὁξυδερκέστατα καὶ τάδε νενόηκα-
 τε. πῶς δὲ τὰ τοῦ αἰθέρος; μῶν ἐκλείψει ὁ ἥλιος, ἡ δὲ
 σελήνη κατὰ κάθετον γενήσεται; ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνή-
 σει τὸν Δία, καὶ ὁ Κρόνος διαμετρήσει τὸν ἥλιον; ἡ
 Ἀφροδίτη εἰ μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ συνοδεύσει, καὶ Ἑρμα-
 Φροδίτους ἀπακυσήσουσιν, εἴ οἱς ὑμεῖς ἠδέσθε; εἰ ραγ-
 δαίους ὑετοὺς ἐκπέμψουσιν; εἰ νεφετὸν πολὺν ἐπι-
 στρωνύσουσι τῇ γῇ, χάλαζαν δὲ καὶ ἐρυσίβην εἰ
 κατὰξουσιν, λοιμὸν καὶ λιμὸν εἰ ἐπιπέμψουσιν, εἰ τὰ
 κεραυνοβόλον ἀγγεῖον ἀπεγεγémισθη, καὶ τὸ βροντο-
 25 ποῖον δοχεῖον ἀνεμεστῶθη; Οἱ δὲ ὡς ἅπαντα κατωρθω-
 κότες, κατεφλυάρουν τὰ αὐτῶν ἐράσματα, ὡς μεταλ-
 λαγῶσι τὰ πράγματα, ἀταξίαι δὲ καὶ ταραχαὶ τὴν
 πόλιν καταλήφονται, τὰ στρατόπεδα ἥττονα τῶν ἐναν-
 τίων γενήσονται. τοῦτο ἐκταραχθεῖς, καὶ ὥσπερ πρῖνος

*Nimirum vos, inquam, cum supra humum sublatis, tanquam
 de specula omnia prospiciatis, etiam ista quam acutissime olim
 perspexistis. Sed in aethere quid agitur? num eclipsin Sol pa-
 tietur, Luna ad perpendicularum ipsi subiecta? num Mars ex qua-
 drante Iovem respiciet, Saturnus autem ex diametro opponetur
 Soli? Venusne cum Mercurio congregietur, novosque adeo edola-
 bunt nobis Hermaphroditos, quibus vos delectamini? Numquid
 impetuosos imbres demittent super? an copiosa nive terram com-
 flectent, grandinemque aut rubiginem devolvent, pestemne ac sa-
 nem immittent? An fulminatrix cistula plena est, tonitruumque
 conceptaculum repletum? Illi vero, quasi re praeclare gesta,
 de suis illis nugabantur deliciis, fore scilicet, ut rerum fa-
 cies, mutetur, atque turbæ, colluviesque civitatem inva-
 dant, tum exercitus ab hostibus vincantur. Hic ego vehe-
 menter commotus, atque ardentis instar ilicis intumescens,*

καίρμενος οἰδηθεὶς, διάτορον ἀνεβόησα, ὦ δαίμονιαι ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγετε, θήγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολεόντων, πνειόντων δόρυ καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τριφαλείας· ἀλλὰ ταῦθ' ὑμῖν ἐπὶ κεφαλὴν καταβήσεται, ὥς τὴν πατρίδα ὑμῶν κατατρύχετε. οὐ γὰρ αἰθεροβατοῦντες, ταῦτα ἠκηκόητε, οὐ τὴν πολυάσχολον μαθηματικὴν καταρβώκατε. εἰ δέ γε μαντεῖαι καὶ γοητεῖαι ὑμᾶς παρέπεισαν, διπλοῦν τὸ τῆς ἀμαθείας. γυναικῶν γὰρ εὐρέματα ταῦτα γραϊδίων, καὶ παίγνια. ἐπιπολὺ γὰρ τὰ ταιαῦτα αἱ τῶν γυναικῶν ἐπίνοιαι μετέρχονται.

ΤΡΙΕΦ. Τί δὲ πρὸς ταῦτα ἔφησαν, ὦ καλὲ Κριτία, 26 εἰ κεκαρμένοι τὴν γνώμην, καὶ τὴν διάνοιαν;

ΚΡΙΤ. Ἀπαντα ταῦτα παρέδραμαν, εἰς ἐπίνοιαν τε τεχνασμένην καταπεφευγότες. ἔλεγον γὰρ, ἡλίου δὲ κα' ἄστροι διαμενοῦμεν, καὶ ἐπὶ παννύχους ὑμνωδίας ἔπαγρυπνοῦντες, ὀνειρώττομεν τὰ ταιαῦτα.

contentissime exclamavi: Nolite, miseri homines, nimis loqui magnifice, Stringentes dentes in vivos corde leones, Spicula spirantes, crista nitentes galeas triplicique. Verum ista in vos ipsos vestraque capita expetent, qui patriae vestrae male adeo ominamini. Neque enim aut consensu aethere ista audivistis, aut male sedulam mathematicorum artem edidicistis. Si autem vaticinia & praestigiae in hanc vos fraudem impulerunt, duplo maior vestra est stupiditas. Quandoquidem vetularum ista mulierum sunt commenta atque ludibria. Siquidem muliebria fere ingenia eiusmodi confectari solent naenias.

Trieph. Quid vero ad ista, o pulcher Critia, detonsis mentibus animisque homines?

Crit. Nimirum his omnibus praetermissis, ad commentum oppido elegans confugientes dixerunt, Post decem dierum ieiunia, quibus pervigiles corporibus nosles ducimus, talia somniamus.

ΤΡΙΕΦ. Σὺ δὲ τί πρὸς αὐτοὺς εἶηκας; μέγα γὰρ ἔφησαν, καὶ διηπορημένον.

ΚΡΙΤ. Θάρσει, οὐκ ἀγεννὲς, ἀντείπον γὰρ τὰ κάλλιστα. τὰ γὰρ παρὰ τῶν ἀστικῶν θρυλούμενα, ἔφην, περὶ ὑμῶν, ἐπὶ τὸν ὄνειροπολεῖτε, τὰ τοιαῦτά που παρσιγάγονται. εἰ δὲ σεσηρὸς ὑπομειδιῶντες, ἔξω που παρέρχονται τοῦ κλινιδίου, ἢν δ' ἐγὼ, εἰ ἀληθῆ εἰσι ταῦτα, ὧ αἰθέριοι, οὐκ ἂν ποτε ἀσφαλῶς τὰ μέλλοντα ἐξιχνεύσητε· ἀλλὰ καταπεισθέντες ὑπ' αὐτῶν, ληρήσετε τὰ μὴ ὄντα, μηδὲ γενησόμενα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως ληρεῖτε, ἐνέμοις πιστεύοντες, καὶ τὰ κάλλιστα βδελύττεσθε, τοῖς δὲ πονηροῖς ἡδεσθε, μηδὲν ὀνούμενος τοῦ βδελύγματος. ὥστε εἴσετε τὰς ἀλλοκότους ταύτας Φαντασίας, καὶ τὰ πονηρὰ βουλευμάτα, καὶ μαντεύματα, μή που θεὸς ὑμᾶς ἐς κόρακας βάλοι, διὰ τὸ τῇ πατρίδι ἐπαρᾶσθαι, καὶ

Trieph. Sed tu quid ad illa? magnum enim quiddam dixerunt, quodque multam quaestionem habeat.

Crit. Bono es animo: nihil ignavum dixi, sed pulcherrime equidem causam ita peregi: Etenim vera sunt, quae urbani homines saepe de vobis dicunt, somniantibus vobis talia obrepunt. Illi vero canino risu subridentes, Extra tamen lectulum, inquit, vobis obveniunt. Tum ego, Sint vera, inquam, ista, o sublimas animae, nunquam tamen tuto, quae futura sunt, investigaveritis, sed vestris ipsi somniis inducī, quae neque sunt, neque futura unquam sunt, augabimini. Nescio vero, quomodo somniis fidem habentes ista deblateretis, honestissima quae sunt aversemini, males autem delectemini, idque cum nullum ex iam detestabili facinore bonum consequamini. Omisit igitur absurda illa emotae mentis ludibria, malaque consilia ac praedictiones, ne quando Deus, eo quod pessime patriae precamini, fallacesque vestros sermones ad ipsum refertis auctorem, in malam

λόγους κισθόλους ἐπιφημίζειν. Οὗτοι δὲ ἅπαντες ἕνα 27
 θυμὸν ἔχοντες, ἐμοὶ πολλὰ κατεμέμελλοντο. καὶ εἰ βού-
 λει, καὶ τὰ γε προστιβῶ σοι, ἃ τινὰ με καὶ ὡς στήλην
 ἀναυδὸν ἔθηκαν, μέχρις ἂν ἡ χρηστή σου λαλία λιβού-
 μενον ἀνέλυσε, καὶ ἄνθρωπον ἀπεκατέστησε.

ΤΡΙΕΦ. Σίγα, ὦ Κριτία, καὶ μὴ ὑπερεκτείνης τοὺς
 ὕβλους. ὁρᾷς γὰρ ὡς ἐξώγκωταί μου ἡ νηδὺς, καὶ ὥσ-
 περ κυοφθρῶι ἑδήχθη γὰρ τοῖς παρὰ σοῦ λόγοις, ὡς
 ὑπὸ κυνὸς λυγτῶντος. καὶ εἰ μὴ Φάρμακον ληθεδανὸν
 ἐμπιῶν ἡρεμήσω, αὕτη ἡ μνήμη οἰκουροῦσα ἐν ἐμοὶ,
 μέγα κακὸν ἐργάζεται. ὥστε ἔασον τούτους, τὴν εὐχὴν
 ἀπὸ πατρὸς ἀρξάμενος, καὶ τὴν πολυώνυμον ὠδὴν ἐς
 τέλος ἐπιθείς. Ἀλλὰ τί τοῦτα; οὐχὶ Κλεόλαος οὗτός 28
 ἐστίν, ὃ τοῖς ποσὶ μακρὰ βιβίας, σπουδῇ δὲ ἥκει καὶ
 κατέρχεται; μῶν ἐπιφωνήσομεν αὐτῷ;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

rem vos proiciat. Hic vero uno omnes animo multis me
 obiurgare; & si vis, iam ea adiiciam, quae quasi co-
 lumnā elinguem me fecere, donec salutaris illa tua allo-
 cutio iam saxea membra resolvit, hominique me restituit.

Trieph. Quin tace, Critia, neque nugas extende amplius.
 Vides enim, ut mihi venter intumuerit, & tanquam pte-
 rum gestem. Tuis quippe sermonibus ut a rabido cane
 morsus sum. Atque nisi sumta procurandae oblivioni me-
 dicina conquiescam, ipsa rei recordatio in me permanens,
 metuo, ne magnum mihi malum conciliet. Hos igitur omi-
 te, precationemque a patre incipiens, multisque refertum
 nominibus carmen ad finem superaddens. Sed quid istuc?
 Non iste Cleolaus est, qui magnis adeo citatisque gressi-
 bus huc descendit? Inclamabimufne hominem, Critia?

Crit. Omnino.

ΤΡΙΕΦ. Κλεάλαε, μή τι παραδράμης γέ ποσι, μηδὲ
παρέλθης, ἀλλ' ἔλθε χαίρων, εἵ γε που μῦθον φέρεις.

ΚΛΕΟΛ. Χαίρετ' ἄμω, ὦ καλὴ ξυνωρίς.

ΤΡΙΕΦ. Τίς ἡ σπουδή; ὅσθ' ἄμαινεις γὰρ ἐπιπολύ.
μῶν τι καινὸν πέπρακται;

ΚΛΕΟΛ. Πέπτωκεν Ὀφρῦς ἡ πάλαι βοωμένη Περασῶν.

Καὶ Σοῦσα κλεινὸν ἄστρ.

Πέσει δ' ἔτι γε πᾶσα χθὼν Ἀραβίαις.

Χεῖρὶ κρατοῦντος εὐσθενωτάτῳ κράτει.

29 ΚΡΙΤ. Τοῦτ' ἐκέينو, ὡς

Ἄει τὸ θεῖον οὐκ ἀμελεῖ τῶν ἀγαθῶν,

Ἄλλ' αὖξει, ἄγον ἐπὶ τὰ κρείττονα.

ἡμεῖς δέ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὐρηκότες ἐσμέν.
ἐδυσχέρανον γὰρ ἐν τῇ ἀποβιώσει τί ταῖς τέχναις κατα-
λιπεῖν ἐπὶ ταῖς διαθήκαις. οἶδας γὰρ τὴν ἐμὴν πενίαν.

Trieph. Cleolaë,

Ne praetercurras pedibus nos, praetereasve:

Accede, salve, si quid apportas novi.

Cleol. Vos vero salvete ambo, nobile amicorum par.

*Trieph. Quanam est ista tua festinatio? multum enim
anhelas. Ecquid forte novi factum est?*

Cleol. Cecidit supercilium celebre Persicum:

Cadetque Susa mox, urbs inclita:

Arabumque tellus tota mox cadet

Valida manu victoris atque robore.

Crit. Hoc est illud,

Nunquam bonos pioque negligit Deus,

Sed auget, ornat, in bonisque collocat.

Nos vero, Triepho, in optima incidimus tempora. Ange-
bar enim, quid, cum moriendum esset, liberis meis testa-
mento relinquerem. (Nosti enim mendicitatem meam, ut

ὡς ἐγὼ τὰ σά. τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παισίν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος· πλάτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείψει, καὶ ἔθνος ἡμᾶς οὐ καταπτοήσει.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ γὰρ, ὦ Κριτία, ταῦτα καταλείπω τοῖς τέκνοις, ὡς ἴδωσι Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτον δουλουμένην, τὰ τῶν Περσῶν τέκνα δούλειον ἡμᾶς ἄγοντα, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν πανομένας, εἴτ' οὖν καὶ ἀνακοπτομένας. ἡμεῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις Ἀγνώστον ἐΦευράντες, καὶ προσκυνήσαντες, χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐκτείναντες, τούτῳ εὐχαριστήσομεν, ὡς καταξιωθέντες τοιούτου κράτους ὑπήκοοι γενέσθαι· τοὺς δὲ λοιποὺς, ληρῆν ἐάσωμεν, ἀρκεσθέντες ὑπὲρ αὐτῶν εἰπεῖν, τὸ, Οὐ Φροντὶς Ἱπποκλείδῃ, κατὰ τὴν παροιμίαν.

[Οὗτος ὁ λόγος οὗ μοι δοκεῖ εἶναι τοῦ Λουκιανοῦ.]

ego tua.) Iam vero hoc satis est liberis, vita Imperatoris: ita enim nec divitiae nobis deerunt, neque gens ultra ad terrorem nobis incutiendum valebit.

Trieph. Et ego, Critia, haec relinquo liberis, ut videant Babylona perditam, Aegyptum sub iugum redactam,

Persarum gnatos fervili pondere pressos,
excursiones Scytharum repressas, utinam omnino praecisas. Nos vero, ignotum, qui est Athenis, Deum, a nobis inventum, adorantes, manibus in coelum sublati eidem gratias agemus, cum, tam excellenti potestati ut subiecti essemus, digni sumus ab ipso habiti. Reliquos autem nugari sinamus, satisque habeamus illud de iis dicere, quod est in proverbio: non est curae Hippocliidi.

Χ Α Ρ Ι Δ Η Μ Ο Σ

Η ΠΕΡΙ ΚΑΛΟΥΣ.

ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ.

Ι ΕΡΜ. ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΣ ἔτυχον χθες, ὦ Χαρίδημε, ποιούμενος ἐν τῷ πρᾶστέῳ, ἅμα μὲν καὶ τῆς παρὰ τῶν ἀγρῶν χάριν ραστώνης, ἅμα δὲ (ἔτυχον γάρ τι μελετῶν) καὶ δόμῃνος ἡσυχίας. ἐντυχάνω δὴ Προξένῳ τῷ Ἐπικράτους. προσειπὼν δὲ ὥσπερ εἰώθειν, ἡρώτων ὅθεν τε πορεύοιτο, καὶ ὅποι βαδίζοι. ὁ δὲ ἤκειν μὲν ἔφη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ παραμυθίας χάριν, ἥπερ εἰώθει πρὸς τὴν ὄψιν γίνεσθαι τῶν ἀγρῶν, ἀπολαύσων δὲ καὶ τῆς τούτους ἐπιπνεύσεως εὐκράτου καὶ κούφης αὔρας, ἀπὸ συμποσίου μέντοι καλλίστου γεγονότος ἐν Πει-

C H A R I D E M U S

S I V E D E P U L C H R I T U D I N E.

HERMIPPI ET CHARIDEMI.

Herm. **F**ORTE evenit heri, Charideme, ut inambularem in suburbano, partim animi in agro reficiendi causa, partim quod quietis (commentabar enim aliquid) indigerem. Incido autem in Proxenum Epicratis filium, eumque pro more salutatum interrogo, unde veniat? quorsum eat? Ille venire se ait ipsum quoque voluptatis causa, quae ad agrorum conspectum solet exsistere, fruique velle temperata illa levique, quae illis adspiret, aura, venire autem e convivio praeclarissimo, quod celebratum dicebat in Pi-

ραιϊ, ἐν Ἀνδροκλέους τοῦ Ἐπιχάρους, τὰ ἐπινίκια τε-
θυκότος Ἑρμῇ ὅτι δὲ βιβλίον ἀναγνοὺς ἐνίκησεν ἐν
Διασίοις. Ἐφασκε δὴ ἄλλα τε πολλὰ γεγενησθαι καὶ
ἀστυα, καὶ χαρίεντα, καὶ δὴ καὶ κάλλους ἐγκώμια
εἰρησθαι τοῖς ἀνδράσιν, ἃ ἐκείνων μὲν μὴ δύνασθαι εἰ-
πεῖν ὑπὸ τῆς γῆρας ἐπιλελησμένον, ἄλλως τε δὲ, καὶ
οὐκ ἐπιπολὺ λόγων μετεσχηκότα· σὲ δ' αὖ ραδίως εἰ-
πεῖν, ἃ τε καὶ αὐτὸν ἐγκεκωμιακότα, καὶ τοῖς ἄλλοις
παρ' ὅλον τὸ συμπόσιον προσεσχηκότα τὸν νοῦν.

ΧΑΡ. Γέγονε ταῦτα, ὦ Ἑρμιππε. οὐ μέντοι γε
οὐδ' ἐμοὶ ράδιον ἐπ' ἀκριβείας ἅπαντα διεξιέναι. οὐ
γὰρ οἷόν τε ἦν πάντων ἀκούειν, Θορύβου πολλοῦ γινο-
μένου, τῶν τε διακονουμένων, τῶν τε ἐστιωμένων, ἄλ-
λως τε καὶ τῶν δυσχερεστέρων ὃν μεμνησθαι λόγους ἐν
συμπόσιῳ γενομένους. οἶσθα γὰρ ὡς ἐπιλήσμονας ποιεῖ
καὶ τοὺς λίαν μνημονικωτάτους. πλὴν ἀλλὰ σὴν χά-

raeco, apud Androcleum Epicharis filium, qui rem sacram
fecerit Mercurio victoriae causa, quam libro praelegendo
Iovialibus ludis retulerit. Hic dicebat tum alia multa ur-
bane facta esse & venuste, tum illud, quod pulchritudinis
laudes a viris dictae sint: eas se referre non posse, cum
senectutis vitio oblitus esset, qui praesertim non diu ser-
monibus illis interfuerit; te vero relaturum facile, qui &
ipse dixisses laudationem, & toto convivio animum aliis
attendisses.

Char. Facta sunt ista, Hermippe. Verum nec mihi faci-
le est persequi accurate omnia. Neque enim audire licebat
omnia, quod strepitus ingens esset a ministris pariter at-
que a convivis; cum alioquin inter res sit difficillimas, me-
minisse sermonum in convivio habitorum: scis enim, quam
obliviosos ea res faciat illos etiam, qui praestantissima me-
moria sunt praediti. Verumtamen tua causa, ut potero,

ριν, ὡς ἂν οἷός τε ᾧ, τὴν διήγησιν πειράσομαι ποιεῖ-
σθαι, μηδὲν παραλείπων ὧν ἂν ἐνθυμηθῶ.

- 3 ΕΡΜ. Τούτων μὲν δὴ ἔνεκα, εἰδὼ σοι χάριν. ἀλλ' εἰ μοι τὸν πάντα λόγον ἐξ ἀρχῆς ἀποδοίης, ὅ, τι τε ἦν ὅπερ ἀνέγνω βιβλίον Ἀνδροκλῆς, τίνα τε νενίκηκε, καὶ τίνας ὑμᾶς εἰς τὸ συμπόσιον κέκληκεν, οὕτως ἂν ἱκανὴν καταβοῖο τὴν χάριν.

ΧΑΡ. Τὸ μὲν δὴ βιβλίον ἦν ἐγκώμιον Ἡρακλέους ἐκ τινὸς ὀνειράτος, ὡς ἔλεγε, πεποιημένον αὐτῷ νενίκηκε δὲ Διότιμον τὸν Μεγαρόθεν, ἀνταγωνισάμενον αὐτῷ περὶ τῶν ἀσταχύων, μᾶλλον δὲ περὶ τῆς δόξης.

ΕΡΜ. Τί δ' ἦν ὁ ἐκεῖνος ἀνέγνω βιβλίον;

- ΧΑΡ. Ἐγκώμιον τοῦ Διοσκούροιν. ἔφασκε δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ μεγάλων κινδύνων ὑπ' ἐκείνων σεσωσμένος, ταύτην αὐτοῖς καταθεῖναι τὴν χάριν ἄλλως τε καὶ ὑπ' ἐκείνων παρακεκλημένος, ἐπ' ἀπροις ἰστίοις ἐν τοῖς
4 ἐσχάτοις κινδύνοις Φανέντων. Παρῆσαν μέντοι τῷ συμ-

narrare conabor, nihil omiffurus eorum, quae in mentem mihi venerint.

Herm. Equidem iam horum causa, quae promittis, gratiam tibi habeo. Sed si totam mihi ab initio inde rationem reddas, quis liber fuerit, quem recitavit Androcles, quem vicerit, qui fueritis, quos ad coenam vocavit; sic demum solidam a me gratiam inieris.

Char. Liber fuit laudatio Herculis, insomnii monitu, ut dicebat, ab illo scripta. Vicit Diotimum Megarensē, qui cum illo de adorea vel de gloria potius contendit.

Herm. Quid ille recitavit?

Char. Castorum laudationem: dicebat autem, se quoque magnis ipsorum beneficio periculis liberatum, hanc ipsis gratiam referre; invitatum praesertim ab ipsis, cum in fastigio malorum extremo periculo apparent. Verum ade-

πρὸς ἰώ καὶ ἄλλοι πολλοὶ, οἱ μὲν συγγενεῖς αὐτῶ, οἱ δὲ καὶ ἄλλως συνήθεις· οἱ δὲ λόγων τε ἄξιοι, τό, τε συμπόσιον ὅλον κεκοσμηκότες, καὶ κάλλους ἐγκώμια διελθόντες, Φίλων τε ἦν ὁ Δεινίου, καὶ Ἀριστιππος ὁ Ἀγασθένους, καὶ τρίτος αὐτός· συγκατέλεκτο δὲ ἡμῖν καὶ Κλεώνυμος ὁ καλὸς, ὁ τοῦ Ἀνδρακλέους ἀδελφιδούς, μειράκιον ἀπαλόν τε καὶ τεθρυμμένον· νοῦν μέντοι γε εὐδοκεῖ ἔχειν. πάννυ γὰρ προθύμως ἠκροᾶτο τῶν λόγων. πρῶτος δὲ ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους ἤρξατο λέγειν, προσιμιασάμενος οὕτω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ ἐταῖρε, μὴ πρὶν τῶν ἐγκωμίων ἄρξῃ, πρὶν ἂν μοι καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδῶς, ὅφ' ἥς εἰς τούτους προήχθητε τοὺς λόγους.

ΧΑΡ. Εἰκὴ διατρίβεις ἡμᾶς, ὦ γὰρ, πάλαι δυναμένους τὸν ἅπαντα λόγον διελθόντας ἀπαλλαγῆναι. πλὴν ἀλλὰ τί τις ἂν χρήσαιτο, ὅποτε φίλος τις ὦν

rant in coena alii quoque multi, vel cognati eius vel aliorum quin familiares. Commemoratione autem digni praeter ceteros, quique totum exornarent convivium, atque laudes dicerent pulchritudinis, hi erant, Philo Diniæ filius, & Aristippus Agasthenis, & tertius ego. Accubuerat nobiscum Cleonymus ille pulcher Androclis fratris filius, adolescentulus tener ac delicatus, sed qui mentem habere videretur, quippe qui cupide admodum orationes audiret. Primus vero agere de pulchritudine coepit Philo, hoc prooemio usus.

Herm. Noli, sodalis, noli laudes prius incipere, quam & causam mihi indicaveris, a qua ad hos sermones provec-ti estis.

Char. Frustra nos, vir bone, moraris, qui iam toto sermone enarrato poteramus discedere. Verum quid agas, si quis amicus vim tibi faciat? scilicet, quidquid sit, subeunt.

ζ βιάζοιτο; ἀνάγκη γὰρ ὑφίστασθαι πᾶν ὅτι οὖν. Ἡ δὲ
 ζητεῖς αἰτίαν τῶν λόγων, αὐτὸς ἦν Κλεώνυμος ὁ καλός.
 καθημέριον γὰρ αὐτοῦ μεταξὺ ἐμοῦ τε, καὶ Ἀνδρο-
 κλέους τοῦ θείου, πόλιν ἐγένετο λόγος τοῖς ἰδιώταις
 περὶ αὐτοῦ, ἀποβλέπουσί τε εἰς αὐτὸν; καὶ ὑπερέκει-
 πληγμένοις τὸ κάλλος. σχεδὸν οὖν πάντων ἐλιγυρή-
 σαντες, κάθητο διεξιόντες ἐγκώμια τοῦ μεираκίου.
 ἀγασθέντες δὲ ἡμεῖς τῶν ἀνδρῶν τὴν φιλοκαλίαν, καὶ
 ἅμα ἐπαίνεσαντες αὐτοὺς, ἀργίας τε πολλῆς εἶναι
 ὑπολαβόντες, λόγοις ἀπολείπεσθαι τῶν ἰδιωτῶν περὶ
 τῶν καλλίστων, ὥ μόνω τούτων οἰόμεθα προέχειν, καὶ
 ὅη ἡπτόμεθα τῶν περὶ κάλλους λόγων. ἔδοξεν οὖν ἡμῖν,
 εὐκ ὀνομαστὶ λέγειν τὸν ἔπαινον τοῦ παιδός, (οὐ γὰρ ἂν
 ἔχειν καλῶς, ἐμβαλεῖν γὰρ ἂν αὐτὸν εἰς πλεῖω τρυ-
 φῇ) ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὥσπερ ἐκείνους οὕτως ἀτάκτως,
 ὅπερ ἕκαστος τύχοι, λέγειν, ἀλλ' ἕκαστον εἰπεῖν ἰδίᾳ,

lum est. Quam vero requiris sermonum occasionem; ea
 ipse fuit formosus Cleonymus. Cum inter me & Andro-
 clem patrum affideret, multus de illo sermo inter in-
 doctos homines, adspicientes adolescentulum, & forma
 ipsius supra modum perculsos. Igitur obliti fere reliquorum
 omnium affidebant laudes illius enarrantes: quorum nos
iudicium atque amorem pulchri cum probaremus laudare-
musque, ignaviae multae esse fati, si de pulcherrimis re-
 bus indocti homines dicendo nos superarent, quo solo il-
 lis nos praestare putarentur, dicere de pulchritudine ipsi
 quoque aggressi sumus. Decrevimus ergo non nominatim
 laudes dicere pueri; quippe quod parum consultum sit,
 cum magis illum frangat delicias: sed neque ita sine ordi-
 ne, ut isti, quidquid in buccam cuique venerit proferre;
 verum singulatim dicere unumquemque, quae de argumen-

ὅς' ἂν ἀπομνημονεύοι περὶ τοῦ προκειμένου. Καὶ δὴ ὁ ἀρξάμενος ὁ Φίλων πρῶτος, οὕτως τὸν λόγον ἐποιεῖτο, Ὡς ἔστι δεινὸν, εἰ πάνθ' ὅσα πράττομεν ἐκάστης ἡμέρας, ὡς περὶ καλῶν ποιούμεθα τὴν σπουδὴν, αὐτοῦ δὴ τοῦ κάλλους οὐδένα ποιησόμεθα λόγον, ἀλλ' οὕτω καθεδόμεθα σιγῇ, ὥσπερ δεδαικότες, μὴ λάθωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ὑπὲρ οὗ σπουδάζομεν τὸν ἅπαντα χρόνον, εἰπόντες. καίτοι ποῦ τις ἂν χρήσαιτο πρεπόντως τοῖς λόγοις, εἰ περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων σπουδάζων, περὶ τοῦ καλλίστου σιγῶν τῶν ὄντων; ἢ πῶς ἂν τὸ ἐν λόγοις καλὸν σώζοιτο κάλλιον μᾶλλον, ἢ πάντα τᾶλλα παρέντας περὶ αὐτοῦ λέγειν τοῦ τέλους ἡμᾶς τῶν ἐκάστοτε πραττομένων; ἀλλ' ἵνα μὴ δοξῶ λέγειν μὲν ὡς χρὴ περὶ τοῦτο διακεῖσθαι εἰδέναι, εἰπεῖν δὲ μηδὲν ἐπίστασθαι περὶ αὐτοῦ, ὡς οἷόν τε βραχέα περὶ τούτου πειράσσομαι διελθεῖν. κάλλους γὰρ δὴ πάντες μὲν ἐπεθύμησαν τυχεῖν· πάνυ δ' ἡξιώθησαν ὀλίγοι τινές. οἱ δὲ

to proposito memoria subiiceret. Atque primas sibi dicendi partes fumens Philo, sic verba fecit: *Quam indignum est, si, quidquid agimus quotidie, in eo sic tanquam de rebus pulchris laboremus; pulchritudinis autem ipsius nullam habeamus rationem, sed ita silentio defideamus, quasi vereamur, ne forte imprudentes dicamus illud, pro quo omni tempore laboramus. Atqui ubi tandem prout decet oratione utatur aliquis, si, in tanto circa res nihili studio, de eo, quod omnium rerum pulcherrimum est, taceat? Aut quomodo, quod in oratione pulchrum est, pulchrius servetur, quam si, relictis aliis omnibus, de ipso illo sine eorum, quae agimus, omnium dicatur? Verum ne videar dicere quidem posse, quomodo affecti circa illam esse debeamus, de re ipsa autem dicere nescire; quam potest pauca ea de re conabor exponere. Pulchritudinis nimirum participes fieri omnes concupiscunt: digni autem illa habiti sunt omnino pauci. Quicumque autem mu-*
Lucian. Vol. IX. S

ταύτης ἔτυχον τῆς δαρεᾶς, εὐδαιμονέστατοι πάντων ἔδοξαν γεγενῆσθαι, καὶ πρὸς θεῶν, καὶ πρὸς ἀνθρώπων τὰ εἰκότα τετιμημένοι. τεκμήριον δὲ τῶν γούν θεῶν ἐξ ἡρώων γενομένων, Ἡρακλῆς τέ ἐστιν ὁ Δίος, καὶ Διόσκουροι, καὶ Ἑλένη, ὧν ὁ μὲν ἀνδρίας ἕνεκα, ταύτης λέγεται τυχεῖν τῆς τιμῆς, Ἑλένη δὲ τοῦ κάλλους χάριν, αὐτὴν τε μεταβαλεῖν εἰς θεόν, καὶ τοῖς Διόσκουροις αἰτία γενέσθαι, πρὶν αὐτὴν εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν
 7 τοῖς ὑπὸ γῆν συνεξητασμένοις. Ἀλλὰ μὴν ἔστις ἀνθρώπων ἡξιώθη τοῖς θεοῖς ὀμιλεῖν, οὐκ ἔστιν εὐρεῖν, πλὴν ὅσοι μετεσχῆκασι κάλλους. Πέλοψ τε γὰρ τούτου χάριν τοῖς θεοῖς ἀμβροσίας μετέσχε, καὶ Γανυμήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου οὕτω κεκρατηκέναι λέγεται τοῦ πάντων ὑπάτου θεῶν, ὥστ' αὐτὸν οὐκ ἀνασχέσθαι συμμετασχεῖν αὐτῷ τινὰ τῶν ἄλλων θεῶν τῆς θήρας τῶν παιδικῶν, ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ πρέπουσαν ἡγαύμενον εἶναι, εἰς Γάργαρον καταπτάντα τῆς Ἰδης, ἀναγα-

nus hocce sunt consecuti, beatissimi omnium facti videntur, honore, quo par est, a Diis pariter atque hominibus affecti. Argumentum huius rei hoc esto. In numero enim Deorum, qui ex Heroibus facti sunt, Hercules est Iovis filius, & Castores, & Helena; quorum iste virtutis ergo illum dicitur honorem esse consecutus. Helena autem pulchritudinis gratia, cum ipsa se in Deam mutasse, tum fratribus suis eius rei causa fuisse, qui ante illius in coelum ascensum, mortuis annumerati fuerant. Verum etiam qui homo dignus sit consuetudine Deorum habitus, non est invenire, praeterquam qui pulchri essent. Certe enim Pelops huius gratia Ambrosiae Deorum particeps factus est; & Ganymedes Dardani filius sic vicisse summum Deorum dicitur, ut pati non posset, quemquam aliorum Deorum secum ad venandum amasium venire, sed sibi soli decorum esse duceret, devolare in Gar-

γρῖν ἐκεῖσε τὰ παιδικὰ, ὅπου συνέσσειθαι τὸν ἅπαντ' ἔμελλε χρόνον· τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποιήται τῶν καλῶν, ὥστ' οὐ μόνον αὐτοὺς ἡξίωσε τῶν οὐρανίων ἀναγαγὼν ἐκεῖσε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ γῆς ὅ; τι τύχοι γινόμενος, συνῆν ἐκάστοτε τοῖς ἐραμένοις. καὶ τοῦτο μὲν γενόμενος κύκνος, συνεγένετο Λήδα, τοῦτο δ' ἐν εἶδει ταύρου τὴν Εὐρώπην ἀρπάζει· εἰκασθεῖς δ' Ἀμφιτρώωνι, γενῆα τὸν Ἡρακλέα. καὶ πολλά τις ἂν ἔχοι λέγειν τεχνάσματα τοῦ Διὸς, ὅπως ἂν οἷς ἐπεθύμει συγγένοιτο, μηχανωμένου. Τὸ δὲ δὴ μέγιστον, καὶ οἷον 8 ἂν τις θαυμάσαι, ὁμιλῶν γὰρ τοῖς θεοῖς (οὐ γὰρ ἀνθρώπων γε οὐδέσι, πλὴν εἰ μὴ τοῖς κάλοισι) ἐν δ' οὖν ταῦτοις δημηγορῶν, οὕτω πεποιήται σοβαρὸς τῷ κοινῷ τῶν Ἑλλήνων ποιητῇ, καὶ θρασὺς, καὶ καταπληκτικὸς, ὥστ' ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ δημηγορίᾳ τὴν Ἥραν, καίτοι πρότερον πάντ' εἰωθυῖαν ἐπιτιμᾶν αὐτῷ, ὁμῶς δ' αὐτὴν οὕτως ἐφόβησεν, ὥστ' ἤρκεσεν αὐτῇ τὸ μηδὲν πα-

garum Idae verticem, & eo puerum educere, ubi toto deinde tempore secum esset futurus. Tanti vero semper fecit pulchros, non tantum ut coelesti illos sede eo deductos dignatus sit, sed ipse quoque, quoties in terra esset, suis semper cum amoribus versatus, nunc in cyncum versus cum Leda luserit, nunc tauri specie rapuerit Europam, nunc Amphitruonis sumta forma Herculem genuerit. Ac multa commemorare aliquis possit Iovis commenta, ut, quibuscum cuperet, una esset machinantis. Qua in re illud maximum est, & quod merito miretur aliquis, quod agens inter Deos, (neque enim ad alios se homines, praeterquam ad pulchros, applicare solet) inter Deos igitur dum concionatur, adeo turbidus a communi Graecorum poeta, & audax terribisque inducitur, ut in prima concione Iunonem, quae quidem olim exprobrare illi soleret omnia, ipsam tamen adeo pertetruerit, ut sa-

θεῶν, ἀλλὰ μέχρι λόγων στήναι τὴν ὀργὴν τῷ Διί· τοὺς δ' ἅπατας θεοὺς ἐν τῇ ὑστέρᾳ πάλιν οὐχ ἦττον κατέστησε φοβηθῆναι, γῆν ἀνασπάσειν αὐτοῖς ἀνδράσι καὶ θάλασσαν ἀπειλήσας. μέλλων δὲ συνέσσεσθαι καλοῖς, οὕτω γίγνεται πρῶτος, καὶ ἡμέρος, καὶ τοῖς πᾶσιν ἐπιεικής, ὥστε πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις, καὶ αὐτὸ τὸ Ζεὺς εἶναι καταλιπὼν, ὅπως μὴ φαίνοιτο τοῖς παιδικοῖς ἀηδῆς, ἐτέρου τινὸς ὑποκρίνεται σχῆμα, καὶ τούτου καλλίστου, καὶ οἷον τὸν ὀρῶντα προσαγαγέσθαι·
 ὅ τοσούτον αἰδοῦς καὶ τιμῆς παρέχεται τῷ κάλλει. Καὶ οὐχ ὁ μὲν Ζεὺς οὕτω μόνος ἐάλω τοῦ κάλλους, τῶν δ' ἄλλων οὐδεὶς θεῶν, ἵνα μᾶλλον ἔχειν δοκῇ ταῦτα κατηγορίαν Διὸς, οὐχ ὑπὲρ τοῦ κάλλους εἰρησθαι· ἀλλ' εἴ τις ἀκριβῶς ἐβελήσει σκοπεῖν, πάντας ἂν εὖροι θεοὺς ταυτὰ πεπονθότας δῆ, οἷον τὸν μὲν Ποσειδῶν τοῦ Πέλοπος ἠττημένον, Ὑακίνθου δὲ τὸν Ἀπόλλω,
 10 τὸν Ἑρμῆν δὲ τοῦ Κάδμου. Καὶ θεαὶ δ' ἐλάττους οὐκ

tis haberet nihil aliud sibi evenire, sed intra verba Iovis iram consistere: in posteriori autem concione in non minore Deos omnes terrore constituerit, terram se ipsis cum hominibus suspensurum & mare minatus. Cum vero ad pulchros accedit, ita fit mitis, & mansuetus, & aequus omnibus, ut super reliqua omnia, ipsa Iovis persona deposita, ne insuavis amoribus suis videatur, formam sumat alterius, eamque pulcherrimam, quae illicere adspiciantem possit: tantum reverentiae & honoris habet pulchritudini! Neque vero solus ita Iuppiter pulchritudine captus est, reliquorum autem Deorum nullus, ut potius ista criminosae in Iovem, quam pro pulchritudine, dicta videri possint. Sed si quis curate rem velit considerare, Deos omnes eodem modo affectos invenietis, Neptunum verbi causa Pelopis forma victum, Hyacinthi Apollinem, Mercurium Cadmi. Neque Deas aperte illi succu-

αἰσχύνονται Φαινόμεναι τούτου· ἀλλ' ὥσπερ Φιλατι-
μίαν αὐταῖς ἔχειν δοκεῖ, τὸ τῷ δεινῇ συγγενομένην κα-
λῶ διηγείσθαι, παρeschῆσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ἐτι δὲ
τῶν μὲν ἄλλων ἀπάντων, ἐκάστη προστατῆς οὔσα,
οὐχ ἑτέρ' ἀμφισβητεῖ, περὶ ὧν ἄρχει, ἀλλ' Ἀθηνᾶ μὲν
τοῖς ἀνθρώποις ἡγουμένη τὰ ἐς πολέμους, πρὸς Ἀρτέμι-
ν οὐ διαμάχεται περὶ θήρας· ὡς δ' αὐτως Ἀθηνᾶ καί κει-
νι παραχωρεῖ τῶν παλεμικῶν· τῶν δὲ γάμων, Ἡρᾷ
Ἀφροδίτῃ, οὐδ' αὐτὴ πρὸς αὐτῆς ἐνοχλουμένη περὶ ὧν
ἐφορεύει· ἐκάστη δ' ἐπὶ κάλλει τοσοῦτον φρονεῖ, καὶ
πάσας ὑπερβάλλεσθαι δοκεῖ, ὥστε καὶ ἡ Ἐοῖς αὐ-
τὰς ἀλλήλαις ἐκπολεμῶσαι βουλομένη, οὐδὲν ἄλλο
προὔβαλεν αὐταῖς ἢ κάλλος, οὕτως οἰομένη ραδίως,
ἥπερ ἤθελε, καταστήσειν ὀρθῶς καὶ φρονίμως τοῦτο
λογιζομένη. σκέψαιτο δ' ἂν τις ἐντεῦθεν τὴν τοῦ κάλ-
λους περιουσίαν· ὡς γὰρ ἐλάβοντο τοῦ μήλου, καὶ τὴν
ἐπιγραφὴν ἀνελέξαντο, ἐκάστης αὐτῆς ὑπολαβούσης.

*buiffe pudet, sed velut honoris aemulatione de se praedicari amant,
eum hoc vel illo fuisse formoso, hominibusque praeuisse. Ad haec
cum aliarum rerum omnium unaquaeque praesidium susceperit,
non movet altera controversiam alteri, quibus imperet; sed Mi-
nerva, quae praeest quoad bellica hominibus, non contendit cum
Diana de venatu, similiterque Minervae haec concedit de bellicis,
de nuptiis autem Iuno Veneri, neque ipsa turbatur ab illa in his,
quorum curam gerit: de pulchritudine autem sua adeo magnifice
sentiant, & superare illa universas sibi videntur singulae, ut Lis
Dea, quae mutuis illas viribus superare vellet, nihil iis aliud,
quam pulchritudinem obiceret, sic nampe rata facillime se, quod
voluisset, effecturam: recte illa quidem & prudenter subdustis ra-
tionibus. Ceterum excellentiam pulchritudinis inde mihi aliquis
perspiciat. Accepit enim pomo, lectoque illius titulo, cum una-*

εἶναι τὸ μῆλον, μηδεμίᾳς δὲ τολμῶσης τὴν ψῆφον καθ' αὐτῆς ἐνεγκεῖν, ὥς ἂν αἰσχροτέρα τῆς ἑτέρας εἴη τὴν ὄψιν, ἀνέρχονται παρὰ τὸν τῶν μὲν πατέρα, τῆς δ' ἀδελφόν τε καὶ σύνοικον, Δία, ἐπιτρέψουσai τὴν δίκην αὐτῶ. ἔχων δὲ καὶ αὐτὸς ἢ τίς ἐστὶν ἀποφῆναι καλλίστη, καὶ πολλῶν ἀνδρέων ὄντων, καὶ σοφῶν, καὶ φρονίμων ἐν τε Ἑλλάδι καὶ τῇ βαρβάρῳ, ὅδ' ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμῳ, ψῆφον ἐναργῆ καὶ καθαρὰν ἐξενεγκών, ὅτι καὶ φρονήσεως, καὶ σο-

II Φίας, καὶ ῥώμης ὑπερέχει τὸ κάλλος. Τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποιήνται, καὶ σπαυθὴν, ἀκούειν εἶναι καλαί, ὥστε καὶ τὸν ἡρώων τε κοσμήτορα, καὶ θεῶν ποιητὴν, οὐκ ἄλλοθεν ποθεῖν, ἢ παρὰ τοῦ κάλλους πεπείκασιν ὀνομάζειν. ἥδιον ἂν οὖν ἀκοῦσαι λευκώλενος ἢ Ἥρα, ἢ πρέσβει θεᾶ, θυγατρὸς μεγάλου Κρόνου Ἀθηνᾶ δ' οὐκ ἂν βουλευθεῖη Τριτογένεια πρὸ τοῦ Γλαυκῶπις καλεῖσθαι Ἀφροδίτῃ τε τιμήσαιτ' ἂν τοῦ παν-

quaeque suum illud esse putaret, sustineret autem nulla contra se ipsam ferre suffragium, quasi deteriori altera esset facie, accedunt ad patrem reliquarum, unius autem fratrem, eundemque maritum, Iovem, arbitrium illi permittentes. Cum autem ipse potestatem haberet pronuntiandi, quae esset formosissima, essentque fortas multi, & sapientes prudentesque viri in Graecia pariter & apud barbaros; arbitrium ipse Paridi permisit Priami filio, eaque re luculentum tulit liquidumque suffragium, prudentia, & sapientia, & fortitudine maiorem esse pulchritudinem. Tantam porro curam, studium adhibuere tantum, ut pulchrae audirent, ut illi Heroum laudatori Deorumque potestae persuasferint, ne aliunde se, quam a pulchritudine, nominaret. Iucundius ergo audiat Iuno candida brachia sua celebrari, quam dici Veneranda Dea, aut ingentis nata Saturni. Minerva nolit Tritogenia potius, quam Caesia vocari. Venus autem quantivis aestimari appellari aurea:

τὸς καλεῖσθαι χρυσῇ. ἅπερ ἅπαντ' εἰς κάλλος τείνει.
 Καίτοι ταῦτ' οὐ μόνον ἀπόδειξιν ἔχει πῶς οἱ κρείττους 12
 ἔχουσι περὶ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μαρτύριόν ἐστιν ἀψευδές,
 τοῦ κρείττον εἶναι πάντων τῶν ἄλλων. οὐκοῦν Ἀθηνᾶ
 μὲν ἀνδρίας ἅμα καὶ Φρονήσεως προέχειν ἐπιτηφίζει.
 ἀμφοτέρων γὰρ προΐστατο τούτων Ἥρα δ' ἀπάσης
 ἀρχῆς καὶ δυναστείας αἰρετώτερον ἀποφαίνει, συνηγο-
 ροῦντ' αὐτῇ καὶ τὸν Δία παραλαβοῦσα. εἰ τοῖνυν οὕτω
 μὲν θεῖον καὶ σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστίν, οὕτω δὲ περι-
 σπουδάστον τοῖς θεοῖς· πῶς ἂν ἡμῖν ἔχοι καλῶς, μὴ
 καὶ αὐτοὺς μίμουμένους τοὺς θεοὺς, ἔργῳ τε καὶ λό-
 γῳ πᾶν ὅ, τι ἔχομεν συναίρεσθαι τῷ κάλλει; Ταῦτα 13
 μὲν ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους εἶπεν, ἐπιθείς· τοῦτο τῇ
 τελευτῇ, ὥς καὶ πλείω δ' ἂν τούτων εἰρήκει, εἰ μὴ τὸ
 μακρολογεῖν ἡπίστατο τῶν ἀδοκίμων ἐν συμποσίῳ.
 μετ' ἐκείνον δ' εὐθύς Ἀρίστιππος ἥπτετο τῶν λόγων,
 πολλὰ πρότερον παρακληθεὶς ὑπ' Ἀνδροκλέους· οὐ γὰρ

quae quidem ad pulchritudinem tendunt omnia. Atque haec non
 illud modo ostendunt, quid Dii de illa sentiant, sed testimonium
 sunt minime fallax, reliquis illam rebus omnibus esse praestantio-
 rem. Igitur Pallas fortitudine simul & prudentia potiorē esse
 decernit, cuius utriusque rei praefes est: Iuno autem imperio omni
 & potestati praeferendam pronuntiat, suffragatorem sibi nata Io-
 vem. Si vero ita divinum, ita augustum quiddam pulchritudo est,
 de quo tanto studio ipsi Dii laborent, quomodo nos deceat non
 ipsos quoque Deorum imitatione, opere pariter & verbis, quid-
 quid habemus, pulchritudini patrocinari? Haec Philo de pul-
 chritudine: qui illud in fine adiecit, se plura hisce dictu-
 rum fuisse, nisi sciret, non convenire convivio longam
 orationem. Post illum statim dicere coepit Aristippus, mult-
 um incitatus ante ab Androcle. Nolebat enim dicere, dī-

ἐβούλετο λέγειν, τὰ μετὰ Φίλωνα εὐλαβούμενος λέγειν.
 4 ἤρξατο δὲ ἐντεῦθεν. Πολλοὶ πολλάκις ἄνθρωποι τὸ περὶ
 τῶν βελτίστων, καὶ ἡμῖν συμφερόντων, ἀφέντες λέ-
 γειν, ἐφ' ἑτέρας τινὰς ὥρμησαν ὑποθέσεις, ἀφ' ὧν αὐ-
 τοῖς μὲν δοκοῦσι δοῖαν προσάγειν τοῖς δ' ἀκροαταῖς τοὺς
 λόγους οὐδὲν λυσιτελοῦντας ποιοῦνται. καὶ διεληλύθα-
 σιν οἱ μὲν περὶ τῶν αὐτῶν ἐρίζοντες ἀλλήλοις, οἱ δὲ διη-
 γούμενοι τὰ οὐκ ὄντα ἑτέροι δὲ περὶ τῶν οὐδαμῶς ἀναγ-
 καίων λογοποιοῦντες, οὓς ἐχρῆν ταῦτα πάντα καταλι-
 πόντας, ὅπως τι βέλτιον τύχῳσι ἐπόντες σκοπεῖν· οὓς
 κῦν ἐγὼ περὶ τῶν ὄντων οὐδὲν ὑγιὲς ἐγνωκέναι νομίζων,
 ἄλλως τε, καὶ τὸ τινῶν ἀγνοίας τῶν βελτίστων κατη-
 γοροῦντα τοῖς αὐτοῖς περιπίπτειν, τῶν εὐηθεστέρων εἰ-
 μενος εἶναι πάντη, τὴν αὐτὴν λυσιτελεστάτην καὶ καλ-
 λίστην τοῖς ἀκούουσιν ὑπόθεσιν ποιήσομαι τῶν λόγων,
 καὶ ἢ πᾶς ἔστισθ' ἂν Φαίη κάλλιστ' ἂν ἔχεν ἀκού-
 ει καλλίστην. Εἰ μὲν γὰρ περὶ τινὸς ἑτέρου τοὺς λόγους

cere post Philonem veritus. Ita vero exorsus est: Multae
 saepe mortales, dimissa de rebus optimis nobisque utilibus dicen-
 di materia, ad alia se conuolare argumenta, quibus sibi quidem
 conciliare gloriam videntur, sed verba interim faciunt nihil pro-
 futura auditoribus: atque imprudentes partim de iisdem rebus [ea-
 dem cum dicant] inter se contendunt; partim, quae nusquam
 sunt, ea enarrant; partim de rebus minime necessariis verba fa-
 ciunt. Quos oportebat, his relictis omnibus, ut melius quidquam
 dicere possint, videre. Quos iam ego de rebus nihil sani statuisse
 putus, & alioquin stupidiorum omnino esse putans, post accusa-
 tas quorundam optimarum rerum ignorantias in eadem vitia in-
 cidere; eandem utilissimam auditoribus & pulcherrimam dicendi
 materiam mihi sumam, quamque unusquisque optime se habere
 dicat, vocari pulcherrimam. Si quidem igitur de alia quacunque

Μετὰ Φίλωνα
 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000

ἐποιοῦμεθα νῦν, ἀλλὰ μὴ περὶ κάλλους, ἥρκεσεν ἂν
 ἡμῖν, ἀκούσασιν ἑνὸς εἰπόντος, ἀπηλλάχθαι περὶ αὐ-
 τοῦ· τοῦτο δ' ἄρα τοσαύτην ἀφθονίαν παρέχεται τοῖς
 βουλομένοις ἀπτεσθαι τῶν περὶ τούτου λόγων, ὥστ'
 οὐκ εἰ μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ, νομίζεν
 δυστυχεῖν, ἀλλ' ἦν πρὸς πολλοῖς ἄλλαις καὶ κεῖνός τι
 δυνήσῃ συμβαλέσθαι πρὸς τοὺς ἐπαινούς, τῆς ἀμείνονος
 εἶεσθαι πειράσθαι τύχης. τὸ γὰρ οὕτω μὲν περιφα-
 νῶς ὑπὸ τῶν κρείττονων τιμημένον, οὕτω δὲ τοῖς ἀν-
 θράποις θεῖον, καὶ περισπούδαστον, πᾶσι δὲ τοῖς οὔσω
 εἰκειότατον κόσμον, καὶ οἷς μὲν ἂν παρῇ παρὰ πάντων
 σπουδαζομένων, ὧν δ' ἀφίσταται μισουμένων, καὶ οὐ-
 δὲ προσβλέπειν ἀξιουμένων, τίς ἂν εἴη τοσαύτων λόγων
 μετεσχηκώς, ὥστ' ἐπαινέσαι πρὸς ἀξίαν ἀρχέσαι; οὐ
 μὲν ἀλλ' ἐπειδὴ περ οὕτω πολλῶν αὐτῷ θεῖ τῶν ἐπαινε-
 σόντων, ὥστε μόλις ἂν τῆς ἀξίας τυχεῖν, οὐδὲν ἀπεικός
 καὶ ἡμᾶς ἐγχειρεῖν τι λέγειν περὶ αὐτοῦ, μέλλοντάς

*re verba nunc faceremus, non de pulchritudine, sufficeret nobis,
 uno, qui diceret de illa, audito, discere: hæc vero tantam di-
 cendi copiam subministrat attingere volentibus, non ut infelix sit
 putandus, si quis non pro dignitate oratione assequatur; verum
 si ad multa alia ipse quoque conferre quidquam ad laudes illius
 possit, optima fortuna uti sit existimandus. Quæ enim res ma-
 nifeste adeo a Diis honorata est, ita vero apud homines divina
 & studio omni digna; omnibus porro, quæ ubique sunt, fami-
 liarissimum decus est, adeo ut, quibus ea adsit, illi colantur ab
 omnibus, a quibus vero absit, illi exosi & ne adspectu quidem
 digni censeantur; quis fuerit ita desertus, ut eam rem laudare pro
 dignitate possit? Verum enimvero cum multis adeo ei rei laudato-
 ribus opus sit, ut vel sic suam vix dignitatem consequatur, non
 absurdum fuerit, etiam nos conari aliquid de ea dicere, licet post*

γε μετὰ Φίλωνα παιεῖσθαι τοὺς λόγους. οὕτω δὲ σε-
 μνότατον καὶ θειότατον τῶν ὄντων ἐστίν, ὥστε ἴν' ὅσα
 16 θεοὶ καλοὺς τετιμῆκασι, παραλείπω. Ἄλλ' οὖν ἐν τοῖς
 ἄνω χρόνοις ἐκ Διὸς Ἑλένη γενομένη, οὕτως ἐθαυμά-
 σθη παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, ὥστ' ἔτι τῆς ἡλικίας οὖ-
 σαν ἐντός, κατὰ τινα χρεῖαν ἐν Πελοποννήσῳ γενό-
 μενος ὁ Θησεύς, οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη, ὥστ'
 εὐσης αὐτῷ καὶ βασιλείας ἀσφαλστοτάτης, καὶ δόξης
 οὐ τῆς τυχοῦσης, ὅμως οὐκ ᾤετο βιωτὸν αὐτῷ, ταύτης
 ἐστερημένῳ, παρελθεῖν δὲ πάντας εὐδαιμονίας, εἰ ταύ-
 την αὐτῷ γένοιτο συνοικεῖν. οὕτω δὲ διανοηθεὶς, τὸ μὲν
 παρὰ τοῦ πατρὸς λαβεῖν ἀπεικῶν, μὴ γὰρ ἂν αὐτὴν
 αὐτὸν ἐκδοῦναι μήπω ἡλικίας ἡμμένην, τὴν δ' ἀρχὴν
 ὑπερφρονήσας ἐκείνου, καὶ παριδὼν, ἐλιγωρήσας δὲ καὶ
 τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δεινῶν, κοινωνοῦντ' αὐτῷ
 τῆς ἀρπαγῆς καὶ Πειρίθουν παραλαβὼν, βίαι λαβὼν
 αὐτὴν τοῦ πατρὸς, εἰς Ἀφιδνὰν ἐκόμισε τῆς Ἀττικῆς.

*Philonem verba sunt facienda. Adeo vero augustissima & maxi-
 me divina rerum est, ut - - - (praetermitto enim, quantum &
 quoties pulchros Dii honoraverint:) Verum ut superioribus tem-
 poribus nata Iove Helena tantae apud omnes homines admira-
 tioni fuerit, ut intra maturae aetatis tempus constitutam, nego-
 tii alicuius causa agens in Peloponneso Theseus, ita ad conspe-
 ctum formae illius exarserit, ut in regno firmissimo, & gloria
 non vulgari, tamen non vivendum sibi putaret, hac si carendum
 esset; felicitate se praeterire universas, si haec sibi uxor contin-
 geret. Haec cum animo agitaret, nec spem haberet illius a pa-
 tre impetrandae, nec enim elocaturum sperabat, quae iustam ae-
 tatem nondum attigisset; contempto illius imperio ac neglecto, par-
 vi faciens, quidquid in Peloponneso formidandum erat, assumpta
 rapinae adiutore Pirithoo, vi a patre abductam Aphidnam At-*

καὶ τοσαύτην ἔσχε χάριν αὐτῷ τῆς συμμαχίας ταυτη-
 σι, ὥστ' οὕτως ἐφίλησε τὸν ἅπαντα χρόνον, ὥστε καὶ
 τοῖς ἐπιγενομένοις παράδειγμα γενέσθαι τὴν Θησέως
 καὶ Πειρίθου Φιλίαν. ἐπεὶ δὲ ἔδει καίκεῖνον ἐν Ἄδου
 γενέσθαι, τὴν Δήμητρος μνηστευσόμενον κόρην, ἐπεὶ δὲ
 πολλὰ παραινῶν, οὐκ ἠδυνήθη ταύτης αὐτὸν τῆς πείρας
 ἀποσχέσθαι καταπεῖσαι, συνηκολούθησεν αὐτῷ, ταύ-
 την πρέπουσαν οἰόμενος αὐτῷ καταθήσειν τὴν χάριν,
 περὶ τῆς ψυχῆς ὑπὲρ αὐτοῦ κινδυνεύσαι. Ἐπανελθοῦ- 17
 σαν δ' εἰς Ἄργος, αὖθις ἀποδημοῦντος αὐτοῦ, ἐπεὶ δὲ
 καθ' ὥραν ἦν γάμων, καίτοιγε ἔχοντες καλὰς τε καὶ
 εὖ γεγενηίας ἐκ τῆς Ἑλλάδος σφίσιν αὐτοῖς ἄγεσθαι
 γυναῖκας οἱ τῆς Ἑλλάδος βασιλεῖς, οἱ δὲ συνελθόντες,
 ἐμνηστεύοντο ταύτην, τὰς ἄλλας ἀπάσας ὑπεριδόντες
 ὡς Φαυλοτέρας. γνόντες δ' ὅτι περιμάχητος ἔσται, καὶ
 δείσαντες μὴ πόλεμος γένηται τῇ Ἑλλάδι; μαχομέ-
 νων πρὸς ἀλλήλους, ὁμωμόκασιν ὅρκον τουτοῦ ψήφω

icae oppidum asportavit: tantamque illi habuit huius auxilii no-
 mine gratiam, ut ita illum reliquo tempore amaverit, exemplum
 posteris vii esset Thefei & Pirithoi amicitia. Cum autem ille co-
 geretur ad inferas descendere, ad nuptias ambiendas Eiberæ Ce-
 reris, postquam multa hortatus non potuit illi persuadere, ut ab
 eo conatu se abstineret, illum comitatus est, hanc decentem ab
 illo gratiam initurus, ut vitæ pro illo periculum subiret. Rever-
 sam vero Argos, (rursus peregre absente Thefeo) cum iam ma-
 tura esset nuptiis, licet haberent pulchras & generosas mulieres,
 quas e Graecia sibi ducerent, reges Graecias; at illi convenien-
 tes hanc sibi expetebant, contemnit tanquam deteriores reliquis
 omnibus. Cum autem viderent de ipsa certatum iri, metuentes,
 ne bellum in Graecia exoriretur illis inter se depugnantibus, com-
 muni suffragio iusiurandum dedere eiusmodi, se adiutores fore

κοινῇ, ἢ μὴν ἐπικουρήσειν τῷ ταύτης ἀξιωθέντι, μηδ' ἐπιτρέψειν ἢν τις ἀδικεῖν ἐγχειρῇ, ἕκαστος οἴομενος ταύτην αὐτῷ τὴν συμμαχίαν παρασκευάζειν. τῆς μὲν οὖν ἰδίας γνώμης ἀπέτυχον πάντες, πλὴν Μενελάου, τῆς κοινῆς δ' ἐπειράθησαν αὐτίκα. οὐ πολλῷ γὰρ ὕστερον ἔριδος γενομένης ταῖς θεαῖς περὶ κάλλους, ἐπιτρέπουσι τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου· ὁ δὲ τῶν μὲν σωμάτων τῶν θεῶν ἡττηθεὶς, τῶν δαυρεῶν δ' ἀναγκασθεὶς γενέσθαι κριτῆς, καὶ διδούσης Ἥρας μὲν τὴν τῆς Ἀσίας ἀρχὴν, τόδ' ἐν πολέμοις Ἀθηνας κράτος, Ἀφροδίτης δὲ τὸν τῆς Ἑλένης γάμον· καὶ Φαύλοισι μὲν ἀνθρώποις γενέσθαι ἂν ποτε νομίσας οὐκ ἐλάττω βασιλείαν, Ἑλένης δ' οὐδένα τῶν ἐπιγιγνομένων ἀξιωθῆ-
 18 ναι, προείλετο τὸν ταύτης γάμον. Γενομένης δὲ τῆς ὕμνουμένης ἐκείνης στρατείας κατὰ τῶν Τρώων, καὶ τῆς Εὐρώπης τότε πρῶτον κατὰ τῆς Ἀσίας ἐλθούσης, ἔχοντες οἱ τε Τρῶες, ἀποδόντες τὴν Ἑλένην, ἀδελῶς οἰ-

Ἰακωβὶς ω
 Philoſoph. p. 201

ei, qui ipſa dignus eſſet habitus, neque permiſſuros, ſi quis iniuriam vellet facere; cum nempe putaret unusquiſque, ſe hoc ſibi parare auxilium. Ac privata quidem illa uniuiſcuiusque ſententia ſeſellit omnes praeter Menelaum: communem autem illam veram eſſe, ſtatim experti ſunt. Cum enim non ita multo poſt lis inter Deas de forma exorta eſſet, arbitrium permittunt Paridi Priami filio. Hic corporibus Dearum & forma viſtus, munerumque eſſe coactus arbiter, offerente Iunone imperium Aſiae, bellicam victoriam Pallade, Venere autem Helenae nuptias; etiam vilibus hominibus contingere interdum putans non minus imperium, Helena autem potiri poſſe poſteriorum neminem, huius nuptias praecepſavit. Cum autem decantata illa contra Troiam expeditiſio fieret, & Europa tunc primum veniret contra Aſiam, licetque Troianiſ, reddita Helena, ſine metu ſuam incolere patriam,

πεῖν τὴν αὐτῶν, οἷ' Ἕλληνες ταύτην αὐτοὺς εἶσαντες ἔχειν, ἀπαλλάττεσθαι τῶν ἐκ πολέμου καὶ στρατείας δυσχερῶν, οἱ δ' οὐκ ἠβουλήθησαν ἀμφότεροι, οὐκ ἂν ποτε νομίσαντες εὐρεῖν ἀφορμὴν καλλίῳ πολέμου, περὶ ἧς ἀποθανοῦνται. καὶ θεοὶ δὲ τοὺς αὐτῶν παῖδας σαφῶς εἰδότες ἀπολουμένους ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον, ἀλλ' ἐνήγαγον εἰς τοῦτο, οὐκ ἐλάττω δόξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, τοῦ θεῶν παῖδας γενέσθαι, τὸ μαχομένους ὑπὲρ Ἑλένης ἀποθανεῖν. καὶ τί λέγω τοὺς αὐτῶν παῖδας; αὐτοὶ πρὸς αὐτοὺς μείζω καὶ δεινότερον ἐνεστήσαντο τοῦ πρὸς Γίγαντας αὐτοῖς γενομένου πολέμου. ἐν ἐκείνῳ μὲν γὰρ μετ' ἀλλήλων ἐνταῦθα δὲ ἐμάχοντο πρὸς ἀλλήλους. οὗ τί γένοιτ' ἂν ἐναργέστερον δεῖγμα, ὅσω τῶν ἀνθρωπίνων ἀπάντων ὑπερέχει τὸ κάλλος παρ' ἀθανάτοις κριταῖς; ὅταν γὰρ ὑπὲρ μὲν τῶν ἄλλων οὐδενὸς ἀπάντων οὐδαμῶς τὸ παράπαν φαίνονται διενεχθέντες, ὑπὲρ δὲ κάλλους οὐ μόνον τοὺς υἱοὺς ἐπιδεδωκότες, ἀλλ' ἤδη καὶ ἀλλήλοις

Graecis vero hac illis permiffa, difficultatibus belli atque expeditionis liberari: neutri voluere, qui putarent, nunquam se belli caufam, pro qua morerentur, habituros iuftiorem: ipſique Dii ſuos filios, quos aperte ſcirent in illo bello perituros, non potius prohibuere, ſed induxerunt, non minori ipſis gloriae futurum arbitratī, pugnando mori pro Helena, quam quod Deorum filii eſſent. Et quid dico filios ſuos? Ipſi inter ſe maius & terribilius iniere bellum eo, quod adverſus gigantes ab illis geſtum eſt. Etenim in illo cōiuncti pugnabant, hic vero contra ſe invicem: quo ecquod maius eſſe poteſt documentum, quantum humanis rebus omnibus praeſtet immortalium Deorum iudiciis pulchritudo? Quando enim de aliarum in univerſum rerum nulla nunquam omnino diſſediſſe illos conſtat, pro pulchritudine autem non filios tantum ſuos deditiſſe, ſed iam contra ſe invicem pugnaſſe, quidam

ἐναντία πεπολεμηκότες, ἐνίοι δὲ καὶ τραθέντες, πᾶς
 οὐχ ἀπάσαις ψήφοις προτιμῶσιν ἀπάντων τὸ κάλλος;
 19 Ἄλλ' ἵνα μὴ δόξωμεν ἀπορία τῶν περὶ κάλλους λό-
 γων περὶ ταῦτα διατρίβειν αἰεὶ, ἐφ' ἕτερον βούλομαι
 μεταβῆναι, οὐδαμῶς ἔλαττον ὄν, ὥστε δεῖξαι τὴν τοῦ
 κάλλους ἀξίαν, τῶν πρότερον εἰρημένων, τὴν Ἀρκάδος
 Ἰπποδάμειαν Οἰνομάου. ὅσους τοῦ ταύτης κάλλους
 ἀλόντας, μᾶλλον αἰρουμένους ἀπέσπινεν ἀποθνήσκειν,
 ἢ ταύτης διωκισμένους, τὸν ἥλιον προσορᾶν. ὥς γὰρ
 ἐλάβετο τῆς ἡλικίας ἢ παῖς, καὶ τὰς ἄλλας ὁ πατήρ
 οὐ πολλῶ τῷ μέσῳ παρένεγκοῦσαν ἑώρα, τῆς μὲν ὥρας
 αὐτῆς ἀλούς, (τοσοῦτον γὰρ αὐτῇ περιῆν, ὥστε καὶ τὸν
 γεγεννηκόθ' ὑπηγάγετο παρά φύσιν) καὶ διὰ τούτ'
 ἀξίων αὐτὴν ἔχειν παρ' ἑαυτῷ, βούλεσθαι δ' ἐκδιδόναι
 πλαττόμενος αὐτὴν τῷ ταύτης ἀξίῳ, τὰς παρ' ἀνθρώ-
 πων Φεύγων αἰτίας, μηχανὴν τινα μηχανᾶται τῆς ἐπι-
 θυμίας ἀδικωτέραν, καὶ ἦν ὦρετο ραδίως, ὅπερ ἐβούλε-

οὐκ ἐλπίσιν

etiam vulnerati esse: quomodo, non sententiis omnibus, rebus
 omnibus pulchritudinem praeponunt? Ne vero videamur inopia
 eorum, quae de ipsa pulchritudine dici possunt, circa ista sem-
 per morari, ad aliud transibo nullo modo inferius ad demonst-
 randam pulchritudinis dignitatem his, quae prius dicta sunt, ad
 Hippodamiam nempe Arcadis Oenomai filiam. Quot iuvenes, hu-
 ius forma captos, apparuit mori praeoptare, quam ab hac dis-
 clusos hanc lucem intueri? Cum enim maturitatem attigisset puel-
 la, videretque illam pater non mediocri intervallo alias relinque-
 re, forma illius captus, (cuius nimirum tantam illa vim haberet,
 ipsum ut parentem praeter naturam subigeret) eamque ob causam
 secum illam habere cupiens, fingens interim suspicionis vitandae
 causa, elocare se ipsam velle ei, qui dignus ipsa esset, commen-
 tum comminiscitur ipsa cupiditate iniustius, quod putabat facile

το, καταστήσειν. ὑπὸ γὰρ ἄρματι, ὡς οἶόν τε μάλιστα ἦν εἰς τάχος ὑπὸ τῆς τέχνης ἐξεργασμένῳ, τοὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ ζεύξας ἐν τῷ τότε ταχίστους ἵππους, ἡμιλλᾶτο πρὸς τοὺς μνηστῆρας τῆς κόρης, ἄλλον τῆς νίκης παρελθόντας αὐτοῖς αὐτὴν προτιθεῖς, ἢ στέρεσθαι τῆς κεφαλῆς ἡττηθέντας. καὶ ἡξίου δ' αὐτὴν αὐτοῖς συναναβαίνειν τὸ ἄρμα, ὅπως ἀποσχολούμενοι περὶ ταύτην, ἀμελοῖεν τῆς ἵππικῆς. οἱ δ', ἀποτυχόντος τοῦ πρώτως ἀψαμένου τοῦ δρόμου, καὶ τῆς κόρης ἐκπεσόντος μετὰ τοῦ ζῆν, τὸ μὲν ἀποκνῆσαι πρὸς τὸν ἀγῶνα, ἢ μεταβεῖναι τι τῶν βεβουλευμένων, μειρακιῶδες εἶναι ὑπολαβόντες, τὴν δ' ὠμότητα μισήσαντες Οἰνομάου, ἄλλος ἄλλον ἔφθανεν ἀποθνήσκων, ὥσπερ δεδοικώς μὴ τοῦ τεθνάναι περὶ τῆς κόρης ἀμάρτη. καὶ προῆλθέ γε μέχρι τρισκαίδεκα νέων ὁ Φόρος· θεοὶ δ' ἐκείνων τῆς πονηρίας μισήσαντες ταυτησὶ, τοὺς τε τεθνεῶτας ἅμα, καὶ τὴν κόρην ἐλεοῦντες· τοὺς μὲν ὅτι κτήματος ἀπεστέρηται τοιούτου· τὴν κόρην δ' ὅτι τῆς ὥρας οὐ κατὰ καιρὸν ἀπολαύοι

sibi, quod vellet, confecturum. Curru enim, quanta maxima arte potest, ad celeritatem elaborato, equos cum iunxisset, qui tum erant in Arcadia, velocissimos, certabat cum procis puellae, praetereuntibus proposito praemio ipsa puella, devictis poena capitis: postulabatque, ipsam currum cum illis conscendere, ut in illa occupati & defixi, equestris rei curam omitterent. Illi, cum fortuna adversa usus fuisset, qui primus cursum ingressus fuerat, & virgine una cum vita excidisset, detrectare certamen, aut mutare consilium puerile arbitrati, crudelitatemque Oenomai exosi, alius alium morte praevenerunt, quasi metuentes, ne morte pro puella exciderent. Ac progressa est caedes ad adolescentes tredecim. Dii autem pravitatem hanc istius exosi, mortuosque simul & virginem miserati, illos, qui tali possessione privati essent, hanc, quod forma illa atque aetate non frueretur, cura adolescentis suscepta,

κηδόμενοι τε τοῦ νέου, ὅστις ἔμελλε (Πέλοψ δ' ἦν οὗτος) ἀγωνιεῖσθαι, ἄρμα τε χαρίζονται τούτῳ κάλλιον τέχνης πεπονημένον, ἵππους τε ἀθανάτους, δι' ὧν ἔμελλε τῆς κόρης κύριος εἶναι. καὶ γέγονέ γε τὸν κηδεστὴν
 20 ἐπὶ τέρμασι τῆς νίκης ἀπεκτονάς. Οὕτω τὸ τοῦ κάλλους χρῆμα ἀνθρώποις τε θεῖον εἶναι δοκεῖ, καὶ τιμώμενον τῶν πάντων, καὶ θεαῖς ἐσπούδασται πολλαχόσε. διὸ δὴ καὶ ἡμῖν οὐκ ἂν ἔχοι τις μέμφεσθαι δικαίως, προὔργου λογισαμένοις τὸ ταῦτα περὶ κάλλους διεξελθεῖν. Οὕτω μὲν δὴ καὶ Ἀρίστιππος διῆλθε τὸν λόγον.

21 ΕΡΜ. Σὺ δὲ λοιπὸς εἰ, Χαρίδημε, ὅπως δ' ὥσπερ κορωνίδα τῶν τοῦ κάλλους καλῶν ἐπιθήσῃ τὸν λόγον.

ΧΑΡ. Μηδαμῶς, ὦ πρὸς θεῶν, περαιτέρω προελθεῖν με βιάσῃ. ἱκανὰ γὰρ δηλώσας τὴν συνουσίαν καὶ τὰ νῦν εἰρημένα· ἄλλως τ' οὐδ' ὅσα περ εἶπον ἀπομνη-

qui erat decertaturus, (hic Pelops fuit) & currum illi donant pulchrius ab arte elaboratum, equosque immortales, quorum opera virgine potiretur. Et positus est, interfecto in metis victoriae socero. Adeo pulchritudo divina res hominibus visa est, & honorata inter omnes, & Dis saepe magno studio expetita. Propterea neque nobis est quod quis iure succenseat, qui operae premium putaverimus ista de pulchritudine enarrare. Sic & Aristippus orationem suam absolvit.

Herm. Tu superes, Charideme, qui velut coronidem eorum, quae in pulchritudine pulchra sunt, imponas, tuam orationem.

Char. Ne, per ego te Deos rogo, ultra progredi me coge. Satis enim fuerint ad declarandam disputationem etiam declarasse, quae modo dicta sunt, qui praesertim non, quaecunque dixi, depromere ex memoria possim.

μονεύοντα. ῥᾶον γὰρ ἂν τις μνημοεῦοι τῶν ἐτέροις εἰρη-
μένων, ἢ τῶν αὐτῶ.

ERM. Ταῦτα μὲν δὴ ἐστίν, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθυμοῦ-
μεν ἐπιτυχεῖν. σὺ γὰρ δὴ τοσούτον ἡμῖν τῶν λόγων ἐκεί-
νων, ὅσον ἐμέλησε τῶν σῶν ἀκοῦσαι. ὥστ', ἦν τούτων
ὑποστέρησθης, καὶ κείνα μάτην ἔση πεπονηκώς. ἀλλὰ,
πρὸς Ἑρμοῦ, τὸν ἅπαντα λόγον ὥσπερ ὑπέσθης ἐξ ἀρ-
χῆς, ἀπόδος.

XAP. Βέλτιον μὲν ἢ τούτοις ἀπαλλάττειν με τῶν
δυσχερῶν ἀγαπῶντα· ἐπεὶ δ' οὕτω προθυμῇ καὶ τῶν
ἡμετέρων ἀκοῦσαι λόγων, καὶ τοῦθ' ὑπηρετεῖν ἀνάγκη.
ἴδε τοίνυν καὶ αὐτὸς ἐπαισθάμην τὸν λόγον. Εἰ μὲν 22
πρῶτος αὐτὸς ἦρχον περὶ τοῦ κάλλους λέγειν, προσιμίων
ἂν ἐδεόμην συχνῶν· ἐπεὶ δ' ἐπὶ πολλοῖς ἔρχομαι ταῖς
πρότερον εἰρηκόσιν ἐρῶν, οὐδὲν ἀπεικὸς τοῖς ἐκείνων πε-
χρημένον ὡς προσιμίῳ ἐπιφέρειν ἐξῆς τὸν λόγον· ἄλλως

Quippe facilius aliquis retineat dicta ab aliis, quam sua.

Herm. Quin haec sunt, quorum ab initio cupiebamus
fieri compotes. Neque enim tantum illas audire orationes
curabamus, quam tuam. Itaque hac si nos privaveris, sci-
to, etiam in illis frustra te elaborasse. Verum, per Mer-
curium, universam orationem, quemadmodum ab initio
promiseras, nobis redde.

Char. Melius fuerat, te istis contentum difficultatem mi-
hi remittere. Quandoquidem vero ita cupidus es oratio-
nis meae audiendae, eaque in re tibi oportet obsequi; hunc
in modum ergo ipse quoque verba feci: Si primus ego de
pulchritudine dicere inciperem, multis opus haberem exordiis:
quando autem post plures, qui ante me dixerunt, oraturus ve-
nio; haud absurdum fuerit, illorum me orationibus pro exordiis
usum, ipsam statim meam orationem adiungere: cum praesertim

τ' οὐδ' ἐτέρωσε τῶν λόγων γινομένων, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὥστ' ἐκεῖναι καὶ τοὺς παρόντας λαβεῖν, ὡς ἂν οὐχ ἕκαστος ἰδίᾳ λογοποιοῖσιν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἕκαστος ἐπὶ μέρους διεξέρχονται λόγον. ἐτέρω μὲν οὖν ἤρκει γ' ἂν εἰς εὐφημίαν, ἅπερ ὑμῶν ἕκαστος ἔτυχεν εἰπὼν περὶ τοῦ κάλλους ἰδίᾳ. τούτῳ δὲ τοσοῦτον περίεστιν, ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγεγνημένοις, ἔξω τῶν νῦν εἰρημένων, οὐ δεῖν ἐπαίνων τῶν εἰς αὐτό. πλεῖστα γὰρ πολλὰ χάθην αὐτὰ πρῶτα δεῖν λέγειν ἕκαστα δοῖαν παρίστησιν, ὥσπερ ἀνθρώπων εὐτυχοῦντι λειμῶνι, αἰεὶ τῶν φαινομένων ἄρτι προσαγομένων τοὺς θρεπομένους. ἐγὼ δ' ἐκ πάντων ἐκλέξας, ὅσα μοι δοκῶ μὴ βέλτιον εἶναι παραλιπεῖν, λέξω διὰ βραχέων, ὅπως τῶ τε κάλλει τὰ γινόμενα ἀποδώσω, ὑμῖν τε τὸ μακρολογεῖν πα-
 23 ραλιπῶν, δράσω κεχαρισμένα. Τοῖς μὲν οὖν ἢ δι' ἀνδρίαν ἢ καθ' ἑτέραν τινὰ τῶν ἀρετῶν ἡμῶν προέχειν δοκοῦσιν, ἢν μὴ, τῷ καθ' ἡμέραν ποιεῖν εὖ, ἀναγκάζουσιν

non alias habitae sint illae orationes, sed hic, & eodem die, ut possit etiam praesentibus sumus fieri, quasi non suam sibi quisque orationem habeat, sed etiam eandemque pro parte quisque sua exsequatur. Atque alii res satis essent, ad colligendam famam: quae unusquisque vestrum singularem pro pulchritudine dixit. Huic vero tantum superest, ut etiam his, qui post futuri sunt, praeter ea, quae iam sunt dicta, non defuturae sint eiusdem laudes. Plurima enim pluribus, ex locis praebet, quotum unumquodque primum dicendum esse videtur, velut floribus in felici prato semper his, qui iam conspiciuntur, decerpentes alligantibus. Ego vero desigens ex omnibus, quaecumque non recte omitti putabo, paucis dicam, ut & pulchritudini iusta tribuam, & vobis, omissa longiori oratione, gratificer. Igitur qui vel fortitudine, vel quaecumque virtute alia excellere nobis videntur, illis, nisi per quo-

ἡμᾶς εὖ αὐτοῖς διακείσθαι, βασκαίνομεν μᾶλλον, ἐξ
 ὧν τ' ἂν οὐ καλῶς αὐτοῖς τὰ πράγματα πραττόμενα
 σχοίη. καλοὺς δ' οὐ μόνον οὐ φθονοῦμεν τῆς ὥρας, ἀλλ'
 εὐθύς τε ἰδόντες ἀλίσκομεθα, ὑπερπαγῶμεν τε, εὐδ'
 ἀποκνοῦμεν ὥσπερ κρείττοσιν, ὅσον ἂν ἡμῖν ἐξῇ δαυλεύον-
 τες αὐτοῖς. ἥδιον ἂν οὖν ὑπακούσαι τις ὥρας εὐτυχηκό-
 τι, ἢ προστάξειε τῷ μὴ τοιούτῳ, καὶ πλείω χάριν ἂν
 εἰδέη τῷ πολλὰ προστάττοντι μᾶλλον, ἢ τῷ μηδ'
 ὅτιοῦν ἐπαγγέλλοντι. Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν 24
 ἂν ἐνδεεῖς ὦμεν, οὐ περαιτέρω σπουδαζόμεν τοῦ τυχεῖν
 κάλλους δ' ἡμῖν οὐδεὶς οὐδὲ πώποτε γέγονε κόρος. ἀλλ'
 εἰώ τε τὸν Ἀγλαΐης, τὸν εἰς Ἴλιον ποτὲ συναναβάντα
 τοῖς Ἀχαιοῖς, εἰάν θ' Ὑάκινθον τὸν καλόν, ἢ τὸν Λα-
 κεδαιμόνιον Νάρκισσον κάλλει νικῶμεν, οὐκ ἀρκεῖν
 ἡμῖν δοκοῦμεν, ἀλλὰ δεδοίκαμεν μὴ λάθωμεν τοῖς ἐπι-
 γιγνομένοις ἂν καταλιπόντες ὑπερβολήν. Σχεδὸν δ', 25
 ὡς εἰπεῖν, πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις πραγμάτων ὥσπερ

idiana beneficia nos, ut bene erga illos affecti simus, veluti cogant, potius invidemus, unde non bene illis res successerit. Pulchris verò non tantum non invidemus formam, sed ad primum conspectum capimur, supra modum illos amamus, neque fatigamur illis tanquam Diis quibusdam, quantum nobis licuerit, serviendo. Ergo iucundius aliquis paruerit formae felici homini, quam non tali imperaverit, & gratiam habuerit maiorem iniungenti multa, quam nihil praecipienti. Et reliqua bona, quorum indigemus, non ultra appetimus, cum sumus consecuti; pulchritudinis autem nulla unquam est satietas: verum si & illum Aglaiae filium, qui cum Achivis venit contra Ilium, sique Hyacinthum illum pulchrum, aut Lacedaemonium Narcissum vincamus pulchritudine; non putamus satis nobis esse, sed metuimus, ne ignari a posteris forte superemur. Fere omnibus autem, ut ita dicam, rebus humanis commune quasi, ad quod componantur,

κοινὸν παράδειγμα τὸ κάλλος ἐστὶ καὶ οὔτε στρατη-
γῶν εἰς κάλλος ἡμέλῃται τὰ στρατεύματα συντάσ-
σειν, οὔτε ῥήτορσι τοὺς λόγους συντιθέναι, οὔτε μὴ γρα-
φεῖσι τὰς εἰκόνας φεγγαφέναι. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω;
ὦν τὸ κάλλος τέλος ἐστίν· ὦν γὰρ εἰς χρεῖαν ἤκομεν
ἀναγκαίως, οὐκ ἐλλείπομεν οὐδὲν σπουδῆς εἰς ὅσον ἔξ-
εστι κάλλιστα κατασκευάζειν. τῷ τε γὰρ Μενέλεω
οὐ τοσοῦτον ἐμέλησε τῆς χρεῖας τῶν οἰκῶν, ἢ ὅσον τοὺς
εἰσέρχομένους ἐκπλήττειν καὶ διὰ τοῦθ' οὕτω πολυτε-
λεστάτους ἅμα κατεσκεύασε, καὶ καλλίστους, καὶ
τῆς γνώμης οὐχ ἡμαρτεν· ὁ γὰρ Ὀδυσσεύς οὕτως
ἀγασθῆναι λέγεται τούτους, κατὰ πύστιν τοῦ πα-
τρὸς εἰς αὐτὸν ἀφικγμένος, ὥστ' εἶπεν Πεισιστράτω
τῷ Νεστορίδῃ,

Ζηγὸς που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.
αὐτὸς θ' ὁ τοῦ μεираκίου πατήρ οὐκ ἄλλου τοῦ χάρις
μυλτοπαρήους ἦγε τὰς ναῦς, συστρατευόμενος τοῖς Ἑλ-

*exemplum pulchritudo est: & neque imperatores non curant ad
pulchritudinem struere aciem; neque oratores componere oratio-
nem; neque pictores imagines suas pinxisse. Sed quid haec dico,
quorum pulchritudo finis est? Quorum ad usum necessitate qua-
dam venimus, in his nihil studii intermittimus, quo ea, quam
potest, paremus pulcherrima. Neque enim Menelaus tam curabat
usum aedium, quam ut ingredientibus admiratione percelleret: at-
que ea causa & sumtuosissimas simul paravit & pulcherrimas. Ne-
que aberravit ab suo consilio: Ulyssis enim filius ita illas admi-
ratus esse dicitur, requirendi patris causa in eas cum pervenisset,
ut Pisistrato diceret Nestoris filio,*

Talis num fuerit Iovis aula introrsus Olympi?
Ipse autem pater adolescentuli [Telemachi] non alia causa
splendentes minio naves, Graecorum expeditionem iuvans ad Tro-

λησιν ἐπὶ Τροίαν, ἢ ὅπως τοὺς ὁρῶντας ἐκπλήττειν
 ἔχη. καὶ σχεδὸν εἰ τις ἐκάστην ἐξετάζειν βούλεται
 τῶν τεχνῶν, εὐρήσει πάσας ἐς τὸ κάλλος ὁράσας, καὶ
 τούτου τυγχάνειν τοῦ παντός τιθεμένης. Τοσαῦτα δὲ 26
 τὰ κάλλος τῶν ἄλλων ἀπάντων ὑπερέχειν δοκεῖ, ὥστε
 τῶν μὲν ἢ δικαιοσύνης, ἢ σοφίας, ἢ ἀνδρείας μετεχόν-
 των, πολλά τις ἂν εὖροι τιμώμενα μᾶλλον τῶν δὲ
 ταύτης τῆς ιδέας κεκοινωνηκότων βέλτιόν ἐστιν εὐρεῖν
 οὐδέν, ὥσπερ δὴ καὶ τῶν μὴ μετεσχηκότων ἀτιμότερον
 οὐδέν. μόνους γοῦν τοὺς μὴ καλοὺς ὀνομάζομεν αἰσχροὺς,
 ὡς οὐδέν ὄν, εἰ τι τις ἔχων τύχοι πλεονέκτημα τῶν ἄλ-
 λων, κάλλους ἐστερημένος. Τοὺς μὲν οὖν ἢ δημοκρα- 27
 τούμενοις τὰ κοινὰ διοικοῦντας, ἢ τυράννοις ὑποτεταγ-
 μένους, τοὺς μὲν δημαγωγούς, τοὺς δὲ κόλακας κα-
 λῶμεν μόνους. δὲ τοὺς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυνάμει γενομέ-
 νους θαυμάζομεν τε, φιλοπόνους τε καὶ φιλοκάλους
 ὀνομάζομεν, καὶ κοινούς νομίζομεν εὐεργέτας τοὺς τῶν

*iam, duxit, quam ut haberet, quo videntes percelleret. Et artes
 prope omnes si examinare aliquis velit, inveniet, ad pulchritudi-
 nem eas collineare, & in illa consequenda ponere omnia. Tantum
 vero eminere in reliquis omnibus pulchritudo [honestas] vide-
 tur, ut multa observare liceat, iis, quae vel iustitiam, vel sapien-
 tiam, vel fortitudinem sibi adiunctam habent, honoratiora: his
 vero, quae huius qualitatis partem habent, melius invenire nihil
 est; quemadmodum nimirum istis, qui nihil eius habent, nihil
 contemptius. Quippe solos, qui pulchri non sunt, turpes vocamus:
 quasi nihil sit, si quis aliquam ceterarum praerogativarum ha-
 beat, pulchritudine idem privatus. Atque illos, qui vel in popu-
 lari imperio rem publicam administrant, vel tyrannis subiecti sunt,
 demagogos illos, hos adulatores vocamus & solos, qui sub hac
 Pulchri & Honesti potestate sunt, admiramur, laborisque & ho-
 nestatis amantes vocamus, & communes benefactores habemus il-*

καλῶν ἐπιμελητάς. ὅτε τοῦτον οὕτω μὲν σεμνὸν τὸ κάλ-
 λος ἐστίν, οὕτω δὲ τοῖς πᾶσιν ἐν εὐχῇς μέρει τυχεῖν,
 κέρδος τε νομίζουσι τὸ τούτω τι διακονῆσαι δυνήθηναι,
 πῶς ἡμᾶς εἰκότως οὐκ ἂν τις ἐμέμψατο, εἰ τοσοῦτον
 ἔχοντες κέρδος κερδαίνειν, ἔπειθ' ἐκοντὶ προϊέμεθα, μὴδ'
 αὐτὸ τοῦτο αἰσθένεσθαι δυνήθέντες, ὅτι ζημιούμεθα;
 28 Τοσοῦτον μὲν δὴ καὶ γὰρ τὸν λόγον ἐποιήσαμην, πολλὰς
 τῶν ἐνότων μοι περὶ κάλλους εἰπεῖν ἀφελῶν, ἔπειθ' αὖ
 τὴν συρουσίαν ἐπιπολὺ παρατεινομένην ἐώραν.

ΕΡΜ. Εὐδαίμονές γε, οἱ τοιαύτης ἀπολελαύκατε
 τῆς συνοουσίας· σχεδὸν δ' ἤδη καὶ γὰρ οὐδὲν ἑλάττω
 ὑμῶν ἔσχηκα διὰ σέ.

[Οὐδ' οὗτος δοκεῖ τοῦ Λουκιανοῦ.]

*los, qui pulchrorum [honestorum] curam suscipiunt. Cum igitur
 adeo augustum quiddam sit pulchritudo, adeoque in parte vo-
 torum sit omnibus illam consequi, ut in lucro ponant, illi si qua
 servire possint: quomodo non merito nos vituperaverit aliquis, si
 tantum cum liceat lucrum facere, ultro deinde illud abiciamus,
 ac ne hoc ipsum quidem sentire queamus, damnum nos facere? Tantum & ego verborum feci, multis, quae in promptu
 mihi erat de pulchritudine dicere, abscissis, cum longius
 extrahi colloquium viderem.*

Herm. Felices vos quidem, qui tali colloquio fruii sitis!
 Sed tuo beneficio fere non deteriori ego quoque condi-
 tione fui.

MENEKPATOTIS KAI MOTSONIOT.

μένοις ἡμῶν ἀκροάσασθαι πᾶσιν, εἰ μὴ τι σπουδάζουσαι διανοῇ ἕτερον.

ΜΟΥΣ. Δίειμι βουλομένοις· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαρίζομένην ἂν μᾶλλον τοῖς γε ἀδύγμένοις ἐς ἀηδὲς οὕτω 2 Ὀροντιστήριον ἐπὶ τῷ σπουδάζειν. Νέρωνα τῶν ἄνδρ' Ἀχαιῶν ὠδαὶ ἤγον, καὶ τὸ σφόδρα αὐτὸν πεπεικέναι, μὴδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι ἥδιον. ἐβούλετο δὲ καὶ τὰ Ὀλύμπια (τὸν γυμνικώτατον τῶν ἀγῶνων) στεφανοῦσθαι ἄδων. τὰ γὰρ Πύθια, τούτων μὲν ἐαυτῷ μετεῖναι μᾶλλον, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι. μὴ γὰρ ἂν μὴδ' ἐκεῖνου ἐναντίαν αὐτῷ κιθάραν τε καὶ ὠδὴν θέσθαι. ὁ δὲ Ἴσθμος, οὐ τῶν ἀποθνήσκοντων ἀλλ' ἐντυχῶν τῇ φύσει τοῦ τόπου, μεγαλουργίας ἡρώσθη, τὸν τε βασιλεῖα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν ποτὲ Ἀχαιῶν ἐνθυμηθεῖς, ὡς τὴν Εὐβοίαν τῆς Βοιωτίας ἀπέτεμεν Εὐρίπῳ τῷ περὶ τὴν Χαλκίδα· ἔτι γε μὴν καὶ τὸν Δα-

ergo, Musoni, enarra nobis audire cupientibus universis, nisi quid aliud serium agere cogitas.

Mus. Faciam ac lubens. Nec enim scio, in quo potius gratum facere vobis possim, qui studendi causa insuave adeo auditorium ingressi sitis. Neronem igitur in Achaiam egerunt carmina, & quod firmiter sibi persuaserat, nec Musas canere suavius. Volebat autem etiam Olympia, certaminum omnium maxime gymnicum, ob cantum coronari. Quantum enim ad Pythia, haec magis ad se pertinere, quam ad Apollinem: qui nec ipse citharam cantumque opponere sibi audeat. Verum Isthmus non inter ea, quae e longinquo cogitaverat: sed cum in naturam loci incidisset, magnificentiae quodam amore correptus, & regem illum Achivorum quondam ad Troiam profectorum cogitans, ut is Euboeam a Boeotia absciderit illo circa Chalcida Euripo; atque insuper Darium, ut Bosporo pons

ρεϊαν, ὡς ὁ Βόσπορος ἐγεφυρώθη αὐτῷ ἐπὶ τοὺς Σκύ-
 θας· τὰ δὲ Ξέρξου καὶ πρὸ τούτων ἴσως ἐνεόησε, μέ-
 γιστα τῶν μεγαλουργιῶν ὄντα· καὶ πρὸς τούτοις, τὸ-δὲ
 ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμῖξαι πάντας, εἰσαίπο τὴν Ἑλλά-
 δα λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν· αἱ γὰρ τύραννοι
 φύσεις μεθύουσι μὲν, ψαύουσι δὲ πῃ καὶ ἀκοῦσαι τοῦ-
 το φθέγμα. Προελθὼν δὲ τῆς σκηνῆς ὕμνον μὲν Ἀμ- 3
 Φιτρίτης τε καὶ Ποσειδῶνος ἦσε, καὶ ᾄσμα οὐ μέγα
 Μελικέρτῃ δὲ καὶ Λευκοθέᾳ. ὀρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσὴν
 δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος, ἐπὶ τὴν
 ὀρυχὴν ἦξε, κροτούμενός τε καὶ ἀδόμενος, καὶ καθικό-
 μενος τῆς γῆς, τρίς, οἶμαι· τοῖς τε τὴν ἀρχὴν πεπιστευ-
 μένοις παρακελευσάμενος συμπόνως ἅπτεσθαι τοῦ ἔρ-
 γου, ἀνέει εἰς τὴν Κόρινθον, τὰ Ἡρακλέους δοκῶν ὑπερ-
 βεβλήσθαι πάντα. εἰ μὲν δὴ ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου, τὰ
 πετρώδη τε καὶ δύσεργα ἐξεπόνουν, ἡ στρατιὰ δὲ τὰ

contra Scythas ab illo impositus sit; Xerxis autem opera
 forte ante haec ipsa cogitavit, magnificorum operum ma-
 xima. Ad haec videri sibi poterat, se permiscendis tam
 parvo intervallo omnibus, splendido Graeciam munere &
 velut epulis excipere. Ingenia enim tyrannorum, ebria illa
 quidem, tamen interdum etiam eiusmodi vocem audire
 gestiunt. Progreffus autem de tentorio, hymnum canebat
 Amphitrites ac Neptuni, & carmen non magnum Meli-
 certae & Leucotheae. Cum vero castellum illi aureum por-
 rexisset praefes Graeciae, ad fossam accessit inter plausus
 atque cantus, humoque ter, puto, percussa, hortatusque
 eos, quibus cura operis permissa erat, ut studiose illud ag-
 grederentur, Corinthum rediit, omnes a se Herculis su-
 peratos labores, existimans. Atque ergastulorum vincti fa-
 xosa & difficilia elaborabant, terrena autem ac plana exer-

4 γεώδη τε καὶ ἐπίπεδα. Ἐβδόμην δὲ που καὶ πέμπτην
 ἡμέραν προσεζευγμένων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ, κατέβη τις
 ἐκ Κορίνθου λόγος οὕτω σαφής, ὥς δὴ τοῦ Νέρωνος
 μετεγνωκότος τὴν τομὴν. ἔφασαν δὲ τοὺς Αἰγυπτίους
 γεωμετροῦντας τῆς ἐκατέρας θαλάττης τὰς φύσεις,
 οὐκ ἰσοπέδοις αὐταῖς συντυχεῖν, ἀλλ' ὑψηλοτέραι ἡγου-
 μένους τὴν ἐκ τοῦ Λεχαιίου περὶ τῇ Αἰγίνῃ δεδοικέναι.
 πελάγους γὰρ τοσούτου νήσω ἐπιχυθέντος, καὶ ὑπο-
 βρύχιον ἀπενεχθῆναι τὴν Αἶγιναν. Νέρωνα δὲ τῆς μὲν
 τοῦ Ἰσθμοῦ τομῆς οὐδ' ἂν Θαλῆς μετέστησεν ὁ σοφώ-
 τατός τε καὶ Φυσικώτατος. τοῦ γὰρ τεμεῖν αὐτὸν ἦρα
 5 μᾶλλον, ἢ τοῦ δημοσία ἄδειν. Ἡ δὲ τῶν Ἑσπερίων
 ἔθνων κίνησις, καὶ ὀξύτατος, ὥς τῶν ἐκείνης νῦν ἀπτό-
 μενος, ὄνομα δὲ αὐτῷ Βίνδαξ, ἀπήγαγεν Ἑλλάδος τε
 καὶ Ἰσθμοῦ. Νέρωνα, ψυχρῶς γεωμετρήσαντα. τὰς
 γὰρ θαλάσσας ἰσογαίους τε καὶ ἰσοπέδους οἶδα. Φασὶ

citus. Septimo vel quinto adeo die, cum Isthmo velut af-
 fixi haereremus, ingruit aliquis e Corintho nondum ta-
 men certus rumor, de mutato a Nerone abscindendi con-
 silio. Dicebant autem, Aegyptios, dimenso utriusque ma-
 ris fastigio, non eiusdem illa libramenti deprehendisse, sed
 altius arbitrari illud, quod ex Lechaeo *sinu allabitur*, atque
 Aeginae proinde metuere, ne, tanto mari ad insulam illam
 appellente, plane submersa Aegina auferatur. Verum Ne-
 ronem quidem a secando Isthmo neque Thales ille sapien-
 tissimus, & consultissimus naturae, demovisset: magis enim
 secare illum iam cupiebat, quam *ipsum* publice canere. At
 Occidentis populorum motus, & acerrimus ille *vir*, qui
 rempublicam ibi capeffiverat, nomen ei Vindex, a Grae-
 cia & Isthmo abduxit Neronem, frigida quaedam de Geo-
 metria causantem: maria enim pari undique fastigio libra-

δ' αὐτῶ καὶ τὰ ὑπὸ τῆς Ῥώμης ὀλισθαίνειν ἤδη, καὶ ὑποδιδόναι· τοῦτ' καὶ αὐτοὶ χθές ἠκούσατε τοῦ προπταίσαντος χιλιάρχου.

MEN. Ἡ Φωνὴ δέ, Μουσώνιε, δι' ἣν μουσομανεῖ, 6 καὶ τῶν Ὀλυμπιάδων τε καὶ Πυθιάδων ἔρα, πῶς ἔχει τῷ τυράννῳ; τῶν γὰρ Λήμνῳ προσπλεόντων αἱ μὲν εἰσάμαζον, οἱ δὲ κατεγέλων.

ΜΟΥΣ. Ἀλλ' ἐκεῖνός γε, ὦ Μενέκρατες, οὔτε θαυμασίως ἔχει τοῦ Φθέγματος, οὔτ' αὖ γελοίως· ἡ γὰρ φύσις αὐτὸν ἀμέμπτως τε καὶ μέσως ἤρμωνε. Φέγγεται δὲ κοῖλον μὲν φύσει, καὶ βαρὺ, ἐγκειμένης αὐτῷ τῆς Φάρυγγος· μέλη δ' οὕτω κατεσκευασμένα βομβεῖ πως. οἱ δὲ γε τόνοι τῶν Φθόγγων ἐπιλαίνουσι τοῦτον, ἐπεὶ μὴ θάρρει αὐτῷ· χρωμάτων δὲ Φιλανθρωπία, καὶ μελοποιία, εὐαγῶγῳ μὲν δὴ, καὶ κιθαρωδίᾳ εὐ-

ta novi. Aiunt autem illi, etiam ipsas suburbanas regiones iam labare, & cedere. Hoc ipsi quoque heri audistis e tribuno, qui huc appulit.

Men. Sed vox, o Musōni, propter quam ita furiose Musicus est, & Olympiadum Pythiadumque amore flagrat, quomodo habet tyranno? eorum enim, qui annum apulerunt, admirati quidam sunt, alii deridere.

Mus. Verum iste, Menecrates, neque admirabilis est, quantum ad vocem, neque ridiculus. Natura enim illum sine reprehensione & mediocriter instruxit: Cavum autem quiddam & grave praeter naturam sonat, depresso ad interiora gutture. Cantica vero ita paratus quodammodo stridit ac strepit. Interim toni vocum musicarum mitigant illum, tolerabilioremque faciunt, cum sibi non confidit, colorum musicorum humanitate, & modulatione flexibili sane, & bene composito ad citharam cantu, & quod, ubi

σταλεῖ, καὶ οὗ καιρὸς βαδίσαι, καὶ στήναι, καὶ μετα-
στῆναι, καὶ τὸ νεῦμα ἑξομοιωῖσαι τοῖς μέλεσιν, αἰσχύ-
νην ἔχοντος μόνου τοῦ βασιλέα δοκεῖν ἀκριβοῦν τὰυτα.

- 7 Εἰ δὲ μιμοῖτο τοὺς κρείττους, Φεῦ γέλωτος, ὡς πολλὺς
τῶν θεωμένων ἐκπίπτει, καίτοι μυρίαν φόβων ἐπηρη-
μένων, εἴ τις ἐπ' αὐτῷ γελῶν εἴη. νεύει μὲν γὰρ, τοῦ
μετρίου πλέον ξυνάγων τὸ πνεῦμα, ἐπ' ἄκρων δίστα-
ται τῶν ποδῶν ἀνακλώμενος, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ.
Φύσει δ' ἐρυθρὸς ὢν, ἐρυθρεῖ μάλλον, ἐμπιπταμένου
αὐτῷ τοῦ προσώπου· τὸ δὲ πνεῦμα ὀλίγον, καὶ οὐκ
ἀποχρῶν που δῆ.

- 8 MEN. Οἱ δ' ἐν ἀγῶνι πρὸς αὐτὸν πᾶς ὑφίενται, ὦ
Μουσῶνιε; τέχνη γὰρ που χαρίζονται.

ΜΟΥΣ. Τέχνη μὲν, ὥσπερ οἱ ὑποπαλαιόντες· ἀλλ'
ἐνθυμήθητι, ὦ Μενέκρατες, τὸν τῆς τραγωδίας ὑποκρι-

tempus est, ingreditur, & stat, & transfert se, & quod nu-
tum accommodat cantibus: qua in re illud solum turpi-
tudinem habet, quod Imperator videtur studiose ac subti-
liter ista tractare. Quoties vero imitatur superos, vah ri-
sum! quam multus excidit spectatōribus, licet sexcenti ter-
rores impendeant, si quis illum derideat. Nurat enim, su-
pra modum collecto spiritu, summis pedum divaricatorum
digitis insistit, retrosum inflexus, ut qui rotae *alligati*
sunt. Cumque natura sit rubicundus, magis etiam incensa
illi facie rubescit. Spiritus illi exilis, neque usquam sane
sufficiens.

Men. Qui vero contra illum certant, quomodo se sub-
mittunt, Musoni? Nempe arti hoc forte gratificantur?

Mus. Arti illi quidem, ut qui in lucta concedunt. Sed
tu cogita, Menecrates, tragicum actorem, qui in Isthmo

τὴν, ὡς Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν. ἴσοι γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ τὰς τέχνας, ἣν ἐπιτείνωσιν οἱ τεχνάζοντες. •

MEN. Καὶ τί τοῦτο, Μουσώνιε; σφόδρα γὰρ ἀνέκοος τοῦ λόγου.

ΜΟΥΣ. Ἀκούε δὴ λόγου ἀτόπου μὲν, ἐν ὀφθαλμοῖς δὲ Ἑλλήνων πεπραγμένου. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμου κει- 9 μένου, μήτε κωμωδίαν ἀγωνίζεσθαι, μήτε τραγωδίαν, ἐδόκει Νέρων τραγωδοῦς νικᾶν. καὶ παρῆλθον εἰς τὴν ἀγωνίαν ταύτην, πλείους μὲν ὁδ' Ἠπειρώτης, ἀριστα- 10 Φωνῆς ἔχων, εὐδοκιμῶν δ' ἐπ' αὐτῇ, καὶ θαυμαζόμενος, λαμπρότερα τοῦ εἰωθότος ἐπλάττετο καὶ τοῦ στεφάνου ἔρᾶν, καὶ μὴδ' ἀνῆσειν πρότερον ἢ δέκα τάλαντα δοῦναι οἱ Νέρωνα ὑπὲρ τῆς νίκης. ὁ δ' ἠγρίαινέ τε, καὶ μανικῶς εἶχε καὶ γὰρ δὴ καὶ ἠκροᾶτο ὑπὸ τῇ σκηνῇ, ἐπ' αὐτῷ δὴ τ' ἀγῶνι. βωόντων δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῷ Ἠπειρώτῃ, πέμπει τὸν γραμματέα, κελεύων

νικῶν ὁδ' Ἠπειρώτης
ἀριστα Φωνῆς
81.

perit. Aequalia enim pericula etiam circa artes, si intendant se artifices.

Men. Et quid hoc, Musoni? plane enim nihil ea de re audiui.

Mus. Audi igitur rem incredibilem illam quidem, sed in oculis Graeciae factam. Cum lex esset ludis Isthmiis, ne Comoedia certaretur, neque Tragoedia, visum est Nero-
ni, Tragoedos vincere: cumque venirent ad illud certamen plures alii, tum Epirotes, voce optima praeditus, qui eo nomine in fama atque admiratione hominum esset, clarius etiam, quam solebat alias, finge-
bat se & coronae amore captum, neque concessurum prius, quam decem sibi talenta Nero pro victoria dedisset. At hic exasperari & furere. Etenim in tabernaculo etiam audiebatur sub ipsum tempus certaminis. Clamore autem laudantibus Epiroten Graecis, scribam mittit, sub-
mittere hunc sibi vocem iu-

ὑφείναι αὐτῷ τοῦτον· αὐτοῦ δὲ ὑπεραίροντες τὸ Φέγμα, καὶ δημοτικῶς ἐρίζοντες, εἰσπέμπει Νέρων· ἐπ' ὀκριβάντων τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτάς, οἷον προσήκοντάς τε τῷ πράγματι. καὶ γὰρ δὴ καὶ δέλτους ἐλεφαντίνους καὶ διθύρους προβεβλημένοι αὐτὰς ὥς περ ἐγχειρίδια, καὶ τὸν Ἠπειρώτην ἀναστήσαντες πρὸς τὸν ἀγχοῦ κίονα, κατέαξαν αὐτοῦ τὴν Φάρυγγα, παίοντες ὀρθαῖς ταῖς δέλτοις.

ΙΟ ΜΕΝ. Τραγωδίαν δὲ ἐνίκα, Μουσώνιε, μιὰρὸν οὐτῷ πάθος ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν Ἑλλήνων ἐργασάμενος;

ΜΟΥΣ. Παιδιά ταῦτα νεανία τῷ μητροκτονήσαντι· εἰ δὲ τραγωδίας ὑποκριτὴν ἀπέκτεινεν· ἐκτεμὼν αὐτοῦ τὸ Φέγμα, τί χρὴ θαυμάζειν; καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυθικὸν στόμιον, παρ' οὗ αἱ ὀμφαὶ ἐπέπνεον, ἀποφράττειν ὥρμησεν, ὥς μὴδὲ τῶν Ἀπόλλωνι Φωνῇ εἴη· καίτοι τοῦ Πυθίου καταλέξαντος αὐτὸν εἰς τοὺς Ὀρέστας τε καὶ Ἀλκμαίωνας, οἷς τὸ μητροκτονῆσαι, καὶ

bens. Illo vero magis etiam tollente vocem, & populariter contendente, immittit Nero in pulpita suos histriones, tanquam qui negotio huic apti essent. Hi ergo, qui pugillares eburneos bipatentes pugionum instar protendebant, erecti ad proximam columnam Epirotæ guttur directis illis tabellis ferientes elidunt.

Men. Tragoediam vero vicit, Musoni, tam impuro facinore in oculis Græciæ perpetrando?

Mus. Lusus iste iuveni, interfectori suæ matris. Si vero Tragicum histrionem, exstirpanda illius voce, interemit, quid mirandum est? qui etiam Pythicum ostium, e quo divina adspirabantur oracula, obturandi impetum ceperit, ut neque sua Apollini vox porro esset: Pythio licet annumerante illum inter Orestas & Alcmaeones, quibus matrum peracta ab ipsis caedes etiam gloriæ quoddam ge-

λόγον τινα εὐκλείας ἔδωκεν, ἐπειδὴ πατράσιν ἐτιμώρησαν. ὁ δὲ μηδαμῶς εἰπεῖν ἔχων ὅτῳ ἐτιμώρησεν, ὑβρίσθαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ᾤετο, πρᾶύτερα τῶν ἀληθῶν ἀκούων. Ἀλλὰ μεταξύ λόγων, τίς ἤ προσιοῦσα ναῦς; ἡ ὡς ἐπάγειν τι ἀγαθὸν ἔοικεν. ἔστεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλὰς, ὥσπερ χορὸς εὐφημος, καὶ τις ἐκ πῶρας προτείνει τὴν χεῖρα, παρακελευόμενος ἡμῖν θάρρειν τε, καὶ χαίρειν, βοᾷ τε, εἰ μὴ παρακούω, Νέρωνα αἰχέσθαι.

MEN. Βοᾷ γὰρ, Μουσῶνιε, καὶ σαφέστερόν γε, ἔσω τῆς γῆς ἀπτεται.

ΜΟΥΣ. Εὖγε, ὦ Θεοί.

MEN. Ἀλλὰ μὴ ἐπευχώμεθα· ἐπὶ γὰρ τοῖς κειμένοις οὐ φασὶ δεῖν.

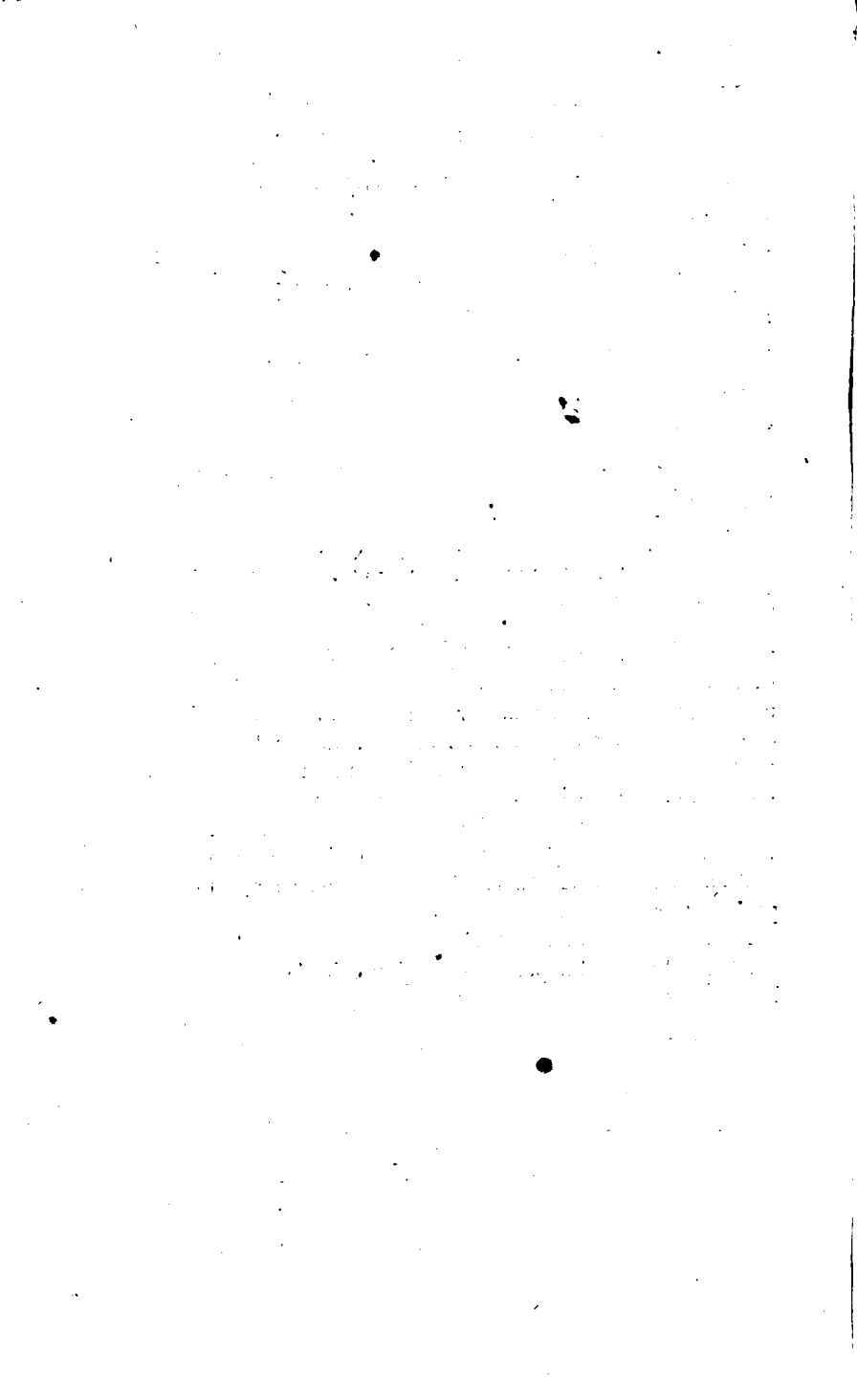
nus peperit, cum patres sic ulciscerentur. At hic cum dicere non posset, quem ultus esset, contumelia se affectum a Deo putabat, cum tamen mitiora veris audiret. Sed dum loquimur, quanam navis accedit? ut illa bonum quiddam videretur advehere! Coronati enim sunt capitibus, tanquam chorus boni ominis. Atque de prora aliquis protendit manum, bono nos animo esse iubens & gaudere: clamat autem, nisi quid me fallunt aures, periisse Neronem.

Men. Enimvero sic clamat, Μυφονί, & disertius, quo propius terram venit.

Muf. Bonum factum, ο Δίι!

Men. Sed ne quid imprecemur: negant enim hoc decere in defunctis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

1911 1912 1913 1914 1915

1916

1917 1918 1919 1920 1921

VARIAE LECTIONES

IN SATURNALIA.

Pag. 1. l. 2. IEP.) Personar. nomina aderant in l. B. 1. Fl. Ald. H. S. Omissa in P. Pag. 2. l. 4. Αὐτὸν) Recepi ex Fl. l. V. 2. & L. Αὐτῶν Ald. P. &c. male. l. 6. Αὐτῶν) Ex emend. Solan. Αὐτὸν edd. l. 11. Ἑπτὰ) τῶν ἑπτὰ Coll. male. Pag. 4. l. 4. Σοὶ) Sic L. H. P. S. Amst. Σὺ Fl. l. Ald. V. 2. Fr. l. 6. Ἐπινεύσει) Sic in omnibus. Ἐπινεύσῃ Ienē. l. 9. Ἄμα) Et hoc omnes obsidet. ἄσαι marg. l. coniicit. Pag. 6. l. 1. Ὑποβαλλομένη) ὑποβαλλομένη Fl. l. 16. Τὰς τι) Sic omnes. Pag. 7. l. 6. Ἀφίλετο) Male omisum in Fl. Pag. 8. l. 2. Εὐ ποιῶν) Sic Fl. B. 1. & 2. Εὐποιῶν iunctim cett. l. 14. Οἶος) Bene L. Fl. V. 2. S. Οἷς male Ald. l. Fr. B. 1. & 2. Pag. 9. l. 7. Παιδοτρίβας) Erasmus legit, adscriptum marg. A. 1 W. Et sic H. 1. Παιδοτρίβας cett. male. Pag. 11. l. 3. Ὁ οὐ) Ita Fl. l. Sed ὁ male omisere Fr. B. 1. Ald. H. P. S. Amst. Pag. 12. l. 1. Παλίμπασιδας) καλλιπασιδας male Fl. l. 8. Τῶν φίλων) Nihil varietatis invenio.

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 14. l. 3. Καρτερὸς) καρτερῶς male Fl. l. 5. Προσιρῆσαι) Sic dedi ex Fl. V. 2. Ald. B. 1. S. Προσιρῆσαι l. H. Fr. l. 8. Μονοχίτων) Sic V. 2. Μονοχιτιῶν cett. l. 9. Κρύος) Abest a Fl. l. 15. Προσεικάζειν) Sic omnes. Forf. προσπικάζειν. Marg. l. etiam πλησιάζειν adscriptit. Pag. 15. l. 14. Καὶ) Non habet l. Habent Fl. H. P. B. 1. &c. l. 15. Μάτην) Leg. οὐ μάτην. l. 17. Αὐτὸς) αὐτός edita misere. Forfan οὐτος in V. Sed quia nihil varietatis notavit Solan. accentum potius, quam literam, mutare sustinui. Reitz. Pag. 16. l. 3. Κυμβάλοις) τυμπάνοις Graev. l. 15. Ἑορτῇ) ἑορτῇ γενέσθαι Fl. l. 16. col. 1. Βάκχοι) βάκχος edita. Sed quis non videt, id ad Luciani textum accommodandum? Reitz. Pag. 18. l. 11. Ἐπαχθεῖς) Bene Fl. B. 1. & 2. P. Ἀπαχθεῖς male Ald. l. H. V. 2. Fr. S. ead. Μηδέν) μηδὲ male Fl. Pag. 19. l. 11. Lucian. Vol. IX.

Ἡ, ἦ) Deest posterius ἦ in *Fl.* Adeest recte in cett. In αὐ-
 του autem conspirant omnes. *Pag.* 20. *l.* 11. Προνομήν) προ-
 νομίαν *Pell.* *Pag.* 21. *l.* 1. Παραπεμπέτωσαν) παραπεμπέ-
 σθωσαν *Fl.* *l.* 8. Πάντες) Sic edd. omnes. Πένντες *Gron.*
l. 10. Συμπόσιον) *Fl.* punctum ponit post συμπ. *l.* 11. Ἐξ-
 έστω &c.) Varie haec & seqq. interpunguntur. Vid. nott.
l. 12. Καί) Omittit *Fl.* *l.* 13. Πεττευέτωσαν) πεττευέσθωσαν
Fl. ead. Ἐπὶ καρύων) An καρύοις; ut μοχ' ἐπ' ἀργυρίῳ;
Pag. 22. *l.* 4. Οὐτε λιμὸς) Omissa haec duo in *Fl.*

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 23. *l.* 13. Ὡς δὲ) Sic *Fl.* *Ald.* *I. H. B.* 1. *P.* Ὡς καὶ
S. ead. Ἡ) Ita, ut Ienius voluit, est in *Fl.* *L.* & *Coll.* at
 reliquae ἦ habebant. *l.* 14. Μύρμηξ ἦ) In edd. haec ad ver-
 ba ὡς δὲ νῦν ἔχμεν relata legebantur, quod tamen & sic
 in *V.* fuisse suspicor, cum varietatem non annotarit No-
 ster. *Reitz.* *Pag.* 24. *l.* 3. Οἶον) Sic *Fl.* *Ald.* *Fr. B.* 1. & 2.
H. P. S. Οἶοί εἰσιν *I.* & *V.* 2. *l.* 7. Ἐμβάτας) Edd. com-
 ma ante h. v. habent, quod sustulit Solan. Sed innumera &
 ego sustuli, quod ubique monere, supervacuum. *Pag.* 25.
l. 4. Τούτου) τούτων *P.* At prius recte *Fl.* *I.* ac cett. *l.* 8.
 Τουν) Nihil variet. inveniri addidit Solan. *l.* 13. Οὐ) Omittit
 negationem *Fl.* *l.* 16. Τὸ πρᾶγμα) Noh agnoscit *S.* *Pag.* 26.
l. 11. Ἡμῶν πάντων) Sic omnes. *l.* 17. col. 2. Ἡ) Emendatio
 Solani pro vulgato καί, quam secutus sum, etsi non addit,
 unde habeat. *Reitz.* *l.* 18. col. 1. Χοίνικα) σχιέσκη edita ridi-
 cule. *l.* 20. col. 2. Ἀνδρῶν) Sic etiam *V.* *Pag.* 27. *l.* 7. Ἐπι-
 βάλομεν) ἐπιβάλλομεν *Schol.* At vulgatum tenet *Fl.* *Fr.* *I.*
P. & *Coll.* cum cett. *l.* 13. Ἡμῶν) Recte sic *Fl.* *P.* & *L.*
 Ἡμῶν male *I. H. Ald. V.* 2. *Fr. B.* 1. *S.* *l.* 17. Παραμείβεσθαι
 τῇ λοπάδι παραμείβεσθαι editum ante. Delevit prio-
 ra Solan. ead. Ἐπιβάλομεν) Ita dedit Solan. (pro vulgato
 ἐπιβάλλομεν) adscripsitque: sic etiam *C.* Locus est ex ali-
 quo scriptore desumptus. *Pag.* 28. *l.* 2. Ὑπὸ) Recte edd. Ἀπὸ
Schol. *l.* 10. Παρεισπισσοῦσαι) Sic & *Fl.* cum *I. P.* &c.
l. 11. Ἀλλάντα) Lege ἀλλᾶντα. *Schol.* ἀλλαντα. *l.* 17. col. 1.
 Καὶ ἡδέος) Haec verba in edd. omissa, inserta ex *V.* *l.* 18.
 col. 2. Ἐντέρου) Restitutum ex *Cod.* Vulgarum ἑτερον ἐσκει-
 ασμένον, misere. *Reitz.* *Pag.* 29. *l.* 2. Ἀναπταμένας) ἀνεπτα-
 μένας *Fl.* ead. Ταύτας) Bene *P. H. Fl. I.* &c. Ταῦται male
S. *l.* 11. Ὑποῤῥεύσης) Ex emend. Solani, Ἐπιῤῥεύσης edd.

hac priores. *l. 12. Οἶοι*) Sic iam omnes. Cum ante c. 19 οἶον εἰσιν haberent. *l. 14. Ἐκκεντοῦν*) ἐκκεντοῦντα *Fl. Pag. 30. l. 13. Εἰς ὧν*) Non agnoscit *Fl. l. 17. Ἀ φῆς*) ἀφῆς *Fl. Pag. 31. l. 3. Τῶν δειπνῶν*) τοῦ δειπνοῦ *Fl. l. 7. Ἐχῶσι λέγειν*) ἔχουν λέγουσιν *Fl. Pag. 32. l. 1. Φθειρίζῃσιν*) Nihil mut. edd. Φθειρίζῃσιν. *Cod. Graev. l. 6. Ἐπείτοι*) ἐπεὶ τί *Fl. l. 8. Αὐτὰ*) αὐτὸν *Fl. l. 12. Εὖ ποιῶν*) Sic iam discretim omnes. *l. 16. Ἰσως*) Ita habere omnes, adscripsit Solan. *l. 18. col. 1. Ἐποτνιῶ*) ποτνιῶ edita. Mutavit Solan. *Pag. 33. l. 8. Συνεξελέξαντο*) συνεξελλέξαντο edd. priores male. *l. 14. Συγκακκαττυμέναι*) Ex emend. Solani. Nam συγκακομμένοι omni. antea male. *Pag. 35. l. 1. Τιμᾶς*) Bene *Fl.* ut Ienf. voluit. *Cett. ἡμᾶς. l. 5. Χρησώνται*) Sic *Fl. Fr. P. &c.* Χρήσονται *l. 7. Ἀξιῶν*) Edd. Ἀξιῶν Solanus. *l. 23. ΤΟΙΣ*) Omisit *Fl. Pag. 36. l. 3. Μηδ' ὅλως*) Sic *P. S. Μηδ' ὁλως. l. Ald. Fl. Fr. H. B. Pag. 38. l. 5. Ἰσοδιαίτης*) Sic edd. Ἰσοδιαίτηκῆς Solan. Ἰσοδαίτης *Gesn. l. 8. Τιμήσωσι*) τιμήσουσι καὶ φιλήσουσι *Fl. Pag. 39. l. 2. Διαβαστάσαντες*) Bene sic *Fl. P. S. (B. 4.) Διαβαστάντες* male *l. Ald. H. &c. Pag. 40. l. 8. Ἐπιδειξάσθε*) ἐπιδείξετε *Fl. l. 13. Μὴ δὲ*) Ita edd. vet. Μηδὲ recentiores. *ead. Γένοντα*) γέννται *Fl. Pag. 41. l. 1. Ὀπτόμενοι*) Bene *l. P. Ὀπτόμενοι H. male. l. 3. Ψύτται*) ψύτται *Ald. H. Fr. P. &c. Ψήτται. l. & V. 2. Ψύττα Fl. & Schok. l. 12. col. 2. Ψύττα*) Sic edita & *V. l. 14. col. 1. Γόνδης*) Ita clare legebatur in Scholiaste nostro. Etymologici magni auctor habet Ἰόνδην. *Cler. Pag. 42. l. 10. Ἰσοδιαίτητας*) Ex emend. Solani. Ἰσοδιαίτην *G. Ἰσοδιαίτοι* edd. omnes. *l. 11. Συνδιαίτητην*) Sic iam bene *Amst. S. G. Συνδιαίτην* cett. *ead. Αὐτῶν*) Sic *P. H. B. 1. Fr. Αὐτὸν. l. Fl. Ald. S. l. 12. Ὀλίγων*) ὀλίγον *S. l. 17. Πάντα εὐθύς*) Recte huc retulit hoc Schol. Solanus, cum ante ad Ὀργὴν καὶ μῖσος referretur. *Reitz. Pag. 43. l. 4. Αὐτὸν*) αὐτῶν *V. 2. fol. l. 15. λαμπρότερον*) λαμπρότερον. *C. ut Schol. 14 Ἐταίρ. Δ. Solan. Scribe λαμπρότερον. Weist. Pag. 44. l. 4. Συνθοῖντο*) συνθεῖντα *Fl. (& S.) l. 6. Ἐργάσασθαι*) Sic *Fl. Ἐργάσασθαι* cett.

IN CONVIVIVM SEU LAPITHAS.

Pag. 45. l. 5. Φιλοσόφους λόγους) λόγους φιλοσόφους *B. Cod. sive O. ead. Σμικρὰν*) Sic edd. Μικρὰν *B. l. 7. Τραυμάτων*) πραγμάτων male *B. l. 12. col. 1. Ἀφωμοιότητας*) In *C. κεθε*, ex quo & sequentia restituta, cum in *V. legeretur*

male, ἢ φ' ὁμοίῳ γὰρ τῷ πολέμῳ τοῖς ἐπὶ τοῦ γάμων. *Reitz. ibid.* l. 14. Τετελεσμένοις) γεγενημένοις. C. l. 18. col. 2. Κατὰ) καὶ Κενταύροι, omisso πόλεμος, edita, quibus Solanus ita adscripserat: Deest in impress. πόλεμος. Posterior huius Scholii pars in C. non existat suo loco; sed in fine reperitur; unde & ex V. ultima in impr. manca restitutum. *Pag.* 46. l. 4. Σχεδὸν) Deest in B. l. 12. Παραγένοιτο) παρεγένετο B. l. 15. Φθάνοις) φθόνοις B. *Pag.* 47. l. 1. Ἐμπαρόνησαν) Sic dedit Solanus. Ἐπαρόνησαν edd. & B. l. 5. Διηγούμενους) διηγούμενοις marg. A. l. 1. l. 11. Ἐχει) ἔχειν B. l. 20. col. 1. Ἐστιάσει) ἐστιάσει male edita; & mox διηγοῦν, pro quo διηγοῦ ex V. dedit Solan. *Pag.* 48. l. 2. Τὴν) Ὀmittit B. l. 5. Ἀκριβῶς) ὡς ἀκριβῶς οἶδα B. ead. Γινώσκων) Sic B. l. B. 1. *Ald. H. Fr. S.* Γινώσκων *Fl.* Γινώσκοντα *P. B.* 2. l. 10. Ἐξεῖς) Restitui ex *Fl.* pro ἤξεῖς, quod erat in cert. & B. l. 15. col. 1. Ἀλλήλοις) Non agnoscunt C. *Pag.* 49. l. 4. Φθάσεις) φθάσῃ *Fl.* l. 5. Δεήσῃ) Et sic cert. cum *Fl.* l. 16. col. 2. Σχοίσις) σχοίσις V. neutrum recte; nam debuit dicere ποιοίσις. *Solan.* *Pag.* 50. l. 1. Πλουσίῳ τῷ) πλουσίῳ τε τῷ B. l. 3. Τὸ πλουτεῖν) τοῦ πλουτεῖν B. sed vulgatum verum est. l. 4. ὦ) οὖν ᾧ *Fl.* l. 7. Ὁ ἀπὲ) Artic. ὀmittit B. l. 9. Τοῦ Ἀρισταίν.) Articulum ὀmittit B. l. 16. Παρεκέκληντο) παρεκέκληντο male B. l. 17. col. 2. Κοτίδα) πολίδα ante editum prave. l. 18. col. 1. Σκολιώτατον) Ita Solan. correxit, pro vulgato σκολιώτερον. Obtemperavi, quia est melius, & mutatio exigua; licet haud addat, unde id hauserit. *Reitz. ibid.* l. 20. Ἐπεκλήθη) Ita V. recte. Ἐπεκλήθεν male edita. *Solan.* *Pag.* 51. l. 3. Συνεσιτιάτο) συνεσιτιάται male B. l. 14. Τὸ ἀντίθυρον) Sic B. Cod. Τὸν ἀντίθυρον edd. l. 18. col. 2. Οἶμαι) Hoc οἶμαι adiecit Solanus, non addens unde. *Pag.* 52. l. 8. Σαι) Deest in *Fl.* l. 11. Ἰερεῖ γε ὄντι) Defunt in B. l. 12. Πάνν) Et hoc omisit B. *Pag.* 53. l. 1. Ὁ Ζήνων) Iam artic. habet B. quem edd. omiserant. l. 5. Τῶν πλείστων ἀνδρῶν) ἀνδρῶν τῶν πλείστων B. *Pag.* 54. l. 5. Αὐτόν;) ἑαυτὸν B. l. 8. Ἐπεισέπεσεν) Sic omnes. l. 9. Κοινὸν) κοινὸν B. l. 20. col. 1. Παρεισέφερε) Lege παρεισέφησε. *Solan.* *Pag.* 55. l. 4. Ἐδεδοίκεσαι) Ita O. & *Fl.* Ἐδεδοίκαισαν edd. cert. ead. Ἀτεχνῶς) Nihil mut. *Fl.* l. P. &c. Forc. ἀγαθὸν marg. l. Sed nihil est opus. l. 5. Κυνικῶν) Κυνῶν B. l. 8. Καθίξασθαι) καθίξασθαι B. hic & mox iterum. ead. Παρὰ) παρ' B. l. 11. Ὑμῖς) Bene B. *Fl.* *Fr.* *P.* *H.* Ὑμῖς *I.* ead. Ὑπτιοι) Deest in *Fl.* l. 12. Ἐστιᾶσθε) Bene sic *Fl.* *Fr.* *P.* &c. Ἐστιᾶσθαι male

*I. & V. 2. l. 14. Κάμοιμι) γάμοιμι male B. l. 15. col. 1. Ὑπο-
 γογγύζοντες) Misere antea edebatur ὑπογογγίζοντες. l. 16.
 col. 2. Κρακτικὸν) Sic edita recte. Κρακτικὴ V. ead. *Ο) ὃν
 antea lectum. Mutavit Solan. Pag. 56. l. 10. Ἰσα) ἴσαν B.
 male. l. 13. Ἀναδοῦναι) Restitui ex B. & Coll. Δοῦναι edd.
 Pag. 57. l. 3. Ὑπὸ) ἀπὸ B. frustra. l. 4. Περιεσοβεῖτο) περι-
 εσοβοῦτο Th. Mag. in ἀποσοβῶ. Ἐπεσοβεῖτο Coll. In vulgato
 conspirant edd. & B. l. 6. Εἰσεκεκρίστω) ἐσκεκρίστω B.
 l. 9. Γλαφρώτατον) γλαφρώτερον B. & Coll. l. 10. *Ο, τι)
 ὅτι edd. male. l. 14. Συνανέδωκε) συνέδωκε B. l. 16. col. 2.
 Τούτων) Omissum in editis. Addidi ex V. C. & G. Solanus.
 Pag. 58. l. 1. Θλιβόμενον) θλιβόμενος B. l. 12. Ὁρεσκόμων —
 ἰπποκόμων) ὄρεσκόμων — ἰπποκόμων B. l. 14. Διαφοιτήσαν)
 Ita edd. omnes, & sic B. etiam, teste Solan. Διαφοιτῆσαι
 P. l. 15. Ἀλλὰ μὴ) ἀλλὰ μὴν P. sola. Pag. 59. l. 1. Ἐππώ-
 κει) ἐπεπτώκει B. l. 6. Προῦπινον) προῦπιον Fl. ead. Ἐπὶ)
 ἀπὸ B. l. 7. Ἦν μὴ λάβῃ) εἰ μὴ λάβῃ B. l. 9. Ἄτρεπτος)
 ἄτρεστος B. l. 15. Εἰσεκεκρίστω) ἐσκεκρίστω B. l. 18. col. 2.
 Μεγάλου) In impressis omissum, inserui ex V. & G. Reitz.
 l. 21. col. 1. Τοῦδε) Reliqua non erant in Scholio C. Sed in
 Exc. & V. habentur. Solan. Pag. 60. l. 4. Αὐτοῦ) Nil mur.
 edd. nec B. Pag. 61. l. 2. Γε) Non habet B. l. 3. Τis ἐξυρη-
 μένος) τις φέρων ἐξυρημένος B. l. 12. Εὐδοκιμοῦντι) εὐδαιμο-
 νούντι B. l. 19. col. 1. Κατὰ παράλληλὸν θέσειν) καταπαράλ-
 ληλος θέσις edita. Correxuit Solan. l. 21. col. 2. Νανώδη) Ad-
 didi ex C. Lacuna enim erat. in V. Solan. Pag. 62. l. 1. Σα-
 τυρίων) ὁ Σατυρίων B. Pag. 63. l. 5. Ἐπιρρίλαι) Sic edd. &
 B. Ἀπορρίλαι Graev. l. 7. Ἀσφαλέστρον) ἀσφαλέστρος B.
 l. 9. Θυρίον) Εκ Fl. & L. recepi. Θηρίον cett. l. 15. Γεγενη-
 μένοις) Sic Fr. Γεγενημένος cett. l. 17. col. 2. Μετὰ στενώ-
 σεως) Ita recte C. Μεταστένωσε κατακλίνας Exc. G. Μετα-
 στενώσας, κατακλίσας ex V. dederat Cler. Pag. 64. l. 2.
 Ἐπήκουσεν) ἐπήκουον B. l. 4. Ἀνεγίνωσκεν) ἀνεγίνωσκεν B.
 l. 7. Τοιοῦτον) τοιοῦτο B. Sed vulgatum Ἀττικώτερον, saepe
 vidimus. l. 13. Οὐδὲ πώποτε) οὐδέποτε B. Pag. 65. l. 2. Μό-
 νος) μόνον Fl. l. 3. Ἐν γειτόνων) ἐγγειτόνων B. l. 6. Ἀ παρ'
 ἄλλοις ἀφθότως ἀπολαύω) Sic omnes edd. & Cod. B. l. 14.
 Καὶ ἡ Ἀδραστ.) Non adest καὶ in B. Pag. 66. l. 2. Εἶπα
 τί, κερ.) Edd. priores εἶπω, τί κερ. l. 6. Ὑστερον) Omittit
 B. l. 7. Πράγματι) Sic edd. Πράγμασι Solan. in marg. l.
 corrigit; nam πραγμ. per compendium B. l. 8. Πρσσηγύ-
 ρευκα) πρόσσηγύρευσα B. ead. Ἐπὶ τῆς οἰκίας) ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ*

B. l. 10. Τὸ) Recte *Fr. P. H.* &c. Τῷ male *I.* Καὶ τῷ non melius *V.* 2. l. 12. Παρέλαβεν) παρελλα. per compend. B. l. 21. col. 2. Οἶον Ἑράκλειον οὐ) Sic *V.* Quid sibi velit, nescio. *Solan.* Pag. 67. l. 3. Πελοπίης) Sic edd. Πελοπίας B. & Schol. Aristophan. l. 4. Ἐν ἀντιπέρθοις) ἐναντι πορθοίς B. l. 6. Γυαίς) Sic plurimae cum B. recte. Γυαίς *P.* l. 13. Παιδαγωγῶ) Recte pleraeq. Παιδαγωγῶ *I.* male. l. 14. Αὐτοῦ) Omittit B. Pag. 68. l. 3. Ἀποσπάσας) περισπάσας Coll. & B. l. 7. Δόξωμεν) δόξω per compend. B. l. 12. ἠδ' εἰσαν) Ex B. recepi pro vulgato ἠδ' εἰσαν. l. 17. col. 1. Αἰσχροῖς αἰτ.) Vide Schol. sequens, ubi C. melius referunt ad ἀποσπάσας. *Solan.* Pag. 69. l. 3. Ἀναγιγνώσκων) ἀναγιγνώσκων B. & Fl. l. 11. Καὶ) Omittit O. Pag. 70. l. 4. Πλεῖστοι) πλοῖστοι male *I.* l. 5. Αἱ) Sine artic. O. ead. Πρεσβυτικαὶ) πρεσβευτικαὶ Fl. & marg. *A. i W.* l. 6. Ἐτοιμακλῆς) Bene edd. & B. Ἐτοιμακλεῖς *I.* l. 8. Ἠκηκίδει) ἠκηκίδει Fl. l. 10. Καλυδονίου) Bene *I. P. S.* aliaeque cum B. Καλυδονίου media brevi *H. Fr. l.* 18. col. 2. Ὀργισθῆσαν) Edita ὀργισθῆσαν. Emendarat *Solanus.* ibid. l. 19. Θεοῖ) Θεοὶ *V.* Sed in impress. recte mutatum est. *Solanus.* At in iis Θεοὶ legebatur: ego accentu ad usum accommodato iam Θεοὶ reposui. *Reitz.* Pag. 71. l. 2. Ἠγεῖτο) ἡγεῖται B. l. 9. Δόσεις) δόσεις B. l. 10. Δημίῳ) δῆ B. Sed supra posita compendii nota, quam typothetae describere nequeunt. ead. Τοῦ μαθητῶ) καὶ τοῦ μαθ. B. l. 12. Τοιαῦτα) τὰ τοιαῦτα B. l. 13. Αὐτοῖς) Nil mutare edd. & B. addit *Solan.* Sed varietatem non desidero. Pag. 72. l. 2. Γένοιο) γενοίμην male B. l. 3. Ἀποδεδόσθαι) ἀποδόσθαι B. & Fl. ead. Κρίτωνι) κρίτων male B. l. 4. Γὰρ) Inferui ex Ox. aberat in edd. ead. Ὅπως) καὶ ὅπως edd. priores. l. 6. Ἀνάξιος) Sic omnes editi & B. Leg. ἀν' ἀξιος, vel ἄξιος. l. 7. Ἀπεξέτετο) Admissum ex Fl. Ὑπεξέτετο cett. l. 10. Τῇ ἀριστερᾷ) τοῦ ἀριστεροῦ B. l. 14. Διασταίωσιν) διασταίωσιν Fl. & marg. *A. i W.* l. 15. Ταῦτα ἐγίνετο) ταῦτ' ἐγίνετο B. l. 16. Κατ') πρὸς B. & Fl. Pag. 73. l. 2. Εἰ μὴ τις ἄρα καὶ) ἄρα abest a Fl. Non immerito, quia iam praecessit. l. 6. Ἀπάγει) ἀπάγει B. l. 8. Συνεχῆς) ἀτενῶς B. l. 13. Ἐγγράφει) Recte Cod. B. Fl. *Fr. P. H.* &c. Ἐγγράφη male *I.* l. 14. Ἐστιώμενοι) Sic *Fr. P. H. S.* Ἐστιώμενοι male *I.* Ἐστίαμενοι B. l. 19. col. 2. Ἀτενῆς) Invertendum hoc Schol. *Solanus* bene monet. Sed & praeterea συνεχῆς male editum ante, quod facile emendavi. *Reitz.* Pag. 74. l. 2. Εἶναι) Deest in B. l. 7. Εἰκάσειν) θαυμάσειν B. ead. Τῷ συμπαροῶ) Ατ-

ticulum ex O. inferui. Deerat in edd. *l.* 10. Σύνδειπνον) δειπνον *Fl.* ead. 'Επ' Ἰλίῳ) Sic esse in edd. & B. addit Solan. *l.* 13. Ἐξεργάσασθαι) ἐξεργάσεσθαι male B. *Pag.* 75. *l.* 1. Αὐτῶν) Bene sic B. 2. *Fr. H. P. S.* Αὐτὸν male *Fl.* & *I.* *l.* 2. Εἰ) Omisit *Fl.* *l.* 4. Οὖν) Addidi ex Ox. Deerat in edd. *l.* 7. Κτήσασθε) Servavi scripturam *I. H. P. S.* &c. Κτήσασθε *Fl.* & B. *l.* 8. Πλουσίους) πλούτους B. prave. *l.* 9. Αὐ) τε αὐ B. *l.* 13. Ἐσθιόντες) ἐσθιόντες φυσιοῦσθε edd. Exc. *Fl.* quae φυσιοῦσθε delet, cum Cod. Ox. *l.* 17. Ἀπορρίπτειν) αὐτὴν μὲν ἀπορρίπτειν vulgo. Sed Ox. & *Fl.* ducibus αὐτὴν μὲν eieci. *Pag.* 76. *l.* 6. Τὸ) Abest a B. *l.* 9. Καταθίσω) καθίσω *Fl.* *l.* 13. Ἀπαλλάξασθαι) ἀπαλλάξεσθαι B. *l.* 16. Εἰσεκεκρόμιστο) ἐπεκεκρόμιστο B. *l.* 17. Κρέας) κρέα B. *Pag.* 77. *l.* 1. Ταγίνου) Sic edd. & B. Sed ead. manu emendatum τηγάνου. Coll. plane τηγάνου. ead. Καλῶσα — ταῦτα) Septem illa sic esse in omnibus & B. addit Solan. *l.* 5. Αὐτῶ) αὐτῶν *Fl.* ead. Τῶ) Omittit B. *l.* 9. Καὶ μεμν.) Abest καὶ ab O. *l.* 10. Εἰς) ἐς B. *l.* 16. Ταῦτα) Sic *I. P.* aliaeque recte. Ταῦτα B. & *Fl.* *Pag.* 78. *l.* 7. Παύση) παῦσαι B. *l.* 8. Ἄν) Neglexit B. *l.* 12. Γὰρ) Omisit B. *l.* 13. Ἀνεγίνωσκεν) ἀνεγίνωσκειν B. *l.* 18. col. 2. Τὰ ἐλεγεία) Ἡ ἐλεγεία ὅλα, cum esset in editis, Solanus ἦ in τὰ mutato adscripsit, haec verba deesse in V. *l.* 19. col. 1. Οὕτω δ') εἴρηται δὲ καὶ, & μοχτῆς γυναικὸς C. *Pag.* 79. *l.* 1. Ἡ οἴη) Sic omnes, excepta *Fl.* quae νόιν. At B. Cod. Καὶ οἴη. *l.* 5. Κρατερῶν) Receiptum ex *Fl.* & schedis la Croze. Καρτερῶν cert. *l.* 6. Νηρῆος) Νηρῆος B. Et sic Guyet. voluit. *l.* 8. Ἀσόμεθα) ἀεισώμεθα edd. Ἀεισόμεθα B. *l.* 9. Ἀρέσθαι) Sic *Fl. I. P.* &c. Αἰρεῖσθαι B. 2. (& 4.) Ἀελέσθαι Coll. *l.* 10. Παρακείμενα) προκείμενα B. *l.* 14. Ἡδὴ) δὴ Ox. ead. Παρατεθέντα) παραδ:θέντα O. & *Fl.* *l.* 18. col. 1. Καὶ λοιδορίαν) Haec & reliqua ad finem Scholii deficiebant in editis. Addidit ex Cod. Solan. *Pag.* 80. *l.* 1. Ἐλεγε μόνῳ &c.) λέγων μόνῳ οἱ παρατεθεῖναι αὐτὰ O. *l.* 2. Ἀντεπειλημμένοι) ἐπειλημμένοι O. *l.* 6. Ἄν) Omittit O. *l.* 10. Ἡ πρὸ τοῦ Ἑρμῆος) Neglecta in O. *l.* 11. Δὲ) Abest ab O. *l.* 14. Ἡδὴ) Non comparet in O. ead. Δὴ) δὲ O. *l.* 16. Ἀνείλετο) ἀφείλετο O. ead. Ἀντεπελάβετο) ἀντελάβετο O. *Pag.* 81. *l.* 3. Εἰς) ἐς O. *l.* 6. Δὲ ὥς) δ' ὥς O. *l.* 11. Ἀμαρτε παρῶ) ἡμαρτε παρ' edd. priores. ἡμαρτε παρὰ O. *l.* 14. Κατεπλήθυσαν) Versus integer hic deficit in O. *l.* 16. Αὐτοῦ) αὐτῶ *Fl.* *l.* 17. Μεγάλῳ) ἀντὶ μεγάλῳ edebatur ante. Delevit ἀντὶ Solan. *Pag.* 82. *l.* 1. Ἠρίστειν) ἡρίστειν O. *l.* 9.

Ἀπὸ) ἐπὶ male O. Pag. 83. l. 2. Παρὰ) πρὸς O. l. 6. Ἀνα-
 τετραμμένας) Sic O. Ἀνατρεπομένας edd. l. 7. Ρίπτουμέ-
 νους) ῥίπτομένους O. l. 8. Τὸ λυχίον) τὸν λύχνον O. l. 10.
 Εὐπόρησαν) Et sic Fl. cum cett. l. 12. Ποτὲ) τότε male O.
 Pag. 84. l. 6. Ἐξεκομίζοντο) ἐκομίζοντο Fl. l. 8. Ἐπειλημ-
 μένος) Sic P. B. 1. S. Amst. & O. nisi quod ἐπειλημμένους
 male. Ἐπιλημμένος prave l. Fl. Fr. V. 2. Ald. H. l. 14. Κατ-
 ειλημένος) κατσειλημένος edd. priores. l. 15. Ἐμελλε) Re-
 scripsi ex O. & Fl. Ἐμελλον edd. reliqq. ead. Ὁ) Abest ab
 Ox. l. 17. col. 1. Ὅπως μὴ) Ἦος Schol. ad verba εἴτ' ἀπολο-
 γούμενος relatum, & bis eadem pagina repositum, sic re-
 tituit Solan. ead. col. 2. Πονήρας) Et haec ita refinxit Solan.
 cum ante ederetur: Πονήρου) ἀντὶ βάρεος. Pag. 85. l. 1. Καθ-
 ευδήσαντες) Sic edd. omnes & O. male. Lege καταδεδέντες.
 l. 6. Ἡ) Sic emendavit Solan. Ἡ l. & V. 2. Ceterae ἦ. l. 12.
 Γε) Sic O. Te edd. ead. Ἀπράγμονα) ἀπρακτον O. Fl. &
 Coll. Ceteri & ceterae vulgatum servant. l. 13. Φιλοσόφους)
 φίλοις Coll. Sed & alterum additum.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 86. l. 4. Δοκέειν) Recte sic Solan. Δοκέει edd. antea
 male. ead. Τὸ ὄνομα) τὸ οὔνομα vult Solan. l. 7. Ἀπίκατο)
 ἀπίκατο W. Sed mutatum deinde. l. 9. Χρέονται) χρέων-
 ται Fl. & W. male. l. 10. Δὲ) δὲ καὶ W. l. 11. Εἰσαμένων)
 εἰσαγομένων Fl. Sed vulgatum M. Pag. 87. l. 3. Εἰσασθαι)
 ἴσασθαι marg. A. 1 W. & Fl. hic & c. 9 & 12, ac 14. l. 4.
 Ἀποδέξαι) Sic Fr. l. H. P. B. 1. M. Sed a recentiore manu.
 Ἀποδείξαι Fl. S. & marg. A. 1 W. ead. Ὀνόματα) οὔνοματα
 W. l. 12. Τούτου) Α τούτου ad ἥρος ἐστὶ nihil variare edd.
 & M. studiose notat Solan. Pag. 88. l. 3. Βασιλῆος) βασι-
 λέως W. & Fl. l. 6. Ἐς) εἰς W. & Fl. Pag. 89. l. 7. Καὶ ἐς
 τὸν ἥρα π.) Sic edd. & M. l. 8. Εὐρέονται) ξύρονται W. at
 Fl. vulgatum tuetur. l. 10. Εὐρέσθαι) Sic Fl. & c. Εύρεσθαι
 W. Pag. 90. l. 3. Φορέουσι) φέρουσι W. l. 6. Καὶ τοῦτο ἐκά-
 στου ἔτεος γ.) Deerrant in W. sed lacunae, quae aderat, in-
 scripta. l. 7. Ἐθνησάμην) ἑθνησάμην Fl. & M. l. 9. Οὔρεος)
 Sic M. Fl. Ald. B. 1. P. H. S. Ούρεως l. l. 11. Χροῖαν) χροῖαν
 W. male. l. 15. col. 2. Βυβλίνας) In ed. βιβλίνες, bis. Solan.
 Pag. 91. l. 8. Τῆσι) Adiciui ex W. quod Ienf. recte vide-
 rat. Τῆς edd. ead. Ἐπιφέρουσι) ἐπιφύρουσι Fl. Vulgatum pro-

bat M. l. 16. Εἶσατο) ἴσατο Fl. & M. ead. Εἶδον) ἴδον W. Vulgato favet Fl. Pag. 92. l. 2. Δοκέει) Ex W. est. Δοκέειν) edd. l. 13. Φέρουσι) Nihil mutat Fl. An φορέουσι, ut supra, & infra non semel. l. 16. Ἀποκέριται) Sic edd. & M. Pag. 93. l. 7. Τὸ) Bene sic M. Ald. Fl. H. P. S. Τὸν I. ead. Εἰσασθαι) ἴσασθαι Fl. Vulgatum probat M. l. 9. αὐτῶ) αὐτὸν Fl. l. 11. Ὦλοντο) Sic edd. & M. Pag. 94. l. 5. Ἔστε) Solan. quamquam ἐς ὃ edd. & M. ead. Ὦλοντο) Sic M. ut modo. Ὦλοντο edd. l. 8. Ἔχε) Sic omnes praeter Fl. & W. quae εἶχεν. l. 9. Παῖδας) παῖδα Fl. Vulgatum firmat M. l. 16. Τὰ) τὸ W. & Fl. Pag. 95. l. 7. Φέρουσι) Sic Fl. & M. cum cett. Φορέουσι vult Solanus. l. 10. Φέρουσι) Sic rursus omnes. l. 15. Αὐτοῖσι) Ex W. Αὐτοῖς edd. Pag. 96. l. 2. Εἰσασθαι) ἴσασθαι Fl. hic & statim iterum, invitis cett. & M. l. 4. Ἐθνησάμην) ἔθνησάμην W. & Fl. l. 7. Οὐ) Deest in Fl. l. 15. Δέχομαι) Sic W. & Fl. Δέχομαι cett. Δέχομαι P. (& B. 4.) l. 16. Αἰγυπτίοισιν) Ex emend. Solan. Αἰγυπτίων edd. priores. ead. Ἐνιοῖ εἰσι, οἱ ἰχθύας) ἐνίοισιν ἰχθύας Fl. & W. Ἐνίοισιν, οἱ ἰχθ. M. Pag. 97. l. 4. Ἄττης) Edd. & M. Lege Ἄττις. ead. Γένος) γένος μὲν W. l. 14. Ἀπικέται) ἐπικέται M. Fl. & V. 2. Cett. quod edidimus ead. Φέρουσι) Sic edd. & M. Forsan φορέουσι. Pag. 98. l. 8. Ἐπ') Recte L. Fl. I. P. &c. Ἀπ' male Ald. & H. 2. l. 11. Κέραα) Ita Fl. H. P. S. &c. Κέρα l. l. 12. Προφυλαίοισι) προφυλαίοισι W. l. 16. Ἐμοὶ μὲν ὦν) τὸ ἡμοὶ μὲν νῦν Fl. & W. Pag. 99. l. 2. Ἐγείρουσι) ἐγείρουσιν Schol. Aristoph. Vid. nott. ead. Φέρουσι) Sic rursus M. cum edd. Φορέουσι Solan. l. 3. Πεποιημένους) Bene M. Fl. Ald. P. &c. Πεποιημένους male I. & V. 2. l. 4. Καλέονται) καλέσται Schol. Aristoph. ead. Νευρόπαστα) νευρόπαστα Fl. At vulgato assentitur M. l. 5. Σμικρὸς) μικρὸς W. l. 6. Μὴν) Recepi ex Pell. pro μιν, quod erat in edd. l. 9. Νῦν) Restitui ex L. & W. Πρὶν edd. ead. Μὴ) Hoc & quinque seq. omissa in W. sed lacuna conspicitur. l. 17. col. 2. Ἐν τῇ Λέρῃ) Corrupte. Sic tamen etiam C. Solan. ibid. l. 21. Πελεκήσας) πελεκίσας C. Pag. 100. l. 1. Βασιλῆος) Bene pleraeque. Βασιλῆος W. Βασιλέως Fl. l. 2. Ἠρῆσατο) ἠράσατο Fl. Nil mut. M. l. 4. Αἰσχροῦ) αἰσχρὸν Fl. l. 8. Ἀρρώστέοντα) Sic M. cum edd. plurimis. Ἀρρώστέοντα Fl. male. l. 15. Ἀρξάτο) Nihil mutant edd. nec M. ead. Ἔχετο) εἶχετο Fl. ἴσχετο M. Forsan ἔσχετο, ut mox. Pag. 101. l. 2. Τὴν) ἦν Fl. & M. l. 4. Φρενοβλαβεῖν) φρενοβλαβία W. l. 6. Τσιᾶδε) Sic edd. & M. Forsan τσιᾶδε. l. 9.

"Εσχετο) Sic iam & Fl. l. 10. "Εγχειρε) ἐγχεῖραι W. & Fl. l. 11. Φόνον) φόνον Pell. ead. Προξενείεις) Lacuna in W. Pag. 102. l. 7. Εὐφρόνη) Sic Ald. l. B. 1. H. Fr. S. Amfl. Εὐφράτης P. & Fl. l. 14. "Ωρην) Sic B. 1. 2. (& 4.) Cert. ὦρην cum M. Pag. 103. l. 8. Τὴν) ἦν Fl. & M. frustra. Vid. ad c. 18. ead. "Επεδείξας) Sic longe plurimae. "Επιδείξας Fl. "Απεδείξας M. l. 11. Δέ) Non agnoscit W. l. 12. Λίσσεται) ἐλίσσεται W. recte. Pag. 104. l. 1. "Επείθετο) ἐπίθετο Fl. l. 5. "Ωδύρετο) ὀδύρετο Fl. l. 13. Τραῦμα) Sic pleraeque. Τραῦμα Fl. Τρώμα M. l. 15. Βασιλέα) βασιλέα W. & Fl. male. Pag. 105. l. 1. Οἰκίοισι) οἰκειοῖσι W. At Fl. cum vulgata facit. l. 5. Αὐτίς) Bene M. & Fl. (S. & B. 4.) Αὐθις cert. male. l. 6. "Ετέρη) ἑταῖρα male W. l. 7. "Ὀν) νῦν W. male. l. 11. "Ὀρρώδες) ὀρρώδειν Fl. l. 12. "Αρχετο) Nihil mut. edd. nec M. notante Sorian. l. 16. Νῆον) νεῶν W. Pag. 106. l. 5. "Εδίξετο) ἐδίξτο W. l. 6. "Ηδέστο) ἐδέστο male Fl. l. 11. "Απικνεομένη) ἀπικνομένη W. Nihil a vulgato abit Fl. l. 12. Γούων) γούον male l. l. 13. "Ὡμολόγηε) ὠμολόγειν Fl. Vulgato faver M. l. 15. "Ενεκάλεε) ἀνεκάλεεν Fl. "Επεκάλεε W. l. 16. "Εξέσθη) ἐνέσθηεν Fl. "Εφηνεν W. Pag. 107. l. 2. "Ηνεικαν) Sic W. "Ενεικε edd. ead. Οὐπότε) οὔτε Fl. Lege οὔκοτε, etfi οὔποτε M. cum editionum vulgo. l. 3. Οὐτῶ) Omisit W. & Fl. rectius. Pag. 108. l. 3. "Ὀν) νῦν W. male. l. 7. "Ηῖε) Bene Fr. P. & c. Fl. ἦεν. M. ἦεν, quod verum credo. l. 8. Μιν) μιν male l. l. 9. "Εχε) εἶχεν W. Εἶχε Fl. l. 10. Τοι) οἱ male Fl. & W. Pag. 109. l. 2. "Εργασμένον) Sic & M. cum l. Fl. Fr. P. & c. At paulo infra cum augmento. l. 4. "Ητες) αὐτες W. l. 5. Εἵνεκα) ἔνεκα W. l. 7. "Ενεῖκαι) Ita Fl. Fr. B. 1. H. P. "Ενηκαι l. "Ενεῖκα M. a manu rec. ead. "Ενεικε) ἥνεικεν W. solus. l. 9. "Επέδειξε) Nil varietatis invenio. l. 11. "Ηῖον) Fl. ἦον. M. ἦιον. Pag. 110. l. 1. Εἰργάσας) Sic iam Fl. Fr. l. P. & c. cum M. l. 2. Οὐτῶ & c.) Hoc ad ἀνδρῶν usque aliena manus implevit in W. ubi lacuna erat. l. 4. "Ὀφέλε) ὠφελεν W. "Ὀφελεν Fl. l. 16. "Απολέλοιπε) ἀπ—εν W. "Α—εν Fl. Pag. 111. l. 2. Εἵνεκα) ἔνεκα edd. & M. male. l. 8. "Ιρολογέουσι) Recte M. "Ιερολογ— edd. l. 14. Παραμυθεμένοι) παραμυθε. male. l. l. ead. Χαρίζεμένοι) χαρίζονται W. Lege χαρίζομενοι. l. 15. Οἶδε) Sic edd. & M. l. 16. Καὶ εἰμι) καὶ non agnoscit W. Pag. 112. l. 8. "Ενεδύσατο) Restitui ex M. & S. "Ενεδήσατο cert. male. l. 9. Μέν μοι) μάντοι Fl. male. Vulgatum firmat M. l. 10. Πέρι) Omittit W. & Fl. Pag. 113. l. 3. "Αποκέκρινται) Sic M. Fl. V. 2. P. H. & c. "Αποκέκριται l.

& marg. *A.* 1. *l.* 6. Καὶ οὕτως) Et sic *M.* cum edd. *l.* 10. Ἀγα-
 θὰ) *ξὺν Fl.* omisso ἀγαθὰ. *W.* vero ἀγ. *ξὺν ἀπάσῃ. l.* 11.
 Εὐχολέων) Bene *S.* & *Amst.* Εὐχολέων cett. & *M.* prave.
l. 14. ἤσαν) ἴσαν *W.* *l.* 15. ὦν) ὦν *W.* male. *l.* 17.
 Ἐγείρουσι) ἀγείρουσι *W.* perperam. *Pag.* 114. *l.* 1. Κατίζου-
 σι) Recte *I. H. Fl. Fr.* cum *W.* καθίζουσι male *B.* 1. *P. S.*
l. 3. Ἀνέρχασθαι) ἀνέρχεται *M.* Vulgatum probat *Fl.* *l.* 9.
 Ἀλλοθί) Et sic *Fl.* cum *I. P.* & c. *l.* 14. Τῶν) Restitui ex *W.*
 Τῶν edd. & *M.* male. *l.* 15. Κομίζουσι) τὰ νομίζουσιν εἰς ἐκεί-
 νον πρόσδε κείμενον κατίασι *W.* & *Fl.* *Pag.* 115. *l.* 6. Πο-
 τὲ) Nil mut. edd. & *M.* *l.* 7. Ἐπικέεται) Sic *M.* & *Fl.* Ἐπι-
 κέεται cett. *l.* 9. Δοκέειν) δοκέει edd. & *M.* male. *l.* 10. Μέ-
 γα ἐς) ἐς μέγα *W.* male. *l.* 11. Τσαῦτα) τσαῶς *W.* *l.* 13.
 Καί) Omittunt *W.* & *Fl.* *l.* 14. Ἐκ γῆς) Recepi ex *L.* Ἐκ
 τῆς edd. & *M.* *l.* 15. Ἐπικέεται) Ἰτα *Solan.* Ἐπικέεται *l.* *B.* 1.
S. & c. Ἀποκέεται *H. P.* peius. *ead.* Αὐτὸν) Recepi ex *W.*
 & *Fl.* Αὐτὴν cett. male. *Pag.* 116. *l.* 1. Τε) Sic edd. & *M.* Le-
 γε γάρ. *ead.* Χρυσέειν) Restitut. ex *W.* Χρυσέεισι edd. prio-
 res. *l.* 5. Αὐτῆς) αὐτῆς *P.* *l.* 7. Πάμπαν) Nil mut. *Fl.* & *M.*
 & c. *l.* 8. Οὐκ) οὐχ. *margo B.* 1. frustra. *l.* 11. ὦν) Recte *W.*
 ut semper in hoc libello. Οὐν edd. except. *B.* 1. 2. quae ὦν.
ead. Ἐσέρχονται) Recte sic emendatum in *M.* Εἰσέρχονται
 edd. male. *l.* 12. Μοῦνον) Omisit *Fl.* Adest in cett. & *M.* *l.* 13.
 Τοῖ) οἱ *Fl.* & *M.* ac mox οἷσι, frustra. *l.* 14. Ἐν δὲ τῷδε) Be-
 ne *Fl. M. P.* Ἐν δὲ δε τῷ *I.* *Pag.* 117. *l.* 1. Φορέουσι) Recte
 plurimae. Φέρουσι *Fl.* & *M.* *l.* 2. Ταύροις) Ex *Fl.* Ταύροι-
 σι male *I.* Ταύροις cett. *l.* 3. Εἵματα) Sic *W.* Ὀμματα edd.
l. 12. Περικέεται) Et sic iam *Fl.* cum cett. *l.* 13. Ὑδατώδεις)
 Vid. nott. *l.* 15. Φορέουσι) φέρουσι edd. priores. *Pag.* 118.
l. 2. Ἔργον) ἔρκον *W.* Sed in marg. est ἔργον. *l.* 5. Κάρτα) *M.*
Fl. aliaeque recte. Χάρτα *l.* male. *l.* 6. Πυρώδεα) Sic & *Fl.*
 cum cett. Πυρρῶδεα *W.* *l.* 7. Ἐστῶς) ἐστῶς *B.* 1. Sed *B.* 2.
 cum *Fl. P.* & c. vulgatum servat. *l.* 8. Ἰστορέη) Nil mutare
 edd. & *M.* addit *Solan.* Ἐσορέη forsan. *l.* 11. Μέν) Ex *W.* est.
 Non erat in edd. *l.* 14. Πέρι) Deest in *W.* *l.* 17. Πέριστερῇ)
 περιστερῇ *W.* non assentiente *Fl.* *Pag.* 119. *l.* 3. Κέεται) Et
 sic iam *Fl.* *l.* 8. Πάντεσι) παντέσι *W.* Nil mut. *Fl.* *l.* 11.
 Κέεται) κέεται *Fl.* Sed prius *M.* cum edd. vulgo. *l.* 14.
 Τηρωθήβιν) Recte sic *I. Fl. Fr. S. P. M.* *Pag.* 120. *l.* 1. Ἠδὲ)
 Inferui ex *Fl.* & *W.* aberat vulgo. *l.* 4. Ἐν) Restitut. ex *M.*
 Nam ἐν edd. male. *ead.* Ἄλλο) ἄλλω male *W.* solus. *l.* 5.
 Εἵμασι) εἵματι *Fl.* Vulgato favet *M.* *l.* 10. Ἐν) Sic & *W.*

cum *Fl.* &c. *l.* 11. Ὅδε) ὅδε *Fl.* *l.* 13. Ἐθέλησι) ἐθέλη *W.* *Pag.* 121. *l.* 1. Ἀρχιρεὺς) *Sic B.* 1. & emendat *M.* recte. Ἀρχιρεὺς edd. vulgo. *l.* 2. Ἐπερέται) ἐπαίρεται *Fl.* *Vulgatum* probat *M.* *l.* 3. Θέλη) ἐθέλη *M.* & *Fl.* *l.* 4. Προσφέροντας) *Sic & M.* cum *Fl.* *Fr.* *l.* *P.* &c. *l.* 15. Κέαται) κέεται *Fl.* & sic emendatum in *M.* in quo κέαται a prima manu. *Pag.* 122. *l.* 1. Σεμιράμιος) Σεμιράμεως *W.* *l.* 2. Ἐπιδεικνύουσας) ἐπιδεικνύουσα *M.* & *Fl.* *l.* 6. Ἀπίκοντο) ἀφίκοντο edd. antea male. *ead.* Συμφορῇ) *Ita* edd. & *M.* Συμφοραὶ marg. *I.* melius. *l.* 8. Ὁμολόγεις) *Recepi* ex *W.* Ὁμολόγεις edd. *Pag.* 123. *l.* 2. Σαρδανάπαλος) Σαρδανάπαλλος *W.* *l.* 6. Χειροῖνες) *Admisi* ex *W.* Χειροῖνες edd. *l.* 7. Ἀποδεδέχεται) *Sic M.* cum edd. recte. *l.* 8. Σπονδὴν φορέουσι) σπονδήφορέουσι *M.* & *Fl.* *l.* 11. Πᾶσι) *Ita Fl.* *M.* Πᾶσα edd. vulgo. *l.* 12. Ἀρχιρεὺς) *Sic* bene emendatum in *M.* *Vulgo* ἀρχιρεὺς. *l.* 13. Δέ) τε *W.* solus. *Pag.* 124. *l.* 1. Κατ') *Recte P. S. H. Fl.* καθ' male *B.* 1. *l.* 2. Κατάρχωνται) *Sic B.* 1. *I. H. P. S.* &c. & *M.* Κατάρχονται *Fl.* *l.* 6. Ἰπρί) *Omisit Fl.* *ead.* Ἰγνώνται) *Et* sic *Fl.* cum cett. *l.* 9. Εἶνν) εἶν *S.* & *B.* 4. *ead.* Δε) *Abeft* ab *M.* & *Fl.* *l.* 10. Αὐτέων) αὐτέω *Fl.* & *M.* Αὐτεον *B.* 4. *ead.* Ἀνεκέατο) ἀνακέατο *Fl.* & *M.* *ead.* Ἐθνησάμην) ἐθνησάμην *Fl.* & *W.* *l.* 11. Ἐχε) εἶχε *Fl.* Εἶχεν *M.* *l.* 17. Θνώματα) *Bene M. B.* 1. *Ald. Fr. H. P. V.* 2. *S.* Θνώματα male *I.* & *Fl.* *Id* tamen etiam adscriptum marg. *A.* 1. *Pag.* 125. *l.* 1. Κατ') *Abeft* ab *M.* & *Fl.* *l.* 10. Ταί) *Sic I. H. B.* 1. *S.* &c. Τὰ *P.* Αἱ *Fl.* & *M.* *l.* 11. Εἴπαι) *Ita* plurimae. Εἴπειν *Fl.* & *W.* *l.* 14. Φέρουσι) *Nil* mut. edd. & *M.* *Forl.* φορέουσι. *l.* 16. Ἀλεκτρῶν) *Et* sic *M.* cum edd. *l.* 17. col. 1. Πότερον ὕρις) *Vide* notam *Palmerii* ad hunc loc. *Cler. Pag.* 126. *l.* 1. Δέζηται) δέζεται *Fl.* *l.* 4. Ἀλεκτρῶνι) *Et* hoc probat *M.* cum *Fl.* &c. *l.* 5. Ἐνείκαντες) ἀνείκαντες male *Fl.* nec probante *M.* *ead.* Σπένδουσι) *Bene M. Fl. Fr. P.* &c. Σπένδουσι male *I.* *l.* 6. Ἐορτέων) ἐορτέων *W.* & *Fl.* & quidem spiritu tenui. *l.* 11. Ζωά) ζῶα *W.* cum *puncho* subscripto. *Nihil* mut. *Fl.* *l.* 15. Ἐορτὴν) *Sic Fl. P.* Ὀρτὴν. *I. W.* verius. *l.* 17. Φέρουσι) *Nihil* variant. edd. *Sed & M.* ac *Fl.* vulgatum servant. *Pag.* 127. *l.* 11. Αὐλώσει) ἀλῶσει marg. *A.* 1. cum *Fl.* *ead.* Ὀργια) *Ex* emend. *Solan.* Ὀρκια edd. & *M.* male. *l.* 14. Ἀποκέαται) *Nihil* mut. *Fl.* *l.* 16. Τὰ) ἴσως τὸ *L.* *Vulgatum* tenet *Fl. M.* &c. *ead.* Ἔτεα) ἔτη *M.* ἔστι marg. *A.* 1. *ead.* Διὰ) καὶ *M.* & *Fl.* *l.* 17. Τάμνει) *Bene* plurimae. Τέμνει *Fl.* & *M.* *Pag.* 128. *l.* 2. Ἀπορρίπτει) ἀπερ-

βίβλ. W. l. 6. φέρουσι) Nihil mut. *Fl. I. Fr. H. B. P. &c. & M. l. 7. Φέρτρον*) Ita *P. Fr. S. Φέρτρον M. I. Fl. H. B. l. Ald. ead. Τῷ ἐκδιδίμῳ*) Sic *M. cum edd. plerisque. Τὸ ἐκδιδίμῳ* l. & marg. *A. l. 9. ἑπτὰ ἐννέα* Graev. Nil mut. *M. & edd. l. 10. Πρὸ* πρὸς *Fl. & marg. A. l. Vulgato adstipulatur M. l. 14. Αὐτέων* αὐτῶν *edd. & M. Pag. 129. l. 1. Ἐναγέας*) ἐνάγες *Fl. l. 4. Ἰρώτατον*) Bene *Fl. I. P. S. Ἰρώτατον W. l. 5. Δικαιεῦσι*) Ita longe plurimae & *M. sed a recentiore manu. Δικαιεῦσι I. & V. 2. l. 6. Δὲ* δὲ male *M. & Fl. l. 8. Πανηγ.*) Omissum περί post πανηγ. in edd. addidit Solan. l. 9. Ἐκείνοι) ἑκάστοι *M. l. 16. Αὐτοῦ*) Ἀν ἑωυτοῦ. *Pag. 130. l. 1. Ἀπὸ* ἐπὶ, ἴσως *L. male. l. 2. Χρεώμενος*) χρεώμενος *M. & Fl. (& S.) l. 3. Χαμοκοιτέων* χαμαικοιτέων *Fl. Sed vulgatum tuetur M. l. 5. Αὐτίς* Recte *B. l. 2. (4.) Fl. & M. Αὐθίς I. Ald. V. 2. Fr. H. P. S. male. l. 7. Τόδε*) Sic *edd. & M. Τόδε L. l. 11. Αὐτίς* Bene *B. l. 2. (4.) & M. Αὐθίς* male *Fl. cum reliquis. ead. Ζῶν*) ζῶν cum puncto subscr. *W. Et mox ζῶα eod. mod. l. 13. Στέφαντες*) στρέφαντες *Fl. Vulgatum probat M. l. 14. Κατενείχθεντα*) Et sic *Fl. cum cett. ead. Θνήσκουσι*) πίπτοντα *Θνήσκουσι* *edd. vulgo praeter Fl. quae πίπτοντα cum Cod. W. omittit. l. 16. Ἐς πέρην*) Hoc recte exhibent *B. l. Fr. P. S. & M. Ἐσπέρην* iunctim *Ald. l. H. Ἐς πέρην Fl. male. Pag. 131. l. 5. Κείνοι*) Ita *Ald. Fl. P. H. S. (B. 4.)* Nisi quod τὰ, κείνοι pleraeque. Ἐκείνοι minus recte *I. V. 2. M. l. 6. Μιν*) μὴν *Pell. l. 15. Τὸ οὐνομα*) Ita Ionice *W. Τοῦνομα* *edd. Το' ὄνομα Fl.*

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 132. l. 3. Τὴν ἐντεῦθ.) τῶν adscript. marg. *B. l. l. 12. Τὸς τοι*) Omittit γὰρ τοι *Th. Mag. v. ἀωρί. ead. Ἐδοξε*) ἔδοξα marg. *B. l. male. Pag. 133. l. 7. Τοῦ τῶν Πτολεμαίων*) τοῦτον *Πτολεμαίου* Graev. *Cod. l. 12. Δημοσθένην*) Nihil variare *edd. notat Solan. Pag. 134. l. 2. Εὐροίας*) Sic *Fl. & ex ea marg. A. l. Εὐρόίας Ald. 2. Εὐνοίας* cert. quod reieci- mus. *l. 5. Γραμματίων*) γραμματίων *Fl. l. 12. col. 2. Τὸ τοῦ*) τὸ αὐτὸ τοῦ *C. l. 14. col. 1. Τῷ Ἑρμῇ*) Ex *C. hoc infertum. Aberat ab V. ibid. l. 15. Παρανόμαζον*) παρανομάζοντ edita. Emendavit Solan. *ibid. l. 19. Καὶ τὸ τὸν δόλιχον νενηκκό- τος*) Quinque haec absunt in *C. l. 21. col. 2. Ὀκτὼ*) *C. κ', quod ad verum propius accedit. Solan. ibid. l. 22. Ἐνταῦθ.*

Ὀμήρῳ) Confusa haec in V. ad vera sua verba retulimus. Carmine autem, ut & alibi factiravit, argumentum libelli exsequitur. *Solan.* Id est, ad sequentia capitis quinti verba καὶ χαίρω retulit, ubi igitur eadem repetii. *Reitz. ibid. l. 24.* ῥήτορα) ῥήτορας edita, & mox male σημνίρει. Mutavit *Solan.* *l. 26. col. 1.* Τὸν δόλ.) δὲ τὸν δόλιχον V. Absunt hic δὲ τὸν in C. Sed eadem mox post si recte inserunt δὲ τὸ, quod in V. ibi deerat. *Solanus. ibid. l. 28.* Δὲ τὰ) Admisi ex C. cum abesset in V. *Reitz. ead.* ἑλλείπει) ἐλλείπει edita. Emendavit *Solan.* *Pag. 135. l. 1.* Ἐπίδοξον) Rescriptum ex L. Ἐπίδοξον edd. *l. 6.* Σοι) σὺ L. & Fl. Vulg. tenent cett. *l. 13.* Πλείων) πλέον Fl. *l. 15.* Νομίσεις) νομίζεις Fl. *Pag. 137. l. 6.* Ἄν) Deest in Fl. *l. 11.* Ἔσσεσθαι) Ex Hom. *l. d.* rescripti ac divisi, pro ἔσσεσθαι, quod eodem versu iungebant edd. *l. 13.* Μυρία) Bene *l. Fl. Fr. P. &c.* Κυρία) male Th. Mag. v. ἐπιδρομή. *l. 16.* Καταμανθάνων) Omisit Fl. *Pag. 138. l. 8.* Μύθοις) Bene sic Fl. *l. B. S.* Λύθοις H. *l. Αἰθοις P. l. 9.* Δὲ μετὰ) δέ με τὰ S. *l. 14.* Περιφρονοῖν) Nil mutare edd. addit *Solan.* *l. 15. col. 2.* Ὀμπρος γὰρ) Ita refinxit *Solan.* Edita enim, οἷον πεποίηκε. Mox διεξοδικώτερον dedit idem, pro vulgato διεξοδικῶ. *l. 18. col. 1.* Ὀμήρου Δημοσθένους) In V. & editis erat Ὀμπρος Δημοσθένους. Sed cum hac in parte potiores Demostheni apud Lucianum hic laudes tribui manifestissimum esset, ego mutavi. Et ita recte est in C. *Solan.* *Pag. 139. l. 1.* Τὴν σὴν Καλλιόπην) τὴν κλειῶ Καλλιόπην Fl. & puncto periodum ibi claudit. Σὺν pro σὴν male S. *ead.* Ταυτὴν δὲ) ταυτί δε Fl. Ταυτὶ δὲ S. Ταυτί γε non modo marg. A. *l. 1.* adscripsit, sed & recipi iussit, quod non improbem. Τοιαύτην γε non male etiam coniecerat *Gesner.* Ταυτῶ L. Ταύτην δὴ marg. B. *l. 1.* Quod edidi, est in *l. Ald. P. H. B. l. 1. 5.* Τῷ) τὸ Fl. *l. 10.* Ἰωνικὴν) Ἰον ἢ Fl. *ead.* Σμύρναν) Sic bene B. *l. 1. 2.* (& 4.) Fr. Στυππία Fl. *l. Ald. H. P. S. l. 12.* Μελανώπην) Μελανώπου Fl. Μεγαλώπην marg. A. *l. 1. 18.* Ἰος) Alias Χίος legitur; & sic alibi dedimus ex Anthol. Sed Ἰος apud Gell. III, 11 f. edidit *Gronov.* Sed & ibi Χίος quasdam edd. habere, addit; verum utrumque recte confirmat idem. *Reitz. Pag. 140. l. 2.* Μελησιγενῆ) Μελησιγενὲς Fl. *l. 3.* Πενίαν) Sic *l. & marg. B. l. 1.* Πενίας cett. *l. 4.* Μὴν) Adscitum ex L. Μὴ *l.* aliaeque edd. *l. 5.* Πέριστερον) περὶ στενὸν edd. priores. *Pag. 141. l. 3.* Ἐπ' ἰσὺς ἀξίας) Ἐπίσης ἀξίως vulgo. *l. 5.* Τὸ δ') τόδ' edd. priores. *l. 6.* Ἐγκώμιον) Punctum erat post

h. v. Id suffulit Solan. & ante πάντως collocavit. In quibusdam etiam comma male ante ὃν erat. B. 2. vero sequens οὐκ cum τόδε coniungit, & comma ante ὃν delet. l. 10. Σκῶμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμ.) ἐπισκῶματι τῆς ἀσυμμετρίας Fl. l. 12. Τούπιγραμμα) τούπισαγμα emendat Erasmi. Chil. IV. 2, 69. At in vulgato nostri conspirant. Pag. 142. l. 6. Μῆδ' οὖν) Sic Fl. B. 1. H. Fr. Mnd' οὖν P. Mῆ δὲ γεῶν l. & marg. A. 1. l. 7. Ραθύμως) ῥαδίως marg. A. 1. l. 13. Ἠλικίας) ἡλικίας male l. ead. Ἀπολισθαίνειν) ἀπολισθάνειν Fl. l. 14. Κομᾶν) κομᾶν prima longa edd. vulgo. Recte Schol. l. 15. Ὁ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς) καὶ φιλοσοφίας ὁ τῆς Fl. inverse. Pag. 143. l. 3. Φιλοσοφίης) φιλοσοφεῖς Fl. ead. Ἐπ') Ita edd. Leg. ἐν marg. l. recte. l. 8. Ἐλξιν) Bene P. H. &c. Ἐλξιν male S. l. 10. Μανία) μίαν Fl. Pag. 144. l. 9. Οὐ σφ.) καὶ σφ. Gr. Sed solus. l. 15. Τὸν Δημοσθ. δὲ πρὸς) Δημοσθένους δὲ πρὸς ὕδαρ γράφει Fl. Pag. 145. l. 4. Τοι) τι Fl. l. 6. Μετείοις) μετείοις Fl. male. Μετίοις correxit Gesn. Pag. 146. l. 2. Ἐργων) ἔργον prave V. 2. l. 16. Σοί) Constans, at mala lectio. Σὸν Ienl. ead. Μοί) Sic Fl. H. B. 1. S. &c. Μὴν P. (& B. 4.) ead. Ἡ κατ') ἢ τὸ κατ' malit Gesn. Pag. 147. l. 2. Ὁρμώσης) ὁρμούσης marg. A. 1 W. ex Fl. l. 7. Συρακουσίους) Συρακουσίας Fl. Sed nil opus est. l. 9. Γὰρ) Omittit Fl. l. 14. Ἀνδρίας) ἀνδρείας Fl. Pag. 148. l. 2. Πρέσβεις) Forf. πρᾶσβείας. l. 8. Χρυσηλάκατον) χρυσηλάκ. male l. l. 11. Ἡρακλέους) Ἡρακλέους Fl. l. 14. Οὕτως δὲ καὶ σύγ.) οὕτως εἶδεν. καὶ σὺ Coll. l. 16. col. 1. Ἀρχαί) Unum est initium, non plura. Sic tamen etiam est in C. Solan. At sic saltem ἀρχαί scribendum fuisset. Forfan ἀρχεταί dedit Scholiaf. idque per compendium, ἀρχαί pinxerat. Reitz. Pag. 149. l. 3. Κατάδου) καθοῦ Fl. l. 4. Γ' ἂν σοι οὐδ') Sic l. & V. 2. (& B. 4.) Γοῦν σοι ἢ ἡ cert. Mῆ Fl. l. 6. Αὐτὴν γε) Sic Fl. Fr. B. 1. & 2. Αὐτόν γε H. P. S. Ald. l. 7. Δῆλον ὡς ὑπὲρ) δῆλον. ὡς οὐδὲν ὁποῖον ὑπὲρ Fl. ead. Ἐχουσιν) Receptum ex Fl. & Graev. Ἐχοντες edd. vulgo. l. 8. Οἶον) Ex Fl. recepi. Οἶαν cert. l. 9. Ἀλλὰ) Ex emend. Gesn. Ἀλλὰ edd. vulgo. l. 13. Δαψιλῶς) Sic pleraeque. Δαψιλῶς l. Δαψιλὲς Fl. l. 14. Ὑποβολὴν) Ex Fr. recepi. Ὑποβολὴν H. 2. Ὑπερβολὴν P. l. &c. omnes male. (Ὑποβολὴν tamen etiam B. 4.) ead. Λαμπρότης) λαμπρότης male H. 1. 2. Pag. 150. l. 1. Γὰρ) Omittit Fl. l. 4. Πρὸς) ὑπὸ marg. A. 1. l. 12. Τῶν λόγων) τῶ δώρῳ Fl. Pag. 151. l. 10. Ταράξειεν) ταράξειεν l. prave. l. 11. Κατηνάλωται) κατανάλωται Fl. l. 12. Παλαιαῖς) πολλαῖς Fl. ead. Lucian. Vol. IX.

ταύτης τῆς ἀπορίας) ταύτη ταῖς ἀπορίαις *Fl.* l. 14. Τοῦτο δ' οὖν) τοῦ δ' οὖν *S.* *Pag.* 152. l. 3. Ἡ) Bene *Ald. Fr. B.* 1. 2. *P. S. H.* Ἡ adspirate l. *V.* 2. *Fl.* l. 8. Παραβάντα) παραβάτας *Fl.* l. 12. Παύσσωνος) Recepi ex *Fl.* & *Graev.* & hic, & deinde bis. Nam Πάσσωνος & mox Πάσσωνι ac Πάσσωνα male reliquae omnes. l. 15. Καλινδούμενον) ἀλινδούμενον male *Fl.* *Pag.* 153. l. 5. Κείμενον) Omisit *Fl.* l. 13. Ὁ) à marg. *A.* 1. l. 14. Κατηναλώκει) καταναλώκει *Fl.* *Pag.* 154. l. 5. Ἄντι) Bene *V.* 2. *P.* Aliae quaedam ἄντι male. ead. Κυήματος) Recte plurimae. Κνήματος *H.* 1. & 2. ead. Ἀφροντισ) ἀφρων τις male *P.* sola. l. 10. Γραμματεῖον) γραμματίον *Fl.* *Pag.* 155. l. 11. Γραμματεῖον) γραμματίου *Fl.* l. 16. Περιτρέψας) παρτρέψας emendat *Gesl.* *Pag.* 156. l. 1. Te) Omittit *Fl.* l. 5. Ποίησιν καινὴν) Utrumque deest in *Fl.* l. 6. Ἐτέροις) ἐταίροις *Fl.* prave. l. 9. Τόδε δράμα) τὸ βιβλίον) Ita *Gesl.* dedit, pro vulgat. τὸ δὲ δράμα τοῦ βιβλίου. *Pag.* 157. l. 3. Ἀντίπατρε) Ἀρχία *L.* male. l. 12. Ἀδύνατον) Omittit *M.* l. 14. Κατελείψαμεν) κατηλείψαμεν perverſe l. *Pag.* 158. l. 3. Ἐφ') ὕφ' edd. priores. l. 6. Τε) γε *S.* & *B.* 4. *Pag.* 159. l. 9. Δημοκόλακα) Recte *P.* l. aliaque. Δημόλακα male *H. S.* & *Ald.* Sed correctum in marg. *Pag.* 160. l. 15. Παιδιά) Nihil var. edd. Παιδία *Marcil.* recte. *Pag.* 161. l. 3. Συνακτικῶ) συνακτικῶ *Fl.* l. 8. Αὐτῶ) Ita omnes. l. 11. Ἐπ') ἐφ' *Fl.* male. l. 15. Τοῦ Φιλίππου) αὐτοῦ *Fl.* cum lacuna. *Pag.* 162. l. 4. Ἀπὸ) ἐπὶ *Fl.* l. 6. Ἡβουλόμην) ἐβουλόμην *Fl.* quod verum credo, quia alterum magis Atticum. l. 13. Τούτῳ) τούτοις male *Fl.* l. 14. Προσίμην) προήμην *Fl.* *Pag.* 164. l. 6. Καθάπαξ) καθάπερ marg. *A.* 1. l. 9. Πύλας) Ita *Fl.* ut *Palm.* voluit. Πύλον certt. & *Graev.* l. 13. Φροντίσας) φροντίζων *Fl.* *Pag.* 165. l. 2. Τούτους) τούτοις *Fl.* l. 10. Τοῦτο τοῖς) *Ex* emend. *Solan.* & *Iensii.* Τούτοις edd. antea male. *Pag.* 166. l. 6. Ὁ δὲ) ὡς legit *I. I. Wetst.* Pro δὲ lacuna, & pro ἐπιμήκεις est ἐπεικῶς in *Fl.* *Pag.* 167. l. 4. Ἀθηναίους) πρὸς Ἀθην. *Fl.* l. 15. Ῥᾶστα ἦν) ἦν ῤᾶστα ἂν *Fl.* *Pag.* 168. l. 3. Εἰ) Deest in *Fl.* ead. Τοιῦτον ἄνδρα) τοιῦτον οὖν ἄνδρα *Fl.* ead. Τί) ἔτι *Fl.* l. 9. Λέγων) Sic dedi ex *I. V.* 2. & *Fl.* Ἀγων certt. Λέγων etiam marg. *A. I. W.* l. 10. Αὐτῶ τῶν) τῶν αὐτῶ *Fl.* *Pag.* 169. l. 2. Κατηναλ.) καταναλ. *Fl.* l. 8. Γυμνάσιον) Sic plurimae. Γυμνάσιον *I. V.* 2. *Fl.* ead. Τὰ τοιαῦτα) Desunt in *Fl.* l. 10. Ἐχει) ἔχει *Fl.* *Pag.* 170. l. 7. Διεφέρομεν — ὁράντων) Nil varietatis inveniri addit *Solan.* l. 14. Καθυπισχνούμενος) καθυπισχνουμένοις *Fl.* *Pag.* 172. l. 2. Λαμβάνουσιν) λαμβανού-

σιν *B.* 1. *Correx*it *B.* 2. *l.* 14. *Eis* ἦν) ἦς omisso *sic Fl.* *l.* 15. *Ἐχωρήγουν*) Bene *S.* & *Amst.* *Ἐχωρήγουν* male *H.* 1. 2. *P. B.* *l.* *Ald. Fl.* *Pag.* 173. *l.* 3. *Παρά*) *Re*scripsi ex *Fl.* *l.* & *V.* 2. *Περὶ* male certt. *l.* 4. *Αἰχμαλώτους*) *αἰχμαλώτων Fl.* *l.* 15. *Τῆς ψυχῆς*) *Nihil* mut. edd. *Τυχῆς L.* *Pag.* 174. *l.* 1. *Θάνατος*) *Emendatio* *Gesneri* necessaria. *Θάνατον* edd. *priorēs.* *l.* 8. *Εὐσχημῶς*) *Auda*cter recepi ex *Eurip.* *Εὐσχημόνως* edd. *priorēs* male. *Pag.* 175. *l.* 7. *Ἐλέγξειαν*) Bene *l.* *H.* &c. *Ἐλεγξαν* male *P.* *l.* 8. *Μακεδόνες*) *Μακεδόναίς Ald.* Sed vulgatum eius margini adscriptum. *l.* 12. *Εὐκτῆμονος*) Bene *Fl.* *l.* *Fr. P.* &c. *Εὐκτῆμονος* male *l.* *Pag.* 176. *l.* 4. *Δῆ*) *Om*ittit *Fl.* *l.* 6. *Αὐτῷ*) *αὐτὸν L.* *l.* 10. *Ἀξείς*) *ἄξι Fl.* *l.* 16. *Λήμμα*) *φώνημα* marg. *A.* 1. *Pag.* 177. *l.* 2. *Ἡ*) *εἰ H.* 1. & 2. *l.* 3. *Ψυχῶν*) *ψυχῆς Fl.* *l.* 5. *Εἰς*) *Om*isit *H.* 2.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 178. *l.* 2. *ΖΕΥΣ* &c.) *Nomina* personar. ex *B.* 1. addo, quae *Ζηνὸς*, *Ἑρμοῦ καὶ Μώμου* inscripsit. Certt. omiserunt. *ΖΕΥΣ Fl.* *H.* *Ald. Fr.* *l.* 3. *τονθορίζετε*) *τονθορίζετε* *Schol.* *Pag.* 179. *l.* 1. *Ὁ*) *A*bess artic. in *l.* adest in *Fl.* *P.* *H.* &c. *l.* 9. *Εἰργάσασθαι*) *ἐργάσθ. S.* *l.* 15. *Ἐπαχθῆς*) *ἐπαλθῆς B.* 4. *Pag.* 181. *l.* 10. *Φατρίαν*) *φατρίαν* male *l.* *ead.* *Εἰσποίνσεν*) *ἐποίησεν Fl.* *l.* 12. *Σιληνόν*) *Σιληνὸν* edd. quas vidi omnes. *Pag.* 182. *l.* 22. *col.* 1. *Πίοντες*) *πίοντας V.* Sed in impressis mutatum est. *Solan.* Deest tamen aliquid. *Reitz.* *l.* 25. *col.* 2. *Οἷς*) *οἷ* erat in impress. *Οὐς* *Exc. G.* & *V.* *Lege* *οἷς*, ut in *C.* est. *Solanus.* *ibid.* *l.* 27. *Χρησμὸν*) *χρησμοῦ C.* *Pag.* 183. *l.* 5. *Ἑμῖν*) Bene pleraeq. *Ἑμῖν* male *l.* *Pag.* 184. *l.* 15. *col.* 1. *Ἐλίαν*) *Ἐλίαν V.* *ibid.* *l.* 16. *Ῥύται*) *Ῥύται C.* *l.* 19. *col.* 2. *Παθοῦσα*) *Eadem* ferme habet *Scholium* *Coll.* ex quo nonnulla emaculavimus. *Solan.* *Pag.* 185. *l.* 13. *Θήλαιαι*) *A*bess a *Fl.* *l.* 15. *Ἰάσιονα*) *I*ta emendarunt *Guyet.* *Palm. Solan. Gesn.* *Ἰάσιονα* edd. septem. *Ἰάσιονα Fl.* *Ἰξίονα L.* *Pag.* 186. *l.* 11. *Ἐπείσεκυκλήθησαν*) *R*estitui ex *Fl.* *Ἐπείσεκεκλ.* certt. male. (*Ἐπείσεκλήθησαν S.*) *l.* 15. *Μακράν*) *Sic* omnes recte, praeter *Fl.* quae *μακράν.* *Pag.* 188. *l.* 8. *Μητρολόου*) *Sic* *l.* *Fr. P.* &c. *Μητρολόου Th. Mag. v. Πατρ.* male. *Μητρολόου Fl.* *l.* 14. *col.* 1. *Μητρολόου*) *Sic* editum inveni, nec quidquam varietatis notatum reperio, cum tamen in *Luciano* recte *μητρολόου. Reitz.* *ead.* *Ἀλμυαίωτος*) *Sic* in *V.* recte legitur.

In impresso prave editum est Ἀλκμαίων. In C. vero scriptum: Ὁ Ἀμφίλοχος filius fuit Alcmaeonis Amphiarai. *Solan. l. 17. col. 1.* Ἀπεκτονῶς Ita dedit idem, pro vulgato ἀπεκτείνας. *ead. col. 2.* Οὐτος οὗτου edita. Mutavit idem, nescio unde; nec satis arridet illud οὗτος δολερὸς — οὗτος. *Reitz. l. 20. col. 2.* Τοῦ τῆς μητρὸς) τῆς τοῦ μητρὸς edita ridicule. *ibid. l. 21. Φασι* Omissum erat in editis. *ibid. l. 22. Καὶ ἐξ ἐνός*) Hic aliquid deest, quod suppleri poterit ex Pausaniae Arcadicis, ubi hanc Alcmaeonis habet historiam p. 492 ed. Sylburgii. Ceteroqui Κατοιγιάδος γῆς non meminit. *Cler.* Sed sic etiam C. *Solan. l. 23. col. 1.* Ηκε) Quam C. Ergo legit η, recte. *Solanus. Pag. 189. l. 3. Καταντικρὺ*) Deest in *Fl. l. 6. Ἡμῶν*) ἡμῶν male *Fl. Pag. 191. l. 2. ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ*) Ita *I. B. 1. Fl. S. Ἀγαθὴ τύχη*, nominandi casu *H. P. Fr. Ald. l. 5. Τῆς* Sine artic. *Fl. Pag. 192. l. 1. Ἐαυτοὺς αὐτοὺς Fl. l. 15. Θῆκας τὰς*) Omisit *H. 2. sola. Pag. 193. l. 6. Καὶνὰ*) Et sic *Fl.* cum cett. *l. 10. Στήλην*) Σύλην male *B. ait Solan.* Sed errat, si *B. 1.* vel *2.* vult. Nam utraque recte στήλην, cum aliis. (*Θύλην B. 4.*) *l. 13. Τοῦτο* ΖΕΥΣ. τοῦτο edd. Transposuit personam *Solan. Pag. 194. l. 7. Εἰ οἱ*) εἰ omittit *Fl.*

IN CYNICUM.

Pag. 195. l. 1. ΚΥΝΙΚΟΣ) Titulus hic aderat in *B. 1. 2. P. & Fl.* Omis. in cett. *l. 2. ΚΥΝ. ΚΑΙ ΛΥΚ.*) Haec iam aderant person. nomina supra scripta in *P. H. l.* aequae ac in *B. &c.* aberant a *Fl.* quae tantum ΚΥΝΙΚΟΣ, Λυκῖνος. ΚΥΝΙΚΟΣ. Κυνικοῦ καὶ Λυκικοῦ *B. 1. & 2. l. 4. Γυμνοδερκῆ*) Nil mut. edd. *l. 5. Ἀνυποδητεῖς*) Sic *Fl. Ald. Fr. B. 1. P. &c. Ἀνυποδετεῖς l. ead. Καὶ θηριώδην* Omisit *Fl. l. 8. Εὐναζόμενος*) εὐνηθισόμενος *Fl. l. 9. Ἀσπὴν ἄσπην l. sola, & marg. A. 1 W. ead. Πάμπολλον*) παμπόλλην *Pell. l. 10. Τοῦτο λέπτων*) τὸ τριβώνιον λευκὸν *Fl. l. 11. ΚΥΝ.*) Κυνι. *Fl.* mox Κυνικὰς plene, dein bis, ter K. & Λ. tantum. Postea vero toto Dial. personas omittit, spatio tantum relicto. *l. 12. Καὶ* Omisit *Fl. Pag. 196. l. 1. Παρέχον*) For. παρέχοι, adscripsi. *Gesl. l. 16. ΛΥΚ.*) Desunt & hic & in seqq. personarum nomina in *Fl.* Nisi quod spatiis, ut saepe alibi, distinguuntur. *Pag. 197. l. 8. Ἐκκληροὶ*) ἐκτελεῖ *Fl. l. 13. Ἀρα*) ἀρα *Fl. ead. Καὶ αὐτὴ*) Sic *I. Αὐτὴ* sine καὶ *H. P. B. 1. Fr. Ald. S. Αὐτῆς Fl.* similiter spreto καὶ. *Pag. 198. l. 2. Τὸν σκεπ.*) τὸ σκεπόμενον

marg. *A. 1 W.* l. 4. Πότερ') Ita *Fl. Fr. I. P. &c.* l. 6. μάβοις) Nihil distinctionis post μάβοις erat in plerisque. In *P.* comma tantum. l. 11. Οὐδὲν χειρόν) οὐδ' εἰ χειρόν edd. Οὐδὲν *L. & Fl. ead.*H)* ἦν *L.* l. 15. Ἐχειν) Deest in *Fl.* Pag. 199. l. 2. Τῶν λοιπῶν) τὸ λοιπὸν *Fl.* l. 13. ΚΥΝ.) Addidi ex *I. B. 1. H. &c.* Aberat in *P.* ead. Εἰ κακῶς) εἰμ εἰ κ. Iensf. Nil mut. edd. Pag. 200. l. 2. ΑΥΚ.) Personam ΚΥΝ. hic male *H. 1. 2. (& B. 4.)* l. 5. Μόνον) μόνην *Fl.* Sed perinde est. l. 10. Παραρκεῖ) ἀρκεῖ *Fl.* Pag. 202. l. 5. Δέ) δαι *Fl.* l. 6. Οὐδὲ τούτο) Pro his duobus οὐ tantum *Fl.* l. 9. Ἐχων) Forfan ἔχον, Geln. Pag. 203. l. 14. Κακὰ) κατὰ male *H. 2.* cum tamen *H. 1.* recte. Pag. 205. l. 5. Λυμαίνονται δέ) ἢ λυμαίνονται *Fl.* l. 15. Χρῆσθε) χρῆσθαι male *Fl.* Pag. 206. l. 4. Μὴ) Sequimur *Fl.* quae καὶ ignoravit: nam καὶ μὴ posteriores. Οὐκ ἐπὶ adscripserat Gelfnerus. Bene; sed iam non opus. Pag. 207. l. 2. Θηρίου) εἰ θηρίου *Fl.* l. 4. Θηρίων) θηριον male *H. 2.* l. 12. Τὸν πάντων) τῶν edd. priores. Pag. 208. l. 6. Τοιούτων) *Fl.* praeunte dedi. Τοιούτος cett. l. 7. Καὶ κρατεῖν) Et sic *Fl.* cum reliquis. l. 11. Ἀνυπόδητος) Ita iam omnes. Alias & ἀνυπόδετος. Ut Philopatr. c. 21 &c. l. 13. Μόνον) μόνῳ *Fl.* l. 14. Αὐτῶν) Bene edd. vett. Αὐτὸν male *P.* Pag. 209. l. 2. Ἰππων) ἵππου *P.* sola. l. 11. Χείρωνος) τοὺς Χείρωνος *Fl.* Pag. 210. l. 16. Μᾶλλον) Nihil variant edd. Pag. 211. l. 1. Καὶ) Non agnoscit *B. 4. ead. Ἀπεύξαιντ')* Lacuna hic in *Fl.* Pag. 212. l. 5. Ἐφίεσθε) ἀφίεσθε *I.* male. Prius cett. l. 8. Ὑμῖν δέ) ἡμῖν *H. 1. & 2. male.* l. 9. Ἐπανορθοῦν) Bene *Fl. P. S. Amst. (B. 4.) Ἀπανορθοῦν I. V. 2. Fr. H. B. male.* l. 10. Ἐπιτιμῶμεν) ἐπιτιμῶμεν *L.* vel Εἰς. Ἀλλήλους & ἐπιτιμ. abest a *Fl.* ead. Βουλευομένοις) βουλευόμενοι, ἴσως *L.* Ἀξιούτε κακῶς βουλευομένων πολλὰς περὶ ὧν πράττομεν *Fl.* In vulgato conspirant cett. Pag. 213. l. 4. Ὁ δέ) ὧ δέ male *I. & V. 2. l. 10. Φαίνεται)* δύναται *G. l. 12. Ἄλλων)* ἄλλας *Fl.* l. 15. Πείσσει) πείσσει *Fl.* Πείσσει marg. *A. l. Pag. 214. l. 9. Οὐ)* Omisit *V. 2. Pag. 215. l. 1. Ἐπισκόπει)* ἐπεισκόπει male *H. 2. ead. Αὐτοῖ)* Nihil mutare *Fl.* addit Solan.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 216. l. 1. ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ) Sic *Fl. I. Ald. B. 1. H. P. &c.* Ψευδοσοφιστής *Th. Mag. male in v. τεθνήσκειται.*

Sed recte $\psi\epsilon\upsilon\delta\omicron\sigma\omicron\phi\iota\sigma\tau\tilde{\eta}$ idem v. α . l. 3. $\Lambda\tau\kappa. \text{KAI } \Sigma\omicron\Lambda.$) Ita B. 1. P. Reliquae omittunt in fronte. In ipso vero Dial. modo $\Sigma\omicron\Lambda.$ modo $\Sigma\omicron.$ & $\Lambda\tau\kappa.$ addunt. At Fl. modo $\Sigma\omicron\Lambda\omicron\iota\kappa\iota\sigma\tau\eta\varsigma$ integre, modo $\Sigma.$ & $\Lambda.$ tantum. l. 12. col. 1. Βουλόμενος) Lacuna hic est in V. Deest nempe $\acute{\epsilon}\lambda\acute{\epsilon}\gamma\chi\epsilon\iota\upsilon$, aut simile quid. Solan. *ibid.* l. 13. Εισήγαγε) Hoc fuit initium Mf. in 4, in quo videtur linea aut aliquid amplius deesse. Cler. Pag. 217. l. 11. Ἔχων) Nihil variare edd. addit Solan. l. 13. Ἐπιστάμενον) Bene Fl. B. 2. P. Ἐπιστάμενος male I. H. B. 1. Ald. Fr. S. Pag. 218. l. 16. col. 1. Ἀπαρεμφ.) Videatur $\acute{\alpha}\pi\alpha\text{ρεμφάτω}$ hic abundare. Vide not. Graev. Cler. Pag. 219. l. 1. Ἐγὼ δὲ) $\acute{\epsilon}\gamma\omega \delta\acute{\epsilon} \sigma\epsilon$ B. 2. & Amst. Non habent $\sigma\epsilon$ ceterae. l. 4. Τετραπλῆ) Ita I. H. P. B. 1. & c. Τριπλῆ Fl. l. 13. Συνήσω $\sigma\upsilon\eta\sigma\omega\upsilon$ Fl. Pag. 220. l. 3. Κακὸν) Sic Fl. & P. (& B. 4.) Κακῶν reliqq. l. 8. Παρήξεν) Adopravi ex I. V. 2. & G. Παρήξαι cett. l. 16. col. 2. Nu) $\nu\tilde{\upsilon}\nu$ prave editum ante, & erat $\nu\tilde{\upsilon}\nu$ hic male in V. Sed mox ν tantum habet, etsi in impr. $\nu\tilde{\upsilon}\nu$ utrobique editum sit. Solan. Pag. 221. l. 1. Σολοικίζοντας) $\sigma\omicron\lambda\omicron\iota\kappa\iota\acute{\zeta}\omicron\upsilon\tau\omicron\varsigma$ Fl. omisso $\kappa\alpha\tau\alpha\gamma\omicron\eta\sigma\alpha\iota.$ l. 6. Ἡ $\pi\iota\upsilon\sigma\alpha\varsigma$ Fl. omisso $\tilde{\eta}.$ l. 7. Παιδίξ) $\pi\alpha\iota\delta\epsilon\iota\acute{\alpha}$ Fl. male. Pag. 222. l. 8. Σου $\sigma\omicron\iota$ Fl. l. 12. Ἐκλεροχότας) Ex G. & marg. A. 1. recorpi. Λέοντας edd. Pag. 223. l. 1. Ἐξείλοχότας) Sic G. Λέοντας etdd. ead. Πάρεστιν $\pi\alpha\iota\acute{\rho}\epsilon\sigma\tau\iota\upsilon$ Fl. l. 2. Δύο β Fl. ead. Λήψεται) Bene sic Fl. Fr. P. & c. Λήψεσθαι male I. cum V. 2. l. 19. col. 1. Λέγεσθαι) $\acute{\lambda}\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\tau\alpha\iota$ edita, correxerat Solan. ex Cod. credo, quia eodem versu vulgatum $\phi\alpha\sigma\iota$ ex Cod. V. in $\phi\alpha\sigma\iota\upsilon$ se mutasse notarat. Sed quia $\acute{\lambda}\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ vel sine Codice legendum apparet, facile obsecundavi. Reitz. Pag. 224. l. 13. col. 2. Εὐθεία) $\epsilon\tilde{\upsilon}\theta\epsilon\iota\acute{\alpha}$ καὶ $\alpha\iota\tau\iota\alpha\tau\iota\kappa\tilde{\eta}$ editum ante; ac deinceps quoque dativus ubique expressus. Sed adscripsit Solanus: nominativum in his omnibus pro dativo, qui in V. & impr. erat, reposui. Huic igitur parui. Reitz. *ibid.* l. 14. $\text{Τὸ δὲ δοκεῖ δοτικὴν}$) In V. & impr. $\tau\omicron \delta\acute{\epsilon} \delta\omicron\tau\iota\kappa\tilde{\eta} \acute{\alpha}\pi\alpha\iota\tau\epsilon\iota$, absurde. Quod vero iam editum, ex G. & ingenio se refrixisse testatur Solanus. *ibid.* l. 15. Οὖν) Ita ex V. restituit idem, in editis erat $\tau\omicron\upsilon$ fine sensu. *ibid.* l. 21. Φαμὲν) $\phi\alpha\sigma\iota$ editum ante. In V. per compendium exaratum hoc verbum editoribus prioribus imposuit. Reitz. *ibid.* l. 23. Κοσμίως $\kappa\omicron\sigma\mu\iota\kappa\omicron\upsilon$ Exc. G. l. 29. col. 1. Οὖν) Excidit hic aliqua vox, aut $\sigma\upsilon\upsilon$ - $\omicron\upsilon\tilde{\nu}$ legendum. Solan. Pag. 225. l. 1. Εἶπε $\omicron\upsilon\tilde{\nu}$ Fl. l. 9. Καταρώμενον $\kappa\alpha\theta\alpha\rho\acute{\omega}\mu\epsilon\nu\omicron\upsilon$ male I. & V. 2. l. 12. Ἀφιστάνειν) Lacuna est in Fl. ante

ἀφιστάειν, & ἀμφω omiffum. *l. 19. col. 1. Τοῦ ῥήματος*)
 τῶν edita male. *ead. col. 2. Ἀκριβοῦν τάττεται*) Sic dedit So-
 lan. pro vulgato ἀκριβῶς τάττεσθαι, non tamen addens unde.
 Quare, cui vulgatum rectius videtur, poterit id revo-
 care. *Reitz. Pag. 226. l. 1. Χαρίζοι χαρίζη Fl. & S.* At prius
 in reliquis. Χαρίζει emendat Gefn. recte. *l. 3. Εἰς τότε εἰς*
ποτε B. 4. l. 9. Ἔστιν ἔσθην I. l. 12. Πέτεσθαι) G. duce
 cum Gefn. dedi. Πέτασθαι edd. *Pag. 227. l. 19. col. 2. Ἀνεώ-*
γητο) Lege omnino ἀνέωγε. *Solan. Pag. 229. l. 4. καθ' εἰς*)
 καθ' εἰς omnes, excepta *Fl.* quae καθ' εἰς cum L. hic & sta-
 tim iterum, recte. *l. 10. Μνηστυόμενον αὐτῷ*) Haec male
 neglexit *Fl. l. 17. col. 2. Ἀνδρῶν*) Exc. G. ἀνδρός. *Pag. 230.*
l. 10. Πείσεται) Ex *Fl.* rescriptit Solan. Πείσεται *I. B. 1. H.*
P. S. &c. Pag. 231. l. 7. Μάθης) Sic omnes. *l. 17. col. 1.*
Ἀνεπίδεκτον) In impr. est καὶ τῆς ἀνεπίδεκτοῦ. Sed in V.
 tantum exstat ἀνεπίδεκτον, unde palam est, legendum esse,
 uti edidi. *Solan. Pag. 232. l. 5. ΣΟΛ.*) Personam hanc, &
 mox ΛΥΚ. inseruit Gefn. *l. 10. Γὰρ γε Fl. Pag. 233. l. 3.*
ΣΟΛ.) Omisit *I.* Adest in *P. Fr. Fl. &c. l. 4. Ὑπαλλάττειν*)
 Sic Graev. Ἐπαλλάττειν edd. *l. 5. Δόξει*) Forf. δοκεῖ, Gefn.
l. 6. Εἰ) Forfan εἰν. (*Ein S. & B. 4.* unde recepimus.) *l. 10.*
Λέγειν) Sic *H. P. I. B. 1. Fl. Λέγων S. l. 15. Ὅν*) ὁ male *Fl.*
Pag. 234. l. 4. Καθέζεσθαι) καθίζεσθαι *Fl. ead. Καθίειν*)
Amst. bene (& *B. 4.*) Καθίσειν edd. cett. *l. 5. Κάθισον*) Sic
 Gefn. ex *Amst.* Κάθιζον cett. Κάθισον *I. Καθίζον B. 1. l. 8.*
Κάθισον) Sic iam omnes. *Pag. 235. l. 1. Ἐταρον*) καὶ ἕτερον
Fl. ead. Λέγων) Ex *Fl.* recepi. Λέγειν cett. *l. 3. Ἰκανῶς*) Re-
 scripsi ex *Fl. l. V. 2. Ἰκανὸς* cett. *l. 4. Γὰρ σε δεῖ προδιδά-*
σκειν) με προδιδάσκων *Fl.* omisso γὰρ ac δεῖ. *Pag. 236.*
l. 2. Μοι) μὴ legit Gefn. (At sic iam habebant *S. & B. 4.*)

IN PHILOPATRIN.

Pag. 237. l. 2. ΤΡΙΕΦ.) Sic *P. Τριεφώντος &c. B. 1. ac 2. In*
 cett. omiffa. *l. 4. Συννέευκας*) συνένευκας edd. priores. *l. 5.*
Βυσσοδομεύεις) βυσσοδομεύων *C.* Nil mut. *Fl. l. 14. col. 2.*
Ἐκ) Aberat praepositio ab editis. Addidit Solan. *Pag. 238.*
l. 6. Ἀποψύξω) Bene omnes, demta *I.* quae ἀποψήξω.
Pag. 239. l. 13. Κατονομάσης) κατανομάσης *I. Fr. H. Cete-*
 rae recte, quod edidimus. *Pag. 241. l. 7. Δε*) Sic nostrae *Te*
 Gefn. ed. *l. 12. Ἀπεργάσται*) Hoc praetuli ex *I. Ald. B. 1.*

Fr. S. Ἀπεργάζεται P. H. l. 13. Κατάπληξις) κατάβελξις dederat Solan. bene. Sed sine libris hic nihil audeo. Pag. 242. l. 13. Ἐπομίσατο) Ex emendatione Kufferi. Ἐπομόσατο edd. priores. Pag. 243. l. 9. Ἰντρός) Sic edd. Lege ἱατρός. l. 15. Ὅσον) Nihil variant edd. Ὅσον Homer. Pag. 244. l. 6. Μοιχίαν) Hoc praeferunt edd. vet. Μοιχείαν S. & Amst. l. 7. Ἐκλαυσε) Bene correxit Solanus. Ἐκλυσε edd. priores. Pag. 245. l. 5. Τὴν Γιγαντολέτιν) Sic omnes. l. 8. Γε βούλει) καὶ βούλη ed. Gefner. Pag. 246. l. 2. Μυρία) μυρία male l. & V. 2. non cett. l. 7. Παρὰ) Bene l. S. & c. Περὶ P. H. (& B. 4.) l. 15. ΤΡΙΕΦ.) Bene l. Fr. B. 1. 2. H. P. ΚΡΙΤ. male Fl. l. Ald. V. 2. S. Amst. Pag. 247. l. 7. Δέ τέ μιν) Omiff. τε in edd. prioribus. l. 14. Δόχμια) Ex emendatione Solani & Guyet. Δόχμια edd. priores. Pag. 248. l. 11. Ἐπομόσωμαι) Sic edd. Amst. ἐπομόσωμαι. Gefner. ἐπομόσομαι, quem sequor. l. 12. Ἀμβροτον) ἀμβροντον prave l. Pag. 250. l. 2. Ἐρχομαι) εὐχομαι V. 2. Λεγ. ἔχομαι. Pag. 251. l. 10. Παρὰ) Sic S. Περὶ cett. l. 14. Ἐπὶ) περὶ S. l. 15. Ἡρακλείη) Ἡρακλῆος Homer. Pag. 252. l. 1. Μοῖρ' ἐδάμασσε) Μείρα δαμ. Hom. l. 7. Γιγνομένω) γινομένω Schol. male. l. 16. Δέ) Ex Hom. inferui. Aberat ab edd. Pag. 253. l. 14. Αἰὼν) Aberat in S. & Amst. aderat in P. B. 1. l. & c. Pag. 254. l. 7. Οὐχὶ τῷ) Nil variant edd. Οὐ μοιχῶ vult Palm. l. 12. Θανατωθήσῃ) θανάτῳ θῆσῃ discretim B. 4. Pag. 255. l. 6. Τύχοι) τύχῃ) Fl. l. 9. Φλαῦρον) φλαῦρου Fl. male. Pag. 256. l. 9. Ἐμοῦ) ἐκείνους, ἴσως L. l. 10. Ἐτερεῖον) Et sic Fl. cum cett. l. 16. Απολέγομαι) Non agnoscunt C. Pag. 257. l. 11. Ἐσκοπίαζον) Nihil hic variare edd. adpinxit Solan. hic & plus decies deinde, quod ubique repetere supervacuum erit. Pag. 258. l. 14. Ἀνυπόδετος) Hic nil variare edd. notatu dignum, quod ante ἀνυπόδητος plurimum scribant. Confer Afin. cap. 16, & Cyn. c. 13. l. 17. Τὰ) καὶ male in editis. Emendavit Solan. Pag. 259. l. 8. λευκάδα πέτρην) Λευκάδα πέτρ. litera maiuscula, B. 4. vertens etiam, Leucadem petram. Male. Pag. 260. l. 1. Μεσορ) Ex emend. Solani. Edd. & Schol. Μεσορ. l. 5. Λάπους) λοπὸς Schol. Vulgarum tenent Fl. l. Fr. B. P. H. ead. Ἐσπάρασε) Sic Fl. l. P. & c. Ἐσπάραξε B. 1. 2. (& 4.) l. 15. Ἐσκοπίαζον) Lege ἐσκοπίαζον ut c. 19. Etsi hic ω est in edd. (Ἐσκοπίαζον & h. l. B. 4.) l. 16. col. 2. Νόμοι) γάμοι lectum antea. Mutavit Solan. Pag. 261. l. 2. Γήθησαν) ἐγῆθησαν B. 4. l. 6. Ἐπὶ θέατρα) ἐπὶ τὰ θέατρα ed. Gefn. Abest artic. ab aliis. l. 14. Χαιρήσονται) χα-

ρίσσονται *B.* 1. 2. (& 4.) *Pag.* 262. *l.* 8. Παλὺν) Bene *Fl. Fr.*
H. P. &c. Πολὺν prave *I.* *l.* 10. Λιμὸν) λιμόν. αὐχμόν *Fl.*
 puncto post λιμόν collocato. *Pag.* 263. *l.* 5. Κατατρίχετε)
 Sic pleraeque. Κατατρίχετε *I.* *l.* 6. Ἠκηόητε) Sic posttrae.
 Ἠκηόητε *Gesner.* melius. An ἠκηόατε; *Pag.* 264. *l.* 13.
 Ὀναύμενοι) An ὀνάμενοι; *Pell.* *Pag.* 267. *l.* 2. Ἐκλέψει) Re-
 stitui ex *Pell.* & *B.* 1. 2. Ἐκλήψει male *Fl. I.* *Ald. Fr. H. S.*
 Ἐκλέψει *Amst.* *l.* 7. Εἶτ') Sic vet. Εἶθ' *S.* & *Amst.* Εἶτ' *Fl.*
 discretim. *l.* 14. Οὗτος &c.) Haec verba exhibet *Fl. At I.*
Ald. H. S. B. Fr. Οὗτος ὁ λόγος νοθεύεται τῶν Λουκιανοῦ.

I N C H A R I D E M U M.

Pag. 268. *l.* 1. ΧΑΡ. Η ΠΕΡΙ ΚΑΛ.) Sic & *Coll.* cum *Fl.*
B. Ald. Fr. P. S. *l.* 3. ΕΡΜΙΠ. ΚΑΙ ΧΑΡ.) Ita *B.* 1. 2. Omit-
 tunt cert. *Pag.* 274. *l.* 5. Διόσκουροι) Ita hic & mox con-
 stanter. *l.* 7. Αὐτὴν) αὐτὴ *Fl.* *l.* 15. Θήρας) Ita plurimae bene.
 Θύρας *I. V.* 2. *Pag.* 275. *l.* 6. Λήδα) Sic *Fl.* aliaeque re-
 cte. Λύδα *I.* *l.* 7. Ἀμφιτρίωνι) Ἀμφιτρίωνι male *I.* & *Fl.*
Pag. 276. *l.* 15. Δὴ) Δὴ *Fl.* melius. *Pag.* 277. *l.* 4. Ἐκάστη)
 ἑκάστη θεῶν ἑκάστη *Fl.* *l.* 5. Ἐτέρ' ἀμφισβ.) Consentit *Fl.*
Pag. 280. *l.* 1. Φίλωνα) Φίλων' edd. priores. Φίλον *L.* *Pag.* 282.
l. 7. Ἠγάσθη) Constantem esse lect. ait marg. *I.* *Pag.* 285.
l. 5. Αὐτῶν) Ita *P.* aliaeque. Αὐτῶν *Fl.* *l.* 6. Οὐκ ἀπέτρ. μάλ-
 λον) Ita edd. omnes. *l.* 10. Αὐτῶν) Cum spir. tenui *I. Fl. P.*
Αὐτῶν H. S. aliaeque. ead. Αὐτοῦς) Adspirate *Fl. H. P. S.*
Αὐτοῦς I. *Pag.* 286. *l.* 9. Διωκισμένους) Sic & *Fl.* cum *I. Fr.*
P. &c. *l.* 13. Γεγεννηκόθ') Recte sic *P.* ut Ienf. voluit. Γεγε-
 νηκόθ' male *I. H. S. Fl. Fr. B.* *Pag.* 287. *l.* 12. Ἄλλον) Ita
Fl. H. B. 1. *P. S.* Ἄλλο *I.* *Pag.* 289. *l.* 2. Αὐτῷ) Sic *Fl.* &
 pleraeque. Αὐτῷ *I.* *Pag.* 290. *l.* 2. Παρόντας) πειρόντας prave
Fl. *l.* 7. Περίεστιν) περί ἐστιν *I. V.* 2. *Fr.* *Pag.* 291. *l.* 2.
 Οὐ) — ἴσως *L.* Id est, οὐ forsan delendum esse. Sed male οὐ
 omitteretur. ead. Πραττόμενα) πράττομεν, σχοίη edd. antea
 male. *l.* 6. Ὑπακούσαι) ὑπακούσαι edd. male. Ὑπακούσαι-
 το, ἴσως *L.* *Pag.* 292. *l.* 3. Γραφεῦσι) Sic plurimae cum *Fl.*
Γραφοῦσι I. *Pag.* 293. *l.* 4. Τοῦ παντὸς τιθ.) Ita omn. edd. ha-
 bere, adiecit *Solan.* *l.* 6. Ἀνδρείας) Sic iam edd. omn. cum
 alias & ἀνδρίας habeant, ut c. 23 &c. *l.* 9. Δὴ) δεῖ male *Fl.*
Pag. 294. *l.* 13. Οὐδ' &c.) Non habet haec Graeca *P.* (ne-
 que *B.* 4.) Habent *Fl. I. H. B. S.* &c.

IN NERONE M.

Pag. 295. l. 2. Εἰ γνήσιος) Sola *B. 2.* haec duo verba omit-
tit. (Desiderantur etiam in *B. 4.*) ΕΙΓΝΗΣΙΟΣ *Ald. & H. 1.*
L. 3. ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣ.) Ita *B. 1. 2. (& 4.) P.* Aliae
omittunt inscript. person. *L. 9. Ξυνήρης* *Ξυνείρης P. l. 13. Κἄ-
κείνας*) Bene sic *Ald. P. H. &c. Κἄκείνας* male *S. & Amst.*
Pag. 297. l. 5. Τοῖς) Bene sic vet. Τῇ male *S. & Amst. l. 10.*
Τού) Sic *P.* ut Marcil. voluit. Καὶ edd. cett. *L. 12. Ἀρχὴν*)
Legi etiam potest ὀρχὴν, Pell. *Pag. 298. l. 1. Ἐβδόμην — καὶ
πέμπτην*) Sic esse in edd. omnib. notat Solan. *L. 3. Οὐτῷ*)
Reitziana εὐτῷ, mendose. *L. 10. Θαλῆς*) Θαλλῆς edd. hac
prior. (excepta tamen *B. 4.* quae recte Θαλλῆς.) *L. 13. Ὡς
τῶν ἐκείνης*) Nihil varietatis invenio. *Pag. 299. l. 11. Μὲν*) μὴ
edd. Μὲν (ἴσως) *L. l. 13. Τοῦτον*) Nihil mut. edd. *L. 14. Αὐ-
τῷ*) αὐτῷ edd. prior. *Pag. 301. l. 10. Αὐτῇ*) Sic Pell. Αὐ-
τὴν edd. vulgo. *Pag. 302. l. 12. Εἰ δὲ*) Personam MEN. edd.
hic ingerunt, quam deleui cum Solan. & Gesn. ead. Τραγω-
δίας) τραγωδίαις edd. antea male. *Pag. 303. l. 2. Ὁ δὲ μὴ-
δαμῶς*) Persona ΜΟΥΣ. his praefixa in edd. At necessarii
omittenda, cum praecedens deleta est.

ANNOTATIONES

IN SATURNALIA.

Pag. 1. l. 3. Ὁ Κρόνος — σοὶ τέθνυται) Saturno sacra fiebant; de quibus inprimis Macrobi. L. I, c. 8 & 10, & L. Gerald. de annis & mensibus: haec Κρόνια dicebantur a Graecis, & primo uno die tantum, i. e. 14 Cal. Ian. celebrari solita, sed post in triduum propagata, primum ex adiectis a Caesare huic mensi diebus, deinde ex edicto Augusti, quo trium dierum ferias Saturnalibus addixit: a 16 igitur coepta, in 23 desinebant, quo solo fieri ante consueverant. COGN.

ibid. Τό γ' εἶναι) Sic supr. Adv. Indoct. c. ult. f. REITZ. *ead. l. 8.* Εἰδέναι) Καὶ εἰδέναι fortassis. GUYET. Et ego ita malim, quamquam exempla multa notata habeo ellipseos τῆς ὥς, εἰς, vel διὰ ante infinita, quae hic tamen durior videtur; nec iuvat illud Alciphronis I, Ep. 9 f. οἱ — κερδαίνειν ἐμφοροῦσιν ὕβρεις, qui, UT lucrum faciant, iniurias inferunt. Lysias or. pro oliva, pag. ed. Lond. 145, οὐδ' ἡλικίαν ἔχων εἰδέναι περὶ τῶν τοιούτων, prope accedit; nec tamen adeo gemina est locutio, ut μάντιν εἶναι εἰδέναι similiter ab Luciano dictum affirmem. Nec Aristophaneum Pl. 556, καταλείψει μηδὲ ταφῆναι, pro εἰς τὸ ταφῆναι, aliaque permuta, satis mihi faciunt ad stabiliendum Luciani vulgatum; inhibent tamen, ne quid sine gravi causa innovem. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ἀγανεύσω) Non agnoscitur a S. & B. 4. illud ἄν, quod ante v. ἀγανεύσω ingerit Reitziana ed. & rectius abest. Omittit etiam Ms. Reg. 3011.

Pag. 2. l. 4. Ὡς τι καὶ αὐτὸν — αὐτῶν) Permutata in ple-
risque libris pronomina: priori loco αὐτὸν ponendum & Aldinae meae auctoritate, &, quod certius etiam, iubente sententia; quae ipsa quoque altero loco αὐτῶν postulat. Nec aliter verit Erasmus. GESN.

ibid. Αὐτὸν — αὐτῶν) In L. Fl. & Ven. 2. recte prius habet; posterius in omnibus αὐτὸν, prave. In aliis inverso haec

verba ordine minus concinne leguntur. SOLAN. Αὐτὸν ἀπολαῦσαι) Lubens αὐτὸν praetuli prae αὐτῶν absurdus enim duplex ille genitivus αὐτῶν — τῆς σῆς ἀρχῆς. Sed αὐτὸν pro ἐμὲ omnino probum. Nam ita αὐτὸς pro ἐγὼ, non modo in proverb. *Amicus aliter ego*, quod Graece Eustath. de Ismen. I, p. 14, Κρατισθένης — ἄλλος αὐτός. Sed & frequenter in aliis locutionibus, huic Nostri similibus. Supra Philop. c. 40 pr. καὶ αὐτὸς — τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα τῆς διηγέσεως. Ap. Aesop. Fab. IV, vulpes de se ipsa ait: ἀναδραμούσα διὰ τῶν σῶν αὐτῇ γῶτων καὶ κεράτων — σὲ ἀνασπάσω. Fab. CIV, αὐτὴ ἐξελεύσομαι. Sic αὐτοὶ nos, Hom. Il. H, 332, Τῷ σὲ χρῆ παῦσαι — Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρούς. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 5. Μόνον αὐτῶν) Hic vero αὐτῶν praetuli, tum ne bis sine ulla necessitate repetatur αὐτὸν, tum ne ἄμοιρος sine casu transfret, qui recte pr. Epist. Sat. legitur additus, μόνος ἄμοιρος τῆς ἑορτῆς. REITZ.

ead. l. 11. Ἑπτὰ) Traditionis veteris vestigium, quo veritas creationis adumbratur, qualis a Mose descripta est. SOLAN.

ead. l. 14. Σπουδαῖον μὲν οὐδὲ) Marcilii additamento non est opus. Vid. Iστ. B, c. 30, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. SOLAN. Non dubito, quin dederit auctor, σπουδαῖον μὲν οὐδὲν, οὐδὲ ἀγοραῖον. Repetitio eiusdem vocis, ut sexcentiēs, omitrendae occasionem dedit. GESN.

ibid. Οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαι) Οὐδὲ ἀγοραῖον οὐδὲν διοικήσ. legendum. Οὐδὲν hic omnino deesse videtur. GUYET. Οὐδὲ ἀγορ. δ. μ. συγκεχώρηται οὐδὲν, πίνειν δέ. Marcilius. Cui assentior; sed nullo libro adiuvante nihil in contextu immuro. Nam supra quoque 2 Ver. Hist. c. 30, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. Verum infra, Cronof. c. 17, πρὸς χάριν μηδενὶ μηδέν. REITZ.

Pag. 3. l. 2. Κροτεῖν ὑποτρεμ.) Haec ad imperium eius, cui fors id muneris dabat, fiebant. Vid. Plut. 1004, 1. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς) Interp. si quis universi imperii vim expendat. Illud potius vertendum erat, si compararentur cum totius imperii potentia. VITRING.

ead. l. 4. Πολλοὶ γοῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιοῦτου ἐπεσιτίσαντο, οἷς ἴλεως καὶ φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει) Certissimum est mendum in ἐπινεύσει. Legendum omnino ἐτινεύσει neque enim de futuro, sed praeterito intelligendum. IENS.

ead. l. 6. Καὶ φορὸς) Φορὸς ἄνεμος. GUYET.

ibid. Ὁ κύβος) Tesseræ lateribus constabat sex, quibus inter ludendum utebantur tribus. Suet. Augusto. COGN.

ibid. Ἐπινεύσει) Mutare lenius iubet in ἐπινέουσι. Sed innumera etiam alia refingenda forent, si rationem eam sequeremur. SOLAN. Nihil opus esse cum lenisio vulgatum immutare, exemplis ex Xenoph. Aelian. aliisque Luciani, bene probat Th. Wopkens in Lectt. Tull. L. III, c. 13, p. 305. Adde supra T. II not. Solani ad Dial. Mort. VI, § 5, ubi μηδὲ προτερὴν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας: ubi cum tantum ad Tim. cap. 19 remittat, secundum suam divisionem, quam Hemst. immutavit, tu iam vide sis Timonis § 33, ubi οὗτος δὲ τάχα εἴτεται, οἷαν με οὖσαν ἀπολείψει multis defendit idem Solanus. REITZ.

ead. l. 9. Ἄμα) Aliter scripserat, ni fallor, Lucianus; nempe ἄσαι, vel ἄσμα, quod propius ad hanc accedit scripturam, ἄμα certe ferri non potest. Vid. locum Arriani infra laudatum ad hoc ipsum caput. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐτι καὶ βασιλέα) La royauté de la sebue. Horat. Non regna vini sortiere talis. GUYET. Versus Horatii satis notus est I Od. 4 f. Noster iterum infra cap. 9 post med. καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν. REITZ.

ead. l. 15. Γελοῖα ἐπιτάγματα) Consule de hoc ludicro Tacit. A. XIII, 15, & Arrianum ad Epict. I, 25: ἐν Σατορναλίοις λέλογχε βασιλεὺς, ἔδοξε γὰρ παιῖται ταύτην τὴν παιδίαν, προστάσσει, σὺ πίε, σὺ κέρασον, σὺ ἄσον, σὺ ἀπελθε, σὺ ἔλθε, ὑπακούω, ἵνα μὴ παρ' ἐμὲ λύηται ἡ παιδία. SOLAN.

Pag. 5. l. 13. Ἀμφίμημί σοι τὰ χρέα) Phrasin hanc pluribus firmat L. Bos ad Evang. Matth. VI, 12, ubi ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, addito Aeliano, Diog. Laërt. & hoc Luciani. REITZ.

Pag. 6. l. 1. Ὑποβαλλομένη) Licet λίθος communis sit generis, ut Eustath. de Ism. I, pag. 10, ἐκ Τετταλῆς λίθου, sed pag. 13, λίθος ὁ Τετταλός. Aristoph. Nub. 764, λίθον ταύτην — καλὴν &c. Noster Imag. c. 1 f. ἡ λίθος Ἑρακλεία: sed & de gemmis masc. gen. ibid. c. 11, idque usitatus: non placet tamen Florentinum ὑποβαλλομένην. Amant enim participia nominandi casu sic iungi sine copula. Vid. supra Alex. c. 19, Tox. c. 2, Asin. c. 37. Ac T. I, Tim. c. 45 f. ὁ ὀρέξας — ἐμμημεκίως. Aët. Apost. XXV, 13. Et XXVII, 13. Aelop. F. XVIII, ὁ δὲ ἀναστὰς — στεατίνους βοῦς ἑκατὸν πλάσας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θεῖς ὠλοκαύτασεν. REITZ.

cad. l. 13. 'Ησιόδος) Hesiod. *Θεογ.* 459 &c. SOLAN.

cad. l. 16. Γάρ τι) Γάρ τι — ὕγίης τι. Alterutrum τι delendum videtur; licet & Diod. Sic. XI, c. 45, ἄλλο μὲν μηδ' ἐν τε — πράξαι τι modo proba & ibi sit lectio. REITZ.

Pag. 8. l. 2. Εὖ ποιῶν) Sic recte disiunctim *Fl. & B.* 2. ut N°. 28. In reliquis prave εὐποιῶν. Vid. etiam N°. 31. SOLAN.

cad. l. 14. Οἶος) *L. Fl. V.* 2. *P.* & sequentes impressi. In reliquis prave οἷς. SOLAN.

ibid. Ἀσπορα καὶ ἀνήροτα) Homer. *Od.* I, 109. SOLAN. Nisi quod ἄσπαρτα apud Hom. Sed ἄσπορα Lucian. etiam supra *Rhet. Praec.* cap. 8 f. Et alibi bis, ter, ut infra cap. 20 &c. REITZ.

Pag. 9. l. 2. Χρυσοῖ. . .) Alludit non ad auream tantum aetatem, sed ad locum Hesiod. *Εργ.* 109. Vid. Cler. *Art. Crit.* pag. 223. SOLAN.

cad. l. 6. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ ταῦτα εἶκαζον εἰς τοὺς δούλους, καὶ παιδοτρίβας φιλόανθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε) Vertitur: *At ego, Saturne, coniecturam hanc ad servos & ludimagistros referebam, quasi ideo tibi fabula tribueret erga hos humanitatem.* Equidem sic vertendum existimo: *At ego, Saturne, e fabula ista coniiciebam, hoc te facere cum humanitate in servos & ludimagistros.* VITRNG.

cad. l. 7. Παιδοτρίβας) Vox rarior fecit, ut usitatiorē substituerint quidam librarii. Retinuit tamen παιδοτρίβας Hagen. 1526, 8. Erasmus etiam hanc lectionem probavit, cum vertit, *qui boias terunt*; nisi quod boiae ad collum potius, quam ad pedes pertinent. Plautus rectius *Perf.* III, 3, 15, *Compedium tritor*, quasi hoc ex Graeco vertisset. GESN.

ibid. Φιλόανθρωπον) Φιλόανθρωπον. ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου. ποιεῖν σε &c. Ita distinctionem Solanus mutarat. Et sic traiectionis constructionis foret, de qua paulo supra, *Mort. Peregr.* c. 45 pr. Nec displicet: quia tamen & sic Gesneri versio aliquantum foret immutanda, quae sensum haud incommodum exhibet, nec satis certa est res, manum abstinui. REITZ.

cad. l. 14. Περὶ ταραντων) Non igitur propria haec aetatis nostrae dementia. At rari olim aleatores; nunc omnes ferme eodem morbo laboramus; eoque res tandem devenit, ut aleatoris consiliis regno uno decepto, in alias etiam nationes pestis ista grassata, multos exitio, omnes dampno affecerit. Rem tango posteris vix credibilem; historicumque poscentem Thucydidi parem, ut qua ille peritiam pestem Atheniensium descripsit, hic furorem Epidemicum,

qui in Europae praecipuas ingenio opibusque gentes nuper tantis cum cladibus per aliquot menses incubuit, mentesque lucri cupiditate ita occaecavit, ut, dum singuli divitias summas ex nihilo prodituras expectant, id quod erat opum misere perdiderint, ab aleatore, similibusque eius perditis hominibus miserum in modum emundati, immo exenterati, ob oculos legentium, apud quos vix fidem inveniet, ponat. SOLAN.

Pag. 11. l. 2. Το ἀτερπέστατον) Τοῦ ἔτους hic deesse videtur. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ οὐδὲν ἔτι οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους) Nemo non politior magis probabit editionis Florentinae scripturam: καὶ οὐδὲν ἔτι δ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, & nihil est, quod non concevit gelu. Sed pro ἔτι mallet ἐστί. GRAEV.

ead. l. 15. Βασιλέας χειροτονῶμεν) Rois de la sèbue. Supra cap. 4. GUYET.

Pag. 12. l. 8. Τῶν φίλων) Durior hic stilus. Ego τοῖς excidisse opinor. Similia tamen apud hunc credo repertum iri, quae mihi nunc nec memoria, nec observatio suppeditant. SOLAN. Παρέξειν τοῖς φίλοις requiritur. Sed potest stare vulgatum, modo recte acceptum: παρέξειν nempe sine casu ponitur, (intellecto pronomine τισι vel τούτοις) & ὅσοι τῶν φίλων ἄξιοι construendum. Immo sic nihil de mutatione cogitandum. Habuimus huiusmodi constructionem & ellipsin non semel, licet haud eodem cum verbo atque hic. At si infra c. 21. χρυσοῦ χοίρικὰ γὰρ ἡμῶν πάντων κατασκαδάσαι recte habet, hoc tanto facilius se tuetur. REITZ.

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 13. l. 4. Ἐπεμψα) Sic aliquoties mittere apud Livium usurpatur, quod Gronovii diligentiam non effugit. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐκ ὄναρ ἐπιστάς) Deos ac daemones mortalibus apparentes frequenter dici ἐπιστάναι, exemplis docet I. Elsn. ad Aët. Apost. XXIII, 11. De vulgatissima autem ellipsi ὄναρ pro κατ' ὄναρ, vid. supra Gall. cap. 1 f. & Macrob. cap. 1 &c. REITZ.

Pag. 14. l. 7. Ἐστὶ) Scribendum fuit εἶν. SOLAN. Obsequer Solano εἶν rescribenti, propter adiunctum καὶ δυσχεραίνοιμι, si auctoritas accederet. Verum quia separatim aeque dicitur, ἔγνω τίς ἐστί, quam ἔγνω τί δυσχεραίνοιμι, nec

exempla defunt diffimilium modorum, & casuum, in eiusmodi duplici regimine, nondum immutare quidquam audeo. Infinitiv. & Imperat. sic iungit Hom. II. 2, 273 — 4, Θες — καὶ ὑποσχεσθαι. Mox cap. 13 apud Nostr. μηδὲ γυμναζεσθω, μηδὲ ἀσκεῖν, & in seqq. D. Paul. ad Rom. XII, 14, 15, εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε. χαίρειν μετὰ χαϊρόντων &c. quamvis ibi altero membro δει intelligatur; sed habemus alia. Subiunctiv. & Opt. per καὶ copulata vid. Hermot. c. 24 & 57. Asin. c. 39 med. Subiunctiv. & imperativ. μήτε ἀποθῆσκε, μήτε — δὲ σεαυτὸν. Indicativ. & particip. Diod. Sic. XI, p. 438, οὓς μὲν ἀνείλαν, οὓς δ' ἐκβαλὼν ἡλευθέρωσε τὴν πόλιν. Indicativ. & optativ. ut hic, Ptolem. Hephaest. L. IV pr. ὡς Ἑλένη πρώτη ἐπενόησε, — καὶ ἐνίκησε καὶ ὡς Ἀφροδίτης εἶν θυγάτηρ καὶ ὡς — παῖς γεγόνοι. Quod si ergo & in Luciano pro commate post ἐστὶ μοι, punctum minus velis collocare, ut καὶ non ita arcte cohaereat cum seqq. per melicer, etsi id parvi referre puto. Nam rurs. Ptol. Heph. I. d. sine maiore distinctione, καὶ ὡς ἐρᾷ τούτου Ζεὺς, καὶ ἀποτυχὼν κεραυνοῖ. Mox ibid. praemissos optativos excipit indicativus, ὡς λάβοι μὲν αὐτὴν ἡ Ἥρα — δοίη δ' Ἑλένη, κλέψοι δ' αὐτὸν — ἀφέλοι δ' — ὧς Ἥλίου θυγάτηρ καὶ Ἀλφιδας Ἑλένη, ἐκαλεῖτο δὲ Λεοντή. Imperativ. & subiunctiv. Lucian. Abdicat. c. 26 f. ubi ἀνάσχεσθε — καὶ μὴ ἡγήσῃσθε. Diffimiles casus Pausan. Vit. Aristom. ipso princ. Ἀνηκέστων (sic enim lego pro ἀνηκάστων) κακῶν τοὺς Μεσσηνίους κατελιηφότων, καὶ ἅμα ἐς τὰ μέλλοντα οὐδὲν ἐνορῶντες — ἐγίγνωσκον. Adde Gronov. ad Arr. VII, cap. 6, N°. 27, ubi κατ' ἐξίωσιν καὶ κάλλει aliis exemplis Graecis ac Latinis defenditur. Ac Duker. ad Liv. II, cap. 23, 11. Cort. ad Sallust. Catil. 21, 4. Wessell. ad Diod. Sic. IV, c. 41, 12. Et Elfsner. ad Apoc. I, 4, 5, 6, qui & pag. 435 nonnulla prorsus huc facientia ex Thucyd. & Pausan. protulit. REITZ.

ead. l. 8. Μονοχιτίων) Μονοχίτων ὦν. An μονοχίτων ὦν scribendum pro μονοχιτίων. GUYET. Μονοχίτων) Sic recte una V. 2. reliquae edd. μονοχιτίων. Non puto tamen cum Baifio pag. 211, ita necessario intelligendum, ut unica fit amictus tunica, qui μονοχίτων dicitur: superinductas tantum tunicae vestes respuit ea vox, pallium Graecorum, Romanorum togam. Οἰοχίτων Od. E, 489, legitur. SOLAN.

ead. l. 12. Παρασκευαζομένους) Hoc verbum frequens esse de apparatu convivii & sacrificii, vid. si operae est, apud Iac. Elsin. ad Act. Apost. X, 10. REITZ.

ead. l. 15. Προσεικάζειν) Αν προσπελάζειν legendum? GUYET. Legendum προσπελάζειν, vel potius πλησιάζειν, ut N°. 20, & Έρμ. c. 82. SOLAN. Fateor, *assimilandi* notionem a me conciliari cum hoc loco non posse. Itaque fuit, cum cogitarem legendum προσπαίζειν, *alludere*. Sed mox damnavi, cum nec literae satis congruant, neque significatio. Magis iam placet προσπελάζειν, *accedere*, praesentem se demonstrare, apparere: idque interpretando expressi. GESN.

Pag. 15. l. 5. Μετακοσμήσαι) Infra N°. 21, μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδύαιτον. KUSTER.

ead. l. 15. Μάτην) Legendum est μή μάτην &c. SOLAN.

Pag. 16. l. 2. Ὡς ἀγείροισεν τῇ Μητρὶ) An hi dies adhuc patiuntur, ut liceat Graecas istas voces sic Latine verfas conspici, ut *Cybelae matri sese adiungant?* cum iam cap. 48 in Syria Dea, καὶ πολλὰ μῆρες ἐκ τούτου τοῦ ἔργου τῷ ἡλεκτρῶνι ἀγείρονται, recte, ut vides, & aliter verterint: cum ap. Maximum Tyr. differt. tertia μηδὲν τῶν ἐν τοῖς κύκλοις ἀγείρόντων διαφέροντα, οἱ δυοῖν ὀβολοῖν τῷ προστυχόντι ἀποθεσπίζουσι, verterit Heinsius, *similem mendicis illis, qui in trivis stipem colligunt, & duobus obolis obvio cuique ventura praedicunt.* At iam in Pseudomanti has voces ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε καὶ ἐνθεάζοντες verterant, eorum more, qui a Cybele Deorum matre afflati conveniunt. Cur non servant eundem tenorem? Certum est, ubi ἀγείρειν habet additum casum tertium, illic agi de collectione pecuniaria & capturis: sin, esse congregationem hominum, & huc potius censeo referendum locum Maximi Tyrii, cum ἀγείροντες proprie dicantur tales circulatores in variis rebus, ut ostendit Lud. Crefollius in theatro Sophistarum libro III. Praecipue vero nugantur, cum legem Saturni mox sequentem λογισμοὺς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν μηδὲ τοῦτο ἐξέστω intelligunt *rationem exigere ab iis, qui res curant Saturnalia, ne id quidem fas esto.* Quid enim? an putant, Lucianum construere verbum ἐπιμελουμένοι cum casu tertio? Cur igitur mox apud eum Saturnus scribit cap. 25, ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται; Immo sic quoque omnis Graecia; quae interdum & quarto casui id verbum adiungit, nunquam tertio. Omnino verte, *rationem exigere ab dispensatoribus per Saturnalia, vel tempore Saturnalium.* GRON.

ibid. Σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις βᾶκηλοι γενόμενοι) Non moverem huic scripturae controversiam, nisi pro κυμβάλοις scribendum moneret Mf. τυμπάνοις. Nam quamvis & cym-

Lucian. Vol. IX.

Y

balis usi fuerint Galli, tympana tamen propria erant Cybelae, & eius sacerdotibus. Hinc & ipsa Dea & illius Prophetæ semper cum tympanis conspiciuntur in antiquorum monumentis. Nota haec sunt omnia. GRAEV.

ead. l. 3. Κυμβάλοις) Horat. I, Od. XVIII, 13, *Sacra tene cum Berecynio Cornu TYMPANA*, atque passim apud alios tympanorum in sacris Cybelæ fieri mentionem quis nescit? atque inde *τυμπάνοις* & hic cum Graev. recipiendum credat. Non tam festine: nam & cymbalis in iisdem usum fuisse, vid. Min. Fel. Oët. p. 172. Et ex Nonno id docentem F. A. Lampe de Cymbalis vet. L. I, cap. 15, pag. 91, & III, cap. 17; qui L. I, pag. 134, eos reprehendit, qui cymbalum ac tympanum idem instrumentum fuisse putarunt. Cymbalum enim definierat in f. cap. 1, *instrumentum musicum, semi rotundum, cavum, binum, & conflictu motum*, tympani autem figuram ex frequentissimis numis matris Deum notam esse: quod cum ita sit, plura addere supersedeo. REITZ.

ead. l. 6. Νόμοι πρώτοι) (Distinguendae hae leges, seorsimque singulae imprimendae.) Scripsit etiam Aristoteles νόμους συμποτικούς, teste Athenæo 186 B. Quamquam in catalogo eius operum non exstet, nisi admittatur emendatio, quam illic in Menagii noris habes. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐξετάζετω, μηδὲ ἀναγράφετω &c. μηδὲ λ. ἀσκεῖν ἢ ἐπιδείκνυσθαι) In marg. *A. W.* adscriptum erat ἐξετάζειν & ἀναγράφεσθαι, quod nescio num varia sit lectio, an suos in usus haec verba tantum annotare voluerit scriba, (quod & alias fecitavit) posterius tamen suspicor, quia γυμναζέσθω intactum reliquit. At imperativos & infinitivos sic iungi nihil monstri esse, vid. ad c. 11 notatum. REITZ.

Pag. 17. l. 4. Γραφόντων — ἐχόντων) Recte, pro γραφέωσαν, ἐχέωσαν. Vid. similiter ἀποτρέχόντων, ἀπαιτούντων, cap. 15. Confer notam Hemsterh. ad Dial. Mort. X, 2, ad verb. ἀπερίφθων pro ἀπερίφθωσαν, & Solani ad Ἐπισκ. f. Contempl. c. 14, (non 26, ut ad Dial. Mort. non mea culpa, allegatur) ubi videbis ἐπαιρέσθων pro ἐπαιρέσθωσαν frustra sollicitatum a viris doctis. Item nos ad Zeux. cap. 5. Adde Alciph. II, 1 f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαίρόντων. Ac III, 30 f. φθορούντων δὲ οἱ πονηροὶ τῶν γειτόνων. Ibid. Ep. 52 pr. ποιούντων ὕσα καὶ βούλονται. Lucianum rursus Iov. Trag. c. 12 f. & alibi. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν) Divitiores solitos tenuioribus munera vestesque mittere Saturnalibus,

tangit etiam Alciphr. III, Ep. 57. Structura vero τὴν περι-
τὴν τῆς οὔσης scil. ἐσθῆτος, non absimilis est Aristophaneae,
Plut. 694, τῆς ἀθάρας πολλὴν, ubi Kust. alia similia dedit.
Nec multum abeunt illa Diodor. Sic. τῆς χώρας πολλὴν, ubi
alia etiam addidit Westfeling. docuitque, modo τὴν πολλὴν,
modo πολλὴν sine articulo in hisce dici. Vid. eund. III, 240;
IV, c. 28. REITZ.

ead. l. 9. Τῇ δὲ πρὸ τῆς ἑορτῆς) Ceterum ante solemnitatem.
Non sufficit: nam & cum statim in praecedentibus dixit πρὸ
πολλοῦ τῆς ἑορτῆς, etiam notavit tempus ante solemnitatem.
Verte ceterum die ante solemn. Nam clare distinguit inter lon-
ginquius & magis propinquum tempus. GRON.

Pag. 18. l. 7. Ἀποτρέχοντων) Recurrunt, ad domicilium
scil. GUYET.

ead. l. 9. Διμοίριτας) Ἀπὸ τῶν διμοιριτῶν στρατιωτῶν ἡ
μεταφορά. GUYET. Brod. Miscell. T. II, pag. 484, ad hunc
Luciani locum haec commentatur: Ammian. Marcell. L. 27:
— adhibitis semiermibus paucis, quos Diocmitas appellant;
milites vero διμοιρίται nuncupati, dupla stipendia merent, ut
docent nonnulli. Aeliano διμοιρίτης καὶ ἡμιολοχίτης ὁ ἄρχων
τοῦ ἡμιλόχου καὶ τῆς μοίρας. Lucianus: ἐρυμάτιον ἐφρούρει
διμοιρίτης ὢν. Rursus in Chronosol. — ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶ-
ναι. Arrianus: καὶ ἐπὶ τούτῳ διμοιρίτην Μακεδόνα, καὶ δεκα-
τάστηρον, οὕτως ὀνομαζόμενον ἀπὸ τῆς μισθοφοράς, ἣν τινα
μείονα μὲν τοῦ διμοιρίτου, πλείονα δὲ τῶν οὐ τιμῇ στρατευο-
μένων ἔφερον. Curtius L. V: Itaque delectis equitum VI milli-
bus, trecentos, quos Dimichas appellant, adiungit. Dorso hi
graviora arma portabant: ceterum equis vehebantur; cum
res locusque posceret, pedestris acies erat. Nescio, an hic Di-
moiritas, aut Diocmitas legere audeamus: tametsi Ammianus hos
nullis paene armis instructos fuisse, literis mandet. — Sed in Curtio
recte iam Dimachas editum, qui & ἄμιπποι Graecis dicuntur,
aliique sunt, quam hic διμοιρίται. In Ammiano vero priore
loco Diognitae legendum, ex Salmasio monuit Freinsheim. ad
Curt. V, c. 13, § 8. Habuimus διμοιρίτας apud Lucian. ter,
quater, & Suid. ac Scholiast. quoque exponunt, quem vid.
ad Dial. Meretr. IX versus fin. ita ut rem nimis notam pu-
rem, quam ut multa addam. Origo est a διμοίρις. Ita διμοι-
ρίας λαμβάνειν, duas praedae partes accipere, Dionys. Halic.
VIII, p. m. 544 fin. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπαχθεῖς) Sic recte scribitur in Fl. B. 2. & P.
In reliquis prave ἀπαχθεῖς. SOLAN.

Pag. 19. l. 11. Αὐτοῦ) In omnibus nostris libris erat αὐτοῦ, quod sedulo sic mutavimus. SOLAN.

Pag. 20. l. 8. Τὸ στοιχείον ἐξάπου) Vid. & Λεξ. c. 4, & Ἀλ. c. 9. Haec ratio temporis observandi ante horas inventas, qua de re eruditissimam, sed prolixiorē, quam ut hic interatur, Salmasii dissertationem vid. in Plin. Ex. a p. 445 ad 463. Hanc autem temporis indicationem respondere putat Romanorum V vel VI, hoc est, undecimae nostrae, vel ipsi meridiei; qua hora convivia tempestiva agitari solita, ut moris erat diebus festis ac solemnibus. Iuvenal. — *Quamvis solida hora supersit Ad sextam.* Tertullianus in Apol. Saturnalibus non labor diluculo, sed honesta & salubri hora. Putat tamen, nullam horam diei mense Decembri, quo Saturnalia celebrabantur, sex pedes habuisse; & παχυμερὲς ad rationem Atticam tempus illud a Luciano hic accommodatum, 457 a. A. Varias autem erant coenae horae: ea vulgata fuisse videtur, quae decem pedum signo notabatur. V. Poll. VI, 8. Haec ergo solita maturior, ut in festo lautitiis deliciisque sacro. Ut contra cum XX pedum in fabula Eubuli apud Athen. mentio est, ab avaro dictum puta; confule, si lubet, Casaub. ad Ath. 425. SOLAN. Quid sit στοιχείον, Pollucis verbis dicamus VI, 44: Τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἢν καὶ στοιχείον ἐκάλεον. Itaque non gnomon, sed ipsa gnomonis, quidquid sit, quod vice gnomonis fungitur, umbra, στοιχείον est. Quae ad hunc ipsum locum Kuhnii; quae ad Athen. VI, 10, Casaubonus, ex Schol. ad Aristoph. Ἑκκλησι. 647, & comicorum ap. Athenaeum fragmentis; quae Salmas. Exerc. Plin. pag. 446 seqq. de umbrarum illa dimensione disputant, si bene perpenderit, ad haec duo quasi capita referri possunt: 1) antiquissimis temporibus suae cuiusque umbrae dimensio fuisse illi videtur pro temporis indicio: qua in re, ne de climatum diversitate dicamus, ad anni etiam tempestatem respiciendum fuisse, quis non videt? cum hibernae umbrae meridianae ad aestivas per Italiam Graeciamque in gnomone Palladii se habeant ut IX ad II; initium autem & finis diei in iisdem regionibus eodemque gnomone, hiberni, umbram habeat pedum XXIX, aestivi modo XXII. Vagam admodum hanc computandi rationem fuisse, haec ipsa res, & staturae, i. e. gnomonis, ac pedum cuiusque i. e. mensurae diversitas, satis ostendit: ubi tamen illud non negligendum, longioris hominis longiores plerumque esse

pedes &c. 2) Inventis solariis paulo operustioribus, de quorum aetate inprimis copiosus est Salmasius, etiam illa pedum ratio fuit expeditior, & lineis quibusdam atque signis in ipsa machinatione sciotherica designata. Qualis in usu fuerit Palladii aetate, sub singulis mensibus operis sui ipse annotavit; ac diserte admodum explicavit Aldus in praefatione ad scriptores R. R. quae in nostra editione locum octavum occupat. Haec qui cogitabit, non mirabitur, tempus coenae in locis comicorum, quibus a pedibus umbrae illam designant, fluctuare intra pedes VI & XX. Quod si horis responderent pedes, sequeretur, quod oppido absurdum est, alios quatuordecim horis muturius, vel serius aliis coenasse. Sed tempestatum anni, ipsorum praesertim gnomonum, diversitas, pedum discrimen vel maius admittit. Add. supra 'Oveip. cap. 9. GESN.

ead. l. 11. Προνομήν) I. e. προνέμειν. Vett. Codd. confundendi. GUYET. Mallem προνομίαν, praerogativam, cum Pell. quam προνομήν, praedam, pabulationem. REITZ.

ead. l. 14. Μοῖρα) Videtur hic aliqua vox excidisse. SOLAN.

Pag. 21. l. 1. Παραπεμπέτωσαν) Προπεμπέτωσαν legisse videtur interpretes. Sed τὸ παραπεμπέτωσαν rectum est. Infra cap. 22, καὶ μὴ τὸν ἐμπορεύσθαι τὸν ὕψων &c. GUYET. Locus difficilior est. De ferculis est sermo, quae a servo circumferebantur, quo suam quisque ordine partem sumerent. In eo duplex, si dolo malo ageretur, fraus fieri poterat: una, si serius ad pauperem devenirent; altera, si ab eo festinantius sese proriperent. Urrique caveatur hac lege oportet. Sed quo pacto efficies, ut id ex verbis, quae libri nostri hic exhibent, elicias? Si vulgatam scripturam sequaris, μὴ παραπεμπέτωσαν, idem ferme erit, quod iam expressum est per μὴ βραδυνέτωσαν. Et sic quidem cavetur, ne cuiquam nimis diu faventes famuli fercula circumferentes adsint, quo fieret, ut eis maior, quam ceteris, aut portio, aut delectus saltem esset. Eumque sensum verba frequentia admittunt, cum additur, ἔστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὅτις α. χρὴ ἀποφέρειν. Hoc enim valet, παραπέμπω, comitor, adfio &c. Vid. Έρμ. cap. 72: διαναστάντα δὲ ἀξίῳ πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὃ σε παραπέμψαι ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου. Adde Εὐχ. c. 1, παρέπεμψε χειραγωγῶν & Δικ. c. 1, ubi ventus dicitur παραπέμπειν τὰ πλοῖα. Rursus si Fl. editionis scripturam perpendas, alia prorsus ratio ineunda tibi erit. Παραπέμπωμαι enim non est comitor &c. sed reiicio, amando &c.

Vide locum ea de re apud Nostrum luculentum 'Ετ. Δ. XII, ubi meretrix amasio inter alia amoris sui signa hoc profert, οἷσ'θα ὅσους ἐραστὰς παρεπεψάμην &c. Μὴδὲ παραπεμπέ-
τησαν itaque erit, *neve iam cito praetercunio*, & sic opponitur τῷ, μὴδὲ βραδυνέτωσαν, non ut idem significans adiungatur. Tibi, lector, rem in medio relinquo. Ego posteriori sententiae magis faveo. Confer autem locum hunc omnino cum iis, quae N°. 22 invenies, & N°. 32. De ὅποσα χρὴ ἀποφεί-
ρειν vid. Συμπ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ἐπ' ὀξύτερον) Legend. videtur, καὶ ἐπὶ ὀξύτερον ἀκουέτω. Τὸ ἐπ' ὀξύτερον non placet. GUYET.

*ead. l. 8. Πάντες πᾶσι προπινάτωσαν, ἢν ἐθέλωσι, προπιόν-
τες τοῦ πλουσίου*) An non scripsit auctor, πένντες πᾶσι; Nam illud confusionem inducit. Sed videtur velle dare pau-
peribus privilegium, ut, si velint, primi invadere possint cal-
lices, sed & remittere id possint. Utique πάντες non oppo-
nuntur πλουσίῳ, quod huc requiri videtur. GRON. Πένντες) Gronovii coniecturam in textum recipere visum est, quam-
vis omnes libri nostri πάντες habeant. SOLAN. Πάντες) Gro-
novianum πένντες Solan. recepit. Nihil contra nitor; sine
auctoritate tamen non audeo contextum immutare. REITZ.

ibid. Προπιόντες) Erasmus videtur legisse προπιόντος, dum
vertit, *ubi praebiberit dives*. Sed vix potest locum habere:
nam si vel pauperibus, vel omnibus sine discrimine licet bi-
bendo praeire, quomodo iam eodem spiritu addi poterit, di-
vites praebibere debere? REITZ.

ead. l. 9. Ἐπάναγκες) Sic solent Graeci. Sic etiam usurpa-
tur haec vox Aθ. XV, 28. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐξέστω) An sic legend. σκώπτειν ἐξέστω, ἢν
τις ἐθέλῃ, καὶ σκώμματος μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον; GUYET.
FL sic dividit: Μῆτε ὀρχηστὴν μῆτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἀγχειν.
ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλῃ, σκώμματος μέτρον
ἔστω. τὸ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι πεττευσέδωσαν &c. B. 1. vero:
εἰς τὸ συμπόσιον μῆτε ὀρχηστὴν μῆτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἀγχειν
ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλῃ. σκώμματος καὶ μέτρον
ἔστω, τὸ ἄλυπον. ἐπὶ πᾶσι πεττευνέτωσαν &c. Iunl. autem
sic: εἰς τὸ συμπόσιον. μῆτε ὀρχηστὴν, μῆτε κιθαριστὴν αὐτοὺς
ἀγχειν ἄρτι μανθάνοντα. ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλῃ, σκώμματος,
καὶ μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον, cum qua Par. fere consentit. So-
lanus distinctionem Iunrinae mutavit. Gesnerus aliter: hunc
igitur, quantum possumus, sequemur, ut Latinis Graeca re-
spondeant. REITZ.

Pag. 22. l. 4. Οὐτε λοιμὸς) Obverfabatur menti scribentis haec Luciani amuletum Alexandri, de quo legisti illic cap. 36. SOLAN.

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 23. l. 3. Ἐν οἷς εἶναι) Recte vertitur, *in quo statu essent*. Diod. Sicul. XIV, c. 48 f. καὶ τὰ μὲν περὶ Διονύσιον ἐν τοῦτοισι ἦν. Iterum ib. c. 71 f. ac frequenter alibi. Et ita in Epist. ad Philip. IV, 11, ἔμαθον, ἐν οἷς εἶμι αὐτάρκης εἶναι. Ubi L. Bos & haec Luciani verba addit. Noster supra Peregr. cap. 16, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ ἀνίσσον τοῦτο ἀφελ.) Spectavit hanc aequationem Plato, & ante eum Lycurgus instituit. Cic. L. III Offic. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς καὶ νῦν) Legendum fors. ὥς γὰρ νῦν. Ed. Basf. ὥς δὲ habet. GUYET. Assentirer, si libri addicerent. Potest tamen vel sine iis ita legi, quia perfacilis est in hisce & solemnis permutatio, & sine necessitate etiam mox bis δὲ rursus consequitur; verumtamen, cum usitatissimum sit Nostro, in narrando sic δὲ connectere, nil audeo mutare. Sic infra c. 23, ἐορτὴν δὲ, εἰ δὲ — ἡμεῖς δέ. Deinde ibid. τὴν κύνα δὲ — τὸ νῦν δὲ — μᾶλλον δέ. Et singulis fere Dialog. REITZ.

ibid. Ὡς καὶ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἢ κάμηλος, ὥς ἡ παροιμία φησὶ &c.) Queritur hic Pauper, quod tam male diversa sint inter homines bona, ut, dum alii opibus affluunt, alii omnino careant: rem autem hanc ita esse comparatam, ac si quis altero pede corhurnatus, altero plane non calceatus, nunc valde procerus, nunc humillimus videatur. Ad id utitur proverbio μύρμηξ ἢ κάμηλος. Sic namque in omnibus editionibus legitur, nec aliter ab paroemiographis adduci istud video, & quidem ex hoc Luciani loco. Ego vero nullus dubito, quin proverbium genuinum sit, Μύρμηξ ἢ κάμηλος, atque ita demum recte potest proverbialiter adhiberi de rebus maxime inaequalibus. Quae enim ἀνίσβτερα, quam formica & camelus? Id ergo Lucianus noster, sive Pauper, ait: Si universum humanum genus respicias, & in eo pauperes ac divites, videre te vel μύρμηκας, vel καμήλους, putes; tanta est inter universos conditionis & fortunarum inaequalitas. IENS. "H) Iensii emendationem confirmant L. Coll. & Fl. In reliquis impressis prave legitur ἡ. SOLAN. Plus certe salis

ineſt, ſi iam cum lenſio ꝛ legis. Immo cum comparatio inſtituitur inter inaequalia, ꝛ requiritur, ut ſenſus ſit, *modo formica, modo camelus*; & ſic plane respondebit ſequenti, *modo excelfus, modo humilis*. Quare ꝛ vel invitis Codd. & edd. recepiſſem. Sed cum tres libros habeamus ita exhibentes, tanto magis certiſſimae lenſii coniecturae obſecundandum; quae eo melior, ſi nullam vidit edd. ſic habere: nam *Fl.* omnino habet illud ꝛ, quam non videtur inſpexiſſe, cum tamen alibi conſuluerit. REITZ.

Pag. 24. l. 3. Οἷοι) Sic recte *Ven. 2.* ut N°. 24, ne te longius amandem. In reliquis impreſſis *οἷον*. SOLAN. *Οἷον εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται*) Nondum recipio Venetarum *οἷοί εἰσιν*, licet *τραγικοὶ* ſequatur. Supra Iov. Conf. c. 18 med. *οἷον ἀνδρόφρονος*. Sed nemo dubitat, quin adverbii vice ſaeppiſſime fungatur. Verum quia infra c. 24, *οἷοί εἰσιν* omnes praeferunt, poſſit & hic ita legi. Solan. *ἐμβάδες* corrigit: ego nondum; nam & mox ruriſus *ὑποδυσάμενοι ἐμβάτας*. Conf. ſupra Adv. Indoct. c. 6 f. Et Iov. Trag. c. 41; ubi tamen male in textu operae dedere *τοὺς ἐμβάδας* pro *ἐμβάτας*, & ibid. in nota ad Schol. male *αἱ ἐμβάται*, pro *οἱ*. REITZ.

ead. l. 4. Ἀνυπόδετος) Sic hic omnes libri noſtri. Vid. 'Oy. c. 16. SOLAN. Sed *ἀνυπόδητος* Lyf. p. m. 511. REITZ.

ead. l. 12. Οὐ τοιαῦτα &c.) Heſiod. 'Eργ. 116. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀσπορος &c.) Homer. Od. 1, 109. SOLAN. Sed alia & ibi conſtructione Homerus, nempe *ἀσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται*. At ſolere Noſtrum haec mutare, vid. ſupra ad cap. 7. Et φύω ita recte transitive conſtruitur. Long. Paſt. III, p. 103 ed. Moll. *τοῦτο τὸ μῆλον ἔφυσαν ὄραι*. Noſter ſupra Icarom. c. 28, *φύει πώγωνα*, alit *barbam*. Et ipſe Hom. Odyſſ. H, 119, *Ζεφυρίη πνέουσα τὰ μὲν φύει*, *Zephyreus ſpirans haec crefcere facit*. REITZ.

Pag. 25. l. 2. Χρυσούς εἶναι) Heſiod. 'Eργ. 109. Primo obſerva, *εἶναι* de praeterito hic uſurpari. Deinde memento, quid ad cap. 7 notatum ſit. SOLAN.

ead. l. 4. Τούτου) Ed. P. mutavit hanc vocem, fecitque *τούτων*. SOLAN.

ead. l. 7. Παρὰ γοῦν) Forſan γε maluit Solan. Sed ſatis poteſt vulgatum ſtare, pro certe *quidem* acceptum, quo ſenſu frequenter poni, ſatis docuit Bud. in Comment. p. 475. Conf. mox c. ſeq. *ἄρτων γοῦν*. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσας ἔχοντες) An *τίσας*; pro *τοσαύτας*. Vett. Codd. inſpiciendi. GUYET. Nil varietatis invenio. Nec deſu-

dero: nam ὅσας interrogative acceptum belle se habet, si-
ve exclamantis more malis, parum refert, prorsus ut in
Dial. Mort. II fin. ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυ-
φῆς. Neque ὅσας hic necendum cum praemisso τοσούτων,
quasi tantum, quantum significaret, ut saepe solet; idque
Guyetum in errorem induxit, quod minus mirarer, si ὅσον
legeretur; at cum ipse casus ac numerus diversus separa-
tionem indicaret, facilis erat distinctio. REITZ.

ead. l. 12. Συνοικίας) *Insulas*. GUYET. Bene. At supra,
vicos voluit idem. Me ibi non refragante, quod illic parum
interfit. REITZ.

Pag. 26. l. 6. Θύμον) *Cepam agrestem, bulbum*. GUYET.

ibid. Ἐπιτρώγοντες) Ἐπιτρώγοντες forsân. GUYET. Non
capió, cur derivatum a τρώγω, *comedo, arrodo*, hic sit mu-
tandum. REITZ.

ead. l. 11. Ἡμῶν πάντων) Ἡμῖν πᾶσι requireretur. Sed hoc
longius a scriptura abit, nec verosimile est, in structura
tam vulgari omnes pariter aberrasse. Quare ἡμῶν πάντων
absolute accipiendum. Vid. supra cap. 9 vers. ult. REITZ.

ead. l. 14. Ἐν ταῖς κοιτίσι καὶ κίσταις) Cave veritas κοιτί-
σι, *cubilibus*: sunt enim *arculae*, in quibus mundus mulie-
bris, corporis ornamenta, vestesque pretiosiores recondi so-
lebant. Hesych. Κοιτὶς, ἡ μικροτέρα κίστη, ἐν ἣ γυναικεῖος
κόσμος ἀπετίθετο. Adde etiam Pollucem X, 31. L. BOS.

Pag. 27. l. 13. Ἡμῶν) L. & Fl. recte. In reliquis impressis
ἡμῶν quamvis in versione sit *nostrum*. Quam supine! SOLAN.

Pag. 28. l. 9. Τὸ τάριχος ἐς τὴν φακ.) Non minus enim hoc
absurdum, quam τὸ ἐπὶ τῇ φακῇ μύρον, quo proverbio usum
Varronem in Satira docet Gellius XIII, 28, & usus est Ci-
cero ad Att. I, 19, de rerum hominumque copulatione ab-
furda. In ἀναισθητοῦ charactere apud Theophrastum est φα-
κὴν ἔφω δὲ ἄλλα εἰς τὴν χύτραν ἐμβάλλον ἄβρωτον ποιῆσαι.
Communis ergo valde cibus lenticula. GESN.

ead. l. 10. Τῶν ἰχθύων) Hoc glossema videtur. GUYET.

ibid. Παρεισπεσοῦσαν) Hic certe nolim παρεισπαίουσαν
reponere, quod alii vellent, qui ἐπεισπέσας ubique in ἐπ-
εισπαίσας mutant. Vid. supra Dial. Meretr. XV. Adde Diod.
Sic. IV, pag. 256, παρεισπεσὼν ἐντὸς τῶν πυλῶν. Eundem
XII, c. 43 a. m. παρεισπέσεν εἰς τὸ χωρίον. Et XIV, c. 51,
p. 682, παρεισπεσόντες γὰρ ἐντὸς τοῦ τεύχους, καὶ δοκοῦν-
τες ἤδη κυριεῦν. Item cap. 53, παρεισπέσεν εἰς τὴν πόλιν.
Ac persaepe alibi. Quin & alia composita a πίπτω invaden-

di, irruendi potestate invenias iis in temporibus collocata; quae a *παῖω* corrupta dici nequeant, ut ap. Herodian. III, 4, 9, παρορμῶντων ἐκατέρωθεν τῶν στρατηγῶν προθυμίᾳ δὲ πάσῃ ἐνέπιπτον, ὡς — τελευταίας ἐκείνης μάχης. Aelian. V. H. XII, 23 f. ὅπλα λαμβάνοντες ἐμπίπτουσι τοῖς κύμασι, irruunt, infiliunt in fluctus, armisque contra eos pugnant. Ne repetam, quae ex Diog. Laërt. & Herod. dedi ad Meretr. l. d. Unde & intactum maneat Nostri Tim. c. 33, ὁ δὲ ἐμπεσὼν ἀθρόος ἐς ἐμὲ, ille irruens &c. ne plura ex eodem congeram. Cum & Long. Paft. II, 78, λύκος ἐμπεσὼν λύpus in oves irruens dicatur, ut iam notavi ad Tox. cap. 28. Et si frequentius in mitiorem partem, de fortuito casu, ut Asin. c. 20, ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, aliaque, quae obiter ibid. indicavi, quia obvium. Addo Diod. Sic. XII, cap. 24 f. μετὰ τῶν ὅπλων νυκτὸς εἰς τὴν Ῥώμην εἰσέπεσον. Ubi rursus pro hostili invasione. REITZ.

ead. l. 14. Ὀμπρος — φησι) Od. M, 395. SOLAN.

ibid. Περὶ τῶν ἡλίου βοῶν) Interfectorum a sociis Ulyssis Solis boum. Ὀδυσσ. M, 395:

Εἶρπον μὲν ῥῖνοι, κρέα δ' ἄμφ' ὀρελοῖς ἐμεμύκει,
Ὅπταλέα τε καὶ ὀμά' βοῶν δ' ὥς γίνετο φωνή. GESN.

Pag. 29. l. 2. Οἷχεσθαι καὶ ταύται) Ex praecedentibus, & editionibus antiquis legendum ταύτας. IENS.

ead. l. 6. Τὴν ἐσθῆτα δέ οἱ) Illud οἱ non satis hic commode locum habere videtur, cum plurium numerum postulet orationis series. Coeperat enim, ἐπειδὴν λουσάμενοι ἤκωσι, τὴν παῖδα μὲν αὐτοῖς κ. τ. λ. Potest tamen ab ipso Luciano esse haec vel negligentia, vel figura, ut οἱ ponatur pro σοῖσι vel αὐτοῖς, per distributionem. GESN. Δέ οἱ) Edd. δὲ οἱ. Ego enclitice scripsi, ut οἱ sit dativus ab αὐτῷ, pro αὐτῷ, quod probatione non indiget. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιρρεούσης τῆς κόμης) Ἀπορρεούσης τ. κ. MARCIL. Ὑπορρεούσης) In libris nostris omnibus legebatur ἐπιρρεούσης, quod cum hic ferri non possit, mutavimus. Vide, ne te morer, Ἐτ. Δ. XII versus finem, ubi recte in omnibus scriptum est, ὑπέρρρεον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες. SOLAN.

Pag. 30. l. 1. Ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν) In utilitatem publicam divitiis habere. Sic Philostr. IV, Vit. Apoll. c. 8, 146, ὁ δὲ θαυμασθήσεται ἀπὸ τοῦ ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν. REITZ.

ead. l. 8. Τῷ ΤΙΜΙΩΤΑΤΩ) Non nimium sibi arrogat, cum fingit se vocari a Saturno τιμωτάτω. Ille apud Theophras-

ἄναισχυντος ad ἀκλόουθον, servum pedissequum, εὐωχοῦ, inquit, τιμῇ. GESN.

ead. l. 13. Πέπαυμαι τοῖς) Inter has voces in omnibus ferme impressis εἰς ὃν legitur, quod, quid sit, nemo intelligit. Unde & τις pro εἰς legendum arbitrabar. Sed *Fl.* cum non agnoscit, lubentes exfulare & nos iussimus. SOLAN.

ibid. Εἰς ὃν) Delenda videntur. GUYET. Merito *Fl.* haec omittit, misere enim ὃν repetitur unico tantum verbo interposito. Possem quidem coniecere πέπαυμαι εἰς αἰῶνα, in perpetuum desitui, scil. regnare. Sed non satis certo: ideo uncis illa suspecta verba seclusi, ut simul eo facilius appareat, quo Guyeti verba pertineant. REITZ.

ead. l. 17. Ἀφελεῖν) Scil. περὶ τοῦ ἀφελεῖν. GUYET.

ead. l. 18. Ἐκ τῆς ὁμοίας) Subaudi μοίρας, μερίδος, λέξεως. GUYET.

Pag. 31. l. 16. Μὴ ὁ σῖτος φθειριζήσῃ) Benedictus: ne frumentum vermibus corrumpatur. Nulla est vox apud Graecos φθειριζέω. Sed est dispescenda, ut in *Mf.* φθειριζέσῃ, hoc est, verme scatcat. Sed tamen puto legendum φθειρῶν ζέσῃ, ut alibi dixit Lucianus σκωλήκων ζέσας, vermibus plenus; quamvis & φθειρὶ possit ferri. GRAEV.

Pag. 32. l. 1. Φθειριζήσῃ) Φθειριζάω, an φθειριζέω; GUYET. Alibi hoc verbum non invenio, φθειριάζω quidem ap. Steph. in *Append.* Sed ideo vulgatum Luciani non reiicio, nec tamen dicere habeo, num a ζάω νίνο, adeoque quod vermibus quasi vivat, an a ζέω ferveo sit derivandum, utrumque enim aptum. Verum quia tum φθειριζέσῃ potius formaret, & supra etiam σκωλήκων ζέσας, vermibus scatens, habuimus, ita & hic forsan φθειριζέσῃ scribendum. REITZ.

ead. l. 6. Φευκτέον) Ἑλληπτικῶς pro φευκτέον πρᾶγμα. GUYET.

ead. l. 16. Ἵσως) Hic pro saltem usurpari videtur. Omnes autem libri nostri agnoscunt. SOLAN.

ibid. Ἐκότερον) Σὺες καὶ πλακοῦντες. GUYET.

Pag. 33. l. 1. Ὡς δὲ μετὰ ταῦτα) Leg. fort. τὸ δὲ μετὰ ταῦτα. GUYET.

ead. l. 5. Τούτων τε) Καρηβαρίας καὶ ἐρυγμοῦ scilicet. GUYET.

ead. l. 6. Ὁ τράγος) Libido, quod nota. GUYET. Nota hic τράγος pro libidine. MENAG. Non adscripsissem, nisi ut pateret, qui Menagius vix quidquam unquam notat, quam quod Guyetus, quem totum compilavit. REITZ.

ead. l. 8. Συνεξελέξαντο) In omnibus antea scribebatur συνεξελέξαντο. SOLAN.

ead. l. 14. Συγκεκομμέναι) Συγκεκριμέναι legendum videtur. Τὸ συγκεκομμέναι hic non placet. GUYET. Συγκεκαττμμέναι) Quid vulgatum συγκεκομμέναι sit, nemo credo edidit: idcirco reiecit, & hanc vocem Luciano alibi usurpatam, peropportunam, & reiectae satis similem, ut errorem indiligenti scribae faceret, substituimus. Vide Συγγρ. cap. 23, ἐκ ῥακῶν π. ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττμμένος. SOLAN.

Pag. 34. l. 3. Ἔστιν αὐτὸ) Ἡδὺ legit interpret. GUYET. Ἔτι ἐστὶν αὐτὸ) Non intelligi haec a me, fateor: intelligerem, si pro ἐτι legeretur ἡδὺ. Sic enim oritur sententia, quam dedi, quamque Erasmo etiam placuisse observo. GESN.

ead. l. 5. Ὡς περ οὐδὲ σὺ) Nihil hic annotavit Reitzius. Unde suspicamur, excidisse in eius ed. typosetae culpa illud οὐδὲ inter ὥς περ & σὺ, quod habent S. & B. 4. adstipulante Mf. Reg. 2954.

Pag. 35. l. 1. Εὐ ἴστε, αὐτοὶ ἐφ' ἡμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνεῖν) Emendandum ὑμᾶς, idque recte observavit interpret. Immo sic clare dederunt Florentini. Si, inquit Saturnus pauperibus, vos contemneretis divites, nec lautas mentas, nec splendidas vestes eorum mirati; certi estote, eos ad vos sponte venturos fore, & ad coenam vocaturos. Simillimo modo de divitibus loquitur Philosophus in Nigrino T. I, c. 23: Οὐκ ἂν οἶσι τοῦναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν, μὴδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μὴδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἀχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρώσιν, ὥς διὰ τοῦ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. An non putas e diverso, divites ipsos ad pauperum fores esse venturos, rogantes, ne ignobilem & sine teste suam felicitatem relinquunt, neve inutilem & ab omni usu remotam mentarum pulchritudinem & domorum magnitudinem perire finant? Neque enim tantum ipsas divitias amant, quantum propter eas se felices praedicari. IENS.

ead. l. 7. Ἀξιῶν) Antea in omnibus legebatur ἄξιον. Sed probabunt, sat scio, elegantes homines nostram emendationem. SOLAN.

Pag. 36. l. 16. Προσκαλέσασθαι) Subaudi ἡμᾶς. GUYET.

Pag. 37. l. 3. Δείπων περὶ) Subaudi e superioribus, καὶ ὑπεσχόμεν γράψαι πρὸς ὑμᾶς περὶ δείπων. REITZ.

ead. l. 13. Ὀδυσσεὺς ἑταίρους) Hom. Od. M, 173. SOLAN.

Pag. 38. l. 5. ἰσοδιαίτης) Sic omnes libri nostri. De Baccho usurpat Plutarchus hanc vocem, pag. m. 692 AB. Puto tamen veram & genuinam vocem esse ἰσοδιαιτητής. Lege omnino Numeri 36 ultima verba; unde satis, ni fallor, emendationis huius ratio patebit. SOLAN. Difficile forte fuerit dicere, quis sit ille ἰσοδιαίτης, ὃ ἡγούμενος τῶν συμποσίων. Α διαίτα διαιτῶ descendat ὃ ἰσοδιαιτητής, ut mox c. 36 habebimus συνδιαιτητὴν, sed hic quoque nusquam est. Fallor, an est ἰσοδαίτης, quod Bacchi epitheton esse docet Plutarchus de EI pag. 692 ante med. H. Steph. Διόνυσον δὲ καὶ Ζαγρέα καὶ Νυκτέλιον καὶ Ἰσοδαίτην αὐτὸν ὀνομάζουσι. Ortum hoc ei cognomen puto ἀπὸ τῆς δαιτὸς εἰσεως, Homero familiaris, de qua Comment. ad Il. A, 468; it. Athenaeus I, 10. Laetitia datur Bacchus aequum amat hodie: idem apud Graecos, qui συμποσίον, *combibium* dixere, non *convivium*, merito ἡγούμενος τῶν συμποσίων est. In eundem convenit, quod est apud Harpocratonem & Suidam, Ἰσοδαίτης ξενικός τις δαίμων, ὃ τὰ δημῳδὴ γύναια καὶ μὴ πάνυ σπουδαῖα ἐτέλει. Laudat Harpocraton hic Hyperidem pro Phryne. Notum, quam libenter Dionysia agitet hoc genus. Idem nomen est, quod apud Hesych. legitur ἰσοδέτης, ὑπ' ἐνίων ὃ Πλούτων ὑπὸ δὲ ἄλλων ὃ Πλούτωνος νύξ. Certe id iam annotatum video in Schreveliana editione, ubi etiam laudatur Meurf. Att. lectt. pag. 50. Luciano quidem restituendum τὸν ἰσοδαίτην, mihi indubium est. GESN.

ead. l. 15. Πολλοὶ, καὶ) Οἱ πολλοὶ legisse videtur interpres. GUYET. Scil. quia vertit, *vulgus*. REITZ.

Pag. 39. l. 2. ἴστωσαν) *Discant*. GUYET.

ibid. Αὐτοὶ διαβαστάντες) Αὐτοὶ διαβαστάσαντες. MARC.

ead. l. 3. Καὶ τῆς ἱστορίας) Sic forte legendum: τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, καὶ τὸν χρυσὸν ὅσος &c. GUYET.

ibid. Τὸν χρυσὸν ὅσος, &c.) Sic libri omnes nostri. SOLAN.

ibid. Ὅς ἐπανθεί) Ὅς delendum videtur. GUYET. Probo, & pro non scripto habeo. REITZ.

ead. l. 11. Λέοντας) (Vid. Bourdelot. not. additam.) De leonibus quod hic tradi fertur, confirmatur ab Aeliano, de animalib. IV, 3. De lupis contrarium usu satis notum est: conspiciuntur enim frequenter gregatim ad praedam prodeuntes. Vide, quae supra ad Τιμ. c. 25 annotata sunt. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ τοὺς μονίους τῶν λύκων) Censebat vir clarissimus Godofredus Maluynus legendum esse μονίους τῶν συνων.

atque movebatur ea ratione, quod lupi soleant bini incedere, at apri μονιοὶ dicantur, ut apud Lycophr. πέρκος μόνηρης, quod confirmat Aelian. lib. XV, cap. 3, loquens de Thynnīs: καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατὰ τοὺς σῦς εἰσι μονιοὶ, οἱ δὲ συνδυασθέντες καὶ εἰς τὸν κατὰ τοὺς λύκους σύννομον. Sed pace tanti viri dixerim, loquitur Aelianus de lupis, quatenus bini ad raptum prodeunt; at hic sermo est de victu solitario lupi, lupus solus comedit. Itaque Timon Lucianeus (post med.) statuit sibi μονήρην τὴν δίαιταν καθάπερ τοῖς λύκοις. Immo etiam μουνίδες proprium videtur esse lupi adiunctum. Sic Antipater lib. III Anthol. Μουνίδες ἐκ θάμνοιο δορὼν λύκος ἄσκοπον ἄνδρα ἔκτανεν. Hinc etiam apud Suid. μανίδες est μονόλυκος pro priori parte stat Hefych. Contra omnes Mss. Codd. nihil mutare ausus sum. BOURD.

Pag. 40. l. 4. Παρασκευάζουσι) Vel contra omnes libros legendum arbitror, παρασκευάσουσι, ne abhorreat ab ἐάσουσι & συνέσουσι. GESN.

ead. l. 6. Εἰ μύοντες οἱ πάντες βαδίζοιεν, ὑποθώμεθα γὰρ οὕτως, οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠνίασεν οὐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἀλουργίδας ἐσθῆτας &c.) Ait Saturnus divitibus, Si pauperiores taciti irent, (fingamus enim ita) nonne id maxime vos uret, non habentes, quibus purpureas ostenderetis vestes? Sed τὸ, ἐπιδείξασθε hic nihili est. Scribe ἐπιδείξαίσεθ, vel, quemadmodum habet Florentina, ἐπιδείξετε. IENS. Perperam vertitur, si pauperes abirent taciti. Nam μύοντες βαδίζειν dicuntur, qui clausis oculis incedunt. Μύειν hic est claudere oculos, quod aliter καταμύειν & καμύειν dicitur. Recte itaque Schol. hic μύοντες, καμμύοντες, τούτέστιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες. Atque ita optime cohaerent sequentia: Nonne id vos uret, cum sic non haberetis, quibus purpureas vestras vestes ostentaretis? Nam licet pauperes taciti incederent per plateas, nihilominus videre poterant divitum vestes pretiosas; si vero clausis oculis, eas non videbant. L. BOS.

ead. l. 8. Ἐπιδείξετε) Fl. vid. Iens. In reliquis ἐπιδείξασθε. SOLAN. Ἐπιδείξασθε) Forte blandior medicina, & magis Graecismum olens fuerit, si legamus οἷς ἐπιδείξασθαι. GESN. Ἐπιδείξαίσεθ legendum videtur. GUYET. Idem coniicit Iens. nec improbem; sed quia Florent. ἐπιδείξετε longius recedit, ac defendi potest ex iis, quae ad c. 4, v. ἐπινεύσει, pro ἐπινύσει sunt indicata, vulgatum immutare non sustinui. REITZ.

Pag. 41. l. 1. Ὅπτόμενοι μεταξύ) Μεταξὺ ὁπτόμενοι mallem. GUYET.

ead. l. 3. Ψύτται) Lego ψύττα, i. e. ταχέως. Sic supra Lexiph. cap. 3, ψύττα κατατείνας legendum pro ψύτταν, quod depravatam est. GUYET. Ψύτταν) Mea haec emendatio est: cum enim in omnibus legeretur ψήτται, vel ψύτται, in *Fl.* & Schol. ψύττα, voces palam depravatae; ex *Λεξ.* cap. 3 malui hanc reponere, cum illic recte usurpatum videbam. Add. de ψήττα *Ἀναβ.* cap. 49, & confer *Ἰστ. A.* c. 35. Una potest controversia moveri, rectene sic scribatur, an ut apud Hesychium est, ψήττα, quem consule etiam in ψιττάζω & ψύττα. Rem ego in medio relinquo. Confer autem cum hoc loco, quae N°. 23 leguntur. SOLAN. Ψύττα κατατείνασαι) Ψήτται habet Aldina posterior, quasi de antibus sermo esset. Verum supra in ipsa pauperum epistola, ἐπὶ τῶν modo fit mentio παχεῖων, id est, gallinarum pinguium, quando nihil est, quod a nobilissima nos significatione depellat. Nimirum ψύττα legendum, atque interpretandum ex Hesychio, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est igitur ὀνοματοποιούμενον, illi σιττα apud Theocritum simile: quod ad ludicras hasce minas, & actionem quandam, vitamque illis conciliandam oppido convenit: licet in seria oratione damnatum idem ψύττα κατατείνας putem *Λεξιφ.* cap. 3, 79. GESN. Ψύτταν) Obscundavi Solano, quia sic supra in Lexiph. c. 3, ubi vide notas. Et ψύτται manifesto falsum est; sed vel ψύττα cum *Fl.* vel ψύτταν scribendum; quod cum utrovis more reperiam apud varios, non magni feci, utrum reciperem, quin & ψύττας φύγη Alciphron. III, Epist. 24 f. ubi tamen Bergler. ψύτταν etiam malit. REITZ.

ead. l. 25. Πρὸς γὰρ σε &c.) Sciagraphia totius huius dialogi est epistola 53. L. III Alciphronis; vid. notam 1 Bergleri ad Alciph. l. d. REITZ.

Pag. 42. l. 10. ἰσοδίαίτοι καθεστῶτες) Syntaxis quartum casum postulat. Rectius itaque Mf. ἰσοδιαίτην καθεστῶτες, ὥς ἂν μὲν τὴν συνδιαίτην αὐτὸν αἰτιάσασθαι τι, eodem cibo illum excipientes, ut convictor nihil possit accusare. GRAEV. ἰσοδιαίτητος — συνδιαίτητην) In impressis omnibus legebarur ἰσοδίαίτοι. Mf. Graevii ἰσοδιαίτην, quod ad veram scripturam manu ducit, quam nos in textum recepimus. Munus Saturnaliorum proprium fuisse existimo. Vide nos ad ultima verba N°. 32. Monendus autem lector hic est, me, dum novum videor sensum voci συνδιαίτητης affingere, verum tantum antiquumque ei asserere. Ubi enim usquam ostendas,

δαιτητήν de alio dictum, quam de arbitro? Quod miror fugisse hactenus & Lexicographos, & virum summum Graevium, qui hic cum vulgo erravit. Ultima vox in G. S. & A. exstat; in reliquis συνδαιτην prave legitur. SOLAN.

Pag. 43. l. 2. ὥστε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ διδόντα ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προῖεμένους, αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν εἶναι) Vitiosissima oratio. Emenda ocius προῖεμενον, quod fere ne indicio quidem, nedum probatione apud intelligentes indiget. Queruntur divites de pauperum insolentia, & animo nullis, quantiscunque beneficiis & donis contento. Adeo, inquit, ut alterutrum fieri necesse sit, vel ut non dans omnino sit inimicus, vel ut omnia largiens, sive profundens, brevi plane pauper sit, & ipse unus mendicantium. IENS.

ead. l. 10. Κατελθόντες) Rarior vocis usus, nondum puto fatis observatus Lexicis. Ponitur hic quidem, puto etiam alias, ut καθικνεῖσθαι, ut κατατρέχειν, ut Latinum invehi &c. GESN. Καταλέγοντες legendum videtur. GUYET. Non video mutandi necessitatem. REITZ.

Pag. 44. l. 2. Ὅφ' ὧν) Ὅφ' οἷς forsan. GUYET.

ead. l. 6. Ἐργάσασθαι) Scribe ἐργάσεσθαι. GUYET.

IN CONVIVIUM SEU LAPITHAS.

Pag. 45. l. 1. ΣΥΜΠΟΣ.) Cave, lector, ne sequaris Erasmus, huius Dialogi Latinum interpretem: saepe enim alienus est ab auctoris mente. BOURD. Bene Bergl. ad Alciphr. III, Ep. 55, N°. 1: Eadem est oeconomia & inventionis ratio in hac Epistola, quae in Luciani Symposio, dum utrobique occasione convivii philosophi tanquam indecenter se gerentes perstringuntur. Convenientiam eandem habent haec duo nomina Alciphronis [ΑΤΤΟΚΛΗΤΟΣ ΕΤΟΙΜΑΡΙΣΤΩ] quorum primum denotat eum, qui se ipsum vocat, alterum, qui prandio est paratus: & Lucianus Ετομοκλῆς, (quem videbis cap. 21) per allusionem a κλητός dictus, cum alias talia sint a κλέος, quasi paratus, si vocetur, ut satis ostendit eod. cap. 21 in epistola obiurgatoria, quam sane misere scriptam misit in convivio coram omnibus legendam, quod a convivatore praeteritus fuisset. Alciphronis autem haec Epistola tota quasi sciagraphia est Luciani Symposii, ubi omnia, quae hic intra modum consistunt, dilatantur & valde exaggerantur, plerumque supra fidem. REITZ.

ead. l. 2. ΦΙΛΩΝ) Idem haud dubie, cui suum de Histor. Confcr. librum inscripserat. Vide & huius libelli finem, ubi eodem modo, quo illic, compellat. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀρισταινέτου) Huius Dialogi personae omnes verae. De hoc vide cap. 5. Qui autem in *Ετ. Δ. X & II* memorantur Aristaei, ficti esse videntur. SOLAN. *Ἐν Ἀρισταινέτου*) Scil. οἶκῳ, ut supra Philop. c. 38, *ἐν Ἀμφιλόχου*, & alibi frequenter. REITZ.

ead. l. 9. Χαρίνος) De hoc, cum persona Dialogi non sit, non opus est ut solliciti simus. SOLAN.

Pag. 46. l. 1. Διορίκου) Vid. c. 20. SOLAN.

ead. l. 12. Παραγένοιτο) B. *παρεγένετο*. Sed nihil mutandum. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐκ ἂν φθάνοις) I. e. non effugies nos convivio excipere, s. quin convivio nos excipias. GUYET. Conf. supra Fugit c. 26. REITZ.

ibid. φθάνοις) Hic apprime notandum, in B. seu Ox. Codice legi φθάνοις, quod hic quidem quadrare potest. Sed tritum adeo & elegans simul illud οὐκ ἂν φθάνοις, ut loco moveri minime debeat. Quamquam si infinitis aliis in locis, ubi occurrit, φθάνοις, ut hic quadraret, fateor, eo inclinaret animus, ut φθάνοις in eius locum sufficeretur. Ratio enim nulla aut remotissima assignari potest, cur verbum φθάνω solum necessitatem importet, quam in ea phrasi semper designat. SOLAN.

Pag. 47. l. 1. Ἐμπαρόνησαν) Ni viderem, eiusmodi maculas tot editiones insidere, morari lectorem hinc puderet. In omnibus legebatur *ἐπαρώ* — in Mf. etiam B. SOLAN.

ead. l. 4. Νεανικώτερα ἐκφ.) Strenue efferre in vulgus. GUYET.

ead. l. 5. Ἐπεξίεναι) Stilo persequi. GUYET.

ead. l. 12. Μισῶ — μν. σ.) Vid. Plut. 1087 f. SOLAN.

Pag. 48. l. 1. Καὶ πολλὴν τὴν ἐωλοκρασίαν κατασκευάσας ἀνδρῶν φιλ.) Malim Latine dicere, & multa contumelia aspersit philosophos; quam cum interprete, & pridianam hominum temulentiam divulgavit. Vide Scholia ad hunc locum. VITRING.

ibid. Πολλὴν τὴν) Articulus retinendus. Amat enim Noster post adiectiva eum addere. In Tox. cap. 4, πολλοὺς τοὺς ἐμπαρούς. Pro Imag. c. 16, πολλὴν τὴν εὐμένειαν. Añn. cap. 42 f. μακρῶν τῶν λόγων. Alciph. III, 390, πολλὴν τὴν φιλανθρωπίαν. REITZ.

ead. l. 2. Ἐωλοκρασίαν) Sic Demosth. 152 A. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκριβῶς γιγνώσκων) Ὑποσώζων Luciani stili pro Lucian. Vol. IX.

perantis. MARCIL. "Ὁς ἀκριβῶς οἶδα) Scripturam Mf. Ox. in textum recepinus: vulgatam enim ἀκριβῶς γινώσκων palam corruptam esse nemo non videt; pro qua B. 2. & P. reposuerunt ἀκριβῶς γινώσκοντα, quod, si per Codd. liceret, probarem. Quid autem Marcilio in mentem venerit, cur μοχ ἐπιθυμῶν τὰ δὲ legeret, nemo, credo, expiscetur; neque credo, quidquam mutatum voluisse, sed tantum prave exscripsisse. SOLAN. 'Ακριβῶς γινώσκων) Illud δὲ ἀκρ. οἶδα; quod Solan. in textum receperat, mihi glossa videtur, quae τὸ γινώσκων exposuit per δὲ οἶδα, ut re vera exponendum est; ac, si quid mutandum, γινώσκοντα potius ex P. ac B. 2. reciperem; sed & has ex coniectura sic dedisse suspicor. Iens. ad Reviv. c. 13 f. soloecismum id vocat, exempla tamen similis constructionis affert, atque eadem omnia, nimis severe, damnat. Nam adeo frequens est nominativi usus pro obliquo, ut id linguae geniotribuendum potius, quam corrigendum sit. Et mihi hic perinde erit; absolutumne nominativum cum Grammaticis voces, an participium exponas per periphrasin, qui scio. Diod. Sic. II, c. 35 pr. Ἡ τοίνυν Ἰνδικὴ τετράπλευρος οὖσα τῷ σχήματι — ἡ μεγάλη περιέχει θάλαττα, i. e. quantum ad Indiam &c. Idem ib. c. 48, οἱ δὲ ἐπιδιώκοντες — οἱ μὲν ἀπόλλυνται. Ad priorem locum Wessel. duo similia addit, & ad Commentt. Ael. II, 11, & Gronov. ad Herodot. II, 66, provocans, recte ait, rem esse vulgarem: quare ex immensa copia quaedam tantum de Nostro subiungemus, si forte vincatur, nihil hic in Luciano mutandum. Confer igitur praeter duo similia ὑμᾶς — ἀνελόμενοι, & Κρωνίανα Ἀστράπτων; ad Fugit. c. 2 iam allegata; (licet alia nominativi structura occasionem ibi praebente) etiam Gesnerum ad Philopatr. cap. 23. Et ex Novo Foed. Act. Apost. XX, 3, Ποιήσας το μῆνας τρεῖς — ἐγένετο γνώμη. Apocal. III, 12, Ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτόν. Et v. 21, Ὁ νικῶν, δώσω αὐτόν. Lys. Or. de Aristoph. bon. pag. 348 ed. Lond. ἀκήκοα γὰρ ἔγωγε — ὅτι πολλῶν ἐφεύσδοντε τῆς οὐσίας. καὶ (vel οἱ) ζῶντες μὲν πλουτεῖν ἰδόντων, ἀποθανόντες δὲ, πολὺ παρὰ τὴν δόξαν τὴν ὑμνέραν ἐφῶν. Ibid. p. 349, Καλλίας τοίνυν ὁ Ἰπποκίτου — τότε τοῦτου τοίνυν τμήμα' οὐδὲ δυοῖν τάλαντοιν ἐστί. Duoque alia in Indice Tayloriano, v. *Nominativi pendentis*. Adde Kust. ad Aristoph. Plut. v. 277, ubi λαχὼν τὸ γράμμα, pro λαχόντος bene multis exemplis probat, Atticisque proprium docet; nec non Spanh. ad eundem vers. ac Thueyd. I, 2; p. 3, cum nota Hudson. Et Du-

kér. in Indice, tit. *Nominat. absol.* Maittairium de Dialectic. p. 82. Gronov. ad Arr. Exp. Alex. pag. 58. Clark. ad Hom. Iliad. B, 681, & Z, 510. Et Schol. ad Aeschyl. Pers. v. 123, quem cum Salmasio de modo Usur. p. 715, allegat Abresch. in Animadv. ad Aeschyl. p. 170. Videbisque, in poetis certe locum non esse mutationi, nec adeo in aliis, propter copiam. REITZ.

ibid. Πολὺ πλεον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀλοῦσαι) Πολὺ πλεον ἐπιθυμῶν τὰ καὶ εἰπεῖν ἢ ἐμ. ἀκ. Terentius Hecyra: *Quasi non tu multo malis narrare hoc mihi, quam ego, quae percontor, scire &c.* MARCIL. Si explicatio est, bene: si emendatio, male; nam particip. hic idem, quod infinitiv. Solan. adscripsit. Marcil. legere ἐπιθυμῶν τὰ δέ quod unde habeat, nescio. REITZ.

ead. l. 10. Ἐξῆς) Sic, ut conieceram, Fl. In reliquis est ἤξῆς, & in O. M. SOLAN. Quid est vulgatum ἤξῆς, venies? quare lubens Florentinum ἤξῆς arripui, & retinebis in versione reposui. REITZ.

Pag. 49. l. 2. Ἄλλ' ὅπως) Pro ἀλλ' ὅρα ὅπως &c. GUYET. Habuimus tam crebro, ut neque explicatione, neque probatione indigeat. REITZ.

ead. l. 5. Δέσση) Vides iam, nihil peccatum esse supra sic edendo, Icar. c. 14. REITZ.

ead. l. 6. Τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναῖκα) H. e. filio Zenoni uxorem despondens, non vero, uxorem ducens, uti habet versio: significat enim ἀγασθαι νύμφην γυναῖκα, uxorem despondere filio. Exempla passim occurrunt. VITRING.

ead. l. 9. Τῷ Εὐκρίτου) Τῷ Χαίρεα infra. GUYET.

Pag. 50. l. 7. Ζυνόμενι) Eundem esse cum eo, quem in Hermotimo non nominatum exagitavit, facile evincunt utriusque avaritia & gula usquequaque similes. Confer, quae c. 11 & f. 32, occurrunt, cum Ἑρμ. c. 11 & 80. SOLAN. Ζυνόμενις ἢ ὁ πρεσβύτερος) Alciphron etiam Ep. 54, III, senem Stoicum primo loco nominat: παρὼν οὖν ἐν τοῖσις Εὐκλῆς ὁ Στωικός, οὗτος ὁ πρεσβύτερος. REITZ.

ead. l. 8. Διδάσκος) Hic alibi non memoratur. SOLAN.

ead. l. 9. Διδάσκαλος) Ordo: διδάσκαλος ἐν τοῦ Ζήνωνος νότος τοῦ Ἀρισταίνετου. GUYET. Διδάσκαλος ἢ οὗτος τοῦ Ἀρισταίνετου, νότος τοῦ Ζήνωνος) Ita per suas distinctiones inepte discerpunt editores in Graecis ea, quae coniungenda sunt. Ergo & Benedictus, *Aristeneti Zenonis filii praceptor.*

Quo quid obscurius? & quis aliter haec adspiciat, quam facientia Aristaeonem filium ac discipulum, Zenonem vero patrem? At plane haec sunt inversa. Et quanto praeclarius Erasmi, quod esset Zenoni Aristaeoni filio praeceptor? Id retine, & tolle ex Graecis importunum comma. GRON.

ead. l. 10. Ἀπὸ τοῦ περιπάτου) Alciphro. l. d. ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου. REITZ.

ibid. Κλειόδημος) Vid. Φιλοφ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 12. Καπίδα) Plut. 1899, 2; docet, hoc quasi cognomen iam ante de Chrysippo usurpatum, cuius statuae ab Aristocreonte inscriptus hic titulus: Τὸν δὲ τὸν Χρύσιππον Ἀριστοκρέων ἀνέθηκε, τῶν Ἀκαδημαϊκῶν στρατηγῶν καὶ κοπίδα. Vide & in Phocione. De Ulyssse primus, ni fallor, usurpavit Eur. Hec. 134. Vide etiam Nostrium Φιλοφ. c. 29. SOLAN.

ibid. Ἐρμων) Hunc alibi non reperio. SOLAN.

Pag. 51. l. 2. Ἰστιαίος) Obscurus homo. SOLAN.

ibid. Διονυσόδωρος) Huius nomen in hoc solo opusculo video. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἐδέξοντο ὡς τινα τῶν κρείττωνων) Et ut Deonem aliquem exceperunt; non vero, ut ille vertigerat, & ut quetquam ex praestantioribus salutarunt. Οἱ κρείττους sunt οἱ θεοί, ut recte Hesych. Sic passim Graeci auctores & Lucianus nosse in Charidemo cap. 12, πῶς οἱ κρείττους ἔχουσι περὶ τοῦτο ubi itidem perperam, qui potiores habentur. Sequitur ibi μοχ οὕτω δὲ περισπούδαστον τοῖς θεοῖς. Item in Charidemo 6, 15, 23, & in Demonact. c. 11. L. Bos.

ead. l. 9. Ἰων) Φιλοφ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν κληντήρα) Hesych. Κληντήρες. Δίφροι, κλίνας. MENAG. Idem iam habebat Guyet. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον) Ἀντίθυρος, ellipsis pro ἀντίθυρος τοῖχος. Ipse Lucian. supra de Domo (c. 26.) κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τῆς ἀντίθυρος sed ubi legendum videtur, ἄνω τῆς ἀντιθύρου, aut potius τοῦ ἀντιθύρου. MENAG.

ibid. Τὸ ἀντίθυρον) Cod. Ox. uti emendare statueram. In impressis omnibus τὸν ἀντ. Vid. Ἀλεξ. c. 16. SOLAN. Supra Oix. c. 26 diximus, variari in genere, dubiumque esse, τὸ ἀντίθυρον, an ἢ vel ὁ ἀντίθυρος voluerit auctor. Et cum plerumque gignendi accusandique casu apud alios occurrat, nihil inde conficias: nam e. c. quando Homer. Od. Π, 159, ait, Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης — cuius ibi generis est? Pollux plane omisit. Verum tamen de partibus domus agens, p. m. 49, habet analogum ἀμφίθυρος, ἣν ὁ Ὀμήρος ὁρσέθυρην καλεῖ,

ac femin. facit, ni *ἢν* ad ὁροθύρην referas; & cum paulo post ὑπέρθυρον & ὑπερθύριον neutro gen. etiam dicat, videtur adiectivum esse, ut recte etiam statuit L. Bos de ellipsi p. 161. Sed nondum sequitur inde, necessario ταῖχον intelligi, & masc. esse; uti enim femininum est, quando ianuam ianae oppositam significat, ita quando de loco ianae opposito usurpatur, neutrum fit, & μέρος forte intelligitur, aut τεῖχος, ut Solan. vult: cumque supra in Alex. cap. 16 neutro gen. etiam habuerimus, nihil prohibet & hic ira dedisse; cumque supra l. d. dixerim, usitatus masculinum esse, id iam dictum nollem, etsi inveniri quoque masc. gen. non nego, ut hic in vulgato; & sicubi forte ναὺς intelligatur, ut Gesn. existimat. Neque ὁ ἀντίθυρ, quod Scholiast. supra notavit, improbo; verum tum acc. foret τὴν ἀντίθυρον. Neutrum genus certe in aliis compositis usitatum, ut διάθυρον, ὑπέρθυρον, πρόθυρον, Stephanus indicat, de ἀντίθυρος nihil fore habet. Nec ego alia praeter iam indicata observavi, unde masc. gen. confirmetur. REITZ.

ead. l. 15. Ὡς — ἀξίας εἶχε) De πρωτοκλισία vid. Buleng. & Stukii antiqu. conviv. atque Olear. ad Philostr. III, c. 27, p. 118, No. 9. Ceterum ἀξίας genitivum esse usitatum in hac phrasi, non indiget probatione. Vid. tamen supra Iov. Trag. cap. 7. REITZ.

Pag. 52. l. 4. τοῖν ἀνάκον) Mausacus (in Harpocrat.) & Gronovius (supra ad Τιμ. c. 10) volunt hos a Castore & Polluce distingui; sed vid. c. 32. Undeliquere puto, eosdem hic intelligi; nisi etiam Διδασκouroi alii a Castore & Polluce statuendi sint. SOLAN.

ead. l. 12. τοῦ Ἐπικούρου πᾶν) Lege Ἐπικούρου τοῦ πᾶν. LA CROZE. Lubens ira ederem, si in ullo libro reperirem. REITZ.

ead. l. 16. εἶτ' ἐγὼ) Philosophorum uni & Rhetori anteponitur Lucianus. SOLAN.

Pag. 54. l. 1. Γέροντα Ζηνόθεμιν) Similia habet Alciph. III, p. 410, ubi Bergl. ad verba ὁ Στωϊκὸς ὑπὸ πανσμοῦνός ἐρεγγεν, haec inter se comparat. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπεισέπεισεν) Malim ἐπεισέπαισεν. Vide Suid. v. ἐπεισέπαισε, & paroemiogr. in Μυλωνίου δίκη. Vid. etiam supra Ἐτ. Δ. ultimo. KUSTER. Ἐπεισέπαισεν) In omnibus libris nostris erat ἐπεισέπεισεν Kusteri emendationem in textum recepimus. SOLAN. Ἐπεισέπεισεν) Bergl. ad Alciph. III, p. 408, corrigit ἐπεισέπαισεν, quod ap. Aristoph. Pluto v.

804 recte legatur, Εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπέπαικον. Conf. omnino supra Dial. Meretr. XV bis, nempe init. ubi ἐπεισπαίσας, & med. ubi ἐπεισέπαισαν dedimus, licet edd. ἐπεισέπασαν, & vid. ibi notata. Unde & hic Berglero ac Solano rursus obtemperandum fuerat, quia perfacilis in his est lapsus amanuensium; sed propter nimia exempla, quae pro —σαν, a πίπτω, faciunt, sisto gradum, & iam fere malim nihil supra mutasse, quamquam nihil adeo peccatum, cum ἐπεισέπαισαν sit aptissimum. At vid. Epist. Sat. cap. 23 med. ubi & παρειαπασούσα legitur, quod ex Diod. Sic. ibi firmo, aliaque a πίπτω composita, irruendi potestate sumpta, affero. REITZ, *ead.* l. 9. Ἀλλιδάμας) De hoc alibi nulla mentio fit. SOLAN, *ead.* l. 10. Μενέλαον) Αὐτόματα δ' ἀγαθοὶ &c. GUYET, Hom. Il. B, 408. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑπέκρουον) Ὑποκρούω, i. e. citharam pulso, cithara responso. Epigr. Hic ὑπέκρουον est ἀντήχουν, ἀντεαῶνουν. A cithara metaphora. GUYET. Ὑπέκρουον) Id est, ἀντεφθέγγοντο, ἀντέλεγον. Schol. Aristoph. KUSTER. Singularis est in hoc verbo suavitas, quam declarabimus e Longino f. 40. Reprehendit ibi rhetor acutissimus numeros in oratione nimis molles & canticorum numeris similes, unde hoc dicit consequi apud auditores, ὥς ἐνίοτε προειδόμενας καταλήξεις αὐτοὺς ὑποκρούειν τοῖς λέγουσι, καὶ φάνοντας, ὥς ἐν χορῷ τινι προαποδιδόναι τὴν βάσιν, quas iam anima praecipiant consuetas oratori clausulas, eas ipsi submissa voce quasi subiuciant ac praeceant dicentibus &c. Sumtum credo a citharoeddis, cantus formulam leni fidium pulsu subindicanibus. Ita cum Homericam formulam praetexuisset impudentiae suae Cynicus, convivae alii alios inter se memorare inceperunt, submissa tamen voce, versiculos, ad retundendam illius impudentiam aptos. Non erat opus, inter homines eruditos, integris uti versibus; sufficebat initia indicasse &c. Vide, quae de vi τῆς ὑπὸ in compositis diximus ad Ὅρχ. cap. 16. GESN.

ead. l. 12. Ἀφραίνεις) Hom. Il. H, 109. SOLAN.

Pag. 59. l. 1. Ἀλλ' οὐκ — Ἀγαμέ.) Iliad. A, 24. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐδεδοίκεσαν) Mf. Ox. & Fl. recte. In reliquis ἰδεδοίκεσαν. SOLAN. Solan. iota deletο ἰδεδοίκεσαν fecerat pro vulgato ἰδεδοίκεσαν. Recte: ita enim formari solet. Et sic Herodian. VIII, 1 f. ἤλπιζον δὲ καὶ ἰδεδοίκεσαν. Et Diod. Sic. L. XIV. Et Herodot. VII sub initium similiter ἀναβεβήκεσαν. Ita διεβρώγεσαν App. Al. pag. 325, 1. Et quia Gram-

matici, quos consului, nihil de hac terminatione plusquamperfecti, iuvat addere Nostrium supra Dial. Meretr. XIII, p. 258 huius ed. *κατεπεπλήγεσαν*, & paulo post *εδεδόικεσαν*. Non tamen in omnibus verbis id imitarer. Sed variatur & infra c. 28, inter *ηδεσαν* & *ηδειςαν*. REITZ.

ibid. *Τὸν Ἀλκιδάμαντα*) Iliad. B, 408. SOLAN.

ibid. *Βόην ἀτεχνῶς ὄντα*) Sic impr. omnes & O. Ms. Ego *βόην ἀγαθὴν ὄντα* profectum a Luciani manu minime dubitp; & si Mss. Codd. copia esset, ita in optimis repertum iri confido. SOLAN. Ms. Reg. 2955. β. *ἀγαθὴν ὄντα*, uti volebat Solanus.

ead. l. 5. *Κυνῶν*) Ita Ms. O. In impr. *Κυνικῶν*. SOLAN.

ead. l. 7. *Θρόνον τινὰ λαβόντα*) Oportet imaginari rationem triclinii veteris, quae hic pulchre descripta fuit. Tres magni lecti, tres *κλιντῆρες*, tribus coenationis lateribus paralleli illi quidem, sed non applicati, ut a tergo liber accessus esset. Vacat plane quartum latus, in quo medio ianua est. Sic convivae omnes & se invicem contueri possunt, & ianuam prospicere: & liber est in illo spatio accessus ministratoribus, & acroamatis. Hic iam impleti sunt tres lecti. Iubetur afferri sella alta Cynico, qua e regione Histiaci & Dionysodori posita, qui in tertio lecto ultimi accumbebant, ipse quoque exaequari quodammodo convivis posset, & mensae si non accumbere uti ceteri, tamen affidere. GESN.

ead. l. 8. *Καθίζεσθαι*) Non opus est *καθέζεσθαι* cum B. legere. REITZ.

ead. l. 12. *Ἔστιᾱσθε*) In Ven. utraque mendose hic legitur *ἔστιᾱσθαι*. SOLAN.

Pag. 56. *l.* 1. *Ὅτεν τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν*) Adleverat Hemsterh. Aristid. I, p. 63, ubi hunc locum notat Iebb. Igitur evolvi, & vidi Aristidis verba, p. 63 ed. antiq. (p. 35 novae) esse: *οὐ ταῖνυν ἐπὶ πράξεσι μόνον καὶ ἀγῶσιν, ἔχουσι τὸν Ἡρακλέους μνημονεύειν, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἐνθυμίαις τοῦ βίου πολλοῦ τινος ἄξιος. διηλοῖ δὲ καὶ τῶν ἀγαλμάτων αὐτοῦ τὰ πινοντα*. Ad quae Iebb. *Qualia fuerint haec simulacra, discere est ex iis, quae scribit Lucian. in Sympof. (h. l.) De scyphis Herculanis conf. Dempsterum in Antiqq. Rom.* REITZ.

ead. l. 12. *Εὐμεγέθη σκύφον*) Εὐμεγέθη κύλικα Alciph. III, p. 353, ubi Bergl. & cetera cum Lucianeis comparat. REITZ.

ead. l. 13. *Ἀναδούνας*) Ita Cod. Ms. Ox. & Coll. recte; nam proprium est in ea re vocabulum. Θ. Δ. IV. SOLAN.

Pag. 57. *l.* 3. *Ὁ παρὰ τῷ Φύλῳ Ἡρακλῆος*) Fieri nequit, ut

si quis Benedicti versionem intuens *Herculem Pholensem*, ullo modo concipere possit ea Latina facta esse ex his Graecis, qui ita eximium illum Leonardum Augustinum deduxit, ut monuimus in praefatione eius gemmis praefixa, quod tamen tunc non advertebamus. Sola Gallia est huius putidi commenti origo. Nam doctior Erasmus noster rectissime dederat, *Herculem apud Pholum*. GRON.

ibid. Παρὰ τῷ Φόλῳ) Recte Scholiastes, quis fuerit, docet. Fabulam exhibet Apollodorus II, 46 B. Adde Polyaeen. Strat. I, p. 10, quem omnino lege. SOLAN.

ibid. Δείκνυται) Δείκνυμι pictorum esse, vid. Hemsterh. ad Somn. sive Luciani vitam cap. 8. REITZ.

ead. l. 4. Περιεσοβείτο) Hoc verum esse, adeoque Th. Magist. emendandum, vid. supra. Alciph. III, Ep. 55, p. 408, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περιεσοβυμένης, ubi Bergl. haec Luciani quoque contulit. REITZ.

ead. l. 10. Ὅτι καὶ μειδιάσεις) Iterum ὅ, τι scribendum, id quod requirit sensus. Recte interpres, quid rideret. IENS.

Pag. 58. l. 11. Παραστήται) Praesto esse, apparere. Ita in Ev. Matth. XXVI, 53, Παραστήσάι μοι πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων. Ubi I. Elín. hoc Luciani aliaque addentem vide. Adde Nostrum supra Deor. Dial. XXIV, ubi Mercurius dicitur παρεστάναι τῷ Δίῳ. REITZ.

ead. l. 12. Ὁρεωκόμον) Lege ὄρεοκόμον. GUYET. Et sic quoque, media brevi, Pollux. Alii promiscue. Suidas utrumque habet; sed statuit differentiam, ὄρεοκόμον montium, & ὄρεωκόμον mulorum custodem faciens, ut Steph. quoque notavit: quod si verum, vulgata Luciani scriptura non erit sollicitanda. REITZ.

ead. l. 14. Διαφοιτῆσας) Cave cum P. quidquam hic mutassis: recte enim omnia habent, quod sexcentis eiusmodi locis, si liberet, confirmare possem. SOLAN. Etsi φθάνω fere perpetuo cum participio construitur, ut Liban. Ep. 224, p. 208, ἐφθῆ συμμιξας. Noster Vit. Auſt. cap. 26, Τοx. 2, Diff. cum Hesl. 8, Fugit. 27; tamen & cum infinito Alciph. III, 3 f. & Ep. 41, pag. 362. Sed recte Solanus ait, lectionem P. non audiendam. REITZ.

ead. l. 15. Ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα) Ἀλλὰ μὴν κατ. αὐτ. MARCIL. Illud μὴ non mutandum censeo in μὴν, uti voluit Marcilius: nec κατέσβη vertendum active, ut fecit interpres; sed passive, ita enim saepe apud optimos quosque auctores. Verto igitur & haec, ut praecedentia: Si prius ad

omnes permanasset ea res, & non statim fuisset exstincta. L. BOS. Servavi μὴ, quod longe plurimae habebant, sed puncto ante ἀλλὰ in comma mutando, ut nexus esset, pudori fuisset, nisi. At si punctum serves ante ἀλλὰ, quod in plerisque erat, μὴν commodius foret. REITZ.

ibid. Δεξιῶς πάνυ τοῦ Ἀρισταινέτου τὴν παροιμίαν ἐνέγκαντος) Interpretantur, *inducta dextre admodum temulentia*. Desideratur alius, qui illud *inducta* interpretetur. Quid enim id sibi vult? At Luciani scopus est, *tolerante Aristaeneto admodum dextre temulentiam*, non exasperato ad hoc factum in pueri sui tentatione. Herodianus libro I: Ταῦτα χαριστήρια ὑβρεως τε καὶ παροιμίας τῆς σῆς, ἥς ἐτῶν τοσούτων ἠνεσχόμεν. GRON.

Pag. 59. l. 1. Ἐπεπτόκει) Nondum biberat, certe poculum non exhausserat, utpote qui mox propinaturus describitur. Quin & supra, cap. 14, poculo illi malorum omnium causa tribuitur. In Ox. est ἐπεπτόκει. Sed nihili hoc. Quid stauram, nescio. Tamdiu enim iacuisse hanc belluam, nec quidquam interea bibisse, verosimile non fit. SOLAN.

ead. l. 3. Προπίνω — Ἡρακλέους) Sic apud Philostr. p. 54, Δίδς, ἔφη, σωτήρ σου ἦδε σοι. Legi autem, si usquam, meretur Scholium, quod ad haec verba monachus haud dubie vinosus adscripsit, unde discas, ab iis *sanitatem Beatæ virginis strenue potari solitam*. Quid non ebrietas designat? quot bibendi incitamenta quaeruntur! salus praesentium, absentium amicorum, amicarum, patronorum, & apud nos Anglos regum, ecclesiaeque ipsius. *Pudet haec opprobria nobis &c.* Hoc Scholium cum olim Praefuli venerando, & eruditione omnibusque probis artibus illustri, Loidio Vigornienfi Episcopo ostenderem, Nos ergo, inquit, non primi eam infaniam insanimus! & imprudentes exempla sequimur hominum, seculorumque vilissimorum! SOLAN. Olear. ad Philostr. II, 7, N°. 1 b. REITZ.

ead. l. 4. Ἡρακλέους ἀρχηγέτου) Subaudi κύλικα. GUYET.

ead. l. 9. Ἀτρεπτος) Mf. Ox. rectius, mea quidem sententia, ἀτρεπτος, Luciano alibi etiam usurparum Μυία cap. 5; sed & vulgata ferri potest, quam ideo loco movere nolimus. SOLAN.

Pag. 60. l. 4. Αὐτοῦ — ἐν μέρει) Quid hisce duabus ultimis vocibus intelligendum sit, fateor me nescire. Vid. Συγγρ. cap. 1, ubi in quibusdam Codd. ita etiam legitur, pro vulgato ἐν μέλει. SOLAN.

ead. l. 8. Πινδάρου) Homerum non nominat, quia in voce ἑρρα-φώδει satis intelligitur. SOLAN.

ead. l. 11. Σὺν δ' ἑβαλον) Hom. II. Δ, 447 & 450. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ὅψα) Hinc discas, proprie de iis usurpari, quae in secundis mensis apponebantur. SOLAN.

Pag. 61. l. 3. Ἐξυρμημένος τὴν κεφαλὴν) Calvi erant mimi, ut apud Artemid. c. 23, L. I, ξυρᾶσθαι δὲ δοκεῖν τὴν κεφαλὴν ὅλην πλὴν Αἰγυπτίων θεῶν ἱερεῦσι καὶ γελοιοποιοῖς &c. Sic in Anthol. 3, μωρὸν ὄρεε φαλακρόν. BOURD. Cafr. Barth. adv. L. VII, c. 5, haec verba (ἐξυρμημένος τὴν κεφαλὴν) tanquam glossam eiicit; vide ipsum. ALMEL. Depravatum esse hunc locum, manifestius est, quam ut de eo monendum sit. Sed in libris nihil est subsidii: (nam quod O. φέρων pro ἔχων habet, nihil iuvat;) nec quidquam succurrit, quod ad emendationem viam aperiat. Vid. Mισθ. cap. 27, ubi de huiusmodi saltatore sermo est. SOLAN. Nihil causae attulit Barthius, cur glossam putaret haec verba: nec, puto, habuit idoneam. Vid. ad Philopatr. cap. 21, & Marcil. ad Pseudom. cap. 15. GESN. Plura Gesn. ad Philopatr. cap. 26, κεκαρμημένοι τὴν γνάμην. Consulendum Pignor. de servis pag. 189, addiderat la Croze. In mea Pignorii ed. est p. 256, ubi docet, fugitivos omnino rasos fuisse, pistrinarios & ustores semiratos. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ) Reddidimus Luciano ex Mf. Reg. 2955, pro vulgato ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, quod minime erat ferendum propter proxime antecedens κεφαλὴν.

ead. l. 6. Καὶ ἀνάπαιστα σ.) Ut cinaedus Petronii. BOURD.

ead. l. 7. Συγκροτῶν) Συγκροτεῖν χορόν. Et pedibus plaudunt choreas, & carmina dicunt. GUYET. Constructio illa transitiva in utraque lingua est notissima; quare plura non addo, praeter Herodot. L. II, pag. 126 D. καὶ τὰς χεῖρας κροτέουσι. Ita συγκροτεῖν συμπόσιον Long. Past. IV, 127, (al. 135) & πανηγυρεῖς Herodian. V, 6, 14, ac Diod. Sic. IV versus fin. Alciph. III, pag. 368, eadem aliis verbis: καὶ ἀνάπαιστα εὐκροτὰ ἐπιλέγοιτες, σκαμμάτων ἀλυκῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν αἰμυλίας γέμοντα. Misere igitur errat Budaeus in Lexico minore, κροτεῖν esse neutrum absolutum scribens. REITZ.

ead. l. 12. Κατέχοντι τὸ συμπόσιον) Ut Συγγρ. c. 38, κατέχον τὸ βῆμα· & Et. Δ. III, τυραννεῖν τὸ συμπόσιον. Barth. Adv. 319. SOLAN.

Pag. 62. l. 6. Συγκροτημένου) Ab homuncione comparo, *ramassé*. GUYET.

Pag. 63. l. 5. Καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιρρίψαι τὰ χίστα διὰ τῆς φωταγωγῆς εἰς τὸ ὑπαιθρον τῆς αὐλῆς) *Gladium autem extemplo per fenestras in aream proiecit*. Ἐπιρρίπτειν hic non potest locum habere. Legendum ἀπορρίψαι, quod & Mf. prae se fert. GRAEV.

ead. l. 7. Ἐπικαλεῖσθαι τοὺς γείτονας, ὃς ὄν ἀνασπασάντων τὸ θῆριον, σωθῆναι αὐτὸν) *Benedicti interpretatio haec est: vicinos advocasse, a quibus revulsa fera fuit servatus*. Quid Graecis sit ἀνασπᾶν τὸ θῆριον, & Latinis revellere feram, nec ego, nec quisquam norit, dixeritve; ne dicam ἀνασπᾶν nusquam esse revellere. Notat quidem Bourdelotius ad hunc locum: *Ut apud Petronium, tanquam cupientis exire belluae*; loquitur de poeta Eumolpo, ut hic de tibicine. Sed haec sunt ἀπροσδιόνυσα, & ad Lucianum illustrandum nihil plane faciunt. In Mf. nihil est praesidii, in quo legitur quoque θῆριον, sed veram lectionem servavit nobis editio Florentina, in qua verissime legitur ἀνασπασάντων τὸ θυρίον, revulsis, effractis foribus, quas tibicen ille insanus occluserat, ut paulo ante Lucianus ostendit: τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα ἐπικλεῖσαι τὴν θυρίαν, at illum statim surrexisse, & fores clausisse. Hae fuerant a vicinis effringendae, ut posset Dionicius ex illius furiosi manibus & aedibus elabi. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀνασπασάντων τὸ θῆριον) *Ut apud Petronium, tanquam cupientis exire belluae*; loquitur de poeta Eumolpo, ut hic de tibicine. BOURD.

ead. l. 9. Τὸ θυρίον) *Lectionem hanc ed. Fl. tuetur etiam Mff. Ox. & L. auctoritas*. In reliquis edd. θῆριον legitur. Ἀνασπᾶω quid hic noter, optime te docebit c. 57. Τοξ. SOLAN. θῆριον) *Lege θυρίον*. LA CROZE. Optime; quare, accedente etiam librorum auctoritate, id recepi. REITZ.

ead. l. 13. Οὐκ ἀνευ θεοῦ τινος ἡμῖν ἐπιπαρὸν, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα γεγεννημένος) *Interpres legit γεγεννημένος, ut qui verat, immo profum usui futurus ad ea, quae postea contigerunt*; & forte id γνήσιον Luciani est. Possumus tamen vulgatam scripturam retinentes, commodè exponere. *Non sine Deo aliquo ad nos accedens, sed & profusus utilis factus ad sequentia*. Loquitur de Dionico Medico, quem opportune dicit in id convivium venisse, cum, ubi convivium istud in tristem desineret exitum, multique vulnerarentur, inter eos autem sponsus gravissime, vulneribus obligandis tempestivus adesset. IENS.

ead. l. 15. Γεγεννημένος) *Fr. & Cod. Bar. In reliquis γε-*

γενημένος. SOLAN. Iens. vulgatum defendit. Sed si ad χρήσιμος pertinet, potius γενόμενος dixisset. REITZ.

ead. l. 16. Ἑτοιμοκλέους) Scripturam hanc constanter tuentur ubique libri omnes nostri. Ego tamen suspicor eundem esse cum eo, cui suum de Mercede conductis &c. libellum scribit, quamvis Timocles illic dicatur, non ut hic Ἑτοιμοκλῆς vid. Μισθ. c. 2 &c. SOLAN. Ἑτοιμοκλέους) I. e. quasi paratus, si vocetur, ut supra dictum cap. 1. Alciphroni III, Ep. 55 sub isit. Εὐοκλῆς ὁ Στωϊκὸς fingitur, qui a Berglero Ἑτεοκλῆς vel Ἑτοιμοκλῆς relingitur, quod vix credo opus esse. Sed quid demum refert? REITZ.

Pag. 65. l. 3. Ἐν γειτόνων) Adleverat Hemsterh. videndum Kust. ad Aristoph. Eccles. v. 420. Ibi invenio, ad verba Aristophanis ἐς τῶν σκυλοδεψῶν, commentatum, οἶκον intelligi, & post alia similia etiam hoc Luciani ἐν γειτόνων prolatum, non vero de hac posteriore locutione sedulo actum; sed vid. si quid opus, eund. Kust. ad Pluti v. 435, ubi ἐκ & ἐν γειτόνων nonnullis exemplis profert; & Nostrium supra Icar. c. 8 & 16, Bis Acc. c. 10 pr. & 31 f. Ac Philop. c. 25. Abresch. in Animadv. ad Aeschyl. p. 174 suspicatur, ne ellipsi quidem τοῦ οἴκου, τόπου aut similibus opus esse in his; cum & alias ἐν genitivo iungatur, ut apud Aristid. Or. Eleus. extr. οὐκ — ἐτι — ἐν ὑμῶν αὐτῶν ἔσσεσθε, item T. II, p. 402, γένεσθε ἐν ὑμῶν αὐτῶν, & pag. 347, μένετε ἐν ὑμῶν αὐτῶν. At cum in usitatissimis illis & numero longe potioribus, ἐν & εἰς Ἀρισταίνετον, ἐν Ἀμφιλόχου, (quae vide Symp. c. 1, & Philop. cap. 38, ac plus centies alibi) nemo negaverit ellipsin esse; quid prohibet, quaeſo, eandem analogiam hic statuisse? Et cum omnes fateri cogantur, in Latinorum phrasi, ad Dianae, ad Cereris, ac similibus, aedem intelligi, nec quisquam dixerit praepos. ad ibi genitivum regere, cur idem non agnosceremus in Graecis? quando eadem est ratio. REITZ.

ead. l. 6. Ἄ παρ') Sic omnes impressi & Cod. Ox. Suspectus mihi & hic locus est. SOLAN.

Pag. 66. l. 2. Εἶπω τι) Pone comma post τι. KUSTER. Scribe, εἶπω τί, κε. Guyet. Bene. Et sic malam vulgatae interpunctionem iam correxeram. REITZ.

ibid. Κερατίναν) Quintil. I. Ceratinae. Stoici in his multi erant. Diog. Laert. pag. 60 A. 174 E. meminit Sen. V Ep. & A. Gell. Noster etiam saepe tangit. Vid. N. Δ. I, cum notis. Chrysippus in ore frequens habuit, incertum an auctor;

nam alii alios memorant, Thef. Crit. II. De sophismatis Lil. Gyrard. 392, Brod. 471, & Cress. AG. X, 73. Notter etiam plura memorat B. πρ. c. 22. SOLAN.

ibid. Σωρείτην) Satis commodè enarrat Scholiast. De hoc vid. Diog. Laërt. I. cit. SOLAN.

ead. I. 3. Θερίζοντα) Plut. 1019, 1: ἀργοὶ καὶ θερρίζοντες λόγοι καὶ ὁ παρὰ τὴν εἰμαρμένην ὀνομαζόμενος λόγος, σοφίσματα ὡς ἀληθῶς &c. Habet quoque ἀργὸν λόγον M. Tullius de fato. Diog. Laërt. I. c. vid. supra B. πρ. c. 22. SOLAN.

ibid. Ὅρασι) Leg. Mercer. ad Aristaenet. Epist. 6, lib. II. BOURD.

ead. I. 7. Πράγμασι) Sic, uti conieceram, habet Mf. Ox. nisi me abbreviationes eius fallunt: reliqui libri πράγματι. SOLAN.

ead. I. 8. Ἐπὶ τῆς οἰκίας) An B. rectius ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ; REITZ.

ead. I. 9. Ταῦτα ἐγὼ τοῖς παροῦσιν ἀπολογημαί) Interpr. atque his quidem de rebus haec responderem. Sed putem ego, τοῖς παροῦσιν non posse reddi, de his rebus, quoniam hic non est neutr. sed masc. & subaud. ἀνθρώποις vel συμτόταις. Iusserat enim Etoemocles, ut haec sua epistola palam, & praesentibus omnibus convivis recitaretur, ut cap. 21 habetur. Hinc cap. 28, ὁρῶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἑκάστῳ. Praeterea de rebus praesentibus, Graece non dicitur τοῖς παροῦσι, sed περὶ τῶν παρόντων. Quare verba ita reddenda sunt: Haec ego praesentibus (convivis) pro defensione dixi. L. Bos.

ead. I. 14. Ὀμηρος) Il. I, 533. Euripidis pariter ac Sophoclis laudantur Tragoediae Meleagri, e quibus sumtos esse versiculos hosce suspicari fas est: & Euripideos quidem e principio fabulae, in quibus ille locorum facere mentionem soleat. Sed fuit etiam Euripidis Oeneus. Fugit, si recte attendi, Barnesii diligentiam hoc fragmentum. De ipsis illis Diapnae iris τραγωδεῖ Noster etiam Π. Θυσ. c. I. SOLAN.

Pag. 67. I. I. Ἥ λάβει) Hom. Il. I, 533, ubi δὲ ed. Ox. Αἰ. δέ. REITZ.

ead. I. 3. Καλυδὼν μὲν ἦδ' ἡ γαῖα Πελοπίης χθονος, ἐν ἀντιπάρμοις πεδ.) Ubi mens fuit vel editorum vel interpretum, equidem nescio: longe eam ab ipsis abfuisse, cum hunc locum tractarent, facile colligas. Ut enim in Graecis distinguunt, sic in Latinis Benedictus: Haec terra Calydon Pelopii est soli, fretum qua est parte, campos divites pingues habens; Erasmus, Calydon quidem haec Pelopii regio soli, Qua parte saevum spectat adversa fretum. Atque ita Calydon opē illorum ex Aes

tolia transmittitur in Peloponnesum, satis ridicule. *Distincta & verte*, Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς Ἐν ἀντιπόρθμοις, πεδὶ ἔχουσα εὐδαίμονα. Haec terra est Calydon, Pelopiae terrae in transmarinis, obiacens Peloponneso trans fretum, habens campos uberes. Res ipsa clamat. GRON. Eurip. Meleagr. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ἀντιπόρθμοις) Calydonium fretum apud Herod. lib. V. GUYET.

ead. l. 10. Ἡδὺς γὰρ ἐστὶ τῷ μεираλίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν) Benedictus vertit: iucundus enim est adolescenti, & cum ipso ad gratiam versatur; inepte. Verte, ad obsequium. Sic enim Latinis dicitur per εὐφημισμόν illud obsequium turpe, quo quis corporis sui copiam facit alii, ut Graecis χάρις. Plutarchus in Erotico: χάρις γὰρ, ὃ Πρωτογένης, ἡ τοῦ Σήλεος ὑπείξεις τῷ ἀρρένι πρὸς τὸ παλαιὸν κέληται, mi Protopogenes, χάρις ab antiquis dicitur mulieris obsequium erga virum. Sic & χαρίζεσθαι τινι est consuescere cum aliquo. Helych. χαρίζεσθαι, παρυσχεῖν. λέγονται γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι αἱ ὑπὲρ συνουσίαν ταῦτάς ἐκδιδούσαι. Χαρίζεσθαι est dare. Dicuntur enim mulieres χαρίζεσθαι, quae ad concubitum sui copiam faciunt. Hinc puella ἀχαρίς, cuius flos virginittatis nondum est delibatus. GRAEV.

ead. l. 11. Πρὸς χάριν) Quod a Graevio hic observatum est, laudo; sed scias etiam velim, probo quandoque sensu usurpari, ut apud Plut. in Pyrrho 728, 1, & Isocr. π. Νικ. πρὸς χάριν ὁμιλοῦσιν. Unde melius patebit veteratoris occulta calumniam. Sic πρὸς ἡδονῆς ὁμιλεῖν apud Diogen. Laërt. pag. 192 AB. SOLAN.

ead. l. 13. Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ) Alciphron eundem paedagogum inducit, III Epist. 57 pr. scribens: ἐσκατάμην τὸν τροφέα τὸν νεανίσκου Ζώπυρον ubi malim τοῦ νεανίσκου pro τόν. REITZ.

Pag. 68. l. 3. Ἀποσπάσεις) Si probatione indigeret vulgatum, ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ex Act. Apost. XX, 30, & quae I. Elfsner. ibi ex Iosepho atque Aeliano protulit, adderem. REITZ.

ead. l. 12. Ἡδεῖσαν) Sic Ms. O. In reliquis ἡδεσαν. SOLAN. Saepe in ultima in εἶσαν an εἰσαν terminanda fluctuant auctorum editiones. Grammatica postulat εἰσαν in temporibus plusquamperf. Licet ἡδεδοίκεσαν, non εἰσαν frequentius in auctoribus reperias. Vid. supra cap. 12. Ita Scholiaft. Aristoph. alio loco Euripidem ἡσαν pro ἡδεῖσαν dixisse ait, alio

loco id esse pro ἤδεσαν scribit, modo bene descripsit Maitt. de Dial. p. 52. Ego Codici B. cum Solano parui, quia sic terminari solet, ab ἤδειν. Ut Genes. XLII, 23, αὐτοὶ δὲ οὐκ ἤδεσαν, ὅτι ἀκούει Ἰωσήφ. Iterum Exod. XVI, 15. Et Esai. LV, 5, ac bis ter deinceps: item in Nov. Foed. Marc. XIV, 40 &c. Apud Herodian. vero I, 13, 11, ἤδεσαν, quod nec improbare ausim, quia, ut in aliis, utraque terminatio locum habere potest, sive plusquam. dicas, sive ab antiquo aoristo ἤδεσα, qui certe formaret ἤδεσαν, quem tamen in usu esse non credo. REITZ.

Pag. 69. l. 15. Διερρήγνυτο) I. e. propemodum disrumpebatur. Sic solent eiusmodi verba sine effectu, ut vulgo dicimus, poni. Conf. omnino supra dicta de Mort. Per. ad cap. 37, ἀποπνιγείς ἐπ' αὐτοῖς, Ἀπίωμεν, ἔφη. Adde Evang. Luc. V, 6, Διερρήγνυτο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν, & quae Elfsner. ibi notat. REITZ.

Pag. 70. l. 5. Αἱ ἐπιστολαὶ ὄρατε ὡς πρεσβυτικαὶ) Verterat Erasmus, videtis, quam & ipsae epistolae graves sint ac seniles. Benedictus volens esse brevis, amputat postrema, relinquens quam graves sint epistolae, contra prorsus, quam oportuit. Non enim graves esse demonstrat, sed seniles, hoc est, frigidas, nullarum virium, infirme scriptas, plane qualis est appendix Observationum ad Melam, Londini nuper impressa. GRON.
ead. l. 10. Καλυδωνίου) Sic plerique impressi & O. In Fr. H. & P. Καλυδονίου. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 5. Ἑρμῆς) Lege Κλεβδημος: is enim haec loquitur apud Lucianum. In C. est Ἑρμῶν. SOLAN.

Pag. 71. l. 4. Ἀφ' ἐνός) Sic Tacit. Ann. XII, 49, ne ceteri quoque ex Peligno coniectarentur. Terent. Heaut. III, 3, Ego de me coniecturam facio. Sic Noster Ἀπ. Μισθ. cap. 11, & Ἑρμ. cap. 61. SOLAN.

ead. l. 8. Διοσκούρων) Hic locus cum eo, qui cap. 9 extat, ubi ἱερὰν τῶν ἀγάκων dicitur, collatus, evincit, eosdem, qui ibi ἀνακες dicuntur, hic Διοσκούρους audire. Non audiendus ergo Mausacus, qui ad Harpocracionem negat Castorem & Pollucem intelligi, cum Ἀνακες nominantur; vid. etiam Aelian. V. H. IV, 5. SOLAN.

ead. l. 13. Μαστρωνδῆς) Vid. supra Amor. c. 16. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δαν.) Menstrua haec usura erat: unde liquet atrocitas illius foeneratoris, qui quotannis pro centum, uti nos loquimur, 48 foeneris loco exigebat. SOLAN.

ead. l. 17. Οὐδὲ ἄγχα) Vid. Ἑρμ., c. 80 & 81. SOLAN.

Pag. 72. l. 4. Ἐτυχε γὰρ πίνων) Ita Mf. Ox. optime, pro eo, quod in reliquis est, πίνων. καί. SOLAN.

ead. l. 6. Οὐκ ἀνάξιος ὢν) Legend. videtur, οὐκ ἂν ἀξιος ὢν. Demosthen. καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πολλὰ ἂν ἔχων εἰπεῖν. GUYET. Nihil hastenus ab lone admissum lectum est, quia, propter hoc fit meritis. Lege ergo ἐναίτιος, vel ἀξιος, vel denique, quod propius est, divisim ἂν αἰτιος, aut ἂν ἀξιος. Alias ad sequentia respexisse putandus est, quod haud temere admiserim. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀπεξέμετο) Sic Fl. In reliquis ὑπεξέμετο, minus apte. SOLAN.

Pag. 73. l. 1. Ὡς οὐδὲν ὄφελος) Accedit huc sententia Menandri tenentis, ὥς οὐδὲν ἢ μάθησις ἂν μὴ νοῦς παρῇ. Sed longe ulterius spectat sententia Luciani, sapientissime hic momentis, inutilem esse omnem scientiam, qua mores & vita humana non sunt emendatiores, & iucundiores, nihilque absurdius esse, quam virtutem, adde & religionem, profiteri ac docere, dum is ipse, qui proficitur & docet, nihil eorum praestat, quae laudat & praecipit. SOLAN.

ead. l. 2. Εἰ μὴ τις) Post haec verba in edd. praeter Fl. omnibus legebatur ἀρα, male repetitum ex antec. ὄφελος ἦν ἀρα. &c. Nos iubente Mf. Reg. 2954. illud deletimus.

ead. l. 14. Καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται) Mitius haec paulo exagitat Alciphron III, Ep. 55, pag. 408. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, αἰτ, ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος παραπλησίαν τινα καὶ τὴν αὐτὴν εἶχον τῆς ἐστιάσεως τὴν ἀκολουθίαν· οἱ φιλόσοφοι δὲ, προϊόντος τοῦ συμπεσίου, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισσοβούμενης, ἄλλος ἄλλην τερατείαν ἐπεδείξαντο. Quo loco Bergl. observat, Lucianum haec & reliqua multo acerbius tractare. REITZ.

Pag. 74. l. 5. Ὁ θανμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας καὶ ἐνούρει) Eadem fere rursus Alciphron. Ep. saepe allegata L. III, p. 412. Nempe: ὁ Κύων δὲ πρῶτα οὔρει κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν εἰς σύρμα χαλάσας καὶ καθεῖς τὸ τριβώνιον &c. Ubi Bergler. haec Luciani conferens, ὁ δὲ θανμάσιος mutato ordine dedit, (Auditione, an incuria, nescio, nec quidquam refert) additque: Hoc loco praecipue quasi monstrare Lucianus videtur, quem imitatus fuerit. Siquidem Alcidas & Alciphron idem ex parte nomen habent. Quod si hoc accipias, ut Horatianum illud I Sat. X, v. 36, Turgidus Alpinus iugulat dum Memnona; perinde erit, ac si dixisset: Lucianus, Admirandus ille Alciphron etiam meientem in convivio introduxit Cynicum. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ συμποσίῳ) Ex Ms. Ox. est hic articulus. Deest enim in omnibus impressis. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ μῆλον) *Discordiae malum.* GUYET. Non adderem pueris notam hanc notam, nisi studio *malum* pro *pomo* videretur dixisse Guyetus, ut luderet in ambiguo. REITZ.

Pag. 75. l. 4. Ἀποκρ. οὖν μοι) Ex Ms. Ox. est illud οὖν, quamquam ibi post μοι reperitur. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐσθιόντες, τοσαῦτα) Φυσιούσθεις, quod hic impressi omnes habent, non agnoscit Ms. Ox. nec Fl. ed. & omnino abesse sine sententiae detrimento potest. SOLAN.

ead. l. 16. Λύσεις ἀπορρίπτειν) Absunt hic & ista a Ms. Ox. αὐτὴν μὲν, quae in reliquis impressis existant. SOLAN.

Pag. 76. l. 13. Ἀπαλλάξεσθαι) Ms. Ox. In impr. ἀπαλλάξασθαι. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸ ἐντελὲς — δεῖπνον) Ultimus, credo, missus, (δεῖπνον alias etiam partem coenae esse, ostendit Casaubon. ad Athenaei. IV, 20 extr.) ficiores cibos habens, & quos auferre non incommodum. Hanc puto esse Ματτίων, quam ἐπιδόρησιμα Articis, aliis Graecis ἐπίδειπνα dictam, tradit Athenaeus libro XIV extremo. Certe hoc suadent ista Athenaei verba: Ματτίων ἐκέλευσεν εἰσφέρειν Λάκαινά τις· καὶ εὐθέως περιεφέρετο περδίκια ὀλίγα, καὶ χηνία ὀπτά, καὶ τρυφὴν πλακούντων. Vides hic in Mattya perdices, anserculos assos, placentas: apud Lucianum haec paulo auctiora, ut in solemnitate nuptiarum. Ceterum quod legitur apud Athenaeum τρυφὴν πλακούντων, & convertitur *placentarum lauticiae*, non videbatur mihi usquequaque accuratum, legendumque putabam τρύφη πλακούντων, *frusta placentarum.* GESN.

Pag. 77. l. 1. Ἰχθὺς ἐκ ταγίνου) Insigne exemplum, ut error soleat augeri, & quotidie invalescere. Verterat Erasmus *piscis Tagenicus*. Id eodem modo retinuit Benedicteus: sed ne quid deesset, nunc video in hac editione Graecam vocem postremam quoque incipere ab maiusculo T. Habeant hoc & fruantur, quibus placet: nos censemus interpretandum *piscis ex sartagine*, quod non modo probant multa antiquorum fragmenta, sed hodieque etiam placet. GRON.

ibid. Ταγίνου) Sic in impr. & in textu Cod. Ox. Sed ab eadem manu rescriptum est τηγάνου, quod in Coll. etiam legitur. Vid. Aes. c. 6. SOLAN.

ibid. Καὶ ὅσα ἐντραγεῖν) Bellaria hisce connotat. Quod addit, *licuisse etiam auferre*, confirmant ex eodem loca sequentia Kρον. N°. 17. SOLAN. Haecne periphrasis τῶν τραγημάτων

των, s. bellariorum? Sic puto, & sic interpretatus sum. Hoc suadere videtur orationis series, qua haec verba iunguntur superioribus, & ab sequentibus separantur. Si hoc voluisset Lucianus, quod Erasmus dedit, *quaecunque liberum est, seu velis in alvum condere, seu domum asportare malis*, ita videretur informaturus Graecam orationem fuisse, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν ἔξῃν ἢ καὶ ἀποφέρεισθαι illud autem ταῦτα plane omittitur. Verbi ἐντραγεῖν hanc vim esse, etiam ex Hesychio conicias, apud quem sunt ista ἐντραγεῖν, ἐντροφῇ. Ἐντραγεῖν, φορμίσαι, φορμίσασθαι. Vidit hoc etiam Kuhnius ad Polluc. VI, 40, τὸ ἐντραγεῖν saepius usurpatum de tragematibus, & id genus aliis scitamentis. GESN.

ead. l. 4. Καὶ τὰ παρ' αὐτῶ) Quae iuxta se erant. GUYET.

Pag. 78. l. 1. Μὴ δεῖσθαι γάμων) Ἀκασιρίας huius meminit in Char. Theophrast. p. 39 B. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐκείνων) Depravata haud dubie vox, & nihili prorsus. Lege ἐχρῆν, vel πάντων. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦν γὰρ ταῦτα — τὰ ἐλεγεία) Bergl. ad Alciphr. III, p. 410, haec ait ridiculo modo ex diversis poetis, Pindaro, Hesiodo, & Anacreonte consarcinata. Bene, quantum ad materiam; sed ad metrum tamen redacta Elegiacum, ut Lucian. proficitur: quare ad id emendatio instituenda. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Λέγουσι γὰρ &c.) Potuit adiciere, poni & ἀντὶ τοῦ μισεῖν, ut ex Aeschine observarunt Harpocration & Suidas. CLER.

Pag. 79. l. 1. Ἡ οἷν πῶτ') Monitus iam ab ipso Luciano de huius carminis absurditate, curam sollicitudinemque omnem deponito, si sapias: id unum ego monebo, ἢ ὅν scribingendum esse, ad quod proxime accedit Fl. οἷν' idque Hesiodi imitatione factum, qui carmen satis prolixum scripserat, quod ἡόλας & ἡόλας μεγάλας vocabant; cuius etiam aliquot fragmenta in Graeviana Hesiodi editione exstant. SOLAN. Mali poetae pessimos versiculos nimis bona interpretatione donaverat Erasmus. Quam hic damus, meliorem putamus ea ipsa causa, quod mala est, iisdem nempe vitiis inquinata fere, quae ridiculum faciebant ipsum auctoris carmen. GESN. Ἡ οἷν πῶτ' ἄρ' ἢ γ' ἐν Ἀρισταινέτου μεγάροιςιν.) An ἢ οἷν dixit alludens ad ἡόλας Hesiodi? vid. Casaub. Guyetus. Nihil obloquor. Sed quod praemittit οἷν, quasi sic legeretur in edd. Luciani, nescio unde habeat, cum illae tamen οἷν laevigent. Sed vide not. sequent. REITZ.

ibid. Μεγάροις) Lege μεγάροισιν, & ἦγ' pro ἦγε, si versum velis hexametrum: ac totum potius sic refinge cum Salmas. in Lamprid. Alex. Sev. 38, p. 956, (quod la Croze etiam admonuit) Ἡ οἷν πόντ' ἄρ' ἦγε Ἀρισταινέτ' ἐν μεγάροισι. Et vid. L. Bos Obs. Crit. p. 114 seq. Guyetianum ποῖν, *matu- rina*, reiicientem, ac nobiscum ἡ οἷν probantem, i. e. *μία, μόνη, sola, praecipua*, licet metrum in ceteris non sanet, quod Solan. & Gesn. etiam vitiosum volunt manere. REITZ.

ead. l. 3. Προῦχουσα) Προῦχουσ' ἀλλάων πασάων παρθεν. GUYET. Optime: nam sic versus constabit, qui iam claudicat, cum media in προῦχουσα corripitur. REITZ.

ead. l. 4. Ἡδ' αὖ τῆς Σελήνης) Corrige ἦδ' ἅμα τῆς Ἑλένης. Placet. GUYET. Ἑλένης etiam legi iussit la Croze. At non placebit, quibus ita decrescere videbitur oratio, si dicas, *potior Venere, immo vel Helena*; immo sic peior erit illa correctio, quam vulgata, in qua licet non crescat oratio, nec praestantius nomen postponatur, cum Venus vulgo formosior credatur, quam Diana, tamen comparatio a Dea ad Deam rectius procedit. Potest tamen Guyeti emendatio locum habere, si veritas, *potior Venere, aut certe Helena*. Ac si versus requiritur pentameter, melior erit Guyetiana lectio; & sensus eo melior, quia magis ridiculus. REITZ.

ead. l. 5. Καρτερῶν) Καλῶν. GUYET. Non video quare: nam prima in καλῶς etiam longa est. Ac si versum velis formare hexametrum, pro κρατερῶν lege κρατῶν, α κρατύς. Tumque subsequenter habebis pentametrum, si mox παιδὸς resolves, ut fiat trisyllabum παιδός. Quod sic edi curavi, cum neglectum esset in edd. prioribus. REITZ.

ead. l. 8. Πολλάκις ἀεισώμεθα) Lege ἀσώμεθα, vel πολλάκ' ἀεισώμεθα, quod pl. est ap. Plut. ex Sapphone. GUYET.

Pag. 80. l. 3. Πατρόκλου) Hom. Iliad. Π, & P, 389, & Σ, 155. SOLAN.

Pag. 81. l. 11. Κάκεινον μὲν ἄμαρτε) Iliad. Λ, 233, & E, 187. SOLAN. Manifeste nimis παραδίδει ad illud Iliad Λ, 233, Ἀτρείδης μὲν ἄμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτρέπετ' ἔγχος. Quare hic etiam ἡμαρτε & παρ, quod habent editi, immutandum censeo. GESN.

ibid. Παραὶ) Cod. Ox. παρά. Impressi omnes παρ'. Homerus παραὶ, ut edi curavimus, & hic & supra Ἀποφ. cap. 27. SOLAN. Ἀμαρτε παραὶ) Illud παραὶ pro vulgato παρ' Solanus ex Homero restitui iussit, oblitus tamen τὸ ἡμαρτε, quod ego eadem metri necessitate in ἄμαρτε mutavi. REITZ.

cad. l. 12. 'Ες δ' οὖο) Supra Dial. Meretr. XIII med. Et Tox. c. 54 med. REITZ.

Pag. 82. l. 2. Τῇ βακτηρίᾳ) Aeneis clavis confixum baculum ei tribuit Alciphr. III, p. 408. REITZ.

cad. l. 13. Αἶμα' ἡμέων) Hom. II. O, 11. SOLAN.

Pag. 83. l. 6. 'Ανατετραμμένας) Ex Cod. Ox. In impr. ἀνατετραμμένας. SOLAN.

cad. l. 7. 'Ῥιπτουμένους) Cum ῥιπτίῳ aequè dicatur ac ῥίπτῳ, non auscultandum duxi Codici Ox. Herodian. VII, 7, 6, ὑπηρεταὶ συνέντες — ἐῤῥιπτουῦντο. REITZ.

cad. l. 10. Εὐπύρῃσαν) Forſan νύπύρῃσαν, quod magis Atticum foret, quaesivit Solan. Bene ramen, quod nihil immutarit: frequentius enim εὖ, quam νύ, in huiusmodi compositis habuimus. Vid. Alex. c. 22. Pro Imag. c. 19 f. Amor. c. 6 pr. Iov. Trag. c. 16. REITZ.

cad. l. 12. 'Αλκιδάμας μὲν τὴν αὐλητρίδα) Idem facientem Cynicum inducit Alciphr. III, Ep. 55 fin. Non vero exstincto ante lumine, sed palam in omnium conspectu, dicentem principium generationis esse naturam. REITZ.

cad. l. 13. Συνεγεχθῆναι) An συνείται; placet. GUYET. Quidni ergo συνεμιχθῆναι; REITZ.

Pag. 84. l. 7. Ζηνοθέμις ἀμφοτέrais, τῇ μὲν τῆς ῥινός, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος) Haec olim conversa, Zenothemis pariter tum oculo, tum nare mutilatus, Solanus ita emendat: Zenothemis manibus hac oculum, illa nasum tenens. Sed & Gfñ. errorem pristinae versionis correxit sponte. Post ἀμφοτέrais autem, χερσὶ intelligi, qui nescit, adeat L. Bos de Ellipsi pag. 185. REITZ.

cad. l. 8. 'Επειλημμένος) Ox. P. I. & A. In reliquis ἐπιλημμ. prave. SOLAN.

cad. l. 15. 'Εμελλε) Videtur & Erasmus sic legisse, qui verterat, quo sponsam fuerat abdukturus. REITZ.

Pag. 85. l. 1. Καθευδῆσαντες) In omnibus legitur καθευδῆσαντες, haud dubie corrupte: nemo enim praeter Polydamanta illic pernoctavit. Puto ego rescribendum κατὰ δούλῃς, quod menti scriptoris optime convenit; nec a scriptura vulgatae multum abhorret. SOLAN.

*cad. l. 6. *H) Ex Mf. Ox. & Fl. In Ven. vero utraque ἦ in reliquis ἦ, corrupte. Versus autem sequentes in fine quarundam tragoediarum Euripidis leguntur. In Med. Alc. Androm. Bacch. & Hel. SOLAN.*

cad. l. 8. Πολλὰ μορφὰ) Tres versiculos totidem verbis

habet Euripides in fine Alceſtidis, Andromaches, Baccharum & Helenae, quibus ſubiiciuntur iſti, Τῶν ἀδοκίτων πόντον εὖρε θεός. Τοῦτον δ' ἀπέβη τὸδε πρᾶγμα. GESN.

ead. l. 12. Ἐκείνὸ τε) Legendum puto leviffima mutatione ἀκείνὸ γε, & ſic verti. GESN.

ibid. Ἀπράγμονα ὄντα συνεſτιᾶσθαι — φιλοſόφοις) Ad dam, quod Hemſterh. in marg. Graev. monuit, L. Bos Obſ. Crit. p. 79, qui verſionem Eraſmi, *Non eſſe tutum, cui non ſit opus, cum eiufmodi philoſophis agitare convivium*, reprehendit, dicens: Imperite admodum vocem ἀπράγμονα vertit, cui non ſit opus. Ἀπράγμων Atticis ſcriptoribus dicitur, qui lites fugitat, litium amans non eſt: πρᾶγματα enim ſunt lites, ut alibi pluribus oſtendam. Atque ita Lucianus hic etiam uſus eſt vocabulo ἀπράγμων. Verte igitur locum, non eſſe tutum ei, qui litium amans non ſit, convivium agitare cum huiufmodi philoſophis. Depinxerat enim hoc Dialogo philoſophorum mores pravos, utpote qui in conviviiſ ſaepe, poſtquam mero incaluerant, pro ſua quiſque ſecta inter ſe verbis primo contendrent, mox ad manus & vulnera quoque pervenerint, adeo ut ſaucii ac mutilati nonnulli e conviviiſ ablati fuerint. Haec ille: πρᾶγματα vero lites eſſe, ita in vulgus notum, ut nesciam, numquid opus ſit exempla addere. Vid. modo Ariſtophan. Plut. ſub init. ἀλλὰ σοι παρέξω πρᾶγματα. Menandri fragm. 31 in Peregrinos: Ξένος ὦν ἀπράγμων ἴσθι, καὶ πράξεις καλῶς. REITZ.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 86. l. 2. Ἔστιν ἐν Συρίῃ) Lucianus hic de Dea Syria varias recenſet opiniones, ſeu illa Atergatis, ſeu Aſtarte, ſeu quaecumque alia illa fuerit, quae in Hierapoli urbe colebatur: addit & ſacta & eorum ritus, quae ridenda potius, quam referenda erant. Cic. L. III de Natur. Deor. COGN.

ead. l. 3. Ἰρῇ) Quae apud Xiph. Ἱεράπολις τῆς Ἀσίας audit, 252 C. Olim Bambyce a Seleuco Hierapolis nuncupata. Aelian. de anim. XII, 2. Quod & Noſter mox innuit. SOLAN.

ead. l. 4. Δοκέειν) Saepiffime hac in voce erratur. Hic in omnibus erat δοκέει, etiam in M. Cod. V. & cap. 38 &c. rectius c. 10. Herodoto autem frequens hoc ἐμοὶ δοκέειν. SOLAN. Δοκέει. ἔγινετο vix quidem ſenſum habet. Aliud enim eſt infra cap. 8 f. ubi bene habet ἐμοὶ μὲν δοκέει κάρτα δεῖν male δοκέει rurfus c. 29. Sed cap. 10. viciffim vulgatum ἐμοὶ

δοκέειν male habet, ubi δοκέει W. recte. Illud autem absolutum μοι δοκέειν, pro ὡς μοι δοκεῖ, non solum Herodoto, sed & Nostro aliisque familiare, ut supra indicatum de Lucr. § 5. Adde Philop. c. 25, ubi obiter notamus, interdum eodem redire, δοκεῖ an δοκέειν dicas, & Herodot. VI, pag. 390 E. ὃ δὲ οὐδ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδὲν, δοκέειν ἐμοί. REITZ.

ibid. Οὐνομα) Sic scribi iubet Dialect. hui. opusculi, quod hic in impr. omnibus neglectum, alibi recte scribitur. SOLAN. Τὸ ὄνομα) Immo τὸ οὐνομα Ionice, sine apostropho, quamvis edd. Hippocr. & Herod. variant in his, ut vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 5. Πόλει) Lege πόλι, & vid. notam ad c. ult. huius Dial. REITZ.

ead. l. 6. Γυγνομένων) Lege Ionice γινομένων. Ita enim Herodot. ubique, singulis fere paginis. Item Hippocr. vid. modo L. IV de morb. pr. ubi quinquies una pag. Sed in Aret. γίγνεται ubique editum; at in aphorismis Hippocr. promiscue. Cumque mox hic bis cap. 7 γίγνεται habeant omnes, & fere semper deinde, in re tam parvi momenti nihil mut. REITZ.

ead. l. 8. Ἐρχομαι ἐρέων) Herodoto frequens. Sic ἔρχομαι φράσων II, 105 C. Ἐρχομαι λέξων *ibid.* D. Ἐρχομαι ἐρέων I, pag. 3 B. SOLAN.

ibid. Ἐρέω) Ita amat idem efferre futura secunda, ut σημανέω indicabo II, 103 E. οὐνομανέω 272 A. ὑπομενέουσι permanebunt IV init. Adde mox ιστορέω, & similia. REITZ.

ead. l. 11. Εἰσαμένων) Εἰσαμένων ab ἔζομαι statuo, instituo. GUYET.

ead. l. 12. Ἀσσύριος ἔδν) Syrium veritas necesse, ut & cap. 17. SOLAN.

ead. l. 13. Μαθὼν) Ἐμαθὼν legendum videtur. GUYET.

Pag. 87. l. 1. Ὅκιστα ὄντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼν ιστορέω) Uter hic interpretum laudandus, Benedictus interpretans, Quaecunque antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipio, an Micyllus, quem postremus fere expressit, Quaecunque igitur antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipiam? Sic uterque particularem ex his facit periodum, sic uterque ιστορέω putat verti posse incipio narrationem. Quae sunt utraque ab vero alienissima. Distingue, τὰ μὲν αὐτοφίη μαθὼν, τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱρέων ἐδάην, ὅκιστα ὄντα ἐμεῦ πρεσβύτερα ἐγὼν ιστορέω, ac verte: & ex iis refero, alia quidem cognoscens, quae ipse vidi; alia ab sacerdotibus edoctus sum, ea nempe, quae meis annis antiquiora commemoro. GRON.

ibid. Πρῶτος μὲν ὃν ἀνθρώπων — Ἀργύπτιοι &c.) Concinit Diod. Sic. I, cap. 11 pr. ubi & hoc Luciani, & Ammian. XXII, 16, affert P. Wesseling. REITZ.

ead. l. 2. Ἡμεῖς) Quidni ἡμεῖς Ionicè? Verum utrumque est in Herod. Ἡμεῖς VI, 387 E. Ἡμεῖς II, 102 D. Ita & ὑμεῖς IX, 588 B. ὑμεῖς VI, 384 C. Et creberrime utrovis more. REITZ.

ead. l. 4. Ἀποδέξαι) Cum varietates marg. A. 1 W. hic & Dial. seqq. fere omnes ex *Fl.* sint desumptae, quas iam ex eadem excerpseram, easdem non bis addam. Sed ἀποδέξαι praetuli prae ἀποδείξαι, quia vere Ionicum. Herodot. pr. L. I, ἱστορίης ἀποδείξεις ἥδ' εἰ. *Ibid.* pag. 7 D. ed. Steph. ἀπεδέξατο δ' ἔργα, quamquam & προσδείξαντα editum in eodem IV, p. 258 B. Conf. infra c. 19. REITZ.

ibid. Οὐνόματα ἰρὰ) Prioris vocis scriptura ex W. est. In impress. ὀνόματα legitur. SOLAN. Ὀνόματα) Οὐνόματα Solan. in contextum receperat. Non male. Nam hoc proprium Ionibus. Maitt. de Dial. p. 365 C. Ex Plutarch. de Dial. Homeri. Ἰώνων ἰδίων — τὸ λέγειν οὐνομα καὶ νοῦσαν τὸ ὄνομα καὶ τὴν νοσον &c. Noster infra c. 14, μητρὶ — οὐνομα. c. 19, οὐνομα ἦν Κομβάβος. Herodot. I, p. 1 C. & 2 A &c. Sed quia & modo τὸ ὄνομα omnes, & Ionismo nihil repugnat ὄνομα, non statim id immuto. Apud Hippocr. ter quater una pag. ὄνομα. E. c. S. I de Art. p. 3, τὰ ὀνόματα αὐτῆς — ἀπὸ τῶν ὀνομάτων τὰ εἶδεα — τὰ μὲν γὰρ ὀνόματα φύσις νομοτεθνημάτα ἐστὶ &c. nisi haec omnia ex negligentia nata dicas. Sed quia hic studiose affectat Ionicam dialect. & Herodot. imitari titudet, id ubique praefendum, quod a communi Attica plurimum abit. Οὐνομα & τοῦνομα autem Herod. ubique, ut pag. 256 A. 271 A. & B. ter, 330 C. 338 C. 587 B. ac millies alibi: licet pag. 271, τοῦ ὀνόματος quoque editum. REITZ.

ead. l. 6. Λόγων Ἀσσύριοι) Λόγων legend. videtur. GUYET.

ead. l. 8. Τὸ δὲ παλαιὸν) Observandum hoc inprimis est, antiquissimos religionis ei auctores nulla in templis suis simulacra numinis habuisse. Adde Diogen. Laërt. in Prooem. 2 D. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀπωπα) In marg. *Bas.* adscriptum: *Hoc itaque non minus Ionum est, quam Atticorum.* Conf. c. 29, ubi rursus bis occurrit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀστάρτης) Leg. Scaliger ad Varron. IV Ling. Latin. Achill. Tat. l. I. Tertullian. Apolog. cap. 24: unicuique etiam provinciae & civitati suus Deus est, ut Syriae Aflartas.

Xiphilin. Quidam Iunonem esse contendunt, alii Venerem: BOURD. V. Caf. ad Athen. VIII, 8, pag. 602. Cogn. 737. SOLAN.

Pag. 88. l. 6. Ἐς) Minime auscultandum lectioni *Fl. ἐς* enim Herodot. & Hippocr. singulis paginis. REITZ.

Pag. 89. l. 1. Ἀδωνιν ὑπὸ τοῦ στυος) Vid. Bionis ea de re Idyllum SOLAN.

ead. l. 2. Τύπτονται) Mos Aegyptiorum. Vid. Herodot. LA CROZE. Vid. eius Euterp. f. L. II, p. 127 ed. Steph. REITZ.

ead. l. 12. Παρακείται) Alias παρακείται in singulari. Ut διακείται & προσκείται ibid. 134 D. & κείται Herod. II, 170 f. Et hic c. 7 ἀπικνέεται bis recte, item cap. 10 &c. & cap. 29 ἐπικνέεται. Sed quia collectivum ἀγορὴ recte verbum plurale adfiscit, posset haberi pro plurali, de qua terminatione deinde; at cum & mox c. 8 οὐνομα ἐπι-έεται, & cap. 27 ἀνακείται αἰτίν, & cap. 34 κείται δρόνος, & alibi, quas deinde videbis, nil mutandum REITZ.

ead. l. 13. Γίγνεται) Magis Herodoteum esset γίνεαι. Sic γινώσκειν, non γιγνώσκειν, ap. Hippocr. I de morb. p. 5 fin. intra duodecim versus legas octies. REITZ.

Pag. 90. l. 1. Κεφαλὴ ἐκάστου ἔτεος) Id ipsum quoque docet Cyrillus lib. II, Tom. II, in Efsaiam, & Procopius in eundem Prophetam ad cap. 18, quippe cuius rei meminit Propheta in initio dicti capitis, qui quod Lucianus vocat caput papyraceum, aiunt ollam fuisse papyraceam, cui Alexandrini iniecerint epistolam scriptam ad mulieres Byblinas, qua significetur, inventum esse Adonidem. Deinde obfignatam eam immisisse in mare, quibusdam sacris ritibus adhibitis, & affirmare illos, qui mittant, istam ollam sponte deferri per mare Byblum, & signem luctus indicare mulieribus Bybliciis. Has vero esse mulieres, quas dicat Ezechiel VIII, 15, lugere Thamuz, qui sit Adonis, uti observavit eruditissimus Seldenus de Diis Syris lib. II, cap. undecimo. Vide & Bocharti Phaleg. IV, 2, Tom. I. GRAEV. Byblos autem Syriae, non Aegypti urbs est; ne erres. SOLAN.

ead. l. 3. Ἑπτὰ ἡμέρων) Subaudi διὰ. GUYET.

ead. l. 9. Οὔρεος) Cur οὔρεος non aequè Ionicum esset, atque ἄρεος, πάρεος, modo praemissa, & πελάγεος, quod sequitur? Immo magis Ionicum, quam per ω in fin. REITZ.

ead. l. 12. Θάλασσαν) Et hoc Herodot. atque Hippocrat. praeferunt, non θάλατταν. Et ita in ceteris, ubi Attici vel ττ usurpant, vel promiscue scribunt, hi semper σσ, in τα

ράσσω, ἀπαλλάσσω, θεσσάλων, τάσσεισαι, κρέσσω, ἐλάσσω, πράσσειν, περισσόν, ἀποφράσσειν &c. REITZ.

ead. l. 14. Τῇσι ἡμέρησι) In vet. ed. Hippocrat. iota in his non subscribitur. In Herodoti ed. Steph. vero subiicitur, ut p. 22, τῇσι λόγῃσι &c. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 7. Πρὸς πάντα τὰ ἔθνη) Haec verba in textu Esaiæ non reperiuntur. SOLAN.

Pag. 91. l. 2. Ἀλλάσσει) Sic decebat; vid. paulo ante δάλασσα. REITZ.

ead. l. 6. Εἶνε) Bene, non ξένε. Conf. c. 12, & Herodot. IX, §88 C. bis, ac saepe. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκείνησι τῆς ἡμέρησι) Scribe τῇσι, ut recte observatum initio huius paginae, ταύτῃσι τῇσι ἡμέρησι. Libellus hic Ionica scriptus est dialecto. IENS. Τῇσι W. solus; in impress. enim τῆς.

ead. l. 14. Ὅδῳ) Si affectatio Ionismi ἀκριβῶς festanda, οὐδὲν scribendum cum Herodot. II, 103 A. quamquam & ὁδῷ ibid. paulo ante legimus, & ὁδῷ ob praemissum οὐ euphoniae causa hic melius; atque in talibus variatur tam crebro, ut suspicio sit, utrumque usitatum fuisse; (ubi tamen aliquid centies aliter exaratum invenio, ac bis, ter ab eo recessum, ibi scribarum vel editorum negligentia forsan in culpa est, veluti plus centies ἰρὸν in Herod. bis, ter tamen ἰερὸν.) Ita ferre aequè frequenter ὁρέων & οὐρέων apud Herod. Prius vid. II, 102 D. & 103 B. ac C. bis. Alterum II, 103 D. bis. Item 104 A. & IV sub init. ne plura. Misera enim haec est diligentia in his, quae inanis tantum sunt sonus, ad intellectum nihil faciunt. REITZ.

ead. l. 15. Ἰρὸν Ἀφροδίτης) Libanitidis puto, s. Aphacitidos, de qua ad libellum πρὸς Ἀπαίδ. cap. 3. Add. Selden. de Dis Syr. II, 4 pr. Aphaca inter Byblum & Heliopolin sita, satis constat. Hoc etiam cum huius auctoris itinere pulchre convenit, qui Byblo venit in Libanum ad hoc templum; hinc Heliopolin. GESN.

ead. l. 16. Κινύρης) Quis ille Cinyras? Myrrhaene pater, rex Cyprius? Vid. Pnt. c. 11. SOLAN.

Pag. 92. l. 2. Δοκέει) Ita recte W. In rel. δοκέειν. SOLAN. Ἐμοὶ δοκέει) Cf. supra ad c. 1. Et si quid probatione indiget, vid. Herodot. IV sub init. μοὶ δοκέει τόξα μετεῖναι. REITZ.

ead. l. 3. Μείζον) Immo μέζον cum Herod. II, 105 A. & crebro alibi, ut indicabit Maitt. de Dial. pag. 113. Et Noster ipse cap. 12 & 19 f. REITZ.

ead. l. 7. Ἰδρώεις γὰρ) De his imaginum sudoribus Ioseph. Scaliger ad Tibull. lib. II, & Dan. Heins. ad Sil. Ital. BOURD. Alias inter prodigia ingentis calamitatis habitum fuisse, si Deorum simulacra sudarent, vid. pluribus indicatum ab I. Elsn. ad Evang. Luc. XXII, 44, quod tamen causis naturalibus vel tribuat Cic. de Divin. II, c. 27. Adde, & fraudibus sacerdotum; veluti statuas beatæ Virginis lacrimantes efficere norunt Pontificii. REITZ.

ead. l. 10. Ναὶ μὴν καὶ ὄλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτον ἔστι.) Non acu rem tetigit interpres, qui habet, *quin etiam in iis, quæ novi, præcipue sunt opes.* Cum sensus sit, *quin immo, quod ad divitias attinet, inter ea, quæ ego novi, primum vel præcipuum est* (hoc templum.) VITRING.

ead. l. 13. Φέρουσι) Φορέουσι suspicor; verum nihil muto, quia φέρουσι deinde frequenter omnes, etsi & φορέουσι eadem hac historia in verbis composit. Φέρειν & φέρουσι Hippocr. etiam in aphor. frequenter; nimirum pro *perferre, pati.* At φορέειν pro *afferre, portare*, unde φορεὺς *baiulus*, usitatus Ionibus. Neque tamen perpetuum hoc est: & sane in Herodoto φέρουσι tam frequenter invenio, portandi notione, ut nihil cerri statuere liceat. Vid. eum IV, 331 E. VI, 382 B. IX, 585 B. & 587 C. &c. Confer infra cap. 13, 15, 16, 31 & 27 &c. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποκρίνεται) Sic impress. omnes, & M. ipse. SOLAN.

ibid. Ἐσπται) Forfan ὄσπαι, ut deinde cap. 49, & Herodot. IV, 256 E. REITZ.

ead. l. 17. Ἀποδέχεται) Pro ἀποδεσγμένας εἰσι, i. e. admittæ, receptæ. An ab ἀποδεύομαι, seu ἀποδείκνυμαι; designatæ, constitutæ. GUYET. Est ab ἀποδέχομαι, s. ἀποδέχομαι. Conf. infra cap. 42. REITZ.

Pag. 93. l. 5. Δέχομαι) Bene. Sic & δέκομαι Herod. VI, 382 C. δέκομαι IX, 586 E. præter illa, quæ Maitt. habet, de Dial. p. 98. Sed in Hippocr. adspiratio servata. Nam ἐπιδέχεται I, Aph. 5. ἐνδέχεται I, Aph. 7. προσδέχεται III, Aph. 5. ib. C. & 7 &c. REITZ.

ead. l. 6. Δευκαλίωνα τὸν Σκύθαι) Scytham cur faciat, nescio, cum Thessalum alii tradant: sunt & qui eum ex Aegypto oriundum statuunt. Vid. Marm. Ox. 106. SOLAN.

ibid. Σκύθαι) Pro Σκύθην. GUYET. Sed bene: nam & sic deinde cap. 15 f. Ἄττα pro Ἄττην cap. 25 a. m. δεσπόττα pro δεσπότην, quod & Herodoto sic scribi, veluti & Καμβύ-

σεα, vide apud Maitt. de Dial. p. 106, qui & Ἀριστογόρεα & Ἀριστογόρην in Aretaeo reperiri notat. Ita & alios nomina propria eadem diversae declinationis facere, ut Ἀριστέως & Ἀριστέας, Βορέως & Βορέας &c. vide indicatum in nota Hemsterh. ad Dial. Mort. XI, c. 1 f. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκείνη μὲν ἡ γενεὴ) Τῶν πρῶτον ἀνθρώπων scil. GUYET.

Pag. 94. l. 4. Πολλὸν) Satis iam audiui πολλοὶ & πολλὸν. An ergo & in hoc verbo nunquam ionizabit? Πουλὸν enim & πουλοὶ aliquando dicendum fuerat. Ita πουλὸν Hippocr. I de morb. p. 10, v. 15. Πουλλὰ ibid. initio libri bis, & p. 7 f. πουλλοὶ p. seq. Πουλοὶ uno λ pag. 5. Ἐπιτοπουλὸν III, Aph. 7. Verum & πολλὸν I de morb. sub init. Πολλοὶ p. 5; πολλὴν p. 9, 43, & πολλὰν quoque pag. 10. Idque Herodoto frequentius; quare vulgatae controversiam non moveo: minor tamen, cur alterum non tangat. REITZ.

ead. l. 5. Ἔστε δὲ πάντα — ὄλοντο) Antea legebatur ἔστ' δ — ὄλοντο & ultimam quidem vocem M. recte, uti emendaveramus, habet; primam corrupte cum reliquis. Vid. finem huius ipsius capituli. SOLAN.

ead. l. 8. Λάρνακα) Vid. etiam Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ibid. Ἔχς) Ita Homerus fere perpetuo; sed poëtica. At cum & Iones quoque augmenta saepe negligant, nihil quidem muto; licet suspicer ἔσχς forsan scribendum. Herod. IV, 269 C. τὸν ἥλιον ἔσχον ἐς τὰ δεξιὰ. At quia εἶχς ex bonis libris est, nec Herodorus respuit, si fides editionibus, ut VII, pag. altera ab initio D. & pag. 437 iterum εἶχςτα &c. neque illud improbum. At conf. c. 17 f. ubi iterum ἔχςτο, item ἀρξάτο, & cap. 24, ubi & ἔχς vulgo; in W. & Fl. tamen rursus εἶχεν. At cap. 17 rursus ἔχς, & sic ter, quater, deinde. Quis igitur haec incerta certa reddet? Plura de augmento neglecto ad c. 17 adiiciemus. REITZ.

ead. l. 18. Χάσμα μέγα ἐγένετο) Similis narratio de tali voragine in templo Iovis Olympii Athenis, ut vulgo credebatur, a Deucalione exstructo, in quam omnem diluvii aquam defluxisse narrabant, & in quam quotannis placentam e melle & farina proiectam fuisse, est apud Pausaniam in Atticis, & ex illo Octavius Falconerius, vir, natalibus, doctrina & dignitate conspicuus, mihique, cum in vivis esset, peramicus, in nummi Apamensis explicatione, ubi plura de hoc diluvio habet, idque Noachicum fuisse ostendit, cui adstipulor, etsi de explicatione istius nummi aliter sen-

tiam, de quo alias plura. GRAEV. Adde Xiph. 252 C. SOLAN.

Pag. 95. l. 7. Φέρουσι) Hic & permultis in locis hoc in opusculo prave antea legebatur φέρουσι. Vid. cap. 15, 16, & 31. SOLAN. Φέρουσι) Reciperem φέρουσι, nisi nimis frequens esset φέρουσι, tum hac dissertatione, tum apud alios, ut indicatum ad c. 10. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοῖσι) Sic W. recte. In impress. αὐτοῖς. SOLAN.

Pag. 96. l. 3. τῆς Δερκετῶ) Leg. Scal. ad Varr. locum cit. BOURD. Vid. Spanh. 253, qui similem ex nummis formam exhibet. SOLAN.

ibid. Δερκετῶς δὲ εἶδος &c.) Vid. P. Wesseling. ad Diod. Sic. II, c. 4, N°. 33. REITZ.

ead. l. 4. Εἶνον) Malim ξείνον. Vid. cap. 8 & 12, ubi recte. Item c. 27, ξείνη γυνή. REITZ.

ibid. Ἡμισέη μὲν γυνή) Haec culta fuit in urbe Phoenices Ioppe, alia ab Dea Syria, quae numen fuit Hierapolitano- rum, mulieris formam prae se ferens, nihil piscis habens. Vide magnum Salmas. in Plinianis Exercitationibus. GRAEV. Salmas. Plin. Exerc. 405 a. A. Ioppe. Vid. Ovid. Met. IV, 44. De Atergati vid. Strab. XVI. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι) Et hac de causa piscator Heliodorus cum frustra multoties rete iecisset, huic Deae suspendit lib. VI Anth. Δαίμονι τῇ Συρίῃ μάτην τρίβαν Ἡλιόδωρος Δίκτυον, ἐν νηοῦ τοῦ δ' ἔθετο προθύροις. BOURD. Vid. Xen. Steph. 150, 36, & Aelian. de anim. XII, 2 & 30. Porphyr. de abstin. IV, 15, ubi insigne in eam rem Menandri fragmentum adducit, quod hic legere operae pretium est:

παράδειγμα τοὺς Σύρους λάβε.

Ὅταν φάγωσιν ἰχθὺν ἐκεῖνοι διὰ τινὰ

αὐτῶν ἀκρᾶσίαν, τοὺς πόδας καὶ γαστέρα

οἰδούσιν· ἔπειτα σακκίον ἔλαβον, εἰς δ' ὄδον

ἔκαθισαν αὐτοὶ ἐπὶ κόπρου, καὶ τὴν δεὴν

ἔξιλάσαντο τῇ ταπεινῶσαι σφόδρα.

Add. Plut. de superst. T. II, pag. 170: Τὴν δὲ Συρίαν δεὴν οἱ δεισιδαίμονες νομίζουσιν, ἂν μαινίδα τις ἢ ἀφύας φάγη, τὰ ἀντικνήμια διεσθίσιν, ἔλκεσι τὸ σῶμα πιμπλᾶναι, συντήκειν τὸ ἥπαρ. SOLAN. Ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ οὐκοτε ἰχθύων φαύουσι) Artemid. On. I, 9: ἰχθύας πάντες ἐσθίουσι πλὴν Σύρον τινῶν τῶν τὴν Ἀστάρτην σεβομένων. Quod mox de Aegyptiis dicit, apud eos esse nonnullos, οἱ ἰχθύας οὐ σι- τίονται, id Herodotus de sacerdotibus Aegyptiis tradidit L. II, c. 37, ἰχθύων δὲ οὐ σφί ἔστι πάσασθαι. Plutarch. Sym-

pos. quæst. L. VIII, Quæst. 8, de iisdem loquens, ἰχθύων δὲ, inquit, καὶ τοὺς ἱερεῖς ἴσμεν ὅτι νῦν ἀπεχόμενους. Ad-
dit hic Lucianus, sacerdotes illos hoc non facere in gratiam
Dercetus, καὶ τὰς οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. Causam vero,
ob quam a piscibus abstineant illi sacerdotes, docet Plu-
tarch. loco dicto, esse, τὸ πρὸς τὴν θάλατταν ἔχθος, ὡς ἀσύμ-
φυλον ὑμῖν καὶ ἀλλότριον, μᾶλλον δὲ ὅλως πολέμιον τῇ φύσει
τοῦ ἀνθρώπου στοιχεῖον &c. Idem de Isid. & Osir. p. 363 :
Διὸ τὴν τε θάλασσαν οἱ ἱερεῖς ἀφοσιοῦνται, καὶ τὸν ἅλα τυ-
φῶνος ἀφρὸν καλοῦσι καὶ τῶν ἀπαγορευομένων ἐνέστιν αὐτοῖς
ἐπὶ τραπέζης ἅλα μὴ προστίθεσθαι. καὶ κυβερνήτας οὐ προσ-
αγορεύουσιν, ὅτι χρωῖνται θαλάττῃ, καὶ τὸν βίον ἀπὸ τῆς θα-
λάττης ἔχουσιν. οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ τὸν ἰχθὺν ἀπὸ ταύτης
προβάλλονται τῆς αἰτίας, καὶ τὸ μισεῖν ἰχθυὶ γράφουσιν. L.
Bos. Adde Wessell. ad Diod. Sic. L. II, cap. 4, docentem,
alios causam superstitionis aliunde derivare, ut Hygin. II
Poët. Astr. 30. Cum Luciano vero consentire Menandr. in
Porphyr. IV A. A. 15, Athen. VIII, 8 &c. REITZ.

ead. l. 8. Οὐκοτε ἰχθύων ψαύουσι) Illustravit ex hoc etiam
loco Casaubonus in Athen. VIII, 5, illos Timoclis in Hy-
peridem oratorem, eundemque piscium ligurritorem versi-
culos: Τοὺς ἰχθυοπάλας οὗτος ἡμῖν πλουτίζει Ὁλοφάγος γάρ
ὅστε τοὺς λάρους εἶναι Σύρους. Ultimorum verborum hanc
simplicissimam puto sententiam, Lari, insidiatrices piscium
aves, si cum Hyperide comparentur, Syri sunt, adeo ille
multo eos appetit avidius. Ita neque illa nimis monstrosa hy-
perbole opus est, quasi piscibus ita exhausturus sit mare
Hyperides, ut lari cogantur esse Syri, h. e. abstinere a pi-
scibus: nec ut Laros dicamus hic intelligi luxuriosos alios.
GESN.

ead. l. 13. Τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περιστέρην ἀπῆκετο) De
eadem Semiramide hoc narrat Diod. Sic. II, c. 20. Sed ori-
ginem fabulae indicans his verbis: ταχέως ἠφάνισεν αὐτὴν
ἄνιοι δὲ μυθολογοῦντες φασὶν αὐτὴν γενέσθαι περιστέραν, καὶ
πολλῶν ὀρνέων εἰς τὴν οἰκίαν καταπετασθέντων, μετ' ἐκείνων
καταπετασθῆναι. Ubi adi Wesseling. REITZ.

ead. l. 15. Δέχομαι) Sic W. & Fl. recte. In P. δέκομαι, in
reliquis δέχομαι. REITZ.

ead. l. 16. Παρ' Αἰγυπτίων) Forſan Αἰγυπτίοις. GUYET.
Παρ' Αἰγυπτίοισιν ἔνιοι εἰσι οἱ) Prave antea in omnibus im-
pressis legebatur hic παρ' Αἰγυπτίων &c. In M. & Fl. melius
παρ' Αἰγυπτίων ἐνίοισιν sine οἱ. Sed sic satius visum locum re-

fingerē, ex utrisque aliquid decerpēdo; quo factō nitet iam sententia. Absurda enim & *σολοικίζουσα* scriptura impressorum, si a *Fl.* abeas: & ipsa *Fl.* non satis commoda. Quod facile sentient, qui Graece sciunt, & elegantiarum istarum non sunt expertes. SOLAN.

Pag. 97. l. 4. Ἀττις δὲ γένος Λυδῶς) Vulgatus Ἀττις dicitur Luciano quoque in aliis locis. Hesychius notat, Ἀττις a Lacedaemoniis vocari Ἀττις, τὴν Ἀττην φασὶ Λάκωνες. Pausaniae in Achaicis etiam Ἀττις dicitur. GRAEV. Vid. Hesych. quem hic emendandum censeo. SOLAN.

ead. l. 13. Σημῖα δὲ ἡ δὲδς τὰ πολλὰ ἐς ῥένν ἀπικέται) A Belgicismo non abludens locutio, *pervenit ad illam*, pro simili est. Sed ut Latini *prope accedit*, pro fere simile est, ita & Graeci verbo ἤκω utuntur. Liban. Epist. XVI, ἐγγὺς ἤκει. Aristid. in Panath. (referente fratre G. O. Reitzio, in Belg. Graec. p. 482) ἀνδρας κρατίστους καὶ τῆς γιγνομένης ἀρετῆς ἐπὶ πλείστον ἤκοντας ἠνεγκεν. Cumque frequentissimum sit ἀπιδεῖν ἐς τινὰ, & ἀπελθεῖν εἰς, ut etiam c. sq. ἐς Συρίην ἀπικέτο, non movi vulgatum ἀπικέται, etsi hic forte ἐπικέται melius. REITZ.

ead. l. 14. Φέρουσι) Hic iterum peccant omnes impressi, & ipse M. φέρουσι legentes. SOLAN. Confer supra ad cap. 13. REITZ.

Pag. 98. l. 2. Ἀττεα) Pro Ἀττην. Conf. supra c. 12 Σκύθσα pro Σκύθην, ibique notata. REITZ.

ead. l. 6. Ἡρην) Marmor Oxoniense primum *Veneris Stratonices* meminit; vid. etiam not. p. 23, & Plut. Crass. 1011, ἦν οἱ μὲν Ἀφροδίτην, οἶδ' Ἡραν, οἶδ' εὖ τὴν ἀρχὴν καὶ σπέρματα &c. Vid. etiam Tacit. III, 63. SOLAN.

ead. l. 8. Κεῖνν) Pro ἐκείνν, recte, ut rursus infra § 60. Ita κεῖνους Herodot. VI, 385 B. Κεῖων IX, p. 584 E. ac non semel alibi. Cur igitur supra ter quater apud Nostrum ἐκείνος reliquimus? quia & hoc frequentatur Herodoto; nam ἐκείνου L. II sub init. ἐκείνοι, etiam praecedente vocali, II, 102 C. ἐκείνον IV, 256 C. ἐκείνοι rursus IX, p. 588. REITZ.

ibid. Ἐπ' Αἰθιοπίνν) *Ald. Bas. Hag. ἀπ' Αἰθιοπίνν*, quo loco uti possint forte recentiores Graeci ad suam circa praepositiones μετὰ βαρβαρίαν defendendam, ut usus est illo ἀπὸ τὴν Ταῦγετον Dial. Deor. XIV, 2, non Scholiastes modo, sed etiam Alex. Helladius, tum in sua Grammatica p. 438, tum Stat. praef. Eccl. Gr. p. 95. quibus quantumtribuendum sit, hic non disputo: sed, si quid in ista lectione veteri peccatum

fit, non in praepositione peccatum, sed in casu arbitror, legendumque ἀπ' Αἰθιοπίας nam in reditu suo hic fuisse Bacchum, ea probant, quae sequuntur, illud praefertim, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπῶν ἤνεικε. GESN.

ead. l. 10. καὶ ἐλεφάντων κέρα) Et elephantum cornua. Vulgo elephantum dentes dicuntur, nimirum ebur. Id vero cornu esse, non dentem, contendit Pausanias in Eliacorum primo, & Aelian. IV Hist. anim. 31, & XIV, 5. Sic & in sacris literis Apoc. XVIII, 12, cornu tribuitur elephanti, & Martialis lib. I, Ep. 19, de elephante taurum interficiente:

Qui modo per totam, flammis stimulatus, arenam

Sustulerat raptas taurus in astra pilas:

Occubuit tandem cornu potiore petitus,

Dum facilem tolli sic elephantia putat.

Sic istud epigramma legendum. Vulgo sine sensu legitur, cornuto ardore petitus. Mss. cornuto dore: hinc facile videre licet scribendum esse cornu potiore, hoc est, fortiore, meliore cornu sc. elephantis, quam est cornu bovis. GRAEV.

ead. l. 11. Κέρα) Elephantorum dentes prominentes Graecis vocari cornua, vid. ap. Diod. Sic. aliquoties. Et Romani eas belluas primum videntes Boves Lucas vocasse, in vulgus notum. REITZ. Adeundus cl. Bel. de Ballu Animadv. in Oppianum T. I, p. 303.

ibid. ἤνεικε) Recte, pro ἤνεγκε, ab antiq. ἐνέγκω pro φέρω. Sic ἀνήνεικαν Herod. VI, 391 A. Ἀπὸ ἤνεικε VI, 390 A. Alia dabit Mairt. de Dial. p. 124, ubi tamen male editum, ea esse ab ἐνέγκω, nescio mea, an operarum negligentia, certe ἐνέγκω auctorem dare voluisse, ex illico adiecto Scholio patet, ubi Corinth. ait: τοῦ ἐνέγκω ἀφαιρεῖται τὸ γ, καὶ — ἐπενθίζεται τὸ ι, ἐνείκω &c. REITZ.

ead. l. 12. Φαλλοί) Tangit haec verba Schol. Aristoph. vid. infra c. 22. De horum origine vide Clem. Alex. 15 B. SOLAN.

Pag. 99. l. 1. Φαλλούς &c.) Scholiast. Aristoph. ad Nub. v. 71, ubi habemus αἶγας ἐκ τοῦ Φελλέως, ait: Τόπος οὕτω καλούμενος ἐν Ἀττικῇ. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσόν ἐστὶ τις ἑορτὴ τοῖς Ἀθηναίοις Φέλλος καλουμένη, ἥτις τῶν Διονυσίων ἀρχεται. Δουκιανὸς δὲ ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ Φαλλούς, φησιν, Ἕλληνες Διονύσω ἐγείρουσι. ἐπὶ &c. ut hic. Dein vero pro καλέσθαι δὲ τὰδε, habet καλέσται, non male. Cumque in φέρουσι consentiat, id in φορέουσι contra omnem auctoritatem convertere non sustinui, cum & in Herodoro promiscue legas, etsi φορέειν potius eidem sit portare, φέ-

πειν *sufferre*, *pati*, & suspicio quaedam resideat, ubi contra consulum apparet, a librariis neglectum. REITZ.

ead. l. 2. Φορέουσι) Locum citat Schol. Aristoph. pag. 127 B. cum eodem in hac voce, quo omnes hic impressi laborabant, mendo. SOLAN.

ead. l. 3. Ἄνδρας μικροὺς) Phalli sive Priapi pingebantur nanorum specie, ut monui ad Petron. Sequitur mox, *μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας*, & paulo post *ἔχων αἰδοῖον μέγα*. Sic apud Helych. *νάτος ἐπὶ τῶν μικρῶν, ὡς νάτος καὶ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα, οἱ γοῦν νάτοι μεγάλα ἔχουσιν αἰδοῖα*. Talis erat pictura Dei hortorum, cuius meminit Tzetzes ad Lycophronem, vocans eum *δυσεῖδῃ καὶ βαθυαῖδιον*, lege *βυτυαῖδιον*. BOURD. Disertius longe Herodotus II, 48, de Aegyptiis, *ἐντὶ φαλλῶν ἄλλα σφί ἐστι ἐξετυρημένα, ὅσον τε πηχυαῖα ἐγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφορέουσι κατὰ κόμας γυναικες, νεῦον τὸ αἰδοῖον οὐ πολλὰ τέα ἔλασσαν ἐν τοῦ ἄλλου σώματος. προηγέται δὲ αὐλὸς. αἱ δὲ ἔπονται ἀείδουσαι τὸν Διόνυσον. διότι δὲ μέζον ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ κινεῖ μοῦνον τοῦ σώματος κ. τ. λ.* haec ultima verba, ut & illa, *νεῦον τὸ αἰδοῖον*, satis indicant, cur *νευρόσπαστα* fuerint, & dicta fuerint ista simulacra: solum illud membrum, quo censebatur, nervis moveri nimirum poterat. GESN.

ead. l. 4. Νευρόσπαστα) Priapos. Conf. Diod. Sic. I, cap. 88 pr. REITZ.

ead. l. 5. Σμικρὸς) Ut in aliis Dialogis *μικρὸς* & *σμικρὸς* promiscue scribitur, ita hic *σμικρὸς* Ionice omnino requiritur. Nam sic Hippocr. & Herodot. adeo frequenter, ut exempla addere pudeat; ac si bis vel ter aliter legas, id euphoniae causa forsitan factum suspicere, ubi aliud *σμ* & *σφ* praecedit. REITZ.

ead. l. 9. Τὸν πρὶν ἔόντα) Legendum videtur *τὸν νῦν ἔόντα*. GUYET. Optime. Et quia Codd. addicunt, sine mora recepi. REITZ.

ibid. Νῦν) Omnes impressi *πρὶν*, corrupte, lege *νῦν*. Quod iam & in W. & L. reperiri comperio. SOLAN.

Pag. 100. l. 1. Βασιλῆος) Seleuci Nicatoris, regis Syriae post Alexandrum primi. Vid. Aeliani locum ad initium huius libri a me laudatum. SOLAN. Non audienda exemplaria, quae aliter legunt: *βασιλῆος* enim Herodoteum & Hippocraticum est. Vide saltem Herod. IX, pag. 585 bis. Et VI pr. ter. *Βασιλῆα* V, 330 C. & 389 B. bis. *Βασιλῆες* V, 331 C. & IV, 256 D. Contra vero, quod mirere, dativ. *βασι-*

λεῖ semper penultima brevi. Vid. V, 330 C. VI sub init. & p. 384 D. ac 390 E. REITZ.

ead. l. 2. Στρατονίκη ἐκαίνη) Seleuci uxor, noverca Antiochi: Medicus autem Erasistratus, si recte narrat Plutarchus in Demetr. p. 1660 seqq. H. Steph. GESN.

ead. l. 3. Ἰντροῦ) Erasistrati. V. Plut. Demetr. 1660. SOLAN.

ead. l. 10. Μαθὼν δὲ) Legebatur ante, μαθὼν δὲ ταῦτα, ἐποίησε. Ego distinctionem mutavi. REITZ.

ead. l. 11. Ἐχες) Quia sic supra bis ter, iam eo minus εἶχες rescriberem. Vid. ad c. 12. REITZ.

ead. l. 15. Ἀρχατο) Quia ἡλλάξατο suum habet augment. etiam ἤρξατο dicas scribendum: at quando illico quoque sequitur ἔχστω dubium an εἶχστω, & ἀρχστω iterum c. 21 scribitur, ubi plura similia commonstramus; ac tam crebro in hac Dissert. augmenta adduntur, omittuntur; quis certam rationem inierit, quid scribae sibi indulserint, quidve Lucianus Ionismi causa dederit? nec res est tanti. Conf. tamen supra ad c. 12 in ἔχες an εἶχες dicta, ac lege ut volueris: nostrum est in re non satis certa servare vulgatum, ubi id pluribus firmatur. Augmenta, praecipue syllabica, Ionibus extra carmen plerumque addi, singulae auctorum paginae docent. Temporalia vero saepius, quam Atticis, negligi, vide ex his speciminibus: μένεσκον Herodot. IV, p. m. 269 B. φεύγεσκον 270 B. ἀκουσαν IX, 586 f. ἐργάζοντο p. seq. B. & 592 B. ἀπαλλάσσετο 588 E. οἶσκον VI, 387 D. κατοίκεσε ibid. aliaque duodecim, ut ἀμείβετο, ἄφθν &c. vid. ap. Maitt. p. 124. Plurimum vero addita iisdem verbis augmenta, ut ἤκουσε pag. 588 E. ἤκουον, 590; ἠπαίροντο 588 C. ἤγε 589 &c. λίσσετο infra c. 22. Plura mitto enumerare Grammaticaster. REITZ.

Pag. 101. l. 2. Τὴν) Artic. praepositivo pro postpositivo Iones uti, nihilque opus esse ἦν recipere, iuniorum tantum causa moneo. Vid. Hippocr. Aret. & Herodot. singulis paginis. REITZ.

ead. l. 4. Φρενοβλαβεῖν) Si φρενοβλαβεῖν legas, vulgatum cum W. conciliaveris. REITZ.

ead. l. 6. Τοιᾷδε) Sublato puncto subscr. malim τοιᾷδε, accusandi casu, ut referatur ad ἐλεῦθετο, ait frater. Nondum video, quare necesse sit. REITZ.

ead. l. 11. Προξένεις) Προξένης legendum videtur, ut τῷ ἔγειρε conveniat. GUYET. Et si προξένης magis regulare hic videtur, ut iungatur imperativo ἔγειρε, cave tamen mutes quidquam, quia μὴ recte futuro tempori iungitur, ut modo

auristo iunctum fuit in μή μοι παῖδα ὀλέσῃς, & προξενείῃς pro futuro quasi secundo habendum, ut ἔρέω, dicam, c. 37 pr. & crebro deinde. Perinde enim est, utri Grammaticorum parti accedas, quorum hi aiunt, verba in εὖ carere futuro secundo, illi praesens in talibus usurpari pro futuro 2, vel futurum 2 idem sonare, quod praesens contractum. REITZ.

Pag. 102. l. 6. Γυναικα καὶ βασιληὴν) Diserte asserit etiam Plut. Demetr. 1661, & M. 607, 2. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ πόλιν) Seleuciam, quam Bagdad hodiernam esse existimant magni nominis Geographi. Verum Bagdad cum ad Tigridis ripam sinistram, seu orientalem, sita sit, Seleucia non est, sed in adversa ripa nova urbs; qua de re vid. omnino H. Prideaux P. I, L. VIII, versus finem libri. SOLAN.

ibid. Εὐφρήτη) Seleuciae situm a Luciano fuisse ignoratum, quis credat? Atqui audis hic asserentem in Euphratis ripa sitam eam urbem; quam Strabo XI, 522 D. XVI, p. 738 D. & 743 C. diserte in *Tigridis ripa*, cum ceteris geographis historicisque, ponit. Quid ergo? mutabimurne, absque Mss. Codd. auctoritate? non placet. Nec nobis in veterum libris tantum licere existimo. Ita enim fiet, ut si quid humani passii sint, sic sciri nunquam possit. Interim tamen caveri etiam decet, ne librorum auctoritate decepti falsa pro veris a legentibus accipiantur. Cum hic itaque in libris nostris nihil subsidii sit, textui quidem Luciano *Euphratem* relinquam; sed monebo, errorem esse aut Luciani ipsius, aut eius exscriptorum. *Tigridem* enim, non *Euphratem*, aut scripsit, aut scribere debuit. Adi eundem Prideaux l. c. qui Plinium etiam adducit eiusdem rei testem VI, 26. SOLAN. Cum in *Iun.* esset Εὐφρήτη, Solan. adiunxerat, nihil variare edd. Frustra: nam eas excutiens aliter rem habere vidi. Εὐφρήτη tamen verum esse, vide sic sexies exaratum in Herodoti L. I, p. 82, 84, 85. REITZ.

ead. l. 8. "Ενθα — τελευτῇ ἐγ.) Errat iterum hic, quisquis est, auctor huius libelli: non enim Seleuciae diem obiit Seleucus, sed in Europa, Macedoniam invasurus a Prolemaeo Cerauno pugione percussus. Vid. Prideaux P. II, L. I, anno ante C. 280, & scriptoribus ab eo laudatis adde Strab. XIII, pag. 623 D. sed hic regionem non nominat, in qua percussus est. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπήσατο) Et sic supra, c. 14. REITZ.

ead. l. 14. "Ὀρην) Sic spiritu tenui B. in reliquis cum aspero scribitur; vid. & Ἀστρ. cap. 27. SOLAN. Οὐδεμίαν ὄρην ἐποίητο) Sic Herodot. I, p. 2 D. Et laevigato in ed. Steph.

spiritu, μηδεμίην ὥρην ἔχειν ἀρπασθεϊσέων, nullam raptarum curam habere. Adde Nostrium supra de Astrol. c. 27. REITZ.

Pag. 103. l. 8. Ἐπεδείξαο) Ἐπιδείξασθαι pro ἐπιδείξασθαι Ionicum esse, v. ad c. 1. REITZ.

ead. l. 12. λίσσεται) Ἐλίσσεται, ut supra. GUYET. Et in talibus amant etiam Iones augmentum, nihil tamen mutavi, quia & sic c. 22 med. λίσσέτω τε καὶ γούνων &c. Possis tamen coniecere, augmentum a scribente omisum, quia ab dictante ob vocalem praecedentem absorptum erat: nam cum cap. 18 pr. plane legas αὐτίκα ἔλίσσεται, credibile est, & hic ita dedisse auctorem. Sed cum & mox χρῆν pro ἐχρῆν, recte & usitate, nihil satis certi statuas. REITZ.

Pag. 104. l. 5. Ταύτης τῆς) Subaudiendum videtur ἔδει. GUYET.

ead. l. 9. χρῆν) Pro ἐχρῆν, recte. Herod. VII, 440 C. Ne plura, nam urgent operae; itaque properandum est. REITZ.

ead. l. 13. τρώμα) Εἰς τρώμα verum credo. Sic τρώματα Herodot. I, p. 8 A. ed. Steph. Et Hippocr. de morb. I, p. m. 3 & 4 ter, ac saepe deinde. τρώμασι Aret. Capp. pag. 113 m. τρώματι p. 85 A. & ubique. Sed cum & alibi αὐτὸν eidem sit ων, ut δωμάστω pag. 1, & sexcenta similia, vulgatum non tetigi. REITZ.

ead. l. 15. βασιλῆα) Hoc verum esse, vid. ap. Herodot. I, p. 1 C. p. 2 A. & B. & sexcenties deinde. REITZ.

Pag. 105. l. 1. ἀπικέατο) Et si ἀπικέατο supra frequens, & recte, in hoc tamen verbo terminatio εατο proba. Sic Ἀθηναῖοι ἐπεκέατο Herodot. IX, 592 f. Sed nec in altero verbo improba: nam & ἀπικέατο αὐτοὶ IX, 590 f. & VI, 386 C. Περιεκάβατο VI, 388 C. Περιβαλλέατο 389 C. REITZ.

ead. l. 3. ἔχειν) Infinit. ille pro imperativo, ut Atticis non inusitatus, (vide modo supra plus decies Cronos. a c. 13 ad 20) ita Ionibus perfamiliaris. Vide etiam plus decies ita scribentem Hippocr. I, Aphor. 19, 20, 21, 22, 23, 24. REITZ.

ead. l. 5. αὐτίς) Recepi ex Herodoti more, quamquam & αὐθις editum in Hippocr. I de morb. 9 pr. & infra cap. 26 & 27. REITZ.

ead. l. 7. ὦν) Pro ὧν millies apud quosvis Iones & Nostrium supra de Astrolog. aliquoties. Adde mox c. 22, ἐπινοέει ὧν, & supra non femel. Nec obstat, quod in Hippocr. saepe ὧν legamus, ut I de Morb. p. 9, v. 8. Item I, Aph. 3 bis. Ibid. Aph. 5 ac 10. Non dicerem, nisi varietas moneret, vulgatum hic probare. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρχετο) Vid. supra c. 17 f. ἄρξατο, & mox οἰκοδόμευν c. 22; ἀυλίζετο, λίσσετο, ἄπτετο &c. itidem sine augmento; & c. 24, αρχετο rursus. REITZ.

ead. l. 16. Νῆδν) Non ausculto Codici W. νῆδν scribenti. Νῆδς Herod. II, 170 D. & paulo post ib. quater. Et ita bene Noster infra c. 26 &c. REITZ.

Pag. 106. l. 4. ἦν) Iam contracte: at supra ἐν, c. 18 post med. quod quidem magis Ionicum. Sed & contracte tam crebro Hippocr. & Herod. ut nihil mutem. Ὅταν ἐν apud illum I de Morb. pag. 11 pr. ἦ I Aph. 3. Plura huius farinae addere taedet. Nisi quod itidem varietur in ἦρ III Aph. 9, cum ἐαρ ibid. 11 & 12. Sed ἦρ eodem Aph. & ἦρος Aph. 20 eiusdem Sect. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ δείπνου) Proba phrasis. Leop. 127. SOLAN.

ead. l. 12. Λίσσετο) Et sic supra c. 19; cumque & ἄπτετο adiungatur, non ἦπτετο, nihil muto. REITZ.

Pag. 107. l. 2. ἦσεικε) Ita scribo; v. ad c. 16. REITZ.

ibid. Τὰ οὐποτε ἔλπετο, μανίης μὲν οὐτῷ ἔσχετο, ἔρωτος δὲ οὐδ' αὐμῇ ἐλήθετο) Haud dubie legendum ἀπέσχετο. Interpres quoque destitit reddidit. Nimirum Stratonice, cum frustra Combabum in amorem sui pellicere omnibus viribus contendisset, Combabus tandem ostendit, se μεγάλοις μυστηρίοις non esse aptum; quippe qui id sibi exsecuisset, quo virum poruisset agere. Illa itaque, visis, quae nunquam speraverat, sic quidem a furore illo destitit, nunquam tamen amoris oblita est. Pro eo c. 39 dicitur μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο. Forte & οὐκοτε, non οὐποτε, scripsit ἰωνικῶς, ut supra c. 14 med. οὐκοτε ἰχθύων λαύουσι. IENS. Certe οὐκοτε leg. etsi ὁπότε quoque in Herod. VI, 387 C. pro ὁκότε, quod mihi pariter suspectum, quia sexcenties aliter habet. REITZ.

ead. l. 3. Μανίης — ἔσχετο) Ad verbum, tenuit se, constitit furoris, vel, quantum ad furem. Homerica dicendi ratio, id est, optima. Il. P, 696, & aliquoties alias, θαλερὴ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή, vox faucibus haesit. Od. P, 238, φρεσὶ δ' ἔσχετο, ut Germani, er hielt an sich. Hymn. XXVII, 12, ἔσχετο δὲ ἄλμυ, constitit mare. Il. X, 416; it. Od. B, 70, Σχέσδε φίλοι, ut nostri, halt! continete vos. Et cum genitivo Od. Δ, 422, σχέσθαι βίης. & Il. N, 747, μάχης σχήσσεσθαι οἶω. Servemus itaque erudito scriptori suam elegantiam, a qua nec Herod. neque Plutarchus alieni sunt. Alioqui facile esset legere, unica literula paulum immutata, μανίης μὲν οὐκω ἐκείνης ἔσχετο, non amplius tenebatur illa insania. Sed melius est nihil tetigisse. GESN.

ibid. ἔχετο) Vid. Ienſ. In omnibus impreſſ. & M. ἔσχετο. Sed idem Mſ. Cod. & ed. *Fl.* οὕτω non agnoſcunt. SOLAN. ἔσχετο) Solan. diſerte ἔχετο ſcripſerat. At ſi hoc ſenſus patitur, poſſis & ἔσχετο legere. Verum non *ſervandi, perſe-
randi, ſed deſinendi, cohibendi*, ſenſus requiritur, unde Ienſ. re-
cte quidem ἀπέχετο diceret, quod ſcil. magis perſpicuum
eſſet. At cum verba cohibendi, deſinendi, genitivum ament,
ut notiſſimum ex Aur. carm. Pyth. v. 9, κρατεῖν — γαστρός,
— ὕπνου, — θυμοῦ, ita & σχέσθαι hac poteſtate invenitur
crebro apud Homer. cuius exempla a Geſnero occupata non
repeto. Hoc tantum addo, *tenere fugam, curſum*, utrovis mo-
re Latinis dici, modo pro *ſiſtere*, modo pro *pergere, obtinere*, ut
monſtro in libro de Ambigg. p. 604 — 5. Et ſic ὅς εἶχεν ὀρ-
γῆς, qua ira percitus erat, etiam contrarium fere τῷ ἔσχετο μα-
νὶς ſignificat. Vid. Steph. Theſ. T. I, p. 1317. Addo εἶχετο
τῶν ἔργων, opus ſtrenue aggreditur, vel proprie, gnaviter urgebat
coepta, ap. Diod. Sic. XI, c. 43, atque non ſemel deinde. Quae
opposita verbi ἔχειν vel σχέσθαι notio in dubium impulit vi-
ros eruditōs, ut non crederent vulgatum hic ſtare poſſe,
quod tamen omnino ſanum eſſe, Geſn. fatiſ docet. REITZ.

ead. l. 15. Ἐς τὸν ἀνδρά) Conf. ſupra c. 20, ἀπικόμενος ἐς
τὸν βασιλέα. Ne plura in re nota. REITZ.

ead. l. 16. Σθενεβοῖς) Quae Anteia etiam dicitur; vid. II.
Z, 155, & ſeqq. SOLAN.

Pag. 108. l. 7. Ηἰεν) Sic M. In plerisque impreſſ. ἦε. Sola
Fl. ἦεν. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐχε) Conf. ſupra ad c. 12. REITZ.

Pag. 109. l. 5. Εἶνεκα) Non audiendus W. Εἶνεκα & εἶνεκεν
vere Ionica ſunt; vid. Herodot. & Hippocr. ubivis. VI, 390
E. IX, 585 B. & 589 A. Εἶνεκεν ſeq. vocali II, 101 bis. Nec
in eorum edd. obſervatur diſcrimen, quin & εἶνεκα ſequentē
vocali, & εἶνεκεν ſequentē conſona edatur contra eupho-
niam, ut in Aph. Hipp. I, 3, τοιούτων οὖν εἶνεκεν τὴν εὐεξίην.
Sed cum etiam ament hiarus Iones, talia non curemus, alio-
qui εἶνεκεν hic reſcriberemus. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέδειξε) Lege Ion. ἐπέδειξε. V. c. 19 med. Sed
& ap. Herod. IV, p. 250 B. editum προδδείξαντα, non προ-
δείξαντα. REITZ.

ead. l. 12. Δεσπότεια) Pro Δεσπότην. GUYET. Conf. ſupra
c. 12 Σκύθεα pro Σκύθην, ibique notata. REITZ.

Pag. 110. l. 10. Ἐσαγγελέος) Ab ἐσαγγελεύς. GUYET.
Quis vero hoc neſcit? REITZ.

ead. l. 17. Αὐτίς) Scribe αὐτίς. Quod vid. ap. Maitt. p. 1333 ut κατότι apud Herodot. VII sub init. & alibi. Ita αὐτίς recte deinde c. 29, 30 & 57, hac Diff. Sed cum & alibi hoc Dial. αὐτίς editum, sine varietate Codd. ut ante vidimus, & c. 27 videbimus, non mutavi vulgatum. REITZ. At αὐτίς S. & B. 4.

Pag. 111. l. 16. Ἔργα γυναικῶν) Plaut. Afin. *Opto annum hunc perpetuum mihi huius operas.* Barth. SOLAN.

Pag. 112. l. 8. Ἐνεδύσατο) M. uti emendaram. In omnibus enim ante impressis legebatur ἐνεδύσατο. SOLAN.

Pag. 113. l. 3. Ἀποκέκρινται) Sic M. & impr. omnes, (excepta I. quae ἀποκέκρται.) Nisi quod Fl. prave ἀποκέκρανται. SOLAN. Iuntinae lectio forsitan vera. Quia tamen non perpetuum verbum singulare cum neutro plur. nihil mutavi. REITZ.

ibid. Μέγας.) Haud quaquam credibile est, tantae altitudinis fuisse templum. Corruptum esse hunc locum etiam inde patet, quod mox eiusdem altitudinis fuisse Phallos additurus, trecentorum cubitorum fuisse ait. Nodum solvant alii. In M. nihil subsidii. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡλικίην καὶ οἷδε τριηκοσίαν ὀργυιέων) Numerus hic excedit fidem, & est iusto maior. Interpretis ita venit: *etiam hī statura trecentarum ulnarum.* Nescio quare: nam ὀργυιὰ est τετράπηχυς vel ἐξάπους at quatuor cubiti vel sex pedes multum excedunt unius passus mensuram. Pro τριηκοσίαν credo legendum esse τριάκοντα, (immo τριήκοντα, Palmeri, Ioniçe) & sic debere legi, evincunt ea, quae inferius ait de catena, qua homo in summitate Phalli positus, ea, quae sunt ad victum & alios usus necessaria, vestes, vasa & alimenta attráhebat. Nam nullius hominis, nedum hominum quatuor, aut plurium sunt tantae vires, ut possint catenam pedum mille & octingentorum tractare, & in tantam altitudinem attráhere. PALM.

ead. l. 6. Τριηκοσίαν) Τριήκοντα forsán, GUYET.

ead. l. 10. Ἀγαθὰ πάση) Ex variatione Fl. & W. facile colligitur, ἀγαθὰ συμπάση legendum. Sed quia & vulgatum probum, non refert. REITZ.

ead. l. 17. Φαλλοῦς) Conf. supra c. 16. REITZ.

Pag. 114. l. 4. Σειρὴ μακρὴ — ἢ ἐν Αἰγύπτῳ — οἷδε τὸ λέγω.) Hic locus apprimè facit ad locum Plinii intelligendum, quem sollicitavit, sed infelicitèr, summus vir Salmasius, in suis ad Solinum exercitationibus pag. 1329. Ut igitur emendetur ille Plinii locus, & illustretur hoc loco Lucianus, Plinii verba hic apponam. Exstant in c. 4 lib. XIII, ubi de palmis loquitur;

Reliquae teretes atque procerae densis gradatisque corticum pollicibus auctioribus, faciles se ad scandendum Orientis populis praebent, utilem sibi arborisque induvius circulum mira pernecitate tum homine subeunte. Pollices auctiores vocat Plinius amputatorum vel decidantium ramorum reliquias eminentes & ex cortice protuberantes, ut pollex exsertus ex manu. Id Gallice dicimus chicots. Hinc Plinii locum sane salebrosum & mendosum ita debere legi contendit Salmasius, utilem sibi aborique indutis circulum. Quae lectio mihi videtur aliquid habere absurditatis: qua enim utilitate affici potest arbor tali circulo? Ego igitur pridem in margine nostri Plinii Codicis emendaveram, vitilem sibi arborique indutis circulum, & ita censueram legi debere doctus a quodam nobili navarcho de modo, quo incolae Palmiferae regionis in Africa celeriter cum suo circulo scandunt excelsas palmarum arbores: scilicet induunt se una cum arbore ipsa circulo e vitili ligno facto, & pedibus in arboris pollicibus illis nitentes, & lumbis circulo innixi, manibus vero ambabus circulum gradatim & subsultim attollentes, celerissime usque ad arboris summum, ubi sunt rami & fructus, scandunt; id saepe facientes, ut lagenas suas ramis succisifis appendeant, vel eas plenas vino palmeo reportent. Quod ut facilius intelligas, figuram hic apposui hominis ita cum circulo

fuo scandentis. Quae emendatio mea firmatur omnino ex hoc Luciani loco: unde non mediocriter gavifus sum. Expende rem accuratius, lector candide, & confer cum nostra emendatione, & ut spero, non solum eam approbabis, sed plausum dabis PALM. Σειρῇ μακρῇ) Lege μικρῇ. Vid. frequentia verba. ubi catenae alterius & ab hac diversae (quae sc. esset, uti Ienius emendare iusserat & ex W. restituumus, μακρὰ) mentio fit. KUSTER.

ead. l. 13. Μίμνει τε χρόνον, τὸν εἶπον ἡμερῶν) Puto, Lucianum scripsisse τῶν, Ionice pro ὧν, ut passim in hoc libello, (quamvis & τὸν pro ὧν scriptum sit) *Et manet tempus eorum, quos dixi, dierum.* Nempe dies septem (ut cap. 28 med. dictum) quotannis homo aliquis in aliquo Phallorum, qui in προπυλαίοις templi Syriae Deae sunt erecti, persistit. IENS.

ead. l. 14. Τῶν εἶπον ἡμ.) Egregie Ienius hoc viderat; idque accedente iam Codice, omnino recipiendum duxi REITZ.

ead. l. 15. Κομίζουσι — ἀπιάσι) W. & Fl. aliter, nempe, τὰ νομίζουσιν εἰς ἐκείνον πρόσδε κείμενον κατίασι. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Κατάγορον) Confer cum Scholio 8. Legendum autem videtur καταγορεύων. SOLAN.

Pag. 115. l. 7. Ἐπικέεται) Sic M. & Fl. In reliquis ἐπικέεται. SOLAN. Etsi vulgatum non damnabile, (ut vid. ad c. 6) tamen quia optimae notae libri —έεται hic habent, idque optimum, facile hoc dedi Solano, ut hic reciperem; etsi deinde non facio idem, quia ob utriusque frequentiam probabile est utrovis more dedita opera scriptum. Cf. c. 32. REITZ.

ead. l. 9. Δοκέειν) Sic scripsimus, ut supra c. 1. In omnibus impr. & ipso M. erat δοκέει. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐδρῃ μεγάλῃ ἀνέχει ἐκ τῆς) Leg. videtur ἔδρῃ μεγάλῃ ἀνέχει ἐκτὸς, μέγας δὲ. GUYET.

ead. l. 14. Ἐκ γῆς μέγας) Ita Cod. L. In omnibus impr. ἐκ τῆς, quod unde sit, facile perspicis. SOLAN. Ἀνέχει ἐκ τῆς) Non dubito, quin scripserit auctor ἐκ γῆς. Quam facile Γ in Τ, tum maiusculae huius formae, tum minusculae antiquioris, quae in Aldinis adhuc libris frequens est, permulentur, inveniendi constat. Quam conveniat γῆς sententiae, ex versione nostra apparet: quam nihili sit ἐκ τῆς, inde colligas, quod omiferunt plane interpretes. GESN.

ead. l. 15. Ἐπικέεται) Sic etiam hic scribi oportet. Fl. tamen cum reliquis hic errat. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν) Sic W. & Fl. ut ad templum referatur, melius, quam in reliquis αὐτὴν. SOLAN.

ead. l. 16. Ὁ πρόννος) Quidquid sit de usu aliorum scriptorum, qui nescio an hic satis inter se convenient; hic certe auctor partibus templi sic uritur, ut *propylaeum*, τὰ προπύλαια, *vestibulum*, sit locus subdivalis, magnus, centum passuum, non ipsi modo portae, orientem spectanti, obiectus, unde nomen habet, sed ad latus boreale, (non item ad australe, nec ergo aequabiliter) multum excurrens, in quo phalli positi. Ex hoc *propylaeo* demum per gradus ascenditur in crepidinem duos passus altam, cui templum s. aedes imposita est. Hic *pronaus* est, atrium templi, aedes anterior, aperta undique, columnis subnixa, tectum commune ipsius *pronaï*, & *aedis* proprie dictae, τοῦ ναοῦ, sustentibus. Hic *pronaus* (porticum templi etiam dixeris) ἡσκηται θύρησι χρυσεῖσι, *excultus est valvis aureis*, non quasi ipse sit clausus; sed valvae, quibus apertis in ναὸν intratur, exteriore ornatu suo, *argumentis*, in quibus describendis multi sunt poëtae & antiquarii, porticum illam, illum *pronaon*, exhilarat. Per has igitur valvas in ναὸν itur, *aedem* proprie dictam, quae *cella* saepe Latinis est, eius magnitudinis, ut aliquot centum armatos ceperit *cella Concordiae* Cic. Philipp. III, 12, & in *cella Iovis Capitolini cremare* Caesaris cum lecto cadaver quidam voluerint. Ab hac *cella* diversus hic & minor est θάλαμος, interior & sanctior recessus, cum choro templorum nostrorum comparari qui possit. Alius est in Cnidiae Veneris templo ille νεώς, s. σηκὸς ἀμφίθυρος, augustior, quaedam aedicula, cui inclusa imago, de qua diximus ad illum locum Ἐρωτ. c. 11 ὁπισθόδομος, posticum templi, plane separatus & bene munitus ad thesauros asservandos &c. GESN.

Pag. 116. l. 1. Θύρησί τε) Lege γὰρ pro τε. SOLAN.

ibid. ἡσκηται) Elaborata est, instructa. GUYET. Habuimus crebro supra, ut Amor. c. 3, ἡσκημένη κόμη. *Ibid.* cap. 10, εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο. Rursus *ibid.* 33. Imag. 11 post m. λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἡσκημένος. Plutarch. T. II, p. 1162, κάπρον χρύσειον εἰς προτομὴν ἀνθρώπου ἡσκημένον. Diod. Sic. IV, c. 77, πτέρυγας θαυμαστῶς ἡσκημένας. REITZ.

ibid. Χρύσειον) W. recte. In impress. omnibus χρυσοῖσι. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐνδοθεν) Τὸ ἐνδοθεν hic pro ἐνδοθι, ut & supra. GUYET. Verum est, ἐνδοθι proprie esse *intus*, ut Hom. II. A, 243, — σὺ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. Sed & ἐνδοθεν eidem familiare eodem sensu, ut Z, 247, — ἐνδοθεν αὐλῆς Δάδεκ' ἔσασθαι &c. Exemplorum satis habet Seberus. REITZ.

ibid. Οὐκ ἀπλῶς) Nihil opus est emendatione. Adspiratiōnem enim sic negligere Ibnes, nimis notum. Ita οὐκ ὁμοίως, & οὐκ ὡς, vide ex Herodoto afferentem Maitt. de Dial. pag. 133, & satis patet in compositis ἀπικνύομαι & similibus. Ita ἀπ' οὗ Herod. IV. Et ἀπ' ἐσπέρης IV, 272 B. Licet in Hippocr. adspirata plerumque adscita, ut ἀφ' ὁκοίων I de Morb. pr. & ἐφ' ὁκοία ib. ἀφ' ὧν ib. οὐχ ὁμαλῇ ib. p. 9; ἀφ' ἐωυτοῦ pag. 8: contra, ἀπὸ ἐωυτοῦ ib. 9, 15, cum illico tamen rursus ἀφ' ἐωυτοῦ, & ἐφ' ἐαυτὴν, ib. 9 f. Item ὑφ' ἧς p. 8 f. Sed desino nygarum. REITZ.

ead. l. 11. Ων) Sic W. & B. 2. recte. Sic enim postulat haec Dialectus. Nec unquam in eo Mf. ea in voce peccatur. Reliqui impr. οὖν. SOLAN.

ibid. Ἑσέρχονται) Sic in M. Ex manu tamen recentiore. Omnes impr. prave εἰσέρχεται. SOLAN.

ead. l. 15. Ἦτε Ἡρη, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἐόντα) Interpretandus hic locus est de Iove Dolicheno, auctore Luca Holstenio in notis ad Stephanum de urbibus, in ΔΟΛΙΧΗ. ALMEL.

ead. l. 16. Ἀμφὶ δὲ χύρσοι) Adscripsit la Croze vid. Blond. de Sibyllis L. I, c. 13, p. 65. Non vero satis designaverat, ad quae verba haec pertineant, cumque librum illum non possideam, locum investigare nequeo. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Φορέουσι) Recte hic habent plerique impressi. M. & Fl. φέρουσι, prave. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ δὲ ταύροις ἐφέζεται) Vid. Spanh. ad Callim. 255, & Holst. ad Steph. Byzant. Sine *v* in omnibus impr. excepta Fl. scriptum erat ταύροις. SOLAN.

ead. l. 3. Εἶματα) Scriptura haec ex W est. quam nos lubenter arripuimus, utpote praestantiolem vulgata ὅμματα. SOLAN. Potius εἶματα scripsi, ut habuimus non longe ante, ac bis deinceps, & c. 51, etsi εἶματα laevigavit Solan. ex W. Forfan imprudens, ut interdum in accentibus & spir. manus eius erravit. At recte adspirari, ut sexcenties ap. Homer. & in Herodoto L. II, 134 B. constat. REITZ.

ead. l. 5. Ἡ δὲ Ἡρη — τοι) Non placet illud τοι, quod omnes libri nostri exhibent. Mallem σοι. SOLAN.

ead. l. 6. Σύνπαντα) At Herod. σύνπαντα semper. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορεῖ) Bene monuit Hemst. adeundum Kuster. ad Aristoph. Av. v. 1114. Ibi is docet, recte Camerarium ex illo Aristoph. loco observare, statuarum capitibus apud vet. lunulas addi solitas fuisse, ne avium stercore inquinarentur. Sed refutat eundem opinan-

tem, inde Christianis manasse morem sanctos suos cum eiusmodi orbibus in capite pingendi; cum & veterum Deorum Dearumque imagines apud veter. Graecos circulo radiato honoris gratia ornari solerent, ut ex hoc Luciani non modo pateret, sed & ex eiusd. Tim. c. 51, ubi cum Hemsterh. iam plura dederit, eo lectorem remitto. REITZ.

ead. l. 11. Κεστόν) Vestem fuisse opinatur eruditissimus auctor notarum ad marmor. Oxon. p. 24, 2. Vide tu Hom. Il. E, 214. SOLAN.

ead. l. 12. Περικέεται) Cur iam non etiam περικέεται emendat Solanus? An quia sensit, & saepiuscule sic deinde legi, ut c. 34, κέεται — ἔρνος, & ibid. iterum &c. Et ἀποκέεται c. 51. Vid. nos ad c. 6. Sed κέεται plurale est Herodoto, L. IX, 587 C. ubi ἀναπεπτεάται, patefactae sunt. Atque in praeteritis etiam sic solere pluralem, vid. supra cap. 10 f. & c. 42. Haec itaque nihil officiunt. REITZ.

ead. l. 13. Ὑδατώδες) Florentina tribus verbis ditior, sic habet: οἱ δὲ ὑδατώδες· πολλοὶ δὲ οἰνώδες· πολλοὶ δὲ πυρρώδες. Sed nescio, anne illud οἰνώδες lepidus quidam ioci causa adiecerit, quasi a Luciano praetermissum. Licet vini color pro nigricante purpura possit accipi. Οἰνώδες etiam in W. esse, sed ante πολλοί, adleverat Solan. quod si verum, recipi posset. REITZ.

ead. l. 15. Φορέουσι) Peccant hic iterum omnes impr. & ipse M. SOLAN.

Pag. 118. l. 6. Θωυμαστόν) De tabula picta minime hoc mirum foret, sed de signo dictum, non mirum solum, sed impossibile etiam, nisi quis intus latens oculorum aciem in omnes pro lubitu partes direxerit. SOLAN.

ead. l. 8. Ἱστορεῖν) Mallet ἐσπρέν, ut supra. Nihil tamen hic invitis libris mutare ausus sum. SOLAN. Cum Ἱστορεῖν sit etiam spectaculi & curiositatis causa aliquid contemplari, explorare, inquirere, experiri, ut reddidi; ferri forte potest haec lectio. Sed cogitandum tamen, an non praestet ἐσπρέν. GESN.

ead. l. 12. Σημήιον) Confer c. 36. KUSTER.

ead. l. 16. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ) Etiam apud Graecos talia. Aristoph. Ὀρν. 514: — ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων Αἰστὸν ἔστηκ' ὄρνιν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιλεὺς ὢν. Ἡ δ' αὐτοῦ θυγάτηρ γλαυχ' ὁ δ' Ἀπόλλων, ὥσπερ θεράπων ἱέρακα. GESN.

Pag. 119. l. 3. Ἐσιόντων &c.) Interpunctionem immutavi, quae antea haec fuit: Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ εἰσιόντων. ἐν ἀρίστερῳ κέεται &c. REITZ.

ead. l. 14. Ποιέουσι) Mirum, ni semel ποιέῃσι & ποιέοντες dixerit, quod Ionibus usitatissimum, licet & alterum per saepe invenias. REITZ.

ibid. Ἀπόλλωνος γυνεήτεω) De barbato Apolline Macrob. Sat. I, 17 & 18. Plane πολὺς, *canus*, est apud Pausaniam Boeot. 9, p. 559, 34 &c. GESN.

ibid. Γυνεήτεω) In nullo nummo barbatus unquam conspici, docet vir harum rerum indagator sagacissimus Ez. Spanhemius, quem adi ad Callim. p. 68. SOLAN.

Pag. 120. l. 4. Ἐν) Ita emendandum esse videram, nondum conspecto Cod. M. in quo ἐν, uti edidi, non, ut in impressis est, ἐν. Idem tamen Codex mox prave ἄλλω, pro ἄλλο, quod in omnibus impressis recte habet. SOLAN.

ibid. Ἐν δὲ καὶ) An sic legendum: ἐν δὲ καὶ ἄλλο, τὸ σφετέρω. GUYET. Nihil opus est mutare interpunctionem, si ἐν pro ἐν legas, quod facimus. De locutione autem ἐν δὲ vid. ad c. 39. REITZ.

ead. l. 10. Οὔτε ἱρέων) Pro ὡθ' ἱρέων, observante Dukero ad Thucyd. II, c. 71, ad imitationem Herodoti Thucydidem etiam dixisse οὔτε ἡμῶν, (ubi operae tamen male dedere ἱερέων:) Sed apostrophum negligi, si in Thucyd. rarius, apud Herodot. & hic eo est frequentius: exempla singulis pagg. occurrentia non afferam, nisi varietas Codd. testibus, optioque indigeat. Vide modo statim iterum οὔτε ἱρὸν πρῆγμα — οὐδ' ἐῖδιον &c. Sed scribes pro arbitrio modo apostrophos addidisse, modo neglexisse, in Attica etiam & communi dialecto, notavimus alias. REITZ.

ead. l. 11. Πραφητίων) Sacerdotes a Prophetis distinguit. SOLAN.

ibid. Ὅδε δὲ) Ἀπόλλων. GUYET.

Pag. 121. l. 1. Ἀρχιεὺς) M. a secunda manu. Recte omnino. Sic enim postulat dialectus. In omnibus impr. ἀρχιεὺς. SOLAN.

ead. l. 4. Προσφέροντας) Ὑποφέροντας forsan. Supra, εἴτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι. GUYET. De baiulatoribus utique intelligendum, non de iis, qui dona afferunt, qui fere huius vocis sensus est. Vide, an non satius sit προσ. legere. SOLAN.

ead. l. 5. Συναγείρουσι) Ἀν συντηροῦσι; Τὸ συναγείρουσι locum hic habere non videtur. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἔσσονται) Excidit hic, ni fallor, aliqua vox. Sed in libris nostris nihil subsidii invenio. Omnes enim consentiunt. SOLAN. Suppetias fert loco a scribis corrupto Gish.

Koen Animadv. ad Gregor. Cor. de Dial. p. 193, legendo
ὁλότε κου ἔσονται.

ead. l. 10. Ἐρέω δὲ καὶ ἄλλ.) Ψεύδεται Λουκιανός. LA CROZE.

ibid. Οἱ μὲν μιν — ἐφορέετο) Credat Iudaeus Apella Luciano. GUYET.

ead. l. 15. Κάταται) Taedet hoc rursus tangere; sed quia Solan. ait, emendatum esse, vid. cap. 6, & videbis, nihil interesse. REITZ.

ibid. Ἐν δὲ καὶ) I. e. ἔνστι. GUYET. Ἔστι subaudiri quis non videt? Locutio alias in enumerandis accurate minutis usitata; vide Hesiodi scut. Herc. a v. 154 ad 157, ubi quinques ita ἐν δὲ repetitur. Ita Homer. ἐπὶ δὲ saepissime. Et ἐκ δὲ Il. A, 436 seqq. ubi Clarkium vide. Alia ex Herodot. & Callim. vid. ap. Horreum Obs. ad Herod. pag. 26, qui saepe αὐτοῖς, saepe aliud nomen praemissum intelligi docet. REITZ.

ead. l. 17. Ἰερών) Admodum verosimilis est cl. Bel. de Ballu coniectura, pro ἰρέων legentis ἡρώων.

Pag. 122. l. 1. Νεώ) At hoc potius Atticum est: quare mallem νῆος, ut iam plus sexies supra, & infra c. 50 f. REITZ.

ead. l. 2. Τοῖνδε) Sic rescriptū, cum invenirem τοῖν δέ. REITZ.

ead. l. 6. Ἀπίκοντο) Audacter ita dedi contra edd. quia cum Herodoto ita adhuc semper scripsit. Nec me mover, quod in Hippocr. I de morb. p. 8, 20, ἀφίχεται editum, & ἀφιγμένοι I Aph. 4 bis. Nam alia res in praeterito, quod ἀφιγμένον etiam Herodoto centies. REITZ.

ibid. Συμφορῇ) Mallem συμφοραί. Ἀπίκοντο autem, quod dialectus Ionica poscebat, ego pro ἀφ. reposui. SOLAN.

ead. l. 8. Ὡμολόγηε) W. SOLAN.

Pag. 123. l. 6. Χειροήθεε) In omnibus impress. χειροήτης. SOLAN.

ead. l. 7. Αὐτοῖσι) Ἀν τοῖς Ἱεραπολίταις; GUYET.

ibid. Ἀποδέχεται) Ἀν pro ἀποδέδειγμένοι εἰσὶ; supra p. 881 (ed. Bened.) ab ἀποδέχομαι ductum est iuxta interpretis expositionem. Ἀποδέδειγμένοι, i. e. creati, constituti. GUYET. Ἀποδέχεται M. & impr. omnes. SOLAN. Supra c. 10 f. ἀποδέχεται aequae ac hic: ibi vero idem ab ἀποδείκω deductum suspicatus est Guyet. quod & hic ratione significatus non malum; sed quia formatio potius est ab ἀποδέχομαι, nec illud sensum absurdum fundit, ei adhaereo. Terminatio autem illa praeter. passivi Ionibus frequens: ita γεγυῖσθαι, τετρίφασθαι &c. Herod. & Aret. Vid. Maith. p. 129. REITZ.

ead. l. 8. Σπονδηφόρους) M. & Fl. In reliquis impressis σπονδὴν φορ. SOLAN.

ead. l. 10. Πλείονες καὶ τριηκοσίων) Καὶ pro ἢ positum est. Sed sic libri omnes nostri. SOLAN.

ead. l. 11. Αὐτέοισι) Αἱ τοῖς Ἱεραπολίταις; GUYET.

ibid. Πᾶσι) M. & Fl. In reliquis πᾶσα. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀρχιεὺς) Sic M. sed a posteriore manu, uti & supra omnes impressi, ἀρχιερεὺς. SOLAN.

ead. l. 13. Τιάρη) Vid. Spanh. 467. SOLAN.

Pag. 124. l. 1. Κατ') Hoc praefero, ut magis Ionicum, licet ἀφ' ὧν, ἀφ' ὧτων, in Hippocr. frequentissime editum. REITZ.

ead. l. 6. Γίνονται) Sic & paulo ante ἐπιγίγνεται. Et mox γίγνεται c. 50 f. & γίνονται c. 51 &c. at γίνονται Herodot. praefert cum Hippocr. qui & γινώσκειν, non γιγνώσκειν, quater quinques p. 5, L. I de morbis, & millies alibi. Sic γίνεται aliquoties vid. ib. p. 6 &c. At initio Aphorismorum γίγνεται fere semper editum, deinde vero promiscue. Et quid demum refert? REITZ.

ead. l. 8. Ἐρχονται καλεόμενοι) Horum meminere etiam Plinius, Varro, & Martialis, a Casaubono laudati ad Athen. VIII, 1, p. 577. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν τῇ πτέρυγι) In M. & Fl. haec paulo aliter leguntur, nempe ἐν τῇ πτέρυγι ποῖνμα χρύσεον αὐτέω ἀνακέατο. Ego, quocumque demum παῖτο legas, ἀνεκέετο rescribendum existimo. SOLAN.

ibid. Ποῖνμα χρύσεον αὐτέων) Non habet αὐτέων in vicina, ad quod referatur. Hagenoae 1535, ubi raro admodum peccatur, excusum est ἀντέων. Vix dubito, verum id esse, & Ionicum, pro ἀνθέων, ut κολοκύντη, ut apud Nostrium αὐτὶς &c. Florum quorundam effigies, corolla, ornamentum pisci datum. Ita certe interpretatum esse, fraudi non fuerit. GESN.

ead. l. 11. Εἴχε) Ita M. In Fl. εἶχε. In reliquis ἔχε. SOLAN. *Εχε) Conf. supra c. 12 & 24. REITZ.

ead. l. 16. Ἐφαστεὺς) Legendum arbitror ἐφαστεὺς, certe sic transtuli. GESN.

Pag. 125. l. 16. Ἀλεκτρῶν) I. e. homo ita dictus, sed quare? GUYET. Mirum est profecto, ἀλεκτρῶν de homine dici: at supra pluries, ubi de gallis Cybeles sacerdotibus castratis mentionem fecit, semper eos Γάλλους, non ἀλεκτρυόνας vocat. Ea vox, ut puto, ex versione in textum irrepsit. Quidam sciolus putavit, γάλλοι non esse vocem Graecam, & gal-lum Latine dictum debere dici ἀλεκτρυόνα, & mutavit in eam

vocem, quae nunc in Graeco legitur: vel forte scripserat Lucianus, ἀλέκτωρ, quae vox etiam de castrato potest usurpari, qui est sine lecto coniugali. Nam ut Ἠλεκτρα dicta est secundum Scholiaften Euripidis in Oreste, a privativa α, & λέκτρον, διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον μέναι χόλω Κλυτμναίστρας: sic & ἀλέκτωρ potest dici castratus, ab eodem etymo, quod videlicet caelebs maneat. Eius vocis in ea significatione reperiuntur exempla, sed dumtaxat in feminino, forte & in masculino Lucianus usurpavit, ut sit ὁ καὶ ἡ ἀλέκτωρ. PALM.

Pag. 126. l. 3. Ἀπαιτέται) Ἀπαιρέται dedisse arbitror auctorem. GESN.

ead. l. 6. Ἑορτέων) An ὁρτέων; vel an ex W. ὀρτέων, mutato tantum spiritu, quod malim, quia sic statim iterum in eodem, ὀρτήν; & quia hoc magis Ionicum: v. Herodor. IV, 256 E. REITZ.

ead. l. 8. Πυρὴν) Legendum videtur πῦρ ἐνιᾶσι. GUYET. At quomodo tum καλέουσι cohaereret? Quare nihil mutes potius. REITZ.

ead. l. 14. Τὰ ἱρὰ) ἱρὰ sunt signa ipsa, antiqua religione sacra, Dii quasi ipsi, ut modo habuimus τὰ ἱρὰ, numina: σημεῖα horum signorum imitatione expressae imagines. Ut lucidior esset interpretatio, τὰ ἱρὰ Deos reddidi. Poteram etiam sacra. Ovid. Met. X, 696, Sacra retorsērunt oculos, de simulacris. Iustin. XXXVI, 2, 13, de Mose, sacra Aegyptiorum furto abstulit. GESN.

ibid. Πυρὴν ἐνιᾶσι) Accuratius dici puto πῦρ ἐνιέναι. Sic certe est apud Suidam πῦρ ἐνίσσαι, ἐνέβαλον. Forte πυρὴν fecit aliquis, qui paulo ante legerat, πυρὴν vocari totum hoc solemne. Si ἐνιέναι simpliciter esset incendere, stare posset πυρὴν, ut vocaret hoc nomine totam illam arborum succendendarum multitudinem. GESN.

ead. l. 16. Πολλοὶ) Miror iterum, nunquam ποῦλοι legi: An igitur Noster hoc oblitus? an librarii hanc Ionicam scilicet elegantiam nescivere? REITZ.

ead. l. 17. Φορέουσι — ἱρὰ) Sacra. De φορέουσι saepius supra monui. SOLAN. Φέρουσι) Solan. φορέουσι emendarat, sine auctoritate. Licet recte forsitan, tamen quia id c. 48 & bis 52 &c. non tantum reliquit, sed alibi quoque in hac Dissert. plus decies ita occurrit, nihil ego contra libros auctoris. Tum ne verum quidem est, φορέειν semper Ionibus dici, ut supra satis indicatum. REITZ.

Pag. 127. l. 11. Ὀργια) In omnibus impressis & Mf. M. legitur ὄρκια. Sed hic necessario mutandum. Vid. supra c. praeced. & 15. Unde ratio emendationis satis patebit. SOLAN. Quid sibi ὄρκια hic velint, non intelligo. Ὀργια postulari arbitror, & interpretatus sum. GESN.

ead. l. 14. Ποιέουσι) Quare non ποιεύσι, ut Herodot. Sed utrumque Ionicum est, & ποιέουσι etiam deinde in hoc opusculo. REITZ.

ibid. Ἀποκέαται) Vid. ad c. 32. REITZ. Pro ἀποκέαται Mf. Reg. 2954. legit ἀπικνέαται inde facilis permutatio in ἀπικνέεται, quam lectionem interpretando expressit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 16. Τὰ δὲ) In eos enim asservantur usus. Ego τὸ δὲ reponendum censueram, quod & margini L. ab aliquo vetere grammatico observatum esse video, qui scripsit ἴσως, τῷ. SOLAN.

ead. l. 17. Τάμναι) Hoc Herodot. amat; vid. L. IV. REITZ.

Pag. 128. l. 8. Ὑπερθε) Anne ὕπερτε; ut Herodot. L. IV. Sed quia τε ambiguum foret, an pro & valeat, nihil mut. REITZ.

ead. l. 9. Φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν) *Observato septem dierum numero.* Mf. ἐννέα ἡμερέων ἀριθμὸν, *novem dierum numero.* GRAEV. Primo ἑπτὰ praestare credo τῷ ἐννέα, ob sacrum numerum septenarium. Dein tirones notare velim, ut φυλάττεσθαι τινὰ, etsi cavere aliquem significat, ut fugias, veluti φυλάττεσθαι τὸ δέλταρ Aelian. I. V, & φυλάττεσθαι ἄκοσμα XIV, 19, *vitare indecora*, & Aesop. fab. 23, *τούτους φεύγειν καὶ φυλάττεσθαι χρὴ*, & fab. 86 f. & Aët. Apost. XXI, 25, item φυλάττεσθαι ἀμαρτίας Plutarch. Cat. Mai. pag. 341 B. ita φυλάσσειν ἡμέραν esse *observare, exspectare*, ut obeas eum. Long. Paët. III, 98 ed. Iungerm. τῶν προβατευτικῶν ἀμέλειαν φυλάξας, & *observata, captata pastorum incuria.* Et L. IV, p. 109 ed. Moll. νύκτα δὲ φυλάξας, quod & Lib. I, p. 5 ed. Iung. habetur. Alciphro. similiter II, Ep. 1 fin. σὺ δὲ ἐμοὶ μέμνησο φυλάξαι τὴν ἡμέραν τοῦ δειπνου. REITZ.

ead. l. 14. Αὐτέων) Ita emendandum fuit, ut Dialectus postulat, & recte c. 45 legitur. SOLAN.

Pag. 129. l. 5. Δικαιέουσι) Sic V. 2. M. & reliquae δικαιεύσι. SOLAN. Δικαιεύσι) Hoc verum, etsi nec alterum improbum. Vid. satis testimoniorum ex Herodoto afferentem Maitt. de Dial. p. 212. REITZ.

ead. l. 8. Πέρι) Ego hanc voculam, quae in omnibus deerrat, cum sententia postularet, inserui. SOLAN.

Pag. 130. l. 1. Ὑδάσι τε ψυχροῖσι χρ. λουτρῶν τε καὶ π.) Haverk. ad Ioseph. T. II, pag. 162 pr. ubi legimus, οὕτως ἀπολούνται τὸ σῶμα ψυχροῖς ὕδασι, haec Luciani conferri iussit. Sed non solum locutio convenit; verum & ritus quidam Esseniae sectae, ceterorumque Iudaeorum eo libro ab Iosepho describuntur, quos & Lucianus tangit, & quorum vestigia quaedam vel in templo illo Syriaco invenit, vel finxit. REITZ.

ead. l. 2. Χρεώμενος) In M. χρεώμενος, sed a recentiore manu est litera χ, unde constat, primo scriptum fuisse ρεώμενος. SOLAN.

ead. l. 3. Χαμακοιτέων) Florentinae lectionem veram suspicor, & licet in aliis compositis saepe α in ο migret, & vicissim, tamen hic diphthongum αι servandum arbitror, quia in ceteris compositis manet, ut χαμαιβατος, χαμαιγενής, χαμαικλήνης & pluribus aliis, unde merito dubitat Steph. num in Hesychio, qui χαμάκοιτος cum ω scribit, non etiam χαμαίκοιτος sit scribendum. REITZ.

ead. l. 5. Αὐτίς) Ita recte M. Fl. & B. 2. Nam Fr. hic cum reliquis aberrat. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ τὸδε πατρίθεν οἶκοι δέκονται) Mirifice interpretes, quorum prior, & quod ex patria cuiusque venit, id de novo apud se recipit; citerior, atque hoc e patria domi recipiunt. Immo atque id ab patribus, maioribus, in domibus & familiis suis retinent. Tessera illa & coniunctio hospitalis ab patre propagatur in filium, & ab hoc exereetur conservaturque. Neque sane mox dicerem sumtis libamentis ἐπισπείσας, sed datis & fufis libamentis. GRON. Non persuadet mihi Gronovius, οἶκοι δέκεσθαι significare in familia sua retinere. Est sine dubio οἶκοι δέκεσθαι opus hospitis, qui domum suam aliquem recipit. Itaque τὸδε πατρίθεν significare puto, quidquid est ex illa patria, quae ipsis assignata est. GESN.

Pag. 131. l. 1. Στιζονται) Immo etiamnum mos ille ridiculus in illis regionibus obtinet. Omnes enim, qui terram sanctam invifunt Christiani, stigmata referunt, hic servatoris in cruce pendentis, ille sepulcri, alius alterius alicuius rei itidem sacrae. Quae superstitio non ridicula tantum, sed cum summo dolore coniuncta, quandoque etiam non sine ipsius vitae periculo est. In balneis itaque aliquando videas, quorum corpora tota sacris illis figuris cooperta

sunt; quoque plura stigmata gerunt, tanto sanctiores habentur: sancto enim titulo omnes decorant, qui vel tantillum ridiculo isto sacro initiati sunt; sed longe facilius corpori notae inuruntur, quam, quae vera sanctitas est, animi maculae absterguntur. SOLAN. Ut ii, qui hodie Hierosolymam eunt. LA CROZE.

ibid. Καρπὺς) De *carpis*, manuum partibus, hic sermonem esse, perspicuum est; sed quia καρπὸς etiam *fructus*, deceptus est Augustinus, verba Psalmi 128, 2, τοὺς πόνους τῶν καρπῶν σου φάγεσαι, reddens, labores fructuum tuorum manducabis; cum sit, labore manuum tuarum vescitor, bene observante Garakero, in Cinn. p. m. 245. REITZ.

ead. l. 5. Κεῖνοι) Bene, pro ἐκεῖνοι, v. supra, c. 16. REITZ.

ibid. Τῇσι παρθένοισι) Leg. Iul. Pollux libr. III. Demosthenis Encomium, quod sequitur, non esse Luciani, iam monui praefat. ad lectorem: satis prodit stilus. Attamen Thomas Magister ἐν ταῖς ἐκλογαῖς Ἀττίδος, in dictione ἐπιδρομὴ citat locum huius encomii, ut Lucianeum. Atque etiam quidam dubitarunt, an tractatus de Dea Syria esset Luciani. BOURD. Τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι ἡθέροις) Si ridere Ionismos in animo habuisset frequenter repetendo ingratas illas in σι terminationes, sive perpetuos σι, σι, σι, sibilos, potuisset & in hoc imitari Herodotum septies ita iungentem p. 262 D. τούτοις ἐν τοῖς αὐτοῖς τόποις κατυκήμενοις εἰσι τοῖς. Et p. 264 f. &c. REITZ.

ead. l. 6. Γάμον ἰέναι) Pro πρὸς vel εἰς γάμον, ut ἐλθόντας τὸ ἱερὸν, Paus. p. 259, 9 ed. Fr. referente Maittair. p. 74. Sic ἐρχεσθαι κλισίην, Homero familiare, recte observante L. Bos de Ell. p. 268, quod tamen in verbo ἰκάνω ei nondum concedo: nam cum ὃν μὲν ἰκάνω Homerus ait, & ἰκάνω invado significat, potest quemcunque invadam etiam sine ulla ellipsi exponi. REITZ.

ead. l. 8. Πόλει) Qui delicias Ionicas amat, πόλει scribebat; ita enim ablat. sive dativ. formatur Herodot. Vid. L. VI, 383 A. (ed. Steph.) item 389 A. & IX, 589 B. &c. aut saltem πόλει corrigeret. Sed quia πόλει perpetuo in hoc Dial. ut c. 1, 10, 13, 21, ac 22 &c. nihil mutavi, etsi scribarum vitium puto. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖσι δὲ νέοις) Mallem αἱ δὲ παρθένοι, vel, quod ad scripturam magis accedit, τῇσι δὲ παρθένοις, nam de virginibus antea dixerat; nisi mox a se id praestitum narraret. Vid. Theophr. Char. 21. SOLAN.

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 132. l. 1. ΔΗΜΟΣΘΕΝ. ΕΤΚ.) Stilus huius libelli a Luciani lepore, gratia & perspicuitate longe abest, Sophistamque potius olere videtur. KUSTER. Luciani si genuinus foetus censendus hic libellus, a iunioribus scriptum esse, & ante XXX aetatis annum crediderim. Sed suppositivus est. Vid. notas ad c. 24. NB. edidit cum notis in suo Demosthene Wolfius. SOLAN. Esse non videtur Luciani, sed alicuius Lucianum κακοζηλοῦντος. Marcil. Si Lucianus auctor est huius libelli, quod in neutram partem facile confici posse arbitror; prior pars Satirica esse videtur, in laudatores ineptos, magno conatu magnas nugas vel poëticas vel solutae orationis agentes. Altera pars autem, quae ex Macedonicis deprompta commentariis fingitur, digna Luciano; & maximo quovis ingenio. Hinc tumidum illud & plus fere, quam Sophisticum dicendi genus, quod movit Marcilium, ut Luciani esse negaret, itemque quod Aristotelis, Xenocratis, Theophrasti, condiscipulorum forte suorum, auditor fuisse dicitur Demosthenes; haec, inquam, non imputanda sunt auctori, non magis, quam quae in aliis id genus libellis ex alia persona dicuntur. Quin veniam etiam ab aequis lectoribus spero, si interpretatio nostra quibusdam locis parum candida & facilis videatur, quippe quae, quantum eius fieri potest, etiam dictionem & formam exempli sui referre debeat. GESN. Διατριβὴ indigna Luciano, scripta Alexandriae. Vid. c. 8, 9, 24, 25 &c. Ad stilum Plutarchi mihi valde accedere videtur. LA CROZE. Communi doctorum consensu non creditur ab Luciano compositum; & revera stilus affectatione plenus & rudis valde differens a Luciani charactere iustam dat suspicionis causam &c. Vid. Misc. Obs. Maii & Jun. 1733, p. 368. Nomina personarum Graecis addidi, quae Gesnerus versionem inseruerat. REITZ.

ead. l. 3. Βασιλίσσῃ μοι) Luciani non videtur. GUYET.

ead. l. 4. Ἐκτὸς ἐπὶ δέκα) Eo die mensis Pyanepsionis obisse Demosthenem, auctor est Plut. sub fin. eius vitae pag. 1576, 2. V. Dem. 164, 1. SOLAN. Cum mensem non nominet, nihil inde de natali die vel Homeri vel Demosthenis colligas. Et lussit, credo, auctor in hoc etiam, quod natalem inducit celebrantes poëtae & oratoris maximi, cum de neutro aliquid constaret. GESN.

ead. l. 5. Θερσαγόρας) Quis hic sit, nescio. Poëtam fuisse, mox audies. Ad nos aliunde eius fama non pervenit. SOLAN.

ead. l. 8. Θερσαγόρας) Adiecerat Hemst. videndum L. Bos ad Evang. Luc. XVIII, 13, ubi cum eisdem nominativus legatur, ὁ θεός, ἰλασθῆντί μοι, post exempla alia etiam hoc Luciani affert, addens: *Neque tamen Atticismum hunc animadvertit Luciani interpres h. l. quando reddidit*: Hic Therſagoras poëta est. *Debebat*: Therſagora poëta, quonam, & unde? — At Gesnerus vel sine hac admonitione pristinum errorem iam correxit. Conf. Bis Accus. c. 20 f. & 33 pr. Adde, si vis, Aesop. F. 129 f. τῶν ἐδείκνησας, φίλος; REITZ.

ead. l. 13. Ὁμήρου γενεθλίοις) A quo oraculo edocti natalitia Homerī, & quando celebrari coepta sint, alii doceant. SOLAN.

Pag. 133. l. 4. Ὅπερ οὖν ἔφην, δεῖ μὲν μοι καὶ τοῦ περιπάτου) Salmurienſis interpres accipit, ac si mutetur persona, & cum antea locutus fuerit Therſagoras, nunc incipiat Lucianus: unde voculam καὶ hic praecipue efficacem omittit in versione, quam vides esse: *Ego vero, ut dixi, deambulatione opus habeo*. Hanc sententiam admisit ab Melanchthone, qui prorsus eodem modo, *Tum ego: Et mihi opus est deambulatione*. Sed profecto non ita est, & continuatur persona Therſagorae, qui, cum ante iam dixerat de ambulando καὶ τοῦτου δέμενος, id nunc repetit, dicens, *Quod igitur dicebam, etiam deambulatione quidem opus habeo; multo autem prius, aiebat, venio hunc salutare optans*. GRON.

ead. l. 7. ἵστα δῆπου τὸν) Vid. Plut. 1557, 1. Erat etiam in Ceramico statua intra urbem, quam a Polyeuſto factam tradit Plut. in eius vita. Meurs. Ath. Att. 23. AG. IV, 974. SOLAN.

ibid. τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων νεῶ) Hunc in templo Ptolemaei ad dextram collocatum esse. Mf. τουτον Πτολεμαίου νεῶ. Lego, τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ Πτολεμαίου νεῶ, ut & legisse videntur interpretes. Ptolemaeus autem Philopator Homero templum dedicavit, ut auctor est Aelianus Var. Hist. XIII, 22. GRAEV. Templi Homero a Philopatore Ptolemaeo structi mentio est apud Aelian. V. H. XIII, 22, quod Alexandreae collocat, nescio quam bene, Marshamus in Can. Chron. p. 441. An illud idem templum hic signari dicemus, & scenam dialogi esse in Aegypti Alexandria? Nolim sane hoc solo argumento: cum praesertim Ptolemaei

Gymnasium in ipsis Athenis Atticis inveniam. Pausan. l. I, pag. 29, 31. GESN.

ibid. Τὸν Πτολεμαῖον νεώ, τὸν καθήμενον τὰς κόμας) Homerus comatus. GUYET.

ead. l. 12. Δημοσθένη) Solanus non semel dubitasse videtur, Δημοσθένη, an Δημοσθένην rectius ederet. In paradigmatis quidem grammaticis accusativus formatur Δημοσθένη. Sed saepius apud Nostrum Δημοσθένην ut supra bis ter vidimus, ac mox rursus. Et sic ap. Aeschin. frequentius accusat. in ην terminatur, quam in η. Vid. eius Orat. contra Ctesiphontem pag. 420 D. edit. Par. Et 437 A. & D. Item 436 B. & E. 438 A. &c. Et ipsum Demosth. de Corona p. 481 D. Δημοσθένη tamen ibid. pag. 451 B. & 467 B. Conf. quae Tom. I ad Scholiast. dixi. Item T. V, p. 455, v. Ἀρη. Rursus quae ad Scholiast. Eunuch. Schol. 5, ubi Ἀριστοτέλην quoque Laërtio usitatus esse, quam Ἀριστοτέλην, notavi, etsi Διογένην, Σωκράτη, & similia occurrunt ibidem. Ἀριστοφάνην vero Bis Accus. c. 33, ubi Fl. tamen Ἀριστοφάνη. Sed quid tricamur in iis, quae utrovis more formantur? Notavimus tamen, ut alii editores deinde non nimis solliciti sint in hoc nominum genere. REITZ.

ead. l. 14. Συμβουλοῖμην ἄν σοι) Legendum puto συμβαλοῖμην. Certe hoc interpretatus sum. GESN.

Pag. 134. l. 2. Τῆς εὐραίας τὸν Ὀμηρον ἐπιγράψασθαι) Sic omnino legendum ex Aldina editione, quamquam vitiose ibi εὐρραίας. Homero se debere ait, quod sponte sua carmen numeros venisset ad aptos, & flumen quasi bonorum verbum licuisset effundere. GESN.

ead. l. 5. Εἰ ἄρα τῷ) Ἑλληνικῶς & Attice τῷ pro τινί, ut infinita magis sit oratio. GESN.

ead. l. 8. Καὶ πέπονθας τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκότος) Vertitur: cui idem accidit, ac illi, qui dolicho victoriam est adeptus. Cur non? cui idem accidit, ac illi, qui in stadio vicit. Sic enim Latini loquuntur, qui ignorant vocem dolichum. Sic & statim, καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς νενικηκὼς τὸν δόλιχον τῶν ἁπλῶν, inepte vertitur, & tu certe mihi videris verborum dolicho devictus; cum sit vertendum, & tu mihi videris in carminum stadio vicisse. GRAEV.

Pag. 135. l. 1. Ἐπίδοξον κληθεῖσθαι) Barbare prorsus antea legebatur ἐπιδόξου. L. Codex hanc scripturam suppediravit, ex qua sensus iam aliquis erui potest, ex vulgata nullus. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς δὴ σοι) Δὴ τοι forsan. GUYET. Ὡς δὴ σοι) Haec etiam impeditiora. L. quidem & Fl. σὺ, sed ne sic quidem satis explicita. SOLAN. Ὡς δὴ σοι — ἐργασαμένῳ) Sic legendum arbitrator, ut pendeat ab κατορθώδουντι. GESN.

ead. l. 11. Σμικρὸν) Euphoniae causa legerem μικρόν. REITZ.

ead. l. 13. Πλείων εἰμὶ) Ut supra saepe vidimus ὅλος εἰμὶ, totus sum in eo; ita hic potior sum, pro, magis eo inclino, usurpat. REITZ.

ibid. Πρὸς Ὀμήρου) Πρὸς pro ὑπὲρ ait Scholiastes recentior, (ut qui etiam Urbanum Grammaticum allegat) quod non plane falsum; nempe quantum ὑπὲρ tum valet pro, quo sensu oratoribus est frequens. Conf. supra Deor. Dial. XX, § 3, τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις, quod accuratius Hemsterh. reddit, *e re mea narras*, ac Scholiasten Aristoph. leviter reprehendit. Quia πρὸς τινὸς λέγειν proprie est, *ab aliquo dicere*, ut *ab aliquo stare*, i. e. *a partibus alicuius*. Ita & hic τετάχθαι γινώμεν πρὸς Ὀμήρου, erit: sententiam meam adiungere partibus Homeri: metaphorice, copias meas adscribam ordinibus Homeri. REITZ.

ead. l. 15. Πρὸς τοῦ Δημοσθέν.) Subaudi τετάχθαι. GUYET.

Pag. 136. l. 1. Ἐπεὶ γὰρ μὴ) Ἀν μὴν; GUYET.

ead. l. 2. Κατὰ) Forſan καί. GUYET.

ead. l. 13. Οἰνωβαρές) Hom. Il. A, 225. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλίππου μέθας) Demosth. Ol. II, p. m. 16 C. εἰ δέ τις σώφρων ἢ δίκαιος ἄλλως, τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου, καὶ μέθην, καὶ κορδακισμοὺς οὐ δυνάμενος φέρειν, παρεωρᾶσθαι καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει τὸν τοιοῦτον. SOLAN. Respicit ad Olynth. II, p. 23 E.. (ed. Wolf. 1604 f.) ubi τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην, καὶ κορδακισμοὺς coniungit. Ibi Ulpian. Κορδακισμὸς ἐστὶ εἶδος ἐρχήσεως αἰσχροῦ καὶ ἀπρεποῦς. GESN.

in Schol. col. 2. l. 9. Μίμων) Sic scripsi, erat enim μύρων nullo sensu, cum Hesychius nos doceat, Κορδακισμοὺς εἶναι τὰ τῶν μίμων γελοῖα καὶ παίγνια. CLER. Scripsisse videtur μήρων. SOLAN. Quidni ergo μύρων; REITZ.

Pag. 137. l. 1. Εἰς οἰῶνδς ἄριστος) Hom. Iliad. M, 243: Εἰς οἰῶνδς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Idem Od. 496: — οὐ οἱ αἰεὶ κῆρ ἀμυνομένη περὶ πάτρης Τεθνάντων. SOLAN.

ibid. Δεὶ γὰρ τοὺς) Locus exstat in Or. pro Cor. p. m. 162 A. quem ob praestantiam mox integrum exhibebimus ad τέρας μὲν &c. SOLAN. Pro Coron. cap. 28: Δεὶ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας ἐγχεῖρεῖν μὲν ἅπασιν αἰεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγα-

ὃν προβαλλομένους ἐλπίδα· φέρειν δ' ὅ, τι ἂν ὁ Θεὸς διδῶ
γενναίως. GESN.

ead. l. 4. ἥκε μέγ') Hom. II. H, 125. SOLAN.

ead. l. 6. Πηλίκον) Perleſtis Ol. & Phil. aliisque multis, haec
verba apud Demosth. nondum reperire valeo. Liv. XXI, 53:
*Quantum ingemiscant, inquit Sempronius, patres nostri, circa moe-
nia Carthaginis bellare soliti, si videant nos, progeniem suam, duos
consules, consularesque exercitus, in media Italia paventes intra
castra?* SOLAN. Orat. contra Aristocr. p. 759 med. Πηλίκον
ποτὲ στενάξαμεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἳ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθε-
ρίας τελευτήσαντες, καὶ πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων ὑπομνήμα-
τα καταλείποντες, εἰ ἄρα αἰσθοιντο, ὅτι νῦν ἡ πόλις εἰς ὑπὲρ
του σχῆμα καὶ τάξιν προσήλυθε. GESN.

ead. l. 8. ῥέοντα Πύθωνα) Dem. Or. pro Cor. c. 43, p. m.
172 A. ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι δρασυνομένῳ καὶ πολλῶ ῥέοντι καθ'
ὑμῶν οὐκ εἶξα οὐδ' ὑπεχώρησα. Quem locum respicit & Phi-
lostr. pag. 482. Ubi a doctissimo interprete alio amandamur:
unde factum etiam, ut phrasin mutatam voluerit, minus
commode. SOLAN. De hoc Philippi oratore Dem. pro Cor.
c. 84. GESN.

ibid. Ὀδυσσ. νιφάδας) Hom. II. Γ, 222. Cetera vid. II. M,
323. SOLAN. Ex quo Lucianum etiam emendavi. REITZ.

ead. l. 12. Πέρας μὲν) Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις
[ἐστὶ] τοῦ βίου [ὁ] θάνατος. καὶ ἐν οἰκίᾳ τις αὐτὸν καθεῖρ-
ξας τηρῇ· δεῖ [δε] τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν
ἀεὶ τοῖς καλοῖς τὴν ἀγαθὴν προσβαλλομένους ἐλπίδα· φέρειν δ'
ὅτι ἂν ὁ Θεὸς διδῶ γενναίως. Omnibus enim hominibus vitae
terminus est mors. Etiamſi quis in cellula conclusum se te-
nuerit. Viros vero fortes honesta semper aggredi oportet,
bona interim spe munitos: quidquid vero Dii voluerint, ge-
neroso animo perferre. SOLAN. Demosth. pro Coron. c. 28:
Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν — τηρῇ. Deinde statim illa, quae modo
dedimus, Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας κ. τ. λ. Ceterum de οἰ-
κίσκῳ Ulpiani observationem adscribere placet: φασὶ τὸν ὄρ-
νεον οἶκον οὕτω καλεῖσθαι παρ' Ἀττικοῖς. λέγει οὖν, ὅτι καὶ
μεταβάλλῃ τις τὴν διαίταν, καὶ ὄρνις εἶναι νομίζεται, ἀπο-
θανεῖται πάντως, καὶ μὴ δεικνὺς ἑαυτὸν, ἀλλ' οὕτω κρυπτόμε-
νος. Itaque caveam vertimus. GESN.

ibid. θάνατος) Demosth. de Cor. 28, qui ὁ θάνατος. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ ἐν οἰκίᾳ) Utitur & Alciphron totidem ver-
bis I, Ep. 25, nisi quod αὐτὸν tantum postponat, scribens:
καὶ ἐν οἰκίᾳ τις καθεῖρξας αὐτὸν τηρῇ, ubi Bergler. bene:

Sunt Demosthenis verba ex Orat. de Corona, quae crebra allusione auctorum quasi in proverbium abierunt. Mutuatus autem est hanc sententiam ex Homero Demosthenes, ut annotant Plutarch. de Poësi Homerica — Lucian. in Enc. Demosth. & Clem. Alex. VI Strom. ubi parallela colligit ex antiquis, & posterioribus scriptoribus. Locus Homeri, quem adumbravit Demosth. est Il. M., 322, cuius summa: Si post hoc bellum essemus immortales futuri, disfluaderem pugnam; sed quia mille modis instat mors, pugnemus gloriose. — Sed non satis constat argumentum, si post bellum reddas Homeri sententiam: nam post bellum, esset bello patratio, quae minime distant verba poetæ, contrarij dicentis, nempe, — εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τὸνδε φυχόντες Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγῶνι ὑθανάτω τε Ἔσσεσθ', id est, quod si bello hoc evitatq; senii mortisque expertes essemus &c. REITZ.

ibid. Μυρίας) Locum laudat Thomas Mag. v. ἐπιδρομὴ, ubi corrupte legitur κυρίας, & deest vox αὐδῖς. SOLAN.

ead. l. 18. Σὺν τῷ καιρῷ) Verius puto καιρίῳ, ut intelligatur vis illa, qua animum feriunt. Quae sit καιρίος vel καιρία πληγὴ, nemo temere ignorat. GESN.

Pag. 138. l. 1. Τὸ τοῦ τρ.) I. e. orationis moratae. GUYET.

ead. l. 4. Παύρησιαν — ἀνειμένος) Petira phrasis videtur ex Iliad. I, 372, ἀναΐδειαν ἐπειμένος. Ἀνειμένη ψυχὴ aliud est. Vid. Philostr. p. 767; libera mens (curis). Ad Ἀχαΐδας vid. Il. B., 235; H., 96. SOLAN.

ead. l. 14. Περιφροσίν) Wolf. ὑπερφ. Sed omnes libri nostri consentiunt; nec mutare opus est. SOLAN.

Pag. 139. l. 1. Τὴν σὺν) Lege σὴν. GUYET.

ead. l. 3. Δημοσθένην) Vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 5. Τοῦ μὲν) Scilicet ἀγώνισμα. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἦν) Euripid. Phoen. 503, ubi tamen quidam Codd. Eurip. hoc male. Εἰ πᾶσι ταῦτο καλὸν ἔφθασον δ' ἄμα, οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις. Quod mendose in Canteri ed. sine ἂν legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Σμύρναν) Sic H. Basf. utraq; Gr. & Fr. Reliquae Στυππίαν, &c, quod mireris, P. & S. quae Στυππίαν retinent, Smyrnam vertunt. Stephanum Byz. frustra consului. SOLAN. Interpretes Melanchthon & Bened. Smyrnam etiam dederant, etsi Στυππίαν in Graecis edidere uterque. REITZ.

ead. l. 11. Θῆβας τὰς Αἰγυπτίας) De Homero vel Aegypto vel Ind. adeo, v. quos laudat Casaubon. ad Athen. IV, 14. Aegyptium etiam vocat Calasiris apud Heliodor. Aethiop. l. III, p. 148. GESN.

ead. l. 14. Ἡ τὸν Ἴωνικὸν) Forte *Ionicum* hoc *tempus* pertinet ad migrationem illam Ionicam, quae facta est Attico annō 536, id est, post Troiam captam annis 163. Sane Arundelianum marmor posteriorem facit Homerum Troiano bello annis 168. V. Marsham. Ca. Chron. p. 352 & 360 seq. GESN.

Pag. 140. l. 2. Ὅπου γε) Aut haec loco mota sunt, aut valde absurdus scriptor censendus est: nam quod Melanchthon vertit, *quidam* &c. ex ingenio isthaec mutavit. SOLAN.

ead. l. 3. Πενίας) Πενίαν fortasse. GUYET.

ead. l. 4. Ἀλλὰ μὴ) Corrige μὴν. GUYET. (Idem habet Menag.) Μὴν) Ego μοι coniciebam pro μὴ, quod in impress. est. Nunc μὴν, quod Menagio placuerat, in L. reperiri cum vidēam, in textum etiam recepi. SOLAN.

ead. l. 5. Περὶ στενὸν) Ego unica voce περιστενὸν scribi debere censeo. SOLAN.

ead. l. 12. Αἱ λιπαραί) Pindar. Isthm. II, § 4, Λιπαραῖς ἐν Ἀθάναις l. c. Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι etiam Pindaricum est, teste Plut. 414, 2 ed. Steph. quem vide & 623. De reliquis verbis accipe Philostrati locum pag. 829 & 830: αἱ δὲ εἰσὼ μέλιτται περιεργάζονται τὸ παιδίον, Pindarum, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι. . . . ἔξ Ἱμμητιοῦ τάχα ἦκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ ἀοιδίμων Ἀθηνῶν. καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάξαι Πινδάρῳ. Vox Ἀθηνῶν, quae hoc in loco a Morello inserta est, nupero Philostrati enarratori non placet. Nescivit scilicet vir doctissimus, ᾗσιν esse Pindaricam; necessarioque aut requiri vocem, aut intelligi, quod vel sequentia verba, etiam si disertis in eam rem deessent auctores, fatis evincunt. Immo ipse Graevius, qui cetera recte interpretatur, dum locum hunc Philostrati ad Συναγρ. c. 15 profert, hoc ignorasse videtur, cum putat voce ταῦτο *mel Hymettium* intelligi; cum palam sit, *Elogium* hoc ipsum intelligi debere, non *mel Atticum*. Vid. Eur. Tr. p. 503 A. SOLAN. Pindaricum hoc Athenarum elogium agnoscit Schol. Aristophan. Neph. 298, cuius Lyrici loca pluscula laudat Spanh. ad l. c. qui non *pingues* intelligi vult Athenas, cum λεπτόγῳν sit solum Atticae, sed *splendidas*. Videtur tamen neque altera illa exfulare significatio debere, quod olearum ferax fuit Attica, vel ob id ipsum, quod λεπτόγῳς. Florentinus Geopon. 9, 4 extr. de oleis Ἡ δὲ λεπτόγῳς ἐπιτηδεύει, καὶ μαρτυρεῖ ἡ Ἀττικὴ. Add. Cerdada ad Virg. Ge. II, 179 seq. Deinde nisi λιπαραί Ἀθῆναι sint pingues, vix intelligitur iocus Aristophanis Acharn. 640, ubi ridet eos, qui hoc epithero Athenarum ita delectentur,

cum eodem plane modo laudentur apuae. Εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑπο-
 σωπύσας λιπαράς καλέσειεν Ἀθήνας. Εὖρε τὸ πᾶν ἂν διὰ τὰς
 λιπαράς, ἀφύων τιμὴν περιάψας. Vid. Casaub. ad Athen. V,
 3. Interim *nitidas* dicere in versione placuit, quia *nitere* dicun-
 tur, qui bene habiti sunt, inprimis ab oleo &c. GESN.

ibid. Τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα) Sic supra T. I, Tim. § 50 pr. ᾧ.
 Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων,
 ubi plura Hemsterh. Adde Gatak. Cinn. cap. 20, p. 392 edit.
 min. Maioris 384. Ac Drelincourt. Homeric. Achil. pag. 53,
 qui plurima auctorum testimonia collegit, a quibus Achil-
 les aliique Heroës patriae vocantur *munimentum*, *turris*, *mu-
 rus*, *columen*. Sed parum habet utilitatis talia hic collegisse.
 REITZ.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς) Ἀν ὑπό; GUYET.

ibid. Ἐρωτας θεῶν) Vid. Ὁρχ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. Κρίσεις) Neptuni & Minervae lis nota, quam
 tangit etiam Ὁρχ. c. 39. SOLAN. Hoc argumentum ipse tra-
 ctat Demosthenes contra Aristocr. p. 735 fin. ubi tum quin-
 que celebra Atticae iudicia recenset, tum Areopagum eo
 nomine commendat, Ἐν μόνῳ τούτῳ τῇ δικαστηρίῳ θεοὶ δί-
 κας φόνου καὶ δοῦναι καὶ λαβεῖν ἡξίωσαν, καὶ δικασταὶ γενέ-
 σθαι διενεχθεῖσιν ἀλλήλοις, ὡς λόγος. Λαβεῖν μὲν Ποσειδῶν
 ὑπὲρ Ἀλιβρόβιου τοῦ υἱοῦ παρὰ Ἀρεως, δικάσασθαι δὲ Εὐμενίσι
 καὶ Ὁρέστη οἱ δώδεκα θεοί. Est & apud Liban. Or. XXII &
 XXIII, conficta Neptuni actio, & defensio Martis. Κατοική-
 σεις intelligo praeter ipsam Minervae in arce commoratio-
 nem, illam Panis infra Pelasgicum, de qua Lucian. Bis Accus.
 p. 219 pr. GESN.

ibid. Δωρεάς) Olivam, equum, frumentum. SOLAN.

Pag. 141. l. 3. Οὐδ' ἂν εἴς) Respicit ad formulas Demo-
 sthenis, v. g. pro Coron. cap. 2 extr. οὐδ' ἂν εἴς ταῦτα φή-
 σεις c. 39, οὐδ' ἂν εἴς ἐῖποι περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον οὐδέν. GESN.

ead. l. 4. Φησὶν ὁ Δημ.) Verba haec apud Demosth. π. τῶν
 συμμ. non invenio, sed iis proxima sunt, ad eaque respicit
 haud dubie, quae de Atheniensibus habet, qui contra Persas
 fortiter pugnando, urbe sua relicta, gloriam erant assecuti
 immortalem. Phil. II, (144 A.) ἀξίως δ' εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύνη-
 ται... ἐστὶ γὰρ μείζω τὰ ἐκείνων ἔργα ἢ ὡς τῷ λόγῳ τις ἂν
 εἴποι. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀφθονία μὲν ἦν ἂν μοι περιττὴ πάντως τόδ' ἐγκά-
 μιον. οὐκ ἂν ἀπαρτᾶν ἐνομιζόμεν) Turpis macula ex Salmu-
 rienſi editione in hanc propagatur, dum sic editur, cum vo-

ces illae τὸ δ' ἐγκώμιον pertineant ad sequentia, ad quae retulit etiā interpres, sed infelicitissime vertens, idque encomium non distrahendū putarem: neque enim ἀπαρτῶν est distrahere, sed suspendere. Certe melius Melanchthon, idque encomium non existimare praetermittendum esse. Sic ex eadem Salmurienſi paulo ante video editum monſtroſe Στυπτιαν pro Σμύρναν. GRON.

ibid. τὸ δ' ἐγκώμιον — δν) Sic interpungendus hic locus, quod in ſola B. praestitum est. In varia reliquae abierunt, & absurda. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπαρτῶν) Verte *annectere*. GUYET. Ἀπαρτῶν ἐνομιζόμεν) Etiam haec Demosthenica formula, pro Coron. c. 18 extr. Καί με μηδεὶς ὑπολάβοι ἀπαρτῶν τὸν λόγον τῆς γραφῆς, ἐὰν εἰς τὰς ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσω. Ne quis me putet a causa & accusatione aberrare. GESN.

ead. l. 8. Ἰσοκράτης — τῆς Ἑλ.) Vide Isocr. Ἐλεν. ἐγκ. hodieque extans. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν πίσαγμα) Erasmi emendationem in textum recipiendam duximus, Chil. IV, 2, 69. Quid enim hic ἐπιγράμμα, quod in omnibus nostris libris legitur? SOLAN. Τὸν πίγραμμα) Placuerat mihi quoque illud ἐπίσαγμα Erasmi & Wolfii: sed reduxit me in viam doctissimus Hemsterhufius, cum illud ambitiose factum a mercatoribus mone-ret, ut pittacia, tabellas, inscriptiones s. titulos affigerent faccis. GESN.

ead. l. 13. Πατὴρ) De quo iam ad Ἐνυπν. c. 7 dictum est. SOLAN.

ibid. Χρυσέα κρηπίς) Plut. 623 f. de Herod. mal. Pindaro tribuit. Ἐπ' Ἀρτεμισίῳ παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο Φαεινὰν κρηπίδα ἐλευθερίας & 1593. Vide etiam apud eundem 979 f. & 1, 2, & in Themistocle 210 f. Periit hoc Pindari opusculum. SOLAN. Χρυσέα κρηπίς κατὰ Πίνδαρον) Pythior. 7 pr. patriam & genus Megacelis tanquam crepidinem aut fundamentum laudibus eius subſterni ſcribit. Iam respexerat ad hunc locum paulo ante, ubi negat eiusmodi ἐδραίων κρηπίδα laudum Homeri esse. GESN.

Pag. 142. l. 7. Ἡσιόδου δάφνην) Vid. Theogon. 30. SOLAN.

ead. l. 9. Καλλίστρατος) Hunc oratorem cum audiisset Demosthenes, eloquentiae tanto amore incensus est, ut statim relicto Platone Callistratum ſectari coeperit, & eloquentiae studio totus incubuerit: qua de re legendus A. Gell. III, 13, meminit & Plut. SOLAN. Gell. III, 13, narrat ex Hermippo,

ut Demosthenes motus, demulctus & captus oratione Callistrafti Demagogi, nobilem illam τὴν περὶ Ὠρωπού δίκην dicentis, ut eum inde scelerari coeperit, Academiam cum Platone reliquerit. GESN.

ibid. Ὁ κατάλογος) Oratorum scilicet. i. e. eloquentiae exempla. GUYET.

ead. l. 10. Ἀλκιδάμας) Is est, quem Cic. Tusc. I. nobilem Rhetorem appellat; nisi quod ibi prave legitur Alcidas. Plutarchus Alcidasantem, ut Lucianus, vocat. SOLAN.

ibid. Ἰσαῖος) Chalcidensem fuisse, tradit Plut. 1543. SOLAN.

ibid. Εὐβουλίδης) Philosophus is Milesius. Vid. Plut. 1553. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀπολισθαίνειν) Potest verum esse, quod Fl. refert, quae & alibi sic scribit. Sed quia vulgatum frequentius occurrit, nihil propter hanc solam immutem, nec refert. De Dom. cap. 12 f. διαλισθαίνουσιν etiam legimus, ubi Schol. διαλισθαίνουσιν idque crebro permutari, ibi obiter diximus. REITZ.

ead. l. 14. Κομᾶν) I. e. τρυφᾶν, luxuriari. GUYET. Immo κομᾶν prima brevi, ut invitis edd. dedi. REITZ.

Pag. 143. l. 1. Φύνης) Duae huius nominis fuere meretrices. Haec est, quam Fontenellus de gloria cum Alexandro in Dialogis venustissimis facit contendentem. SOLAN.

ibid. Ἀριστοτέλους) Vide, quae ad ipsum principium huius libelli observavimus. GESN.

ead. l. 3. Ἐν ἀνθρώποις) In omnibus libris legitur ἐπ'. Tragicum videtur. Vide & Ἐρωτ. c. 37, & confer haec cum Ἀποφρ. c. 11, & Ἐτ. Δ. VII. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐλξιν) Ἐλξιν. GUYET.

ead. l. 11. Ὅσας Ζηνὸς) Unde habeat, nescio. SOLAN.

ead. l. 12. Πάντα πύριμα) Quae de studio hoc Demosthenis dicuntur, ea copiose enarrata habemus a Plutarcho in utraque vita, a Libanio in vita; ut Ciceronem de Orat. I, 61, reliquosque taceam. GESN.

ead. l. 13. Κουρὰ) Haec omnia Plutarchus enucleabit in vit. Rhetor. & Dem. Libanius etiam vit. Dem. SOLAN.

Pag. 144. l. 7. Μόνος γὰρ τοι τῶν ῥητόρων, ὃς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμψυχον, οὐ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον) Benedictus: Ac utique solus oratorum, ut Leosthenes dicere non dubitavit, animatam, non malleo fabricatam orationem protulit. Quae sit malleo fabricata oratio, doceant fabrorum filii: nobis, qui Musis operamur, ignota est utique. Σφυρήλατος λόγος laudatur, non vituperatur. Plutarchus de oraculis Py-

thiae: ὥστε ταυτὶ μὲν τὰ προεγεγραμμένα τῶν σοφῶν, τὸ γινῶ-
 δεσθαι αὐτὸν, καὶ τὸ, μηδὲν ἄγαν ἀποδέχεσθαι, καὶ θαυμάζειν
 οὐχ ἥκιστα διὰ τὴν βραχυλογίαν, ὥς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον
 τοῦ ἐν ὀλίγῳ περιέχουσιν ὄγκῳ, & quae sequuntur. Sicuti
 praecepta sapientum, quae proscribuntur, Nosce te ipsum, & illud,
 Ne quid nimis, probamus & admiramur valde ob brevitatem, quod
 sapientem & solidam complectantur sententiam in paucis verbis, si-
 ve sine verborum tumore. Legendum itaque in Luciano, ut est
 in Ms. ἔμψυχον καὶ σφυρήλατον παρῆχε τὸν λόγον, vivam &
 solidam orationem edidit. Utraque vox, qua laudat orationem
 Demosthenis, est translata a statuariorum arte. Signa enim
 vivere dicuntur & spirare, cum singulari artificis ingenio sic
 ficta sunt, ut videantur non statuae esse, sed viva animan-
 tia. Claudianus IV Consul. Honorii, quamvis ibi loquatur
 de vestibus acu pictis:

Vivit opus, multaque ornatur iaspide cultus,

Et variis spirat Nereia bacca figuris.

Σφυρήλατα, quae & dicuntur ὀλοσφύρα & ὀλοσφύρατα, sunt
 solida, compacta, plena, non conflata. Plinius Histor. Nat.
 XXXIII, c. 4: Aurea statua prima omnium nulla inanitate, &
 antequam ex aere aliquo illo modo fieret, quam vocant holosphyra-
 tam, in templo Anaitidis posita dicitur. Est igitur σφυρήλατος
 oratio, solida, plena gravissimis sententiis, in qua nullus est
 inanis verborum strepitus: cui opponitur oratorum inanis sen-
 tentiis verborum volubilitas, uti vocatur ab Augusto. GRAEV.

ead. l. 8. Λεωσθένης) Vid. not. ad Πρ. λ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ σφυρήλατον) Obsequamur Graevio, id est;
 libris antiquis, de καὶ pro οὐ ponendo. Alioquin mihi vide-
 batur pulchre etiam dici ἔμψυχος οὐ σφυρήλατος, viva & spi-
 rans, non rigida ac dura, ut quae malleo ducuntur. GESN. Et ob
 hanc rationem ego in vulgato nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 10. Καλλισθένης) Idem de Aeschilo dictum narrat
 Plut. Symp. VII, 10, sed Callisthenem auctorem non lau-
 dat. SOLAN.

ead. l. 13. Ἄλλ' ὕδωρ πίνων) Brod. Misc. part. II, p. 525:
 Servius Demosthenem abstemium fuisse refert, ob idque acro-
 ris naturae. Valer. Maximus, eius patrem cultellos vendidisse.
 Quae minime mihi probantur: nec enim Demosthenes a vino absti-
 nebat, nisi si quando philosophiae studiis vacaret, orationes scri-
 beret, causam orare velle. Athenaeus, χρόνον τινα ὕδωρ μόνον
 πεπωκέναι ostendit: & Lucianus in eius encomio. Libanius, καὶ
 μὴν ὅτι τε ὕδωρ ἐπετήδευε πίνειν ἵνα ἐγρηγορήσῃ μᾶλλον παρ-

έχνηται τὴν διάνοιαν, ἅπασιν ὁμολόγηται. Nec eius pater cubellos unquam vendidit: fuit enim καλῶν κάγαθῶν ἀνδρῶν, (auctore apud Plutarch. Theopompo) &, ut temporibus illis copiosus plane & locuples. Indicat ipsius Demosthenis κατ' ἀφόβου oratio: ὃ γὰρ πατὴρ (inquit) κατέλιπε δύο ἐργαστήρια τέχνης οὐ μικρὰς, ἐκάτερον μαχαιροποιούς μὲν τριάκοντα καὶ δύο, quibus. (non enim hoc curabat ipse) aut ex libertis eius quispiam, aut atriensis praeesset. Idcirco tamen ab Aeschine per contumeliam & probrium, μαχαιροποιῶν υἱός, vocatus est, cui Satyra adscribitur Iuvenalis. Idem κατὰ Μειδίου εἰσφέρων οὐκ ἀπὸ ὑπαρχούσης οὐσίας, ὑπὸ γὰρ ἐπιτρόπων ἀπεστερήμην, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δόξης, ὧν ὁ πατὴρ μοι κατέλιπε &c. REITZ.

ibid. (Ἵδωρ πίνων) Demosth. Phil. II. SOLAN.

ead. l. 14. Δημάδην) Dicacitate hic notus, quem ex nauta repente oratorem factum tradunt veteres. Ad illud ipsum Demadidis dictum alludit palam Demosth. Phil. II, (152 C.) λέγοντας, ὡς ἐγὼ μὲν Ἵδωρ πίνων εἰκότως δύσκολος καὶ δύστροπος εἰμί τις ἀνθρώπος. Philocrates etiam, teste ipso Demosthene, p. m. 217 C. idem risit. SOLAN.

ead. l. 15. Δημοσθένην δὲ πρὸς Ἵδωρ γράφειν) Hemsterhuis notaratur, videndum Davis. ad Cic. Tusc. D. p. 164, i. e. ad L. II, c. postremum, plane in fin. ubi is de more ad clepsydram dicendi allegat Scholiasten Aristoph. in Acharn. v. 693, & Suidam, tum & hunc Luciani locum, Plinium, Synefium, aliosque, unde haec allusio ad aquam scribendi faris intelligitur. Sed his nimium notis non immorabimur. REITZ.

Pag. 145. l. 1. Πυθέα) Vid. Plut. in Demosth. & Ciceronis comparatione, ubi hoc ipsum Pythae dictum tangit his verbis: ὁ μὲν γὰρ Δημοσθένικὸς (λόγος) ἔξα παντὸς ὠραϊσμοῦ καὶ παιδείας εἰς δεινότητα καὶ σπουδὴν συνηγμένος, οὐκ ἐλαχύνων ὁδῶδεν, ὥσπερ ὁ Πυθέας ἔσκωπτεν, ἀλλ' ὑδροποσίας καὶ φροντίδων, καὶ τῆς λεγομένης πικρίας τοῦ τρόπου καὶ στυγρότητος pag. 1624 ed. Stephan. & Libanium in vit. Dem. SOLAN.

ibid. Κρότος) Sic infra cap. 32, κρότω καὶ τόνῳ τῶν λέξεων. KUSTER.

ead. l. 6. Μετέλοις) Ἀν μετέλοις; GUYET.

ead. l. 11. Καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον) Puto hic servandam suam vim verbi ex etymologia, quam expressimus, & ab eo pendere accusativos, qui sequuntur, χορηγίας, τριπαρχίας, reliquos. Nec tamen ignoro, quam pulchre ex Medicorum disciplina hoc verbum apud Longinum cap. 12 extr.

interpretetur Tollius, *fovere, & amabili ac iucunda verborum sententiarumque copia rigare, animorumque ulcera emollire atque lenire*. Ceterum ipsa haec Demosthenis *κατορθώματα* repetitisse videtur auctor ex illius oratione pro Corona, v. g. c. 93, ubi *τειχισμὸν καὶ ταφρείαν* commemorat, cap. 81, εἰ *τινες ἐκ τῶν πολεμίων ἐλυσάμην, εἰ τις διυγατέρας συνεξέδωκα* κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 15. Πρέσβεις) *Πρεσβείας* correxerat Gesn. Optime. Et *legationes* etiam interprete Melanchthone Parisina, quamvis *πρέσβεις* reliquerit in Graecis. In quo edd. cett. consentiunt, sed vellem dissentirent, & *πρεσβείας* eligerem. Sed & iterum *πρέσβεις* c. 18 f. REITZ.

Pag. 146. l. 16. Σοὶ δέ μοι φαίνεται) Scribendum *σὸν*. *Tuum opus*, laudatio Homeri scilicet, quae comparatur cum laudatione Demosthenis, utra maioris difficultatis res sit. IENS. Rectius omnino est Iensii *σὸν* sed scripturam veterem repraesentare fatius duxi. SOLAN. Parum abest, quin invitis omnibus Iensii emendationem recipiam. Ita enim non modo sensus postulat, sed & supra *σὸν δὲ τοῦτο* Noster etiam dixit. At quia & *σοῦ* possit legi, & Solan. vulgatum exhibuit, scribam cum vulgo, sentiam hic cum Iensio. REITZ.

Pag. 147. l. 5. Περὶ τὸν λόγον ἁττων) Glossema videtur. GUYET.

ead. l. 14. Ἀνδρίας) Etsi Florentinae *ἀνδρείας* forsan praeferendum, nolui tamen hic ei obsecundare, quia *ἀνδρία* frequentius apud Nostrium occurrit; vid. supra ad Macrobios cap. 8. REITZ.

Pag. 148. l. 8. Ἰσμενὸν — ὑμνήσομεν) Pindari locus. GUYET, Inter Pindari opera, quae hodie supersunt, non reperio. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑμνήσομεν) De variis hymnorum sic notis nominibus vid. Spanhem. ad Callim. v. 1. REITZ.

Pag. 149. l. 4. Ἰκανὴ γοῦν σοὶ ἦ ἡ Περικλέους. ἐκείνου μὲν γε τὰς αὐτὰς ἀστράπας, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς τι κέντρον δόξῃ παραλαβόντας, ἀλλ' αὐτὸν γε οὐχ ὁρώμεν, δῆλον ὡς ὑπάρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμενον ἔχοντες, οὐδ' οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον καὶ κρίσιν) In hoc loco nihil fani, si attendas animum. Vertit Benedictus: *Hic satis erit eum cum Pericle conferre. Illius quidem fulgura, tonitrua, & suadellae quoddam calcar accepimus fama, sed orationem ipsam non videmus. Unde constat, eius nihil praeter opinionem stetisse, nec temporis probationem & iudicium sustinere potuisse. Quam multa hic sunt in*

Latinis infarta, ut sententia nascatur, quae in Graecis non habentur! quam multa male sunt versa! Primum ἢ Περι-
κλέους, num est Pericles? Ἀπὸ κοινού ex praecedentibus re-
petendum est ῥητορικὴ. Sufficiet tibi Periclis, sc. eloquentia, si
conferatur cum Demosthenis. Dein, πειθαῖς κέντρον non re-
cte vertitur *calcar eloquentiae*, sed *aculeus*, quem infigebat ani-
mis auditorum, ut recte Melanchthon. Mox, ἀλλ' αὐτὸν γε
οὐχ ὁρῶμεν, sed *ipsum non videmus?* quemnam? Periclem?
non mirum ante tot secula placida compositum quiete: sed
nec de Pericle locutus erat, sed de τῇ τοῦ Περικλέους, de
eloquentia Periclis; itaque recte Mf. & editio Florentina, nec
non Basileensis, ἀλλ' αὐτὴν γε οὐχ ὁρῶμεν, *ipsam non videmus*,
sc. eloquentiam. Nulla enim oratio eius posteris est prodita.
Verba, quae sequuntur, obscurius vertuntur, δῆλον ὡς ὑπὲρ
τὴν φαντασίαν οὐδ' ἐν ἔμμονον ἔχοντες. Salmurienfis: *Unde con-*
stat, eius nihil praeter opinionem stitisse. Peius Melanchthon:
Quare constat, eas praeter actionem; nullam habuisse solidam ac
durabilem laudem, sc. orationes. Et sic Latinus quoque in-
terpres videtur legisse. Num φαντασία est *actio*, quod Me-
lanchthoni placuit? Pro ἔχοντες Mf. ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν
οὐδ' ἐν ἔμμονον ἔχουσιν, οὐδ' οἶαν ἐξαρκέσαι, quae praeter ima-
ginationem nihil, quod duret, habet, quippe quae non potuit su-
stinere temporis examen & iudicium; quamvis ἔχοντες aequae
ferri possit, ac ἔχουσιν, hoc est, ex qua Periclis eloquen-
tia nihil ad posteros est transmissum, nihilque superest,
quam illa imaginatio, illa species, quam animo informa-
mus ac concipimus, de eius fulguribus & tonitribus, qui-
bus miscuisse Graeciam audimus, non legimus, non vide-
mus, ut in Demosthene. Φαντασία hic non est illa orato-
rum, ὅταν αὖ λέγεις ὑπ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ πάθους βλέπεις δο-
κῆς, καὶ ὑπ' ὅψιν τιθῆς τοῖς ἀκούουσιν, cum scilicet ea, quae
dicis, quasi entusiasmo & vehementi motu correptus, videris cer-
nere, eademque auditoribus ob oculos ponere, ut eam definit Lon-
ginus de sublimi dicendi gen. c. 14; sed illa, qua rem au-
ditam cogitatione informamus. Οἶαν autem non pertinet ad
φαντασίαν, sed ad ῥητορικὴν. GRAEV.

ibid. Γ' ἂν σοι οὐδ' ἦ) Sic recte Ven. utraque. In plerisque
impressis γοῦν σοι ἦ ἢ. Fl. vero μὴ &c. SOLAN.

ibid. Σοι ἦ ἦ) Lege εἴη. GUYET.

ibid. Περικλέους) Plutarchus docet, nihil eius praeter de-
creta superesse, eius tamen aliqua ferri Cicero in Bruto
auctor est n. 7, teste Quintiliano III, 1, p. 126 A. qui haec

verba addit: *equidem non reperio quidquam tanta eloquentiae fama dignum. Ideoque minus miror, esse, qui nihil ab eo scriptum putent: haec autem, quae feruntur, ab aliis esse composita.* De Orat. tamen II, 22, *constare scripta* Periclis ait: nisi forsan ea tantum intelligit, quae apud Thucydidem exstant. Ab Aristophane poeta fulgurare, tonare, permiscere Graeciam dictus est, Cic. Or. 9. Vide autem Νίγρ. c. 4, ubi versus Eupolidis legitur, in quo κέντρον illud Periclis memoratur. SOLAN:

ead. l. 5. Τι κέντρον) Το κέντρον legi iubet Hemsterh. ad Nigrin. § 7 f. ubi ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπε τι κέντρον τοῖς ἀκροῦσι, etiam minus apte legitur. REITZ.

ead. l. 7. Ἐχουσιν) Sic praeter G. Fl. & in prima quidem voce Fr. & B. 2. quae in postrema cum reliquis aberrant, in quibus legitur αὐτόν . . . ἔχοντες. Inter ὡς & ὑπὲρ Fl. inserit οὐδὲν ὁποῖον, quod in reliquis non exstat. Illud monendum restat, pro οἴαν, quod mox sequitur, in Fl. legi οἶον, quod responderet suo ὁποῖον. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδ' οἴαν) Lege οἶον. GUYET. Bene divinavit; quique & Fl. confirmet, recepi. REITZ.

ibid. Βάσανον καὶ κρίσιν) Hic arbitror abrupti orationem. Theriagoras satis habet viam quasi monstrasse dicendorum in comparatione Periclis cum Demosthene: reliqua ingenio amici permittit. GESN.

Pag. 150. l. 4. Πρὸς τῶν ποιητῶν) Glossam esse τὸ ὑπὸ, est apertum: nam πρὸς cum genitivo, & verbo passivo, pro ὑπὸ, habuimus adeo frequenter, ut operae haud sit repetere. Vid. tamen Icar. c. 15, 21 f. Bis Accus. c. 17 f. Rhet. Praec. cap. 1. Adv. Indoct. 28, & Bergler. ad Alciph. pag. 120. REITZ.

ead. l. 6. Ἐφ' ἀπαξ ἐλθεῖν) Ἐλθεῖν τῶν εὐεργεσιῶν an significare possit *enarrare beneficia*, vehementer dubito. Suspicio post Wolfium, legendum ἐφ' ἀπάσας ἐλθεῖν, idque tanto magis, cum compendium syllabae σας in literam ξ transire facile potuerit. GESN.

Pag. 152. l. 3. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον) Quod in interpretatione huic responsioni verba praemissi *male narras*, lucis inferendae causa factum est. Nempe sic abrupte loquuntur Graeci & Latini, cum concedunt quidem, quod alter dixit, sed ad se nihil pertinere ostendunt. Aliquoties ita Noster in Hermotimo. De Latinis diximus ad Quintil. II, 7 extr. Ceterum hanc de Anniceri narrationem habet etiam Aelian. H. V. II, 27. GESN.

ead. l. 4. Ἀννίκεριν) Ille ipse, qui Platonem, cum iussu Dionysii vaeniret, redemerat. Diog. Laërt. 74 E. & 54 C. ubi tamen alium Annicerim esse contendit Menagius, quem vide pag. 70 D. ubi plura de eo testimonia congeffit. Idem de eo narrat & Aelianus V. H. II, 27, teste Men. & Laërtius III, 25, ubi & pretium addit *οὐλο σέσertia*. Pro ἡ male *Fl. & V. 2. ἡ*. In *l.* autem ἡ, nisi quod mendose ἡ. Illud enim haud dubie editor volebat, ut c. 15, ἡ καὶ τὸν Δημάδην &c. quod sane minime spernendum, immo verum putō. SOLAN.

ibid. Πρὸς Πλάτωνα) Aelian. Var. Hist. II, 27. GUYET.

ead. l. 10. Ἀρματοτορχίας ἀλεείνειν) Hom. dixit, ἀρματοτορχίας ἀλεείνων, quod diversum est. GUYET.

ead. l. 12. Παύσωνος) Menagius ita emendandum esse viderat, & Mf. Gr. & *Fl.* ed. confirmant. In reliquis enim prave ubique legitur Πάσσωνος &c. vid. Plut. 705 f. Aelian. V. H. XIV, 15. De hoc Pausone iudicium Aristotelis vide de Poët. c. 2. pr. (Non viderat forte Menagius, sed Guyeto, ut solet, furripuit.) SOLAN. Pauson pictor. Pauson dicitur Aeliano Var. Hist. XIV, 15, & Plutarcho de Pythiae oraculis, & aliis, ex quibus hic legendum Παύσωνος. Guyet. Eadem ad verbum habet Menag. in ed. Graev. qui cum ubique eadem dederit, quae ille, plagii omnino reus esto. REITZ.

ead. l. 14. Πάσσωνι τῷ ζωγράφῳ) Verissime ingeniosissimus & amicissimus Menagius emendat Παύσωνι. Eius emendationem, ne quid dubii superfit, firmat Mf. & editio Florentina. GRAEV.

Pag. 153. l. 2. Μέμφεσθαι καὶ μέμφεσθαι. GUYET. Bene, & parum abest, quin invitis edd. inseram. REITZ.

ead. l. 8. Τοσούτων ἐτῶν) Si Luciani sit opus, a sene conscriptum hinc & ex c. 22 statuendum est: unde subit suspicari supposititium, cum nec elegantia solita inest, ne orationis quidem perspicuitas. Juvenile opus est, (vide & not. ad tit.) sed cuius nescio. SOLAN.

ead. l. 14. Κατηναλώκει) Forſan recte *Fl.* sine augmento, quod & Herodot. negligit; ut L. VII, p. 437 C. ἀναβεβήκεσαν pro ἀνεβ—. Conf. c. 41, ubi eadem rursus καταναλώκοιτα. Sed & exempla ex aliis tam crebro indicavimus, ut pluribus hic non opus sit: vulgatum tamen hic praestat servasse. REITZ.

Pag. 154. l. 4. Παρεῖς τὴν ἐπιτηρημένην φροντίδα) Vertitur, *dimissa ex animo impendente cogitatione*: malim, *dimissa, suspensa*.

sa illa cogitatione. VITRING. V. Dem. Phil. I, p. 108 A. ubi ἀπρητημένοι καὶ ταῖς παρασκευαῖς, καὶ ταῖς γνώμας. SOLAN. ead. l. 10. Γραμματεῖον) Sic variat scriptura etiam supra Tox. c. 13, 14, 16, & ante, in hac Dissert. & mox cap. 27. REITZ.

ead. l. 13. Ἄλλ' ὅπως Subaudi ὅρα, σκόπει. GUYET.

Pag. 155. l. 1. Τπομνήμασι) A M. Aemilio captos regum Macedoniae commentarios legimus in eius vita a Plut. conscripta; sed ab hoc viros &c. non credo. SOLAN. Vid. Misc. Obs. Brit. Mai. & Iun. 1733, p. 368 REITZ.

ead. l. 3. Οἰκαδὲς) Pro οἰκοι positum. GUYET. Ita vicissim οἰκοθεν fere pro οἰκοι Herodian. II, 7, 3, οὔτε γὰρ οἰκοθεν ἢ αὐτῷ τὸσαῦτα χρήματα, ὅσα ἠλαζονεύσατο. Sed potest vulgaris significatio & ibi salva manere; ut sit, domo, vel de suo non suppetebant opes. Sed pro οἰκαδὲς forsan hic οἰκαδὲ scribendum. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν) Aliquid excidisse videtur: petit enim, quod sequentia indicant, ut reliquum poëma sibi peragat. SOLAN.

ibid. τῶν ἐπῶν) Ἀκούσομαι legisse videtur interpr. GUYET.

Pag. 156. l. 3. Ἀλυσέδημον) Hunc poëtam ab aliis laudatum non memini. SOLAN.

ead. l. 4. Σοφοκλέους) Scripserat ergo & Sophocles hynnos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐκλέλειπται) Huius ergo aetate neque Tragoediae, neque Comoediae novae Athenis scribebantur. SOLAN.

ead. l. 10. Δράμα τοῦ βιβλίου) Sic legendum videtur: τὸ προσήκον ἡμῖν μέρος. τὸ δὲ φησὶν Ἀντίπατρον &c. τὸ δράμα τοῦ βιβλίου insutium videtur. GUYET. Quid in his veri sit, ex Plutarcho intelligis in vita Dem. pag. 1574; qui, excepto Antipatri colloquio, eadem ferme habet. SOLAN. Legebatur, τὸ δὲ δράμα τοῦ βιβλίου, praemisso etiam puncto ante τὸ δὲ. Sed parenthesi addita, distinctioneque mutata, & pro τοῦ βιβλίου, rescribendo βιβλίον, Gesnerus vulgatum emendavit, cui obsecundavi, quod vulgatum sensu carebat, nec aliter ex Codd. restitui poterat. REITZ.

ead. l. 13. Καλαυρίας) Saepius in hac voce apud Plut. peccatur hac in historia: pro Calauria enim ubique Calabriam libri impressi habent. V. 615 C. in Dem. SOLAN.

ead. l. 15. Μετέωρος δ' Ἀντίπατρος) Conf. supr. Iov. Trag. cap. 4. REITZ.

Pag. 157. l. 1. Εἰσῆλθεν) Ὁ Ἀρχίας. GUYET.

ead. l. 3. Χαῖρε, ὃ Ἀντίπατρε) Hic incipit monumentum antiquum & lectu dignum: cetera non sunt magni pretii. LA CROZE. Hic incipit quasi novus dialogus. Vid. Miscell. Obs. supra laudat. p. 368 f. & 369. REITZ.

ead. l. 9. Τί γὰρ τῶν ὁστῶν) Subaudi δὲ. GUYET.

ead. l. 11. Πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ANT. *Τί δ' οὐ ζῶντα κατειλήφατε;*) In omn. edd. haec ita habebantur confusa: *πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. οὐ βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα τε παρ' ἐμοῦ λαβόντες* &c. a c. 34 fere ad fin. 37 huc infarta, quae transpositione sananda etiam monet Anonym. in Misc. Obs. Britan. Maii & Jun. 1733, p. 370. Aliquid deesse videbat & Wolf. initio operum Demosth. Transpositione etiam sanaverat Solano, exceptis duobus verbis, quos aliter constituit. At nos Gesnerum sequimur. Differentia cuique ex collatione alius ed. patebit. REITZ.

ead. l. 12. Κατέχειν ἀδύνατον. ANT. *Τί δ' οὐ*) Potuitne, lector, melius continuari oratio? Quam male vero in libris omnibus tum editis, tum, quantum mihi constare potuit, Mss. ab hoc inde loco partes commentariorum, ut fingitur, Macedonicorum inter se cohaeserint, vel distractae fuerint potius, facile intelliget, si quis conferre cum hac editione quamcunque aliam voluerit: (ne opus sit ad alium librum decurrere, rogavi doctiss. Reitzium, ut subiici ad finem libelli totum locum, quomodo antea editus fuit, curret.) Igitur putabam me vidisse aliquid, cum ante hos viginti annos observarem, translocata in libro, unde reliqui, qui exstant, omnes derivati sunt, duo folia aequalia, vel paginas adeo eiusdem folii, (versuum in Aldina editione 37 & 40, in Basileensi 71 & 75) quibus repositis hic libellus, qui tribus locis vitium antea prodebat, sanus, integer, & optime continuatus appareat. Ad hoc intelligendum nihil opus est, quam ut attendat lector ubique, quis loquens inducatur, & de qua re agatur. Probata est iam tum illa curatio doctissimo viro, quem mihi nunc collegam & vicinum esse impense gaudeo, C. A. Heumanio, ad quem illam perscripseram: probata est doctissimo iidem viro Tib. Hemsterhusio, cui specimen mearum in hunc libellum observationum miseram. Is, sibi quoque eam in mentem venisse, mihi respondit, & a Mose Solano etiam sibi plures ante annos demonstratam, docuit. Postea illam publicavi an. 1731 in libello tertium iam Lipsiae edito, Chrestomathia Graeca: unde in Actis eruditorum quoque facta est illius mentio.

Denique in Miscellaneis observationibus eruditorum Britannorum, ed. Belg. Vol. II, Tom. III, p. 368 seq. viri docti mihi incogniti observatio vulgata est, quae ab illa nostra vix quidquam differt. Cum itaque ita manifesta sit haec emendatio, ut magis mirandum sit, tot editores Luciani atque interpretes illam fugisse, quam intra exiguum tempus aliquot hominibus eruditis eam in mentem venisse; & a nemine plane, quod ego sciam, quidquam contra monitum sit: credo ego morosae cuiusdam superstitionis potius nos postulari potuisse, si non admissemus eam medicinam in ipsum corpus huius libelli, quam audaciae, quod admisimus. GESN.

Pag. 158. l. 9. Οὐκ οὐγὲ ὑμᾶς οὐδὲ μελήσαντες) Additum videtur. GUYET.

Pag. 159. l. 2. Ἱμεραῖον) Vid. Plut. Dem. qui omnes eodem recenset, nisi quod pro Eucrate Hyperidem habet; & 1555, 1. SOLAN. Ἱμεραῖον τὸν Φαληρέα) De Himeræo Phalereo, Demetrii fratre, & Aristonico Marathonio, atque Hyperide, Plut. in V. Demosth. sub fin. p. 859 C. narrat, eos Aeginæ ab Archia ex Aiakis monumento detractos, Cleonas missos ad Antipatrum, & ibi periisse. GESN.

ead. l. 5. Ταπεινούς — ἐπιτολάσαντας) Τὰ, ταπεινούς, ἐπιτολάσαντας, ἀντίθετα. GUYET.

ead. l. 8. Δίλην τῶν δειλινῶν πνευμάτων) Hanc observationem, ventos quosdam versperinos mox ponere, firmat Aristoteles Probl. 26, 35: Διὰ τί ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν δειλὴν πνεῖ, πρῶτ' οὐ; GESN.

ead. l. 9. Ὑπερίδην) Hic enim amicū professus Demosthenem accusavit, (vid. Plut. in X Rhet. 1559) & iam reconciliato alteram accusationem parabat, 1560 & 1561. Vehemens hic & acerbus, ἡξίου σκοπεῖν Ἀθηναίους μὴ μόνον εἰ πικρὸς ἐστίν, ἀλλ' εἰ καὶ προῖκα πικρὸς. Plut. 116, 1. SOLAN.

ibid. Τὸν ἀφίλον δημοβλάκα) Sic vitiose Salmurienſis: peius Amstelodamensis δημοβλάκα. Scribe δημοκόλακα: sic recte editiones priores. IENS.

ibid. Δημοβλάκα) Δημοκόλακα. Ἀπὸ Δημοκόλακα κύριον; GUYET.

ead. l. 13. Λαμπρότεραν ἢ κατ' Ἀλκιβ.) Magnes Demetrius apud Plut. Dem. p. 158 F. refert, in illo suo reditu Demosthenem ἀνατείναντα τὰς χεῖρας μακαρίσαι τῆς ἡμέρας ἐκείνης αὐτὸν, ὡς βέλτιον Ἀλκιβιάδου κατιόντα. πεπεισμένους γὰρ αὐὸ βεβιασμένους ὑπ' αὐτοῦ δέχεσθαι τοὺς πολίτας. GESN.

• Pag. 160. l. 1. Ἦν ἐχρῆν δῆπου) Hoc ut recte intelligatur, meminisse oportet, linguam Hyperidi ab Antipatro praecisam, (Plur. 1560) & a priore accusatione Demostheni reconciliatum novam deinceps parasse. SOLAN. Excusam illi linguam quidam tradidere apud Plut. V. Demosth. p. 859 C. Alii praemordisse sibi linguam, ne consocios proderet: idem in Hyperide. GESN.

• ead. l. 7. Βούλιν) Vid. Herod. Z. 269, ubi Σπερβίης dicitur, qui hic Σπερχίς. SOLAN. Historia est Herod. VII, 134, quamquam Σπερβίης ibi vocatur. GESN.

• ead. l. 14. Ὁ Πιθων) Orator Byzantinus eloquentissimus, cuius Demosth. & Aeschines in orat. meminerunt. GUYET.

• ibid. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδία παραβάλλειν) Οἱ δὲ Ἀττ. ῥήτ. παιδία παραβάλλειν. MARCIL. Recte. Vid. Adenda. REITZ. Sed nihil ibi annotatum.

• ead. l. 15. Παραβάλλειν) Subaudi eis τὸ, πρὸς τὸ παραβάλλειν. GUYET.

Pag. 161. l. 2. Ἀποδείξων) Quidni artiore Ionismo ἀποδείξων. Conf. supra ad Deae Syr. c. 1. REITZ.

• ead. l. 8. Αὐτῷ τοῦ λόγου) Lege αὐτοῦ. GUYET. Non credo, tum quia stilus solito est intricatior in hoc Dial. tum quia facile unus vel alter liber exhibuisset αὐτοῦ nam in rem tam facili solent potius obvia, & quae cuique obiter legenti in mentem venirent, obtrudere, quam difficiliora pro facilibus. Quare modo ita construxeris, ἀλλ' ἡ δύναμις τοῦ λόγου, αὐτῷ (sc. ἐστὶ) ὑπέρσitos ἡμῖν, videbis nihil opus esse αὐτοῦ. REITZ. In B. 4. legitur αὐτοῦ.

• ead. l. 11. Ἀκκινῇ) Confer cap. 43. KÜSTER.

• ibid. Ἐπ' ὁρθῆς) Int. γραμμῆς, linea, s. via, in qua mentem suam tanquam navim tenuit. Respicitur ad Rhodium illum gubernatorem, ὃς ἐφη, ut est apud Aristidem Rhod. p. 542 Iebb. Χειμαζομένης αὐτῷ τῆς νεὸς, καὶ καταδύσσεσθαι προσδοκῶν, τοῦτο δὲ τὸ θρυλλούμενον· ἀλλ', ὃ Πότειδαν, ἴσθι ὅτι ὁρθὰν τὰν ναῦν καταδύσω. Dum clavum rectum teneam, ut est in Quintil. II, 17, 24, ubi reliqua dedimus. Sed fractum animo fuisse in exilio illo Demosthen. similemque Cicero- ni, monet Plutarchus. GESN.

• Pag. 162. l. 3. Ἐφη) Magni Demosthenem faciebat Philippus. Vid. Plut. Demosth. SOLAN.

• ead. l. 6. Καίτοι μᾶλλον) Hic inferi vult I. Pellet. locum mox a me commodius inferendum. Ac Pelletus solus a me huc usque, qui lacunam hic observasset, visus est. Inno-

fuisse tamen & viro docto in Germania, ex Hemsterhusio audio an. 1723. SOLAN.

ead. l. 8. χρυσίον) Subaudi τὸ, κατὰ. GUYET.

ead. l. 9. Οὐ Βοιωτίας) Sic legisse videtur interpres: οὐκ ἐπὶ Βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες. GUYET. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες) Haec verba in Salmuriensi versione sic prioribus annectuntur, ac si Archiae essent, cum sint Antipatri, quod recte vidit Philippus Melanchthon. Sed animanda sunt interrogationis nota. *Non in Boeotia, non hic a me auro accepto?* eum scil. potuistis capere vivum. GRAEV.

ibid. Βοιωτίας) Si sana haec, mirum, quid Antipatro in animo fuerit: neque enim de pecunia, ut Archias accipit, cogitabat, utpote qui Demosthenem hac parte inexpugnabilem compertum haberet. Vid. cap. 36, ubi corrumpi posse Demosthenem negat Philippus. SOLAN. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα τι) Haec ita apparet recte cohaerere, ut sine iniuria & internecione sententiae divelli non possint: & tamen longe erant distracta. Scrupulum quidem iniiciunt verba, quae posuimus, in quibus multa varie tentata per hosce XX annos cum ab aliis, tum a nobis quoque & nostris amicis. Ponam illud, in quo non δευτέραις, sed δεκάταις minimum φροντίσιν acquiescere mihi visus sum. Primo igitur aio, cum ἕκαστος ἀπογέγραπται pulchre cohaerere participium παρ' ἐμοῦ λαβόντες, plurali ad distributivum nomen relato. Deinde Boeotiam Atticae illam conterminam, & Demagogis Atticis commodam, in potestate Philippi bis fuisse constat, in tantum certe, ut inde ligna, redditus s. vectigalia, pecora, praedia dare & assignare suis illis amicis mercenariis posset, semel in bello sacro, & deinde post pugnam Chaeronensem. Igitur legendum videtur: Νῦν δ' ἑκάστων μὲν ἕκαστος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πρόους, δρέμματα, γῆν δὲ Βοιωτίας, δὲ δ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες, ea sententia, quam interpretando expressi, seu magis ad verbum placeat, *Nunc illorum unusquisque scriptus est aurum — alius Boeotiae, alius hic aliquid eorum, a me accepisse.* Ita sanari potest locus difficilissimus, nulla litera immutata, nisi illa negatione, quae orta videtur ex studio conglutinandi, quae tamen cohaerere nullo modo possunt. Nisi poëticum esset, (certe non satis attendi, an etiam in soluta oratione adhibeatur) poteramus etiam suspicari, οὐκ i. e. ὁ ἐκ Βοιωτίας, ὁ δ' ἐνθα τι λαβόντες, sententia plane eadem. GESN.

ead. l. 10. Βυζαντίων τείχος) A qua urbe capienda depulsus Demosthenis consiliis fuerat Philippus. Vid. Orat. de Coron. cap. 27. Μασχάλην τῆς Ἑλλάδος vocat apud Athenaeum VIII, 10, Stratonicus, quod scilicet uti homo ala, ita Graecia Byzantio capi possit. Vid. Casaubon. pag. 384. GESN.

ead. l. 11. Χρυσίω. τί δ' οὐ ζῶντα κ.) Perturbatissima haec erant antea in omnibus editionibus: nec quisquam ante me repertus, qui saltem conqueffus sit, abrupti subito in iis Antipatri & Archiae colloquium, ut nescio cuius, minime enim ex iis patet, quis loquatur, ut, inquam, nescio cuius subito verba Parmenioni dicta, & alia multa infercian- tur, antequam Antipater tandem roget, an mortuum ergo invenerit? Quatuor ergo integris capitibus hinc remotis, suoque loco redditis, (nempe tricesimo quarto, quinto, sexto & septimo) nunc tandem addicentibus avibus procedet Antipatri cum Archia colloquium; & quae hinc elecimus, locum suum tandem obtinebunt; resque ipsa restitutionem hanc abunde confirmabit, quam ante annos viginti a me repertam non meis tantum libris adscripseram, sed in Codice viri doctiss. Io. Laughton, Bibliothecae Cantabrigienfi Praefecti, amicitiae causa, non tanto post intervallo in lucem proditum meae opera Lucianum putans, annotaveram his verbis: [*reliqua pagina & pars magna sequentis alterius loci sunt, quem infra pag. 1090 B. indicabimus, quae si nunc missa feceris, & in alio illo loco inferas, quae nunc mire perturbata in omnibus editionibus leguntur, plana tandem & facilia fient. M. S.*] (Quibus literis Mosem Solanum intellige, quo Latino nomine hic etiam discas me *Dissertationem de stilo Novi Testamenti* edidisse, quae in Rhenferdii syntagmate conspicitur) & iterum p. 1088, (erat enim ed. *Par.* ante τί δ' οὐ ζῶντα &c. linea 29.) [Haec missis ad tempus intermediis cum iis coniungito, quae in pag. praeced. ante uncinulas sunt.] Tandem pag. 1090 ante Τελευτά &c. lin. 16. [Hic inferenda sunt ea, quae supra notavimus (p. 1087) loco suo fuisse mota. M. D. S.] Hinc autem liquido pater, hunc libellum ex uno Codice Mf. descriptum, in quo folium unum, dum compingebatur, loco suo motum errori huic ansam dedit, qui tandiu indeprehenfus evasit. SOLAN.

ead. l. 14. Προσιόντων) Obiecerim, ut canibus, ut latronibus, ad incommoda maiora effugienda. Herodotus I, 24, de Arione inter nautas latrones constituto, Τὸν δὲ συνιόντα

τοῦτο λίσσεσθαι, χρήματα προϊέντα σφι, ψυχὴν δὲ παραί-
τεόμενον. GESN.

in Schol. col. 2. l. 2. Μηχαναῖς) Haec isthuc referre, cum commodius non possem, satius visum est, quam prorsus omittere. SOLAN.

Pag. 163. l. 9. Τῶν γὰρ μετὰ Διοπίθους) Pro quo scripta existat oratio Demosthenis de Chersonneso, ex qua Diopithes in Philippi regnum excurrerat. GESN.

Pag. 164. l. 7. Τὸ γέ τοι κατ' αὐτὸν οὐκ Ἀμφίπολιν εἶλομεν, οὐκ Ὀλυμπον, οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔσχομεν) Manifestissimum mendum non vidit doctissimus interpres Phil. Melanchthon. Nam quid de Pylo hic loquitur? quem nunquam habuit Philippus, & qui in ultima Laconia vel Messenia situs, remotissimus fuit ab Antipatri ditione & Macedonum negotiis. Emenda igitur & repono meo periculo Πύλας. Eam emendationem firmat Demosthenes ipse in oratione de Chersonneso: κύριος δὲ Πυλῶν καὶ τῶν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας παρόδων. Et in oratione de falsa legatione: τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτι τῷ Φωκέων πολέμῳ καὶ τῷ κυρίου εἶναι Πυλῶν Φωκέας, ἢ τε ἀπὸ Θηβαίων ἀδεια ὑπῆρχεν ὑμῖν. Et rursus ibidem: περὶ τῶν δὲ τῶν ἐγγύς καὶ τῶν μειζόνων, λέγω δὲ Φωκέων καὶ Πυλῶν. Is locus, qui Θερμοπύλαι, & saepius Πύλαι dicebatur, erat Graeciae porta & aditus, & nunquam potuisset Philippus Phocenses evertere, nisi potitus fuisset illis angustiis. Ideo saepissime Demosthenes in suis Philippicis de iis facit mentionem, ad quod respicit hoc loco Antipater, quem loquentem inducit Lucianus. PALM. Οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔχομεν) Sic quidem etiam Mf. Sed Palmerius vidit scribendum esse Πύλας, verissime. Sic clare Florentina, ut nihil dubii in posterum sit relictum editoribus ad veram lectionem restituendam. GRAEV.

ead. l. 9. Πύλας) Ita ed. Fl. uti Palmerius emendare iusserat: in reliquis enim Πύλον legitur. Quod autem Palmerius in erudita illa nota ait, haec ab Antipatro dici, inde est, quod exemplaria sua securus non vidit a Philippo dici: cum tamen vel ipsa orationis series ostendat, haec ab Antipatro, ut sibi ab aliquo dicta. Ut mirer, viro sagacissimo nihil suboluisse, unde verum erueret. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπὸ τῶν δεάτρων) Longe aliter de eo Potterus pag. 154. SOLAN.

ead. l. 17. Χρόνου) Subaudi διὰ. GUYET.

ibid. Πρὸς τὴν δραχμὴν) Drachma, τὸ συνηγορικόν, h. e.

pretium oratori solutum, quoties vel in privata causa, vel in publica adefset. Triobolum τὸ δίκανικόν, s. merces iudicis. Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 329. GESN.

Pag. 165. l. 1. Δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον) Ἀν τοὺς δικαστικούς μισθοὺς; GUYET. Quidni? De triobolo autem iudicum mercede iam ter quater alibi mentio facta. Vide modo Bis Accus. c. 15. REITZ.

ead. l. 2. Τούτους κατακεκλιμένους) Τοὺς Ἀθηναίους πολίτας. GUYET.

ead. l. 3. Τῶν Μαραθῶνι) Ἐν Μαραθῶνι. GUYET. Si ἐν tantum subaudiri voluit, bene: si addi, frustra. Quando quidem μάχη, vel aliud substantivum additur, dubium non est, quin ἐν adiungatur, ut Thucyd. I, 18, ἢ ἐν Μαραθῶνι μάχη. Et II, 34, τοὺς ἐν Μαραθῶνι. Aelchin. contra Ctesiph. p. m. 301 A. ἢ ἐν Μαραθῶνι μάχη γέγραπται. Demosth. de Class. p. m. 76 A. οἱ ἐν Μαραθῶνι τῶν προγόνων. Noster c. ult. f. huius Dial. τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων. Ibid. paulo ante, τοὺς ἐν Μαραθ. πεπτ. At quando abest eiusmodi substant. omitti etiam potest praepositio. Lys. Orat. de Aristoph. bonis, fin. ἐνίκησεν Ἰσθμοὶ καὶ Νεμέα. L. Bos de Ellipsi. p. m. 281, ex Aristoph. Acharn. Μαραθῶνι ἦμεν. Adderem Homer. II. E, 137, ubi ἀγρῷ quoque pro ἐν ἀγρῷ, aliaque, quae in promptu habeo, si necessitas postularer. REITZ.

ibid. Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι) Tum alias, tum nusquam fortius, quam eo loco, quem etiam Longinus laudat f. 16, nempe de Corona c. 60, ubi iurat, Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παρταξαμένους, καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ, καὶ πολλοὺς ἑτέρους τοὺς ἐν τοῖς δημοσίοις μνήμασι κεκείμενους ἀγαθοὺς ἀνδρας κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 9. Ἀποστόλους) I. e. duces classis. GUYET.

ibid. Ὁ γὰρ Ἀθηναίσις τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τούτοις νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα) Perspicuum est, legendum τούτο. Quod praeceps Atheniensibus Themistocles & Pericles fuit, id nunc est Demosthenes, par Themistocli quidem prudentia, Pericli autem animo. Idque recte consideravit interpres. IENS.

ead. l. 10. Τοῦτο τοῖς νῦν) Impr. omnes τούτοις νῦν. lenius τούτο νῦν. Ego sic integre edendum censeo, & ita interpungendum, ut ἐφάμιλλος ad sequentia referatur, non, ut ante fiebat, ad τούτοις. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀκούειν) Pro ὑπακούειν. GUYET.

Pag. 166. l. 2. Περί τῆς Μακεδονίας ἀν κατέστησέ μοι τὸν λόγον) An, de Macedonia ipsa rationem a me exegisset. GUYET.

ead. l. 5. Δύναμιν συλλέγει, * ἐπημέκεις στόλους) Sentisne, lector, haec olim miserum in modum distracta, ita iam commissa inter se & tam firma compage cohaerere, ut divelli nullo modo possint? Si haec non est certa emendatio, illicet de tota arte actum est: exsequias eamus criticis. GESN.

ead. l. 7. Ἀντιθέσταιται. Ἐγὼ δὲ) Hic iam incipiunt quatuor illa capita, loco suo in omnibus editionibus mota, a me vero suo loco reddita, ne vocula quidem mutata. SOLAN.

ead. l. 12. Περί μὲν γὰρ Χαιρωνείας) Post proelium ad Chae- roneam, quo Atheniensium, quin Graeciae liberae, opes prostratae sunt, Philippus initio quidem se gessit insolentius; post autem, periculo licet defunctus, ἔφριττε τὴν δεινότητα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ῥήτορος, ἐν μέρει μικρῷ μᾶς ἡμέρας τὸν ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίας καὶ τοῦ σώματος ἀναρρίψαι κίνδυνον ἀναγκασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ. Plut. in V. Demosthenis pag. 1567 H. Stephan. GESN.

ead. l. 15. Καὶ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα) Sic legendum etiam ego puto, nisi velimus ellipsin fati difficilem statuere, *an enim ideo minus magnum periculum &c.* Blandius forte sic corrigas, Μὴ γὰρ ἢ παρ' ἐλπίδα, *neque enim nisi praeter spem vincimus.* Sed primum illud, quod etiam Wolfio placuit, probo unice. GESN.

Pag. 168. l. 8. Ἀριστοτέλει μάρτυρι) Προσπεπνύθαι scil. GUYET.

ibid. Πρὸς γοῦν τὸν Ἀλέξανδρον) Sic omnino legendum, cum αἰτιολογικὴν particulam series orationis postulet. Et quam facile est Γ in T mutari? GESN.

ead. l. 9. Λέγων) Ita recte Fl. & Veneta utraque: in reliquis ἄγων. SOLAN.

ead. l. 10. Προσπεφοιτηκώτων) Malit Wolfius *συμπεφοιτηκώτων*, ut notentur condiscipuli: & est illud sane temporum rationibus magis accommodatum. Sed meminerimus, iam supra ab auctore libelli non Aristotelem tantum, sed huius etiam Theophrastum auditorem inter praeceptores Demosthenis relatum. GESN.

ead. l. 11. Θαυμάσαι) Subaudi ἔλεγε. GUYET.

ead. l. 12. Ἐγκρατείας) Si abstinentiam reddas, quid fiet voco ἀσκησις? SOLAN.

ead. l. 14. Εὐβούλου) Inimicus hic Demosthenis summus.

Vid. Dem. Mid. SOLAN. Εὐβούλου, καὶ Φρύωνος, καὶ Φιλοκράτους) Hos patriae suae Athenarum proditores nosse datur ex oratione Demosthenis de falsa legatione. GESN.

ead. l. 15. Φιλοκράτους) Et hic Demosthenis inimicus, quem proditorem patriae alicubi vocat. SOLAN.

Pag. 170. l. 5. Ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν; APX. Ἐοικας ἔτι μᾶλλον, ὁ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεσμένοι, διαφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρώντων) Mira oratio. An illi, qui viderunt, non aliter ac qui viderent, obstupuerunt? Quae haec dicendi ratio? Suspicio ὁρώντων corruptum ex ἀκροώντων. Ita scilicet stupenda est maximi huius viri mors, ut etiam nos, qui vidimus eam, non minus stupuerimus, & ipsi nostrum oculis diffusi fuerimus, ac illi, qui audiunt, percelluntur, ac relationi fidem non habent. An potius unius literulae mutatione defungentes, legimus διαφέρομεν; Et nos, qui vidimus hanc mortem, stupore & ἀπιστίᾳ ne nunc quidem minus correpti sumus, quam ubi eam conspiciebamus. Studiosus lector arbitretur. Nam vulgatam stare posse, non puto cuiquam fore persuasum. IENS.

ead. l. 7. Διαφέρομεν) Locus conclamatus, nisi legas μὴ ὁρώντων, quod etiam Lamb. Bos placere video. Aut cum hoc vellet, nos ipsi, qui vidimus, stuporem rei praesentis nondum excutere valeamus, parum feliciter expressit, etiam si cum Iensio διαφέρομεν legas; vide tamen Eix. c. 10. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρώντων) Forfan legendum, τῶν μὴ ὁρώντων. L. BOS. Sententia postulat, ut aut negationem omissam dicamus οὐχ, vel μηδέν, aut cum Iensio suspicemur, fuisse in autographo τῶν ἀκροώντων, vel ἀκούοντων, quorum hoc inter describendum, illud inter dictandum facilius potuit permutari. Sed quoties ipsis scriptoribus talia humanitatis indicia excidunt? GESN.

ead. l. 10. Καθῆστο) Ut supplex: de quo genere hoc verbum velut solemne est. Vid. v. g. Thucyd. I, 24 & 136. Cui ἀνάστασις opponitur, ibid. 133. Demosthenem autem salutis servandae causa huc confugisse, satis ultima illius verba, quae mox referentur, indicant. GESN.

Pag. 171. l. 8. Ἐφύλαττεν) Iens. διαφύλαττεν sed nihil varietatis invenio. Et cum sic quoque legatur c. 33, nihil muto. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὸν πρότερον βίον) Histrioniam fecisse Archiam, multi auctores sunt: qua de re consule Plut. in vita Dem. & ipsum Dem. pag. mihi 17, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπιστήσας ἄρα) Antipatri verba interrogative pronuntianda. GUYET. Id iam curaverat P. additis etiam in versione personis, quae S. omisit, quia in Graeco non comparebant. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ) Archiae responsum. GUYET.

Pag. 172. l. 8. Αὐτὴν παρ') Τὸ δόξω hic desiderari videtur, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν δόξω παρ' Ἀντιπάτρου δεδωροδοκήναι. GUYET.

ead. l. 9. Μὴδ' ἦν ἐμαυτὸν ἔταξα, τάξιν λιπὼν &c.) Posset quis suspicari, excidisse hic praepositionem εἰς, legendumque εἰς ἦν ἐμαυτὸν ἔταξα τάξιν λιπὼν. Ira certe Epictetus c. 29, τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων οὕτως ἔχου, ὡς ὑπὸ τοῦ θεοῦ τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν τάξιν. Qui tamen in hoc Demosthenis encomii loco praepositionem κατ' ἔλλειψιν omissionem esse velit, huic non magnopere contenderim. Ex Epicteto ergo discimus, quemadmodum istiusmodi ellipsis sit supplenda. IENS. Ἦν ἐμαυτὸν ἔτ.) Sic absque εἰς usurpat Ἀποκhr. c. ult. Aliter Xen. ed. Basf. 373, & a Iensio laudatus Epiḱt. 29. SOLAN. Non opus esse addita praeposit. εἰς ἦν cum Iensio scribere, praeter locum ab Solano indicatum etiam probant verba Aeschinis in Orat. contr. Ctesiph. p. m. 275 B. sive non ita longe ab init. orationis: αἰσχύνετε ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν, ἦν τέταχθε ὑπὸ τῶν νόμων. REITZ.

ead. l. 15. Ἐχορήγουν ἐγὼ) Χορηγός, id est, praebitor, fuerat Demosthenes Liberalibus, s. Διονυσίοις ἐν ἄσται. Quo in munere quomodo se gesserit, apparet ex argumento & narratione orationis Midianae. GESN.

Pag. 173. l. 1. Πολλάκις ἐστεφανώκων) Vid. Dem. Or. de Coron. cap. 64; inprimis c. 78, Ἐπειδὴ πρὸς τὰ κοινὰ προσήλθον, ἔδοξέ μοι τοιαῦτα πολιτεύματα ἐλέσθαι, ὥστε καὶ ὑπὸ τῆς πατρίδος, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολλάκις ἐστεφανῶσθαι. GESN.

ead. l. 3. Περὶ τοῖς) Lege παρά. GUYET. Παρὰ τοῖς οἰκείοις Fl. & V. utraque. Reliquae περὶ, mendose. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐλυσάμην αἰχμαλώτους) Nobile huius magnificentiae exemplum praebet argumentum orationis de falsa legatione: cum ea inprimis causa legationem Macedonicam a se testetur susceptam, uti captivos, quibus id promiserat, liberare posset. GESN.

ead. l. 5. Ἡ οἷς τοὺς ἐράνους συνδιδυσάμην) Phil. Melancthon verterat: aut quibus donavi pecunias. Benedictus vero: aut quos dandis contributionibus iuvi. Sed vereor ut recte, ait

Iac. du Port in praelect. ad Theophr. Charact. p. 192 edit. Cantabrig. Vult enim ibi Demosthenes, se eos adiuvisse in dissolvendis debitis *erani* nomine, quem collegerant, contractis. Ἐράνους συνδιαλύεσθαι, concise & eleganter dictum, pro debita dissolvere *erani* nomine conflata. Vertendum igitur esset: Quorum ego dissolvi debita, *erani* nomine, quem ab amicis collegerant, contracta. Tanta molis est alicubi Graeca Latinis exprimere; adeo Graecanicam volubilitatem Romana lingua sequitur non passibus aequis. Contra apud Romanos ἔρανον nunquam fuisse restituendum, docet ibid. p. seq. velut p. 191 tradiderat, ἔρανον fuisse genus mutui gratuiti, apud Graecos frequentari. Ubi enim quis aere alieno premeretur, aut etiam alias in inopiam incidisset, nec haberet, unde viveret, ad amicos erat paratum refugium, qui, quod poterant, unusquisque ἀνδρακᾶς pro sua virili conferebant. Aliaque de *eranis* vid. ibid. Sed & coenam collatis symbolis fuisse ἔρανον, satis notum est. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. περὶ αὐθαδ. c. 15, ad verba καὶ φίλῳ δὲ ἔρανον κελεύσαντι εἰσνεγκεῖν, εἰπὼν ὅτι οὐκ ἂν δοίη &c. Item Feith. Antiq. Homer. III, c. 4, Longolium ac Buchner. ad Plin. L. X, Epist. 93, qui Livium aequae ac Plin. etiam Latine *erantum* dixisse indicant. REITZ.

ibid. Συνδιαλύσάμην) Simul solvo. GUYET.

ead. l. 7. Τουτουὶ Ποσειδῶνος) Clarum enim Calauriae Neptuni, ad quod confugerat, templum. SOLAN.

ead. l. 14. Πυθέου) Inter Demosthenis accusatores recens apud Plut. 1555, 1. Ubi Πυθέου legendum, non Πυθαίου; ut fit. SOLAN.

ibid. Δημάδου) Pro Philippo hic Athenis faciebat. SOLAN.

ead. l. 15. Τῆς ψυχῆς μεταρμόσασθαι) Corrige τὴν ψυχὴν. GUYET. (Menagius sic: Nota hoc verbum cum genitivo. Sed scripserat forte Lucianus τὴν ψυχὴν. Dicerem idem utrique in mentem venisse, nisi Menagii mos mihi notus esset.) An τῆς ζωῆς; ut iungatur ὅλῃ τῆς ζωῆς, i. e. etiam secula aetate mores mutare, quae sententia & constructio melior: nam ut ψυχὴ alibi saepe pro ζωῇ accipitur, ita hic non potest. Sed vide, anne vulgatae structura sic defendi queat, ut media forma μεταρμόσασθαι τῆς ψ. valeat μεταρμύζειν ἑαυτὸν διὰ τῆς ψυχῆς. Etsi enim vulgo accusativum adfiscit μεταρμόζεσθαι, ut Aelian. XIV, 7, εἰὰν μὴ τὸν βίον — τοῦ λοιποῦ μεταρμόσσηται neque exempla mihi suppetunt, ubi genitivo iungatur; tamen non videtur repugnare analogia,

si forte auctor cum genit. construxerit, quocum & alia ex μετὰ composita interdum construuntur, ut μεβίσσαι τινος, *dimittere aliquem*, vel μεταδιδόναι τούτου, ut Herodian. Item μεβίσταμαι, in Evang. Luc. XVI, 4, ἔταν μετασταθῶ τῆς οἰκονομίας. Nec non μεταποιῆσαι τῆς ξυνέσεως ap. Thucyd. I, c. 140, aut denique ut καταλλαχθῇ χόλου, Sophocl. Ai. teste Stephano. Sive regatur genitivus ratione praepos. quae in composito inest, ut in ἀπαλλάττεσθαι νόσου, ἐπιβαίνειν ἄρματος, & similibus solet: quod tamen in μεβαρμόζεσθαι nondum definitio. Ideoque ψυχὴν, quod Gellnerus quoque adscripserat, praefero, donec certioribus exemplis de genitivo constet. REITZ.

ead. l. 16. Ἐρεχθέως θυγατέρας) Vid. Hyg. Fab. 238, & Apollod. III, p. 102 A. SOLAN.

Pag. 174. l. 5. Προέμενος) Vid. Plut. 25, 2, & 290. SOLAN.

ead. l. 7. Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ') De Polyxene. GUYET. (Idem & adscripsit Menag.) Eurip. Hecub. 568. De Polyxena matata sermo est. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐσχήμως) Nihil veritus sum consulere metro, quia versus totus est ex Eurip. Med. 568, ubi recte εὐσχήμως. Mox malim καὶ ταῦτα κέρη, monente Wetsen. REITZ.

ead. l. 10. Ξενοκράτους) Diogenes Laërtius IV, 12 & 13, memorat Xenocratis de Morte & de Anima libros, in quorum utroque de immortalitate animorum potuit disputare. GESN.

ead. l. 15. Ἐπεὶ δὲ τὴν αὐτὴν, ἔφη, τοῦτοις Ἀρχίας ὄν) Ex Alexandri dictis sumtum. GUYET. Eadem rursus ad verbum plagiarius Menagius. Alexandri autem dictum quale est? An quod Diogeni Cynico respondit, *Nisi Alexander essem, Diogenes esse mallet*, quod ex Plut. & Pausan. narrat Freinsheim. in Suppl. Curt. L. I, c. XI, § 11. Non. Sed alterum, quod Parmenioni; vid. Curt. IV, XI, § 11: qui, cum oblatam pro reddendis captivis ingentem pecuniam accipere suaderet, responsum hoc tulit: *& ego pecuniam, quam gloriam, mallet, si Parmenio essem: nunc Alexander — fortunam meam non vendo*. REITZ.

Pag. 175. l. 12. Εὐκτῆμονος, οὐκ Ἀριστογ. οὐ Πυθ. καὶ Καλλιμ.) De Euctemone satis constat ex oratione contra Midiam. Aristogitonem oppugnavit Demosthenes duabus contra illum scriptis orationibus. Pytheas & Callimedon tum alias ex Plutarcho noti, tum coniunguntur in Vita Demosth. p. 858 C. D. Πυθείας ὁ ῥήτωρ, καὶ Καλλιμέδων ὁ Κά-

ραβος ἐξ Ἀθηνῶν φεύγοντες, Ἀντιπάτρῳ προσεγένοντο, καὶ μετὰ τῶν ἐκείνου φίλων καὶ πρέσβων περιϊόντες οὐκ εἶον ἀφίστασθαι τοὺς Ἕλληνας, οὐδὲ προσέχειν τοῖς Ἀθηναίοις. Δημοσθένης δὲ τοῖς ἐξ ἄστεος πρεσβεύουσι προσμίξας ἑαυτὸν ἠγωνίζετο καὶ συνέπραττεν, ὥπως αἱ πόλεις συνεπιθήσονται τοῖς Μακεδόσι, καὶ συνεκβαλοῦσιν αὐτοὺς τῆς Ἑλλάδος. Narrat deinde plufcula acute dicta, quibus se invicem Pytheas & Demosthenes impetierint. Cf. ipse Demosth. Ep. 2. GESN. *ibid.* Ἀριστογείτ.) Errat Loidius de hoc differens. SOLAN. *ead.* l. 15. Οὐδὲν παράνομον) Asylum enim erat; vid. Strabon. VIII. SOLAN.

Pag. 176. l. 4. Δὴ ποτε) Etsi cum *Fl.* δὴ omitti queat, cum iam satis particularum adfit; tamen quia & Herodot. non semel δὲ δὴ iungit, nihil mutavi. Ut L. VII, p. 442 D. ὁ δὲ δὴ ἀπῶν, & alibi. REITZ.

ead. l. 6. Φάρμακον — τεταμεινῆσαι) Cautè Noster loquitur. Quantus enim dissensus inter auctores de hoc veneno olim fuerit, fatis indicavit Plutarchus in Vita. Qui enim veneno sponte sumto perisse dicunt, (nam ne in hoc quidem conveniunt omnes) ii vel nihil addunt amplius, quo in numero est etiam Pausan. Att. p. 7, 21 *Wsch.* vel ex calamo scriptorio volunt fuxisse, quod Plutarchus probare videtur; vel, quod idem ex Eratosthene refert, ex annulo armillari excavato, (φόρημα περιβραχιονίου illi fuisse τὸν κρίκον) quem Plinius XXXIII, 1, f. 6, in anulum digitalem gemma ornatum parum probabiliter transformat. Quannilla enim veneni portio in eiusmodi annulo contineri queat? GESN.

ead. l. 11. Τοὺς ἐν Μαραθ. πεπ.) Clarum hoc Demosthenis iusiurandum, quod & apud ipsum vide pro Coron. c. 60, & apud Longinum, ὕψος, quod ei inest, rite enarrantem. SOLAN.

ead. l. 12. Χαίρειν) Ridicule sane. Famae Demosthenis aliquanto melius consulunt, qui epistolam scribentem faciunt, in qua Δημοσθένης Ἀντιπάτρῳ solum adscriptum. Vid. Plut. 1556, & in fine vitae Demosth. Στεφ. 60. SOLAN.

ead. l. 14. Δημοσθένους γε) Antipater. GUYET.

Pag. 177. l. 3. Ὁπαδὸς τις δαίμων) Vide Herodian. I, in Commodi oratione, ὁ μὲν γὰρ πατὴρ εἰς οὐρανὸν ἀναπτάς ὁπαδὸς ἦδη καὶ συνεδρὸς ἐστὶ Θεῶν. Περ. c. 29. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐλευθερίου Διδος) Qui colebatur praeter ceteros apud Plataenses, post liberatam proelio ibi facta Graeciam. Auctor Pausan. Boeot. p. 283, 33. GESN.

in Schol. Ναίωμεν) Hoc Scholium, quod ultimum in Mf. Cod. in fol. legitur, nec, quo referam, satis scio; nec, si ad quem locum referatur certo sciri possit, ullius videtur esse momenti. SOLAN.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 178. l. 3. Τονθορίζετε) Τονθορίζω & τονθορύζω utrumque usitatum. GUYET.

ead. l. 4. Συστρεφόμενοι) Conglobati. KUSTER.

ead. l. 10. Ἀκούε, σίγα) Legitima verba etiam apud Aristoph. Θεσμοφ. 379: Ἀκούε πᾶς. Ἐδοξε τῇ βουλῇ τάδε. — τίς ἀγορεύειν βούλεται; Et v. 389: Σίγα, σιώπα, πρόσχε τὸν νοῦν. Add. Kuster. ad Ἐκκλησ. v. 130; it. Ἀχαρν. 45. Ipse Demosthenes de Coron, c. 53: Ἡρώτα μὲν ὁ κηρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; κ. τ. λ. GESN.

ibid. τῶν τελείων θεῶν) Vid. Spanh. ad Callim. H. in Pall. v. 131 & 135, ubi perfectos Deos esse τελείους docet. Sed mihi hic videbatur ad perfectionem civilem & plenum ius civitatis potissimum referri, ut sint οἱ ἐν τέλει, qui etiam τὰ τέλη vocantur, (vid. Duker. ad Thucyd. I, 58, & ipse Noster τὰ τέλη τῶν κυνῶν vocat de Morte Peregr. c. 36) principes civitatis, quibus magistratus, quem gerunt, aut dignitas concionis habendae ius tribuit. *Classicos* vocavi, ex moribus Romanis, quasi primae classis cives, qui primi ad suffragia vocantur, & rem fere conficiunt. De μετοίκαις vid. Flor. Christ. ad Aristoph. Lysistr. 580. GESN.

Pag. 179. l. 9. Μετὰ παρρησίας — εἰπεῖν) Adde supra Iov. Conf. cap. 19 pr. Et Elsner. ad Act. Apost. IV, 29, ubi similiter: καὶ ὅδε τοῖς δούλοις σου μετὰ παρρησίας πάσης λαλεῖν. REITZ.

Pag. 180. l. 9. Νέμονται) Participant, possident. GUYET.

Pag. 181. l. 5. Ἐμπόρου τοῦ Κάδμου) Puto hic ἔμπορον Homeri intellectu, Deorum lingua, dici, cum ex vi originis suae eum notat, qui mare traiecit, speciatim aliena navi, quem ἐπιβάτην postea dixere, cum ἔμπορος mercatorem, negotiatorem significare coepisset, quod testantur Eustathius pariter & minor Scholiastes ad Odyss. B, 319. Huc respicit, arbitror, etiam Pollux I, 95, εἴη δ' ἂν τῶν ἐμπλεόντων καὶ ἔμπορος. Itaque vectorem interpretatus sum. Neque enim puto mercatorem ab ullo veterum esse vocatum. Sed nave pervenisse in Graeciam inter omnes constat. GESN.

Lucian. Vol. IX.

E e

ead. l. 7. Μίτραν) Hinc supra *Θηλύμιτρες*, quod vide *Διογ.* cap. 3. SOLAN.

ead. l. 10. Φρατρίαν) Sic *Ven. 2. B. 2. & P.* In reliquis prave *φατρίαν*. Vide *Έρμ.* c. 24, & notam. SOLAN.

ead. l. 12. Σειληνόν) Omnes impressi hic prave *Σειληνόν* habebant. Vide supra *Διογ.* ubi frequenter occurrit & recte scribitur. SOLAN. *Σειληνόν*) Non dubitavi & hic ita rescribere, invitis edd. quia sic *Bacch. c. 4*, item *c. 6*, & alibi aliquoties recte legitur. REITZ.

Pag. 182. l. 1. Φαλακρός γέρον) De Sileni figura ex diversis monumentis, deque illius a Saryris differentia, plura *Perizon. ad Aelian. Hist. III, 18*, ubi *Lucianum* inprimis illustrat. GESN.

ead. l. 3. Κεράσται, οἶα) *Οἶα* ad *κεράσται* simul & *κέρατα* referri, vid. supra dictum *Bacch.* sub init. REITZ.

ead. l. 11. Ίκαρίου) Vid. *Hygin. 224.* SOLAN.

Pag. 183. l. 1. Θυγατέρα) *Τὴν Ἑριγόνην.* GUYET.

ead. l. 2. Τὸν κύνα τῆς Ἑριγόνης) *Tatian. p. 37.* Et *Apollod. III, 100 A.* SOLAN.

ead. l. 3. Τὸ ξυνήθες ἐκείνο καὶ ὑπερ ἡγάπα κυνίδιον) *Th. Mag. v. κυνίδιον.* SOLAN.

ead. l. 10. Πολλῶν ἀντάξιος) *Hom. II. A, 514.* SOLAN.

Pag. 184. l. 4. Τάφον) Vide not. ad *Τιμ. c. 4.* SOLAN.

ead. l. 6. Αἰγυεύσιν) In marg. *A. i. W.* adscriptum: *Αἰγίου* urbs *Achaiae*, hinc *Αἰγυεύς* *Steph.* REITZ.

ibid. Ἵποβολιμαῖον) Unde habeat, mihi non constat. Sed facile nothum crediderim, qui clam patre educatus &c. SOLAN.

Pag. 185. l. 1. Ψέλλιον) *Th. Mag. v. ψέλλιον*, quod a *ψέλλιον* differre docet. REITZ.

ead. l. 9. Δέαρχος) De hoc eiusque cum *Baccho* cognatione, vid. *Loyd. Lex.* & iterum in *vit. Athamas.* SOLAN.

ead. l. 14. Τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίστην, καὶ τὸν Τιθωνόν, — καὶ τὸν Ἰάσωνα;) Sic legit interpretes, &, licet obvium sit emendare, *Iasonem* iis accenset, qui *Dearum* concubitu potiti sunt, & *Medeae ἀποθέωσιν* parat. Lege *Ἰασίωνα*, qui ob *Cereri* amores a *Iove* zelotypo fulminatus est. *Homer. Odyss. E, 125*:

Ὡς δ' ἔκοτ' Ἰασίονι εὐπλόκαμος Δημήτηρ
 ὦ Δύμω εἷζασα μίγῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 Νεῖω ἐνὶ τριπόλῳ, οὐδ' ἔδην ἦεν ἄπυστος
 Ζεὺς, ὃς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀγρῆτι κεραυνῷ. *PALM.*
ead. l. 15. Τὸν Ἰάσωνα) *Ἰασίωνα* legendum videtur. *Iasion*,

Iovis & Elestrae filius, a Cerere adamatus est. GUYET. Ἰασίωνα) Secuti sumus Palmerii emendationem certissimam; vid. LL. & Aelian. V. H. XIII, 1. Atalantae pater. At L. Ἰζίωνα. Fl. vero Ἰάσωνα. Reliqui impressi Ἰάσωνα, prave. SOLAN. Ἰασίωνα) Ἰάσωνα tertiam habebat longam, cum brevis sit Gracis Latinisque poetis. Ἰάσωνος etiam & Ἰάσωνι in prosa recte Ptol. Hephaest. L. II, med. *Iasionem* vero vid. apud Apollod. L. III, c. 11, ubi in nonnullis edd. Ἰασίονος quoque o brevis; sed quia & Aelian. cum Homero Ἰασίωνα per o scribunt, hoc praeferendum. REITZ.

Pag. 186. l. 10. Ὁ Κορύβας) Iasonis, seu potius Iasionis & Cybeles filius, teste Diodoro Siculo. GUYET.

ead. l. 11. Σαβάζιος) Per se Deum, ut vides, facit. E nostris quidam unum cum Baccho statuunt. Vid. Pott. 396. SOLAN.

ibid. Ἐπεισεκυκλήθησαν) Sic Fl. ed. optime; ut Φιλοφ. c. 29 a Kustero recte emendatum est. Ibi enim, uti & hic, non reliqui tantum impressi, sed ipsa Fl. corrupta est. In reliquis hic legitur ἐπεισεκυκλήθησαν. SOLAN.

ead. l. 12. Ὁ τὸν κάδυν, καὶ τὴν τιάραν) Habitus ille Mithrae in simulacris pluribus hodie superest, quae videre licet tum alias, tum studiose collecta, comparata inter se, & explicata apud Philippum a Turre in monumentis veteris Antii P. II, p. 157 seq. & Montfauc. Antiq. Expl. I, 4, 3, qui etiam II, 2, 6, ex hoc ipso loco cum imaginibus antiquis collato conficit, candyem esse brevem chlamyda, tiaram autem pileum antrorsum reflexum. GESN.

ead. l. 15. Ὁρῶντες αὐτῶν) Τῶν ἡμιθέων scil. GUYET.

ibid. Μακρὰ) Fl. fere ubique in hac phrasi μακρὰν legit. Vid. c. 2 Navig. sed cur prius praeferamus, vide ad Rhet. Praec. c. 10, atque Iov. Conf. c. 32, atque alibi. REITZ.

Pag. 187. l. 5. Ποικίλος) Rescribitur ab H. Prideaux P. I, L. III, ex Herod. III, Plin. VIII, 46, Solino XXXV, & Ammiano Marcell. c. 22. Unde illud tantum decerpam, quod ad rem praesentem facit, nempe nigrum totum fuisse, nisi quod in fronte macula alba quadrata fuerit, & in tergo aquilae, aut, ut alii tradunt, crescentis lunae figura. Quod autem de scarabaeo sub lingua ex Plinio monet, Plinii verba sic habent: *Nodus sub lingua, quem Cantharum appellant.* SOLAN.

ead. l. 8. Ἄλλα πολλῶ γελ.) Sic *crocodilum* adorabant Omibitae. Vid. Ael. de anim. X, 21, & Nostr. Z. Tr. c. 42. *Feltem* alii. Athenag. p. 50 C. add. Clem. Alex. p. m. 66 A. SOLAN.

Pag. 188. l. 8. Μητραλοφου υἱός) Cum Alcmaeone confundit, a quo mater occisa. Ovid. Met. IX, 407: *Natus erat factio pius & sceleratus eodem*. Vid. p. 255, 1, & 266. Quidam tamen una matrem occidisse tradunt, (vid. Apollod. III, p. m. 81 pen.) & ita pater iusserat (p. 77 C.) SOLAN. Utrum auctorem secutus, an memoria lapsus, filium facit, qui frater erat eius Alcmaeonis, qui Amphiarai patris ulciscendi causa matrem Eriphylen interemit? GESN.

ead. l. 9. Δυοῖν ὀβολοῖν) Confer omnino Ἀλεξ. c. 19, a me hinc praecipue nitori suo redditum. SOLAN.

ead. l. 13. Πολυδάμαντος) De hoc dictum est ad Ἡρόδ. c. ult. Vide etiam Athenagoram. SOLAN. Huius Polydamantis Scotuffaei, athletae cum Dario Notho viventis, facinora, mortis genus, statuum quoque Olympicam commemorat Pausanias Eliac. II, pag. 182 seq. sed de vi illa febrifuga nihil. GESN.

Pag. 189. l. 2. Θεαγένους) De eo vid. Συγγρ. c. 35, & notas. SOLAN. De hoc omnia Pausanias Eliac. II, p. 188 seq. qui etiam hoc addit: *Θάσιοι δὲ — νομίζουσιν ἅτε θεῶν δύνειν. Πολλαχοῦ δὲ καὶ ἐτέροθι ἐν τῇ Ἑλλήσιν οἶδα καὶ παρὰ βαρβάρους ἀγάλματα ἰδρυμένα Θεαγένους, καὶ νοσήματα τὰ αὐτῶν ἱόμενον, καὶ ἔχοντα παρὰ τῶν ἐπιχωρίων τιμὰς*. GESN.

Pag. 191. l. 2. ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ) Praescriptio solemnis in omnibus fere monumentis Graecis. Vid. quos laudat Hudf. ad Thuc. IV, 118, ubi etiam in principio decreti est, nempe sic: *Ἔδοξε τῷ δήμῳ. Ἀκάμαντις ἐπρυτάνευε, Φαίνιππος ἐγραμμάτευε, Νικιάδης ἐπεστάτει, Λάχης εἶπε, Τύχη ἀγαθὴ τῇ Ἀθηναίων κ. τ. λ.* GESN.

ead. l. 3. Ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε) Proprie tribus πρυτανεύειν dicitur, id est, quinquaginta ex illa viri, decima pars magni Senatus quingentorum. Sic ordinarie in eiusmodi decretis, v. g. apud Thucyd. l. c. & plusculis in Demosthenis oratione pro Corona. Sed hic Iovi hoc tribuit Lucianus, nempe qui hoc egerit, quod refert Pollux VIII, 95, *οἱ Πρυτάνεις τὴν βουλὴν συνάγουσι, καὶ προγράφουσι πρὸ τῆς βουλῆς καὶ πρὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν*. Ceterum lubet hic indicare, quod prodesse possit illa de πρυτανεύουσι φυλῇ observatio Andocidi in oratione de mysteriis p. 13 *Ald.* ubi legitur, *Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, εἰάν τις ἐπρυτάνευε, Κλέογενης ἐγραμμάτευε, Βονθὸς ἐπεστάτει*. Quod summus vir Ezech. Spanh. Diff. XI, p. 715, ita convertit, *Si quis Prytanin agebat &c.* Legendum absque haesitatione

videtur Αἰαντὶς (φυλῆς hoc nomen est apud Suidam) ἐπρυ-
τάνευε. Dicam, quomodo Αἰαντὶς mihi ita facile in mentem
venire potuerit. Occupatus paulo ante in laudatione De-
mosthenis, orationem pro Corona perlegeram, & in ea ψη-
φίσματα. Horum vero unum c. 55 factum est, φυλῆς πρυ-
τανευούσης Αἰαντίδος. Satis, credo, est. GESN.

ead. l. 4. Προήδρευε Ποσειδῶν) Neptuni mentio nulla prae-
cessit. Sed puto, quod clamoribus est admodum ille Deus,
& plus quam Stentorea voce, ideo προεδρίαν hic illi tribui.
Ulpian. ad Demosth. contra Midiam, quem laudat etiam
Kuhn. ad Poll. VIII, 96, Οἱ πρόεδροι ἦσαν οἱ διὰ τοῦ Κήρυκος
λέγοντες τῷ δήμῳ Δοκεῖ ἡμῖν περὶ τούτου βουλευσασθαι. GESN.

ibid. Ἐπεστάται Ἀπόλλων) Ἐπιστάτου erat mittere popu-
lum in suffragia, quod ἐπιψήφίζειν est, ut luculenter osten-
dit Ernestus ad Xenoph. Memor. Socr. IV, 4, 3. Quam con-
grue autem ἐπιστάτην faciat Apollineum, indicat Pollux VIII,
96, ubi de ἐπιστάτῃ, ἔχει οὗτος τὰς κλεῖς τῶν ἱερῶν, ἐν οἷς
τὰ χρήματα, καὶ τὰ γράμματα. Apollo praeles literarum
&c. Ab hoc munere incipit decretum apud Aristoph. The-
moph. 379: Τιμόκλει' ἐπεστάται· Λύσιλλ' ἐγγραμμάτευεν· Εἰ-
πε Σωστράτη. GESN.

ead. l. 5. Ἐγγραμμάτευε Μῶμος) Etiam hoc apposite. Γραμ-
ματεὺς ap. Poll. VIII, 98, inter alia ἀναγινώσκει τῶτε δή-
μῳ καὶ τῇ βουλῇ, quod facile plurimis oratorum locis firma-
ri posset, si hoc ageremus. Nam quae de Prytanum, Proē-
dorum, Ἐπιστάται, Scribarum munere diximus, eo modo
allata sunt, ut conversionis nostrae ratio etiam his, qui
non satis exercitati sunt, appareat. GESN.

Pag. 192. l. 4. Περὶ τροπᾶς χειμερινᾶς) Cum longae no-
ctes benignam dormiendi, & somniandi adeo, occasionem
praebent. Dicit enim sententiam Somnus. GESN.

ead. l. 5. Τελείους θεῶν) Supra Iov. Tr. c. 18. REITZ.

ead. l. 9. Ὅρκον, τὴν Στυγᾶ) Hom. Od. E, 185. SOLAN.

ead. l. 15. Ἠρία) Humilium volunt hac voce designari fe-
pulcra. SOLAN. Vid. sup. Contempl. c. 22 pr. REITZ.

Pag. 193. l. 2. Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι) Erat Athenis signum Ἀθη-
νᾶς Ὑγείας, teste Pausan. Att. p. 21, 17; & ara, ibid. p.
31, 3 *Wechel*. De Aesculapii oraculis vel solus Nostri Pseu-
domantis satis testatur: ad quem fallor an referenda est ta-
bula aenea apud Gruterum p. 81. GESN.

ibid. Ἀσκληπιδὸν χρησμοδεῖν) Alexandri Abonoteichitae
oraculum patere huc videtur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκείνοις δὲ τάφον — καὶ θύλην ἱπιστῆσαι) Pro θύλην, quae vox est nihili, manifestum est debere legi στήλην. Sed interpres, qui statuam vertit, nescio quomodo legerit: nam licet στήλη ab ἱστημι derivari videatur, ἱστημι vero sit statuo, tamen statua Latinis dicitur Graece ἀγαλμα, ἀνδρίας, βρέτας, non vero στήλη, quae hoc loco cirrus debebat verti. PALM.

ead. l. 14. ΖΕΥΣ.) Delevi supra Iovis nomen, quod in omnibus libris nostris ante τοῦτο reperiebatur, & hic suo loco reposui ante Δικαιοτάτον. De creterum autem Momus legerat, quod observare omiseram. Iique adeo recitato iam decreto ait: τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα. SOLAN.

Pag. 194. l. 8. Νομίζουσιν) Sequebantur in ed. *Iun. Ald. Fl. Fr. H. & B.* 1 ac 2. (non in *P. S. & Amst.*) duo Dialogi inscripti: ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ. Alter ΑΠΟΔΑΔΩΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ. Iis tamen additum in iisdem: Οἱ ἐφεξῆς δύο διάλογοι τῶν διαλόγων εἰσὶ τῶν θεῶν quo indicarent, hos binos Dialogos pertinere ad Dialogos Deorum. Sed uterque iam suo loco insertus est Tom. II, N°. XXV & XXVI. REITZ.

IN CYNICUM.

Pag. 195. l. 1. ΚΥΝΙΚΟΣ) D. Ioan. Chrysostomus, vir plane sanctus & incomparabilis, non veritus est eius partem in homiliam quandam, quam in Iohannis evangelium commentatus est, inserere. COGN. Supposititium credo: gravior enim est, nec ludentis Luciani. SOLAN.

ead. l. 4. Κόμην) Diserte hic coma tribuitur Cynico; quam apte, viderint alii. Ego certe contra optimorum scriptorum morem id factum censeo, apud quos ἐν χρῶ κεκαρμένοι, quales Cynicos fuisse certissimum est, nunquam credo invenientur κόμην ἔχειν dici. In hoc tamen libello iterum c. 13 iidem diserte dicuntur, aut innuuntur κομᾶν, c. 16 & 20. Nihil igitur restat, nisi ut moneam, opus esse supposititium, de quo non multum laborandum est. De aliis Luciani ipsius locis quid dixerim, vide ad *Per. c. 15*. SOLAN.

ibid. Χιτῶνα) Sic Aelian. V. H. VII, 13, ἀνυπιδετος πολυλάχεια καὶ ἀχίτων προῖαι. Philosophi enim omnes, exceptis Cynicis, & tunicam interulam & superariam (verbis utor Salmasii ad Tertull. de pallio p. 70) habere consueverant. Cynici solam interulam, inquit, unde ἀχίταντες. Vid. *fig.*

huius Dial. ubi plerique Dii ἀχίτωνες pingi dicuntur. *Non semper veteres Graeci calceati erant*, inquit Casaubonus (ad Theophr. Char. p. 240) *ut hodie nos sumus: multus enim fuit tūc ἀνυποδησίας usus. Spartanos quidem etiam lex Lycurgi coëgit esse discalceatos, ut refert Xenophon in eorum Politia. Athenienses quoque, paulo qui essent in ratione vitae adstrictiores aut severiores, non nisi necessario tempore, ad vitandum scilicet frigus aut iterum asperitates, calceis utebantur. Vide Plut. in Phocione: & ait idem auctor in vita Lycurgi, eum ταῖς ἀναγκαίαις tantum ὑμέραις calceos induisse. Oppianus etiam in venatoris institutione, iubet eum nudis pedibus ad venationem ire, γυμνοῖσι δὲ ποσσὶν ὁδεύειν* Κείνους τοῖσιν ἵχυν μέλεται, δυσδερεκέα θηρῶν. Clem. Alex. Paedag. III, libro II, ἀνδρὶ δὲ εὖ μάλα ἀρμόδιον ἀνυποδησία· πλὴν εἰ μὴ στρατεύοιτο. καὶ γὰρ πῶς ἔγγυς τὸ ὑποδεῖσθαι τῷ δεῖσθαι. Nota est & Romani Catonis ἀνυποδησία: item Neronis; vide Suet. c. 51. — Haec & plura Casaubonus. Xen. ἀπομν. 1, — τοὶ καὶ ἀχίτων διατελεῖς. Aristoph. apud Diog. Laërt. p. 40 C. ἀνυποδητεῖς in Nub. tamen est ἀνυπόδητος. SOLAN.

ibid. Γυμνοδερκῇ) Ἀν γυμνοδερμῇ, a γυμνοδερμοῦμαι, i. e. cute nuda sum? GUYET. Idem rursus ad verbum Menag. REITZ. Nihil dum probabilius video coniectura Menagii: hanc itaque interpretando securus sum. GESN.

ead. l. 5. Ἀνυποδητεῖς) Infra c. 16 f. ἀνυποδητεῖν iterum sic scribitur in omnibus, penult. longa. Item ἀνυπόδητος c. 13, ac saepe. Licet & interdum ἀνυπόδετος. REITZ.

ead. l. 6. Τοῖς ἐναντίοις) Locus mendosus videtur: vet. Codd. inspicendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, neque desidero: nam recte διαχρήσασθαι cum accusat. construitur; vid. Herodian. plurib. locis; atque interficio significat. Verte igitur: *tu corpus contrarius rebus enecas*, i. e. crucias duriter habendo, non vero ut vulgo homines solent. REITZ.

ead. l. 8. Ξηροῦ) I. e. ἀστρώτου, sine strato. GUYET.

ead. l. 9. Ἄσιν) Ἄσιν. GUYET. Frustra. Nam vulgatum praestat, nec luto etiam conspersum requiritur pallium, sed ἄσιν fastidium, hic squalorem luctui proprium significat, & ad vocabula luctus bene refertur a Polluce III, 98. REITZ.

ibid. Πάμπολλον) Ἀν παμπόλλην; GUYET. Ne credas, lektor, qui scis composita Atticis communia. Aelian. IV, 8, παμπόλλους μυριάδας. REITZ.

Pag. 196. l. 1. Παρέχον) Forf. παρέχας, adiecerat Gesnerus. Idem habet Guyet. in nott. Mss. quas ille non vidit.

Tanto verisimilius fit, utrumque recte coniecere. REITZ.

ead. l. 15. Τί τὸ ἐνδεές) Non assequitur Latinus sermo, certe in quantum nobis hic paruit, plenam vim huius loci. Ἐνδεές apud Graecos & hominis epitheton est, cui aliquid deest, quo aegre caret, & rei, quae sic deest. Obiicitur Cynico, vivere illum in defectu, h. e. in summa inopia: ille rogat, quid est igitur deficiens &c. GESN.

Pag. 197. l. 11. Οὐχὶ σκέπης) Σκέπη legendum videtur. GUYET. Minime: nam connectendum cum seq. χάριν & εἶνεκα, quod ab eadem persona statim additur. REITZ.

Pag. 198. l. 2. Εἶνεκα) Non itaque poeticum est εἶνεκα. Habuimus id crebro apud Nostrium, de Dom. c. 8, Amor. c. 49, Navig. cap. 20 &c. Quamvis Ionibus potius perpetuum τὸ εἶνεκα. REITZ.

ead. l. 6. Μάθοις τί ποδῶν ἔστ' ἔρχον;) Sic omnino interpungendum fuit, non, ut in plerisque fit, sine interrogatione, aut post μάθοις mora. Solae B. 2. & P. hoc observant, quamvis recte verterit Thom. Morus. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲν χειρόν) Vulgarum εἰ χειρόν nihili esse; bene etiam senserat Gesnerus, qui pro οὐδ' εἰ rescripserat οὐδέ. At cum L. & Fl. οὐδὲν habeant, quod verissimum, quodque mox repetitur, in οὐδὲν φαίνομαι χειρόν, omnium nostrorum librorum consensu, nihil haesitavi in hoc recipiendo. Cumque Fl. οὐδὲν cum spiritu exhibeat, apparet vulgatum ceterarum οὐδ' εἰ hinc natum esse. REITZ.

Pag. 199. l. 10. Οὐδὲ τρέφεσθαι γε φαίνεται χειρόν τὸ σῶμα τοῦ μὲν, ὅτι ἀπὸ τῶν τυγχόντων τρέφεται. ΛΥΚ. Δῆλον γάρ. ΚΥΝ. Οὐδὲ εὐρωστον, εἰ κακῶς ἐτρέφετο) Hiulca sunt haec ultima, sed facile patet, quid interciderit; nimirum εἶν, idque proclive fuit ob affinissimam sequentem voculam. Lege igitur, Οὐδὲ εὐρωστον εἶν, εἰ κακῶς ἐτρέφετο. Id ait Cynicus, sed nec propterea corpus meum videtur prius nutriri, quod nutritur ab rebus vilibus. (Id vero manifestum esse, respondet Lucianus) Neque bene firmum foret, si male nutriretur. IENS.

ead. l. 13. Οὐδὲ εὐρωστον) Gesnerus etiam adleverat: supple εἶν. Lubens id adderem, sicubi invenirem. Iam poterit subaudiri, donec id inveniamus. At quidni aequè intelligeretur, ac paulo supra hoc capite, εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον, pro εἶν καὶ ἀσθενέστερον. REITZ.

Pag. 202. l. 1. Ὀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι δεόμενος, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλων) Benedictus, paucissime, ut nu-

triatur, opus habeat, diutius tamen, quam alii multi, immoretur. In qua interpretatione secutus est auctorem Thomam Morum, dubito, an Graeca rite considerantem. Certe res ipsa non patitur, ut in his sit iusta oppositio; nec si vir valens diutius, quam aegroti multi, immoretur convivio, propterea sic culpari potest, ut hic postea culpatur ab colloquentibus. Errarunt certe, cum τῶν πολλῶν putarunt dici masculine; sunt enim neutra. Et utique illud *diutius* nullibi in Graecis. Verte, *paucisque, ut nutriatur, opus habeat, cum a multis, si multa deglutierit, futurum sit ut enecetur.* GRON.

Pag. 204. l. 11. Ἐριφύλην) Amphiarai uxorem. SOLAN.

Pag. 205. l. 8. Καίτοι ῥᾷδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν ἐπιθ.) Latet hic Cynicum ulcus, de quo Dio illa parte minime Chrysofomus in Diog. seu de tyrannide pag. 90. GESN.

ead. l. 9. Εἰς ταύτην) Subaudi ὁδόν. GUYET.

Pag. 206. l. 4. Μὴ) Edd. pleraeque καὶ μὴ. Delendum illud καὶ iam olim videram, nondum inspecta Fl. ed. in qua non reperitur. SOLAN.

ead. l. 8. Νὴ Δία) Concedentis est νὴ Δία, non negantis. Hic autem non concedit Lucianus, sed negat. Scribendum ergo μὰ Δία. SOLAN. Νὴ tamen & negationi addit Aristid. T. II, pag. 116 ed. Iebb. Sed Solano assentior hic mutandum; aut saltem negative vertendum. REITZ. Assentior Solano ipse quoque. Sed illud *recte sane*, quod in versione posui, ita intelligebam, *recte sane utuntur*: quod, si rem ipsam spectes, eandem vim haber, ac posuissim; non per Iovem. GESN. in Addend.

Pag. 207. l. 12. Τὸν Ἡρακλέα) Meminerimus, Herculem peculiariter numen esse Cynicorum, quem sibi imitandum Herculis novi sumferint. Plurcula sunt in Proteo Luciani. Clava etiam illum imitabantur, cuius rei imago est in Sexto Empir. Fabric. p. 39. De regno illo Herculis, cuius statim fit mentio, splendidissime Dio Or. de Regno pag. 12 D. Ἐκείνος δ' οὐ μόνον τῆς Ἑλλάδος ἦν βασιλεὺς, ἀλλ' ἀπ' ἀνίσχοντος ἡλίου μέχρι δυσμένου, πάσης ἡρχε γῆς, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπάντων, παρ' οἷς ἱερά ἐστιν Ἡρακλέους κ. τ. λ. GESN.

ibid. Τῶν πάντων) In mutatione tam exigua, errore orto a scribendi compendio in articulis pingendis usitato, contra edd. Gesneri emendationem recepi. Etsi enim vulgatum satis intelligi queat, friget tamen prae altero, quod Luciano aliisque proprium esse, testimoniis haud eget. REITZ.

Pag. 208. l. 4. Ἡ σὺ δοκεῖς στρωμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀ-

πόρος ἔχειν, καὶ διὰ τοῦτο περιίέναι τοιοῦτος;) Cynicus contendens, labores, molestias, pericula, non reddere per se aliquem miserum & egentem, utitur exemplo Herculis, qui nudus, pellem modo indutus, peragravit terrarum orbem, monstra domuerit, omnibusque superior fuerit. At, inquit Cynicus, non id Hercules prae paupertate fecit, quippe qui mari & terrae imperavit, non propterea fuit miser, quippe qui alios miseria liberavit. An vero, pergit, tu putas, eum, qui talis erat, eguisse stratis & calceis, ac ob illud circumterrasse? Sed Graeca sunt soloecismo inquinata, σὺ δοκεῖς περιίέναι τοιοῦτος; nam illud τοιοῦτος pertinet ad Herculem. Possemus legere σοὶ δοκεῖ. Possemus minori mutatione, τοιοῦτον nec dubito, quin ita scripserit Lucianus; (immo, ut video, dubitandum non est: nam clare τοιοῦτον habet Florentina.) Quis enim tam turpem sermonem ab terribissimo scriptore speret? IENS. Περιίέναι τοιοῦτον) Etsi περιίέναι τοιοῦτος alio sensu recte dicitur, & nominativum cum infinito alibi recte stare demonstravimus; hic tamen minime tolerabile erat τοιοῦτος, quia sic ad praemissum σὺ pertineret, a quo cum necessario divellendum ac distinguendum sit, non haesitavi Florentinae ac Iensis obsecundare. REITZ.

ead. l. 6. Τοιοῦτον) Secutus sum Fl. In reliquis τοιοῦτος est. SOLAN.

Pag. 210. l. 1. Πάντα γὰρ τὰ κακὰ) Quanta ex auri argentique cupiditate mala oriantur, hoc aliisque testimoniis enarrat L. Bos ad I Ep. Timoth. VI, 10, ubi ῥίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία habemus. REITZ.

ead. l. 16. Ἀναιδέστατον) Vox haec, si recte habet, sensu plane novo fumitur. Non enim *inverecundum*, ut assolet, sed *quod pudorem incutere valet*, hic necessario significat. Sed sanum esse locum, dubito. SOLAN. Nescio, quid sibi velit ἀναιδέστατος, quod *impudentissimum* notat; neque quid interpret, qui *pudendum* vertit. Puto corruptum esse inter dictantem & excipientem vocabulum, legendumque ἀνιδέστατον superlativo, quasi gradus quarti ex ἀνήδιστος. Atque sic interpretatus sum interea. Nisi tamen potius audienda vetera Lexica, in quibus ἀναιδέστος est ἄμοιρος, ἄτιμος quae si sequamur, σχῆμα ἀναιδέστατον τοῖς ἀκολάστοις fuerit habitus, cuius minime participes esse velint homines luxuriosi. GESN. Forte ἀνιδέστατον, vel ἀειδέστατον. I. I. WETST.

Pag. 211. l. 3. Κομῶν) Dixi iam supra ad cap. 1, & ad Pers. cap. 15. SOLAN.

ead. l. 9. Τί ἂν δῶρ τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναιδαῖς ὀδμῆν ἔχοντος) Imperite verſum: & quidem quid facies, cum vir eundem cum cinaedis odorem habeat? Debut: Quid daret quis pro viro, (quanti aestimaret virum) qui eundem cum cinaedis oleat odorem? Vide, quae dixi in Ellipſi praepoſ. ἀντί. L. Bos. Vid. Lamb. Bos de Ellipſi praep. ἀντί. SOLAN.

Pag. 212. l. 8. Ὑμῖν δέ) Al. ἡμῖν δέ. GUYET. Sed vulgatum praefiat, quod I. P. S. &c. exhibent. REITZ.

ead. l. 9. Κάπειτα δὲ ἡμᾶς μετατιθεσθαι, καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι, αὐτοὶ ἀσκεπτοὶ ὄντες περὶ τῶν ἰδίων &c.) Non ſemel haec verba inſpexi, & congruentem rei, qua de agitur, ſenſum in iis perſpicere conatus ſum. Sed fruſtra. Interpres vertit, *Aſque haec ita cum ſint, iam nos in vitam veſtram traducere aequum cenſeſis, noſtramque corrumpere, cum ſaepe male conſulta ſint, quae faciſtis, ipſique veſtris in negotiis minime circumſpecti ſitis.* Satis patet, interpretem non ſecutum eſſe vulgatam lectionem; idque me de alia lectione, alibi forte exiſtante, cogitare fecit. Et, ecce, ſic dederunt Florentini, Κάπειτα δὲ ἡμᾶς μετατιθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦτε κακῶς βουλευομένων πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν αὐτοὶ ἀσκεπτοὶ ὄντες περὶ τῶν ἰδίων. Unde tanta ſcripturae diverſitas nata ſit, non divino. Alium haud dubie Aldus, (quem ſecuti ſunt editores reliqui) quam Florentini, expreſſit Codicem. Sed nec Florentina ſcriptura vitii experte, quantum ego video: legendum nimirum βουλευόμενοι. Id vult Cynicus: *Vosne, qui luxu eſtis perditī, multiſque morbi ac infirmitatis generibus ſaepe affecti, aequum cenſeſis, nos Cynicos componere nos ad veſtram vivendi rationem; vos, inquam, qui ſaepe de iis, quae nos agimus, ſecus cogitatis, rerum veſtrarum conditionem ipſi non habentes perſpectam & exploratam?* Nam & per interrogationem haec prolata eſſe, nullus dubito. IENS.

ibid. Τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦτε κακῶς βουλευόμενοι πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν) Sic Fl. niſi quod L. & Ienſii coniecturam, βουλευόμενοι pro βουλευομένων ſcribere iubentium, ſecutus ſum. Grammaticus enim aliquis margini Cod. L. adſcripſit ἴους, βουλευόμενοι. Reliqui libri omnes haec verba ſic exhibent: τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσιν. SOLAN. Τὰ ἡμέτερα — βουλευομένων) Florentinam lectionem interpretatus ſum, quae ſola ſententiam convenientem huic loco efficit: in qua etiam participium βουλευομένων ſervandum eſt, quod ad ἡμῶν re-

fertur in τὰ ἡμέτερα delitescens. Μετατίθεσθαι autem media, id est, reciproca significatione accipio, de his, qui sua acta retractant, ut Xenoph. Memor. Socr. IV, 2, 19; μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα εἴπερ ἔξεστι· & IV, 4, 14, νόμους, οὐσγε πολλάκις αὐτοὶ οἱ θέμενοι ἀποδοκιμάσαντες μετατίθενται. Plutarchus de discr. Amic. p. 58 C. καὶ λόγου κατ' ἀρχοντας ἐν συνόδοις καὶ συνεδρίοις, εἴτα παραχωροῦντας ὡς κρείττους, καὶ μετατιθεμένους ῥάστα πρὸς τούναντίον. Lucian. Ion. Conf. c. 10, εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ μετατίθεσαι αὐτοῖς τὰ εἰρημένα. (conf. Galat. I, 6.) GESN.

ead. l. 10. Βουλευομένοις) Ἀν' βουλευόμενοι; GUYET.

Pag. 213. l. 10. Ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίνεται) *Interdum aliud quidpiam huiusmodi vos auferre videtur.* Mf. non male ἐκφέρειν δύναται, vos auferre potest. Sed illud etiam tolerari potest. GRAEV.

ead. l. 11. Πολλῶν ὑμῖς γε) Cum P. haberet πολλῶν γε ὑμῖς γε, adii ceteras, & geminatum γε in omnibus inveni, excepta B. 2. quae prius γε recte omisit: hanc ergo expressi. REITZ.

Pag. 214. l. 9. Θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων) Corruptus haberi debet hic locus. Nam quod in V. 2. abest οὐ, nihil iuvat. SOLAN.

ibid. Ἀνθρώπων) Vel εὐδαιμόνων omissum videtur, ut bene admonuit I. I. Wetsten. vel id pro ἀνθρώπων substituentum est. REITZ.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 216. l. 1. ΨΕΥΔ. Η ΣΟΛ.) Negarunt multi, hunc Dialogum esse Luciani, quoniam, inquit, nihil habeat fallis: sed longe mihi videntur falli, nec attente hunc Dialogum explorasse. Est enim mire fabricatus propter varias texturæ significationes. De quibus copiose Ammonius, qui Dialogi huius sufficiens interpres esse poterit. Dialogi sequentes nullo modo Luciani thymum Atticum redolent, atque ipse Lucianus hoc testatum voluit, dum his verbis huic tractatui finem facit: νῦν δὲ διαλύσωμεν τὴν διάλογον. BOURD. Luciani non videtur. GUYET. In eadem sententia est & la Croze; vid. eius not. ad cap. 7, v. λέλογχα. Ego sane non ausim affirmare Luciani esse. Nimis enim, nimis frequenter iisdem alibi utitur, quae hic soloecismi damnantur. Im-

mo dimidia saltem pars eorum falso soloecismi accusantur, quippe quae & alii probati auctores, Atticis non rudes, adhibuere, quod recte etiam sensit Duker. quem allego ad c. 7, v. *τεθνῆξει*, quodque pluribus post Graevium ostenderem, nisi notarum iam esset tantum, ut copioso esse non liceat. Si tamen Lucianus auctor est, iocari hic maximam partem credendus erit, ut qui alibi non sollicitè *ὑπερ-αττικίζειν* necesse duxerit. REITZ. Hic Dialogus inter eos est, quos nulla lingua alia expresserit, cum lepos omnis sit in quadam verborum imparilitate, perturbatione & miscela, quam, sententia verborum salva, raro licet transferre in sermonem alium. Quo itaque magis studeas exprimere omnia, tanto magis infusus fatuusque his, qui comparare Graeca non possunt, evadas necesse est. Haec itaque, quam non sine molestia & pudore quodam damus, interpretatio non potest iuvare nisi eos, qui de singulorum verborum sensu celerius, quam ex Lexico edoceri cupiunt, & per haec ad indagandos soloecismos deduci. Ne quis, Graece qui plane nesciat, legere interpretationem velit, deprecor, cum metus sit, ne Lucianum & interpretem, illum plane innoxium, hunc sola commodandi quibusdam voluntate peccantem, ineptiarum difficultium condemnet. Expressi autem in illis, quae sribliginem habent, locutionibus, naturalem singulorum verborum significationem, sive eam contextus admittat, quo facto soloecismus non apparet Latine tantum scientibus, sive minus, ubi deinde laborat sententia, quam utcunque positis in parenthesi verbis explicare studui. GESN.

ead. l. 4. Σολοικίζοντα) Σολοικισμός ab antiquis Latinis vocabatur *sribligo*. A. Gell. XX, 5, vocem improbat; I, 7, tamen usurpat; Plutarchus saepius. Deducitur autem a Σόλοικοι, qui cum Attici essent, & habitarent *Solis* Ciliciae urbe, τὴν εὐγενῇ παρεκώπησαν Ἀττικὴν γλῶτταν καὶ ἐξηγροικίσθησαν διὰ τὸν ἐν Σόλοις οἰκισμόν, ut Eustathius loquitur in Dionys. de situ orbis. LEED.

Pag. 217. l. 6. Ἄρτι δὲ σολοικισμῷ) Hoc est, modo soloecismo. Quae locutio iam soloecismo foedatur. Ἄρτι enim non cum futuro iungebant Attici, sed aut cum praesenti, aut praeterito. Ἄρτι ἦξω, inquit Thomas Magister, οὐκ εἶπες, ἀλλ' ἄρτι ἔρχομαι καὶ ἀφικόμεν. Et Phrynichus in Eclogis dictionum Atticarum: ἄρτι ἦξω μηδέποτε εἶπες ἐπὶ μέλλοντος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρρηχήμενου, ἄρτι ἦκα,

καὶ ἄρτι ἀφικόμεν. Ubi male doctissimus interpres Ioannes Nunnefius, ἄρτι ἦξω *nuper veniam*, cum vertendum, *nunc veniam*. Et ἄρτι ἀφικόμεν *modo veni*. Quibus significant, ἄρτι particulam futuro iunctam non carere soloecismo, ceterum praeterito & praesenti recte iungi. Fallitur interpres, qui vertit, *iampridem enim soloecizzare gestio*; quippe qui putarit, *σολοικιῶ* hic desiderantis vim habere, & esse praesentis temporis, cum a themate *σολοικίζω* sit futurum Atticum. Secundam huius futuri *σολοικιῶ*s infra videbis, dum in verbo *διέφθορας* referemus Moschopuli verba. Idem male credidit, ἄρτι non posse iungi praesenti, quod tamen contendit ex Gaza probare. Is quidem ἄρτι πεποίηκα scribit dicendum, non negat tamen τὸ ἄρτι etiam praesenti iungi. Alioqui parum Attice dixisset Plato in Critone ἄρτι δὲ ἤκεις ἢ πάλαι; Paria his Pollux & Suidas, quorum hic ἄρτι dicit ἐξ ὑπογούου significare, hoc est, modo, nuper, dicique de praeterito, ut αὐτίκα de futuro. Ille, ἄρτι, inquit, ὃ ἐστὶ πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὴ ὃ ἐστὶ ταυτόν. Quod igitur hic praecipimus de ἄρτι, idem infra repetemus in νῦν δὴ. Proinde αὐτίκα μάλα *σολοικιῶ* dicendum. Sic & modo futuro iunctum invenies. Terent. Andria: *Modo ibo, ut appareatur dicam, atque huc renuntio*. Utriusque exemplum habes apud Aristophanem. In Avibus: οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτην ἐγώ· καὶ τοῦτομα ὥσπερ παιδίῳ νῦν δὴ ἐθέμην. Idem in Pace: ἴθι νῦν ἀκουσον οἷον ἄρτι μ' ἤρετο. Eustathius ad Iliad. A, p. 75, male putavit ἦδη δὲ *σολοικιῶ* hic legi. Τὸ δὲ ἦδη, inquit, κατὰ τοὺς παλαιούς τοῖς τρισὶ χρόνοις συνεπιμερίζεται, τῷ παρωχημένῳ, ὡς ἐνταῦθα ἐν τῷ ἦδη γάρ ποτε ἐγώ· καὶ τῷ δ' ἦδη δύο γενεαὶ ἐφθίντο. τῷ ἐνεστῶτι, ὡς τὸ ἦδη γάρ μαι εἰκόστων ἔτος ἐστί. καὶ τῷ μέλλοντι, εἰ καὶ δοκεῖ ὁ Λουκιανὸς εἰς τοῦτο ἀπαρέσκεσθαι, ὡς τὸ ἦδη λοίγια ἔργα τὰδ' ἐσσεύεται. εἰ δὲ τινες τοῦτο ἄλλως γράφουσιν, ἢ δὴ λοίγια ἔργα ἔσται ἀντὶ τοῦ, ὅντως δὴ. Idem alio loco: Καὶ τοῦτο ὀρθόν, ποῦ λοιπὸν θήσομεν τὸν Λουκιανέιον *σολοικισμόν*, τὸν λέγοντα ἦδη *σολοικιῶ*· qui locus etiam a Suida refertur, sed ab interprete Latino male ille Suidae locus versus est & intellectus. Recte Matthaeus IX, 18, ἄρτι ἐτελεύτησεν, modo defuncta est, iam obiit. Sic III, 15, XXVI, 53; Ioh. IX, 19, 25, XIII, 38, XVI, 12. Ἄρτι apud Latinos eleganter exprimitur per *tantum quod*, & *commodum*: quae & ipsa futurum respuunt. Sueton. August. cap. 94: *Juliam primum Marcello Octaviae sororis suae filio tantum quod pueritiam egresso, deinde,*

ut is obiit, *M. Agrippae nuptum dedit*. Idem 94: *Vectores nautaeque de navi Alexandrina, quae tantum quod appulerat*. In *Ner. c. 6*: *Nero natus est Antii* &c. *XVIII Kalendas Ianuarias, tantum quod exoriente sole*. *Vespas. c. 4*. *Cic. XV ad Atticum Ep. 13*: *Haec cum scriberem, tantum quod existimabam ad te orationem esse perlatam*. GRAEV. Leopard. 37. SOLAN. Vid. Eustath. p. 75, vel p. 100 ed. Rom. LA CROZE. I. e. ad *Iliad. A*, 260, ubi docet, ἡδὴ tribus temporibus iungi, quamquam id improbare videatur Lucianus. At Lucianus non hic de ἡδὴ, sed de ἀρτί agit, adeoque lapsus memoria Eustath. REITZ.

ead. l. 11. Παίσεις ἔχων) Nihil varietatis desidero: est enim pleonasmus usuratus. Vid. Bud. Commentt. p. 211. Et supra ad *Asin. c. 20*. REITZ.

ead. l. 13. Ὡς οὐκ ἐπιστάμενον) Sic *Fl. & B. 2*. ut oportuit. In reliquis ἐπιστάμενος. SOLAN.

ibid. Ἐπιστάμενος) Ἐπιστάμενον legend. videtur. GUYET. Id iam correximus. REITZ.

ead. l. 14. Ἄ μὲν οἶσθ', ἃ δὲ οὐκ οἶσθ') Hunc locum exponit Thomas Magister: Ἄ μὲν ἃ δὲ, μὴ εἴπης, ἀλλὰ τινὰ μὲν, τινὰ δὲ, εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει, οὐκ οἶδα εἴτε παίζων, εἴτε σπουδάζων. λέγει γὰρ ἐν τῷ ῥητόρων διδάσκαλος· Ἐπειτα δὲ καὶ αὐτὸς ἃ μὲν προΐοντι ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδὸν, ἃ δὲ καὶ παραινῶν. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι· Διδούς ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ᾧ μὲν πέντ' ἀραχμάς, ᾧ δὲ μῆλιν, ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον. ὃ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξηλέγχει τοῦτο ἐν ψευδοσοφιστῇ αὐτοῦ. Male legitur in editis ψευδολογιστῇ, qui alterius dialogi index est. Hic vero Thomas, duobus productis locis, altero ex Rhetorum magistro, altero ex Timone, docet, Lucianum eo ipso usum, quod in Pseudosophista suo damnat. Nec respuunt alii. Herodianus in tertio, ὧν μὲν ἐπιστολὰς οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων. Idem in V, οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδευσεν &c in octavo, ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας. Ibidem in eodem: δένδρα πάντα ἐξέκοπτον, ἃ δὲ ἐν-επίμπρασαν. Iosephus: οὓς μὲν πατρώα φίλῃα προσήγεν, οὓς δὲ τὸ αὐτοῦ κλέος. Polybius in primo: οὓς μὲν ἐξέβαλον τῶν πολιτῶν, οὓς δὲ ἀπέσφαζαν. Et in decimo sexto: οὓς μὲν ἐτί-τροσκον, οὓς δὲ παρέλυνον αἰεὶ τι πρὸς τὴν χρεῖαν ἀναγκαίων. Apostolus ad Romanos IX: ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκευὸς, ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Et ad Timoth. καὶ ἃ μὲν εἰς τιμὴν, ἃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Aelianus: Οὓς δὲ ἀπέδοντο, οὓς δὲ ἀπέκτεινον. GRAEV. Verum est, τὰ μὲν, τὰ δὲ dici, ut D. Sic. XIV, cap. 50, τὰ μὲν συνέτρεφε, τὰ δ' ἔκαυσεν, ne plura in re nota. Sed & al-

terum usurpari, ad Rhetor. Praec. cap. 15 demonstravi. REITZ.

Pag. 218. l. 6. Ὁφελον δυνήσῃ) Hic rursus Thomas: Ὁφελον ἀντὶ τοῦ εἶθε ὕπερ αἰεὶ εὐκτικῶ μὲν συντάσσεται, ἢ παρεληλυθότι. ὥς τὸ, ὄφελον κατευθυνθείσαν αἱ ὁδοί μου. Παρεληλυθότι δὲ ὥς τὸ παρὰ Θεολόγων ὄφελόν γε μηδὲ ἦν προσδρία. καὶ ἀπαρεμφάτῳ δὲ ὅτε ἀντὶ τοῦ εἶθε ἐμελλον τίθεται. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ, μήτε ἰδεῖν ὄφελον quo significat, ὄφελον semper cum optativo iungi, quando significet utinam, & ponatur pro εἶθε, aut cum praeterito, aut cum infinitivo, praesertim cum pro εἶθε ἐμελλον accipiatur. Vide & Moschopulum in collectione vocum Atticarum, qui pluribus hoc exemplis declarat. Vides igitur in ὄφελον δυνήσῃ soloecismum: hic enim coniunctivo coniungitur. GRAEV. In Epist. ad Gal. V, v. 12, ὄφελον ἀποκλύβονται & sic in N. F. cum indicativo plerumque, ut I Corinth. IV, 8 &c. Et apud LXX, Iob. XIV, 13, εἰ γὰρ ὄφελον ἐν ᾗ δὴ με ἐφύλαξας. Sed & cum optativo Psalm. CXVIII, 5. Apud Aristoph. ac Demosth. vero ὄφελον, ὄφελες, verbi figura potius usitatum, & variis modis, ac plerumque temporibus praeteritis iunctum. Ὡς ὄφελον Homerus iungit, & cum praes. infin. construit. Vid. Odyss. A, 217, Δ, 97 &c. REITZ.

ead. l. 12. ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς) Cur Gesn. hic & deinceps personam Soph. quae in edd. non compareret, loquentem inducat, rationem non addidit. Iure quidem id suo videtur fecisse, quod inscriptio Pseudosophistae id suadeat, & editores praefatos pro arbitrio quoque Soloec. personam ubique inseruisse credas, cum Lucianus forte una tantum litera eas designarit; vel in Codd. spatia tantum vacua relicta sint. Ego vero nomina in Graecis servavim, qualia inveni in P. Nam in I. ΣΟ. tantum ubique; in aliis ΣΟΛ. & interdum Σολοικιστῆς integre. Vid. Lectt. var. ad inñ. Sed operae sponte ΣΟΦ. dedere, quod iam non doleo, quia & Gesner. sic voluit. REITZ.

ead. l. 13. Ὅλους ἀρτιγενεῖους) I. e. omnes pubescentes, cum ἀρτιγεννήτους nuper natos, sive recentes dicere debuerit; quemadmodum ea voce utitur in Alexandro: φέρων, inquit, ἅμα καὶ τὸν ἀρτιγέννητον Ἀσκληπιόν. Idem in Deorum dialogis: αὐτὴν τε καὶ τὸ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον pro quo alibi νεογνόν, & ἀρτίτοκον dicit, de furto Mercurii adhuc infantis agens, qui cum id aetatis esset, ferrur etiam testudinem, id est, chelyn, fabricatus in cunis, de qua Aratus: καὶ χέ-

λυσ ἢ τ' ὀλίγη, τὴν δ' ἄρ' ἔτι καὶ παρὰ Λικάρῃ Ἑρμείας ἐτόρη-
σεν. Ubi recte vertit Cicero:

*Inde fides leviter posita & connexa videtur,
Mercurius parvis manibus quam dicitur olim
In cunis fabricatus.*

Sic enim legendum. Vulgo ἀπροσδυνούσως in finis fabrica-
tus. Appianus in Libyca historia: διέπλευσεν ἐς Σικελίαν
ἔχων ἀμφ' ἑαυτὸν ἀρτιγενεῖους ἐπικλέτους τριακοσίους· ubi
ἀρτιγεννητούς non potuisset dicere. GRAEV.

ibid. Ἀρτιγενεῖους) *Adulos*, qui nuper barbam emiserunt;
GUYET.

Pag. 219. *l.* 1. Ἐγὼ δέ σε) *Ex B.* 2. & *A.* est illud *se*. In
reliquis deest. SOLAN.

ead. *l.* 5. Μέγα οὖν ἄθλον κατέπραξας ἂν) Hic μέγαν ἄθλον
dicendum fuit, masculino genere. Proprie igitur Lucianus,
ἄθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. Idem in Fugitivis,
τρισκαίδεκατον γοῦν ἄθλον οἴου τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσεις.
Et in Deorum iudicio, τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸν ἄθλον εἰση ἀνα-
γνοῦς τὸ μῆλον. Ubi legendum, τὸ ἄθλον, ut praemium signi-
ficet. Idem in Gymnasiis recte τὰ ἄθλα δύναιτο ἀναιρεῖσθαι.
Et in Saturnaliis, καὶ ἄθλα ἀναιρεῖσθαι τὸν ἄλόντα. Quod
autem Lucianus ἄθλα ἀναιρεῖσθαι dixit, id Plato in secun-
do de legibus φέρειν νικητήρια, accipere praemia. Ἄθλα,
βραβεῖα, ἀριστεία, γέρα, ἐπίχειρα, ἐπαθλα & νικητήρια
idem significant propemodum. Demosthenes in epistola ad
Athenienses de Lycurgi liberis: καὶ μὴ γῆρας καὶ φυγὴν
ἐπίχειρα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πεπονημένων ἔχων. Ammonius,
ἄθλος, inquit, & ἄθλον διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶ-
να δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ τὸ ἐπαθλον. Paria his scribunt Mo-
schopolus & Thucydidis interpretes ἀνώνυμος. Ἄθλον, inquit
Moschopolus, τὸ βραβεῖον, ἄθλος ὁ ἀγών. GRAEV.

ead. *l.* 13. Συνήσω ἂν, εἴπερ θελήσειας) *Intellexisses utique,
siquidem voluisses*. Sic interpretare. Ut συνήσω dictum inusita-
te, pro quo Atticus dixisset *συνῆκας ἂν*. Medius scilicet ac-
ristus pro activo. Micyllus tamen *συνήσω* putavit esse futuri
activi primam personam. & in εἴπερ θελήσειας verbo optan-
di modo iuncto soloecismum esse. Forte non male. Nam εἴ-
περ indicativo iunctum omnino usitatus est. GRAEV. Mi-
cylli rationem interpretando securus sum. Excitat Lycinus
Soloecisten, ut, quandoquidem male sequatur praeceuntem,
id est, soloecismos a se commissos non sentiat; ipse permu-
tatis vicibus iam praecedere velit, hoc est, virtiose aliquid

Lucian. Vol. IX.

Ff

dicere, a se, Lycino, deprehendendum. Et in hoc ipso fallit per illud εἴπερ ἐβελήσεις, pro εἴπερ ἤθελες. Quin etiam συνήσω ἂν soloecum pronuntiat Scholiastes, qui ipse quoque de futuro intelligit. GESN.

Pag. 220. l. 3. Κακῶν) Κακόν. GUYET. Bene: nam et si κακῶν redolet Graecismum usitatissimum, facile alibi defendendum, hic tamen κακόν praeferrem, eoque magis, quia auditoris accedit. REITZ.

ead. l. 7. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγῶ) De hoc accusativo Athenaeus lib. IX, p. 400: Τρύφων δέ φησι, τὸν λαγὼν ἐπὶ αἰτιατικῆς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης ὀξυτόνως, καὶ μετὰ τοῦ ν λέγει· Πύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν συναρπάσειεν ἡμῶν. καὶ ἐν Δαιταλεῦσιν· Ἀπόλωλα, τίλλων τὸν λαγὼν ὀφθίσομαι. Ξενοφῶν δ' ἐν Κυνηγετικῷ χωρὶς τοῦ ν λαγῶ καὶ περισπωμένος, ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστὶ λαγός. Ὡς περ γὰρ ναὺν λεγόντων ἡμῶν ἐκεῖνοι φασὶ νεῶν, καὶ λαὸν λεῶν, οὕτω λαγὼν ὀνομαζόντων ἐκεῖνοι λαγῶν ἐροῦσι. τῇ δὲ τὸν λαγὼν ἐνικὴ αἰτιατικῇ ἀκλόουτος ἐστὶν ἢ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκλῳ Σατυρικῷ πληθυντικῇ ὀνομαστικῇ.

Γέρανοι, κορώναι, γλαῦκες, ἱκτινοί, λαγοί. Τῇ δὲ λαγῶν ἢ διὰ τοῦ ω παραπλησίως προσαγορευομένη, λαγῶ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξιν, ἵνα μὴ παρὰ μὲν βατίδες καὶ λαγῶ, καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ταῦτ' ἀλόγως κατὰ τὴν τελευτῶσαν συλλαβὴν περισπωμένως προφέρονται. δεῖ δὲ ὀξυτονεῖν τὴν λέξιν. ἐπεὶ δὴ τὰ εἰς os λήγοντα τῶν ὀνομάτων ὁμότονά ἐστι, καὶ μεταληφθῇ εἰς τὸ ω παρ' Ἀττικοῖς, ναὺς, κάλος, νεὺς, κάλως. οὕτως δ' ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι καὶ Ἐπίχαρμος, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ὁ τοὺς Εἰλωτας ποιήσας, εἰτά ἐστὶ τὸ μὲν Ἰακὼν λαγός.

Λαγὼν ταραξας πείθει τὸν θαλάσσιον. Τὸ δὲ λαγὼς Ἀττικόν. λέγουσι δὲ καὶ Ἀττικοὶ λαγός. ὡς Σοφοκλῆς.

Γέρανοι, κορώναι, γλαῦκες, ἱκτινοί, λαγοί. Τὸ μὲν τοι ἢ πτῶκα λαγῶν, εἰ μὲν ἐστὶν Ἰωνικόν, πλεονάζει τὸ ω· εἰ δὲ Ἀττικόν τὸ ο. Tryphon inquit: Aristophanes in Danaidibus τὸν λαγὼν accusandi casu acuto notavit accentu, addita ν littera. Sic pedicis solutum fortassis leporem nobiscum ille rapiet. Idem in Epulonibus: Perii, dum leporem vello, me quisquam adspiciet. Xenophon libro de venatione λαγῶ dixit absque ν, accentu circumflexo. Nos enim λαγός nominandi casu dicimus, & accusandi casu λαγὼν, veluti ναὺν, λαὸν, quod Athenienses λαγῶν, νεῶν, λεῶν, cum ω. Accusativo singulari λαγὼν respondet

apud Sophoclem in Amyclo Satyrico nominativus pluralis λαγῶι· Grues, cornices, noctuae, milvi, lepores. Accusativo vero singulari λαγὼν pluralis nominativus λαγῶ scriptus per ω apud Eupolidem in Assentatoribus: ubi aderant raiae, lepores & feminae inflexis pedibus incedentes. Quidam praeter rationem horum ultimam syllabam cum accentu circumflexo proferunt. Nam cum accentu acuto dictio pronuntianda est, quandoquidem quae vocabula in os finiunt, etiamsi ab Atticis in ω mutantur, retinent tamen eundem accentum, ut νᾶς, κάλος, νῆς, κάλως. Sic Herodotus videlicet usus est hoc nomine, sic Epicharmus, & qui Eilotas composuit. Ionicum est λαγῶς. Ut λαγὼν, id est, leporem turbatum ferit. Et λαγὼν (h. e. leporem) marinum edit. Λαγῶς quidem cum ω Atticum est, quamvis & interdum Attici λαγῶς per ο dicunt, ut Sophocles: Grues, cornices, milvi, λαγοί. Quod vero dicunt πτῶκα λαγῶν, id est, timidum leporem. si Ionicum est, redundat ω, sin Atticum, redundat ο. Ex quo loco discimus, Atticos dixisse λαγὼν in quarto casu, non λαγῶ, ut hic Lucianus: qui & de Domo sua, ἀνέχων τὸν λαγὼν. Herodotus, λαγὼν μηχανησάμενος. Ibid. διδόντα τὸν λαγὼν κύρῳ. Idem in Polyhymnia, ἵππος γὰρ ἔτεκε τὸν λαγὼν. Herodotus in Thalia etiam λαγῶς dixit, & in Melpomene λαγὼν in accusativo. Quod autem Athenaeus recte observavit, Xenophonem τὸν λαγῶ dixisse, docent loca subiecta ex venatione: ὕταν δὲ περὶ αὐτὸν ὥσι τὸν λαγῶ. Ibidem: ἐστὶ δὲ καὶ ἀνευ τοῦ εὐρίσκειν τὸν λαγῶ ἄγειν τοὺς κύνας. Et in primo institutionis Cyri: πρὸς δ' αὐτὸν λαγῶ. Et in secundo: ἀετὸς δὲ ἐπιπτάμενος αἰσιος ὥς κατεῖδε τὸν λαγῶ. Quae omnia loca circumflectenda erunt contra fidem exemplarium, si Athenaeo credimus. Videtur etiam Lucianus in θεῖν pro θέειν ὑποσολοικίζειν. Libanius certe in ἀντιρήντικῳ, Ἀγαμέμνονα, inquit, περιθέειν ἄνω καὶ κάτω. Et Gregorius Theologus in priore in Iulianum invectiva, διὰ τῆς ἀγορᾶς θέειν βῶντες καὶ λέγοντες Χριστιανοί. Ceterum pro ἄρα παρῆσαι, lege ex Mf. Codice, cuius excerpta in meas manus pervenerunt, postquam hae notae typis fuerunt descriptae, ἄρα παρῆξεν, sane praeteriit. GRAEV. Eruditissimo amico meo I. Georg. Graevio; (qui hunc Luciani libellum, haud cuiquam, nisi Atticae dictionis & elegantiae gnarissimo, intellectu facilem, atque adeo imperitioribus ac praecipue tironibus obscurum, ea politarum animadversionum luce perfudit, ut eruditus orbis cum gaudeat, se multas Atticae locutionis Veneres beneficio viri cl. doceri, tum summo desiderio expectet simi-

les, quorum salivam movit vir cl. ingenii ac eruditionis; foetus in alios Luciani libellos, pari ratione Oedipo indigentes, doleatque, se prae densissimis iisque gravioribus viri cl. occupationibus, adhuc iisdem carere) videtur Lucianus etiam in *Δείν* pro *Δείν*, ὑποσολοικίζεν. Saepe tamen idem Noster hoc verbo tam simplici, quam composito, ita utitur. Sic in Quom. Hist. c. 57, καὶ τοὶ ποιητὴς ὧν ("Ὅμηρος") παρα-
 Δεῖ τὸν Τάνταλον. Ibid. c. 45, ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὀχουμένη τότε τῇ γνώμῃ τὴν ἑρμηνείαν περὶ συμπαραθεῖν. In Am-
 oribus c. 41, καὶ στεφάνη μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖ. In de Merced. cond. cap. 24 post med. συμπεριθεῖς ἄνω καὶ
 κάτω. Demosthenes I contra Philipp. συμπαραθεῖτε ἄνω καὶ
 κάτω nisi quis malit (ita certe ego suspicor) & hic συμ-
 περιθεῖτε legere. Supra quidem apud Lucianum τὸ, συμ-
 παραθεῖν habuimus; at illud notat (nec aliter ibi fumitur)
 pone sequi, comitari; ap. Demosthenem vero, quemadmodum
 & in adducto ex Luciano de Merc. cond. loco, requiritur
 sensus τοῦ una circumferri, circumagi, circumcurrere. Ita enim
 ad Athenienses suos orator, Vos si Philippum audieritis agere
 in Chersoneso, illuc decernite auxilia; si in Pylis, illuc; sicubi
 alibi, una cum eo circumferamini sursum, deorsum. Porro &
 ἀναθεῖν habet Lucianus in Saturnalib. c. 7, ἀλλ' αἰεὶ ἀναθεῖν
 ἔδει ἄνω. Ita & διαθεῖν idem in Amoris c. 53 post med.
 τὰ τῆς ἀπολαύσεως, εἰς ἅπαν διαθεῖ τὸ σῶμα. At ne quis
 ipsum Δεῖν, per contractionem etiam ab Atticis usurpatum,
 desideret; ipse Lucianus in Pseudomanti cap. 14 pr. εἴτ' ἔθει
 δρόμῳ ἐπὶ τὸν ἐσθμενον νεώ. In Lexiphane cap. 15, σὺ μὲν εἰ
 βούλει, πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ δεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος. In Ica-
 romenippo cap. 19, δεῖ φέρον in Bis Accusato c. 1 med. εἰς
 Κολοφῶνα δεῖ. Sed & Aristophanes ita in Vespiis pag. 458 ed.
 Genev. Ἄλλὰ δοιμάτια λαβόντες ὡς τάχιστα παῖδια θεῖτε,
 καὶ βοᾶτε, καὶ κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε. In veteri prover-
 bio apud Comici huius Scholiasten in Ἑκκλυσ. v. 109, "Ὅ-
 που ἀργύριον ἦ, πάντα δεῖ κάλαύνεται. Sic enim emendatus
 hoc proverbium legi iubet illic Bizetus. Non tamen haec a
 me prolata sunt exempla, ubi Δεῖν, eiusque composita per
 contractionem usurpantur, quasi contendere velim, tantum
 per contractionem usurpata haec reperiri; sed ut pateat,
 promiscuum haec verba apud Graecos, eoque Atticos, ha-
 bere usum. Certe Xenophon in una eademque periodo du-
 plicem huius verbi usum ponit. Ἐνταῦθα κατέμεινεν, ait de
 Assyriorum rege I Κυροπαίδ. pag. m. 14 in fine, ὡς μὴ βου-

δοῖεν, οἱ φρουροὶ τῶν Μήδων ἐπὶ τοὺς καταθέοντας· τοὺς δ' ἐπι-
τηδείους ἀφῆκε κατὰ φυλὰς ἄλλους ἄλλοσε καταβαῖν. IENS.

ibid. Μεθῆκα) Dictionis huius in eo pravitas sita est, quod
cum μεθῆκα dixisset, δεῖν addit, quod sensum perturbat, &
alio pervertit: est enim μεθῆκα λαγῶ, non ut vulgo verti-
tur, *leporem sivi*, aut *permisi*, quod sane optime δεῖν admit-
tit; sed *leporem e manibus elabi sivi*, quod additamentum δεῖν
respuit. Ita autem rem habere, in exemplorum magna co-
pia unico ero contentus. Soph. in Aiaçe (apud Constanti-
num) χερσὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας. Apud veterem
poëtam tamen scriptum est, εἰ μὲν νῦν σε μεθῆκα θανεῖν.
Grot. pag. 59 Flor. SOLAN.

ead. l. 9. Πολλοὶ γενόμενοι λαγῶ) Hic λαγοὶ dixisset So-
phocles, ut vidimus supra. Licet Pausanias λαγῶ δὲ καὶ ἑλα-
φοί, & οἱ λαγῶ εἰσι λευκοί· & Xenophon etiam λαγῶ di-
xit in primo institutionis Cyri, καὶ πρὸς οἷα χωρία φεύγειν
αἰροῦνται οἱ λαγῶ, ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δυσόρατα ἐνεπετά-
νυνες, ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδω.
Quae male sic vertunt: *In quas venatoribus capiuntur. Hic cas-
ses visu difficiles tetendisses, quo in vehementi cursu ipse se ipsum
incidens convinceret. Sed quis haec intelligit? Verte: Quaeque
ad loca lepores fugere institerint, in eis latentia retia intende-
bas, ut rapido cursu ipse se in retia indueret. Dicimus enim φεύγειν
αἰρούμαι, pro fugam adorno, meditor.* GRAEV.

ead. l. 14. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἀγαν παιδείας διέφθορας) Corru-
ptus es, vel periisti, passive; cum tamen hoc verbum proprie-
perdidisti significet. Sic sane docuit Moschopolus: διέφθορος
ἦδος τὸ διαφθεῖρον, οὐ τὸ διεφθαρμένον. Ἀριστοφάνης ἐν Κό-
ραις· διέφθορος τὸν ὄρκον. Μένανδρος Ἀδελφοῖς· εἰ δ' ἔστι τὴν
κέρην διεφθορός. Ὀμηρος· φρένας ἢ διέφθορας, (id est, διε-
φθάρης τὰς σεαυτοῦ φρένας) ὕβεν εἰ διεφθορός αἷμα· εἴπεις ἀτε-
χνῶς σολοικισίς. Phrynichus: διεφθορός αἷμα τῶν ἀμαθῶν τι-
νες ἱατρῶν οὕτω σολοικίζοντες. δέον λέγειν διεφθαρμένον αἷ-
μα. Τὸ γὰρ διέφθορε, διέφθειρεν. Ammonius ferme eadem
omnia. Non satis igitur Attice Plutarchus in praeceptis Po-
liticis: Ἀφελὼν πολὺ τοῦ διεφθορότος αἵματος. Idem in prae-
ceptis valetudinis: Τοῖς μὴ καχεκτοῦσι μηδὲ διεφθορόσι
φλέγμα καὶ χολὴν τινεῖ. Idem in libello· εἰ πρεσβυτέρῳ πο-
λιτευτέον· διεφθορόσι τελείως ὑπὸ ἀργίας. Etiam in Phocio-
ne: Ἡ Κάτωρος ἀργαιοτροπία ἐπιγενομένη βίοις διεφθορόσι.
Iosephus V Orig. γάλα δίδωσι διεφθορός ἥδη, corruptum
lac. Synesius: Ἦν μὲ κρίνωσιν οἱ διεφθορότες τὴν δαίταν,

nisi iudicent, qui corruptis sunt iudiciis. Audiamus nunc Thomam Magistrum, qui in diversa est sententia. Διέφθορεν, inquit, ἀντὶ τοῦ διεφθάρη. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἡρακλέους καὶ Ἀσκληπιοῦ διαλόγῳ· Ὑπ' ἀμφὸν διεφθορῶς τὸ σῶμα. ἅπαξ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφθείρε Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· τὰς οὐσας τέ μου καὶ τὰς ἀποῦσας ἐλπίδας διεφθορεν. ἔστι δὲ καὶ ὁ παρακείμενος ἐν χρήσει. Ἀριστείδης ἐν Περικλεῖ· Ἡ πῶς τοὺς Ἀθηναίους εἶη διεφθαρκώς. Ioseph. ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν διεφθορότων τοὺς ὀφθαλμοὺς συνωμοσμένοις, id est, captus oculis. Cleomedes lib. II Κυκλικῆς θεωρίας· τὰ κατὰ τὴν ἐρμηνείαν αὐτῶν διεφθορότα, passive. Utraque significatione unitur Philostratus. In Critia· Ὑπὸ Θετταλίας καὶ τῆς ἐκείνη ὁμιλίας διεφθορέναι αὐτὸν, id est, corruptum esse. Idem in Scopeliano· ἐκέλευσε τοὺς λίθοις βάλλεσθαι ὥς διεφθορότας αὐτῶ τὸν οὖν, iussit Rhetorum imagines lapidibus peti, propterea quod sibi filium perdidissent. Idem in Polemone· φορὰ δὴν δὲ ἐσεφοῖτα διεφθορότων ἢ δὴ αὐτῶ τῶν ἀνθρώπων. Et in eodem· ὄνομα δὲ τῶ μειρακίῳ Οὐάρου, διεφθορὸς ὑπὸ τῶν κολάκων. Lucianus in Nigrino, ἀκούων διεφθορότων ᾠσμάτων· quod active & passive potest accipi, *audiens corruptas cantilenas, aut corrumpentes.* GRAEV.

Pag. 221. l. 1. Οὐ γὰρ πρόσκειται αὐτῶ τὸ τινα) Eundem habet intellectum, quem his verbis expressit Ammonius· διεφθαῖται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, διεφθορε δὲ τὸν ἕτερον, ut τὸ τινα & τὸν ἕτερον idem significet. Nimirum διεφθορε cum activum proprie sit, exigere post se accusativum. Interpres τὸ τινα putat referendum ad λαγῶ. GRAEV. Haec verba non interpretatus sum, quod e Scholio irrepsisse arbitror, quibus aliquis indicare voluit, in quo insit stribligo, nempe in hoc, quod διεφθορας intransitive positum sit, absque casu accusativo, contra usum Atticorum. Parum obtemperatum hic esse Grammaticis, Graeviana annotatio, & quae ad Phrynichum afferuntur, satis ostendunt. GESN.

ead. l. 5. Ὅταν τι τῶν παιδίων γένη, τῶν τὰς τίτθας θηλάζοντων) Hoc est, *nutrices lactentium*, ut soloecismo soloecismum explicemus. Audiamus nunc Thomam & Moschopulum, quorum haec sunt verba· Θηλάζει τὸ θῆλυ μεταβατικῶς ἢ ἑτερε, καὶ θηλάκουσι τὰ τεχθέντα ἀμεταβάτως, *lactat mulier quos peperit, & lactent natii absolute.* Attice igitur Aelianus XIII, 1, Ἦσδεῖσα τῷ βρέφει ἐθήλασεν αὐτὸ, *delestat infante ubera ei praebeuit.* Et Philostratus Sophista in Imaginibus, λέγεται οὐν περὶ τοῦ θήλεος θηλάζειν τε αὐτὸν ἢ ἑτε-

κα. Et Lyfias, ἐπειδὴ παῖδιον ἐγένετο ἡμῖν, ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζεν. Recte habet & illud in hymnis Davidis, ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων, ex ore infantium & lactentium. Nec illud male in sacris Codicibus, Οὐαὶ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις, καὶ ταῖς θηλαζούσαις. Cum illo, μακάριαι αἱ στείραι, καὶ κοιλίαι αἱ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαστοὶ οἱ οὐκ ἐθήλασαν. Contra illud Luciani praeceptum vero facit: Μακάρια ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας. Dic igitur τῶν ἐκ τῆς τίτθης θηλαζόντων, non autem τὰς τίτθας, auctoritatem secutus Luciani in Antiocho. Τὸ δὲ ἕτερον, inquit, ἐκ τῆς ἰππου θηλάζει εἰς τὸν πωλικὸν τρόπον, de Hippocentaurο agens, pullorum instar fugente. Male Plutarchus in Romulo matrem aut nutricem θηλαζομένην vocat, & pueri θηλάζοντες ὄφθησαν τὸ δῆμον. Galenus ὑγιεινῶν primo: Ἀφροδίσιον τε παντάπασιν ἀπέχεσθαι κελεύω τὰς θηλαζούσας παῖδια γυναῖκας. Idem eodem in loco: ἔγωγε συμβουλεύσαιμι ἂν εἰ κύνειον ἢ θηλάζουσα τὸ παῖδιον. Suidas de hac voce paulo aliter: Θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβάνομεθα τοῦ ῥήματος ἐπὶ τῶν παίδων τῶν θηλαζόντων. Λυσίας δὲ παθητικῶς ἐπὶ γυναικὸς παρεχούσης γάλα. Attice igitur Lyfias in supra posito exemplo. Interpres hic a vero longissime aberravit. GRAEV.

ead. l. 7. Οὐδὲ αὐξάνοντα παῖδια σολικισμὸν ποιήσει) Caput hic eos Lucianus, qui verbo αὐξάνω utuntur pro αὐξάνομαι, vel αὔξομαι. Et sane apud idoneos auctores, Aristotelem, Theophrastum, Platonem, Demosthenem, Isocratem, Xenophontem, Thucydidem, Philostratum, Lucianum, verbum αὐξάνω in notione passiva, ut loquuntur, nusquam invenitur. Active vero nonnunquam. Plato in Timaeo: Σπείρας καὶ ὑπαρξάμενος ἐγὼ παραδώσω. Τὸ δὲ λοιπὸν ὑμεῖς ἀθανάτων θνητὸν προσυφαίνοντες ἀπεργάζεσθε ζωὰ καὶ γενεᾶς, τροφήν τε δίδοντες αὐξάνετε, καὶ φθίνοντα πάλιν δέχεσθε. Cicero elegantissime vertit in libro de universo, ut omnia: Quorum vobis initium statusque traditur. Vos autem ad id, quod erit immortale, partem attexitote mortalem. Ita orientur animantes, quos & vivos alatis, & consumptos finu recipiatis. Sed pro status in hoc loco legendum est satus. Nec enim rationem & conditionem harum rerum tradit, sed originem & causas originum. Et sic legendum esse, ex Graeco satis constat, ubi σπείρας legitur, quod Cicero satus frugum. Hac voce vero Cicero & alibi utitur. In eodem fragmento, & eodem cap. 2 paulo ante: Sic igitur, ut ab his tra-

ditum est, horum Deorum ortus habeatur, atque dioatur, ut Oceanum salaciamque Coeli satum, Terraeque conceptum, generatos editoque memoremus. Ibid. Haec vos, qui Deorum satum orti estis, attendite. Tusc. quae. lib. II: Cultura animi Philosophia est, quae extrahit vitia radicibus, & praeparat animos ad satum accipiendos. Idem de senectute: Quid ego vitium ortus, satum, incrementa commemorem? Sed redeamus in orbitam. Scriptor incertus apud Stobaeum, αὐξάνειν δ' οἶκους. Nam illud Euripidis apud Stobaeum, καὶ τοὺς πονηροὺς μήποτε αὐξάνειν πόλεις, alibi apud eundem legitur castigatius, αὖξιν ἐν πόλει. Est tamen alius locus Euripidis, in quo active capitur. In Supplicibus: πολέμους τ' αὐξανουσ' ἀνευ δίκης. Et in illo Zoroastri: μὴ σύγε αὖξανε τὴν εἰμαρμένην. Synesius perὶ φιλάρχας passively dixit: ὅτι τρίχες καὶ τοῖς ζώσιν ἐστί νεκρὸν, ἀλλ' ὅτι τελευτῶν αὖξουσι, id est, crescunt. Active autem, οὗτος μὲν οὖν καὶ αὖξησιν ἡμῖν ἐν τῇ πόλει τὸν τῶν ἐξωλεστώτων κατάλογον. Synesius idem perὶ προνοίας αὖξιν δὲ ἅπαν ἀνάγκη τὸ τιμώμενον, καὶ ἔρρεν ἀνάγκη τὸ ἀμελούμενον. Ratione autem caret, quod illud Sophoclis in Tragiis, Τὸν Καδμογενὴ τρέφει, τόδ' αὖξει βίβλου παύσιμον, id est, *Herculem alicui & auget industria*, interpres Graecus ita interpretatur, αὖξει ἀντὶ τοῦ αὖζεται. Condonandum autem est reverentiae sacrae scripturae, quae his superstitionis Grammaticorum & Articorum legibus semper soluta fuit. Magnus Erasmus in illud Apostoli scribens quarti ad Ephesios, αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, negat verbum αὐξάνω aliam habere significationem, quam neutralem. Sed praeter superius a me adducta, hic producam unum locum, ubi citra controversiam bis capitur active. Is est in prioris ad Corinthios capite tertio: Ἀπολλῶς ἐπέτισεν, ἀλλ' ὁ Θεὸς αὖξανε, ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐστὶ τι, οὔτε ὁ κατίζων, ἀλλὰ ὁ αὐξάνων Θεός. In iis vero omnibus, quae subiiciemus, exemplis, passively capitur. Matth. VI, 28. Luc. I, 80, & XIII, 19. Act. VI, 7, VII, 17, XII, 20. Ioh. III, 30. Coloss. II, 19, II Thess. I, 3. Petrus II Ep. cap. ult. αὐξάνετε δὲ χάριτι καὶ γνώσει τοῦ Κυρίου. Iosephus in quarto antiquitatum: πολλῶ μᾶλλον αὖξιν καὶ φύσσει. Thomas Magister sentiens cum Ecclesiasticis scriptoribus dissentit a Luciano, quem operae pretium est audire. Id αὖξιν, inquit, ἐπὶ ἐνεργητικῶν, οἷον αὖξει ὁ ἥλιος, καὶ ἡ ὑγρότης τὰ φυτὰ. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου. Τὰς εὐδοχίας τῆς πατρίδος διαρπύειν, ταύτας αὖξιν, μετὰ τούτων εἶναι. Καὶ αὖξει αἱ

τὸ τοῦ αὖξεται, Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Ῥώμην· Ἀλλὰ καὶ εἰκότως ἠύξησεν ἡ ἀρχή. αὖξάνει ἐπὶ παθητικῆς σημασίας, καὶ αὖξάνει τὰ φυτὰ, οἷον αὖξουσιν δέχεται καὶ αὖξάνομαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαιομένου, ὃ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· Οὐκ οὖν ἐπείγῃ καὶ ἡ πατρίς ἠύξανετο. Hic docet, αὖξειν esse augere, facere ut aliquid crescat; interdum tamen accipi pro crescere, quod unico ex Aristide exemplo probat: αὖξανειν vero accipi passive pro crescere, quamvis etiam in illa notione legatur αὖξάνομαι. Haec quidem Thomae sententia. Tu vero, quisquis Atticus esse voles, active dicas αὖξω, & αὖξάνω, passive vero αὖξομαι & αὖξάνομαι, tamen si elegantissimus scriptor Iosephus in secundo ἀρχαιολογίας passive dixerit, καὶ αὖξοντες τοῦ πάθους. Et eodem capite active: τὴν οἰκίαν αὖξουσιν εὐδαιμονίαν. Et in octavo ἀλώσεως rursus passive: φιλία ἀπὸ τούτων ἠύξησε, Nec nobis ob stare debet unius Aristidis exemplum a Thoma adductum. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 12. Προσδῆναι) Lege προσδεῖναι. Et confer Schol. sequens, in quo refelluntur, quae hic prave observata erant. REITZ.

ibid. col. 2. l. 13. Σολοικισμός) Novum incipere hoc Solum existimo. Sed quo referam, non habeo. SOLAN.

Pag. 222. l. 1. Μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν) Pro μὴ λέγε. Lucianus in Amoribus: Σὺ δ' ἡμῖν τὰ παλαιὰ κλέα τῆς ἐρωτικῆς περαινέειν, pro πέραινε. Poëtis hoc & legum latoribus familiare, haud scio an barbarum in prosa. GRAEV.

ead. l. 3. Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου) Quis hic Socrates, quis ille Mopsus? forte difficile dictu est. Socrates Grammaticus laudatur in Etymologico M. An a Mopso patriam signat Mopsuestiam, aut Mopsopiam? GESN.

ibid. Ὁ ἀπὸ Μόψου) Grammatici huiusce nominis meminit auctor Etym. v. Εὐβοίς. Hinc autem liquet, scriptum hunc Dialogum a Luciano, si genuinus sit, post reditum ex Aegypto. Quaere apud Ionsium L. I de Histor. Phil. cap. 2. SOLAN.

ead. l. 5. Πνίκα ἔξεισι) Hic soloecismus in hoc vertitur, quod πνίκα posuerit, pro quando vel quo tempore, cum Atticis significet tantum qua hora? Docet Suidas: Πνίκα ἐστὶν ὥρα (leg. ἄρα, vid. Kusteri Suidam, & Aristoph. Av. pag. 610) τῆς ἡμέρας; ἀντὶ τοῦ, ὅποια ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; ὥρας γὰρ ἐξήταζον, οὐ καιροῦς. Πνίκα δὲ ἐξώρμησε τῆς νυκτός; τὸ δὲ ἀνταποδοτικόν, ὀπνίκα; μικρόν τι μετὰ τὴν μεσημέ-

βρίαν. Τὸ δὲ Πηνίκα ἄττ' ἀπόλετο; οὐκ Ἀττικόν, οὐδὲ Ἀρχαϊκόν, οὐδὲ ἀκριβές· ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ πότε δῆτα; παρέλκει γὰρ τὸ ἄττα· ἐπεὶ οὔτε τὸ τινὰ σημαίνει, οὔτε τὸ ἄτινα. οὐδὲν γὰρ τούτων ἀριζέει τῷ ὀπηνίκα. Sic hic locus legendus ex Scholiaste Aristophanis, cuius haec sunt verba: ποία ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; τοῦτο δὲ ἐπὶ ὥρας ἐξήταζον οὐ καιροῦ. Sic enim legendum ex Suida, non σὺκαιρος. Apud Suidam vero male legitur ἐξήτουν, pro ἐξήταζον. Sed alia quoque in hoc loco restituta sunt. Interpres vero Suidae hic nihil vidit, & varie hallucinatur. Sic autem hic locus est vertendus: Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας, dicitur pro ὁποία ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; (h. e. quota est hora diei?) Horas enim sic explorabant, non tempora. Quota vero noctis hora egressus est? Quod vero huic respondet, ἐστὶ ὀπηνίκα, (id est, illa hora) paulo post meridiem. Illud vero: Πηνίκα ἄττα ἀπόλετο, (quando periit?) neque Atticum est, neque obsoletum, neque rectum. Est vero dictum pro πότε δῆτα, quando. Abundat autem illud ἄττα. Quia neque τινὰ significat, neque ἄτινα. Nihil enim horum quadrat ad vocem ὀπηνίκα. In eadem sententia est Thomas Magister. Πηνίκα, inquit, μὴ εἴπῃς ἐπὶ χρόνου· ἔστι γὰρ ὥρα δηλωτικόν. Εἰπόντος δὲ τινος, πηνίκα ἀποδημήσεις; εἰάν εἴπῃς μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ὀρθῶς ἔρεῖς. Οὕτω γὰρ ὡς ἔφημεν εὔρηται παρὰ πᾶσι τοῖς δοκίμοις. ὡσαύτως καὶ τὸ τηνικαῦτα καὶ τὸ τηνικάδε, καὶ ἡνίκα λέγε. Πλάτων ἐν Κρίτων· τί τηνικάδε ἀφίξει, ὦ Κρίτων; ἢ οὐ πρῶτ' ἔτι ἐστί; Κριτ. Πάνυ μὲν οὖν. Σοκρ. Πηνίκα μάλιστα; Κριτ. Ὅρθρος βαθύς. Καὶ αὖθις ἐν Φαίδωνι· Μὴ αὖριον τηνικάδε οὐκέτι ἢ ἀνθρώπων οὐδεῖς. Hunc Platonis locum imitatus est Aristides in legatione ad Achillem: τί κωλύει καὶ ἡμᾶς αὖριον καῖσθαι τηνικάδε; id est, cras hac hora. Phrynichus fere eadem omnia. Πηνίκα, inquit, μὴ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ πότε. ἔστι γὰρ ὥρα δηλωτικόν· οἷον εἰπόντος τινός· πηνίκα ἀποδημήσεις; εἰάν εἴπῃς ἔωθεν ἢ περὶ μεσημβρίαν ὀρθῶς ἔρεῖς. Male Ioannes Nunnescius ὥρας exponit hic horas anni, & per eas quatuor anni tempora intelligit; cum de partibus diei, ut & ex Suida, & ex subiecta responsione apud Phrynichum apparet, sint capiendi. Recte igitur Philostratus Atticorum canon in vita Polemonis: Ἡρετο δὲ παντοκράτωρ τὸν ὑποκριτὴν, πηνίκα εἰν ὅτε τῆς σκηνῆς ἡλᾶθη, τοῦ δὲ εἰπόντος, ὡς μεσημβρία τυγχάροι οὔσα. Attice etiam dixit Lucianus in Gallo, καὶ πηνίκα ἥδη λελοῦσθαι δέοι. Et Aristophanes in Avibus, Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; ὀπηνίκα.

μικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν. Quota est hora diei? Ea, paulo post meridiem. Pro πότε dixit Lucianus in *Electro* πνίκα. Ἄλλ' οἷγε κύκνοι πνίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκείνο ἔδουσιν. Et in Timone, ac Aristophanes ibidem in loco supra allato. GRAEV. Eleganter idem vir cl. hac disputat de usu τοῦ πνίκα apud Atticos; nimirum id certam spectare horam, ut si quis interroget, πνίκα ἔξεισι; sit qua hora exhibit? & sic recte Nostrium dixisse in Gallo, πνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. Minus ergo Attice idem in eodem Gallo, Σὺ δὲ πνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγῇς τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν; Hic πνίκα est simpliciter quando, πότε. Similem ex *Electro* locum producit ibi vir cl. Addas licet id, quod Timon apud Nostrium c. 4 f. rogat Iovem, Ταῦτα τοίνυν, ὦ Δαυμάσιε, πνίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς παρορώμενα; Quando iamdudum erit, inquit, ut non amplius negligantur & contemnuntur fulminis tui, quas iactas, vires? Hic πνίκα incertum aliquod tempus denotat. Sed in de Merc. Cond. [ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν πνίκα γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἥτοι μετὰ κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δειπνόν] πνίκα exponerem qua diei hora? licet verba videantur ἀνακλόουσα, neglecta nimirum ea, quae necessaria est, distinctione. Sermo fit de potentibus feminis, quae in convivu suo habeant ostentationis causa homines philosophos; eos, ait, audiunt quidem illae; sed quando? iam quasi ipse sibi respondet, vel dum comuntur & adornantur, vel super mensam. Graeca ergo ita dispones: Ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν πνίκα; γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἥτοι μετὰ κοσμούμεναι &c. IENS. Breve horarum spatium indicat πνίκα, & ultra diem ipsum nunquam exspatiatur: moras etiam aegre ferentis est. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰκανὰ ἔχω τὰ πατῶνα) Hoc est, acquiesco patriae legibus & consuetudinibus; cum proprie & Attice haec verba significant, habeo satis amplum patrimonium. Πατῶνα, inquit Thomas, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα, καὶ πατρῷοι φίλοι. Πάτρια δὲ τὰ τῆς πόλεως ἔθνη. Divus Basiliius contra foeneratores: Ὑστερον καὶ τῶν πατρῶν ἐκστήση, postmodum etiam cedes & everteris patrimonio. Laërtius in Solone: Ὁ τὰ πατῶνα κατεδ' ἡδονῶς. Idem in Anaxagora: Ὅς γε τὰ πατῶνα παρεχώρησε τοῖς οἰκείοις. Lucianus in Dial. Mectric. Εἰ κύριος γένωμαι τῶν πατρῶν. Ammonius eadem omnia, nisi quod πατρικοὶ φίλοι & ξένοι censet dicendum, non πατῶνοι, ut Thomas. Pro Ammonio facit illud Aristot.

phanis in Avibus, "Ὡν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος. Pro Thoma facit Lucianus in Timone. Πατῶν, inquit, φίλον ὄντα. Et Herodianus in primo, Τιμὴν πᾶσαν ἀπένεμε τοῖς πατρώοις φίλοις. Et non longe post, τοὺς τε πατρώους φίλους πρῶτος διαβάλλειν ἤρξατο. Et Basilus contra foeneratores, καὶ που καὶ πατρώας ἀπεμνήσθην φιλίας. Moschopulus: πάτρια ἔθνη τὰ τῆς πόλεως, πατρικὸς φίλος καὶ πατρώος κληῖρος. Opera pretium est, & Pollucem, qui inter haec nullum facit discrimen, audire lib. II, cap. 11: Ἡ διὰ πατέρων κτήσις πατῶα, πατρικὴ, πάτριος, προγονικὴ. καὶ ἱερὰ πατῶα, καὶ πάτρια, καὶ πατρικὰ, καὶ προγονικά. Suidas vero Thoma & Moschopulo consentit; vide verba pag. 465. Quia autem πάτρια ἔθνη scribendum esse dicunt, notandum est, τὰ πάτρια, vel κατὰ τὰ πάτρια, frequentia esse eo sensu apud auctores idoneos, praesertim apud Heliodorum Episcopum. Si quis igitur ἰκανὰ ἔχω τὰ πατῶα dixerit, pro ἰκανὰ ἔχω τὰ πάτρια, ut dixit Iosephus, ἐξέβαινε τῶν πατρώων ἔθων, pro πατρίων, ut alibi dixit, vel si quis vivo adhuc patre dixerit, se satis amplum habere patrimonium, non effugiet soloecismum. Si apud Lucianum in Dialogo Alexandri & Hannibalis recte legitur ἀποστὰς τῶν πατρώων προσκυνεῖσθαι ἤξιον, καὶ δίδωται τὴν Μηδικὴν μετεβλήθησεν ἑαυτὸν, abusus est pro πατρίων. Sicut & Dion in XXIV libro de C. Caesare: Ἀλλὰ ζῶντά τινα τῆς ὑπατείας καὶ μὴ ἀναγκασθέντα, μήτε ἐκ πατρώων, μήτε ἐξ ἐπηγορίας τινος, ἐκστῆναι, ac ipse vivus, & neque legibus patriae, neque ob aliquam culpam eo sc. consulatu se abdicavit. Ubi male πατρώων pro πατρίων dixit. Recte Suidas in vita Christodori Coptitae, ἔγραψεν, inquit, πάτρια Κωνσταντίνου πόλεως ἐπικῶς βιβλία β. πάτρια Θεσσαλονίκης βιβλία κε &c. De moribus urbis Constantinopoleos, Thessalonicae &c. Eumolpidarum πάτρια. Cic. ad Atticum. GRAEV. Quemadmodum πατῶος & πάτριος distinguantur ab elegantioribus Graecis, cum ex Grammaticis, tum ex ipsis auctoribus docet Graevius. Πατῶων nimirum id dici, quod quis a patre relictum habeat: πάτριον, quod ad universam patriam spectet. Sic dici πάτρια ἔθνη. Esse tamen, ubi discrimen illud non observetur, ostendit vir eruditissimus exemplo Iosephi, Luciani ipsius, & Dionis. His addo alios locos, ubi Lucianus pro πάτριος usurpavit πατῶος. In Scythia cap. 4 ait Anacharsis, ἀλλὰ πρὸς Ἀκινάκου καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρώων ἡμῶν θεῶν. In Patriae encomio § 4, οἱ δὲ θεοὶς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνο-

μα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολὺ γε μᾶλλον; καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον ἑκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος, ὡς καὶ τοῦτον τὸν δῆδν, εἰ καὶ κοινός ἐστι, ἀλλ' οὖν ἑκάστῳ νομίζεσθαι πατρίῳν, διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ τόπου δέαν. Locum integrum adscripsi, ut eadem opera eum vindicem ab inficetissima vulgati interpretis versione. Verto, *Si vero apud Deos nomen patriae valeat, qui non multo magis apud homines? Namque unusquisque primum ex patria solem videt; adeo ut Deus ille (Sol) eisi communis est, tamen unicuique existimetur patrius, propterea, quia eum primum ex illo loco vidit.* Patet clarissime, πατρώους θεούς hic esse πατρίους, five πατρικούς. Iterum Noster in Eunuchō c. 3, ὑπὲρ πατρίδος κινδυνεύουσιν, καὶ ἱερῶν πατέρων, καὶ τάφων προγονικῶν ἀγωνίζεσθαι. Sed & apud Aelianum VII Ποικιλ. 19, πατρώιον ἔθος pro more patriae, non patris. IENS. Plut. 306, 1. SOLAN. Conf. Diod. Sicul. III, c. 71, vers. fin. τὰ πατρώα βασίλεια, ubi Weff. N°. 81, πατρικὸς φίλος praeferit. Ita πατρικὸς ἔγγος, φίλος, quando non ad patrem solum respicitur; vid. Duker. ad Thucyd. VIII, c. 6. Sed πατρίους νόμους potius, quam πατρώους, idem ib. cap. 76. Nec repugno: nam πατρώους νόμους leges paternas, i. e. a patre suo latus, Aelian. VI, 10 f. non patrias, s. ab universa patria. Licet ab Latinis confundatur, in patria potestas, quae ad solum parentem spectat. Verum πατρώοι φίλοι Herodian. III, 15, 13, de patris defuncti amicis. Eod. sensu γνώμη πατέρων φίλων, ib. I, 6 pr. Tamen & L. I, c. 9 pr. ὅσοι πατέρων αὐτῶ εὐνοίαν ἐπεδείκνυντο ubi paternus affectus non adeo qualis patris defuncti, sed qualis patris esse solet, generaliter significatur. REITZ.

ead. l. 9. Συμπατριώτης ἐστὶ μοι) Pro civis meus est, cum dicendum sit πολίτης ἐστὶ μου, vel μοι. Ut hic locus intelligatur, adscripsimus Pollucis, Hefychii, Moschopuli, & Ammonii verba. Pollux: οἱ βάρβαροι ἀλλήλους οὐ πολίτας, ἀλλὰ πατριώτας λέγοιεν. Ἀρχιππος δὲ καὶ συμπατριώτας ἔφη. Πλάτων μὲν τοι ἐν τοῖς νόμοις καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων τὸ πατριώτας εἴρηκε. Locus Platonis est in sexto de legibus: δύο δὲ λείπεσθον μόνα μηχανὰ, μήτε πατριώτας ἀλλήλων εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥᾶον δουλεύσειν ἀσυμφωνοῦσιν εἰς δύναμιν ὅτι μάλιστα. Hefychius, πατριώτης παρ' Ἀθηναίοις ὁ βάρβαρος ὁ πολίτης. Moschopulus, Πατριώτης, inquit, πατριώτου, Ἀττικόν ἐστίν. ὡς γὰρ φάμεν πολίτην τὸν συμπολίτην, καὶ ἡλικιώτην τὸν συνηλικιώτην, οὕτω καὶ πατριώ-

την τὸν συμπατριώτην. Καὶ ἐπὶ Ξηνοκῷ ἡ πατριώτης στολὴ ἢ κατὰ τὰ πάτρια γινομένη. Sic Lucianus in Scytha: Ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο πατριώτης οὐσα. Xenophon etiam πατριώτην ἵππον dixit. Ammonius, Πολίτης, inquit, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας δούλος δούλω. Thomas, Πολίτης, inquit, δημότης, φυλέτης, ἀνευ τῆς σὺν λέγων Ἀττικῶς ἐρεῖς. Nimirum antiqui magistri docent, ita inter se differre πολίτης & πατριώτης, ut πολῖται inter se dicantur Graeci, eique ingenui, πατριῶται barbari & servi; neque dicendum esse συμπολίτης, συμπατριώτης, συνηλικιώτης, συνδημότης, συμφυλέτης, sed πολίτης, πατριώτης, ἡλικιώτης, δημότης, φυλέτης. Sane nec apud Latinos recte dicitur, *conciſvis, coaequalis, contribulis*. Haec barbara sunt, pro quibus melioris aetatis scriptores dicunt *civis, aequalis, tribulis*. Insignis igitur error est L. Vallae, qui existimavit, *conciſvis* esse vocabulum Latinum. Notavit autem Pollux, Archippum Comicum *συμπατριώτας* dixisse. Scribit idem, Euripidem dixisse *συμπολίτην* in Theseo & Heraclidis, quod & Aristoph. Scholiast. annotavit, ad haec verba in Pace 909: Ἦ χρηστὸς ἀνὴρ πολίτης ἐστὶν ἅπασιν. In quem locum scribens interpres: Οὔτε συμπολίτην, οὔτε συνδημότην λέγουσιν. Ὁ μὲν τοι Εὐριπίδης που λέγει, ὃ ζυμπολίται τῆδε βοσκούσῃ χθονὶ καὶ τῇ τεκούσῃ νῦν τιν' ἀρέσσαι χρεῶν. Hic est locus ex Heraclidis. Theseus intercidit. Legitur & haec vox apud Iosephum lib. XIX Ἀρχαιολογίας: Οὐ μόνον εἰς τοὺς συμπολίτας, ἀλλὰ καὶ εἰς συγγενεῖς καὶ φίλους. Et Aelianum III, 24, Νεαρίσκοι τρεῖς εἰς Δελφοὺς ἀφικόμενοι Θεωροὶ συμπολίται κακούργους συμπεριτυγχάνουσιν. Apud eundem legitur etiam *συνήλικες*: Λησταῖς περιπεσὼν μετὰ τῶν συνηλικῶν βοῆς γενομένης ἰδοὺ ὁ δράκων, καὶ τοὺς μὲν διεσκόρπισεν, οὓς δὲ ἀπέκτεινε. Quae vox & apud Eupolin legitur, teste Polluce. Sicut apud Isocratē in Panathenaico *συμφυλέται*. Τοὺς δὲ προκριθέντας ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν καὶ τῶν δημοτῶν. Quare minus mirandum de Apostolo, qui ad Ephesios capite secundo dicit *συμπολίται τῶν ἁγίων*. Idem in primo capite epistolae ad Galatas: Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου. & epistolae ad Theſſalonienſes: Τῷ τῶν ἰδίων συμφυλετῶν. Sophocles in Oedipo Tyranno montem Cythæronem vocat πατριώτην Oedipi: Ἀπείρων ὃ Κιθαῖραν οὐκ ἔσῃ τὰν αὐρίου πανσέληνον με οὐ σέγε καὶ πατριώταν Οἰδίπου καὶ τροφόν, καὶ μητέρ' αὖξεν καὶ χορεύεσθαι, *dies crastinus haud*

abibit, quin te ut civem Oedipi & nutricem & matrem augeamus & celebremus, in teque choreas ducamus. Athenaeus Nicostрати Comici fabulam adducit nomine Πατριώτης. Apud Latinos *conterraneus*, qua voce in hoc Luciani loco utitur Micyllus, aequè vitiosa est, ac Graeca συμπατριώτης: quamvis non ignorem, a Plinio eam usurpatam. Pro hac elegantiores dicunt *popularis*, *civis*, *municipis*. Sed de his nimis fortasse multa. GRAEV. Quae Graev. ad probandum vocab. συμπολίτης affert, iis adde auctoritates Polybii ac Dinarch. apud Raphael. & Elsn. ad Ephes. II, 19. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ δὲ εἰνᾶ ἐστὶ μεθύσης) Soloecismus in eo versatur, quod dicat ὁ μεθύσης. Attici enim dicunt ἡ μέθυσος vel μεθύση, τῆς μεθύσης. Barbari vero de viro etiam utuntur μεθύσης. Thomas Magister: Μεθύση γυνή, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· Γραῦν μεθύσῃν, τῆς κόρδακος ἐνεκα. Θεόπομπος ὁ Κωμικός· Πρεσβύτες φίλοινοις μεθύση. Μέθυσος δὲ ἐπὶ τῶν ἀρσένων οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν. ἐπὶ δὲ Δηλυκοῦ Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ τῆς λάλου μελέτῃ· Οὐκ ἔστιν ἡ γυνή μοι μέθυσος. Σὺ τοίνυν Ἀττικοῖς ἐπόμενος ἐπὶ μὲν ἀρσενικῷ μεθύων λέγε καὶ μεθυστικός. Ὡς Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἡρώδου βίῳ· Ἐώρα δὲ αὐτὸν καὶ μεθυστικὸν καὶ ἀνοήτως ἐράντα. Ἐπὶ δὲ Δηλυκοῦ, μεθύουσα καὶ μεθύση. Illud legitur apud Ecclesiasten cap. XXVI, ὀργὴ μεγάλη γυνὴ μέθυσος. Idem tamen XIX, πὼς γὰρ μέθυσος καὶ πορνόκοπος πτωχεύσει. Pollux Menandrum etiam de viro μέθυσος dixisse auctor est. Non caret igitur exemplo, quod Apostolus dixit in prioris ad Corinthios cap. V, ἡ λοιδόρος ἡ μέθυσος ἡ ἄρπαξ. Et VI, οὔτε μέθυσοι οὔτε λοιδόροι. Nam Lucianus etiam in Timone de viro μέθυσος καὶ πάροιος dixit; quamquam & Phrynichus scribat, Μέθυσος ἀνὴρ οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ μεθυστικός· γυναῖκα δὲ ἐρεῖς μέθυσον ἢ μεθύσῃν. Barbari igitur, ut supra dixi, etiam de viro μεθύσης dicunt: quare μεθύσης per soloecismum est nominativus, & per Atticismum genitivus. Alexis tamen in fragmento apud Athenaeum lib. XV, ἐξ οἴνου δ' εἴρηκεν τὸν μεθύσῃν Ἀλεξίς. Ubi recte Casaubonus notavit, male nonneminem emendare μέθυσος. Et apud Arrianum lib. IV, c. 2, ubi tamen pro πρότερον μεθυστής εἶναι θέλεις, legendum μεθύσης. In his, quae statim apud Lucianum sequuntur, ἐτέρου δὲ λέοντας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς λέοντας; nemo unquam deprehendet soloecismum. Locum esse corruptum, dudum vidi; sed quomodo emendandus esset, nec ego, nec facile quisvis alius me longe doctior potuisset subodorari.

Abſque excerptis illis vetuſti Codicis, quae modo laudavi; adhuc in mendo cubaret. Illa ſcribunt: ἐτέρου δὲ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς ἐξεילוχότας. Attici enim reſpuunt ἐκλελοχός. Vide, quae ſupra notavi de λέλογχα, & infra c. 7. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐκλελοχότας) Nimis ineptum erat vulgatum λέοντας, ideo haud cunctanter eieci. REITZ.

ibid. Διπλασιάζεις) Tolerabiliorem puto Graevianam leſionem, eamque interpretari utcunque conatus ſum: nempe ut illud *duplicare* referatur ad primam literam praefentis in augmento praeteriti geminatam praeter Atticorum conſuetudinem, qui pro λε & με ponunt ει. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Πόρους) Abſurdiſſima haec; incorrupta tamen: reſpicit enim non τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν, ſed vocem συνεγενόμην, ex qua frigidum hunc iocum captat. SOLAN.

ibid. l. 4. Ἡμερον) Lege σήμερον. Sed abſurdum eſt Scholium. Idem mendum eſt in Exc. G. in quibus reliqua huius Scholii pars non comparet. SOLAN.

ibid. l. 7. Πατρικά) Scholium melius habet in Exc. G. Πατρικά ὅταν λέγομεν, τὰ τοῦ πατρὸς ζῶντος ὅταν δὲ τὰ πατέρα, τεθνηκότος. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 6. Τὸ πατρίω) Lege τῷ πατριώτης. Ex mendosa ſcriptura ortum hoc Scholium: non enim πατριώτης viruperatur, ſed συμπ—. SOLAN.

ibid. l. 7. Ὡς περ) Hic videtur deeſſe vox πατριώτης, licet nullum lacunae veſtigium appareat in apographo. CLER.

Pag. 223. l. 1. Λήμμα πάρεστιν αὐτῷ) *Lucrum adest illi*, cum λήμμα πάρεστιν αὐτῷ, id eſt, fiducia animique praefentia vel obſtinatio adest illi, dicere debuerit. Λήμμα & λήμμα auctore Ammonio διαφέρει. Λήμμα μὲν γὰρ δι' ἐνὸς μὲν τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς, (ſic enim legendum eſt, non τύχης, ut habent edita exemplaria) λήμμα δὲ διὰ δύο μμ. hoc eſt, λήμμα *animi praefentiam ſignificat*, λήμμα *quidquid accipitur*. Si Heliodori Episcopi Codex emendatus eſt, λήμμα ab illo dictum eſt pro λήμα. Λήμμα, inquit, ἀσθενέστερος, in ſecundo libro. Idem in decimo: ἀνδρείω δὲ λήμματι. Iosephus VII ἀλώσεως. Καὶ πολλοῦ λήμματος πλήρης γενόμενος pro quo Lucianus in Demosthen. Encom. ὡς ἀνδρείον μὲν αὐτοῦ τὸ λήμα. In Neophrone quoque λήμμα legitur pro λήμα in quibusdam libris. Κάτισχε, inquit, λήμμα καὶ σπάνος θεοστυγῆς, *compesce ferociam & vim*. Ipſum carmen legitur in Stobaeo. Quin & in Philostrati Heroicis λήμμα

impressum est pro λῆμα. Τὸ δὲ λῆμα, inquit, τοῦ Ἀχιλλέως δηλοῦσθαι φησι. In Dion. Halicar. libro VI eadem menda est. Ὑπὸ λήμματος καὶ προθυμίας ὁσάμενοι. Apud Plutarch. in Caesare quoque male legitur τοιαῦτα λήμματα ὁ Καῖσαρ ἀνέθρεψε, pro λήματα. Heliodor. tamen in sexto recte dicit, γενναία μὲν τὸ λῆμα, συνετὴ τὸ φρόνημα. Euripides in Oreste: Μενέλαε παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθηγμένων. Idem in Iphigenia: ὦ λῆμ' ἄριστον ὥς ἀπ' εὐγενούς ῥίζης πέφυκας. Et in Heraclidis: Ἀλλ' οἷδ' ἐγὼ τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φύσιν. Id est, τὸ φρόνημα, τὴν ὁρμὴν, τὴν ἀνδρείαν, τὸ ψυχῆς παράστημα, τὴν προθυμίαν. Ioseph. III Ἀλώσ. Δεῖ δὲ πόνου πρὸς τῷ τάχει καὶ λήματος. Παράστημα ψυχῆς autem, ut emendandum censuimus apud Ammonium, saepissime pro φρόνημα accipitur. Diodorus de rebus Alexandri: Οἱ δὲ Θηβαῖοι τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς ἐνεκαρτέρουν τοῖς δεινοῖς. Iosephus in VI Ἀλώσ. Κακῶς ἐπ' αὐτῷ τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς Ἰουδαίοις. Polyb. Ῥωμαῖοι δὲ ἄλλην σώματος καὶ παράστημα ψυχῆς ὀλίγου δεῖν τῆς οἰκουμένης ἐκράτησαν. Sed ut revertamur ad λῆμα, Aristophanes in Nubulis: Λῆμα μὲν πάρεστιν τῷ δὲ οὐκ ἀτολμον. Idem in Ranis: καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων. Simonides: ἐντόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι, spiritibus frei, id est, intrepidi pectoris. Ponitur autem haec vox fere cum adiectivo laudis vel vituperationis. Euripides in Iphigenia: ὦ λῆμα ἄριστον. Idem in Alceste: Κακὸν τὸ λῆμα κοῦκ ἐν ἀνδράσι τὸ σόν. Idem in Medea: Ἡκιστα τοῦμὲν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν. Aristophanes in Equitibus: Νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξίέναι καὶ λῆμα δούριον φορεῖν. Ubi perperam Erasmus legit λῆμμα, & interpretatur & lemma ferre vehemens, quod dudum H. Stephanus notavit. Sophocles in Oedipo Coloneo: ὦ ἀναιδὲς λῆμα. Herodotus tamen sine laudatione λῆμα posuit pro praeferentia & praestantia in Polymnia. Ἀπὸ λήματος, inquit, καὶ ἀνδρείης ἐστρατεύετο οὐδεμιᾶς ἐούσης ἀνάγκης. Et in Calliope: Λήματι μὲν νῦν καὶ Ῥώμῃ οὐκ ἔσσονες ἔσαν οἱ Πέρσαι. Quo utroque in loco perperam μμ impressum est. Nam λῆμμα duplici μμ lucrum, capturam, quaestumque significat, & syllogismi partem, quam Aristoteles πρότασιν, Cicero sumtionem vocat. Hinc componitur dilemma & monolemma. Lemma etiam Plinio & Martiali argumentum significat. Catanaeus male λῆμα unico μ dici vult pro lucro, contra omnium exemplarium auctororumque fidem. Lucianus Demosthen. Encom. Δημμά-

των πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπεροφίας, id est, *contentus magnorum & multorum emolumentorum*. Iosephus in I' Αλώφ. Ὡς μὴ κατάφορον τὸ λήμμα ποιήσεις. Idem in Xi Ὑ' Αρχαιολογίας· ἵνα δὲ μὴ κατάφορον γένηται τὸ λήμμα, ne tamen quantum pecuniae extorserit, cognoscatur. Ubi exemplaria τομμήματα habent; & male Gelenius vertit, ne tamen fraus deprehenderetur. Demosthenes: Τὰ σφῶν αὐτῶν μικροῦ λήμματος πωλοῦντες. Sophocles in Antigone:

Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.

Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχυρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας

Ἀτακμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους. GRAEV.

ead. l. 3. Πρόσεισιν ὁ μείραξ ὅμῳ φίλος) Hunc convitiari amico suo ideo dicit Socrates, quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Attice sunt locuti, ἡ μείραξ dixerunt, non ὁ μείραξ vel μειρακίσκος, nisi cum mollem & pathicum vellent intelligi. Ita illud intelligendum in Vita Demonaetis: Ἦκεν οὖν τις μειρακίσκος ὠραίος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέγων, venit igitur quispriam effeminatus adolescentulus egregia forma. Idem in Votis: καὶ μὴν οὐ πᾶν καλὸς ὁ μειρακίσκος ἔδοξέ μοι. Sed praeferat, haec ita sese habere, ut testimonii evincamus. Primus itaque & maxime idoneus testis est Thomas Magister. Μείραξ, inquit, καὶ μειρακίσκος ἐπὶ ἀρσενικοῦ ἀδόκιμα· μειράκιον δὲ οὐδετέρως πάντες οἱ ῥήτορες λέγουσιν. Μείραξ μὲν τοι ἐπὶ θηλυκοῦ, καὶ μειρακίσκη μόνος Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ. Σὺ δ' ἄπιθι χαίρων συλλαβὼν τὴν μείρακα. Καὶ πάλιν· Ὡ μειρακίσκη πυνθάνη γὰρ ὠρικῶς. Σὺ δὲ μειράκιον καὶ ἐπὶ θήλειος λέγε. Lucianus in Gallo, de Danaë agens: Ὅς ποτε ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς θεκίρης μειρακος. Idem in Νεκρικοῖς· Δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἐτοιμούς ἐχων. Aristophanes in ἐκκλησιαζούσαις· Ἀγρεῖν σε καὶ ταύτας μετὰ σου τὰς μείρακας. Idem in Pluto: Ἀλλ' ὃ νεανίσκος οὐκ ἐὼ τὴν μείρακα μισεῖν σε ταύτην. Et in Ranis: Καὶ γὰρ παραβλέψας τι μειρακίσκης. Lucianus in Merced. Conduēt. Τιμώμενος μειρακίσκος, id est, masculam scortum. Parum igitur Attice Parthenius in Eroticis: Μειρακίσκος τις τῶν πᾶν δοκίμων Ἀνθίππης ἠράσθη. Ammonius quoque hanc notavit differentiam: Μείραξ καὶ μειράκιον καὶ μειρακίσκος διαφέρει. Μειράκιον γὰρ καὶ μειρακίσκος ὁ ἀρσεν· μείραξ δὲ ἡ θήλεια. Haec Ammonii sententia de μειρακίσκος intelligenda non de omnibus masculis, sed impudicis, pathicis. Postremo Phrynichus id confirmat: Μείρακες καὶ μείραξ. ἡ μὲν κωμῳδία παίζει τὰ τοιαῦτα. Τὸ γὰρ μείραξ καὶ μείρακες

ἐπὶ θηλειῶν τάττουσιν· τὸ δὲ μεираκίσκος καὶ μεираκίον καὶ μεираκύλλιον ἐπὶ ἀνδρῶν. Ubi perperam Nunnesius vertit: *Meirakes* καὶ *meirax* *adolescentuli* & *adolescentulus*; cum sit *puellae* & *puella*, ut ex sequentibus verbis apparet & exemplis, quae attulit. Sic & Erymologici magni auctor, quem vide. Et Aelius Dionysius apud Eustath. Atticos hoc semper observasse ait. Attice igitur dixit Lucianus in Asino: Τῇ μεираκι συνευαζόμενον. Et Heliodorus in primo: Ὑποδέχεται αὐτὸν ἡ μεираξ. Idem tamen male in quarto ait: Θεαγένης ἐστὶ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ μεираκες. Et in X: Τὸν μεираκα παραλλάττων, *excedens ex erhebis*, vel *ἀρτι μὲν τὸν ἐφηβον παραλλάττας*, quemadmodum in secundo eleganter dixit. Aristophanes etiam in Ἑκκλησιαζούσαις de masculo dixit μεираξ, sed impudico: Ἦν μεираκ' ἰδὼν ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται τοῦτον σκαλαβῦραι, id est, *συνουσιᾶσαι*, ut Scholiastes inquit, *si adolescentulum videns cupiet & volet hunc subagitare*. Ubi Scholiastes: Μεираκα δ' ἐνταῦθα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρημένον. Deinde productis Ammonii verbis, quae superius retulimus, subiicit: ἢ πρὸς τὸ γυναικῶδες τῶν κισαίδων scilicet respexit: quod verum est. Non enim alio sensu μεираξ Atticis de masculis dicitur, quam Latinum *nubere*. Micylus ingenue fatetur, se soloecismum hic deprehendere non posse. GRAEV.

ibid. Μεираξ) Verum est, Atticos plerumque femininum facere. Aristoph. Eccl. v. 692, & alibi. Hemst. in ed. min. Dial. Luciani, pag. notarum 9, Lucianum in Dial. Mort. IX commisisse contra nitidiorem Atticismum, notat, qui ibi μεираκίσκος masc. gen. dicat; quam notam editioni maiori non inferuit. At si videris, *pincernam* & ibi significari, adeoque & *mollem* posse designari, quales & hoc nomine venire Graevius recte docet, nihil illic a se dissenferit Lucianus. Sed & est ὁ μεираκίσκος apud Alciph. I, Epist. 2, p. 12, ubi suspicio, de effeminato sermonem esse, non est certa. Utuntur & alii de non suspectis, quos tamen satis in eo ἀττικίζειν non dixerim. REITZ.

ead. l. 5. Δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ φεύγω) Soloecismus hic in eo est, quod *δεδίττομαι* posuit pro *μετuo*, cum sit *terreo*. Thomas Mag. *Δεδίττομαι τὸν δαίμα ἢ γουν ἐκφοβῶ, καὶ παρὰ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἐκφοβοῦμαι παρὰ ποιηταῖς μόνοις. Ὅμηρος ἐν Β Ἰλιάδ. Δαιμόνι' οὐ σε ἔοικε κακὸν ὡς δεδίσσασθαι.* Aristoph. Scholiast. ad Plutum notat, *δέδοικα* poni pro *μετuo*, *δεδίττω* autem esse

terreo. Δέδοικα μὲν ἐγὼ ἀμεταβάτως, δέδιττω δὲ ἕτερον πρὸς αἰτιατικὴν συντασσόμενον. Attice igitur dixit Lucianus de Lucio: Κύων τῷ χάσματι δεδιττόμενος, canis risu sive oris hiatus terrens. Idem in Philopli. καὶ δεδίττεσθαι καμὲ ἐλπίζων. Et in Bis Accusat. καὶ μὴν οὗτοί με, ὦ Ζεῦ, δέδιττονται, terrent. Aristophanes pro metuo videtur usurpasse in pace: Εὐλαβεῖσθ' ἐκείνον τὸν Κέρβερον καὶ δεδίττεσθαι. Iustinus Martyr in epistola ad Zenam & Serenum: Μηδὲ δεδιττόμενον τοὺς χειμῶνας ubi aliter δεδίοντα, metueniem, legitur. GRAEV.

ead. l. 7. Φίλων ὁ κορυφαϊότατος) *Amicorum summiffimus*, ut Graecum soloecismum Latino exprimam. De hac voce Thomas: Τελευταῖον μὲν λέγε· τελευταῖότατον δὲ ἀδόκιμον, ὅς καὶ κορυφαϊότατον. Idem alibi: Οὐ κορυφαϊότατον δεῖ λέγειν, οὐ γὰρ πρὸς τῇ ὑπερβέσει καὶ ἑτέραν ὑπερβέσιν δεῖ ἐπ' αὐτῇ· εἰ καὶ ὁ Λουκιανὸς παίζων λέγει. Locus Luciani, quem innuit, est in libello Quom. Hist. sit conscrib. δύο μὲν ταῦτα κορυφαϊότατα οἴκοθεν ἔχοντα. Negat hic Thomas, superlativo addendum superlativum. D. Ioannes Theologus tamen a comparativo formavit alterum comparativum in tertia Canonica: Μειζοτέρα τούτων οὐκ ἔχω χαράν. Phrynichus summopere improbat hanc vocem. Κορυφαϊότατον, inquit, ἐνεκαλυψάμην εὐρὴν παρὰ Φαβωρίῳ. λέγε οὖν κορυφαῖον. *Suppudiuit me*, cum κορυφαϊότατον reperi apud Phavorinum. Tu dic igitur κορυφαῖον. Simile huic est ἐσχάτωτάτων a Thoma merito improbatum, & κεφαλαιωδέστατον, quod in Polemone Sophista notat Phrynichus. Parum igitur Attice Plutarchus πρὸς Κολωτὴν Περιπατητικῶν ὁ κορυφαϊότατος Στράτων. Idem in Pompeio: Ὡν Περπένας ὁ κορυφαϊότατος. Idem ibidem: Κορυφαϊότατοι γὰρ ἦσαν ἐν κατευνασταῖς καὶ τιθνηοῖς οὗτοι σύμβουλοι. Nec Dion. Halicarn. lib. VI: Ἀππίου δὲ ἦν γνώμη τοῦ κορυφαϊοτάτου τῶν προσθηκῶν τῆς ἀριστοκρατίας αὐστηρὰ καὶ αὐθάδης. Nec Ioseph. συνελέγησαν δὲ οἱ κορυφαϊότατοι. Idem in VIII Ἀλώς. συνελέγοντων ἐξ τῶν κορυφαϊοτάτων. Utitur & alibi hac voce, ut & Laërtius in Socrate & Aristippo, Iustin. Martyr in παραινέσει ad gentiles, & Herodian. in fine libri secundi: τὰ κορυφαϊότατα τοίνυν καὶ συντέλειαν ἔχοντα τῶν κατὰ μέρος πεπραγμένων Σεβήρων ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Et Clem. Alexandr. Paedagog. lib. I, c. 13, καὶ μὴν τὸ κορυφαϊότατον, quod est supremum omnium. GRAEV. Errat Thomas Magister, cum a ludente Luciano ait alibi usurpatam hanc vocem. Vi-

de Συγγρ. c. 34. Serio enim, & ut probam adhibet. Nec solus, ut ex Graevii nota videre potes, id fecit. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἐξορμῶ δὲ) 'Εξορμῶ absolute usurpatur pro exeo & proficiscor, sive erumpo; cum proprie apud Atticos activum sit significans, incito, urgeo, impello. Moschopulus, Ὁρμῶ ὁρμῶ, inquit, τὸ πορεύομαι ἐγὼ, ἐξορμῶ δὲ ἄλλον. Philostrat. certe Atticos imitatus semper illo active utitur in Heroicis: 'Εξορμᾷ τοῦτον τὸν κύνα καί ται χρηστὸν ὡς ὄρας ὄντα. Et in eodem opere: τοῦ Τελαμῶνος ἐξορμῶντος τὸν Αἴαντα. Euripides in Iphigenia Aulid. 130 eodem loco utramque significationem coniunxisse videtur, activam & passivam: Κλήδρων ἐξόρμα· ἦν γὰρ νιν πομπαῖς ἀντήσαις, πάλιν ἐξορμάσας τοὺς χαλινούς. Improperie igitur, si Luciano credimus, Heliodor. in secundo: Καί μοι τις ἀπήγγειλεν ὡς ἐξώρμησεν. Idem in IV, ὁ δὲ τὰς μὲν κόρας ἐφασκεν ἐξωρμηκένας. Et sic saepius ille scriptor; ut & Dio lib. XLII, αὐτὸς δὲ πρὸς τοὺς στρατιώτας ἐξώρμησεν, & sic idem frequenter, ut & Iosephus, quin & Xenophon, & plures alii, ut egregie ostendit incomparabilis Budaeus in Commentariis utriusque linguae. Sed ipse etiam Lucianus huius praecepti sui oblitus dicit in Dialogo Diogenis & Antisthenis: Πολὺ τῶν ἄλλων προεξορμήσας, ante alias erumpens. Idem in Dialogo Alexandri & Hannibalis: Ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας εἰς τὴν Ἰβηρίαν. Qui tamen Atticos voluerit imitari, cum Thucydide dicat, παρώξυνέ τε τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ ἐξώρμησεν. GRAEV.

ead. l. 9. Ἐξ ἐπιπολῆς δὲ τινος εἰπόντος) Cum quidam dixisset ἐξ ἐπιπολῆς, addita praepositione ἐξ, pro quo doctissimus quisque ἐπιπολῆς, omissa praepositione. Pausan. in Corinthiacis: Ἐπὶ θαλάσῃ τελευτᾷ καὶ ἐπιπολῆς μᾶλλον. Aristophanes in Pluto: Ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις ἔπασσι ἀνωτάτω γραῦς. ἡ ταύτης δὲ νῦν τῆς γραδὸς ἐπιπολῆς ἐνεῖσιν αἱ χύτραι. Idem in Concionantibus: Ἀνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σηματος. Herodot. Ἐπιπολῆς δὲ ἔπασσι αὐτὸ τὸ ἐλλύχνιον, id est, *suprae inest ipsum ellychnium*. Valla hic labitur, legens ἐπὶ πολλοῦ ἐλλυχνίου, id est, *cum multo lychno*. Locus exstat in Euterpe. Idem in alio loco: Τάφον αὐτῇ κατεσκευάσατο ἐπιπολῆς τῶν πυλέων. Theophrast. in primo de causis: Εἰ καὶ τινες εἰς βάθος καθιάσιν, ἀλλ' ἐνίας καὶ ἐπιπολῆς. Plutarch. in eo libello, cui titulus πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα· παραπετόμεναι ψαύουσι τοῖς πτίλοις ἐπιπολῆς. Et in libello περὶ καινῶν ἐκκοιῶν· οὐκ ἐπιπολῆς ψαύουσα τῆς

ἐπιφανείας, ἀλλὰ πάντῃ διὰ βάθους εἰς πλάτος ὁμοῦ. Sic Attice Plutarchus, qui tamen minus Attice dixit in Dione, εὗρισκον ἐξ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ καταφορᾶς quod etiam apud Diofcoridem cum in capite de papavere, tum alibi, uti & passim apud Graecos interpretes occurrit. Phrynichus haec, quae diximus, confirmat: 'Εξ ἐπιπολῆς λέγουσί τινες οἰομένοι ὅμοιον εἶναι τῷ ἐξαίφνης. οἷον ἐκ ἐπιπολῆς ἐξαίφνης, ἀτόπως. Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἀνευ τῆς ἐκ προθέσεως ἐπιπολῆς. Thomas est in eadem sententia: Οὐδεὶς τῶν δοκίμων ἐξ ἐπιπολῆς εἶπεν· ἀλλὰ πάντες χωρὶς τῆς ἐκ προθέσεως ἐπιπολῆς. Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· Ἐπειδὴ σοὶ διὰ βραχείων καὶ ἐπιπολῆς ἀπεκρινάμην. Θεουκυδίδης ἕκτη, διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, de Epipolis agens Syracusanorum loco, custodiis frequenti, ut loquitur Livius. Lucianus tamen hic non cavet, quod aliis vitio dat. Dicit enim in secundo Verarum narrationum, οὐκ ἐξ ἐπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος. GRAEV.

ead. l. 11. Συνετάξατό μοι) Iussit mihi. Sic interpretor; non, ut Micyllus, composuit. In hoc enim videtur soloecismus esse, quod συντάσσειν dixerit pro κελεύειν, cum συντάσσειν proprie sit ordines instruere, componere. Pro iubere tamen utitur Heliodor. in secundo: Ἐπὶ τὸν νεὸν τῆς Ἰσιδος οὐπὲρ συνετέτακτό μοι πρὸς τὸν ξένον ὥρμησα. Idem in eodem: Ἐπὶ τὴν χέμμιν τὴν κόμην οὐ τῷ Θεαγέει συνετέτακτο ἐσπευδέν. Diodor. saepe συνέτασσε pro iussit, & συνετέτακτο pro iussus erat, utitur. Qui igitur Atticos imitari volent, συντάσσειν utentur de ordinibus instruendis, ut Xenophon. Apud Iosephum ἐπιβουλὰς τε καὶ λόχους συντάσσοντες dixit, id est, insidias ponentes. Lucianus alio sensu in Asino dixit, συνετάττετο ἐπ' ἔργον, accingebantur operi; & Plutarchus, συνετάττετο πρὸς τὴν πρᾶξιν, ad negotium componebatur. Eodem pertinet illud Perichlis ἀσύντακτός εἰμι, impratus sum; illudque Plutarchi de Solone, συντεταγμένον ὑποβάλλειν τοῦνομα, paratum subiicere nomen. Demosthenes, οὐ συντέταγμαί, non sum paratus, meditatus, instructus. GRAEV. Ἐπετάξατο volebat ille Soloecus. GESN.

Pag. 224. l. 1. Περίστην αὐτόν) Circumstiti ipsum. Manifestus soloecismus, ut docet Thomas: Μὴ εἴπης περίσταμαι τὸν δαῖνα. Πῶς γὰρ ὁ εἰς τινὰ περιίσταται; ἀλλὰ περιστάμεθα. Διβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· καὶ περιστάμεθα τὰς ἐπιστολάς. Laërtius in Menedemo parum Attice dixit περιίσταμένου αὐτὸν ποτε Κράτητος. Περιίσταμαι etiam fugio, vito,

significat. Lucianus in fine Hermot. Οὕτως ἐκτραπήσομαι καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν, πορ secus ac rabiosos canes fugiam, & viiabo. Iosephus Ἀρχαιολογίας libri primi capite secundo: πρότερον ἠδόμενος τῇ πρὸς αὐτὸν ὀμιλίᾳ νῦν φεύγει ταύτην καὶ περίσταται. Idem Ἀρχαιολογίας lib. IV, cap. 6: Περίστατο γὰρ μὴ πολλοὶ τῆς τῶν λόγων ἀσελγείας αὐτοῦ μιμηταὶ γενόμενοι ταραξῶσι τὸ πλῆθος, id est, verebatur. Idem locus & a Suida refertur cum eo, qui sequitur: Τὸν ὄχλον γὰρ ἐκεῖνος ἀεὶ καὶ τοὺς θεοῦ βους περίστατο μάλιστα. Idem Suidas ἀλυσκάζειν, περίστασθαι, ἐκκλίνειν, φεύγειν, cavere, declinare. In qua notione etiam legitur II ad Timoth. II, 16, & ad Tit. III, 9. Vide & Casaub. ad Athen. Animadvers. lib. XV, 5, & Andream Dunaeum ad Io. Chrysostom. in epistolam ad Titum orationem sextam. GRAEV.

ead. l. 2. Ἐτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνετο αὐτῷ) *Iudicio experiebatur*: vel contendebat, aut etiam cum eo comparabatur. Sic barbari συγκρίνουντο. Attice vero συνεκρίνετο αὐτῷ significat, una oriebatur, nascebatur, sive gignebatur, quemadmodum διεκρίνετο αὐτῷ significat, una interibat, atque dissolvebatur. Διακρίνεσθαι tamen pro iudicio experiri dixit Demosthenes: Εἰ μὲν οὖν ἐν τῷ Ῥοδίων δικαστηρίῳ διεκρινόμεθα. Sed de συγκρίνειν audiamus Thomam: Ἐπὶ δικαστηρίου συνεδικάζετο χρὴ λέγειν, οὐ συνεκρίνετο. Συνεκρίνετο γὰρ ἀντὶ τοῦ ἠνοῦτο, ὡς ἔχει καὶ ἡ παρὰ φιλοσόφοις σύγκρισις, ἧς τὸ ἐναντίον διάλυσις. ἐπεὶ καὶ ὁ φαμεν ἐν τῇ συνθεσίᾳ συγκρίνειν, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν δεῖνα τοῖςδε παρεξτάζειν, οὐχ εὐρηται παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν· ἀλλὰ ἀντὶ τοῦτου παραβάλλειν, καὶ παρεξτάζειν, καὶ παραιθεῖναι. Pro quo & dicunt εἰκάζειν, παραθεωρεῖν. Attice igitur dixit Epicharmus: συνεκρίθη καὶ διεκρίθη, καὶ ἀπῆλθεν ὅθεν ἦλθεν, πάλιν γὰρ μὲν ἐς γὰρ, πνεῦμα δ' ἄνω, τί τῶνδε χαλεπόν; Attice etiam Chrysost. in comparatione monachi & regis: Καὶ παραθεῖναι νῦν ἀλλήλοις τάτε κατερράθυμμένα παρὰ πολλοῖς, τάτε πολλῆς τυγχάνοντα σπουδῆς. Et Lucianus in Imaginibus: Καὶ τοὶ Νηρείσιν ἐκείνη παρεξτάζετο. Ibid. ἐγὼ δὲ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἠξίουں ταῖς Ἡρώιναις παραθεωρεῖν με. Et paulo post: Οὐκ ἂν παραβάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα παιδράν. Ibid. Αἰγείρῃ δ' αὐτῆς εἰκάζειν ἐκεῖνος τὸ εὐμηκές τε καὶ ὀρσιον. Quare minus Attice dixit Athenaeus: Τὸ δὲ Διονυσίου χορηγεῖον παντελῶς ἂν εὐτελές τι φανεῖν πρὸς ἐκεῖνο συγκρινόμενον. Confudit etiam hanc differentiam ipsemet Lucia-

nus in Parasit. *Ἄξιος, inquit, συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι: & Philo: *Ὁς ἐνεκα εὐγενείας οὐδενὶ θνητῷ σύγκριτος, nobilitate cum nemine mortalium comparandus. Quare minus mirum de Apostolo, qui II ad Corinth. cap. 10 inquit, Οὐ γὰρ τολμῶμεν ἐγκρίναι ἢ συγκρίναι ἑαυτοὺς τισὶ τῶν ἑαυτοὺς συνιστανόντων. In eadem sententia Phrynich. Σύγκρισις. Πλούταρχος ἐπέγραψε συγγράμμα τι τῶν αὐτοῦ, συγκρίσις Ἀριστοφάνους καὶ Μενάνδρου. Καὶ θαυμάζω πῶς φιλοσοφίας ἐπ' ἀκρον ἀφικόμενος, καὶ σαφῶς εἰδὼς, ὃ, τι ποτὲ ἐστὶν ἡ σύγκρισις, ἐχρησάτο ἀδοκίμῳ φωνῇ. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ συγκρίνειν τόνδε τῷ δὲ, καὶ συνέκρινεν, ἡμάρτηται. Χρὴ οὖν ἀντέτεταξεν, καὶ παραβάλλειν λέγειν. Cicero recte I de Natura Deorum σύγκρισιν vertit *concretionem*. Theophaanes Cerameus, supra sui seculi captum scriptor elegans, Hom. LVI in festo S. Procopii, hoc sensu posuit συγκρίμα. Κόσμος λέγεται τὸ ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τῶν ἐν μέσῳ σύστημα καὶ σύγκριμα. Vertit Franciscus Scorsus: *Mundus dicitur, quod ex coelo terraque, & his, quae in medio sunt interiecta, constitutum atque compactum est*. Male vero Plutarcho σύγκρισις ponitur pro comparatione. GRAEV.

ead. l. 5. Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ) Ut soloecismo soloecismum explicemus, nos hoc videtur. Ubi νῶϊν, nobis, dicendum fuit, quemadmodum Plato loquitur in VI de legibus: θαυμάστως τόγχε ἀκοῦσαι νῶϊν πάντως ξυνδοκεῖ. Idem in Sympof. Πράξομεν ὃ ἂν φαίνεται νῶϊν. GRAEV.

ibid. Σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἐρεῖς, ὡς ἁμαρτάνομεν) Tu etiam nobis peccamus dices pro νῶϊ ἁμαρτάνομεν, id est, nos peccamus. Utrumque hoc non videtur animadvertisse interpres, ut eius versionem legenti constabit. (Nam dedit: Tu, inquit, etiam νῶϊν dices, ut peccamus.) GRAEV.

ead. l. 7. Ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα) Haec Luciani verba ex sequentibus Thom. Magist. erunt intellectu facillima. Μίγνυται, inquit, ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικί, ὡς ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ. Nimirum μίγνυσθαι recte dici de viro cum muliere consuescente, male vero de muliere, quae cum viro rem habet. Hanc differentiam tamen non esse perpetuam, argumento est illud Parthenii in Eroticis, Τίς αὐτῶν μιχθεῖν τῷ ξένῳ. Herodot. in Clío: Δεῖ δὲ πᾶσαν γυναῖκα ἐπιχωρίνῃ ἰζομένην ἐς ἰσθρὸν Ἀφροδίτης ἀπαξ ἐν τῇ ζωῇ μιχθῆναι ἀνδρὶ ξένῳ. Attice igitur D. Io. Chrysof. de Babyla martyre: Ποῖον δὲ ὄφελος μίγνυσθαι μητράσιν καὶ ἀδελφαῖς ὑπὲρ ὃ τῆς στοᾶς προεστὼς φιλόσοφος ἐνομοθέτει, de Zenone agens. Sic apud Hesiod.

μιχθεῖς ἐν φιλότῃ, frequentissime. Homer. hymno in Luppam: Τῇ ῥά ποτε Κρονίδης ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ. Quin & Esdrae IX, Hebraei dicuntur miscuisse semen sanctum cum populis peregrinis, qui gentilium filias duxerant uxores. GRAEV.

ead. l. 8. Μιχθεῖσα.) Falsa est Scholiaetae observatio: nam de feminis aequè frequenter dicitur. Aristoph. Ran. v. 1112: Καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς, Καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς. Aelian. V. H. I, 15: αἱ θῆλειαι — ὅταν τῆς πρὸς ἄρρενα μίξεως ἀτυχήσωσι. Homer. Odyss. A, 72, Φόρυκος θυγάτηρ — Ποσειδάωνι μιγεῖσα. Et Λ, 267, de Alcmena — ἐν ἀγκοῖνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα. Hesiod. Theog. v. 53, — πατρὶ μιγεῖσα Μνημοσύνη. Ne plures addam. REITZ.

ead. l. 9. Καρῆναι δὲ τινος εἰπόντος) Cum quidam pro κείρασθαι tonderi, dixisset καρῆναι, quod erat ignominiosum verbum. Differentiam pulchre docet Thomas: Καρῆναι καὶ ἐκάρην κυρίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπ' ἀνθρώπων τοῦτο κατακριθέντων. Το δὲ κείρασθαι οὐκ ἐπ' ἀτίμου. Λιβάντιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ Οἴμαι καὶ δάκρυσιν ὑπὸ σου τετιμῆσθαι Καισάριον. τὴν μὲν γὰρ πόλιν καὶ δημοσίᾳ κείρασθαι νομίζω. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ προβάτων. Philostrat. in Heroicis: Τὴν κῆμιν ἣν ἐκείρατο ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ. Lysias in Epitaphio: Ἄξιον ἦν ἐπὶ τῷδε τῷ τάφῳ τότε κείρασθαι τῇ Ἑλλάδι καὶ πενθῆσαι τοὺς ἐνθάδε κεκμένους. Phrynich. assentitur Luciano & Thomae: καρῆναι enim tradit dici de infami tonsura, κείρασθαι autem de hominibus. Et Moschopul. Ἐκάρην, ὃ αἰεὶ τὰττεται ἐπὶ ἀτίμου κουῤῥας. Nimirum καρῆναι dicebatur de infami illa rasura, qua utebantur in morionum & stupidorum, & γελοιοποιῶν, qui ad ciendos risus inducebantur, capitibus radendis. Illi enim ad cutem radebantur, cum alii tonderentur. Quo alludit Tertullian. de spectaculis: *Eos infideles erga faciem suam esse, quam novaculis mutabant, & insuper contumeliis alaparum obiciebant: ita de domini praecepto ludentes. Docere scilicet & diabolum maxillam verberandam patienter offerre.* Nam illi moriones raso capite alapis offerebant malas percutiendas. Sed de hoc ritu dudum viri docti plura. GRAEV.

ead. l. 10. Ζυγομαχεῖν δὲ τινος λέγοντος) Cum quidam dixisset ζυγομαχεῖν pro contendere cum familiaribus; cum hoc verbum proprie significet apud optimos quosque auctores tantum cum hostibus contendere. Probat hoc, quod dixi, Thomas: Οὐ δεῖ λέγειν περὶ τοῦ φίλου, ὥς πρὸς τὸν δεῖνα περὶ τοῦ δὲ τινος ἐζυγομάχουν· ἀλλ' ἡμφισβήτην, ἥρι-

ζον, ἐφιλονεῖκουν. Τὸ γὰρ ἐζυγομάχουν ἐπὶ ἐχθροῦ λαμβάνεται, ὡσαύτως καὶ τὸ ἐδικαζόμεν. Ὅσον ἐδικαζόμεν τῷ δεῖνι, περὶ τοῦδε. Hefych. in diversa est sententia, qui ait, hoc verbum significare τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεισθαι, cum familiaribus contendere; quo sensu accipi debent Plutarchi loca a Budaeo in commentariis collecta. Proverbium tamen, quod affert Aristot. III Rhetoricorum, φιλάμων ζυγομαχῶν τῷ κορύκῳ, pro Thomae & nostra facit sententia, ut & Demosthenes, apud quem ζυγομαχεῖν cum hoste contendere est. GRAEV.

Pag. 225. l. 2. βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσοῦντα) Reprehendit hic Socrates eos, qui βασανίζειν, quod est probare, explorare, quaestionem exercere, quaestioni subiicere, torquere, ut vulgo loquuntur, abutebantur & usurpabant de homine, qui morbo vexabatur. Eisdem & Thom. redarguit inscitiae. Τὸ βασανίζειν, inquit, ἐπὶ δοκιμασίας λαμβάνεται, καὶ τῆς διὰ λόγων, καὶ τῆς διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. μὴ λέγε οὖν βεβασάνισται ὑπὸ νόσου, ἀλλὰ ἐξήτασται. Suidas paulo aliter: βασανίζειν οὐ τὸ αἰκνίζεισθαι καὶ τιμωρεῖσθαι καὶ μαστιγοῦν σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πληγῶν ἀνακρίνειν, καὶ ἐλέγχειν τάληθες διὰ λόγων. Adducit tamen idem Aristophan. locum hunc contra se: Πῶς βασανίζω. πάντα τρόπον ἐν πίνακι δίσας, κρεμάσας ὑστερηχίδι μαστιγῶν, δέρων, στρεβλῶν, ἔτι δ' εἰς τὰς ρίνας ὄξος ἐγχέων, πλίνθους ἐπιτίθεις. Quae profecta omnia sunt τιμωρητικὰ ὄργανα. Locus est in Ranis. Contra hoc praeceptum facit illud S. Matthaei capite octavo. Κύριε, inquit, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικὸς δευνῶς βασανιζόμενος. Adstipulatur Luciano & Thomae, Harpocracion, & ostendit ex Dinarcho βασανίσας esse δοκιμάσας, idque esse ex voce βάσανος, quae lapidem significat, in quo aurum exploratur. GRAEV. βασανίζεσθαι etiam Atticis de iis dici, qui tormentis tenfi verberantur, si non satis notum, vid. I. Elsnr. ad Evang. Marc. V, 7, ubi & Suidam refutat, qui negavit, βασανίζεσθαι de quaestione per tormenta Atticis dici, sed solis verbis in veritatem inquirere, quia metaphora sit desumpta a βάσανος lapis aurum explorans. Sed recte Scholiafi. hic utrumque agnoscit; nec de iis, qui per quaestionem torquentur, unice usurpatur. Ita ut carpendi studium fingens, risumque captans, talia reprehendat Lucianus, si is auctor: non enim omnes sunt mere soleecismi, quos in hoc libello arguit scurra Noster. De male

affectis vero adhibetur in N. F. aliquoties, quod notum. Quo sensu tamen Atticis usurpatum ignoro. REITZ.

ead. l. 4. Προκόπτει δέ τις εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν) Quod hic Socrates ait ἐπιδιδόναι, non προκόπτειν, dicendum esse, in eo forte illi assentitur Plato, Isocrates, & Philostrat. pro προκόπτειν, ἐπίδοσιν λαβεῖν & ἐπιδιδόναι dicentes, *progressiones facere, procedere*, ut loquitur Cicero. Dissentiunt ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas, Thucydides, Euripides, denique ipse etiam Lucianus, qui ait in Hermot. ἐγὼ μὲν προύκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασιν. Et in Parasit. ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας. Idem in Amor. ἐγὼ δὲ ἐνόμιζον ἄχρι παιδείας ἰλαρὰν τὴν ἐρίν ἡμῶν προκόψαι. Aristid. ὅσον γὰρ ἂν προκόψαι τῆς σοφίας, τοσοῦτ' ἀνταφαιρουσί μεγάλα φρονούντες. Phrynich. προκόπτειν, inquit, λέγουσι. Τὸ δὲ ὄνομα προκοπὴ ἀδόκιμον. Suid. ἐπίδοσις, inquit, προκοπὴ, προσδήκη, αὐξήσις. Ἐπίδοσιν μὲν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ἡ δὲ προκοπὴ παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων. Hesych. in verbo ὑποσακκίζειν, προκόπτειν dicit significare hanc vocem, quod Coelius interpretatur *praecidere*, vel *praecastrare vinum*, quod tum fit, cum vini vires sacco franguntur, ut Plin. ait. Tale vinum Theophrast. VI de causis plant. cap. 24 διηθικόν, quod male vertit Gaza *morale vini genus*, cum sit faccatum, colatum, ἀπὸ τῆς ἠθέσεως, ut pulchre docuit Thom. Reinesius, magno eruditorum cum dolore nuperius extinctus, lib. III Var. Lect. cum quo ipsae literae in illa plaga videntur elatae esse. In Hesych. pro προκόπτειν legitur προσκόπτειν. Quare Lexicographi ὑποσακκίζειν impingere interpretantur? cum tamen in eodem Hesychio recte legatur ὑπεσάκκισεν, ὑπήθει τῷ σακκῷ ἢ προέκοπτον, sacco colabat, aut praecidebat. Apud Eustath. ad Iliad. V, Καὶ ὑποσακκίζειν τῆς ὁδοῦ τὸ προκόπτειν καὶ ὑφαιρεῖσθαι. Τοῦτο δὲ ἴσως καὶ ἀπὸ τοῦ κατὰ μικρὸν ἐκκενουμένου σάκκου. Ὑποσακκίζειν est etiam furari in itinere. Nimirum προκόπτειν dicitur de iis, qui saccos & marsupia praecidunt, qui nobis dicuntur *Beurs-snyders*. Sed ut redeamus ad priorem notionem τοῦ προκόπτειν, quam culpat Lucianus, in ea legitur apud Euripidem in Hecuba: Προκόπτοντ' οὐδὲν εἰς πρόσθεν κακῶν, quibus nihil proficimus ad levanda mala, quae sumus passi, nihil facientia ad priora mala mitiganda. Herodot. lib. I voce passiva: Οὐδὲν τῶν πραγμάτων προκοπτομένων, nihil rebus procedentibus. Idem in Thalia: Ἐς τὸ πρόσω τε οὐδὲν προσκόπτετο τῶν πραγμάτων. Thucyd. in IV, καὶ τῆς ἀρχῆς ἅμα

προκοπτόντων, id est, nobis augentibus illorum imperium. Προ-δοικοποιούντων, εὐτρεπιζόντων, ἢ γουν προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν ποιοούντων. Haec Thucydidis interpretes. Eodem sensu Lucianus in Saltat. verbo ἐπιδίδοναι utitur. Οὐ πάλαι, inquit, ἀρ-ξαμένη ἐς τοσούτο κάλλος ἐπιδίδοναι, ἀλλὰ κατὰ τὸν Σε-βαστὸν μάλιστα: non olim initio facto tanti incrementi in eam pulchritudinem, sed circiter Augusti maxime tempora. Plutarch. cuidam libellorum suorum titulum fecit πὼς ἄν τις αἰσθόι-το ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ, saepe utens in eo opere verbis προκόπτειν & ἐπιδίδοναι, & non abstinens interim a nomine προκοπή. Εἰδὲ μηδεμίαν, inquit, αἱ προκοπαὶ ποι-οῦσιν ἀνεσιν. Lucianus quoque in Alexandro, ἐλπίδας καὶ προκοπὰς ἀνεβάλλετο. Epictetus in Enchiridio: Παρὰ μίαν ἥτταν καὶ ἐνδοσιν ἢ ἀπόλλυται ἡ προκοπή, ἢ καὶ σώζεται. Iosephus etiam utroque utitur vocabulo. Καὶ γὰρ, inquit, οὐδ' ἂν ἦν ἀλώσιμος ἡ πόλις, εἰ προύκοπτε τὸ τεῖχος ὡς ἤρ-ξατο, neque enim urbs ullis viribus capi potuisset, si murus pro-cessisset, ut coeperat. Idem: Eis μεγάλην παιδείας προύκοπτον ἐπίδοσιν. Et in I' Ἀλώσ. Γίνεται παραδόξως Ἀντιπάτρω μεί-ζονος προκοπῆς αἴτιος. Idem in X Antiquitatum: Τῶν γραμ-μάτων καὶ σοφίας ἐν προκοπῇ γινόμενοις εἶχεν ἐν τιμῇ καὶ στέργων διστέλει. Diod. Sicul. de Dione, ἀνὴρ ἐν φιλοσοφίᾳ μεγάλην ἔχων προκοπὴν. Cicero XV ad Attic. Epist. XVI: Sed meliusculae literae πεπινομένους scriptae, quod ipsum προκο-πὴν aliquam significaret. Non caret itaque exemplo, quod dixit Apostol. I ad Corinth. 4, ἵνα σου ἡ προκοπή φανερά ᾖ. Et Epistolae ad Philip. cap. 1, εἰς προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου ἐβόλυνεν. Utitur eadem voce etiam Heliod. in VII: Πολλὰ καὶ παρ' ἑαυτῆς εἰς προκοπὴν τῶν φαινομένων λυσitelῆ προσ-τιθεῖσα. Videtur autem hic auctor in plerisque non satis ac- curate locutus, quippe qui saepe peccet in id, quod hic aliisque in libris reprehendit Lucianus. Improbatur iste in Ne- fasto δάτερος pro ἄτερος vel ὁ ἕτερος, δάτερον πρό τὸν ἕτε-ρον, & ἄτερον pro δάτερον: quae omnia invenias in Heliod. Is in secundo, Θάτερον, inquit, τῶν παίδων τὸν πρεσβύτε-ρον pro τὸν ἕτερον. Idem in VI: Θάτερος ἐπιχλευάσας δατέ-ρω, ubi dicendum fuit ἄτερος, pro ὁ ἕτερος. Et in VIII: ἦν δὲ τῶν Ἰωνικῶν ἄτερον τῶν εἰς διακονίαν παρὰ τὴν πρώτῃν ὑπὸ τῆς Ἀρσάκης τοὺς νεοὺς δωρηθέντων, pro δάτερον. Sed de hoc minus miror, quam de Plutarcho, qui in libello de lectio- ne poetarum, δυοῖν οὖν ἄτερον ἡ τοιαύτη ποιήσει παράθεσις: dicit, pro δάτερον. Vide & Thom. Magistrum. GRAEV. Προ-

κοπῇ, pro progressu in literis, Ciceroni adhibitum in Epist. ad Att. XV, 16, aequae ac in N. Foedere I ad Timoth. IV, 15, ubi Elfn. & Polybii, & Arriani auctoritates Graevianis addit. REITZ.

ead. l. 6. Εἰ μελετήσῃς ὁ δεῖνα) Virium est in μελετήσῃς, quod apud Atticos est secundae personae, pro *declamabis*. Barbaris vero est tertiae personae vocis activae, ut loquuntur γραμματικῶν παῖδες, pro *declamabit*. Meminisse hic debet studiosus lector, verbum μελετῶ, tamen si futurum medium usitatius habeat, quam activum, apud Attice loquentes, utendum tamen esse aoristo activo, non medio. Testantur hoc Philostratus & Lucianus. Philostrat. in Marco Sophista: Καὶ προβαλοῦμαι, ἔφη, καὶ μελετήσομαι. Idem in eodem: Μελετήσας δὲ καὶ μελετῶντος ἀπροσάμενος, καὶ ἐθαυμάσθη καὶ ἐθαύμασεν. Lucian. in Merced. cond. Οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δειπνῷ κελευσθέντα μελετήσαντα μὰ τὸν Δία οὐκ ἀπαιδεύτως. Et in Demonast. Ῥήτορι δὲ τινι κάκιστα μελετήσαντι. Proinde dicendum: μελετῶ, μελετήσομαι, ἐμελέτησα, μελετήσας ut ab ἐπαινῶ, ἐπαινέσομαι, ἐπήνεσα, ἐπαινέσας, ab ἀκούω, ἀκούσομαι, ἤκουσα, ἀκούσας. GRAEV.

ead. l. 7. Ἀττικίζοντος δὲ τινος καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τρίτου) Cum quidam Atticorum aemulus dixisset in tertia persona τεθνήξει, quod apud germanos Atticos est secundae personae: quare sequitur, βέλτιον καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρώμενον. Hoc est: praestaret vel hic te non Atticissime mortem imprecantem mihi; dicis enim, Mihi morieris. Aristophan. in Nebulis: Σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξει, tu morieris. Hoc, quod diximus, declarant etiam Thomae verba ideo a nobis non omissa. Τεθνήξεται, inquit, ἐπὶ μετ' ὀλίγον μέλλοντος λέγει. Πλάτων δὲ ἐν Γοργίᾳ ἐπὶ μέλλοντος ἐνεργητικοῦ λέγει: Τεθνήξει οὗτος ὃν ἂν δόξῃ. καὶ Λιβάνιος: Εἰ μὴ τις ἀρτου μεταδοίῃ, τεθνήξει. ὅπερ καὶ Λουκιανὸς ἐν τῷ Σολοικιστῇ ἀπαγορεύει. Graeca tamen Platonis exemplaria, quae ego quidem viderim, τεθνήξεται habent, non τεθνήξει, ut placet Thomae. Proinde vitandae amphibologiae causa dices cum Luciano in Dialogo Terpsionis & Plutonis, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος. Micyllus hic perperam vertit ἐπὶ τρίτου in diem tertium, cum vertere debuerit in tertia persona: subintelligitur enim προσώπου. Alioqui εἰς τρίτην, ut Attice subintelligatur ἡμέραν, in diem tertium, vel perendie significat. Synes. εἰς τρίτην ἡκεῖν ἐπήγγελε. Aristid.

ῥαῖνοντες.
πῶς δὲ αὐτῶν.
αὐτῶν Schol.
Αὐτῶν 109.

καὶ ἦκεν εἰς τρίτην. Thomas, Οὐ λέγουσιν, inquit, οἱ Ἀττικοὶ εἰς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτην μόνον. Heliod. εἰς τρίτην ἐξώρμησαν. Addit tamen Aristophanes ἡμέραν in Lysistratē: ἀλλ' ἐς τὴν τρίτην γ' οὖν ἡμέραν. GRAEV. Ἀττικίζοντος) Id vitium ὑπεραττικίζουσαν ιδέαυ vocat Philostrat. in vit. Ap. pag. 21. SOLAN.

ead. l. 8. Τεθνήξει) Th. Mag. h. v. SOLAN. Non damnat Duker. ad Thucyd. VIII, c. 74 f. cum & Aristoph. Ach. v. 324, ὡς τεθνήξων ἴσθι νῦν γε habeat, quod forsitan frustra suspectum Stephano ait, ob Luciani auctoritatem, quam minus ponderis habere statuit, quod non raro reprehendat ea, quibus ipse & probatissimi scriptores usi sint. Sed hic tantum reprehenditur ambigua tertiae pers. in ei terminatio, quae Atticis est secunda. REITZ.

ead. l. 10. Στοχάζομαι αὐτοῦ) Hic omnes Graeci magistri tacent. Apud unum Lascarem Constantinum legitur, στοχάζομαι, φείδομαι significat, ἀκριβολογοῦμαι & ἐλεῶ, praeparare esse & misereri; quod an hic locum habeat, nescio. Ea certe significatione videtur verbum στοχάζομαι positum esse secundi Maccabaeorum cap. 14: Καὶ τῶν ἰδίων πολιτῶν στοχάζομενος, id est, parcens, vel misertus, vel consulens, ut vertit interpret illic. GRAEV.

ead. l. 11. Ἀφιστᾶν δέ τινος εἰπόντος) Negat hic Lucianus, recte dici ἀφιστᾶν & ἀφιστάνειν pro eo enim dicendum ἀφιστάναι. Thomas: Ἰστάναι, οὐκ ἰστάνειν. Non imitandus igitur Heliod. ἀνίσταν καὶ ἀνελάμβανον, quemadmodum nec illud Basil. in Epistola πρὸς τοὺς ὑφ' αὐτοῦ ἀσκητάς. ὅτι ἀεὶ πρὸς τὸ ἰδίον συμφέρον βλέποντες ἢ διαβάλλειν τινὰς ἢ συνιστᾶν ἐπιχειροῦσι. Sic τὰ ὅρη μεθιστάνειν legitur in sacris literis pro μεθιστάναι. Diod. Sic. libro 10. Τούτοις μὲν πολλῶν ἀκούοντων ἐπετίμησεν ὡς διίστανουσι τὴν φιλίαν. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ πόλεσιν ἀποκαθιστᾶν τὴν ἐλευθερίαν. Idem tamen eodem libro recte dicit: Τὸ μὲν πρῶτον ἐπεχείρησεν ἀφιστάναι τὸν Πολυσπέρχοντα τῆς Ἀντιγόνου φιλίας. Polyb. Ἐπὶ δὲ πᾶσι τούτοις συνίστανε τὴν συνακολουθήσαν εὐνοίαν σφισιν. Quo verbo idemtidem ita utitur Apostolus. GRAEV.

ead. l. 13. Πλὴν εἰ μὴ) Ideo a Socrate reprehenditur haec locutio, quod, qui paulo accuratius locuti sunt, πλὴν εἰ tantum dixerunt, vel εἰ μὴ solum: auctor est Phrynichus. Ceterum Thomas est in diversa sententia, cuius haec sunt verba: Ἀμφοτέρω λέγε καὶ χωρὶς εἰ μὴ τὸδε, καὶ χωρὶς εἰ τὸδε,

εἰ καὶ Φρύγιχος ἀδόκιμος εἶναι λέγει τιθέμενον μετὰ τοῦ μὴ. Ὡς περ γὰρ φαμεν πλὴν εἰ τόδε καὶ πλὴν εἰ μὴ τόδε, καὶ ἐκτὸς εἰ τόδε, καὶ ἐκτὸς εἰ μὴ τόδε, οὕτω καὶ χωρὶς εἰ τόδε, καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε. Λουκιανὸς ἐν τῷ βίῳ πρᾶσις· πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφῶρον αὐτὸν ἀποδεικτέον. Κρεῖττον μὲν τοι εἰ χωρὶς τοῦ μὴ λέγοιτο. Lucianus hanc praeceptionem suam saepe non servavit. Dicit enim in dialogo Diogenis & Mausoli: Πλὴν εἰ μὴ τοῦτό φης, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς. Idem in Merc. cond. Πλὴν εἰ μὴ κάκεινον τις; μοχ- que, πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι. Idem in ratione Conscr. Hist. Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο ὑπολάβοι τις. Ibidem: Ἐκτὸς εἰ μὴ εὐξα- σθαι δεόν. Idem in Imag. Ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀ- θηνᾶν ὑπέληφας. Et paulo post: Ἐκτὸς εἰ μὴ τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι. Idem in Piscat. Ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν ἢ τὸν Εὐρυτον εἶπὲ τὴν φύσιν, ὥς ταῖς Μούσαις ἀντάδειν. Demosthenes περὶ τῶν ἐν Χερρόνῳ πλὴν εἰ μὴ τοῦτο λέγουσιν. Idem in IV Philippica: Πλὴν εἰ μὴ τῇ πε- ρὶ τῆς τύχης βοήθεια γεγονυῖα. Sic & Heliod. in VIII: Πλὴν εἰ μὴ τις θαυμαστοποιᾷ ἐστὶ δαίμονος. Plutarch. in Corio- lano, πλὴν εἰ μὴ τις θέλοι τὸν Ἀλκιβιάδην ἀποφαίνειν τελειό- τερον στρατηγόν. Idem in Demosth. Ἐκτὸς εἰ μὴ τὴ Δία πρὸς τὸν ὑπὲρ Ἀλόνησου λόγον ὁ Ἀντιφάνης τοῦτο πέπαιχεν. Apo- stolus I ad Timoth. V, ἐκτὸς εἰ μὴ διερμηνεῖ. Et cap. XV, ἐκτὸς εἰ μὴ εἰκὴ ἐπιστεύσατε. GRAEV.

in Schol. col. 2. l. 4. Τεθνήξῃ) Nihil varietatis notatum in- venio. Sed aut hic legendum τεθνήξει, aut in Luciano etiam τεθνήξῃ· oportet enim haec sibi respondere. Alioqui perin- de esse, quodnam eligas, ut βούλει pro βούλῃ aliaque secun- dam person. in εἰ formantia, satis saepe vidimus. Sed τεθνή- ξει Lucian. dedisse, certum. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Διπλᾶ χαρίζοι) Haec, inquit, gemina gra- tificaris, vel largiris. Micyllus gratificatur vertit, cum tamen χαρίζω activa voce dixerit nemo, quod & Salmurienfis edi- tor, Io. Benedictus, vidit. GRAEV.

ibid. χρᾶσθαι δέ τινος εἰπόντος) Cum quidam dixisset χρᾶ- σθαι pro χρῆσθαι, vii vel oraculum consulere. Philostr. in He- roicis: Χρῆσθαι μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἴκοι μαντείοις Ἀχαιοὺς. Herodot. tamen χρᾶν & χρᾶσθαι dixit in Terpsichore: Καὶ οὕτω αὐτοὺς τε ἔχειν χρήμασι χρᾶσθαι. Ibidem: Ἡ δὲ Πυ- δὴν οἱ χρᾶ αἰρήσειν, respondet. Idem in Clio: τοὺς πορθμέας αὐτὸν διαχρᾶσθαι, i. e. occidere. Pausanias Achaicis: Ἐχρᾶ- το ὑπὲρ τῆς νόσου. Ceterum de χρᾶσθαι & χρῆσθαι. Mo-

schop. Οὐ χρᾶται, inquit, ἀλλὰ χρῆται, καὶ οὐ χρᾶσθαι, ἀλλὰ χρῆσθαι. Homer. Ψυχῇ χρῆσόμενος Θηβαίου Τειρεσίαιο, *consulturus*. Liban. in Antirrhetico: Τῷ Θεῷ χρῆσόμενος, *Deum consulturus*. Latini in eadem notione utuntur adhibere. Cicer. IX ad fam. Cum adhibuisset domi meae Lupus me, & Libonem & Servium consobrinum tuum, quae mea fuerit sententia, cognoscere te ex Cn. Scio arbitror; id est, cum me & Libonem & Servium, quos in aedes meas arcessierat, consulisset. Id. III de Offic. Gracidianus cum praetor esset, collegiumque praetorum tribuni plebis adhibuissent, id est, in consilium vocassent. Sueton. Claud. Adhibitis principibus. Florus l. I, Gemini erant, uter auspicaretur & regeret, adhibere placuit Deos, id est, Deorum sententiam per auspicia explorare, consulere Deos per aves, χρῆσθαι θεοῖς. Sic hic locus ex Iornande & antiquis Flori editionibus legendus, [at non sic habere edd. vett. testatur Duker.] ut praecclare vidit Gronov. ὁ πάνυ. Vulgo male, adhibere oracula. Cic. IV ad fam. 7, A tuis reliquis non adhibemur, hoc est, consulimur. Sed de hac istius vocis notione pluribus egit vir doctissimus & ingenii elegantissimi ac sollertissimi Io. Schultingius, qui non ita pridem in ipso flore aetatis, cum magna & praeclara minaretur, exstinctus est, flebilis omnibus, iis praecipue, quibus literarum interiorum salus curae, candor autem & morum sanctitas amori sunt, in notis in Senecae declamationes propediem bono publico edendis. GRAEV.

ead. l. 2. Τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε) De eo Phrynich. Ἐκτοτε κατὰ μηδένα τρόπον εἴπῃς, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου. Idem inferius: Ἀπὸ τότε καὶ ἔκτοτε μὴ λέγε. ἀλλ' ἐξ ἐκείνου, καὶ καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ἐπιρρήμασιν οὐ συντάττουσι τὰς προθεσεις. Et Thom. eadem fere, qui & alibi negat, praepositionem recte componi cum adverbio. Quare ἔκπαλαι, ἔκτοτε, ἀποπέρυσιν, ἐκπέρυσιν, & ἀπὸ τότε non sunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἐξ ἐκείνου, ἀπ' ἐκείνου, ἐκ παλαιῶν, ἐκ τούτου. Herodian. in IV: Καὶ ἐξ ἐκείνου μετὰ τῶν λοιπῶν Θεῶν θρησκευέται. Et paulo post: ἐξ ἐκείνου δὲ ἐστasiaζον πρὸς ἀλλήλους. Xenoph. in tertio Institutionis Cyri: Ἐκ τούτου ὁ Κύρος ἐπιτελέσας τὸ φρούριον. Idem in eodem: Ἐκ τούτου εἰποντό τε πάντες καὶ ἔλεγον. Sic tamen sacri scriptores. Matth. cap. XVI: Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν pro quo Lucianus in Demonaet. καὶ τοῦ περὶ αὐτοῦ ἀρχαίως τιμᾶν καὶ αἰδεῖσθαι. Idem in Dialogo Cyclopi & Neptuni: καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Νησείδον. Invenie-

apud Matthaeum etiam ἀπάρτι, cap. 23 & 26, & apud Ioannem cap. 13. In II ad Corinth. 8, 9, legitur ἀπὸ πέρουσι. Pollux in primo, προπέρουσι, inquit, τρίτον ἔτος τουτί. Lucianus omiſſa praepositione in Hermot. Μακρῷ τινι ἄμεινον εἶχε πέρουσι. Demosthen. in III Philippica: Οὐδ' αἱ πέρουσι προσβείαι. Xenoph. in III Ἑλληνικῶν ἡμεῖς μὲν οἱ αὐτοὶ νῦν δὲ καὶ πέρουσι. Plato in Euthydemo: πέρουσι δὲ ἢ προπέρουσι οὐδέ ποῦ ἦσθην σοφῶ· male προπέρουσι impressum est. Meliores scriptores semper, opinor, sine praepositione utuntur πέρουσι· quare in eo, quod sequitur, εἰρωνίαν esse censeo. Καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρουσιν. Invenies tamen προπέρουσιν etiam in epistola quadam Liban. Ἀναμνησκόμενος, inquit, οὖν, ὅπως ἡλγεις προπέρουσιν. Ἑκπαλαι legitur II Petr. c. 2 & 3. Sed de hoc minus mirandum, quam de Arriano, qui in primo inquit, ἐς λογισμὸν τοῦ ἑκπαλαι. Utuntur etiam D. Basilus & Plutarch. Ille quidem ad Athanasium scribens, ἦν, inquit, ἑκπαλαι περὶ τῆς σῆς τιμιότητος ὑπόληψιν ἔχουμεν. Hic vero in Themistocle, παρασκευακῶς ἑκπαλαι Πισίδας. Et περὶ βραδέως τιμωρουμένων· ἑκπαλαι δὲ ἠγαυάντουν. Idem tamen Attice dixit in Timoleonte: ὅπλων τεθισαυρισμένων ἐκ παλαιού. Et Philostrat. in Heroicis Dialogis: ΦΟΙΝΙΞ. καὶ ἐκ παλαιού ἄρα εὐδαιμόν τε καὶ σοφὸν ἦν ἡ ποιήσις; ΑΜΠΕΛΟΥΤΡΓΟΣ. ἐκ παλαιού, ξένε. Herodot. Ἐπεὶ γε ἀπεκρίθη ἐκ παλαιότερου. Idem in eodem primo libro: Ἦν γὰρ αὐτῷ μαντήιον ἐκ παλαιού ἰδρύμενον. Idem in Urania: ἥπερ ἡμετέρη τέ ἐστι ἐκ παλαιού. Pollux in primo, Πάλαι, inquit, πρόπαλαι, τρίπαλαι. Aristophan. in Equitibus: Τρίπαλαι κάθημαι βουλόμενος σ' εὐεργετεῖν. Ἄλλ. Ἐγὼ δὲ δεκάπαλαι γε καὶ δωδεκάπαλαι, καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι πάλαι. Iam vero de illo ἔκτοτε quid mirum, a scriptoribus facris usurpari, cum ne ipse quidem Lucianus ab eo prorsus abstinuerit? Ἐκτοτε, inquit in Asino suo, ἐξ ἐμοῦ πρώτου ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, ἐξ ὄνου παρακλίψας. Athen. in Dipnosophistis: καὶ ἔκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσιοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν. Arrian. Ἰ ἀναβάσ. καὶ ἔκτοτε οἱ Σιδίται ἱεραβαρίζον. Ioseph. Ἐκτοτε μετ' ἀδείας ὁ Ἀσχάνης αὐτὸς ἐλάμβανεν. GRAEV. Nusquam fere magis, quam hic, interpretationis me poenituit. Aut corrupta hic sunt quaedam, aut mihi certe ignorabilia. Quid facerem igitur? Graeca reponerem, ut superior interpret? Hoc promptissimum erat. Sed antiqui interpretis ratio tolerabilior, quia tum interpretationes non cum Graecis ede-

bantur. Quis nos feret, si iuxta se Graeca & Graeca ponantur? Quid ergo? hoc agam. Permutabo utcunque Latinis Graeca; sed monebo lectorem, me non satis intelligere, quae crucibus inclusa sunt, & gratias habiturum, qui sensum & cohaerentiam sermonis aperiat. GEN.

ibid. Ἐκτοτε) Ἐκ τότε scribit Gron. in Arr. Exp. Al. p. 54, five I, c. 27; quod Gronov. mutat in ἐκ τούτου. Sed ἐν τῷ τότε idem p. 59, & alibi; ut vid. in nott. viri cl. Item ἐς τὸ τότε, & εἰς τότε. Immo & ἐκ τούτων ex Apollon. 4 Argon. Quae incautis excidere credit idem. Verum & ἀντιπέραις ita componit Thucyd. II, c. 66, κείται ἀντιπέραις Ἡλίδος. REITZ.

ead. l. 4. Τῷ δὲ ἰδού, ἐπὶ τοῦ ἰδε) Cum quidam ἰδού pro ἰδε uteretur. Haud scio, an velit Lucianus, ἰδού adverbium poni sine accusativo post se. Nam ita video plerosque omnes eo usos, ἰδε vero verbo addi accusativum. Nam quod ἰδού Attice dici pro ἰδε scribit Thomas, id nobis non obstat. Nam ἰδού, de quo Thomas agit, verbum est imperativi modi, scribiturque tono circumflexo. Ἰδού, inquit Thomas, Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐκ ἰδε. Εὐριπίδης Ἐκάβη Ἰδού με κἀνθάρος οἷα ἔχω κακά. GRAEV.

ead. l. 5. Ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τοῦ συνίημι) Cum quidam diceret ἀντιλαμβάνομαι affīto, pro συνίημι intelligo. Sic tamen Ioseph. VI Ἀλώσ. Πρῶτον μὲν κινήσεως ἀντιλαβέσθαι ἔφασαν καὶ κτύπου, id est, se sensisse, audīsse, intellexisse. Suidas dictione κογχύλη, κύνες τῶν ὀσμῶν ἀντιλαμβάνονται. Scholiaſtes Sophocl. in illud in Aiace Mastigophoro, καὶ ξυναρπάξω φρενὶ, ἦτοι, inquit, ὅξέως συνίημι καὶ ἀντιλαμβάνομαι. Suidas διπλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβανόμεθα, id est, accipimus, intelligimus. Vide etiam Budaeum, qui duobus Alexandri Aphrodisie locis ostendit, ἀντιλαμβάνεσθαι esse sensu percipere, & ex Basil. ἀντίληψιν perceptionem. GRAEV.

ead. l. 7. Βράδιον δὲ τίνος εἰπόντος) Cum quidam dixisset βράδιον pro βραδύτερον. Βραδύτερον, inquit Thomas, οὐ βράδιον ποικτικὸν γάρ, καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἠμέραις βράδιον δὲ παρ' Ἑλλήνεσσι φαίνει. ἐκείνου δὲ μάρτυς Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ καὶ σὲ εἰ καὶ βραδύτερον ἀλλὰ καὶ σμερότερον ὄψομαι. Attice igitur Lucianus in Mort. Dial. Εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν. Et Diod. Sicul. Καὶ ταῦτα μὲν πολὺ βραδύτερον καταφέρεται. Audiendus & Phrynich. Βράδιον, inquit, τοῦτο Ἡσίοδος μὲν ἔλεγεν βράδιον τε παρ' Ἑλλήνεσσι φαίνει. Πλάτων δὲ καὶ Θουκυδίδης καὶ οἱ δοκιμώτατοι βραδύτερον. Thucyd. did.

in II: Τὸ ὕδωρ τὸ γενόμενον τῆς σικτὸς ἐποίησεν βραδύτερον αὐτοὺς ἐλθεῖν. Plato in Timaeo: Θάττον μὲν τὰ τὸν ἐλάττω, τὰ δὲ τὸν μείζονα βραδύτερον πραιῖντα, τῇ δὲ ταυτοῦ φορᾷ τὰ τάχιστα περιῖοντα ὑπὸ τῶν βραδύτερον ἰόντων ἐφαίνετο καταλαμβάνεσθαι καταλαμβάνοντα. πάντας γὰρ τοὺς κύκλους αὐτῶν στρέφουσα ἔλκεα διὰ τὸ διχῇ κατὰ τὰ ἐναντία ἅμα προΐεναι τὰ βραδύτατα ἀπὸν ἀφ' αὐτῆς εὐσης ταχίστης ἐγγύτατα ἀπέφαινον. Haec Platonis verba Cicero elegantissime vertit: *Cum alii maiorem lustrarent orbem, alia minorem tardius, quam maiorem, celerius quae minorem, motu unius eiusdemque naturae, quae velocissime movebantur, ea celeritate vinci a tardioribus, & cum superarent, superari videbantur. Omnes enim orbis eorum quasi helices inflexione vertebat, quia bifariam contrarie simul procedentia efficiebant, ut quod esset tardissimum, id proximum fieret celerissimo.* Parum igitur Atticē Plutarch. in Daemonio Socratis, Κελεύειν, inquit, ἀνοίγειν καὶ ἀγανακτεῖν βράδιον ὑπακούοντων. Sic & loquitur in Pompero, in Catone maiore, in libello περὶ ἀοργησίας, Heliod. in III, & initio libri VI. Ioseph. in IV Orig. βράδιον γὰρ ἀπέλυον εἰ γονεῖς τὴν θυγατέρα. Notandum porro, in Plat. loco Atticē dictum esse θάττον pro quo minus eleganter τάχιον, & ἰωνικῶς ταχύτερον diceretur. Heliod. in IV, εἰ μὴ θάττον ἐξίσμιεν. Idem, ἐκείνης μὲν δὴ καὶ λόγου θάττον, melius dixit, quam in primo καὶ λόγου τάχιον ἀποδειχθεῖσα. Thomas, θάττον, inquit, Ἀττικοί, τάχιον Ἕλληνες. Idem Phrynich. Quare ea verba, quae sequuntur ap. Lucianum, omnino per ironiam vel cum interrogatione sunt legenda, οὐχ ὅμοιον τῷ τάχιον; ἀν ποῦ ἐστὶν ὅμοιον; vel scilicet non est simile. Philostrat. in Heliodoro: Εἰσκαλούμενος δὲ θάττον ἢ ὥστε εἰς τὸν νοσοῦντα ἀνεβάλλετο. Lucianus in ratione Conscrib. Histor. θάττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον. Idem in Toxari, θάττον γοῦν τοῦνομα ἕκαστος αὐτῶν ἐπιλάβοιτο, & μοχ, καὶ θάττον ἐνδῶσω. Non dicit tamen sine exemplo Apostolus I ad Timoth. ἐλπίζων ἐλθεῖν πρὸς σε τάχιον. Et ad Hebraeos, μεθ' οὗ ἐὰν τάχιον ἔρχηται· ibid. ἵνα τάχιον ἀποκρισθῶ ὑμῖν. Plutarch. enim in connubialibus praeceptis, σβέννεται δὲ τάχιον ἂν μὴ τις ἐτέρου δυναμένου στέγειν ἅμα καὶ τρέφειν ἐπιλάβεται. Ioseph. IV ἀρχαιολογίας. Ἀπαισκευμένων τε τῶν ἐπιτηδείων τάχιον ὑπ' αὐτῆς. Idem in secundo Originum: Ἀλλὰ τάχιον ἐλθοῦσιν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν τοῦ σίτου. Idem, τάχιον ἐξῆλθον ἀλύοντες qui tamen alibi fere θάττον dixit. Dion. Halic. lib. VI, ἀγνωστοὶ ταχίους ἢ φρονιμώτε-

ροι. Herod. in Melpomene, τάχιον συμμίσγοιμὲν ἂν ἐς μάχην ὑμῖν. Diod. Sicul. in XX, καὶ τάχιον μὲν ἔπλεον αἱ τῶν βαρβάρων. Idem in eodem, τάχιον τῆς προσδοκίας πάντων ἐπιτελουμένων, id est, *expressatione celerius*. Arrian. in Periplo: Οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ τάχιον. Idem in VIII expeditionis Alexandri, qui liber solus Ionice scriptus est, ταχύτερον, dicit, ἥς γὰρ τότε γῆρας τοσῶδε ταχύτερον ἐπέρχεται. Et paulo post: Καὶ γὰρ τοὺς καρπούς ἐν ταύτῃ τῇ χώρῃ πεπαίνεσθαι τε ταχύτερον μὲν τῆς ἄλλης αὐτὸς οὗτος Μεγασθένης ἀνέγραψε καὶ φθίνειν ταχύτερον. Sed hoc facit hic imitatione Herod. qui in Thalia, ἐποίησε, inquit, ταχύτερα ἢ σοφότερα. quod & Diodor. Sicul. imitatus est in XX libro suae bibliothecae: Ταχύτερον ἐκινδύνευον αὐτὰνδρα τὰ σκάφη συγκλυσθῆναι. GRAEV.

ead. l. 8. Βαρύν δέ τις εἰπόντος) Idem Thomas docet. Βαρύνειν, inquit, χρήσιμον, βαρεῖν δὲ ἀχρηστον παρὰ τοῖς δοκιμοτάτοις τῶν παλαιῶν. πλὴν ἐπὶ παρακειμένου οὐ βεβάρηκα λέγουσιν, ἀλλὰ βεβάρηκα εἰς παθητικὴν σημασίαν. Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν. Οἱ δὲ ἦγον αἶνα βεβαρηκότες σὺ ναῦται. Plato tamen in Symposio hoc ipsum passiva voce dixit. Βεβαρημένος, inquit, ὁ πῆρος μεθυσθεὶς τοῦ νέκταρος (οἷνός γὰρ οὐτῶ ἦν) εἰς τὴν τοῦ Διὸς κῆπον εἰσελθὼν βεβαρημένος εὗδεν. Suidas in eandem sententiam, quam Thomas probavit, dixit: Ἐβαρύνετο κυριώτερον, οὐ γὰρ δεῖ λέγειν ἐβαρεῖτο, ἢ βαροῦμαι, ἢ βαρυνόμενος. Οὐδὲ ἄλλην τινα κλίσιν ποιεῖσθαι, ἀλλὰ βαρύνομαι, καὶ βαρυνόμενος. Πολύβιος. Ὁ δὲ ἐξαναστὰς προῆγε, τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἀρρώστιας, τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἡλικίας βαρυνόμενος. εἶχε γὰρ ἑβδομηκονστὸν ἔτος. καὶ αὐθις. Ὅρων δὲ τοῦτο βαρυνομένην τὴν σύγκλητον. Improperie igitur Lucianus in Aëtionē: ὅποτε δοκὸν φέροντας βαροῖντο. GRAEV.

ead. l. 10. Λέλογχα δὲ τὸ εἴληχα λέγοντος) Cum quidam pro εἴληχα dixisset λέλογχα. Ἐξείληχεν, inquit Thom. οὐκ ἐκλέλογχεν. Lucianus tamen sui oblitus dicit in Amorib. Χαρικλῆς ἐλελόγχει. Tamen si idem in eodem libello Attice dixit, ἀνδράσι σύγκληρον εἴληχα τάξιν. GRAEV. Cum Graev. Lucianum in Amorib. tamen ita locutum dicat, la Croze adscriptit: at hic liber non est Luciani. Id est, hunc Soloecismum Luciano non tribuit; vid. supra notata ad c. 1. REITZ.

ead. l. 11. Ἰπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πέτασθαι πολλῶν λεγόντων) Cum multi dicerent ἰπτασθαι pro πέτασθαι. Sic legitur, sed perperam, uti apparet ex Thoma & Luciano in Nefasto.

ἔω, inquit iste, τὰ ἀρχαῖα τῶν τριῶν μνησὶν, καὶ τὸ ἀνην-
μία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνειν. Thomas vero: πέ-
ταμαι οὐδὲις τῶν ῥητόρων, εἶπεν, ἀλλὰ πέτομαι. Quare hic
pro πέτασθαι omnino legendum πέτοσθαι. Sed ut ad ἵπτα-
μαι redeamus, reprehenditur ἵπτατο a Luciano in Lexipha-
ne. Locus infra referetur. De πέτομαι vero & ἵπταμαι
Thomas. Πέτομαι, inquit, οὐχ ἵπταμαι. Καὶ Λιβάνιος ἐν τῇ,
Οἶδα ὅτι σε εὐφραίνει σκῶμμα ἐμὴν ἐπιστολῇ· σὺ γὰρ ἐκεῖνος
ὁ πετόμενος μὲν ὅπως ἀν ἡμῶν ἀκούσαιοις, πετόμενος δὲ αὐτὸς
ὑπὸ τῶν λόγων ἐν τῷ συλλέγῳ. Phrynich. ἵπτασθαι παροι-
μητικόν, εἰ καὶ ἀπαξ εἴη που κείμενον, ἢ δις πέτοσθαι δὲ λέγε.
Utitur Lucianus utroque vicissim, frequentius tamen τῷ
πέτομαι. In Dialogo Tritonis & Nereidum: Ἦδη πρόσγειος
πετόμενος. Et in Muscae Encom. ἀλλὰ μετ' ὧδ' ἡς πέτοσθαι.
Idem in libello de ratione Conscr. Hist. καὶ τοῦ Περσέως ἔτι
σὺν τῇ Μεδούσῃ τὴν ἐκάστου γυναικὴν περιπετομέην. Idem ta-
men in Amor. dixit, ἐλάττονι ῥοίζῳ διἵπταμένης. Et in Deor.
Iudic. ἐξ ἀφανῶς καθιπτάμενοι. Ibidem: ὅποτε ἦδη ἐκ τῷ
ἀστῶ ἦν, συμπαραιπτάμενη αὐτῷ. Heliodor. initio V: Μονοῦ
διἵπταμένην τὴν ἑλλάδα παρημείβοτο. Gregorius Theolo-
gus Basilio: τοὺς τε ὧδικούς ὄρνιθας ἄδοντας μὲν ἄλλα τὴν
λιμὲν, καὶ παριπταμένους μὲν ἄλλα τὴν ἐρημίαν. GRAEV.
Plato Θεαίτητος — πέτεται. Ed. Bas. 113 f. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα) locatur Grammati-
cus. Quantum, inquit, ex usu populari verbi huius intel-
ligo, α πτήσαι derivant ἵπταμαι, indicare volui usu ver-
bi, se intelligere, haec duo cognata esse: sunt boni Ety-
mologi. Quod ὄνομα si nomen est in Graeco, ego verbum di-
xi; quia generaliter accipi apparet ὄνομα, pro omni parte
orationis, ut a rhetoribus, cum περὶ ἐκλογῆς, περὶ συνθέ-
σεως ὀνομάτων disputant. GESN.

ead. l. 13. Περισσότερον δὲ τις εἰπόντος) Adversatur Lucia-
no recta Athenaeus Dipnosophist. IX: Ἀκτικοὶ δὲ ἀρσενικῶς
περισσότερον καλοῦσιν. Ἀλεξίς. Συντρέχουσιν. Ὁ λευκὸς Ἀφροδί-
της ἐμὴ γὰρ περισσότερος. Φερεκράτης ἐν Γραφεύς φησὶν, ἀπὸ
πεμψον ἀγγέλλοντα τὸν περισσότερον. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 1. Χρησθῆναι) Recte. Sic Lys. p. m. 182,
τοιαύτη τύχη χρησθῆναι. Item Thucyd. VII, c. 85. Χρησθῆναι.
vero Herodot. VI, 388 A. &c. Quamquam apud alios pro-
miscue. REITZ.

Pag. 227. l. 1. Φαλὴν δὲ τις εἰπόντος ἐδ' ἡδονέαι) Cum
quidam dixisset, se edisse φαλὴν, id est, vasculum olearium; cum

φακὴν *lenticulam* dicere debuerit singulariter, vel φακοὺς pluraliter. Φακὸν pro vasculo oleario legitur IV Reg. 9, λάβε τὸν φακὸν τοῦ ἐλαίου· μοχλὸς, ἀψή τὸν φακόν. Latinis dicitur *lenticula*, Plinio auctore, ut egregie Casaubon. ad Athenaeum observavit. Plutarchus in discrimine adulatoris & amici, φακοὺς dixit pro lentigine morbo: ἀλλ' ὥσπερ οἱ φαῦλοι τῶν ζωγράφων, τῶν καλῶν ἐφικνεῖσθαι μὴ δυνάμενοι δι' ἀσθηνείαν, ἐν ῥυτίσι καὶ φακοῖς καὶ οὐλαῖς τὰς ὁμοιότητας ἀναφέρουσιν, rugis, *lentiginibus* & *cicatricibus similitudines referunt*. Quid praeterea φακός significet, pete ex Hesychio. Nunc Ammonium, si placet, audiamus. Φακός, inquit, φακὴς διαφέρειν φασίν. φακοὶ οἱ ἔτι ἄμοι οὐχ ἐνικῶς φακὴ δὲ ἢ ἡψημένη. τετήρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά. Vitandae igitur amphibologiae causa φακὴ dicendum unius numero pro legumine cocto, & φακοὶ numero multitudinis pro cruda lenticula: pro vasculo autem φακὸν dicendum in numero unitatis. Illi certe auctores, quos Athenaeus adducit, modo φακοὺς modo φακὴν dicunt pro legumine. Lucianus quoque in Saturn. Epistolis; ἡ φακὴ δὲ ὑμῖν σαπέρδην ἐντετηκότα ἔχει. Et in Hermot. καὶ οἱ φακοὶ εὐτακῆς. Theophrastus, Dioscorides, Paulus Aegineta etiam de legumine φακὸν dicunt, quod hic improbat Lucianus. GRAEV. Scio ego, φακὸν non esse *lentiginem*; & discere poteram significationem huius nominis ex annotatione Graevii. Sed volebam in simili voce similem soloecismum dare. *Lentigo* enim vicina *lenti* vel *lenticulae* non minus, quam φακὴ est φακός. GESN.

ead. l. 5. Τοὺς βελτίστους) Ut aliquid significant haec verba, intelligere licebit soloecismos, de quibus tanquam de personis loquitur. Cur autem ὅλους dicat, non comminiscor; nisi forte toto hoc libello Antisophistae cuiusdam librum f. orationem exagitandam sibi sumsit, & hic indicat, se reliqua non iam sub Socratis persona, sed sub priori schemate risui expositurum. GESN.

ead. l. 10. Ἡ γὰρ δύρα σχεδὸν ἀνέωγέ σοι) Ἀνέωγε male dicitur pro ἀνέωκται. Phrynich. Ἀνέωγε ἡ δύρα, σολοικισμός, χρὴ γὰρ λέγειν ἀνέωκται. Contra tamen hoc praeeptum ἀνέωγε passively posuerunt Herodianus IV: Πυλίδας ἔχον καὶ δύρας ἀνεωγυίας. Lucianus περὶ Γυμνασίων, καὶ ἀνεωγύοσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. Idem in Votis: ἢν πως ἀνεωγυῖαν ἔτι τὴν πάλαιστραν καταλάβωμεν. Plutarch. in vita Pyrrhi: Τῷδε Πύρρῳ πάλαι πολλὰς ὁδοὺς ἀνεωγμέναι πρὸς θάνα-

τον. Sic in vita Martii Coriolani; & Sozomen. V Histor. Ecclesiast. οἱ νεοὶ ἀνέωγσαν. Ioseph. in III Origenum: Εἴκοσι μὲν πῆχεις ἀνέωγνσαν κατὰ πύλας. Apostolus I ad Corinth. 16, δῦρα γὰρ μοι ἀνέωγε μεγάλη. Passive tamen dixit Lucianus in Gallo, ἀνέωκται αὐτῇ ἡμῖν ἡ δῦρα. Thomas Magister hic dissentit a Phrynich. Ἀνέωγε ἐπὶ μὲν παρατακικοῦ ἀντὶ τοῦ ἡνοίγειν. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ ἱερά τε γὰρ πάντα ἀνέωγε, καὶ τὰ τῶν ἱερέων γένη συνῆγε, καὶ διεπρεσβεύετο πρὸς τοὺς θεοὺς τὸν ἀρχαῖον τρόπον. καὶ Δημοσθένης ἢ γράμματα ἐκλεπτεν ἢ ὑπανάγειν. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀνοίγω, ἀνεώγων, ἀνέωγες, ἀνέωγεν. Ἐπὶ δὲ μέσου παρακειμένου τὸ ἀνέωγεν ἀντὶ τοῦ ἡνεώχθη. Ἀνοίγω γὰρ ἀνοίξω, ἀνέωγα, ἀνέωγας, ἀνέωγε. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, Ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον τίνες οἰκίαι τοῖς λησταῖς ἀνέωγασιν. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλος ἢ Ἀλεκτρυὸν, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεώγῃσι τοῖς ὀφθαλμοῖς &c. pag. 11. Suidas Comicos citat Pherecratem in Crapatallis & Amipsiam in Moechis, qui ἀνέωγε active dixerunt. Sic & Homer. Il. Π, Χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶ μ' ἀνέωγε. Et Herodot. in Clio: Εἰ μὴ ἀπληστός τε εἴης χρημάτων καὶ αἰσχροκερδὴς, οὐκ ἂν νεκρῶν θήκας ἀνέωγες. Apostolus passive dixit: Τὸ στόμα ἡμῶν ἀνέωγε πρὸς ὑμᾶς, ὦ Κορίνθιοι. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 5. Τιμήσαντα) Quid hic faciat nescio: ἐπεὶ autem legendum existimo. SOLAN. Forte, μέλλοντι μὴ συντάσσεται. WETST.

Pag. 228. l. 6. Ἰππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν) Nomina in *ens* apud medios inter Atticorum veterum & Sophistarum aetatem, Diodorum Siculum, Polybium, Laërtium & eiusdem notae scriptores fere εἰς contractum habent in accusativo plurali: apud veteres Atticos Aristophanem, Demosthenem, Aristotelem, Theophrastum, Isocratem, Platonem, Lysiam, Thucydidem, Xenophontem, & eius imitatorem Arrianum, tum apud Sophistas, Pausaniam, Heliodorum, Libanium, Aristidem, Lucianum, alios eius aetatis scriptores, Dionem, Appianum, Herodianum, & ex nostris Chrysostomum, Basilium, Gregorium Theologum, Synesium, sine contractione fere in *eas*, quod & notavit vir summe eruditus P. Leopardus in Miscellaneis. Thomas Magist. Ἑρμινέας, βασιλέας, ἱερέας, καὶ ὅσα τοιαῦτα Ἀττικοὶ, τὸ δὲ συννηρημένως ταῦτα λέγειν οὐκ ἔστιν ἐκείνων. Plato in Theaeteto, unde hic Luciani sumtus est: Ἰππεῖς εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σακράτην εἰς λόγους. Luce igitur clarius est, in ἰπ-

πεῖς esse soloecismum, ut recte Thomas observavit contra omnium Grammaticorum praeceptiones. Plutarch. & Ioseph. modo *eis*, modo *eas* dicunt, nisi illud quoque typographis aut intempestivis emendatoribus debemus. Plethon certe Gemistus, Plutarchi & Diod. Sicul. verba transcribens, pro *ἰππεῖς* accusativo semper *ἰππέας* habet. Plutarchus in Timoleonte: Οἱ Κορίνθιοι πέμπουσιν αὐτῷ δισχιλίους ὀπλίτας καὶ διακοσίους ἰππεῖς. Pro quo Plethon: Κορίνθιοι Τιμολέοντι πέμπουσι δισχιλίους μὲν ὀπλίτας, ἰππέας δὲ διακοσίους. Diod. Sic. Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν τεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἰππεῖς δὲ ᾤ. Gemistus autem: Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἰππέας δὲ πεντακοσίους. Sic & alibi. Illud Luciani, quod mox sequitur, σὺ δὲ τοὺς ἰππεῖς κατενόησας, ita vertendum fuit, *an tu vocem ἰππεῖς potastī, vel animadvertistī?* Pro quo interpres, *tu vero equites cogitastī.* Aristoph. in Equitibus: Μῆτ' ἐν γῇ μὴτ' ἐν θαλάττῃ διαφυγεῖν τοὺς ἰππέας. Idem in Acharnensibus: Ταῦτ' ὥς ἐγανώθην καὶ φυλῶ τοὺς ἰππέας. Plato in VI de legibus: Χωρὶς δὲ τοὺς ἰππέας. Xenophon in primo Institutionis Cyri: Πολλοὶ δὲ οὓς αὐτὸς ἔχων ἦκεν ἰππέας καὶ πεζοὺς. Et in eadem pagella, καὶ τοὺς ἰππέας ἡσυχίαν ἀγορᾶς. Sic idem in sexto, & septimo libro. Thucydides in sexto: Ἐψηφίσαντο τὴν τε τροφὴν πέμπειν τῇ στρατιᾷ καὶ τοὺς ἰππέας. Et in eadem pagella: Καταλαμβάνουσι τοὺς τε ἰππέας ἡκούσας ἐκ τῶν Ἀθηναίων. Demosth. I Philipp. Μετὰ τούτων ἰππέας διακοσίους. Idem III Philipp. Ψιλοὺς, ἰππέας, τοξότας, ξένους. Ibidem: ἢ πότεροι τοὺς ἰππέας προύδωκαν. Sic & Philostrat. in Heroicis, Heliod. in VIII, Lucian. in Votis, & in Toxari, Arrian. in VI expeditionis Alexandri, Iosephus in fine VII Ἀλώσεως, Pausaniās in Atticis, Plutarch. in Alcibiade. Chrysostom. in comparatione monachi & regis: καὶ τοξότας, καὶ ἰππέας, καὶ στρατηγούς. Sic usi sunt iam di-di auctores semper, praeter Plutarch. & Iosephum. Nam quod apud Platonem XI de legibus legitur *ἰππεῖς καὶ ἰππέας* in accusativo, eodem loco, typographis adscribendum est: *ἰππέας*, inquit, *eis τοὺς ἰππεῖς*. Quare viderint Grammatici, qui hos accusativos docent contrahi. Eodem modo etiam veteres dicebant νομέας, βασιλέας, φορέας, σφαγέας, τροφέας, γονέας, τοιέας, σίας, κουρέας, κναφέας, σκαρέας, ισρέας, ἀρχιερέας, ἑρμηνέας, ἀμφορέας. Sic gentilia Ἐριτρέας, Ἀχαρνέας, Φακέας, Μαντινέας, Χαλκιδέας, Δοριέας, Πλαταιέας, Μεγαρέας &c. Apud Herodianum semper βασιλέας

leges, nunquam βασιλεῖς in accusativo. Ergo scribis debetur, quod illic ἰππεῖς, τροφεῖς, φονεῖς legitur pro ἰππέας, τροφείας, φονείας. Apud eundem etiam & Ioseph. recte invenitur ἀμφορέας, Sic & Alciphron: Ἐς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἐλχέμεν πίθους. Librariis etiam debet acceptum referri, quod Isocrates in oratione ad Philippum habet, βασιλεῖς μεγάλους προσαγορευομένους, cum in aliis locis semper scribat βασιλέας, praesertim in ad Nicoclem παραινέσει, si ve hic ipse Isocrates illius orationis sit auctor, si ve alius. Simili forte errore legitur apud Demosthenem in ea oratione, qua respondetur Philippi literis, γονεῖς pro γονείας. Τέκνα, inquit, γονεῖς, γυναῖκα. Certe in quarta Philippica recte habet: Οὕτω συμπάσης τῆς πόλεως κοινούς δει γονείας τοὺς συμπαύτας ἡγοῖσθαι. Sic τομείας apud Herodot. Clio cap. 194, & aliis locis ponitur, costas navium significans, non pastores, ut Valla vertit, sicut viri eruditissimi Brodaeus & Leopardus hoc pridem notarunt. De his costis vide, quae docuit Ioannes Schefferus de re militari Navali lib. I, cap. 6. Non dissimilis locus est Luciani in Votis: Ὡς περ οἱ βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγῳδοί, pro quo alibi semper βασιλέας dixit. In Longaenis: οἷς συνάλω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλέας. Ibidem: καὶ ἐπιτροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλέας. Et paulo post: τοσούτους ἐδυνάμην βασιλέας ἀθροῖσαι. GRAEV. Αναβ. c. 9, singulari numero in hoc proverbio effertur. Vid. Plat. ed. Baf. 85, 1: ἰππέας εἰς πεδίον προκαλεῖ, Σωκράτη εἰς λόγους προκαλούμενος. Leopard. 37. SOLAN.

ead. l. 7. Κατενόησας; ἀλλὰ) Videtur post κατενόησας insistere paululum, & responsum expectare Lycinus, deinde pergere, quod punctis illis exprimere studui. GESN.

ead. l. 8. Κατὰ σφᾶς αὐτοὺς δῆλθ' οὖν) Luculentus solocismus, ut si dicam inter eos ipsos narravimus, cum de nobis ipsis loquimur. Dicendum igitur cum Plat. in Gorgia, ἀδικούσι σφᾶς αὐτοὺς, eos iniuria afficiunt. Et Thucyd. καὶ παρεῖδον οἱ πάντες σφᾶς αὐτοὺς. Omnes enim σφᾶς αὐτοὺς, tertiae personae pronomen, iunxerunt verbo tertiae personae. Male igitur Clemens Alexandrinus Paedagog. II, 1, ἐναργῶς ὑπόδειγμα ἀρετῆς σφᾶς αὐτοὺς παριστάντας, evidens virtutis exemplar nos ipsos exhibentes. Et cap. 21, σφᾶς αὐτοὺς πρὸς τὸ ἀμεινὸν σχηματίζειν, nos ipsos ad meliorem vitam componere. GRAEV.

Pag. 229. l. 1. Μαντεύσται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι) Recte notavit Micyllus, μαντεύσθαι dici proprie de

consulentibus. Aeschines: οἱ ἄλλοι Ἀμφικτύονες μαντείας ἐμαντεύσαντο παρὰ τῷ Θεῷ, τίνι χρῆ τιμωρία τοὺς ἀνθρώπους τούτους μεταλθεῖν. Herodot. Μαντήια εἰς τὰ ἔπεμψε μαντευσόμενος ὁ Κροῖσος. Plato in Apologia Socratis: Χαίρεφῶν ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύεσθαι. Xenoph. in initio commentariorum: Εἰδέναι τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευσόμενοις. Moschopul. hoc paulo aliter. Χρῆ, inquit, ἀντὶ τοῦ πρέπαι βαρύνεται. Χρῆ δὲ περισπωμένης ἀντὶ τοῦ χρῆσιν δίδωσι, καὶ χρᾶν ἀπαρέμφατον. Χρᾶ γάρ ἐστι καὶ τροπὴ τοῦ α εἰς η χρῆ. καὶ ὁ μὲν Θεὸς χρῆ, ὁ δὲ Θεὸν μαντεύεται. Hanc Moschopuli sententiam de χρῆ adeo non probo, ut contra censuram omnino χρᾶ dicendum, non χρῆ, fretus maxime auctoritate Herodoti, qui licet Ionica lingua sit usus, cui peculiare est η, idem tamen χρᾶ usurpavit. Ὁ Ἀκαρναν, inquit, χρῆσμολόγος ἀνὴρ, ὅς οἱ προσίων χρᾶ ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ. Et paulo post: Ὁ μὲν δὴ οἱ ἐνθεάζον χρᾶ τάδε. Moxque: Ἡ δὲ Πυθίη σφί χρᾶ ἐν τριμέτρῳ τόνῳ. Lucianus in Dialogo Menippi & Trophon. Χρᾶ, ὃ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. Sed & Moschopulo stat Eustath. ad Iliad. I, p. 625: Ἰσως δὲ ὀξύτονην πρὸς διαστολὴν τοῦ χρῆ, ὃ ἐστὶ μαντεύεται. οἷον χρῆ μοι τοιαυτὸ ὁ Φοῖβος. Sed ut ad μαντεύεσθαι revertamur, non semper observatur illud Luciani de hac voce praeceptum, sed ab accuratissimis & Ἀττικωτάτοις scriptoribus μαντεύεσθαι etiam dicitur de Diis & hominibus respondentibus. Demosthenes περὶ στεφάνου· Καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον μαντεύομενον. Lucianus in Demonaide: Καὶ μάντιν δὲ ποτὲ ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μισθῷ μαντεύομενον. Idem in Alexandro: Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου μαντεύομενος. Pauloque post: Προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις ὡς μαντεύεται ὁ Θεός. Sic & loquitur in Dialogo Menippi & Tiresiae, & Dialogo Menippi & Trophonii, ut & Apollinis & Mercurii. In hoc Apollo dicit: Πλὴν ἄλλὰ ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι. Malunt tamen optimi quique pro hoc dicere χρᾶν καὶ ἀναίρειν. Isocrates in Archidamo: Ὁ δὲ Θεὸς περὶ ὧν μὲν ἐπηρώτησαν οὐκ ἀνεῖλεν. Liban. in Antirrhethico: Ὁ δὲ ἀνεῖλε παρὰ τῷ τρώσαντι καὶ τὴν ἴασιν ζητεῖν. Herodot. in II: ἦν μὲν δὴ ἀνέλη μιν βασιλεία εἶναι. Chrysost. in Babyla martyre: ἐπέκειτο σφοδρῶς τὸν δαίμονα χρῆσμον ἀπαιτῶν καὶ ἀξίων ἀναίρειν περὶ τῶν κατὰ γνώμην αὐτῷ. Urgebat, inquit, daemonem ab oraculis repescens postulansque, sibi ut ille responsum daret iis de rebus, quas animo versabat. GRAEV. μαντεύεται) Aristophan. Av. 594 & 597, de consulentibus adhibet. Sed alii tam frequenter

de respondente, quod Graevius iam indicavit, ut pluribus haud opus sit. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ ἄρα καθ' εἰς λαμβάνει σε περιϊών) Nam *singuli soloecismi tibi latent circumteuntes*. Sic legendus hic locus & vertendus. Sensus est: singuli, qui circa te oberrant, a me tibi obiiiciuntur soloecismi, te fugiunt, a te non animadvertuntur. Soloecismus versatur in καθ' εἰς. Attice enim dicendum fuisset καθ' ἓνα, Micyllus hic putavit καθῆς esse participium, fecitque locum suspectum de mendo, cum nihil sit scrupuli. Occurrit vero ista locutio, quam hic reprehendit Lucianus, saepe in sacris scriptoribus. In epistola ad Roman. c. 12: 'Ο δὲ καθ' εἰς ἀλλήλων μέλη. Maccab. libro III: 'Ο καθ' εἰς δὲ τῶν φίλων σκυθρωπῶς ὑπεκρέων. Marc. XIV: Οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἰς καθ' εἰς, μὴ τις ἐγώ. Et Iohan. VIII: ἐξήρχοντο εἰς καθ' εἰς, ἐκίθασι *singuli*. Ubi Beza καθ' εἰς putat positum pro καὶ εἴτα εἰς: inde & in quibusdam editionibus scribitur καθ' εἰς, in nonnullis καθ' εἰς, in aliis καθῆς perperam. Καθ' εἰς enim per Hebraicam enallagen dicitur pro καθ' ἓνα, quo Attici scriptores utuntur. Philostrat. in Heroicis: καὶ καθ' ἓνα τοὺς ἥρωας, *singulos heroas*. Dicit idem in eodem opere εἰς ἓνα. Κοινῇ δὲ, inquit, καὶ εἰς ἓνα, *publice & privatum*. Idem in vita Herodis: Τῷ τῶν Ἀθηναίων δήμῳ καθ' ἕκαστον ἔτος μνᾶν καθ' ἓνα, *singulas minas*. Plutarchus in praeceptis Politicis: καθ' ἓνα καὶ κοινῇ. Heliodorus II: καθ' ἓνα συλλεγόμεναι ποτέ. Aelian. XXI: Εἰ τῶν καθ' ἓνα. Lucianus Dialogo Martis & Mercur. 'Εγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἓνα πάντων ἀμείνων. Ubi male legitur, καθεν' ἀπάντων. Idem in Harmonide, & Dialogo Plutonis & Mercur. Μετελεύσομαι γὰρ σοι ἥδη αὐτοὺς καθ' ἓνα ἑξῆς. Basilii Libanio: αἰσχύνομαι καθ' ἓνα σοι προσάγων τοὺς Καππάδοκας. Et sic Apostolus quoque more Atticorum in epistola ad Ephes. c. 3, πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἓνα. Et I Corinth. XIV, 31, δύνασθε γὰρ καθ' ἓνα πάντες προφητεύειν. Demosthen. in III Philippica ἕκαστον addit: καθ' ἓνα ἕκαστον οὕτως περιόπτειν. Idem ἀνδρα addit in Corona: καὶ ὅσον καθ' ἓνα ἀνδρα. Thom. Magist. οὐ καθ' εἰς, ἀλλὰ καθ' ἕκαστος δεῖ λέγειν. Sed nec καθ' ἕκαστος recte dicitur; sed pro eo dicendum καθ' ἕκαστον. Vide Budaei commentaria utriusque linguae. Et sic puto apud Thomam legendum esse. Scriptores tamen Ecclesiastici sacrorum librorum auctoritatem sequuntur. Socrates Ecclesiasticae historiae lib. XVI, 13: Ἐπειδὴν γὰρ ἄλλος ἄλλου

δόγματος ὁ καθ' εἰς ἐπελάμβανον. Eusebius historiae Ecclesiasticae X: Καὶ μὴ μόνον γε ὁ καθ' εἰς, ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες ἀθρόας ἀνευφημοῦμεν. Ad eandem formam factum ἀνὰ εἰς pro ἀν' ἕνα. Ioannes Theologus Apocalypf. XXI: Καὶ αἱ δώδεκα πυλῶναι, δώδεκα μαργαρίται, ἀνὰ εἰς ἕκαστος τῶν πυλῶνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. Attici dicerent ἀν' ἕνα ἕκαστον, *singulae portae*, aut potius καθ' ἕνα ἕκαστον. Porro notandum quoque est, καθ' εἰς Lucianum dixisse cum singulari λανθάνει, at Soloecismum coniunxisse cum plurali εἰσκασι, quemadmodum & Marcus & Ioannes, ut duplex forte hic sit soloecismus. GRAEV. Εἰ ἄρα καθ' εἰς) Sic L. & Fl. Leopard. εἰς ἄρα κ. . . 37. Plerique libri εἰ ἄρα καθεῖς. SOLAN.

ead. l. 8. Μνηστεύμενον αὐτῷ γάμον) In hunc locum Thomas, ἐπ' ἀνδρός, inquit, τὸ μνᾶται, οἷον μνᾶται γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὶς τὸ μνηστεύεται ἀνδρὶ. Moschorpulus in eadem est sententia: Μνᾶται ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὶς, μνηστεύεται ἡ γυνή. Nimirum magistri docent, μνᾶσθαι, proprie esse *ambire* puellam, sive feminam, & dici de viris Attice, μνηστεύεσθαι vero de puellis & feminis, quae desponduntur & nubunt. Attice igitur Evangelium: Μνηστευθεὶς γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῇ Ἰωσήφ. Proprie etiam Lucianus in Nefasto: Πρώτη γοῦν ἐπειδὴ γάμον ἐν Κυζικῷ μνᾶσθαι ἐτόλμησας. Et Plutarchus in amatoriis narrationibus: Ταύτην μνῶνται Στράτων Ὀρχομένιος καὶ Καλλισθένης Ἀλιάρτιος. Herodot. quoque in Clio: ταύτην πέμπων ὁ Κύρος ἐμνᾶτο τῷ λόγῳ, θέλων γυναῖκα ἣν ἔχειν· ἡ δὲ Τόμυρις συνείσα οὐκ αὐτὴν μιν μνᾶμενον. Plutarchus in Erotico etiam usus est eo verbo de muliere viduae nobili & praevivire, ultro ambiente nuptias adolescentuli cuiusdam; quemadmodum Martial. dixit, *Uxori nubere nolo meae*. Οὐ γὰρ ἀπορρίψασα δόξας, inquit, καὶ γένη τηλικαῦτα καὶ πλούτος ἐμνᾶτο μεῖράκιον ἐκ χλαμύδος ἔτι παιδαγωγείσθαι δεόμενον. Improperie igitur Lucianus in Toxari: Καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις ἐπιπολὺ μνηστεύμενοι. Ibidem: Δεῖ δὲ τῶν μνηστήρων ἕκαστον προσαγγεῖλαντα ἑαυτὸν δίδοτι μνηστεύμενος ἥκει. Et paulo post: Μνηστεύεσθαι τὴν παῖδα πολλὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτήν. Parum igitur Attice Plutarchus in narrationibus amatoriis, ἐμνηστευοντο αὐτὴν τριάκοντα νεανίαι. Moxque in iisdem: μὴ μνηστεύεσθαι τινὰς τὰς κόρας. Sic & Pausanias in Laconicis, Heliodor. in V, Laërtius in Hipparchia, Ioseph. Orig. Iudaicarum lib. V & XIII. Activa tamen voce μνηστεύω γάμον legitur apud ve-

rustissimum quemque. Dicit enim Plato in sexto de legibus, *μνηστεύειν γάμον αὐτῶ*. Apud Euripid. in Iphigenia Aulidenſi Achilles dicit: 'Ἄλλ' ἢ πέπονθα δεινὰ μνηστεύων γάμουσιν οὐκ ὄντας. Isocrat. βουλευθέντος αὐτοῦ μνηστεύσει κόρην. Diodor. XX, ἀξιολογώτατοι τῶν ἡγεμόνων ταύτην ἐμνήστειον. Sic plures alii. *Nubere* quoque dicitur semper, si proprie accipiatur, de puellis & feminis, ut *ducere* de viris, apud auctores Latinae linguae locupletes. Nam de Terulliano, Hildeberto & Fulgentio, quos & de viris *nubere* dixisse honeste C. Barthius docet Adv. VI, c. 14, non contenderim. Nam & multa alia apud illos leguntur scriptores, quae a melioris aetatis usu longe absunt. Sed haec inter eruditos iam decisa sunt, ut risum debeant, qui aliter sentiant. GRAEV.

Pag. 230. l. 1. Ἀπολείπει τὴν γυναῖκα) Et hunc soloeisimum Thomas aperit: Ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις: Ἀπολιποῦσα γὰρ αὐτὸν ὥχετο. ἐκβάλλει δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. Λιβάνιος ἐν Μολέτῃ τῆς λάλου: Ἐκβάλλει τὸ γύναιον. Nimirum uxor cum a viro divor-tit, nuntium remittit, dicitur Graecis ἀπολείπειν ἄνδρα, Latinis *divortere*, *discedere a viro*. Vir vero cum repudiatur uxorem, ἐκβάλλειν γυναῖκα. Latinis *exigere*. Cic. *Mimam exegit*. Eleganter igitur Iosephus, ἔπειθε τὸν ἄνδρα καταλιποῦσαν αὐτῷ γήμασθαι. Attice idem dixit in undecimo Ἀρχαιο-λογίας de Esdra: λογιζόμενος δὲ ὅτι ἐὰν ἐκβαλεῖν αὐτοὺς τὰς γυναῖκας προστάξῃ. Pro quo eodem in loco etiam dicit ἀποπέμψασθαι. Quare minus Attice ipse Lucian. in II, Dia-log. Iunonis & Iovis, ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμφ γαμετήν. Ibidem in Bis Accusato, τὴν νόμφ γαμετήν οὕτως ἀτίμως ἀπολείπει. Plutarch. in Stoicis controversiis confundit etiam hanc differentiam, ὥσπερ τις τὴν γαμετήν ἀπολιπὼν ἐταί-ρα δὲ συζῶν. Attice dixit idem in Romulo: Νόμος μὴ δι-δούς γυναικὶ ἀπολείπειν τὸν ἄνδρα, διδούς δὲ ἐκβαλεῖν γυ-ναῖκα ἐπὶ φαρμακείᾳ τέκνον. Ibidem, ἀπεπέμψατο γυναῖκα. Hermogenes Sophista, ἔστι γαμῖν, ὅθεν βούλεται τις, καὶ ἀποβαλεῖν τὴν οὖσαν γυναῖκα. GRAEV.

ca. l. 10. Εἰ τις γε νῦν φοβῶν τὴν θυραν εἰσιῶν, ἢ ἐξιῶν κόπτοι) Haec verba bene vertit interpres per *concrepuit ostium & pulsavit*. Nam quod apud Latinos discrimen est inter *ostium crepat & pulsatur*, idem est apud Graecos inter *κόπτειν & φοβεῖν*. Exiturus cum fores ferit & percutit, ut illo strepitu admonerentur, qui foris erant, cavere sibi,

atque abstinere, ne laederentur, apud Atticos enim fores non introrsum trahendo, sed in viam publicam pellendo aperiebantur, ut dudum docuerunt Turnebus, Cuiacius, Muretus: exiturus itaque hoc crepitu signum cum dat, dicuntur Latinis *fores crepare*, Graecis *φορεῖν* cum vero introiturus fores percutit, ut aperiantur, dicuntur Latinis *fores pulsari*, & *pulsari*, Graecis *κόπτεσθαι*, ut docent Suidas, Thomas, Ammonius, Phrynichus, Moschopulus. Attice igitur dixisset *κόπτοι τὴν θύραν εἰσιὼν ἢ φορεῖν ἐξιὼν*. Lucianus in Philopf. *Ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη*. Idem in Fugitiv. *Ὡστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν*. Aristophan. in Ranis: *Ἄγε δὴ τινα τρόπον τὴν θύραν κόψω*. Moxque: *Οὐ μὲν διατρίψης, ἀλλὰ γυνῶσαι τῆς θύρας*. Et in Nubibus: *Γυνῶσαι τῆς θύρας*. Lyfias in Apologia de Eratosthenis adulteri caede: *Ἐρομένου δέ μου, τί αἱ θύραι νύκτωρ φορεῖν*. Heliodorus in I: *Τὰς τε θύρας ὅτι πλείστον ἐφόησεν*. Phrynich. addit, male quoque *κρούσαι τὴν θύραν* pro *κόπτειν* poni. Sed contra hunc facit illud Xenoph. in Symposio: *Φίλιππος δὲ ὁ γελωτοποιὸς κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι*. Et Evangelista: *Μὴ ἀρξῇσθε ἐξω ἐστάναι καὶ κρούειν τὴν θύραν*. GRAEV.

ibid. *Ψεφοῖν τὴν θύραν*) Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 1098. Et supra Icar. c. 22. Quod ad *κρούσαι θύραν*, de quo Phryn. vid. Elsn. ad Apocalypf. III, 20. REITZ.

ibid. *Θύραν*) De forum aperiendarum ratione, consule locum Plut. in Publ. Hort. 909. SOLAN.

Pag. 231. l. 2. Νῦν δὴ γενήσομαι) Soloecismus est hic, quod *νῦν δὴ* cum futuro coniungatur, cum debeat cum praesenti iungi. Attice enim dicendum erat *νῦν δὴ γένομαι*. Pollux: *Ἄρτι, ὃ ἐστὶ πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὴ, ὃ ἐστὶ ταυτέν*. Suidas: *Νῦν δὴ, ὀλίγον ἔμπροσθεν, ἀρτίως*. Πλάτων νόμων η'. *Νῦν δὴ ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περὶτυχόντες τοῖς λόγοις, οὕτω ταῦτα ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιλελήσμεθα*. Καὶ αὖθις ἐν πρώτῳ νόμων, Πλάτων διαλελυμένως εἶρηκε ἐπὶ τοῦ παρόντος χρόνου, τὸ δὲ δὴ ἐπὶ συνδέσμου· ὃς δὴ πάντων τῶν πολέμων χαλεπώτατος ὥς φασιν ἡμεῖς νῦν δὴ. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἰππολύτῳ· *Νῦν δὴ μὲν ὅρος βᾶσ', ἐπὶ θύρας πόθον ἐστέλλον*. *Νῦν δ' αὖ φασμάθοις ἐπ' ἀκυμάντοισι. καὶ ἐν Μελεάγρῳ*· *Ὅρᾳ σὺ νῦν δὴ μ' ὥς ἐπράυνας τύχην*. Homer. *Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστί*. Idem: *Νῦν δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά*. Eustath. *Νῦν δὴ, ἀντὶ τοῦ ἀρτίως ἐν ἐνὶ τόπῳ, ὃ καὶ φασὶ μόνῳ παρωχημένῳ συντάσσεσθαι*. Euripid. Phoenissis: *ἄκουε*

δὴ νῦν θρασυάτων ἐμῶν ὁδόν. Ibidem: Ἄκουε δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τούτους κακά. Plato in Gorgia: ἀρ' οὖν καὶ ἦν νῦν δὴ λέγομεν ἱατρικήν & sic frequentissime cum in illo Dialogo, tum in aliis eius libris. In his autem, quae attuli, exemplis, τὸ νῦν δὴ nusquam iunctum invenitur futuro. Proin si quis dixerit νῦν δὴ γενήσομαι, is soloecismus commiserit. Nec est soloecismus in simplici voce γενήσομαι, quod putavit interpretes, sed in νῦν δὴ futuro γενήσομαι hic iuncto, ut dixi. Huic simile est ἀρτι σολοικισμῷ, de quo in initio harum notarum disputavi. Plato enim pro eodem dixit νῦν δὴ, ἀρτι, πρόσθεν, ἐμπροσθεν, τὰ νῦν, πρὸ ὁλίγου, ὁλίγου πρότερον, πρότερον & προτοῦ. Cum futuro autem αὐτίκα, μάλα, αὐθις, εἰσαυθις, ὅσον οὐ πά, ὅτι τάχιστα, οὐκ εἰς μακράν. Occurrunt tamen etiam loca quaedam, ubi νῦν δὴ futuro iungitur, contra hanc Luciani & magistrorum praeceptionem. Homer. Iliad. H: Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσσετε λάβην. Et alio loco: Νῦν δὲ δὴ Αἰνείας βίη Τρώεσσιν ἀνάξει & saepius aliis in locis. Νῦν δὴ, inquit Plato, de legibus libro III, μᾶλλον βεβαιωσόμεθα. Idem in fine ultimi de legibus: Νῦν δὴ μαθησόμεθα ὅτι θανμαστὸν οὐδέν. Idem in Phaedone: Ὁ Σώκρατες, ὅστατον δὴ σε προσερούσι νῦν οἱ ἐπιτήδαιοι. Xenoph. IV institut. Cyri: Νῦν δὴ σὺ δηλώσεις. Thucyd. VI: Καὶ ἀσφάλεια νῦν δὴ καὶ πολλὰ ἔσσεσθαι. Thomas ait, etiam νῦν aliquando futuro iunctum soloecismus esse. Εἰ παράτασιν, inquit, δηλοῦσι, τότε τὸ νῦν τιθέμενον σολοικισμὸν ποιεῖ, ὥς τὸ νῦν σοφὸς γενήσομαι. δεῖται γὰρ ἡ σοφία χρόνου. Sed nihil videtur tam firmum esse, quod non alicubi labefactetur, ut superius posita exempla ostendunt. GRAEV. Leopard. 37. SOLAN.

ead. l. 12. Νῦν δ' ἕτερ' ἄττα &c.) Non accuratus satis interpretis fuit in his verbis vertendis. Lucem huic Luciani loco foenerantur, quae habet Thom. Mag. in voce ἄττα, sed sic legenda: Τὸ ἄττα, ἀντὶ τοῦ ἄτινα, ἐν ἀρχῇ κώλου μόνον εὑρηται, προὔπαρχοντος τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ κώλῳ, ἐφ' ᾧ ὀνόματι τοῦτο ἐπιφέρομεν, οἷον, πάντα ποιῶ, ἄττα ἂν βούλομαι. τὸ δὲ ἄττα ἀντὶ τοῦ τινα, καὶ προηγείται τοῦ ὀνόματος ἅπαξ ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ, καὶ ἔπεται αἰετῶς, ὥς τὸ ἕτερ' ἄττα, καὶ πῶς ἄττα, προηγείται δὲ, ὥς ἔχει τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν Φαίδωνι· ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιάδε, ἀντὶ τοῦ, τοιαυτὰ τινα. L. BOS.

Pag. 232. l. 1. Ὁρθῶς — συντιθέμενον) Hoc lectoris eruditi vel Scholiastae iudicium, in margine positum, ma-

lum pedem in ipsam Luciani orationem videtur intulisse. Sic vera sunt, & cum Thomae Magist. observatione conveniunt, sed sententiam & connexionem turbant. GESN.

ead. l. 3. Ἦν με φησὶ ὑβρίσαι) Puto excidisse ob soni affinitatem σὲ post ὑβρίσαι. Aperte enim indicare vult differentiam inter ὑβρίσαι σε, & ὑβρίσαι εἰς σέ. Sic certe interpretatus sum. Deinde verba ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν sunt Soloecistae, ita distinguenda, nisi fallor, ut in interpretatione nostra factum est. GESN.

ead. l. 6. Σε ὑβρίζειν καὶ εἰς σέ) Ὑβρίζω σε scilicet est contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σέ, est cum in tuos amicos, aut quidquid ad te pertinet, contumeliosus & iniurius sum. Moschopolus eadem docet: Ὑβρίζω σε καὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ πάντα τρόπον ἀτιμάζω σε. δηλονότι δι' ὕβρεως καὶ πληγῶν, καὶ ἄλλης τινὸς ἐπηρείας. Ὑβρίζω εἰς σέ ἀντὶ τοῦ ὑβριστικῶς τινα εἰς φίλον σὺν, ἢ εἰς τὰ περὶ σε ἐνδείκνυμαι, ὡς ἀναφύρεσθαι τὴν ὕβριν ἐπὶ σε. Attice igitur Plato in VI de legibus: Μῆτε τινὰ ὕβριν ὑβρίζειν εἰς τοὺς οἰκέτας. Quod vero Lucianus subiicit, ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν ἀλέκται, οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. Platonis verba sic se habent: Ὁμηρος μὲν γὰρ κινδυνεύει οὐ μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς τὴν παροιμίαν. Lucianus in Bis Accusato: Ὑβρίζεις εἰς τὸν διάλογον. GRAEV. Illam differentiam inter ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ, non observari perpetuo ab Atticis, vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 900, ubi id ex eo Aristophan. versu, item ex Euripid. Phoen. 623, & Lucian. Dial. Vener. & Cupid. probat, in quibus εἰς μὲ ὕβρ. adhibetur pro *me ipso*, non *in meos*. Adde Aristoph. Nub. 1507, — ὑβρίζετον εἰς τοὺς θεούς. Ac Nostrum de Salt. cap. 24. Et Aeschin. de fals. leg. pag. altera, διατετέλκε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζων· ubi quidem possit ad eos, qui cum Aeschine faciunt, trahi; sed minus accurate, quia statim subiicit, eum & λοιδορεῖσθαι aliis. REITZ.

ead. l. 12. Ὁ Πλάτων) Plato Συμπ. p. 315 G. SOLAN.

Pag. 233. l. 1. Ταῦτα ὑπαλλάττειν) Moschopol. videtur nonnihil a Luciano dissentire. Ἐπαλλάττειν, inquit, τὸ μετατιθέναι τὴν τάξιν ἀντιστρόφως, καὶ ἐναλλάξ ἐπὶ τῶν ποιούντων ἐναντία λέγεται. Ὑπαλλάττειν τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν, καὶ ἄλλως τὸ ἕτερον ἀντὶ ἑτέρου εἰσάγειν. Sic hic locus legendus. Nec est in Luciano, quod si dicam ταῦτα ὑπαλλάττειν, soloecismum vocant, ut vertit Micyllus; sed ὅτι τὰ ταῦτα ὑπαλλάττειν σολοικίζειν καλοῦσιν, hoc est,

cf. Sem. Mid. 8.

επαλλογεν vel per *hypallagen* hisce abuti dicunt *soloeicistum* committere. Sic *ἐναλλάττει* est his abuti per *ἐναλλαγὴν*. In iis, quae sequuntur in Luciano, αὐτὸ δὲ τὸ ἐναλλάττειν, lacuna est, sic ex vetere Codice, uti patet ex excerptis, supplenda: αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἰ τις ἐναλλάττειν λέγει, ὥσως δόξειν λέγειν. Nihil certius. GRAEV.

ead. l. 3. Νῦν εἰσομας) Si superiores de ἀρτι & νῦν futuro non iungendis observationes bene habent, hic etiam Soloeicista sui nominis mensuram implet. GESN.

ead. l. 4. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἰ τις ἐναλλάττειν λέγει, ὥσως δόξειν λέγειν.) Sic M. Graev. Forfan legendum ἰσάσθαι δόξει λ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐτέρου πρὸς ἕτερον) Nomina a verbis ὑπαλλάττειν & ἐναλλάττειν derivata rem declarare aliquo modo possunt. Nempe *enallage* est, cum pars pro parte, casus pro casu, non immutata sententia ponitur; *hypallage* cum duo nomina vices suas permutant, & *mutuo* alterum pro altero ponitur. Itaque *enallage* pro eo, quod ponere debebat, sed non ponit, substituit aliud; *hypallage* duo ponenda ratione constructionis inter se permutat. Sed non semper definitiones accuratas ponunt Grammatici; non semper bonas definitiones recte applicant. Etiam hic Soloeicista non bene cepit, quod se dicit assecutum. Supplementum illud Graevianum ex Scholio potius corruptum arbitror. GESN.

ead. l. 10. Λέγων ἑστί) Λέγειν interpretes legisse videtur. GUYET. Certe sic legit: nam & λέγειν expressit P. aliaeque plurimae. REITZ.

ead. l. 13. Σπουδάζειν πρὸς — περὶ τινός) De his non convenit Moschopulo cum Luciano. Σπουδάζω, inquit Moschopulus, πρὸς σε ὅταν σε ἀξιώ ἑπιμελείας τοῦ σώματος, σπουδάζω περὶ σε, ὅταν ἐπιμελῶμαι τῶν περὶ σε πραγμάτων. GRAEV.

Pag. 234. l. 2. Ἐκαστῷ) Ἀν ἑκαστῷ; GUYET.

ead. l. 4. Καθίσιν) Sic legendum videtur: καθίζειν, καὶ τὸ καθίσαι, τοῦ κάθισαι. GUYET.

ead. l. 8. Ἀλλὰ τὸ καθίσαι, τοῦ κάθισαι διαφέρειν φημί) Nihil aliud vult Lucianus, quam κάθισαι dici ad stantem, quem iubemus sessum capere, κάθισαι vero ad eum, qui iam fedet, quemque rogamus, ne surgat. Thomas eadem tradidit, quae Lucianus. Ἄλλο, inquit, καθίσαι, καὶ ἄλλο κάθισαι. Τοῦ μὲν γὰρ καθίσαι πρὸς τινα ἰστάμενον λέγεται ἵνα καθίσαι, τὸ δὲ κάθισαι πρὸς τὸν καθήμενον ἵνα κάθηται, καὶ

μη ἐξαναστῆ. ὡς τὸ παρ' Ὀμήρῳ ἥσο ξεῖν ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοι δῆομεν ἔδην. Sic lege hunc locum in edito libro satis mendosum. Quod vero paulo antecedit, τὸ καθέσθῃσι ἡκουόν σου λέγοντος ὡς ἔστιν ἔκφυλον, αὐδῖνι τε δέκνεν, imperativum καθέσθῃσι, fede, vocem esse peregrinam vel barbaram, Luciani forte respicit verba, quæ in Lexiphane suo posuit: τὸ ἵπτατο, καὶ ἀπαντῶμενος, καὶ τὸ καθέσθῃσι οὐδὲ μετακινὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς. Micyllus ex superioribus Luciani verbis colligit, hic aliquid desiderari. Cui equidem non invitum assensero vel propter hæc verba, quæ infra habentur: Οὐκ οἶδα οἷόν ἐστι συγγραφεὺς ἀνὴρ. Σολ. Πάνυ οἶδα νῦν γὰρ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος. Nam Lucianus de proprietate vocabuli συγγραφεὺς nusquam in hoc libello locutus est. Nunc vicissim Thomam & Phrynichum audiamus. Ἐκαθέσθῃν, inquit Thomas, καθέσθῃσι, καθέσθῃσιν. καθέσθῃσαι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. λέγε οὖν καθέζομαι, ἐκαθεζόμεν, καθεδούμαι, καθεδόμενος, καθίσθαι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων. Phrynichus: ἐκαθέσθῃ, καθέσθῃσι, καθέσθῃσιν καὶ πληθυντικὰ καθέσθῃσονται, ἔκφυλα. Parum igitur Attice Heliodor. in IV: Καθεσθῃς δὲ πλησίον δάσσει, Συγάτῃ, ἔλεγεν. Et Basilii in epistola: Ταῦτα λογιζόμενοι πολὺν χρόνον ἐκαθέσθῃμεν. Lucianus in priore verarum narrationum: Ὅπτιμώνων δὲ περικαθεσθέντες ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν. Herodian. in V: Συγκαθεσθῃς αὐτῷ ἐν τῷ βασιλικῷ φορείῳ. Ioseph. Ἀρχαιολογίας libro II: Καθεσθῃς ἐπὶ τινος φρέατος. Idem libro VIII: Καθεσθῃσα δ' ἡ Βεθσαβὴ & pluribus aliis in locis. De καθίζω, & καθίζομαι Thomas Magister: Καθίζω ἐγὼ, καὶ καθίζομαι, καὶ καθίζω ἕτερον. Pollux scribit, Xenophontem καθίζειν usurpasse pro καθίσαι ποιεῖν. Locus est in II ἀναβάσεως. Καὶ ἀπαγγελλόμεθα δὲ Ἀριεῖ, ἐὰν ἐνθάδε ἔλθῃ εἰς τὸν θρόνον τὸν βασιλεῖον καθίσιν, collocaturos esse. Sic καθίζειν δικαστὴν apud Demosthenem & Galenum. Moschopul. Καθίζω ἕτερον, μεταβατικῶς. καὶ καθίζω ἐγὼ, ἀμεταβάτως. Κάθημαι δὲ ἐγὼ, αἰετὶ μεταβατον δεσ. Τὸ καθέσθῃσιν, καὶ ἐκαθέσθῃν βάρβαρα. Alibi Thomas: Τὸ καθίζω οὐ μόνον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἕτερον ποιεῖν καθίζειν, ἀλλὰ καὶ ἑμαυτὸν. Lucianus in Nigrinῳ: Καὶ καθίσας ἑμαυτὸν ὥσπερ ἐν δαίτῳ. GRAEV.

ead. l. 10. (Εἴη διαφέρει) V. Th. Mag. v. καθίσαν. SOLAN: ead. l. 13. ἥσο ξεῖν) Hom. Od. Π, 44. SOLAN. Apud Homerum Od. Π, 44, editur ἥσο, ὦ ξεῖν. Notavit Barnesius, forte ipsius huius loci auctoritate, ἥσο. Ceterum apud Ho-

mērum manifesto ἥσο significat, *sedē*, hoc est, sedem, quam occupasti, retine: nam praecessit τῷ δ' ἔδρης ἐπιόντι πατρὶς ὑπέειξεν Ὀδυσσεύς. Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἐρήτυς, φάνησέν τε. Ceterum apparet, me in interpretatione *sedē* posuisse, pro *sedem tuam retine*; *asside* autem pro *sessum abi*: quod a bonis auctoribus ita dictum, facile demonstrari potest; non ausim dicere, nunquam positum aliter. GESN.

Pag. 235. l. 1. Τὸ καθίζειν λέγειν) Si quis intelligat hanc lectionem, ab illo etiam edoceri cupio. Ceterum hoc videre mihi video, λέγω huic loco optime convenire, & sic interpretatus sum. GESN.

ead. l. 6. Συγγραφεὺς ἀνὴρ) Συγγραφεὺς, inquit Thomas, οὐ μόνον ὁ συγγραψάμενος πόλεμον τινα, ἥτις ἄλλο ἐφ' ἑαυτοῦ γενόμενος, οἷος ἦν Θουκυδίδης, ἀλλὰ καὶ γράφοντας ψήφισματα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συγγραφέας ἐκαλοῦν. Θουκυδίδης· καὶ εἰσήνεγκαν οἱ συγγραφεῖς ἄλλο μὲν οὐδέν. Ammonius quoque paene eadem habet: Ἱστοριογράφος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ τὰ πρὸ ἑαυτοῦ γεγονότα συγγραψάμενος, ὡς Ἡρόδοτος· Συγγραφεὺς δὲ ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ γεγονότα, ὡς Θουκυδίδης. Itaque secundum horum sententiam συγγραφεὺς dicitur non solum de scriptore & auctore librorum, sed & de scriba fenatus, aut alius collegii. GRAEV.

ead. l. 7. Πάνυ οἶδα — λέγοντος) At nihil dixit, quod ad declarandum hoc nomen pertineret. Itaque est, ut excidisse descriptionem τοῦ συγγραφέως putemus, facile illam quidem aliunde refarciendam. GESN.

ead. l. 9. Τὸ καταδουλοῦν) Τὸ μὲν καταδουλοῦμαι ἐτέρῳ, τὸ δὲ καταδουλοῦν ἑαυτῷ. Moschopul. paulo aliter: δουλώ ἑμαυτὸν, καταδουλοῦμαι τὴν Ἑλλάδα. Pro Luciano facit illud Thucyd. Τοὺς μὲν ξυγκαταδουλοῦν ἂν σφίσιν αὐτοῖς τὸ τῆς βασιλτικῆς μέρος. Ex Moschopuli sententia dixit idem in III, τοὺς μὲν καταδουλουμένους τὴν Ἑλλάδα. GRAEV.

Pag. 236. l. 5. Νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον) Nihil argumenti in his verbis video pro eo, quod Lucianus hunc Dialogum, Soloecistam, tanquam coronidem imposuisset omnibus, quos ante scripsisset, dialogis; (quae est sententia Bourdelotii) cum simpliciter innuatur finis huius dialogi. Ex verbis proxime praecedentibus liquet, non alienum fuisse ab Luciani instituto, scribere post hunc & alios dialogos, quibus ulterius de soloecismis esset acturus. Ait enim, οὐκ οὖν τὰ λοιπὰ εἰσαυθὺς ἀναβαλόμεθα· οὖν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. Fateor, non sequi post hunc alios

super hoc argumento dialogos; satis tamen manifestum patet, illud νῦν δὲ διαλύσωμεν τὴν διάλογον, tantum de hoc dialogo capiendum esse. IENS. Non audiendus est Bourdelotius, cum ex his verbis argumentatur, hunc esse ultimum dialogorum ipsius Luciani, reliquos suppositicios. Vera esse potest ipsa propositio, sed argumentum lubricum. Sic paulo ante dixit, μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὴν διάλογον. GESN.

IN PHILOPATRIN.

Pag. 237. l. 1. ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ) Non est huiusce Luciani, sed antiquioris alicuius. Multa id arguunt, primumque ineptiae stili, cum aliae omnibus paginis, tum illae φῦ, φῦ, &c. Deinde ratio temporis. Nam Syrus noster Lucianus pervixit ad tempus belli Marcomanici, anno Christ. 171, ut patet in Pseudomante: at hic nebulo se baptizatum significat a D. Paulo. Paulus vero martyrii palmam accepit imperantis Neronis anno 13. Falliturque Baronius Neronis anno 12, verba illa huiusce Dialogi, Γαλιλαῖος ἀναφελαιτίας, ἐπίρριπτος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀερόβαττας δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, adscribens huic Luciano. Nam qui potuit Lucianus hic a Neronis anno 12, & Christi 68, ad annum servatoris 171 pervivere, siue annis 103? Atqui etiam post bellum Marcomanicum, quin Lucianus hic aliqua commentatus sit, negari non potest. Saperdae autem prorsus illi sunt, qui propter ea, quae in extremo Dialogo isto, de Babyloniis, Aegyptiis, Persis, Scythijs verba sunt, huiusce distortissimi foetus parentem ad tempora imperatoris Traiani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quivis facile lolo non visitans perviderit. Plane quidem qui tam belli pueri pater est, Neronis principatu eum suscepit. MARCIL. Spurium Spanhemius alique multi, genuinum videntur existimare Cavus 129, & Theologi nonnulli; sed palam est, esse spurium. SOLAM. De nomine Φιλόπατρις inter elogia honorum ac laudum posito, v. Perizon, ad Aelian. III, 26, collatis addendis, ubi neque huius inscriptionis obliviscitur, neque quod in Peregrino.... plebs illum impostorem vocat ἕνα φιλόσοφον, ἕνα φιλόπατριν. Metellus est Consul Φιλόπατρις Ciceroni ad Att. II, 1. GESN.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ) Ab Inquisitoribus & hic libellus in exem-

plari Aldino, quo utor, rescissus est. SOLAN. (In meo exemplari, quo Wesselingi beneficio utor, adest; sed nihil varietatis in margine notatum. REITZ.) Hunc Dialogum Luciani non esse mihi certissimum est, ex stilo & ingenio hominis Luciano multum inferiore. Affectata autem est Lucianeae locutionis imitatio, quae ab ipso proficisci nequivit, quia sua ipse non excerpfit; auctorem vero aetate posterioriorem esse, satis demonstravit Gesnerus in singulari Dissert. quam calci huius tomi adiungemus; ibique statuit scriptum Constantinopoli, tempore Iuliani, ab Luciano quodam Sophista Imperatoris illius amico, ad quem hodiernum exstat scripta a Iuliano epistola. Ira vero studiose hunc Dial. pertractavit Gesnerus, ut vix mihi, quod addam, relictum sit. Summis laudibus has eius lucubrationes effert Heuman. in Poecil. p. 248 seqq. Sed p. 250 miratur eiusdem timiditatem, quod nihil in Codicum inopia corrigere ausus fuerit. (Sed de hac opinione forsan in praefat. agemus.) Bis eius versionem, bis, ter Graeca emendat, quod suo loco obiter indicamus. REITZ.

ead. l. 2. ΤΡΙΕΦ.) Nothus. *Αν Τρύφων vel Τρίφων; τὸ Τρίφων non placet. GUYET. At Τριφῶν integre & crebro in ipso Dial. occurrit. Quare nihil mutandum. REITZ.*

ead. l. 4. Συγγενικας) *Lege συγγενικας. GUYET.*

ead. l. 5. Βυσσοδομεύεις) *Βυσσοδομεύειν quid sit, explicat Scholiast. minor Homer. ad Od. Θ, 273: βυσσοδομεύων, κατὰ βάθους τῆς διανοίας βουλευόμενος, quasi dicas in profundo aedificantem. Add. Od. I, 316. Lucian. de Desat. c. 24, βυσσοδομεύει τὴν ὀργήν. GESN. Vid. de hoc verbo Toll. & Solan. ad Calum. c. 24. Adde Hom. Od. Δ, 676. REITZ.*

ead. l. 6. Κατὰ τὴν ποιητὴν) *Il. A, 149, ubi Schol. κερδαλέοφρον, πανούργε τὸ φρόνημα, καὶ περικερδῆ τὸν νοῦν ἔχων, τοῦτ' ἐστὶ, κερδαίνειν φρονῶν. Sed ad Il. Δ, 339, eadem Schol. κερδαλέοφρον, πανούργε, καὶ φιλοκερδέστατε ἦγουν, ἀπατηλὲ, δολερὲ, ἀλωπεκάδης. κερδάλῃ γὰρ ἀλώπηξ. Et ad Il. K, 44, βουλῆς κερδαλέης, συνετῆς, ὠφελίμου, ἢ πανούργου παρὰ τὴν κερδῶ, ἦγουν τὴν ἀλωπεκα. A vulpina igitur astutia hoc nominis deductum est, quod proinde non adeo inepte reddi videtur Horat. phrasi ex arte Poët. vers. 437. GESN.*

ibid. Ωχρος τέ σου) Hom. Il. Γ, 35. SOLAN. Iliad. F, 35. Lucian. Iove Tragoedo init. GESN.

ead. l. 7. Ἐκάντην) *Hecates, cum ex inferorum regione in*

terram nostram venatum egreditur, quam terribilis sit ad-
spectus, & ad mentem sano etiam excutiendam compara-
tus, graphice descripsit Lucianus in Philopseude cap. 24
seqq. GESN.

ead. l. 8. Τίτι θεῶν — συνήντηκας) Mirum non est, insolito
aliquo visu turbatis, cum ipsa mente, spiritibus, quos vo-
cant, animalibus, corpus etiam ad languorem dari, to-
tumque eius immutari habitum; cuius rei nec in sacris nul-
la sunt vestigia. Vide mihi Dan. IX, 27, Iud. XIII, 22.
Athenagoras in Legatione pro Christianis c. 15, p. 63 ed.
Oxon. Dechair. ex Homer. Il. γ, 131, Χαλεποί δ' ἄ θεοί, in-
quit, φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Add. Spanhem. ad Callim. H. in
Pall. 54, p. 592 & 610, & viri docti ad Petron. c. 17, p. 58.
Nota sunt, de antro Trophonii quae dicuntur. GESN.

ibid. Ἐκ προνοίας) I. e. ex Dei providentia. GUYET. Mi-
serissima affectario. Spanhem. ad Callim. 610, *consulto* vertit,
quamvis idem *inopinatum conspectum* dixisset. Vid. pro Laps.
cap. 14. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡ καλὲ Κριτία) Προσφώνησιν hanc, utut Latini
paulo videatur insolentior, non putavi refugiendam,
scilicet ipsum secutus Ciceronem, qui, cum ex Graeco
vertendum esset, *προπίνω τῷ καλῷ Κριτία*, dixit Tuscul. I,
c. 40, *propino hoc pulchro Critiae*. Quamquam nec illud igno-
ro, Critiam illum Socraticum a corporis pulchritudine ce-
lebrari. GESN.

Pag. 238. l. 1. Δυσχεραίνεις) Lucianus in Votis five Navi
c. 10, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωται. GESN.

ibid. Ἡ καὶ τῆς χειρὸς) Ἀν ἢ καὶ ἐκ τῆς χειρὸς; GUYET.

ead. l. 4. Διενειλημμένον) Omittunt hoc verbum Lexica.
Sed tamen quid sit ἐλλαμβάνεσθαι, tradunt ex Dioscoride,
nimirum amplecti, circumplecti, cum de capreolis vitium,
vel claviculis sermo est, quarum illae arcto complexu ad
palos arboreisque sese applicant. Erit igitur *διενειλημμένον*
λόγος, intricatus, implexus, difficilis. GESN.

ead. l. 5. Ἀναπεμταζῶ) Lucianus in Gallo c. 5, ἀναπεμ-
τάζῃ τὸν ὄνειρον. GESN.

ead. l. 6. Ταῦτα, καὶ) Lege ταῦτά. GUYET.

ibid. Ἀποψύξω) Gloss. Graecol. ἀποψύχω, dirigeo. GUYET.
Idem habet Menagius. REITZ.

ead. l. 9. Σκοτοδιήσας) Lucianus in Philopseud. c. 24, ὥς
μὴ σκοτοδιησας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλὴν. GESN.

ead. l. 10. Κλεμβρότον) Hic, lecto Platonis de animae im-

mortalitate libro, praecipitem se de saxo dedit. SOLAN. Notissimum est Callimachi in eum Epigramma, sed nimis pulchrum, ut non hic adscribatur. Est autem in Antholog. Graeca l. 3 ultimum:

Εἶπας, ἦλπε χαῖρε, Κλεόμβροτος Ἀμβρακιάτης.

Ἦλκετ' ἀφ' ὑψίστου τείχεος εἰς ἅλαδε,

Ἀξίον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακόν, ἀλλὰ Πλάτωνος

Ἐκ περὶ τῆς ψυχῆς γραμμῇ ἀναλεξάμενος. GESN.

ead. l. 14. Ἐμβρόντησι) Ἐμβρόντην poëtas etiam Lucian. vocat Timon. init. GESN. Cur hoc epitheton poëtis tribuatur, vid. supra Hemsterh. T. I, Tim. § 1. REITZ.

Pag. 239. l. 2. Οὐ γὰρ παροπτίος) Solebant ita fere loqui, cum aliquid aut narrari ostendive sibi cuperent, aut ipsi narrare aggredierentur. Prioris generis exemplum est apud Lucian. in Scyth. cap. 4, ubi Anacharsis ad Toxarin: μὴ περιίδης ἀθέατον αὐτῶν ἀναστρέφοντα. Necyom. c. 21, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ περιίδης με κ. τ. λ. Contempl. c. 1, περιόψει οὖν με κ. τ. λ. & Icarom. c. 3, μὴ δὲ πρὸς φίλιου με περιίδης. Huc refero obscuriorem paulo in Nigrin. locum c. 6. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἄν, εἰ οἶόν τε, αὐτῶν ἀκούσαι τῶν λόγων, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ΑΥΤΩΝ οἶμαι θέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακὼς ὁ βουλούμενος ἀκούειν εἴη. Illud ΑΥΤΩΝ non ad λόγων refero, quod praecesserat, ita enim nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaereret; sed auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae disciturus erat praecipisse quasi, idemque sibi voluisse existimo, ac si dixisset, οὐδὲ γὰρ καταφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ αἶμαι θέμις κ. τ. λ. neque omnino insolens esse arbitror, ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat. Licet nunc magis fere Hemsterhusii emendatio mihi placeat. Ceterum propius ad locum, qui praemanibus est, quadrat, quod est apud Comicum in Ranis. v. 512, ubi muliercula Pseudo-Herculi aliquid, quod e re illius esset, narratura ita προσιμιάζει, Οὐ μὴ σ' ἐγὼ περιόψομαι. ἀπελθόντα. De aliis precibus passim Lucianus, quod Index docebit. Iam Herodot. I, 24, ἐπειδὴ σφι οὕτω δοκέει περιίδειν αὐτόν. Julian. Or. V, quae est in Deum matrem, gratias eidem se habere ait, ὅτι μὴ περιεῖδεν ὥσπερ ἐν σκότει πλανώμενον, sed edocuerit rationem mysteriorum &c. GESN. Sed verba illa ex Nigrin. c. 6, ab Gefner. allegata, aliter exponit Hemsterh. quem vide. (sed video ipsum hoc iam notasse.) REITZ.

ead. l. 4. Οὐ μικρὸν) Lucian. in Navig. c. 11, οὐ μικρὸν οὐδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ὡς δοκεῖς ἀνακυκλῶν. GESN.

ead. l. 9. Μὴ τι κακὸν παθῆς) Hemistichion veteris poëtae videtur. An Homeri? GUYET.

ead. l. 12. Καὶ πού καταπεσὼν) Lucian. in Icarom. c. 3, καὶ σύ πού τῆς θαλάσσης καταπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὄνματι. GESN. Heuman. in Poecil. p. 249, verti vult spiritu mio, ne quis intelligat substantiam spirituales; sed Gesner. videtur ambiguum studio servasse. REITZ.

ead. l. 15. Σοφιστῶν) Christianos notari τῶν σοφιστῶν voce, infra apparebit. Ceterum Lucianus de Mort. Peregr. c. 13, Christum ipsum σοφιστὴν appellavit: & apud Prudentium Peristephan. X, 40, Christianis Asclepiades Syriae Praefectus hoc nominis tribuit: Quis hos Sophistas error induxit novus? GESN.

ibid. Ἐξόργωσας) Etiam hic Lucianum imitatus est noster, nisi quod paulo modestius ille hyperbola utitur, in Philop. cap. 39, τοιαῦτα ἀκούσας ἦκα, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύκους πίοντες, ἐμπεφουσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δρόμενος κ. τ. λ. Simili fere metaphora, sed alio instituto, utitur Elihu, Job. XXII, 18 seq. GESN.

Pag. 240. l. 3. Φῦ, φῦ, φῦ) Τὸ φῦ hic pro φεῦ admirantis videtur. GUYET. Φῦ — ἰοῦ — αῖ) Praeterquam quod pueriles valde exclamationes istae, ne Graecum quidem illud φῦ. Forsan legendum φεῦ. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς τὰς νεφέλας — φυσύματος) Horum verborum omissa est interpretatio a Micyllo ex editione Paris. 1615, f. & Basil. 1619, 8; quem sequuntur Gallus Ablancurtius, & Drakius Britannus. Fingitur autem ructibus Critiae excitatus in Propontide Boreas, quo adversum tenente, ingredi Euxinum Pontum naves nisi funibus de litore adiutae non potuerint. Nam ὄχσεσθαι πόντον (frequenti praepositionis *eis* ellipti) hic valere ingredi, nemo negabit, nisi si quis putet, secundo Borea intrari e Propontide Pontum, id est, versus septentrionem navigari posse. Sed etiam illud hinc apparet, Critiam, ut excitare halitu Boream posset, debuisse constitutum esse eo circiter loco, ubi est Constantinopolis. Quod quorsum valeat, in disputatione dictum est, § 26. GESN.

ead. l. 7. Λάβρον) Homericæ vox, Iliad. B, 148. Odyss. O, 293. GESN.

ead. l. 8. Προποντίδα) De alia absurditate non dicam; sed id rogo, ubinam gentium stantes hos facit, ut a flatu alterius Boreas Propontida perfleret? Ego, ut quod sentio dicam, Constantinopoli hoc scriptum puto. Alioqui cur de Propontide scriptor cogitarit, non video. Addo votum eiusdem de compefcendis Scytharum excursionibus in fine Dialogi; unde satis liquet, in ea regione habitasse, quae iis gentibus vicina esset. Vide etiam Nsp. c. 6; unde coniicio, tres hosce libellos ab eodem viro scriptos, qui Lemni habitaret. SOLAN.

ead. l. 9. Κάλος) Α κάλος σχοινίαν, pro κάλως. GUYET.

ibid. Τὸν Εὐχέινον) Το εἰς excidisse videtur librario. GUYET. Sed saepe omittitur cum verbis veniendi, maxime Homero, ut Il. E, 773, Τροίην ἴξον. Plura ex eod. L. Bos de Ellipsi. p. m. 268. Adde Nostrum supra Dea Syr. c. ult. γάμον ἰέναι, & Theogn. v. 1172, — ἦλυθες ἀθανάτους. Quare nihil inserto eis opus erit. REITZ.

ead. l. 12. Πόσος κορκορύμδος) Locus videtur expressus ex illo Aristoph. in Neb. v. 38 seq. εἴτ' ἐταράχθης τὴν γαστέρα καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διακορκορύγησεν. Ubi κλόνος secundum Scholiasten est στρόφος τις καὶ εἰλίξ· διακορκορύγησε autem ponitur ἀντὶ τοῦ ἤχησε — ἢ ἐμμήσατο τῇ φωνῇ (ὁ ποιητής, ut interpretor) τῶν ἐντέρων τὸν ἦχον. GESN.

ead. l. 13. Πολύωτον) Forte, ut famam finxere. Virg. Aen. IV, 181 seq. — Cui quot sunt corpore plumae, Tot vigilēs oculus subter, — tot subrigit aures. GESN. Ut regibus multas aures tribuit Xenoph. quod indico ad Schol. de Calumn. cap. 5. REITZ.

ead. l. 14. Τερατώδες) Τὴν τερατώδη παροιμίαν, τὸ τερατώδες ἔπος. GUYET.

ead. l. 15. Τῶν ὀνύχων) Non reperio apud paroemiographos, quid sit δι' ὀνύχων vel ἐξ ὀνύχων ἀκούειν. Io. Alb. Fabricius in literis ad Reimarum, διὰ τῶν ὀνύχων ἀκούειν, inquit, dictum de homine, qui totus auris, perinde ut Argus oculus, qui διὰ ὀνύχων videbat. Quae si vera est ratio, & quidni vera sit? comparandus cum h. l. est ille apud Lucian. in Dear. Iudic. c. 8, ubi oporat Paris ὥσπερ Ἀργὸς ὅλα βλέπειν τῷ σώματι. Item Catullian. illud 13 ult. Quod (unguentum) tu cum olfacies, Deos rogabis, Totum ut te faciant, Fabulle, nasum. Denique illud apud Aristaeneta Epist. I, p. 5, ἐνδεδυμένη μὲν εὐπροσωποτάτη· ἐκδύσα δὲ ὅλην πρόσωπον φαίνεται. Sed sunt hoc genus infinita. Simillimum illud

Plauti Stichus V, 5, 20, *Ubi perpruriscamus usque ex unguliculis.* GESN.

Pag. 241. l. 1. Κνήμην) De Baccho. Alludit ad γαστροκνήμην. GUYET. Iuppiter Bacchum ex se conceptum, conflantisque Semeles utero ereptum, femori suo inferuit, & exacto legitimo gestationis tempore edidit. Vid. Lucian. Θ. Δ. IX. Quod autem κνήμην, *suram*, vocat, non μηρὸν, alludit, credo, ad γαστροκνημίας nomen, in quo lascivit etiam Lucianus V. H. I, c. 22. Latinus sermo illum lusum vix admittit. GESN.

ead. l. 2. κεφαλὴν κύουσας) De Minerva. GUYET. Pallas in cerebro Iovis concepta, quam periculoso edita partu fuerit, suo more describit Lucianus Θ. Δ. VIII. GESN.

ibid. Ἀγδρείαν φύσιν) De Salmacide, Scythone, Tiresia, Coeneo, Iphide nota omnia ex Ovid. Metamorphoseon libris: ut & de feminis Alcyone, Philomela & Progne, Pieridibus, Nyctimene, Scylla &c. in aves mutatis. GESN.

ead. l. 5. Ἄλλ' ἐπεί σε) Homer. Od. N, 228. SOLAN. Ex Od. O, 260, ὦ φίλ', ἐπεί σε θύοντα κηλῶν τῷ δ' ἐνὶ χόρῳ. GESN.

ead. l. 11. Ὑπερον) Vulgo nominandi casus in Lexicis, ab ipso etiam Stephano, post quem errare nemo sibi turpeputat, effertur ὕπερος, genere masculino, sed Wolffg. Seberus ad Polluc. VII, 107, neutro genere rectius adhiberi docet, quo usus etiam est Lucianus in Philopsf. c. 35, ex quo loco illud simul discimus, non iniuria hic metuere Triphonem: fieri enim, si Dis placet, posse, ut ex pistillo fiat homo, eo loco docemur: quidni contra pistillus ex homine? GESN.

ibid. Θύρετρον) Θύρετρον, θύραμα Hesychio & Suidae. An ianuæ munimentum? *la barre de l'huis.* GUYET. Hesychius, & ex ipso forte Varinus, distinguunt ab invicem θύρεθρα, id est, θύρας, & θύρετρα, hoc est θυράματα, quae tamen & ipsa vox interdum ianuam seu fores ipsas significat; quamquam etiam cardines interdum verti debeat, ut apud τοὺς ε 3 Reg. VII, 50. Ego crediderim, quidquid etiam de hac distinctione, suspecta certe Stephano, sit, auctorem prae oculis habuisse locum e Philopseude Luciani iam laudatum, ubi etiam ε μόχλος τῆς θύρας mutatus in hominem dicitur. GESN.

ead. l. 12. Ἀπεργάσεται — κατάβελξις) Ultimam hanc vocem pro κατάπληξις substitui. Rationem emendationis, ul-

timis verbis Triephontis & cap. 9 φιλοφ. lectis, facile intelliges; ex eo enim libello haec omnia palam petita: confer omnia haec cum illius c. 34, 35 & 36. Retineri tamen potest vulgata scriptura, quia nihil adeo absurdum est, quin ab hoc scriptore dici potuisse videatur. SOLAN.

ead. l. 13. Κατάπληξίς) Ἀντὶ ἀκούσματος καταπληκτικοῦ ut ap. Lucret. IV, 1157, Magna atque immanis (amasia) κατάπληξίς plenaque honoris, a saucio amatore vocatur. GESN.

ead. l. 16. Ἐτι με ἐξεφύβ.) Qui per tale numen iurat, a quo vindicari periurium non potest, ille non verebitur periurium committere, si nimirum de illius impotentia constet. Triepho autem putat, adeo constare de Iovis aetherii futilitate Critiae suo, ut non dubitaturus sit, illius stramineo numine ad periurium abuti. Quanto autem rectius hic Noster, quam Cicero, qui tanquam e Porticu unus ita disputat, Offic. III, 29, ut in iureiurando non ad metum Deorum aut iram respici debere dicat. Sed de ira DEI Laetantius viderit: nos iam non philosophamur. GESN.

ead. l. 17. Ἀμυνέμεναι) Verbum Homerice praeter rationem ac necessitatem inflexum, ut ante ἀμπνευσον &c. GESN.

Pag. 242. l. 4. Θεοὺς πάντας) Unde hoc fit? Vulcanum enim solum in terram praecipatum fuisse Homerus tradit. GUYET.

ead. l. 5. Θεσπεσίῳ βηλοῦ) Hom. Iliad. A, 591, & O, 23. SOLAN. Cetera Homeri idem Solanus ubique adduxerat, quae & Gesn. Quare ea deinde non bis addemus. REITZ.

ibid. Βηλοῦ) Quid sit βηλός, cum de coelo sermo est, disputatur in Scholiis min. ad Il. A, 591. Noster hic respexisse inprimis videtur ad Iliad. O, 23. Hyperbolam enim puto, nec, ubi omnes Deos Iuppiter deturbaverit, reperio. Ceterum etiam Lucianus historiae meminit Contempl. cap. 1. GESN.

ibid. Σαλμωνία) Salmonei historiam praeter alios habet Apollodor. Biblioth. I, 9, 7. Virgil. Aen. VI, 580. GESN.

ead. l. 7. Τιτανοκράτωρ) Rem ipsam apud Homerum invenies; nomina haec non item. GESN.

ead. l. 8. Παρ' Ὀμήρῳ) Atqui apud Homerum nullibi hae voces reperiuntur. SOLAN.

ead. l. 11. Κύκνος) Notum Epigramma:

Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσός, δι' ἔρωτα
Ἀθήνης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. GESN.

ead. l. 13. Ἐκείνος) Ego malletm ἐκείνο, ut ad Europam

referretur. SOLAN. Verri, quasi legeretur ἐκεῖνο, quod est multo concinnius, quamquam non statim, si reliquas auctoris ineptias spectes, verius. GESN.

ibid. Ἐπωμίσσατο) Ab ἐπωμίσσω, vel ἐπωμίζω, interpret. Scribo ἐπωμίσσατο ab ἐπωμίσσω. GUYET. Ἐπωμίσσατο) Secundum interpret. Lat. legendum erat ἐπωμίσσατο ab ἐπωμίζω, quamvis hanc vocem in Thef. Steph. non reperiam. KUSTER. Quamvis absurdissima sint in hoc libello omnia; sic, ut emendare iubet Kusterus, scripsisse auctorem, dubium nulum esse potest; ideoque invitis libris nostris in textum recepimus. Omnes enim ἐπωμίσσατο habent. SOLAN. Ἐπωμίσσατο) Fictum, ut videtur, ad hanc rem ab auctore nostro, vel alio verbum; Lexicographis certe ignotum. Simile apud Plinium succollare. GESN. Ἐπωμίσσατο) Et si ter quater ἐπαμοσάμεθα & ἐπαμοσώμεαι deinde in hoc Dial. sequuntur, iurandi significatione, & o brevi; hic tamen ipsum factum loquitur, id hic locum non habere: quare Kustero ac Solano auscultavi: nec enim ratio apparet, cur verbum ab analogia recedens hic fingere libuerit. Nam ἐπωμῖς est superior humeri pars. Vid. Foef. REITZ.

ead. l. 14. Ἡγορία) Ita apud Lucian. Conc. Deor. cap. 7 seq. Momus ad Iovem, Timui, inquit, μή σε καταθύση τις ξυλλαβὼν, ὅπως ἂν ταυρος ᾖς, ἢ τῶν χρυσοχόων τις κατεργάσεται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Δίδος, ἢ ὄρμος, ἢ ἐλλάβιον ἢ μὴ γένῃ. GESN.

Pag. 243. l. 1. Κατεκεντέννυτο) Forte κατεκεντέννυτο α κατεκεντέννυμαι. GUYET.

ibid. Αἰθίοψι) Vix peius de Iove suo meritis est Homerus aliquo in loco, quam Il. A, 423, ubi Iuppiter ad Aethiopas profectus XII dierum convivium cum illis celebrat, post quorum demum finem Theridi precaturae ad eum aditus conceditur. Vix enim in adulteria Iovis saepius invehuntur, aliaque eius facinora, gentiles & Christiani, quam istas XII dierum epulas bono viro invident. Vid. Lucian. de Sacrif. c. 2, Iup. Trag. c. 37, Arnob. contra gentes lib. VI, pag. 192. Versum hexametrum ἀμετρον rependisse alio claudicante, sine fraude fuerit. GESN. Vid. si operae videtur, L. Bos Obf. Crit. p. 129. REITZ.

ead. l. 3. Ἡλίους) Pluralis ille etiam legitur apud Thucyd. VII, c. ult. pro aestu radii sive solis: οἱ δὲ ἥλιοι, ait, — καὶ τὸ πνίγος ἔτι ἐλύπει. Ubi Duker. alia exempla addit, in quibus & pro radiis, & pro diebus pluralis ἥλιοι ponatur.

Sed & alia Graeci interdum in plurali adhibent, quae videntur plur. carere, ut αἱμάτων ap. Lycophr. 804 & 1249. Ἀέρων, Diod. Sic. III, c. 34, ter. Κεναῖς φήμαις, idem XI, 40. Πίσταις ἐνὸρκους, ibid. cap. 58. Ταῖς ἀληθείαις, Phal. Ep. 41. Φυγαί, ib. Ep. 19. Θανάτοις ἢ φυγαῖς, Dion. Hal. VII, 472, 10. Ἐν ταῖς εἰρήναις, Diod. Sic. II, c. 41. Προσώποις de facie unius virginis, Achill. Tat. I, p. 8. Ὕπνους vulgarissimum Dion. Halic. VII, 473 pr. & apud quosvis. Ἐλπίδων, quod & Latinis usitarum, Diod. Sicul. p. 297, v. 7 ed. *Baf.* & passim. Θελήματα Psalm. CX, 2. Αἶθ. XIII, 22. Eph. II, 3. Sic πλούτους supra Icarom. c. 4. Et Fugit. c. 20. REITZ. *ibid.* Ὑποβεβρεγμένος) Non ausim damnare Nominativum. Ne quid de locis Luciani dicam in hac ipsa editione emendatis, statim Ἐνυπν. c. 1, τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε — τὸ μὲν πρῶτον εὐδὺς. ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχνης. Nempe in optimis quibusque talia invenias. Herodot. I, 28, Νησιώτας δὲ τί δοκίμεις εὐχεσθαι ἄλλο, ἢ — λαβεῖν ἀρώμενοι Λυδοὺς ἐν θαλάσσῃ. Aethan. V. H. IX, 26, Ἡξίου τι αὐτὸν προστάξαι, ὅμνους μὴ ἀτυχῆσειν αἰτήσας. Ipse canon Homer. Iliad. B, 353, Φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι υπερμενέα Κρονίωνα — Ἀστράπτων ἐπιδέξει' ἐναίσιμα σήματα φαίνων. Ubi Eustathius ἀνακλινούδων quidem & σολομοφανέστερον agnoscit, sed studio quaesitum ad vim orationi addendam & speciem novitatis. Ὑποβεβρεγμένον Lucianeum esse, Index docebit. Est autem diminutivum, ut *puissare*. Sic Plaut. Aul. III, 6, 36, *Ego te reddam madidum probe*. GESN. At locus ex Prometh. § 16 ab Gesn. in ed. Philop. allegatus, merito etiam Hëmsterhusio est suspectus. Vide, quae ad Fugit. c. 2 notavi. REITZ.

ead. l. 4. Πόγωνα τηλικ.) Barbam etiam promissam Iovi suo obliicit Iuno, ap. Lucian. Dial. Iovis & Iunonis, quod nihilo secius astragalus cum Ganymede luderet. GESN.

ead. l. 5. Ἀετοῦ — Ἰδης) In aquilam transformatus Iuppiter ab Ida monte Ganymedem rapuit. In Idae item montis vertice lascive cum Iunone concubuit: quod paulo post iterum tangit Noster. GESN.

ead. l. 6. Κυφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώμ.) Τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ μηροῦ. GUYET. In Dial. Neptuni & Mercurii, ille εὐγε, inquit, ὡς ὅλος ἡμῖν κυφορεῖ ὁ γενναῖος, καὶ πανταχόθεν τοῦ σώματος. Iam dictum, in femore Bacchum, in cerebro Palladem a Iove gestatam. GESN.

ead. l. 9. Προφῆτης) Ira etiam Aristoph. Plut. γ, 11, ἰατρὸς

ὃν καὶ μάντις, ὡς φασὶν, σοφός. Paulo ante λοξίαν vocat rat Comicus, unde est ἀμφίλοξος, quod hic apud Nostrium statim sequitur. Comparanda, quae de λοξία (quasi obliquum dicas) doctissimi interpretes ad Aristophan. l. c. & quae Macrob. Saturnal. I, 17. Lucian. Dial. Iunonis & Latoniae, Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ καθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύσθαι &c in Decret. Deorum, quod ipsorum Cominiis subiungit pag. 716, caveatur, ne tam multa solus faciat Apollo, sed unum aliquid eligens, aut vatem, aut citharoedum, aut medicum denique agat. GESN.

ibid. Ἰατρὸς) Cur a vulgari lingua hic omnes recedant libri, ego sane non intelligo; servavi tamen. SOLAN.

ead. l. 10. Ψευδόμαντιν) Lucian. & haec vox est, qui dialogo, quo Alexandri praestigias detexit, id nominis fecit. GESN.

ibid. Τὸν Κροῖσον διολωλέοντα) Adscripserat la Croze: Vid. acta Achatii episcopi in actis martyr. fel. p. 140. Non vero satis distincte, ad quae verba id pertineat, quod illo libro destitutus indagare nequeo. REITZ.

ibid. Κροῖσον) Utrumque oraculum profert Lucian. Iov. Trag. c. 20. De Croeso quidem pervulgatum illud, Κροῖσος Ἄλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν διαλύσει, ubi hostiumne foret imperium, an Croesi, incertum: de Salaminiiis autem, ὃ δὲλα Σαλαμίς, ἀπολείς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν, ubi nota, Lucianum adiacere, καὶ Πέρσαι γὰρ οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν ut adeo haud obscure applicet ad cladem Salaminiam, qua Persae navali proelio victi sunt: ex Herodot. vero VII, 141 seq. Plut. in Themist. p. m. 212, & omnium copiosissime ex Oenomaο Cynico apud Euseb. Praepar. Evang. V, 24, de tota historia satis constat. Quid igitur Noster sibi vult, cum Salaminios hoc oraculo periisse dicit? Scilicet, superficialiariam valde hominis fuisse doctrinam, iudicium fere nullum, ex tota commentatione apparet, & nos in dissertatione nostra monuimus. GESN.

ead. l. 15. Ὅσον . .) Homerus ὅσον, metri causa, quod & servari debuit. SOLAN.

ibid. Ἐννεάχιλοι) Hom. Iliad. E, 869, & Ξ, 148. SOLAN. Nescio, an hic quoque memoria lapsus sit auctor, cum tantum Neptuno clamorem tribuit. De Marte enim Homer. II. E, 860: ὃ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης Ὅσον τ' ἑννεάχιλοι ἐπὶ ἄχον ἢ δεκάχιλοι. Quid igitur ad hunc Stentor? II. E, 786:

“Ὅς τίσιν αὐδῆσαισ’ ὅσον ἄλλοι πεπτήκοντα. Ceterum ἐννοσί-
γαιος, & ἐννοσίχθων saepius apud Homerum: ita autem ap-
pellarunt veteres Graeci Neptunum, quod terrae motus,
aquarum subter in terrae cavis undantium fluctibus accide-
re putarent, quorsum vid. Gell. N. A. II, 28. GESN.

ead. l. 16. Σεισίχθων) Non est HomERICA vox, sed vere ta-
men. Homero passim ἐννοσίχθων & ἐννοσίγαιος. SOLAN.

Pag. 244. l. 2. Τὴν Τυρῶ) Vide Lucian. Dial. Neptuni &
Enipei. GESN.

ead. l. 3. Δημαγωγός) Ἀν προαγωγός; GUYET. Dema-
gogi enim non tantum vi iniusta oppressis auxilio erant,
sed saepe, ut maior esset apud populum gratia, etiam qui
malo digni essent, poenae subtrahebant, quale etiam in Ro-
mana rep. improbos Tribunos plebis, aliosque, qui popula-
res videri vellent, videmus interdum molitos. Et pridem ex
Budaeco observavit H. Stephan. de verbo δημαγωγεῖν, la-
tius patere eius significationem, & simpliciter pro concilio,
seu allicio, sive *emereor gratiam*, poni. Fabula ipsa est apud
Homer. Od. Θ, 268, Lucian. Θ. Δ. 17, Ovid. Art. Am.
II, 561 seq. Amores Neptuni recensentur Clem. Alex. Protr.
pag. 20. Quam inepte cohaereat narrationis huius filum, in
disputatione iam indicatum § 25. GESN.

ead. l. 7. Ἐκλαύσας) Antea in omnibus legebatur ἔκλυσας;
quod palam corruptum reieciimus. Sententia lecta emenda-
tionis rationem satis aperiet. SOLAN. Alludit ad mare, quod
terram inundat. Guyet. Nexus non admittit hanc allusio-
nem. Sed Solani coniectura vera est: neque quisquam du-
bitabit, κλαίειν τινὰ recte dici, qui legerit Homer. Iliad. Ω,
511, — κλαίειν ἔδν πατέρ’ — αὐτὲ Πάτροκλον. Et Aelian. V.
H. VI, 1, νεκροὺς κλαίειν. Ignoscet ergo Gesner. quod ver-
sionem hic mutaverim. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφ.) Odyss. Θ, 354. SOLAN.

ead. l. 11. Πρεσβύτην) Πρεσβύτατον θεῶν vocat ipse Iuppi-
ter Od. N, 142. Vid. Spanh. ad Aristophan. Plut. 1051, ubi
πρεσβυτικοὶ θεοί. GESN.

ead. l. 14. Μὴ μοι) Ellipsis τοῦ λέγε, vel similis. Ita fere
Chorus apud Sophoclem, Aiac. Flagellif. 192: μὴ, μὴ μ’
ἀναξ κ. τ. λ. ubi Scholiasta: τὸ πλήρες, μὴ, μὴ μοι. Ari-
stoph. Equit. 19: μὴ μοι γε, μὴ μοι, μὴ διασκανδίκισις. Sed
respexisse proprie videtur auctor Aristoph. Nep. 83 seq. ΦΕΙ.
Νὴ τὸν Ποσειδῶν-τούτον τὸν Ἴππιον. ΣΤΡ. Μὴ μοι γε τοῦτο
μηδ’ αὖτ’ τὸν Ἴππιον. GESN.

ibid. Κακὸς δούλον) Lepide miseram servitutis suae conditionem, apud matrem deplorat Mercurius in Dial. Maiæ & Mercurii. GESN.

ead. l. 15. Ἀσελγομαν.) Specimen eius ἀσελγομανίας habes Od. Θ, 335 seq. Lucian. Dial. Apoll. & Mercur. GESN.

Pag. 245. l. 1. Προδιαβληθῆναι) Cum in Thucyd. VI, c. 75 f. edatur προδιαβαλεῖν, ubi Codd. omnes rectius προδιαβαλεῖν, & πρὸ non πρὸς in hoc composito usitatum, addito hoc Philopatridos testimonio fateatur Duker. miror, quare hoc isthic in textum non fuerit admittum. Interim προδιαβάλλομαι affert Steph. ex Plut. Pericl. quod suo loco non spernerem. Τῷ προδιαβάλλῳ utitur & Herodian. II, 1, 7, aliique. REITZ.

ead. l. 5. Τὴν Γιγαντολέτιν) Τῆς Γιγαντολέτιδος θεοῦ dicere debuit: nam τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν γιγαντολέτιν vocari, non placet. GUYET. Gorgonis caput vocare Deam gigantum interfectricem, non placet. MENAG.

ead. l. 10. Γοργόνος) Adscripsit frater: *usitatus* Γοργούς. Sed & hoc indicium puto, non scriptum a Luciano hunc Dialogum. REITZ.

ibid. τοῦτο) Non habet hoc τοῦτο, quo referatur, nisi forte τὸ τῆς Γοργόνος χρῆμα velis intelligere. GESN. Nihil difficultatis video, si χρῆμα intelligas, vel quasi demonstrative, ut apud Aelian. X, 10, τοῦτο βοῦς, ἐκεῖνο ἵππος. REITZ.

ead. l. 13. Ἑτεραλλέα) Schol. ad Il. H, 26: ἑτεραλλῆς ἡ νίκη καλεῖται, ὅταν οἱ νικῶντες νικῶνται, ἢ ἀνὰ πάλιν οἱ ἑτεροὶ τοῖς ἑτέροις τὴν ἀλλήν καὶ δύναμιν παρέχουσιν & ad Il. Θ, 171: ἑτεραλλέα, ἑτεροκλινῇ, τὴν τοῖς ἐναντίοις ἀλλήν καὶ δύναμιν περιποιούσαν. Consentit etiam Hesychius. Recte igitur, puto, sensus huius loci in versione est a me expressus. GESN.

Pag. 246. l. 2. Μηρία) Μηρία imprimis seu μηριαία ὅσα Διὶ grata putabant, & in sacrificiis adhibebant; vid. Il. A, 40, 41; quem locum false παραφράζει Lucianus de Sacrif. cap. 3. GESN.

ead. l. 11. Αὕτη κόρη) Gorgonum historiam praeter reliquos diligenter recitavit Scholiast. Pindari ad Pyth. XII, p. m. 253 b. Ἀποδείρτομεῖν Hesiodi verbum est in Θεογον. v. 280, ubi similiter hanc historiam narrat, cuius si physicas explicationes desideres, affatim tibi nugarum Scholiastae ad eum locum dabunt. Doctiora sunt & veriora, quae copiose de iis disputat H. Dodwellus in diss. de vero Peripli Hannonis tempore Tom. I Geographorum Hudson. § 2. ad 7,

ubi totam rem ab Hesiodo confictam docet. De narrationis huius ineptiis dixi in diff. § 25. Περιφθεῖν, dubito, an apud alium veterem legatur. Προσεταιρίζεσθαι honestum alias vocabulum. GESN.

ead. l. 13. Ἐπαιοδίαις) An ἔπαιοδαις; GUYET. Ἐπαιοδὴ Homericum quidem Od. T, 455. Sed ἔπαιοδία Hesychio φαρμακία, γυναικία. Quare nihil mutaverim. REITZ.

ead. l. 15. ΤΡΙΕΦ.) L. Fr. H. & B. 2. recte. In reliquis Κριτ. anendose. SOLAN.

Pag. 247. l. 3. Νῦν τὸν ἄγνωστον) Ignotus ille Atheniensium Deus, si a Christianis abeas, vix cuiquam memoratus reperietur. Sed hic homo incaute admodum suas fraudes obtrudit. SOLAN.

ead. l. 6. Μυρίας . .) Hic, quisquis est, larvatus Lucianus palam iam ad undecim millium virginum decantatam fabulam alludit; nam quod Cretam nominat huc minime facientem, ob versum ex Homero concinnatum hoc factum est; nec adeo solliciti sunt mendaces de suarum fabularum circumstantiis. Fabula enim narrat, Ursulam ex Britannia Coloniam Agrippinam vectam ibi cum undecim millibus virginibus ab Hunnis trucidatam. Haec autem fabula seculo demum XII, saltem quod ad undecim millia illarum virginum, quas hic spectamus, attinet, in orbe Christiano narrari coepit; quamvis res gesta ponatur circa IV seculi finem. Rem hanc ulterius prosequi nec vacat, nec lubet; sed vel hinc mihi satis constare viderur, auctorem inficeti huius libelli mille ad minimum post Lucianum annos vixisse; donec vir aliquis doctus aut in Creta insula, aut ubi gentium volet, decem nobis millia virginum trucidatarum eruat. SOLAN.

ead. l. 7. Νῦν εἰ) Hom. Od. A, 50. SOLAN.

ibid. Κρήτην) Neque Io. Meursius in Creta, neque quisquam alius, quidquam, quod sciam, protulit, unde lux certa inferri huic loco possit. Suspicebatur Maturinus Veyssiere la Croze, hoc accidisse Aureliani Imperatoris anno tertio, quo Gothi Europam & Asiam caedibus & incendiis vastarunt. Utitur testimonio Zosimi, cuius I, 46, haec sunt: Πρόσω δὲ τῶν Σκυθῶν ἐλασάντων, καὶ Ῥωμαίων αὐτοῖς ἐπὶ ἀκολουθούντων, οἱ Κρήτην καὶ Ῥόδον περιπλεύσαντες βάρβαροι, πρᾶξαντες οὐδὲν ἀφηνήσεις ἀξίον, ἀνεχώρησαν. Coniecturam damnare plane non ausim: charactera autem temporis hinc peti non patiar, (vid. diff. § 26) sed cum omnino

Lucian. Vol. IX.

K k

sit coniecturis agendum, satis quoque probabiles asserti a me posse arbitror. Cretam cum Palaestina saepe confundi, notatum Huetio, Dem. Evang. IV, 8, 9. Ipsa Gaza Minoa dicta teste Stephano Byzant. h. n. ut prope illam Minois. De magna Cretenesium & Gazaeorum cognatione Borchart. Canaan. I, 15, & Lakemach. Observatt. II, 2, 6 seq. qui colonos Cretenesium Gazaeos & ceteros, qui *Crethi* in Scriptura S. appellantur, autumat. Porro cum Imperator Iulianus aperte ad gentilem superstitionem relapsus esset, pluribus in locis imperii Romani, magna licentia gentiles adversum Christianos insurrexere, impune scilicet, quidquid ausi forent, sub tali Imperatore laturi. Cuius rei tum alia sunt exempla a nostris, qui tum vixere, scriptoribus relata, tum haud parum ad rem nostram facere videtur, quod Gregorius Nazianzenus habet oratione *στηλατευτικῇ* prima pag. 87, ubi de Arethusiorum, Gazaeorumque in Christianos saevitia hoc inter alia refert: οὔτοι λέγονται, ΠΑΘΕΝΟΥΣ ΑἴΓΝΑΣ καὶ ὑπερκοσμίους, ἀλαύστους μικροῦ καὶ ὀφθαλμοῖς ἀρρένων, εἰς μέσον προαγαγόντες καὶ τῆς ἐσθῆτος γυμνάσαντες, ἵνα τῇ θεᾷ πρότερον ἐνυβρίσωσιν, εἴτ' ἀνακείραντες καὶ ΔΙΧΑΖΑΝΤΕΣ — οἱ μὲν ἰδίους ὁδοῦσι κατεστιαθῆναι — οἱ δὲ σπαίρουσιν ἐπὶ τοῖς σπλάχνοις συᾶν τροφὴν ἐπισπείραντες, συνὼν τοὺς δερμοτέρους ἐπαφίναν κ. τ. λ. Tradunt eadem Sozomenus V, 9, & Theodoritus III, 6. Ad eadem tempora pertinet, quod in Martyrologio Ro. ad VIII Sept. refertur: *Gazae in Palaestina sanctorum Martyrum Eusebii, Nestabi, & Zenonis, fratrum, qui tempore Iuliani Apostatae, irruente in eos turba gentilium discerpti atque necati sunt.* Habemus ergo apud Creteneses Palaestinae virgines castas membratim dissectas sub Iuliano. Haec quidem magis ad h. l. facere mihi videntur, quam illa, quae e Zosimo vidimus. Quod obscure ita Gazam signat auctor, vel eruditionis ostendandae causa fecisse potest, vel studio obscurare factum, quod invidiae adhuc multum haberet, voluit. Neque vehementer contra dixerim, si quis in ipsa Creta insula tale quid tum contigisse putet. Nam quod *μυρίας* dicit, nihil nos debet morari, qui insanas hominis hyperbolas plures in exigua commentatione deprehendamus. GESN.

ibid. Κρήτην δέ μιν) Κρήτην δέ τέ μιν. GUYET. Optime. Et sic iam versus restitutus. REITZ.

ead. l. 13. Τάφον) De sepulcro Iovis agit Io. Meursius in Creta III, 4. Add. Spanh. ad Callim. H. in Iov. v. 8.

Cave autem putes, aliunde de Iovis sepulcro constare Nostrum, quam ex Luciano, quem semper prae oculis habuit, quique eius meminit, tum alias, tum in Iov. Trag. cap. 45. GESN.

ead. l. 14. Λόχμια) Hanc vocem emaculavimus: antea enim in omnibus δόχ — legebatur. SOLAN. Δόχμια) Δόχμιον πλάγιον seu obliquum significasse, Lexicographi dicunt, quorum equidem in versione respexi; *valles*, quas interpret etiam adhibet, ex rei natura adieci: antrum enim esse, communiter traditur. Si quis tamen Λόχμια legere velit, Δ in Δ vel λ in δ mutato, ut est facilis harum literarum confusio, non repugnaverim: tum enim lucos virentes significaret, quorum sequens Λόχμαι pertinet. Platonis L. I de Legibus principio commodissimam & amoenissimam ad hoc antrum (Idaeum, in quo educatus Iuppiter, ab altero Diſtaeo, in quo natus est, distinguendum) a Gnosſo ad-euntibus viam laudat. GESN. An Λόχμια; *Guyet.* Bene, & hoc recepi. REITZ.

Pag. 248. l. 1. Τὰ ὄργια) Adscribam verba Servii ad Virg. Aen. IV, 302, valde huic loco opportuna, cum non adeo obvia sit, quae hic requiritur, *orgiorum* significatio. ORGIA apud Graecos OMNIA SUNT SACRA, ut apud Latinos CAERIMONIAE. Sed iam abusive sacra Liberi orgia vocant, vel ἀπὸ τῆς ὄργης, a furore, vel ἀπὸ τοῦ ὄρους a monte. In qua quidem etymologia ratione alleganda, si modo ipse illam approbat, videtur tollere, quod paulo ante posuerat: utraque enim ratio ad Bacchica sacra respicit. Melius igitur, qui ἀπὸ τοῦ εἰργεῖν, ab arcendo, vocem natam volunt: occultabantur enim caerimoniae, arcebanturque ab illis curiosorum tum aures tum oculi. Ceterum hoc vult Critias, ignorato illo carmine & caerimoniis, ex Cretensium virginum capitibus non posse Gorgonas fieri, Palladaque eximium aliquid sibi retinere. GESN.

ead. l. 9. Ἀσελγ. — μίξις) Respicite ad Il. Ξ, 197 sequenti ubi Iuno meretriciis artibus Iovem ad concubitum, medio die, in Idae montis vertice, impulit? Iam obiecerat hoc Homero Minucius Felix XXII, 4, quod narret, Iovem cesso Veneris illectum, flagrantius, quam in adulteras soleat, cum Iunone uxore concumbere. Et σύγχρονος Nostro Gregor. Nazianz. Orat. στήλιτ. I, p. 104, τίς δ' ἡ θανμασία μίξις τοῦ νεφεληγρέτου, καὶ τῆς σεμνῆς Ἥρας, ἥνικα ἀσχημονεῖ αὐτὸν ἀναπείθει μεσοῦντος ἡμέρας. Interpres Gallus ad incestas cum fratre sororis nuptias refert. Sed fere est, ut turpius

etiam quiddam suspicer, quod hic Iunoni obiicitur, de quo Theophilus Antiochenus III, 3, τὴν τε Ἥραν ἰδίαν ἀδελφὴν μὴ μῦθον τὸν Δία γαμεῖν, ἀλλὰ καὶ διὰ στόματος ἀνάγον ἀρήντοποίησιν. Et III, 6, Χρύσιππος δὲ πῶς οὐχ εὐρίσκειται σηματοῦν, τὴν Ἥραν στόματι μιὰρῳ συγγίνεσθαι τῷ Διί; Haec profecto ἀσελγαστάτη μίξις, quam etiam in Samo depictam, & a Chrysippo interpretatione physica excusatam memorat Origenes contra Celsum lib. IV, p. 196. GESN.

ibid. Καὶ τοῖν ποδοῖν — ἐκτεταμένῃ) An leg. καὶ τοῖν ποδοῖν καὶ χερσὶν ἐκτεταμένον; i. e. manibus pedibusque fuge, τὸ χεῖρε παρασεύσας. Theophr. Char. GUYET. Iuppiter Iunoni suae, quod natum ex se & Alcmena Herculem quovis modo persequeretur, & novissime naviganti boream immisisset, iratus, manibus illius aureo vinculo ad coelum alligatis, a pedibus incudes duas, uxoremque adeo in aethere & nubibus suspendit, fere ut solent, de quibus per earnificem quaestio habetur. Fabula est Iliad. O, 18 seqq. Allegoria, quam proferunt Scholiasta ad eum locum, & Phurnutus, non nimis videtur inepta, quibus Ἥρα ἀήρ est, sive aër, ut alias; vincula aurea, stellae; incudes duo, terra ac mare. Tenigit fabulam etiam Seneca in Ἀποκροτικ. pag. m. 404. GESN.

ead. l. 11. Ἐπομβόρομαι) Ignotum Grammaticis futurum, qui ὑπόβω tantum & ὁμοῦμαι agnoscunt. GESN.

ead. l. 12. Τῷ μέδοντα) Quo Luciani personam melius agere videretur, parodias etiam in rebus gravissimis nebulo inferendas duxit. SOLAN.

ead. l. 14. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.) Haec, ni vehementer fallor, aetatem auctoris certius, quam quae de Parthorum cladibus habet, dabunt. Sed ista iis relinquimus discutienda, qui historiam dogmatum in ecclesia Christiana curiose perscrutantur: quippe qui aliunde argumentum hisce longe validius ad cap. 9 protulerim, quo res haec mihi plane confici videtur. SOLAN. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.) Ex formula solemni, qua Spiritus S. ex Patre dicitur procedere, quod eo deinde ab Orientalium plerisque tractum est, ut negarent utique a filio etiam progredi. Sed hoc Theologis relinquimus, ut illud etiam, quod hic particula ἐκ & ἐξ, ad unitatem essentiae, personarumque distinctionem indicandam, adhibetur. GESN.

ead. l. 15. Ἐν ἐκ τριῶν) Conf. 1 Epist. Ioan. V, 7, ubi haec sententia. REITZ.

ibid. Εξ ἑνὸς τριᾶ.) Distinxi, prout sensus postulat, & prout legitur hoc Euripidis carmen apud Lucianum in Iov. Trag. c. 41, ubi habes reliquos. Add. Stob. Ecl. Phys. I, 3. Heracl. Pont. de Alleg. Hom. p. 441. GESN.

ead. l. 16. Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα.) Euripidis fragmentum notissimum; quod in incertis exstat v. 3. SOLAN.

• *Pag.* 249. l. 1. Ἀριθμέειν με διδάσκεις) Moliere hoc imitatus est in fabula *Le festin de Pierre*, Act. III, Sc. 1. Vid. Theophrast. Raynaud de bonis & malis libris part. I, Erotem. I, § 331, pag. 195. LA CROZE.

ead. l. 2. Νικόμαχος) Huius de Arithmetica libri exstant hodieque duo. Vid. etiam Phot. 187. SOLAN. De *Nicomacho* hoc, eiusque arithmetici, vid. Fabricius Bibl. Gr. IV, 2, 1. Quando vixerit, nostra nihil interest, nisi quod ex iis, quae Fabricius disputat, apparet, ab eo, qui Traiano victoriam gratularetur, (quod Philopatridis auctorem hoc schodiarmare fecisse, quidam volunt) laudari Nicomachum vix ac ne vix quidem potuisse. GESN.

ead. l. 3. Τετρακτύς) De *tetracty*. Pythagorica plena omnia. De octonario Macrobius in Somn. Scip. I, 5, qui reliquorum etiam numerorum pandit mysteria. Ὀκτάδα frequentius dici putat, quam ὀγδοάδα Sa. Tennulius ad Iambl. in Nicom. Geraf. p. m. 115. Ceterum inter Valentinianorum somnia fuere tetractys, ogdoas & triacas. Vid. I. Fr. Buddeus de haeresi Valent. § 5, p. 424, & reliqui, qui de hac haeresi egere. GESN. De *tetracty* Pythagorica vid. supra Vit. Auct. c. 4, & pluribus ad Dial. pro Laps. c. 5. REITZ.

ead. l. 6. Σίγα) Senarium esse, adscribere Guyet. & Menag. REITZ.

ibid. Σίγα τὰ νήματα) Christianorum formulae formulis gentiliū longe notiores huic exstiterunt. Unde hanc habeat, incertum; ex Euripide tamen videtur desumpta. Vide Z. τρ. cap. 3. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰ πολλὰν ἔχον) Respicitur procul dubio ad Aristophan. Neph. 143. seqq. ubi quanta arte, quibusque machinamentis, culicum vestigia & saltus dementis fuerit Socrates, multo cum sale enarratur; quod ipsum forte in proverbium deinde abiit. GESN.

ead. l. 10. Γαλιλ. — ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀσπ.) Quis ille Galilaeus in tertium coelum raptus? Priora ad IESUM CHRISTUM, posteriora ad Paulum spectant. Cuius caput & faciem describit? nonne Pauli? certe non Christi, cui soli sequentia tri-

bui par fuit. SOLAN. Γαλιλαῖος — ἀναφαλ.) De appellatione Galilaei expofitum in diff. § 37. Hic illud monere fatis fuerit, neque Paulum, neque ipfum IESUM CHRISTUM hic intelligi videri, fed quemcunque doctorem, cui derisor hic defcriptionem, quam ipse ridiculam credit, accommodat. GESN. Γαλιλαῖος) Sic Christianos & Celfus & Iulianus A-
poftrata vocabant; vid. Dodw. diff. Cypr. XII. Quae Paul^o obiciebant Ethnici, vid. acta Phileae & Philoromi in act. martyr. fel. p. 549. LA CROZE.

ibid. ἐνέτυχεν) Vid. acta Theclae in Spicilegio Grabii T. I, p. 95, in ima pag. & p. 120, it. p. 334 med. LA CROZE.

ead. l. 11. Ἀναφαλαντίας) *Rebutus, recatvaster.* Conf. T. I, Tim. § 47, ibique Hemsterh. REITZ.

ibid. ἐπὶ ῥῖνος) Vix credo, alias hanc vocem occurrere, cum Pollux pariter atque Camerarius, ubi de naso tractant ex instituto, ille II, 72, hic p. 110 seq. Comment. utriusque linguae, nullam eius mentionem faciant. Nec Coelius Rhodiginus cum Antiqq. Lect. III, 30, de naso agit, quid hoc fit vocabuli explicat. Sed Gloss. Gr. Lat. Vulcan. ἐπίρρινος, nasutus. GESN.

ibid. ἐς τρίτον οὐρανόν) Manifeste ridet Pauli ἑκστασιν, quam phrasi Aristophan. ex Neq. 225 exprimit. Ibi enim Socrates coelestium rerum contemplationi intentus, & quid rei ageret, interrogatus, ἀσροβατῶ, inquit, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. GESN.

ead. l. 12. Δι' ὕδατος) Neque hic obscurum est, baptismum rideri. GESN.

ead. l. 13. ἰχθῦα) Forte ante oculos habuit auctor illud, quod inter aurea, quae vocantur, *Pythagorae carmina* relatum est: Ταυτά σε τῆς θεῆς ἀρετῆς εἰς ἰχθῦα θῆσι. Quamquam si sensum magis, quam verba sequamur, in nostris libris etiam Luc. II, 79, scriptum est, τοῦ κατευθύναι τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης, pro eo, quod alias conversionem vocant Theologi. GESN.

ibid. Παρεισώδους) Praepositiones, quibus iunctum est hoc verbum, clandestinum quid, & fraudulentum alias significant, ut in παρεισάγειν & παρείσακτοι, παρεισβάλλειν, παρεισδύεσθαι, παρεισέρχασθαι, παρεισπίπτειν, παρεισεῖν, apparet. Forte id sibi vult Triepho, magistrum illum suum suo iure coelum ingredi, discipulos magistro adhaerentes una clam irrepere. GESN.

ead. l. 14. Ἀσέβων χάρων) Possis quidem ad coetum seu

communione impiorum referre, quam *πονηρὸν αἰῶνα κ. τ. λ.* nostri vocant; sed tamen secutus mihi videtur auctor Lucianum suum, qui & de *Luſtu* c. 8, & *Ver. Hist.* cap. 17, & alias forte, de inferis, ubi mali puniantur, hac *ῥήσι* usus est. GESN.

ead. l. 15. Ἐπ' ἀληθείας) Quid *ἀλήθεια* apud sacros scriptores sit, nemini ignotum est paulum *θεολογήσαντι*. Sed forte illud sibi voluit Triepho, pro homine habendum non esse, qui humiliter adeo & abiecte de Diis sentiret; per disciplinam autem, quam ipse profiteretur, ab belluino ingenio ad humanum cultum posse traduci, qui non repugnarent. Quod quidem philosophi fere pollicebantur universi. GESN. Nescio, an aliud mysterium lateat, quam ut vulgo accipitur pro *re vera*, uti apud Demosth. de cor. pag. m. 520 f. vel *ἐπ' ἀλήθεια* apud Aristoph. *Plut.* 892. REITZ.

Pag. 250. l. 1. Διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι) Verba sunt Euripidis in *Or. v.* 757. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅρνιθας ποιμᾶτια) Quamquam drama unum est, idque satis longum, quod *ὄρνιθες* seu Aves vocatur, haud immerito tamen *τῶν ποιματίων* nomine insignitur, ob crebras per choros, systemata, odas, epirrhemata &c. concisiones, quae bonam partem sententiam etiam per se absolvunt. Locus, qui prae manu est, habetur v. 696 seqq. GESN.

ead. l. 6. Ἐγκοχέρεται) Utitur voce & Noster infra c. 17, & Lucian. in *Καταπλ.* seu *Tyranno* c. 4. GESN.

ead. l. 7. Χάος) Exstant etiamnum carmina ista apud Aristophan. *Av. p.* 573 ed. *B.* quod miror fugisse eruditissimum Grotium, qui not. 5 ad *L. I* de *ver. Rel.* Christ. c. 16 ait a Luciano & Suida conservata, cum ipse in Avibus esse dixisset; quam fabulam Aristophanis exstare adhuc, eum latere non poterat. Vid. Gall. ad *Lactant.* p. 22. SOLAN.

ead. l. 13. Βραδύγλωσσος) Moſem haec non dubia nobis nota indicat. SOLAN. Moſes *Exod. IV, 10, kabar leschon* sese ipse vocat, quod *οἱ δ'* transulere *βραδύγλωσσος*, & ab his Noster ad insultandum divino vati mutuatus est. GESN.

ead. l. 14. Γῆν ἔπηξεν) *Pl. XXIV, 2.* Deinde ex *Ies. XLIV, 24, ἐξέτεινα τὸν οὐρανὸν μόνος, καὶ ἐστερέωσα τὴν γῆν.* Ceterum observarunt pridem viri doctissimi, vel ideo etiam siderum in hexaëmero creatorum mentionem a Moſe fieri, ut eo magis hominum animos ab eorum cultu, id est, antiquissimo pariter & absurdissimo idololatriæ genere avertere.

ret. Si enim creata sunt a Deo sidera, quidni, relicto architecto, honorem opificio deferre, extremae foret stultitiae? GESN.

ead. l. 15. Δρόμον) Τούτων hinc forte excidit negligentia librarii. GUYET.

Pag. 251. l. 1. Ἐκ μὴ ὄντων) Hebr. XI, 3, dicitur ἐκ μὴ φαινομένων. Nota est *Exuconiorum* haeresis, quod nominis in eam Arianorum sectam dicebatur, qui affirmabant, Christi fervoris divinam etiam naturam ἐξ οὐκ ὄντων a Deo esse productam. Unde satis constat, Christianos illorum temporum de creatione ita, ut hic noster, loqui solitos. GESN.

ead. l. 2. Ἐν βίβλοις) Haec sumpta ex Apoc. XX, 12, 2, Theff. I, 6, Act. XVII, 31, quivis videt. GESN.

ead. l. 3. Ἦν ἡμέραν) Subaudi καὶ ὃν ἡμ. GUYET.

ead. l. 5. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν) Cum de providentia Dei loquentem audit Triphontem Critias, haud immerito in mentem illi venit absurdi istius Parcarum commenti. Ceterum quod plurium numero dicitur ἐγχαράττουσιν, illud absolute & quasi impersonaliter positum arbitror, fere ut Ebraei, cum de Deo etiam loquuntur, pluralem numerum saepe adhibent, cui tamen phrasi aliquid arcani sensus, & umbram saltem Trinitatis inesse, non est cur negemus. Fieri etiam potest, ut respexerit Critias ad expressam trium in divinitate hypostaseων mentionem. Ceterum postea & hoc idem verbum plurium numero recurrit, & exemptae actionis verba, quae vocant Grammaticorum filii, eodem numero efferuntur: ἐκπέμψουσι, ἐπιστραγγύσουσι, κατάρξουσι, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 10. Μαθητιῶν) Aristoph. verbum Νεφ. 183. GESN.

ibid. Παρὰ) Sic rescripsimus ex ed. S. pro vulgato περὶ. Vid. nott. ad Asin. c. 2, Vol. VI, pag. 468 huius ed. ad v. περὶ Δεκριανοῦ. Add. supra cap. 9 pr. ubi pro περὶ σοῦ εἰδέναι, quod habent edd. quaedam, recte ex I. & S. itidem repositum παρὰ σοῦ εἰδ.

ead. l. 12. Μοῖραν) Hom. II, 2, 488; allegat etiam Lucian. Apol. pro Merc. cond. c. 8, & Diogenianus Peripateticus apud Euseb. Praep. Evang. VI, 8, p. 263. GESN.

ead. l. 15. Οὐδὲ γὰρ) Hom. II, 2, 117 seq. GESN.

Pag. 252. l. 2. Ἦν) Quae tanquam Iovis sui ex pellice spurium, muliebribus odiis eum & plus quam novercalibus prosequeretur. GESN.

ead. l. 5. Ἐρθε δ') Hom. II, γ, 128, & Od. H, 196 seqq.

SOLAN. Od. H, 196 seq. Lucian. Apol. pro Merced. cond. cap. 8. Utroque autem loco pro *γίγνομένῳ*, quod noster habet, est *γενιόμενῳ*. Et ita etiam Diogenianus ap. Euseb. Praep. Evang. VI, 8, p. 263. Ceterum paulo aliter eandem sententiam poeta effert Il. T, 127: "Τεττον αὐτε τὰ πείσεται ἄσφα ὁ αἶσα Γειόμενῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. GESN.

ead. l. 6. Κατακλώθεις) Scholia parva ad Od. H, 197, & inde Suidas ita explicant: αἱ κατακλώθουσai καὶ καταμοιροῦσαι ἐκάστῳ τὸ εἰμαρμένον, id est, ipsae Parcae: paulo aliter atque est in Lexico Basileensi, ubi per *accumulationes flammæ* vox explicatur, quamquam ipsa Suidæ verba modo adducta Graece subiuncta sint. GESN.

ead. l. 9. Ἥδ' ὥς Αἰόλον) Ex Od. Ψ, 314, sed immutata. SOLAN. Od. K, 1 seq. historia ipsa narratur, sed quos Nofter adducit versus, mutata persona leguntur Od. Ψ, 314 seq. Ἥδ' ὥς Αἰόλον ἴκεδ', ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Τὸν νῖδν) Τὸν Σαρπηδόνα. GUYET.

ead. l. 14. Θανάτοιο) Il. Π, 442, & mox v. 459 seq. ubi versus suppletur vocula δὲ post αἵματοῖσσαι inserta. GESN.

Pag. 253. l. 3. Διὰ τοῦτο) Id est, evidenter adeo doctrinam de Parcarum numine ex Homero tibi probatam dedi, ut cum omni tua sapientia non habeas, quod contra dicere possis. GESN.

ead. l. 5. Τοῦ διδασκάλου) Χριστοῦ scilicet. GUYET.

ead. l. 8. Συγκῦρσαι) Epenthesis Aeolica in hoc verbo frequens. Dicitur enim ita pro συγκῦραι. Infra tamen cap. 23 συγκυρῆσαι eodem sensu a συγκυρίῳ formatum reperio. Cogitare aliquis poterat, legendum forte esse quarto casu, πράξαντα, ποιήσαντα, ut paulo post pro ἐπιβαλλομένῳ, ἐπιβαλλόμενον, certe structurae id ratio exigebat. Sed potest intelligi μοῖραν, vel εἰμαρμένον εἶναι, vel potest pendere ab ἐπιλέγει. GESN.

ead. l. 9. Ποιήσαντι) Nondum certum mihi est, an πράξαντι & ποιήσαντι culpa librarii scriptum, pro πράξαντα, ποιήσαντα, cum ellipsis possit esse τοῦ εἶναι, vel ἀνάγκη. Sed c. seq. ἐπιβαλλομένῳ aliud est. REITZ.

ead. l. 10. Διχθαδίας) Il. I, 410 seq. GESN.

ead. l. 13. Ἰκαμαι) Additur apud Hom. φίλην δ' εἰς πατρίδα γαίαν. GESN.

ead. l. 14. Αἰὼν) Benedictus in hoc versu Homericus intercidere passus est αἰὼν, quod servant antiquiores. IENS.

Pag. 254. l. 1. Ὅς ῥ' εὖ) Il. N, 665 seq. GESN.

cad. l. 2. Πολυίδος) Τὴν Πολυίδου μαντικὴν inter ea, quae saltatorem nosse deceat, & saltando oporteat exprimere, refert Lucian. de Saltat. c. 49. Meminit etiam Dial. ad Hesiod. p. 487 pr. Mirabilis de Polyido historia est apud Apollod. Biblioth. III, 3, quam credibiliorem explicando facit Palaephatus *περὶ ἀπίστων* cap. 17. Add. Hygin. fab. 186. Ceterum Πολυίδος forte dictus διὰ τὸ μάντιν ἄντα πολλὰ εἰδέναι. GESN.

cad. l. 7. Οὐχὶ τῷ Αἰγ.) Lego, οὐ μοιχῶ Αἰγίσθω. PALM. Od. A, 35 seq. Palmerius legit, οὐ μοιχῶ Αἰγ. GESN.

cad. l. 9. Ἐπιβαλλομένῳ) Pendet hoc verbum a καθείμαρται. GESN. Non video, rectius dici ἐπιβαλλόμενον, ut vir cl. p. praec. vult; nam dativus ille cohaeret cum praemisso εἰρηκέν & καθείμαρται. Et licet accusativus, praecedente etiam dativo, recte sequatur, (vide supra ad Electr. c. 3) tamen id perpetuum non esse, quin vel minus frequens, quam eundem casum continuari, facile patet; sed iam ipse hoc agnovit. REITZ.

cad. l. 12. Τὸν πλησίον) Ut in sacris, pro quovis homine, qua notione aliquoties etiam a Luciano adhibetur, e. g. Nesciom. c. 16, & Tyran. cap. 15. GESN. Adde Nostrium de Calum. c. 7 & 10. Et Long. Past. I, 15, ubi recte τὸν πλησίον ed. princeps, πλησίον recentior; licet vicini ibi intelligantur. REITZ.

ibid. Παρὰ τῆς Δίκης) Compara Aët. Apostol. XXVIII, 4; prorsus enim eadem res utrobique agitur. Neque hodie multo aliter nostri homines. Videtur autem quasi προσωποποιεῖσθαι hoc loco δίκη, ut saepe a multis, & a Luciano in Bis Accusat. factum, ubi loquentem & ius dicentem introduxit. Add. Clemens Protrept. pag. 16. Hesiod. intra οὐνοῦ versus huic vocabulo quatuor diversas potestates subiecis- se observat I. Cleric. Ar. Crit. P. II, f. 1, cap. VI, § 15, ubi provocat etiam ad Silv. phil. c. 5. GESN.

cad. l. 14. Οὐδέ σ' ὄκα δέμις) Locum Homeri qui inspe- xerit, facile illud δέμις expungendum esse, mecum sentiet; quod unde aut cur invecum sit, miror. SOLAN. Versus dis- tortus ex Il. I, 416, ita posset restitui, οὐδέ κε σ' ὄκα δέμι- στι τέλος θανάτῳ κτείνει, qua ratione sensui etiam consul- tum foret melius. Vix enim, nominativum δέμις posse ad- verbii vicem sustinere, arbitror. GESN.

Pag. 255. l. 1. Βίβλοις τῶν ἀγ.) Liber vitae ex nostra disci- plina vocatur. Vid. Phil. IV, 3, Apoc. XX, 16 &c. GESN.

ead. l. 3. Ἀνακυκλείς) Supra cap. 2 Noster, & Lucian. Nigrino cap. 6, eo sensu hoc verbum adhibent, ut significet recolere memoriam rei, eamque quasi ruminare, quae solemnis etiam est significatio, (an enim distinguant veteres duo verba. ἀνακυκλέω & ἀνακυκλώ, non habeo certi quid dicere;) sed est aliquid apud Longinum περὶ ὕψους Sect. 22, quod huic loco & rei melius videtur convenire. Nimirum de hyperbato agens, εἴτ' αὖθις, inquit, ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνακυκλούντες, ad institutum rursus sermonem re- versi. Hanc proinde rationem in interpretatione secutus sum. GESN.

ead. l. 4. Τὰ τῶν Σκυθῶν) Forte cum respectu ad Coloss. III, 11. GESN. Vid. nott. Gaulmini in vitam Moſis p. 313. LA CROZE.

ead. l. 6. Χριστός) De hac voce disputatum in dissert. § 21. GESN. Vid. Huet. Dem. Evang. p. 61. Et Laſtant. L. IV; c. 7. LA CROZE. Ac Dissert. Rossal. de Christo in Chrestum murato. REITZ.

ibid. Ἐν ἔθνεσι) Vel hinc manifesto Christianum arguere licet. Sed errant mea quidem sententia omnes, qui vocem χριστός a vulgari & trito sensu aliorum trahere conantur. SOLAN. Ἐν ἔθνεσι) Vox sacris fere scriptoribus propria, eos, qui extra ecclesiam sunt, significat. Quā ratione novum sententiae nostrae, de χριστῷ neque Christo neque Christiano, argumentum accederet. Si enim ἔθνη seu gentes sunt, qui non sunt Christiani, qui dicere potest Triephton, illos ex gentibus scribi in libro vitae, qui sint Christiani? Bonos autem viros esse inter gentiles, quis negat? & notum est, Christianorum etiam multos iis gentiliū, qui honeste viverent, salutem aeternam denegare non aulos. GESN.

ead. l. 9. Εὐστράμει) Ex Aristoph. Neph. 831 seq. ubi legitur εὐστράμει, καὶ μηδὲν εἶπες φλαύρον ἄνδρας δεξιούς. Unde suspiceris, & hic legendum δεδν δεξιόν. Syntaxeos cerre ratio id exigebat; nisi dura satis ellipsi τὴν κατὰ omiſſam dicamus. Ceterum nomen δεξιός, Dei epitheton, illustravit Spanhem. ad Callim. H. in Cerer. v. 32. GESN.

ead. l. 10. Κατηχούμενος) Proprium Christianorum verbum. Res notior est, quam ut ei diutius immorari opus sit: observo tamen, in Asino de animali usurpari, cum docetur; & in Z. τρ. quod opusculum certe Lucianum est; de pueris c. 39, qui locus probe observari meretur. So-

LAN. Manifeste ad Christianorum Catecheses alludit, & Catechumenos. GESN.

ead. l. 11. Ὡς δέρριν) Ex scriptura sacra petita haec imago. Vid. Pl. CII, 25, CIV; Hebr. I, & Ef. XXXIV, 4. Quamquam aliis paulo verbis res eadem repraesentatur. Clem. Alex. p. 30 C. SOLAN. Ita οἱ δ' Pl. CIV, 2, ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὥσει δέρριν. GESN.

ead. l. 14. Σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι) Dativi absolute positi, ut alias genitivi. Vid. Er. Schmidius ad Matth. VIII, 1. Ita Lucian. Prometh. c. 6, ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα. Vix enim est, ut ad sequens mox σιαυτῶ referas, cum nescio quid inconcinni pariat, & redundans, atque a facilitate Luciani alienum. Ceterum argumentatio ipsa nimium quantum vacillat. Quam multa fervorum fugiant dominos, qui ex vita quotidiana nondum didicit, discat ex Comicis, quotquot sunt, omnibus. GESN.

ead. l. 15. Κατασκευάσαντι — σε διέλαθον) Ut ἀνακλόντων in his cum Gesnero agnosco, ita in illis Prometh. 6 non opus credo idem statuere; nam cum ἐγὼ ἐπιτρέπομαι τοῦτο amet construi, adeoque & σοὶ τοῦτο ἐπιτραπέντι regulariter dicitur, quando aliud verbum dativ. postulans accedit. Itaque ibi nexus erit, ὅτι ἐφύλαττες σεαυτῶ ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα: adeoque abundantia pronominis fuerit potius, quam ἀνακλόντων. Si cui tamen secus videtur, ei non magno opere contenderim. REITZ.

Pag. 256. l. 3. Διαδραμοῖν) Frequenter veteres Deo illum percurrendi omnia actum tribuunt; quidam etiam δεῖν ἀπὸ τοῦ δεῖν dictum volunt. Plato in Phaedro, atque ex illo Athenagoras Legat. pro Christ. p. 94 ed. Dechair. ἐμέγας ἡγεμὸν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, ἐλαύνων πτηνὸν ἄρμα, κ. τ. λ. in quam eius ῥῆσιν ἀποσκόπτει Lucianus Revivisc. c. 22. Forte ita si non sentiendi, certe loquendi occasionem dedere vetustissimi idololatrarum, qui in sole, unico aut summo numine, cursus inprimis velocitatem incredibilem, omniumque rerum curatissimam quasi inspectionem mirabantur, (Il. I, 277: Ἥλιος δ' ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούεις) unde illa etiam πάντα θεὸς βλέπει, θεοῦ ὄμμα, & similia forte orta sunt. Plura habet in hanc sententiam Macrobius Saturnal. I, 17 seq. inprimis c. 24, & Iulianus laudatione in Solem. Minime autem haec eo a me dispurantur, ut providentiae Divinae vel ex rerum creaturarum consideratione, vel ex traditione, notitiam gentiles habuisse, negem. Ta-

ved; quod per metaphoram haud insolemem locus, qui prae manibus est, alique id genus explicari commode possunt, quemadmodum de mente humana Thales apud Diog. Laërt. I, 35, τάχιστον νοῦς, διὰ παντός γὰρ τρέχει. Unde nec sacrae literae Deo currum tribuere dubitant. GESN.

caed. l. 4. Κότταβος) An τῷ μάνει ἀνθρωπίνου similes? Tzetzes. GUYET. Converti *cottabus*, auctore Plauto, quamquam ille facetiarum magister ad aliam rem vocabulum detorquet. Locus est in Trinum. IV, 3, 4: *Cavefis tibi, ne bubuli in te cottabi crebri crepent.* Scilicet ludi genus est, cum vini reliquiis de poculo ad solum vel pelvim subiectam elidendis, sonus certa arte excitatur. Res vel ex Lexicis & Plauti Commentatoribus nota. Id igitur vult Triepho: Dii tui, o Critia, adeo contentui sunt & deridiculo sapientioribus, ut inde, quod illi rerum omnium sunt ignari, progredi ad negandam veri numinis providentiam minime fas sit; ea ratione, ut illi, qui a muribus negat domum magnificam posse extrui, mirum non videri debet, si id possunt homines. GESN.

caed. l. 6. Καί με — παθεῖν) Ἀνακόλουθον est, vel ellipsis satis dura verbi ἐποίησας, qua ratione etiam locutus videtur magister nostri, Lucian. in Contemplant. cap. 2: σὲ δὲ αὐτὸν κωλύσει, (τὸ πρᾶγμα vel ἡ διατριβὴ) ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα καὶ τὴν πλούτου ἀρχὴν ζημιῶν (ποιήσῃ.) Si enim ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verbum κωλύσει subaudias, contrarius dicentis scopo sensus emerget. Aliter tamen vir doctiss. Ienius in Lect. Lucian. pag. 132, qui ὡς post ἔργα putat excidisse: quod magis probarem, si legeretur ζημιούσθαι. GESN.

caed. l. 7. Παθεῖν) Sed vid. Hemst. ad Contempl. § 2. REITZ. ibid. Ἄνθρωπος ἀναπέφθονα) Refertur ad id, quod supra Critiae promiserat Triepho, καὶ σὲ ποιήσω ἐπ' ἀληθείας ἀνδρώπον. GESN.

caed. l. 8. Ὡστε τοῦτον τὸν θεόν) Iam demum igitur post longissimam quasi digressionem ad propositum sermonem reditur. Cum enim per Iovem iurare vellet Critias, id, quod narraturus esset Triephonti, non esse magicum aliquod carmen, locum ille nactus totum Deorum concilium coelo exturbat, Parsisque sua eripit cum ipso fuso stamina, doctrinam denique de Deo & providentia veriolem profert, quibus ita transactis, redit denique Critias ad iusiurandum, dicitque hunc a Triephonte sibi indicatum Deum se adice-

re tentato superius aliquoties iuriurando, ut scilicet firmum tandem aliquando fiat. GESN.

ead. l. 10. Εἴπερ ἐκ καρδίας) Vid. Aristoph. Neph. pag. 45. SOLAN. Aristoph. Neph. 86: 'Αλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς. GESN. Locutio scriptoribus sacris familiaris; vid. Evang. Ioan. VIII, 37; Rom. VI, 17 &c. REITZ.

ibid. Ἐτερεῖόν τι) Γρ. ἑτεροῖόν τι. GUYET. Alias ἑτεροῖον scribi solet, neque altera forma usquam, quod sciam, apparet. Cum tamen, quos videre licuit, editi eam fervent, mutare nolui, licet saepe in sphalmata eadem consentiri deprehenderim. De re ipsa quod est, videtur hic auctor arguari voce ἕτερον, quae sequitur, ut supra fecerat verbo ἐπωμῶσατο. GESN.

ead. l. 12. Ἐτερον) Homericum, e. g. Il. I, 313: 'Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δ' ἐβάλλει. Lucian. Apol. pro Merc. Cond. cap. 6: Ἐτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα δ' ἐλέγων. GESN.

ibid. Κεύσῃς μὲν) Μὲν κεύσῃς ed. Gesneri, fors. errore operarum; nam in al. edd. recte κεύσῃς μὲν ad versum. In *Amsl.* μὲν κεύσῃ, quod ad versum etiam bonum. In Hom. l. d. est: 'Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει. — Et Lucian. pro Merced. cond. c. 6, ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δ' ἐλέγων. Sed & ego μὲν ante κεύσῃ collocatum malim; modo in media forma locum haberet. REITZ.

ead. l. 14. Κατωχρίασῶ) Pertinet ad illud, quod ab initio Critiae dixerat Triepho, ὅχρὸς τέ σευ εἴλε παρείας. Sed quae haec est insania? prius caveri iureiurando sibi iubet, ne malum ex auditione nanciscatur, iam eadem omnia vult ipse in se experiri, quae ante Critias. GESN.

ibid. Ἀλλοιωθῶ) Supra ὅλον σεαυτὸν ἠλλοιώκας. GESN.

ead. l. 15. Ἀπαυδήσω) Peculiarem apud Graecos vim habent dicendi verba, si cum ἀπὸ coniungantur. Praeter enim abnuendi vel negandi significationem, quae prima est & naturalis, defectionem aliquam virium notare videntur, ut aliquis cogatur renuere laborem, vel longiorem etiam vendi moram. In praesentia tantum ex Luciano quaedam in hanc rem afferemus. Igitur hoc ipso ἀπαυδῶν qua diximus ratione usus est de Merc. Cond. c. 39, πρὸς τὴν Τερρίπειαν σκάζοντα καὶ ἀπνυδνύσας de Lucio sub fin. f. c. 24, ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπνυδνύσας. Ἀπαγορεύειν autem idem auctor ita adhibuit: in Cataplo s. Tyranno cap. 18, οὐ γὰρ δέδωκα μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνίγῳ de Gymna-

siis c. 24, πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν. Ita in Icaromen. c. 20 Luna conqueritur: ἀπείρηκα πολλά καὶ δεῖνὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων ἀκούουσα. Vid. Pe. Fab. Agonist. I, 46. GESN.

ibid. Ἄλλ' ὥς) Senarius. GUYET.

Pag. 257. l. 1. Ἐκπληξίη) Ut supra c. 6, κατὰπληξίς, pro sermonibus ἐκπληκτικοῖς. GESN.

ead. l. 4. Παρὰ τοῦ πνεύματος) Mirum, nisi respicitur ad Aθ. I, 8, ληΐσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς. GESN. Conf. I. Elfiner. ad Evang. Matth. X, 20. REITZ.

ead. l. 6. Δέγμενος) Il. I, 191, de Patroclo Achilli lyram tractanti ausculante. Lucianus etiam utitur in Amoribus fin. GESN.

ead. l. 9. Ἐφῶντο) Lucianus Hermor. c. 9 f. προσφῶς ἀν' ἀπέτραγα τὴν ῥίνα. Et ita in Lapithis cap. 44. Adeo igitur auribus ora admovebant, de quibus Noster loquitur, ut viderentur eos morfu sibi decerpere invicem voluisse. GESN.

ead. l. 10. Τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις) Athenaeus XIV, 7, inter saltationum genera, Ἦν δὲ ὁ σκῶψ τῶν ἀποσκοποῦντων τὸ σχῆμα ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκυρτωκότων. GESN.

ead. l. 13. Πολιτικὸν) Politicum vocat, quod tanquam Peraequator seu ἐξισωτὴς aliquam τῆς πολιτείας partem administraret. Gregor. Nazianz. epistola 197 scripta est ad τοὺς πολιτευομένους, quos obiurgat, quod Theoteczno ex arte, quam profiteretur, ζημίαν, ut odiose vocat, hoc est, tributum imponerent. Ita oratione IX, p. 155, eidem Episcopo τῆς πολιτείας ἐπόνυμοι, & p. 156 οἱ ἐν πολιτείᾳ, sunt ἐξισωταί, seu Peraequatores. GESN.

ead. l. 14. Ἐξισωτὴν) Vid. Suid. & not. & Plut. v. 1464, 1. SOLAN. Recentiores Lexicographi hanc vocem, ceu labentis, puto, Graecitatis, omittunt: Suidas & Hesychius per ἐπὶπτῆς simpliciter explicant. Varinus addit ἀναγραφῆς, cum quo conveniunt Glossae MSS. apud Cangium in glossario, qui ceteroquin ex adductis auctorum locis vim vocabuli satis explicat. Antiquiorem non laudari Eusebio; in disputatione iam dictum § 28. Inscriptio etiam, quam ad Eusebii l. c. ex Grutero 361, I, profert Valesius, Constantini M. aevo non potest esse antiquior. Siquidem L. Aradius Valerius Proculus, cui posita est, Consul fuit A. D. CCCXXXX, Collega Acindyno, quod probavit Th. Reinseus classe VI Inscript. 122, p. 459. Rem ipsam diligen-

rer exposuit Iac. Gothofredus ad tit. 11, 13, Codicis Theodosiani *de Censitoribus, Peraequatoribus & Inspectoribus*. Eo autem summa reddit: Peraequatores, Gr. *ἐξισῶται*, fuere, qui quantitatem seu modum census aequarent, ut aequalitas inter tributarios servaretur. Erant igitur quasi retrahatores census, unde *ἐπανόρθωσιν* illis tribuit Gregor. Nazianz. Ep. 198, cuius exstat etiam peculiaris oratio, nona scilicet, quam, ut titulus habet, *eis τοὺς λόγους, καὶ εἰς τὸν ἐξισωτὴν Ἰουλιανὸν*, amicum suum, habuit; quem rogat, ut & alias aequum se praebeat, & speciatim τῷ τῶν ἱερῶν χορῷ, qui nihil pro Caesare haberent, omnia pro Deo, parcat. Ceterum in ipsa oratione *ἐξισωτὴν* eum non vocat, sed *γραφέα*. In notis monetur, alios *ἀπογραφέα* legere, *φόρων γραφέα* alios, quo confirmantur, quae paulo ante de nomine diximus. Huc facit etiam illud, quod Epist. 166 eundem Iulianum rogat Nazianzenus, ut aliquot Clericos *ἀπὸ τῆς γραφῆς* liberet. Ex Epistola autem 168 apparet, Iulianum voluisse, *κοινωνὸν* sibi esse Gregorium *τοῦ κατὰ τὴν ἐπανόρθωσιν σκέμματος*, quod ille tum renuit, eumque hortatur, ut, si quid male ante constitutum sit, id corrigat. Ex his satis puto constare, qui fuerint illo tempore *ἐξισῶται*, & quam parum accurate Iac. Gutherius de Offic. domus Aug. 3, 27, scripserit simpliciter ita: *Peraequator est, qui defertos agros patrimoniales aliis in emphyteusin dat, Censitor alibi dictus*. GESN.

Pag. 258. l. 1. *Παραγκωνισάμετος*) Lucian. Iov. Trag. c. 16, καὶ δὴ παραγκωνισάμενος τοὺς πολλούς. GESN. De hoc verbo vid. si quid opus, Hémsterh. ad Timon. ed. min. p. 115, quae maiori non inferuit. REITZ.

ead. l. 3. *Χαρίκενος*) Manifesto iam Christianos irridet. Quae repentina haec mutatio est? Dicam. Ab homine gentili non crederetur scriptus Dialogus, nisi aliquid in eos inclementer dictum foret. SOLAN.

ead. l. 5. *Ἐπισσευρμένον*) *Trasitum & languide*. GUYET. Navigio s. Votis p. 492, de Aegyptio puero: *ἐσθέργετο ἐπισσευρμένον τι*. Interpres: *dissolutum & incompositum quiddam*. Quam recte, non disputo. Hic autem de screeante sermo est: non absurde igitur a me versum esse arbitror. In Gallo c. 10, *ὑπέβητε, καὶ ἐνεχρέμπετο μύχιόν τι*. GESN.

ead. l. 6. *Ἐπισθέργεσθαι*) Fortan *ὑποσθέργεσθαι*. GUYET. ead. l. 7. *Οὐτος ὡς προείπον*) Obscurissimus hic locus, & ut Nostri verbo utar, *διενεωλημμένος*. Videbo tamen, an

clarior opera mea possit fieri, veniam praefatus, si non ubique rem acu tetigisse visus fuero. Videtur igitur hoc velle Critias: convenerant Christiani aliquot, Monachi forte & Ascetae, de iniuriis Iuliani Apostatae in Christianum nomen, Clericos inprimis, conquerentes, & spe meliorum temporum praesentia mala levantes, seu meliorem Iuliano, cui interitum vovebant, successorem sponderint, & iam animo destinarint, cuius eos insimulat Critias; seu, quod probabilius videtur, Christi servatoris opem, quam verbis, ad rem, de qua conquesti fuerant, accommodatis, exprimunt, certa spe praeceperint. Horum, vel unius ex his, verba quaedam a se, ut solent, qui alterum exagitant, interpolata & calumniose detorta profert iam Critias, quae accuratius erunt consideranda. GESN.

ibid. καταλείπει έλαπειςμους) Forfan καταλέγει. Et έλαπειςμους ab έλλειπών, quod est ab έλλείπω. GUYET. A posteriore vocabulo videtur pendere sensus verbi prioris. H. Stephanus: έλειπασμους dicitur legi alicubi apud Lucianum, sed perperam, ideoque Lascaris pro eo reponendum censuit έλλειπασμους, reliquiae. Alii έλλειπασμους, saginatio, a λιπαίνω. Ego putaverim, similem vim habere apud Nostrum έλλειπασμους, ei, quam habet coniugata vox έλλείμματα, qua utuntur Graeci scriptores, cum dicere volunt id, quod Latine sunt reliqua, quomodo appellantur ea, quae fisco ex praeterito debentur, ut fuse docuit Iac. Gothofredus ad L. I Cod. Theod. de indulgentiis debitorum. Add. Spanh. de Usu & Praest. Num. diss. XIII, p. 552 seq. ubi inter alia observat, quod ad rem nostram facit, έλλείμματα esse Constantinei aevi, Iuliani, Themistii &c. reliquos λοιπά & λοιπάδας dicere. Dico similem; non plane vim eandem. Έλλειπασμους, puto, est continencia circa έλλείμματα, cum patitur Peraequator, quosdam nihil dare, & immunitatem illis indulget, in describendo & peraequando censu. Haec de Peraequatoris sententia, & spe eorum, quibus ille indulget, plane non debentur in posterum. Alii, quibus iniquum id viderur, vocant reliquationes, έλλείμματα, & Peraequatoris factum έλλειπασμόν. Constat ceteroquin, parce satis Iulianum indulsisse reliqua, quod Ep. 47 de se testatur. Et Ammian. Marc. XVI, 5: Denique id cum ad usque imperii finem & vitae scientius utiliter observasse, ne per indulgentias, quas appellant, tributariae rei concederet RELIQUA. Norat enim, hoc factio se aliquid locupletibus additurum &c. Inprimis autem Clericis du-

LI

Lucian. Vol. IX.

rum valde & iniquum eum fuisse, non ignotum, cuius rei insignia aliquot specimina profert Iac. Gothofredus ad l. 4 Cod. Theodos. *de lustrali collatione*, & locis, ad quae ibi lectores remittit: cum tamen quasi suo quodam iure immunitatem a publicis oneribus sibi dari postulaverint, quod praeter plurimas Codicis tum Iustiniani tum Theodosiani leges, testantur aliquot Nazianzeni loca modo a nobis adducta, in ἐξισωτῶν declaratione, quibus petit a Peraequatoribus, ut Monachis atque Sacerdotibus velint parcere, qui pro Caesare nihil, omnia pro Deo haberent. Ad has igitur quasi praeteritiones τῶν ἐξισωτῶν, ubi incensos praetermittebant Clericos, τοὺς ἐλλειπασμοὺς refero, & τὸ καταλείπειν explico de non novanda, sed in statu suo relinquenda, ista praeteritione. Hoc quidem proprie significat καταλείπειν. Quod praesens posuit auctor pro futuro, rem certam forte indicare voluit, aut dedit futuro secundo καταλιπεί. Καταλύσει Heumannianum, aut, quod alias suspicabar, καταλείψει a verbo καταλείφω, ad abolitionem reliquorum pulchre conveniunt; sed non ita bene ad ἐλλειπασμοὺς τῶν ἐξισωτῶν, quales descripsimus: quos quidem legibus posteriorum Imperatorum relictos, quin confirmatos & auctos, immunitate ecclesiis & bonis ecclesiasticis concessa, satis constat. GESN. Καταλύσει legit Heuman. Poec. p. 252. REITZ.

ead. l. 8. Τὰ χρέα τοῖς δανεισταῖς) Studiose, puto, hic cavillatur, cum Christiani non de novis tabulis, dissolvendoque per unam epistolam aere alieno, locuti sint, sed de debitis, quorum in dominica oratione mentio est. GESN.

ibid. Ἀποδώσει) Lege ἀποδίδωσι. GUYET.

ibid. Καὶ τὰ τε) Hocce καὶ delendum monet Heumann. Poec. p. 252 f. REITZ.

ead. l. 9. Ἐνολικία) Proprie conductarum aedium merces, quam dissolvere & privatae & publicae liberalitatis genus fuisse, docet v. g. Lucian. Cronosol. p. 617. Vid. Casaub. ad Sueton. Iul. c. 38. Gron. de Pec. Vet. I, 2, p. 57. GESN.

ibid. Εἰραμάγγας) Et hoc conclamatum est, nisi forte in glossariis recentioribus aliquid restet subsidii. Barbariem harum vocum miratur mecum Kusterus. Vid. Λεξ. cap. 4. κατόπιν τῶν Καριμάντων, & an huc pertineat. SOLAN. Varia in mentem venere viris doctis de emendanda hac voce. Ac τοὺς, non τὰς, omnes volunt: pro εἰραμάγγας autem ἱερομονάχους Heumannus, ingeniose, ut so-

let; sed vereor, ne Iuliani etiam aevo sit illud nomen recentius. *Εἰρωνεύτας* Neuburii, viri & ipsius ingeniosissimi, ferrem, si de Socraticis philosophis sermo esset. *Ὀνειρομάν-τεῖς* huic loco apti, sed quis capite diminuit & prima illos syllaba truncavit? *Εἰρωνάρχαι* aliquamdiu mihi placebant; nec sine causa, quod praemium Sophistis dari solitum *εἰρωναρχία*, ut ex Aristidis vita constat. Vid. Masson. ad A. 169, n. 13. Et generatim Iac. Gothofredus ad C. Theod. de Irenarchis. Putabam ergo, promittere sibi Sophistas, qui hic inducuntur, Christianos a successore Iuliani Irenarchias. Sed post annos XXV redeunti ad prima nostra cogitara, visum est, nihil adhuc illis prolatum esse vel a me vel ab aliis melius. Non fieri hoc solius *φιλαυτίας* vitio, inde con- jicio, quia recentior cerebri nostri foetus sunt *εἰρωνάρχαι*. Reponantur itaque *φροντίδες* *πρώται*, iam *τρίται*, atque adeo *δευτέρων* forte *σοφώτεραι*. Compositum nempe arbitror no- men ex *εἶρα* & *μάγγανον*, vel *μαγγανεύειν*. Ac posterioris quidem haud obscura est significatio; de praestigiis enim faciendis, aliisque dolis aut machinamentis adhiberi solet. *Εἶρα* vel *ἱρα* autem concionem significat, locum, ubi con- ciones fiunt, forum &c. apud Homer. e. g. II. Σ, 531; *ἱράων προπάροιθε κ. τ. λ.* & Hesiod. Theog. 804. Effet igitur *εἰραμάγγνης* concionum integrarum deceptor, praestigator. Sed magis fere mihi arridet, quod Eustath. ad Homer. I. c. pag. 1218, 15 *Βασ.* non *ἐκκλησίαν* tantum, sed *μαντείαν* etiam τὸ *εἶρα* ex quorundam mente ait significare, ut adeo *εἰραμάγγνης* dicatur, qui vaticinia crepat, nisi tum se, tum alios decipit, quod quidem auctoris consilio apprime con- venit, qui divinationes & mala omnia Christianorum de re- publica dedita velut opera deridenda sibi sumserit. GESN. Vid. Senec. Ep. 95, p. 474. Et Greg. Turon. hist. Franc. L. V, § 29. Lege καὶ τοὺς χειρωνάκτας. LA CROZE.

ead. l. 10. Μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης) Intelligo per ellipsis praepositionis ἀπὸ vel ἐκ. Plene Philo, vel quisquis auctor est libri de mundo in fine, p. 1172 A. Παντελὴς εὐθεία τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐξετάζεσθαι, aestimare antiquitatem generis humani ex artibus. Ad locum nostrum hoc pertinet: ad artem, quam quis exerceret, respiciebant in censu constituendo οἱ ἐξισῶται. Nazianzenus Epistola 197 ad τοὺς πολιτευομένους, quos eosdem esse ac Peraequatores, antea dictum est, lepide illos incusat, quod neque a Dio- genis pera sibi temperaturi essent, sed & illi manum inie-

ἔτι, τέχνην ἐπικαλοῦντες αὐτῷ τὸν τριβωνα, καὶ τὴν βακτηρίαν, καὶ αὐτὸ τὸ κεκτῆσθαι μηδὲν ἐκ τῆς φιλοσοφίας. Ille igitur, quem Charicenus exspectat, quisquis etiam sit, tantum abest, ut propter artem tributis quemquam vexaturus sit, ut ne de arte quidem sit interrogaturus, sed promiscue omnes (etiam pravissimos impostores) in beneficiorum communionem & ad vacationes munerum recepturus. GESN. Τὰς τέχνας emendat Heum. Poec. p. 254, arteſque liberales, praecipue Rhetoricam, τέχνας vocatas probat. REITZ.

ead. l. 13. Χλευόχαρμος) Utrique Prophetarum ab inanitate hinc gratiae, hinc gaudii, quod futurum annuntiarent, nomen facit: respicitque ad κενὰς ἐλπίδας, quas supra c. 4 iis exprobrarat. Χαρίκενος, qui κενὰς χάριτας pollicetur, Χλευόχαρμος, cuius nugax & illusorium est gaudium. GESN.

ibid. Τριβώνιον) Habitus ascetae, quem etiam describi puto verbis, quae sequuntur: κακοσίμων, ἐξ ὁρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην. De tonsura post erit agendi occasio. GESN.

ead. l. 15. Ὡς ἐπεδείξατο) Ὡς hic, & inferius c. 23, ὥς εἰ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν, accipitur ἀντὶ τοῦ ὅτι ἀφηγηματικοῦ, cum obliquam orationem in rectam commutamus. De utroque agit Devarius. Quod ad rem ipsam attinet, crediderim respici ad coelestem aureamque Hierosolymam, ut in Apocalypsi divinitus est Iohanni repraesentata; sub quo schemate felicia sibi tempora promittunt Christiani. GESN.

Pag. 259. l. 1. Ἀναγεγραμμένον ὄνομα) Τὸ ἔχων hic desiderari videtur. GUYET. Non desideratur, si ἐπεδείξατό μοι ὄνομα coniunxeris. REITZ.

ead. l. 3. Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου) Posterioris liber ad nostram usque aetatem pervenit: de priori Plin. XVII, 25, videndus, unde de prodigiis scripsisse discimus; meminit & Aelian. V. H. XII, 64. Huic Alexander credulitatem addixerat, ut ait Curtius, qui eius passim meminit; ut & Plut. Alex. sed ab eo de divinatione scriptum aliquid nullibi reperio. Vid. etiam Pott. 294, 1, & Rigaltium ad Artemidorum I, 33. Telmissensibus inventionem artis tribuit Clem. Alex. p. 111 B. qua somnia coniectabant. Respicit nempe hunc Aristandrum, cui ea patria cap. seq. & Plut. l. c. Lycius dicitur apud Philostr. 350, ubi id norae expediunt. SOLAN. Aristander Alexandro magno in itineribus

& bellis comes. Meminit eius Clem. Alex. Strom. I, pag. 334 d. Curtius I, 11, 14, Arrian. Ἀναβάσ. III, 2, Artemidorus Onirocrit. I, 26, p. 217 ed. Rigalt. GESN.

ibid. Ἀρτεμιδώρου) Artemidorum quando scripsisse putemus; in dissert. nostra § 10 dictum. Respicit autem forte Noster ad Onirocrit. II, 5, ubi aurum mali esse ominis dicitur, non propter se quidem, sed propter quantitatem; si nimium appareat, aut supra dignitatem somniantis. Eod. libro cap. 63, p. 149, τὰ πολλὰ, inquit, χρήματα καὶ νομίσματα ἔχειν φροντίδας καὶ λύπας σημαίνει, & c. 64, p. ead. ὁ πολυχρήματος θησαυρὸς λύπας καὶ μερίμνας σημαίνει, καὶ θάνατον προαγορεύει. GESN.

ead. l. 5. Τὰ χρέα πληθυνθήσεται) Ita non somniorum tantum coniectores, Artemidorus II. cc, & Astrampsychus p. 144 Mantissae Meursii ad lib. de Luxu Romanorum, χρυσὸν κρατῶν, ἀπρακτὸς ὧν θέλεις ἔσῃ sed etiam, tanquam in vulgus nota res in proverbium abiit. Lucian. Gallo c. 1, σὺ δὲ ὅρα, ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμώττης ἀνεχρόμενος. Theocritus Idyll. 22 f. Piscatores ita claudit: μὴ σὺ θάνης λιμῶ, καὶ τοὶ χρυσοῖσιν ὀνείροις. Alias, qui magnas opes dicere volebat, tantas esse dicebat, quantae in insomnia apparere soleant. Theocrit. iterum Idyll. IX, 16: — ἔχω δέ τοι, ὅσ' ἐν ὀνείροις φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ χιμαίρας. Schol. ad h. l. ὥσῃ ἔλεγε περιουσίαν ἀφθονον, τοιαῦται γὰρ αἱ ὀνειρωτικαὶ φαντασίαι. καὶ Ὅμηρος,

Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὀνείροι. GESN.

ibid. Ἀναλόγως τῆς ἀποδόσεως) Nisi scriptor hic alias parum accuratus esset, suspicarer illum dedisse ἀνὰ λόγον, cum praesertim notae, quibus οὐν & ὡς exprimitur, tenui discrimine distent. Sententia aperta: quo quis plus reddidisse & dissolvisse aeris alieni somniat, tanto profundius aere alieno mergetur. GESN.

ead. l. 8. Λευκάδα πέτρην) Eurip. (pag. 568 B.) SOLAN. Homer. Od. Ω, 11, de animabus procorum Penelopes ad inferos euntibus: Πὰρ δ' ἴσαν Ὀκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ λευκάδα πέτρην Ἥδ' ἐπαρ' ἡελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων. Eustath. p. 821, 4 Bas. ιστέον ὅτι λευκάδα μὲν πέτρην ὁ μῦθος πρὸς τῷ ἔδῃ πλάττει, ἢ κατ' ἀντίφρασιν. μέλας γὰρ ἐκεῖ σκότος· ἢ καὶ διὰ τοὺς ἐσχάτους τῆς ἐκεῖ γῆς τόπους, οὓς εἰκὸς τὸν ἥλιον ἔτι διαλευκαίνειν δυόμενον. Aristarchus νεκυίαν universam, i. e. τὴν ὡς ῥαψωδίαν Odyssei. obelo confixerat, & hoc inter alia argumento fuerat usus: ἀλλ' οὐ-

δὲ ἔοικεν εἰς ἔδου λευκὴν εἶναι πέτραν· huic respondet Scholiaſta minor ſub initium βαλφιδίας, τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν ἐστραμμένα αὐτῆς λευκαίνεσθαι. Audiamus etiam Heſychium, qui, quae hac de re habet, ex Homeri Schol. antiquis deſcripſiſſe videtur. Ita autem ille: λευκάδα πέτρην. διὰ ταύτης λέγεται τῆς πέτρας τὸν ὠκεανὸν φέρεσθαι. ἢ ἀλληγορικῶς τὸ στόμα ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. διὰ τὸ τοὺς ὀδόντας λευκοὺς εἶναι. αἱ γὰρ ψυχαὶ τῶν τελευταίωντων διὰ τοῦ στόματος ἀνέρχονται. Haec λευκὰς πέτρα. forte eſt Manalis lapis; de quo Feſtus, Manalem lapidem putabant eſſe oſtium Orci, per quod animae inferorum ad ſuperos manarent, qui dicuntur Manes. Hanc λευκάδα πέτραν Albion Inſulam ſ. Britanniam ſuam interpretatur doctiſſ. Barneſius ad locum Homeri, & ad Eurip. Helenam 1692, ubi inprimis Tzetzen, Lycophronis Scholiaſten, ſuffragatorem citat. Certe hoc illud iuvare poteſt, quod δῆμον ὀνείρων ſubinde beata illa inſula & bonarum rerum feraciſſima emittit, e quo populo forte ipſum hoc eſt, quod de Albio nobis narrat Barneſius. GESN.

ibid. Δῆμον ὀνείρων) Orpheus Argonaut. v. 1140, Ἀρρήκτους αἰδαο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων coniungit. Euſtath. l. c. τὸ δὲ δῆμον ὀνείρων ὡς ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ſωματοειδῶν εἶπε, νύκτωρ ἡμῖν ἐκείθεν δῆθεν ἐπιφοιτῶντων. Schol. min. τὴν νύκτα ἐν ἣ φαίνονται οἱ ὄνειροι. Porphyrg. de antro nymphaeum pag. 121 Barneſ. δῆμος δὲ ὀνείρων κατὰ Πυθαγόραν αἱ ψυχαί, ὡς συνάγεσθαι φησιν εἰς τὴν γαλαξίαν, τὸν οὕτω προſαγορευόμενον ἀπὸ τῶν γάλακτι τρεφομένων κ. τ. λ. quocum conſentit Diog. Laërt. in Pythag. 8, 32: εἶναι τε (φησιν ὁ Πυθαγόρας) πάντα τὸν ἀέρα ψυχῶν ἐμπλεῶν, καὶ τοὺς δαίμονας καὶ ἥρωας νομίζεσθαι καὶ ὑπὸ τούτων πέμπεσθαι ἀνθρώποις τοὺς τε ὄνειρους, καὶ τὰ σημεῖα νόσου τε καὶ ὑγείας κ. τ. λ. Ego crediderim, de tantis myſteriis ne per ſomnium quidem cogitaſſe bonum Homerum, ſed per ὀνείρους ſimpliciter intellexiſſe defunctorum animas, quas εἰδωλα, voce de ſomniis adhiberi ſolita, vocat, e. g. Odyſſ. A, 212, 601, Od. γ, 355. Adde Virg. Aen. IV, 654, &c, qui locus vel maxime huc facit, Aen. VI, 696 ſeq. ubi umbram Anchifae patris complecti vult Aeneas, ſed Ter fruſtra comprehenſa manus effugit imago, Par levibus ventis, volucrique ſimillima ſomno. Quod expreſſum eſt ex Od. A, 306: Τρίς δέ μοι ἐκ χερῶν σκιὴ ἵκελον ἢ καὶ ONEIPΩ ἔπατο, κ. τ. λ. — Verſu 221: Ψυχὴ δ' αὐτ' ONEIPΩΣ ἀποπταμένη πεπότηται

Populum, δῆμον, de quavis multitudine dixere. Ovid. Met. XI, 634: *At pater* (Somnus) *e POPULO natorum mille suorum*. Sed ut tandem ad Nostrum revertamur, cum somnia esse dixisset Chariceni & Cleuocharmi vaticinia, ad illud exaggerandum ait, illos in rupe forte alba, ubi ingens esset somniorum populus, indormiisse, ut brevi adeo nocte tantum somniaverint. GESN.

ead. l. 9. Ἐν ἀκαρεὶ τῆς νυκτὸς οὕσης) Lucian. Scythia p. 596 extr. ἐν ἀκαρεὶ de temporis brevissimo & quasi infecabili articulo dixit. Vid. Menandri reliq. n. 283. Hic itaque miratur Critias tam longa somnia tam brevibus noctibus. Contra Lucian. Ἐνυπν. c. 17 de longo somnio, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήπισται εἰσιν αἱ νύκτες. GESN.

ead. l. 11. Κατεγνώσκον) Lucianus Philopf. c. 8, ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν κατεγνωκότες μου πολλὰν τὴν ἀνοιαν. Ita etiam c. 32 eod. Noster paulo post τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγνωκώς. GESN.

ead. l. 12. Ἐξερίνισα) H. Stephanus in Thesaurο: ἐκρινίζω ex Luciano affertur, pro naso suspendo, subfanno, μυκτηρίζω & ita Scapula & Basileenses; veteres, Pollux, Hesychius, Suidas, Varinus nihil habent, tacent Camerarius & Rhodiginus. Putaverim, venatorium verbum esse ab odora canum vi traductum, investigandique adeo seu indagandi significationem habere, quae huic loco apprimè convenit. Idem ergo est ἐξερίνισα, quod ἐξίχνησα, de quo verbo illud tantum notari meretur, frequentius alias cum accusandi casu iungi, ut etiam a Nostro factum c. 21. GESN.

ead. l. 13. Ἀρίστανδρον) De hoc vide Rigaltium ad Artemidor. I, 33. L. BOS.

ead. l. 14. Τέλμισσα) Lege Τελμισσα. Vid. Plut. IV, 6, 24, N. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ δ' δέ) Saepius ita Platonizat Lucian. in Philopseude, etiam cum expressa personae mentio adiicitur; ut, ἡ δ' δέ ὁ Κλαύδημος κ. τ. λ. GESN.

ibid. Ἐχμυθεῖς) Ex Pythagorica disciplina vocabulum. GESN.

Pag. 260. l. 1. Μεσορῇ) Nota, scenam dialogi Alexandriae esse. GUYET. De hoc Aegyptiorum mense vid. Scalig. de emend. Temp. 198. Emenda autem Plutarch. 678 f. ubi Μεσορῇ legitur. Legebatur etiam hic in omnibus impr. μεσωρῇ, per ω, prave. SOLAN. Aegyptii mensis nomen, quem recte cum Augusto comparat Scholiasta, & hodie quoque Copti

eo loco ponunt, ut ostendit in Menologio Fabricius. Aegyptiorum ab antiquissimis inde temporibus propriae erant divinatoriae artes & disciplina somniorum. Mirum igitur non est, Aegypto nomine hac in re Nostrum uti. Minime vero ex hoc solo loco colligere licet, in Aegypto scriptum Philopatrin, cuius velut theatrum ad Pontum Euxinum esse, satis ostendimus. Ceterum si quis de auctore atque aetate huius dialogi mecum putet, ille non nimium falsos deprehendet Christianos, si quid de imperii conversione atque Imperatoris interitu praesagierunt; (praesagiisse autem probabile fecimus in dissert. § 34, 35.) Siquidem V Kal. Iulii exstinctus est Iulianus, ut adeo mense Μεσορί pacata iterum omnia atque tranquilla, Imperatore Ioviano, Christianis essent. Illud etiam notari obiter potest, non male paucis ante versibus dictum ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης. Nuntius enim de victorijs Iuliani paucis procul dubio ante obitum eius diebus Constantinopolin allatus, hunc dialogum scribendi occasionem auctori dedit. Incidit ergo colloquium Critiae cum Christianis in viciniam solstitii, ubi brevissimam sol noctem efficit. GESN. Mensis Aegyptiacus; sed qui etiam inter Syros usurpari potuit. Vid. Noris. Epoch. Syromac. Diff. V, c. 11. LA CROZE.

ead. l. 4. Δριμὺ καὶ Τιτανῶδες) Lucian. Icaromen. c. 23: ὁ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμὺ τε καὶ Τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Δραξάμενος) Conf. supr. Afin. c. 25. REITZ.

ead. l. 6. ῥήτρην ποιήσασθαι) ῥήτρα eloquium videtur esse, atque antiquitus adhibitum de oraculis. Docet hoc Plutarchus Lycurgo p. 86 H. Steph. ubi de legibus Lycurgi, τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα νομοθετήματα ῥήτρας ὠνόμασεν, ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ νομιζόμενα, καὶ χρησμούς ὄντα. Et p. 78, οὕτω δὲ περὶ ταύτην ἐσπούδασε τὴν ἀρχὴν ὁ Λυκούργος, ὥστε μαντεῖαν ἐκ Δελφῶν κομίσαι περὶ αὐτῆς, ἣν ῥήτραν καλοῦσιν. Add. p. 79. Sed haec significatio parum ad rem nostram. Neque multum illa, qua utitur Aelian. V. H. X, 18, ubi synonyma videntur συνθήκας δὲ ἐποίησαντο, & εἶχον ὑπὲρ τούτων ῥήτραν πρὸς ἀλλήλους. Verum ῥήτρα etiam est facultas dicendi, vel vices. In decreto Byzantium apud Demosthenem de Corona c. 27, Δαμάγητος — ἐλέξεν, ἐκ τῆς βουλῆς λαβὼν ῥήτραν, facta sibi a Senatu dicendi potestate. Lucian. Ἀπολ. π. τῶν ἐπὶ μισθῷ c. 3, ῥήτραν λαβὼν, sumtis dicendi potatibus. Id. Toxari c. 35, τοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδουμι. Hoc

itaque vult Critias, quod in versione huius loci ante hos XXV annos coniectura magis ductus, quam observato post demum usu nominis, expressi. Charicen^{us}, illud *σσημμένον γερόντιον*, ut vocat c. 16, instigaverat eum, de quo hic sermo est, ut sibi auditores pararet & audientiam &c. GESN.

ead. l. 8. Παρεκτείναντες) Παρεκτείνας forsan. GUYET. Non est penitus inauditum, nominativos poni pro genitivis absolutis. Homer. Il. Γ, 211, ἀμφω δ' ἄζομένω γεραρότερος ἦεν Ὀδυσσεύς, *ambobus sedentibus* &c. praecesserat: *στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὠμούς.* Adde Aristoph. *Lystrata* versu 13, Εἰρημένον δὲ αὐταῖς — εὐδουσι, *cum praedictum sit.* Plato *Cratylus* p. 236 E. Laemar. de Heroibus, Πάντες δὴ πού γε γόνασιν ἑρασθέντες ἢ θεὸς θνητοῦ ἢ θνητοῦ θεῶς. Aelian. V. H. X, 18, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφρις, ἡράσθη αὐτοῦ Νύμφη μία· ubi plura dedit eiusdem Perizonius. GESN.

ead. l. 10. Ἀποφράδι) Lucian. in *Pseudologista*, quem ἀποφράδα inscribunt, totus in eo est, ut probet, hominem etiam, quod ipse fecerat, per scommata ita posse appellari. GESN.

ead. l. 12. Σιδηρέας) Versus scazon s. choriambus ex Il. Θ, 15, ubi in descriptione Inferorum: Ἐνθα σιδηρεῖαι τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός· quem laudat etiam Lucianus *Amor.* c. 32. De re ipsa vid. § 27 diss. nostrae. GESN.

ead. l. 13. Χρυσόροφον) Homer. *Od.* Δ, 71. Hinc, quod factum nollem, vir multis nominibus reverendus, quasi serio dicta forent & ab auctore fide digno, quae veteribus Christianis ecclesiarum forma fuerit, adstruere conatur. *Cave* 129, 142. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀμηρος) *Od.* Δ initio, inprimis v. 121. Etiam Lucian. de *Domo* cap. 3, & in *Scytha* c. 9, τοῦ νησιώτου μεϊρακίου meminit. Telemachum esse Ulyssis filium ex Ithaca insula, ex Homero apparet. Scholiastes, qui Proteusilaum nominat, memoria est lapsus. GESN.

in Schol. col. 2. l. 3. Πρωτεσίλαος) Errat: de Telemacho enim sermo est. V. Hom. l. c. In Exc. G. *Τρογεσίλαος.* SOLAN.

Pag. 261. l. 2. Οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν) Homerica formula ex Il. Ω, 321, & *Od.* O, 165. GESN.

ead. l. 3. Ὡς εἰ τινα) Ὡς ἀφηγηματικόν, de quo ad cap. 16. GESN.

ead. l. 6. Παινοποιοί) Ignota Lexicographis vox; furias tamen intelligi, haud obscurum est. GESN.

ibid. Ἐπὶ τὰ Δεάτρα) Pro ἐπὶ τοῖς θεάτροις. Ita etiam He-

fiod. Theogon. 531, ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν Herculis gloriam esse dicit, qui in Operibus versu 156 ἐπὶ χθονὶ πουλυβότειρῃ ordinaria construendi ratione dixerat. Tale forte est illud Marth. VIII, 9, ὑπὸ ἐξουσίαν ἀνθρώπος εἰμι. GESN.

ead. l. 7. Μετὰ δὲ τὰ) Pro ταῦτα, poet. GESN.

ead. l. 8. Τίς, πότεν) Versus ab Homero aliquoties repetitus, ut Od. K, 325, O, 318, T, 105, Ω, 297 &c. Luciano etiam usurpatus Icaromen. cap. 23; item Senecae ludo in Claudium. GESN.

ead. l. 9. Χρηστὸς γὰρ) Vid. diss. nostra § 20. GESN.

ead. l. 13. Καίρουσι γέ) Quorsum hoc pertineat dictum, vid. § 36 dissertationis. GESN.

ead. l. 15. Δυστοκεῖ) Ex Aristoph. Ran. 1470, ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ. Schol. δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖ καὶ κακῶς πάσχει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δυστοκουσῶν γυναικῶν. Ἡ δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ κακὰ γεννήματα προάγει. Posterius magis placet, inprimis si, ut tunc ab Alcibiade Athenienses metuebant, Christianos ab Iuliano metuisse dicamus. GESN.

Pag. 262. l. 3. Ἡ δὲ σελήνη) Tanquam distinctum phaenomenon allegatur, quod prioris est causa, nisi simpliciter de plenilunio velis intelligere, ad quod quidem παχυλῶς & ad diem modo praedicendum, non magna opus est Astronomiae peritia. Ceterum Christianis ex eo, quod de interitu mundi, de Antichristo &c. disputarent, obiecta Astrologica vanitas. Minuc. Fel. XII, 7: Definite coeli plagas & mundi fata & secreta rimari: satis est pro pedibus adspicere. GESN.

ead. l. 4. Ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσει) Hermes Trism. de infirmior. decubitu p. 12 Hoesch. Ἡ διαμετροῦντος ἢ τετραγωνίζοντος ἢ συνόντος τῇ C. GESN.

ead. l. 7. Ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἤδεσθε) Tristis enim prodigii loco habebatur androgynos, & in mare deportabatur, quod ex Gell. IX, 4, constat. Memorabilis etiam est Livii locus XXXI, 12, ubi inter plura prodigia, ante omnia abominati semimares, iussique in mare deportari. Similia habet idem XXVII, 13 & 39; it. XXIX, 22. Add. Iuven. 13, 64 seq. GESN.

ead. l. 10. Κατάξουσι) Καταράξουσι forsan. GUYET. Nil opus emendatione: nam κατάγειν aequè a κάτω ἄγειν, quam κατὰ δὲ ἄγειν, formari potest, ut ex Plut. docet Steph. Et pro deorsum ducere, mittere, ut κατάγειν εἰς ἔδου apud LXX frequentissimum, quin & κατάγειν δάκρυα Ierem. IX,

17, ac ter deinceps. Item *κατάγειν ἐξ οὐρανοῦ* Amos III, 11. Cumque hic Dialog. ad eiusmodi stilum sit compositus, sufficerent illa testimonia, si vel apud alios non inveniuntur. Et cur non aequè descendendi significatus huic verbo inesset, quam in *καταρρίπτω*, delicio; etsi *κατάγειν* longe plurimum pro *deducere*, *perducere quem ad locum*, usurpatur apud antiquos & sequioris aevi scriptt. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ βροντοποιεῖν δοχεῖον) Forte respicit ad τὰ καλούμενα ἡχεῖα, ὧν ὁ κύτος (cum Scholiaste Aristophan. loquor ad Neφ. 291) σχηματίζεται εἰς βροντῆς ἀπήχησιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ σκηνῇ μηχανήμα τι, ὃ καλεῖται βροντεῖον, ἀμφορεύς μεστὸς ψιφίδων ἀντιβαλλομένων εἰς χαλκοῦν λέβητα. Quamquam si P. Victorium audiamus Var. Lect. 20, 7, alia prorsus fuit τῶν ἡχείων ratio, ad augendam nimirum quamcunque vocem comparata, de quo hic non est disputandi locus. Qualia igitur in scena fuere vasa, talia ad risum captandum coelo affingit Critias, quibus impletis erumpant fulmina cum tonitribus. GESN.

ead. l. 13. (Ὡς μεταλλαγῶσι) Vid. § 34 dissert. GESN.

ead. l. 16. Πρῖνος) Apud Aristoph. Ran. 883 ait ad Aeschylum Bacchus, σὺ δ' εὐθὺς ὥσπερ πρῖνος ἐμπρησθεῖς βοῶς ad quem locum Biferus: ὅτι ἡ πρῖνος καιομένη ψόφον ποιεῖ. GESN.

Pag. 263. l. 1. Διάτρον) Lucian. Gallo init. de galli cantu, διάτρον τι ἀναβοῶσας. GESN.

ead. l. 2. Θῆγοντες ἄδοντας) Formula Aristophan. Βατρ. 829. Θυμολέων Homericum Herculis epitheton. Πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριφαλείας, Aristophan. Βατρ. 1048. GESN.

ead. l. 3. Κατ' ἀνδρῶν θυμολέοντων) Parodia Homer. Od. Δ, 266. SOLAN.

ead. l. 4. Τριφαλείας) Lege *τρυφαλείας*. GUYET. Et hoc malim. Sed cum prius etiam reperiatur alibi, nihil mutem. Et licet *τρυφ* — ap. Homer. perpetuo scribatur, tamen Scholiast. ad Il. Γ, 372, *τρυφαλείης* exponit — *τρεῖς φάλους ἐχούσης* adeoque *τριφαλείας* ad originem propius accedens eo minus mutandum. REITZ.

ead. l. 5. Ὡς) Lege *οἱ*. GUYET.

ibid. Κατατρύχετε) Proprie *vexare* est, *atterere*. Sed ipse deinde explicat per *ἐπαρᾶσθαι τῇ πατρίδι*. GESN.

ead. l. 7. Μαθηματικὴν) Astrologiam iudiciariam, quae vocatur, *Mathesin*, & qui eam profiterentur, *Mathematicos* appellatos esse, non opus est ut hic moneatur. Hanc ar-

tem tractare non negat Christianos, sed κατωρθόκεναι, recte tractasse, edidicisse. Verum fuit saltem primis temporibus ista laus Christianorum, quod a coniectoribus, ariolis, vatibus, mathematicis, & id genus hominibus abhorrent, insensis propterea odiis ab illis excepti. Vid. inter alios Arnob. contra gentes p. 13; it. Terrullianus Apol. c. 43. Laudanda & hic est incomparabilis viri Io. Alb. Fabricii industria, qui Bibl. Graec. III, 20, p. 518 seq. concinnavit catalogum selectum scriptorum, qui astrologiam apotelesmaticam oppugnarunt, quos inter primo loco Christianos veteres collocavit. Qui ergo factum dicemus, ut ea tamen per pontificum quasi recepta ita diu in Christiano etiam orbe vigerit? GESN.

ead. l. 9. Γραιδίον) Etiam hodiernum edentulae potius mulierculae, quam viri, magiae & incantationum crimine traduntur. Scilicet iudicii viriumque imbecillitas, quae sexui, cum avaritia, quae aetati quodam modo naturalis est, coniuncta, superstitionum foecunda mater effert solet. GESN.

ead. l. 13. Κεκαρμένοι τὴν γνώμην) Mirabilis loquendi forma, detonsus mente sive sententia. Sed lucem hic etiam affundit Lucianus, qui Paphlagonas in Pseudomante c. 15 vocat τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προσεζυρημένους, id est, ut interpretor, ovium instar lanigerarum, tonderique solitarum, stupido hebetique ingenio praeditos: statim enim subiicit, οὐδὲν εἰκότας fuisse illos σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐ πρόβατα εἶναι διαφέροντας. Etiam cap. 6 dixerat, τοὺς πολλοὺς ἀποκείροντες, i. e. ἀπατῶντες. Nostri Germani non modo tondere, scheren, ponunt pro ludibrio habere; sed quidam etiam balbiren dicunt, i. e. barbam radere, pro Plautino auro emungere. Ita οἱ δ', quod in Cant. IV, 2, est keder hakkezuboth, simili ellipsi reddidere ἀγγέλαι τῶν κεκαρμένων. In ipsa autem calvitie & raso capite videtur aliquid olim fuisse contemptui obnoxium. Unde graviter adeo irascitur Elisa pueris calvitiam sibi exprobrantibus. Nonius verbum calvere deductum putavit a mimis calvis, qui omnibus essent frustratui, quo loco utitur Elmenhorstius, ad illustrandum illud, quod est apud Arnobium contra gentes l. 3, p. 239, deletantur Dii stupidorum (de mimis loquitur) rasis capibus. Quaedam etiam in hanc sententiam annotata sunt ad Lucian. Lapith. c. 18 a doctissimo viro Almeloveenio. Add. Iuven. V, 171, Casaub. ad Pers. p. 100, Graev. ad Lucian. Soloec. p. 744. Ne quid

tamen dissimulem, videtur mihi Triephton ad clericorum tonsuram respicere, cuius & paulo ante facta mentio clarior, ubi κακοσίμων τις, ἐξ ὁρέων παραγεγνόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην memoratur. Gregorii enim Nazianzeni aetate tonsuram in usu fuisse, non improbabili coniectura ex Maximi Cynici constitutione elicitur, de qua loquens Nicephorus H. E. 12, 11, p. 240, καὶ τὰς ἐκείνου, inquit, κυνικὰς τρίχας περιελὼν κ. τ. λ. Et ne nugari suo more putemus Nicephorum, praesto est Theodoritus, qui H. E. 4, 8, Τιμόθεος, inquit, ὁ τῆς Ἀλεξανδρέων Ἐπίσκοπος — ἀντὶ τοῦ θαυμασίου Γρηγορίου (Nazianzeni puta) Μάξιμόν τινα κεχειροτόνηκε κυνικὴν, εὐθὺς αὐτοῦ τὰς κυνικὰς ἀποκείρας τρίχας. Nec parvi momenti sunt, quae Iac. Gothofredus ex fontibus monuit ad l. 38 Codicis Theod. de Episcopis, ubi ob ξύρισμα γυροειδὲς coronatos appellatos esse clericos, & clericalis reverentiae nomen coronam fuisse iam circa haecce tempora, luculenter probavit. Sed de his aliter Salmasius de coma p. 158. Viderint, qui dedita opera huius antiquitatem ritus tractant. GESN.

cad. l. 16. Ἄσιτοι) In ipsa Scriptura S. aliquorum mentio fit, qui ieiuniis & cibi abstinentia ad visiones apparitionesque sese praepararunt. Et cacozelia quadam rerum sacrarum factum est, ut apud gentiles etiam quidam, Pythagorici inprimis atque Platonici, variis καθαρμοῖς, lustrationibus, ieiuniis, animas suas ad commercium cum Deo spiritibusque aptas reddere vellent. Iam apud Herodotum II, 40, προηστέουσιν τῇ ἰσὶ. Ex recentioribus sufficiat in praesentia laudare Iamblichum III, 11, p. 74 edit. Oxon. ubi inter praeparationes ad varicinandum reliquas, τριῶν ὅλων ἡμερῶν ἀσιτίαν refert. De Christianis omnium fere temporum nota res est, inprimis si in censum veniant, quae in Vitis Sanctorum Patrum, & Actis Sanctorum, larga manu afferuntur. Sed non sunt praetermittenda Gregorii Nazianzeni verba, quibus mirifice totus hic locus illustratur. Vocabantur a Iuliano Christiani, ait vir ἔνθεος, p. 122 seq. Orat. 11 in Iulian. οἱ τοῖς γραιδίοις συγκαθεζόμενοι καὶ συμφάλλοντες, οἱ ταῖς μακραῖς νηστεῖαις ἐκτετηγμένοι, καὶ ἡμίθνητες, οἱ μάτην ἀγρυπνοῦντες, καὶ ταῖς παννυχίοις στάσσει παραληροῦντες. GESN.

Pag. 264. l. 6. Σεσηρός) De iratorum canum ridibus adhiberi solitum verbum. Aristoph. Pace v. 635, ἡγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας. Schol. ἀπὸ τῶν κυνῶν ἢ

μεταφορά· ὅταν γὰρ ὀργίζονται, σερήρασιν ἀλλήλοις. Possis forte convertere *sarcastice subridentes*: σαρκάζειν enim & σαρκασμὸς ἀπὸ τοῦ σάειν, unde & σέρηρα. GESN.

ibid. Ἔξω — τοῦ κλινιδίου) Id est, non ut alia somnia e somno & in lectulo ducunt originem, sed aliunde & extra lectulum nobis obtingunt. Ita Iamblichus de mysteriis XIII, 23, probare conatur, a principio aliquo extra hominem constituto provenire divina illa & futuri praesaga somnia. GESN.

Pag. 265. l. 1. Ἐπισημίζειν) Uti nos vertimus, αὐτῷ subaudiendum, ut scilicet ad Deum referatur. Non negaverim tamen, posse aliter etiam accipi, ut tantum *divulgare* vel *diffundere rumoribus* significet: ita nulla opus fuerit ellipsi. GESN.

ibid. Ἐνα θυμὸν ἔχοντες) Hom. Il. N, 487. SOLAN. Suspicabatur Heumannus, ἀπαντα θυμὸν ἔκχέοντες. Superest, ut addicant libri, sine quibus in tolerabili sententia nihil mutem. GESN.

ead. l. 2. Θυμὸν) *Iram* volebat verti Heumannus Poec. 249: bene, si ἔκχέοντες legas; minus recte, si vulgatum ferves. REITZ.

ead. l. 6. Σίγα, ὦ Κριτία) Poteratne autem aliquid in dramatico genere esse absurdius, quam post magna prooemia & ingentissimarum promissionum hiatus, denique, cum ad ipsam rem perventum est, frustrari lectores, & dimittere longe quam fuerant incertiores, quidnam tantis dignum hyperbolis cothurnisque fuerit? Κενὰς quidem ἐλπίδας, & ὕβλους forte vidimus, sed ubi δεινὰ βουλεύματα; quorum aequae mentio facta cap. 4. Si quid tamen licet coniecere, ipsam forte mortem Iuliano portendi dixerunt Sophistae, quos Noster appellat, quo referenda sunt, quae § 35 diff. nostrae diximus. Hoc itaque ut nimis mali ominis & blasphemum plane reticet. Inde forte est, quod Critias deinde vitam longam spondet Imperatori, quamquam id alia etiam de causa poterat fieri. GESN.

ead. l. 7. Ὡς ἐξώγκωται) Nimirum quod ante in Critia effecerant nugae Sophistarum, id iam in Triephonte producant. Illud de morsu canis rabidi est etiam in fine Nigrini, item Philopseudis, ubi etiam de ventre auditis nugis inflato ita Lucian. pag. 353: τοιαῦτα ἀκούσας, ἦ καὶ νῦν τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλευκοῦς πίνοντες, ἐμπεφυσημένους τὴν γαστέρα, ἐμέτου δέοντες, ἢ δέως δ' ἂν πόθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπρίαμην ληθεῖανόν τι φάρμακον, ἂν ἤκουσα, ὥς μή τι κα-

κὼν ἐργάσῃται με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα. Quod est de ultimo verbo, conf. Abdicat. cap. 6, οὐ γὰρ ἀπλοῦν, οὐδ' ἐπιτόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλλὰ τι παλαιὸν ὑποικουροῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπερρήξῃ κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 11. Τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς) Nic. Rigaltius ad Tertull. de Oratione non procul ab initio, *notam etiam*, inquit, Luciano fuisse dominicae orationis formulam, *declariant ista Triumphantis ad Crisiam*; & deinde haec verba subiungit. Cui merito assentitur Fabric. Bibl. Gr. IV, 16, p. 504. GESN.

ead. l. 12. Πολυνύμῳ ᾧδὴν) Vid. Th. Smith. de hymno matutino Graecorum, in miscell. pag. 139. LA CROZE. Per hanc intelligit Io. Gregorius clausulam orationis dominicae: *quia tuum est regnum* &c. Observationum Sacrarum c. 38; quem ramen falli, praeclare notavit I. Alb. Fabricius l. c. & mavult intelligi *δοξολογίαν* aliquam veterem, ut est v. g. Clementis Alexandrini. Deinde in Bibliographia antiquaria c. XI, p. 368, ubi de Christianorum hymnis exponit, *Ode Polyonymos*, inquit, *cuius meminit Lucianus*, sive quisquis auctor, in Philopatriade, nihil aliud est, quam *doxologia* &c. Ita πολυνύμῳ ᾧδὴν vocaveris τὴν μεγάλην δοξολογίαν, ut vocatur, quae tum alias, tum accurate inprimis, & cum variantium lectionum notatione, edita est a Th. Smith. in calce libri Anglice editi, *an account of the Greek Church*, ubi statim ab initio canit Ecclesia: Αἰνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, δοξολογοῦμέν σε, εὐχαριστοῦμέν σε, κ. τ. λ. Ἐπὶ δὲ πολυνύμου meminit Lucian. Philopf. c. 17, magicum carmen intelligens. GESN.

ead. l. 13. Ἄλλὰ) Fingitur interventu Cleolai sermo interruptum. GESN.

Pag. 266. l. 1. Μὴ τι παραδράμῃς) Vid. § 21 differt. Stuidi hic quidem, ne quid in interpretatione huius versus inepto poëtae concederem. GESN.

ibid. Μὴ δὲ παρέλθῃς) Ex Tragico aliquo, ut mihi videtur; nisi forsan, uti & sequentia, huius ipsius, quisquis demum est, & haec sint. SOLAN.

ead. l. 3. Καλὴ ξυνωρίς) V. diff. § 28. GESN.

ead. l. 6. Πέπτεσκεν ὄφρως) Iterum lambi, sed interrupti. De re ipsa vid. omnino § 33 & 34 differt. Non puto autem opus esse, ut ὄφρως peculiariter de urbe quacunque capiamus, ut Palmyram intelligebat Crozius. Vid. diff. § 24. Ὀφρὺς, *supercilium*, est superbia e rebus gestis & felicitate superioris temporis contracta. GESN.

ead. l. 7. Σούσα) Quia sub Traiano a Cassio Seleucia & Ctesiphon captae sunt & incensae, sunt qui eo tempore scriptum hunc dialogum putent; sed illi ad sexcenta recentiora non attenderunt. SOLAN.

ibid. Ἄστν) Τὸ Περσίδος hic deesse videtur. GUYET.

ead. l. 8. Ἀραβίας) Τὸ Α in Ἀραβίᾳ anceps. Propert. *Aus si qua Arabiae lucet bombyce puella.* GUYET.

Pag. 267. l. 2. Πλούτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλήλει) Sic recentiores. Scribe cum prioribus ἐκλείλει. IENS. Ἐκλείλει) Ple-rique libri ἐκλήλει. quod sic ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 5. Βαβυλῶνα ἑλλυμένην, Αἴγυπτον δουλουμένην) Stabat adhuc Luciani aetate Babylon antiqua. Vid. Ἐπισκ. c. 23, & Εὐχ. c. 34. Audi tamen, quid Bochartus ex Plin. VI, 26, & Strabone XVI proferat, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate & deinceps Babylon nominatur. SOLAN.

ead. l. 6. Δούλειον ἡμᾶς) Il. Z, 463, — ἀμύνειν δούλιον ἡμᾶς. & ante 455, ἐλεύθερον ἡμᾶς ἀπούρας. GESN.

ead. l. 9. Ἐφευρόντες) Quo iure autem dicit Triepho, modo repertum ab ipsis esse *ignotum Athenis Deum*, cum iam supra c. 18 per eundem iuraverit Critias, idque eo tempore, cum quaereretur numen, per quod iurari valide posset; quod tamen, tanquam obiter dictum, silentio transmittet-
bat Triepho. An ex hodierno Gallorum idiomate sensus est: *allons trouver le Dieu inconnu d'Athènes?* GESN.

ead. l. 10. Εὐχαριστήσομεν) Est vox minime Lucianea, i. e. Attica. KUSTER. Apud idoneum auctorem nusquam reperiri pronuntiat Thomas Magister, v. χάριν οἰδᾶ σοι. quod aliquatenus verum est; exstat tamen in Arriani ad Epict. comment. pag. 64 B. 77 C. ut & εὐχάριστος pag. 64 B. C. SOLAN.

ead. l. 11. Τοιούτου κράτους) Pro Imperatore ipso ponitur κράτος. Ita etiam Nazianzenus Epist. 183, p. 893, τῷ παρόντι κράτει, id est, Imperatori, τὰ τοῦ κράτους, quae sunt Imperatoris, praestari iubet. GESN.

ead. l. 13. Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ) Eodem adagio, quod est ab Erasmo explicatum, Apologiam pro Mercede Conductis Lucianus conclusit. GESN.

ead. l. 14. Οὗτος) Reiecit hanc notam ed. P. In quibusdam ita adscribitur, ut an ad praecedentem libellum, an adsequentem, referri voluerint, nescias. Mos receptus adsequentem referre iubet. Sed vide notam nostram ad simile Scholium fini sequentis opusculi additam; unde patebit,

& hoc ad praecedentem Dialogum referri debere. SOLAN.
Reiiciuntur haec etiam ab ed. B. 4.

IN CHARIDEMUM.

Pag. 268. l. 1. ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ) Non esse hunc libellum Luciani, ausim contendere, sed Scholasticam alicuius declamationem prope puerilem; cuius rei documenta quaedam e stilo petita mox dabimus, nempe insignia, ne quis sola putet. GESN.

Pag. 269. l. 2. Ἐν Διασίῳις) Vid. Bourd. not. & Scholia ad Τιμ. c. 5, & Ἰκαρ. c. 24. SOLAN. In marg. P. additum: Festa Iovis fuere Athenis Diasia, ἀπὸ διαφυγῆν αὐτοὺς εὐχαίς τὰς ἄσας, ut Suidas ait, appellata: & hanc forf. Bourdelotii notam intelligit Solanus; nam aliam eiusdem hic non invenio. Sed supra T. I., Τιμ. c. 7. aliquid de Διασίῳις dixit, ubi & Hemsterh. consulat. REITZ.

Pag. 270. l. 11. Περὶ τῶν ἀσταχύνων) Quales ludi in Provincia Gallica satis antiqui, *Florales* dicti, quibus de carminum laude certatur, praemiumque est flos aureus. SOLAN.

Pag. 271. l. 4. Φίλων) De Philone Luciani amico vide Συγγρ. & Συμπ. Quamquam hoc quidem opus Lucianaeum non esse suspicor. SOLAN.

Pag. 273. l. 11. Ἡ πάντα τὰλλα παρέντας) Haec male coniuncta vix cohaerere videntur, nisi interponas articulum τῇ. Πῶς ἂν τὸ καλὸν σώζοιτο, ἢ τῇ λέγειν; ita certe interpretatus sum. Verbum σώζειν hic significat iueri, adesse, ostendere. Simili fere ratione Plutarchus de facie in orbe Lunae p. 1701 H. Steph. de Cleanthe Samio, Φαινόμενα σώζειν ἐπειρᾶτο μένειν τὸν οὐρανὸν ὑποτιθέμενος κ. τ. λ. ubi etiam ad demonstrationem, & conciliationem assensus refertur. GESN.

Pag. 274. l. 5. Διδασκουροι) Ita & Navig. c. 9, ut alibi plerumque. Sed interdum & Διδασκοροι apud Nostrum. V. Dial. Meretr. XIV. REITZ.

ead. l. 8. Αἰτία γενέσθαι) Hic aliquid deesse videtur. An τῆς ἀθανασίας αἰτία γ. &c. GUYET. Facile subaudias, eiusdem rei auctorem Helenam fratribus fuisse, quam ipsa fecit; neque aliquid excidisse credo, si stilum huius Dialogi respicias. Et si καὶ modo veritas etiam, satis procedit sermo, ea ipsa hoc fecit, fratribus etiam suasis, sive effecit. REITZ.

Lucian. Vol. IX.

M m

ibid. Πρὶν αὐτὴν — συνζητασμένοις) Ita viderur conciliare velle Homeri dicta diversa. II. Γ, 243, cum Helena de fratribus suis tanquam vivis dixisset, subiicit,

Ὅς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἷα
Ἐν Λακεδαιμόνι, κ. τ. λ.

sed aliquamdiu post Od. Λ, 299, videt apud inferos Ulysses
Κάστορα δ' Ἰππίδαμον καὶ Πύξ ἀγαθὸν Πολυδύσκην,
Τοὺς ἄμφοι ζῶους κατέχει φυσίζοος αἷα·
Οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες
Ἄλλοθι μὲν ζῶουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖ τε
Τεινᾶσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἴσα θεοῖσιν.

de Apotheofi autem Helenae vid. Spanh. ad Callim. in Dia. v. 232, & Dechair. ad Athenag. apol. pr. p. 3, ubi pro Nemefi f. Rhamusia Dea cultam ostenditur. GERN.

ead. l. 11. Πέλοψ) Vid. & cap. 19. Hyginus filii formam praedicat, 271. De Pelopis ipsius forma nihil habet; sed meminit Clem. Alex. p. 14.C. & Philostr. p. 788 A. Neptuno amatus curram ab eo accepit, vid. cap. 9 & 19. SOLAN. Conf. infra c. 19 f. REITZ.

ead. l. 12. Γανυμήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου) Appiaxit Hemsterh. Vid. Davif. ad Cic. T. D. I, p. 65 ed. 3. Sed mihi est p. 56, five c. 26, ubi Cic. Laomedontem facit Ganymedis patrem; Davif. vero magnas de eodem auctorum discrepantias indicat, quas repetuisse aut conciliasse tanti non habeo. REITZ.

ead. l. 15. Θῆρας) Atqui adfuit Mercurius rapienti &c. vide D. xp. c. 3. SOLAN.

ead. l. 17. Γάργαραν) Vid. Dear. Iudic. T. II, c. 5. REITZ. Pag. 275. l. 4. Ἐκεῖσε) Eis τὸν οὐρανὸν scilicet. GUYET.

ead. l. 5. Τοῦτο μὲν γενόμενος κύκνος — τοῦτο δ' ἐν εἰδέε ταύρου) Pessime interpr. τοῦτο μὲν, & τοῦτο δ', reddidit ob eam rem, & ob eandem: notat enim, cum, tum; modo, modo. Voluit igitur Lucian. modo in cygnum conversus, modo in tauri specie. Exemplum videri possunt apud Vigerum & alios. L. BOS.

ead. l. 14. Ἑλλήνων πατριῇ) Hom. II. Δ, 39. SOLAN.

Pag. 276. l. 2. Ἀπαντας θεοὺς &c.) II. Θ, 18. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ οἶον τὸν ὄρῳντα προσκαγγέσθαι) Interp. & quia maxime putat intuentem allici posse. Parum accurate; non enim οἶον est quia putat, sed quae potest, apte est. Δινατοῦ, ἱκανοῦ alias dicitur. VITRING.

ead. l. 16. Τοῦ Πέλοπος ἡττημένον) Vide cap. 7, & notam nostram. SOLAN.

Pag. 277. l. 3. Παροσχῆσαι) L. e. χαρίσασθαι, dare. Vis dare, nec dare vis. GUYET.

ead. l. 15. Τοῦ κάλλους περιουσίαν) Potius verterem *pulchritudinis excellentiam, praestantiam*, quam cum interprete *potestatem*. Comicus eleganter dixit, *virtutem formae*. VITRING.

Pag. 278. l. 7. Ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν) Ita argumentatur: Si voluisset vincere Iuppiter Iunonem suam, arbitrum dedisset factiosum & imperii cupidum; similiter, si Minervam, philosophum aut pugnacem: sed dat voluptuarium spectatorem formarum: vult ergo primas deferri formae. GESN.

ead. l. 14. Λευκόλευκος ἢ Ἥρα) Hom. Il. E, 721. Haec & sequentia apud Homerum frequentissime occurrere, vel pueris notum est. SOLAN.

Pag. 280. l. 1. Φίλων) Sic rectius legitur, quam eliso φ, quamquam in M. Codd. frequenter ita eliduntur vocales; quod in hoc praesertim libello factitatum esse, facile observares. In L. Φίλον, prave. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀκούειν καλλίστην) Supra iam verbo ἀκούειν ita usus est auctor, ut passim Latini suo *audire*, ut nempe *dici, nominari* significet. Claritatis causa tamen verbo illo in interpretatione abstinui, &, quod nihil ambiguitatis habeat, posui. Alioqui, ne alia dicamus, haec certe Aristippi oratio vel a Luciano non est, vel studiose conficta ad charactera inepti hominis ostendendum. Hoc quidem profecto indignum Luciano, *pulcherrime se habet pulchritudinem audire pulcherrimam*, pro eo, quod est, *pulchrum est laudari pulchritudinem*. Ita mox iunguntur, οὕτω — ὥστε (ἵνα —) ἀλλ' οὐν οὕτως — ὥστε — οὕτω ὥστε —. Et statim τοσαύτην — ὥστ' οὕτως — ὥστε. Emoliri talia interpretando possunt, dissimulari plane non debent, si hoc praestare debet interpretatio, ut quantum fieri potest orationem, & velut speculum animi auctoris, repraesentet. GESN.

Pag. 281. l. 2. Περὶ αὐτοῦ) Glossema videtur. GUYET.

Pag. 281. l. 2. Ὅσα θεοὶ) Pro καθ' ὅσα. GUYET.

ead. l. 5. Ὅστ' ἐτι τῆς ἡλικίας οὐσαν ἐντός. Οὐκέτι, nondum. Hesych. οὐκέτι οὐχί, ἢ οὐ. GUYET. Quia mox diserte ait, μήπω ἡλικίας ἡμένην, ideo & hic forsan negationem addi voluit Guyet. Sed male: nam ἐντός intra aetatem, hic loci negationis est satis; quod emendandi libido accepit pro ἐν. Sed ἐντός ita de tempore nondum exacto dici, praeter Steph. qui ex Plat. ἐντός τριήκοντα ἐτῶν γεγόνος, i. e. qui triginta

ta annos nondum vixit, nondum implevit, habet etiam Thucyd. IV, c. 28, ἐν τῷ ἡμερῶν εἴκοσιν, aliique. Et qui intra metam versatur, eam nondum attigit. REITZ.

cad. l. 7. Οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη, ὥστ' &c.) Puto legendum ἠράσθη. Nam si ἠγάσθη vere scriptum sit, oportuit & τὴν ὥραν' ut infra cap. 25, Ὁ γὰρ Ὀδυσσεύς οὕτως ἀγασθῆναι λέγεται τούτους &c. IENS. V. Iens. sed nihil tamen muta: intelligitur enim αὐτήν. Sic plane apud Philostratum legitur pag. 789, αὐτὸν ἠγάσθη τῆς ὥρας. SOLAN. Non reculare ἠράσθη, si qui libri exhiberent, propter frequentia, amoris propria; sed quia & ἀγαμαι de venerabunda admiratione satis tritum, ut apud Phalar. Ep. 28, τὸ μὲν γὰρ εὖνευν καὶ συμπαθεῖ σου ἀγαμαι, & passiva illa terminatio pro ἀγασσάσθαι non sit improba, nihil iam immutem. Aelian. V. H. V, 6 pr. Ἄξιον ἐπαινεῖσαι — καὶ ἀγασθῆναι. Unde & patet, id plus esse, quam laudare: nam gradatio est, quando ait, Ἄξιον δὲ καὶ τὸ Καλάτου τοῦ Ἰνδοῦ τέλος ἐπαινεῖσαι, ἄλλος δ' ἂν εἶπεν, ὅτι καὶ ἀγασθῆναι. Si quis tamen id passive velit exponere, quia ἀγασσάμενος est frequentius, is meminerit, Eustathium tradere, (quod Steph. iam notavit) ipsum ἀγαμαι praeterit. esse passivum, aequè ac ἐραμαι' ideoque nil mirum, si & aliis in temporibus passive formeretur, ut idem ex Plat. Pol. I, καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα. REITZ.

cad. l. 9. Οὐκ ὥστο βιωτὸν) Subaudi τὸν βίον, quod saepius additur: sed & interdum omitti, idem Stephan. satis iam docuit. REITZ.

Pag. 284. l. 1. Ἡ μὲν ἐπιμυρήσειν τῷ ταύτης ἀξιωθέντι) Perperam redditur τῷ ταύτης ἀξιωθέντι, qui hanc dicere dignatus fuisset. Debebat, qui hac dignus esset iudicatus. VITRING.

Pag. 285. l. 1. Αὐτοὺς ἰάσαντες) Αὐτοί. GUYET. Male, credo; nam αὐτοὺς pertinet ad Troianos, adeoque recte habet. REITZ.

cad. l. 6. Οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον) Rectius legatur ἀλλὰ ante μᾶλλον. SOLAN.

cad. l. 7. Εἰς τοῦτο) Ἀν τοῦτον; GUYET. Frustra rursus, ut arbitror; nam εἰς τοῦτο spectat ad εἰδότες ἀπολουμένους, idque confirmat sequens ἀποθανεῖν αἰε igitur ad hoc ipsum, sive ob hanc ipsam causam, ut perirent, missos. REITZ.

Pag. 286. l. 4. Περὶ ταῦτα) Ἀν ταῦτά; GUYET. Hoc probem, & parum abest, quin invitis libris ita edam. REITZ.

cad. l. 7. Ἱπποδάμειαν) Vid. Philostr. Imag. p. 788. SOLAN.

ead. l. 11. Παρενεγκούσαν) l. e. ὑπερενεγκούσαν. Aristid. Panathen. ὁ δὲ πάντας βασιλείας παρενεγκὼν ταῖς ἐπινοίαις. GUYET. Eadem sibi adscripserat Menag. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν γεγεννηκόθ' ὑπηγάγετο παρὰ φύσιν) Emen-
dandum γεγεννηκόθ'. Sermo est de Hippodameia, cuius tanta venustas fuerit, ut & ipsum patrem praeter naturam in
amorem sui pelleret. IENS.

Pag. 287. l. 2. Ἦν εἰς) Τὸ ἦν eiiciendum videtur. GUYET.

ead. l. 4. Ἄθλον τῆς νίκης παρελθόντας) Laborat locus in-
temperanti verborum transpositione. Παρελθόντας refertur
ad μνηστῆρας & ἡμιλλᾶτο. Sic deinde ἡττηθέντας, ad quod
intelligendum & revocandum est προτιθείς. GESN.

ibid. Παρελθόντας) Παρελθοῦσιν forsan. GUYET. Et ego
sic malle. Verum quia statim etiam subiicitur ἡττηθέντας,
(licet hoc ab infin. στέρεσθαι pendeat) nihil potius mutassim,
sed παρελθόντας ante ἄθλοι collocando intricatae structu-
rae mederer. Licet & sic pro accusativo absoluto possit ha-
beri, i. e. si praeverterint, de quo egimus alibi, & Wessel.
ad Diod. Sic. III, 10, N°. 64, quem & vid. ad XI, c. 8. Et
Hemsterh. ad T. I Lucian. Halc. c. 8. REITZ.

ead. l. 14. Μέχρι τρισκαίδεκα) Non concordat Pausanias
de numero procorum ab Oenomaο interfectorum: sexde-
cim enim ponit, quorum nomina vide sis apud auctorem
Heliacorum II. PALM. Philostratus etiam ἐπὶ τρεῖς καὶ δέ-
κα ἢ δὲ νέους p. 789 Imag. SOLAN.

Pag. 288. l. 1. Πέλοψ) De hac fabula vid. Tzetz. ad Ly-
cophr. v. 153, aliosque, quos allegat Davif. ad Cic. Tusc.
D. II c. ult. quem conferendum in marg. monuerat T.
Hemsterh. REITZ.

ead. l. 2. Ἄρμα) Neptunus forma eius captus, dum in
Sipylo vinum Diis ministrat, Philostr. l. c. Cic. Tusc. II
ult. Equi Pelopis illi Neptuni, qui per undas currus suspensos
caruisse dicuntur. SOLAN.

ead. l. 7. Τῶν πάντων) Pro τῶν forsan ὑπὲρ legendum.
GUYET.

ibid. Πολλαχόσε) Hic pro πολλαχῇ five πολλαχού po-
situm videtur. GUYET.

ead. l. 11. Ὅπως δ') Subaudi ὅρα, σκόπει. GUYET.

Pag. 289. l. 9. Τούτοις ἀπαλλάττειν με) Scholasticus au-
ctor saepe nimia transpositione tenebras legentibus obliicit.
Construenda ita est oratio: βέλτιον ἢ τούτοις ἀγαπᾶντα
ἀπαλλάττειν με τῶν δυσχερῶν. Conabar, cum primum le-

gerem hoc opusculum, emendare talia: sed mox sensi, ea ab auctore affectata esse. GESN.

Pag. 290. l. 1. Ἐτέρωσε) Pro ἑτέρωθι, ut supra πολλαχό-
τε pro πολλαχού. GUYET.

ead. l. 6. Τούτω δὲ) Τῷ κάλλει. GUYET.

ead. l. 9. Λέγειν ἥκιστα δόξαν) Scio, δόξαν posse absolu-
te intelligi, cum videatur. Scio, non hic solum tenebrico-
sum esse prae ornandi studio auctorem. Et tamen verifi-
milis mihi videtur antiqua coniectura mea, legendum esse
δόξαντα. Certe sic facilius fluere orationem, qui Graece
sciunt, sentiant: certe sine fraude fuerit Latinam interpre-
tationem eo accommodasse. Neque turbare nos debet illud
δεῖν λέγειν, pro λεγεσθαι. Sic enim auctor etiam supra c.
15 m. μισοῦμένων καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξιουμένων, ubi pas-
sivo non minus opus erat. GESN.

Pag. 291. l. 2. Πράττεμεν, σχοίη) Lege πραττόμενα σχοίη.
GUYET. Idque omnino necessarium credidi. REITZ. Πρατ-
τόμενα σχοίη legendum esse, facile, credo, quisque videt,
& viderunt, puto, superiores interpretes. Τὰ πράγματα
ἔχει εὖ πραττόμενα significat εὖ πράττεται. GESN.

ead. l. 12. Τὸν Ἀγλαῖν) Nireus. Hom. Il. B, 672: Νιρέυς
Ἀγλαῖνς ὅς οἱ υἱὸς χαρόποιό τ' ἀνακτος· Νιρέυς δὲ κάλλιστος
ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε. SOLAN.

Pag. 292. l. 15. Ζηνὸς πού) Hom. Od. Δ, 74. SOLAN.

ibid. Ἐνδοθεν) l. e. ἐνδοθι. GUYET. Sic & supra de Dea
Syr. c. 31. REITZ.

ead. l. 16. Πατὴρ) Ulysses. GUYET.

ead. l. 17. Μιλοπαρήους) Hom. Catal. 144. SOLAN.

Pag. 293. l. 6. Ἀνδρείας) Mendose in omnibus legitur ἀν-
δρείας. SOLAN. Ἀνδρείας) Cur mendi hoc infimulat Solanus?
An quia in emendationibus auctorum codicibus ἀνδρείας po-
tius invenias, teste Srephano, qui tamen promiscue inven-
iri fatetur? An quia sic melius distinguitur ab adiectivo
ἀνδρείος, ἀνδρεία; vel etiam ab ἀνδρεία, virilis aetas, traden-
te Schol. Demosthenis ad Chersonesianae fin. p. m. 272 C.
Tom. postremi. Verum in edd. tam crebro confunditur, ut
nihil mutare ausim. Ἀνδρείας hoc Dial. saepius, item supra
Patr. Enc. c. 8, & Musc. c. 5, ubi contrariam Rhodomani
opinionem addidimus. Ἀνδρείας ἐπιμελοῦ Epiet. Sent. 78,
pag. 128 f. σοφία καὶ ἀνδρεία Aelian. VIII, 16 f. alique ae-
quales & posteriores, ὅσα κόνις. REITZ.

ead. l. 8. Τῆς ἰδέας κοινοῦντων) Ἰδέα, species, est forma,

qualitas, notio: commune quiddam & universale, quod partes plures, *individua* certe, complectitur. Τῆς ἰδέας τοῦ κάλλους κοινωνοῦσι vel κακοινῶνασι, qui sub notione & nomine, sub specie pulchrorum comprehenduntur. *Speciem* aut *formam* nolui ponere in interpretatione, ne quis pro ipsa pulchritudine ea nomina poni existimaret: idque tanto magis, cum auctor felici illa ad mores puerorum & adolescentulorum formandos linguae Graecae confusione, eodem nomine tum pulchrum, quod in corpora cadit, tum generosum illud in animis honestum complectatur. GESN.

Pag. 294. l. 13. Οὐδ' οὗτος δόξει) Hoc Scholium ita haud dubie ad praecedentem Dialogum pertinet; cum titulo sequentis additum sit εἰ γνήσιος. Unde clare efficitur, Scholium praecedens ad Philopatridem pertinere. SOLAN. Cum *hunc*. haec verba superscripta haberet Dialogo sequenti, Solanus adiecerat, ea pertinere ad Dial. praecedentem; cumque *Fl.* in qua hic Charidemus ultimo omnium loco collocatur, diserte ante τὸ ΤΕΛΟΣ ponat, ea eodem posui. In cett. ita inter utrumque Dialogum medio erant posita loco, ut non distinguas, ad priorem, an ad seq. spectent. REITZ.

IN NERONEM.

Pag. 295. l. 1. ΝΕΡΩΝ Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ.) Neque hic Luciani dialogus est, quemadmodum facile omnibus vestigiis colligi potest, ac praesertim sine dialogi. Scriptus nempe hic dialogus superstiti Nerone, ac Luciano necdum nato, ut patet antedictis ad Philopatrin. MARCIL. In *Fl.* ed. non existat hoc opusculum. SOLAN. Quisquis est huius libelli auctor, (Lucianum quidem non puto scabro adeo ac difficili genere scribendi usum) in eo certe non peccavit, quod supervixisse fingit Neroni Musonium. Pulchre ostendit Olearius ad Philostr. V. Apollo. 4, 36, 2, Suidam, qui ἀναίρεθῆναι dicit a Nerone Musonium, non hoc velle, interfectum esse, sed exilio eiectum & velut e medio sublatum. Porro quam commode hic ad Isthmum statuatur Musonius, inde apparet, quod idem Philostratus 7, 19, narrat, hunc philosophum inter victos illos fuisse, quorum operis fossa illa duceretur. Verba sunt, Demetrius Philosophus Μουσωνίῳ ἐφασκεν ἐν τετυχημέναι περὶ τὸν Ἰσθμῶν,

δεδεμένῃς τῷ, καὶ καλευσαμένῃς ὁρύττων· καὶ αὐτὸν μὲν ἀνέστη
φημῆσαι τὰ εἰκότα· τὸν δ' ἔχουσας τῆς σμινύνης, καὶ ἐρρό-
μένως τῇ γῇ ἀμβάλλειν, ἀνακύψαντα δὲ λυγρῷ σε ἄν, ὦ Δι-
μήτριε, τὸν Ἰσθμὸν ὁρύττων τῇ Ἑλλάδι; εἰ δὲ καὶ καθαροὶ
δοῦντά με εἶδες, ὥσπερ Νάρανα, τί ἂν ἔπαθες; Pro illo
ἀνευφημῆσαι, quod lamentari vertitur, malletm retinuisse
Olearius vulgare ante ἀπευφημῆσαι, detestari. Ceterum
hinc intelligitur, quid sibi velint mox verba, προσεζευγμέ-
νων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ. GESN. In Fl. totus hic Dialogus non
conspicitur, consulto omisus. REITZ.

ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ. ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ) Vide Philostr. in
vita Apoll. IV, p. 162, cum notis. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡ ὁρυχὴ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ σοί, Μουσόνιε) Qui
potest Musonius haec ista de Isthmi perfossione disserere, a
Nerone interfectus iam olim, ut apud Suidam est, atque
alios? Hic autem Musonius sic agit, quasi qui Neroni su-
pervixerit, ut cum de Vindice narrat cap. 5. Mitto iam
filii indolem minime Lucianicam, aliaque id genus argu-
menta. MARCIL. Musonius diu vixit post Nerosen. Vid.
Philostr. & Orig. contra Cels. LA CROZE.

ibid. Μουσόνιε) A Nerone in exilium missus, non inter-
fectus est; vid. supra Περ. c. 18. Tac. Ann. XV, c. 71; H.
III f. Philostr. in vita Apoll. IV, p. 175, cum not. & 187.
Deest hic Dialogus in Fl. neque Lucianus censendus est.
Neronem quidem ea molitum fuisse, quae hic narrantur,
verum est. Quod & in votis post eum Herodes Atticus ὁ
παῦν habuisse traditur a Philostr. in eius vita p. 278. De
Neronis in Graeciam itinere & agonibus ibi susceptis, vi-
dendi Suet. in Ner. c. 22, 24, Dio L. LXIII, p. 719, Plut.
in Flamin. Dio Chrys. in Rhodiaca, & Philostr. in Apoll.
IV, 24, & V, 7. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ δὴ κἄκείνας ἀποχρῶν ὁ οἶκος καρπὸς,
ἦν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πράττη) Corrige ex Aldina κἄκεί-
ναις πόλεσι scilicet ἐν τῇ μεσογείᾳ, quibus abunde ait esse
proventum, si floreant res maritima. IENS.

ead. l. 13. Κἄκείνας ἀποχρῶν) An κἄκείναις ἀποχρῶ; Βασί-
edit. κἄκείναις ἀποχρῶν ferri potest. GUYET.

Pag. 296. l. 3. Βουλομέναις) Gellnerus videtur legisse βου-
λόμενος, qui dedit lubens, pro vobis sic volentibus. Sed vul-
gatum aequè bonum. REITZ.

ibid. Εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαριζοίμεν) Haec sententiam sanam
ut habere possint vereor. Legendum puto, τῶνι admodum

in Mss. discrimine, οὐ γὰρ εἶδ' ὅ, τι κ. τ. λ. & sic interpretatus sum. GESN.

ead. l. 4. Ἐς κινδὺς οὐτὼ φροντιστήριον) Videtur fingere auētor, Musonium in carcere vel vinculis certe scholam hic habere, circa ipsum forte opus paulo ante relictum a Nerone. GESN.

ead. l. 8. Τὰ Ὀλύμπια) Vid. Philostr. p. 192. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ γὰρ Πύθια) Absolute, ut Lucian. Prom. § 7, τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς. GESN.

ead. l. 14. Τὸν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν) Rex Achivorum Troiam oppugnantium, qui Euboeam absciderit Boeotiae, nescio an usquam memorētur. Certe nihil Homerus, nihil Geographi. Contra a natura abscissam omnes affirmant. Suspiciari licet aliquid hic excidisse: nempe dixit forte auctor de illa Homerica fossa Il. H, Nestoris suavis facta; deinde Neptunum commemoravit, qui Libyam Hesperia, id est, Hispania, circa Gades disiunxerit, Siciliam abruperit ab Italia, a Boeotia Euboeam. Omissis, quae interiecta fuerant, male iam Agamemnoni tribuitur opus Neptuni, hoc est, ipsius naturae. Haec suspicari fas fuerit, ne nimis incredibile aliquid hic dicatur ex personā Musonii. Ceterum qui perfoffionem Isthmi Corinthiaci tentarint, vid. Plin. H. N. IV, 4, f. 5. Neronis conatum describit, admixtis superstitionis quibusdam, credulitatis certe vestigiis, Xiphilinus e Dionis l. 63, p. 722. GESN.

Pag. 297. l. 3. Καὶ πρὸς τοῦτοις τὸ δι' ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντας εἰσαίτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν) Perobscore dictum, ac neutiquam Lucianice. Accessit non notatus interductus post πάντας. Nam esse debuit, καὶ πρὸς τοῦτοις τὸ δι' ὀλίγου ἐπιμίξαι πάντας, εἰσαίτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν. Praeter haec cogitavit etiam, quod si omnes Graecos compendio isto sic inter se permiscuisset, videretur extraneis Graeciam splendido quasi epulo accepisse. Nunc pretium advertere, quemadmodum Iac. Micyllus interpret, qui de non pessimis est, rem gesserit. Supra omnia autem haec, inquit, etiam illud putabat, Graeciam per hoc, quod brevī adeo omnes inter se misceri possent, comra exteris splendide adeo stabilitum iri. Proh Apollo & Musae Pseudolucianicae! Ita? ἐστιᾶσθαι est stabilitum iri? Haud vidi magis: miserum Lucianum, qui sub tam lentis maxillis, & hunc Pseudolucianum, qui sic sub Luciani pelle vapulat. Ἐστιᾶσθαι autem Ἑλλάδα hic Ψευδολυκίως di-

xit ad Olympiorum celebritatem cogitatione se referens! MARCIL.

ibid. Το δὲ ὀλίγου) An sic legendum videtur: τὸ δὲ ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμιῖσαι πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἔξωθεν. GUYET. Legendum arbitror τῷ, quod quale fit, ex interpretatione intelligitur. Illud εἶσαιτο per *videri poterat* interpretatus sum auctoritate Hesychii, apud quem est εἶσαιτο, δόξειεν. *Permiscere, ἐπιμιῖσαι*, est commerciorum societate inter se devincire. Τὰ ἔξωθεν sunt merces facilius iam importandae. GESN.

ead. l. 6. Ἀκούσαι τοῦτο φθέγμα) Notari debuit asterisco hic locus, & proclamari: hic fossa est ingens! MARCIL.

ead. l. 7. Ὑμνον μὲν Ἀμφιτρίτης) Olear. ad Philostr. pag. 159, 7. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ ῥῆμα) Ἀν καὶ ἄ. οὐ μ. Μαλικέρτῃ τε καὶ Λ. Placet. GUYET.

ead. l. 9. Ὁρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσὴν δίκελλαν καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπέυσαντος) Relege, ὁρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσὴν δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτρ. Intelligi vult Procos. Achaiae. Non dixit ἐπιτροπεύοντος, sed ἐπιτροπέυσαντος: quia principis adventu finitum Procos. imperium. De ritu autem hoc isto principum in operibus novis, ad Caii Suet. Vespasian. narraui c. VIII. Ridere autem qui voler, videre illi tempus genium interpretis. Cum autem aureum ipsi lignonem porrexissent, Graeciamque tanquam in tutelam commendassent &c. Quid pote capitalius? MARCIL.

Pag. 298. l. 1. Ἐβδόμην — καὶ πέμπτην) Hoc ea aetate scriptum sit necesse est, qua per septimanas numerari iam coeptum esset. Immo vero ἑβδομηκοστὴν καὶ π. legere iubent viri docti apud Olearium ad Philostr. p. 163, a. 13. Sed quo Codice auctore? quaeve haec licentia? SOLAN.

ead. l. 3. Νέρωνος μετεγνώκτος τὴν τομὴν) In marg. Ald. Wess. adscriptum: Vid. Cael. L. II, § 3. Sed nihil ibi invenio. Quare adi Cael. Rhodig. L. XXI, cap. 19, ubi enarrat, quinam Isthmum perfodere praeter Neronem conati sint. REITZ.

ead. l. 4. Αἰγυπτίους) Idem apud Philostratum narratur pag. 163. SOLAN.

ead. l. 9. Νέρονα — Ἰσθμοῦ) Olear. ad Philostr. p. 162, a. 7 & 8. Item p. 192, ubi idem fere. REITZ.

ead. l. 10. Θαλῆς) Corrupte antea in omnibus legebatur

Θαλλῆς. V. Ἰππ. cap. 2, ad quem locum haud dubie hic auctor respicit. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ ἐξύπατος ὧς) Locus corruptus, arbitror, quem ita forte emendare liceat, καὶ ὁ ἐξύπατος, (int. ἀνὴρ) δὲ τῶν ἐκείσε ἦν ἀπτόμενος, eo sensu, quem expressi. Nomen viri est non Βινδαξ, sed Βινδιξ, *Vindex*. De ἐξύπατος non diffimulo, mihi in mentem venisse legere, ἐυξύπατος vel ὁ ἐξύπατος Exconsul. s. Exconsule, quae satis blanda fuerit mutatio. Regebat tum Galliam pro praetore *Vindex*, Sueton. Ner. c. 40, & potest fieri, ut consulatu ante functus fuerit, quo respectu sit ἐξύπατος. Docer enim Dio lib. LIII, p. 504, ab Augusto institutum, quos ipse in suas provincias mitteret, Legatos & Proprietores vocari, licet Consulares essent, πρεσβευτὰς ἀντιστρατήγους τε ὀνομάζεσθαι, καὶ ἐκ τῶν ὑπατευκτόων ᾧσι. Haec tenus itaque mirifice blandiebatur mihi coniectura. Sed refrigeravit istum amorem ex aliqua parte illud, quod inferioris aevi, & vel tum rarissima vox ἐξύπατος itaque in medio interim relinquenda res videtur: ac ne in versionem quidem recipere *Vindicem* Exconsulem ausus sum. Interim nec illud diffimulo, libellum mihi satis recentem videri, quem ἐξύπατος non dedecet; sed non aliis adhuc, quam sili argumentis. GESN.

ibid. Ὃς τῶν ἐκείσε νῦν ἀπτόμενος) Melius ὁ τῶν ἐκείσε νῦν ἀπτόμενος. MARCIL. Malim ὁ τῶν ἐκεί νῦν. Vett. Codd. inspiciendi. GUYET.

Pag. 299. l. 1. Ὑπὸ τῆς) *Løge ἀπό.* GUYET. Non opus est, si loca Urbi proxima cum Gesnero intelligas; quamquam qui hoc historiae respondeat, non plane diiudico. In ipsa enim urbe multi favebant *Vindici*; vid. Suet. Ner. c. 40. Sed cum, teste etiam Tacito, a Galliis incepit motus *Vindicis*, omnia iam inde ei ad Urbem usque parere, posset hic narrari. REITZ.

ead. l. 2. Ὑπιδιδόναι) *Subsidere, fondre sous lui.* GUYET.

ibid. Προπταίσαντος) Scripserat haud dubie προσπλεύσαντος, qua voce statim utitur. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν γὰρ Λήμνῳ προσπλέοντων) Fingitur igitur, nisi hic etiam aliquid corruptum est, Menecratem hunc Lemnium fuisse, neque insula illa ante haec egressum. GESN.

ibid. Λήμνῳ) Ubi scriptor huius Dialogi, quod & ad Φιλοπ. c. 3 monuimus. SOLAN.

ead. l. 10. Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὲν) De voce Neronis

fusca, Suet. Ner. 20. Dio . . . & Philostr. IV, c. 44; V, 7. In omnibus impr. μὴ pro μὲν erat, quod ut coniecturam tantum exhibet L. SOLAN. Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὴ φύσει) De voce Neronis Xiphil. e Dione l. 61, pag. 699 A. βραχὺ καὶ μέλαν φώνημα ἔχων. Sueton. Ner. c. 20, *Exiguas vocis & fuscae*. Κοῖλον igitur illud s. *cavum* in voce erat ab affectatione, cum maiorem & graviolem, quam a natura habebat, vellet efficere, quod depresso & introsum adactō gutture hodie etiam conatur interdum adolescentuli. GESN.

ead. l. 11. Κοῖλον μὲν) Ita legendum animadverterat etiam la Croze. Cumque & in L. idem adscriptum, sensusque videatur postulare, non dubitavi sic edere. Interim versionem ad μὴ aptatam non attigi. REITZ.

ibid. Ἐγκειμένῃ) Ἀν ἐγκεχρισμένῃ; GUYET.

ead. l. 12. Μέλη δὲ οὕτω κατεσκευασμένα) Nihil praecepsit de praeparatis carminibus; sed de voce praeter naturam amplificata. Malim ergo legere κατεσκευασμένος. Ita certe interea converti, dum meliora edocear. Statim sequitur βομβῇ πρὸς — ἐπιλαίνουσι. Horum verborum interpretationem pariter atque interpretationem iuvat locus Epiφανίῃ e libro de mens. & ponder. μοκ a principio, quem observavi indicio Casauboni ad Suet. Neron. cap. 20. Ita autem de septuaginta interpretibus loquitur: ἀντὶ τοῦ εἰς δύο τόπους καῖσθαι τὸ ὄνομα τοῦ ἔτους, ἐν τῷ τῷ χρησάμενοι, τὴν δοκοῦσαν εἶναι βόμβησιν, εἰς λειότητα μετέβαλον κ. τ. λ. Βόμβησις est ingratus ex repetitione sonus: hunc mollierunt voce, quam repetit Ebraeus sermo, semel tantum ponenda. Hoc certe discimus, βόμβος est sonus asperior, qui dicitur iunctura λαίνεσθαι. Hoc ad nostram rem satis est. Nam βόμβον esse obscurum & tuncum παρρησι, ut apum & id genus animalculorum, satis constat: quod cum *fusca* Neronis voce pulchre convenit. GESN.

ead. l. 13. Τόνοι τῶν φθόγγων) Nempe huic etiam loco lucem affert illa inter φωνήν & φθόγγον distinctio, quam docet Arrian. Epiφ. III, 6: Κοινὴ τις ἀκοὴ λέγουσι ἀντὶ τῶν φωνῶν διακριτικὴ, ἣ δὲ τῶν φθόγγων οὐκέτι κοινὴ, ἀλλὰ τεχνικὴ. GESN.

ibid. Ἐπιλαίνουσι τοῦτον, ἐπεὶ μὴ παρρησί) Melius ἐπιλαίνουσι, ἐπεὶ μὴ τ. τοῦτο. Nempe τὸ βομβεῖν. Alia erant, & quidem λαμμακοσιογάργαρα, quae in Luciano. & Pseudolucianis notarentur; sed operae non est. Haec autem qua-

hacunque illa, ex paginis libri mei fimbriatis olim stilo
aetatis meae verno, nunc *παρὰ τὴν ὁδοποιρίαν* exicripsi.
MARCIL.

Pag. 300. l. 3. Μόνου τοῦ) Lege *μόνον τοῦ*. GUYET. Non
displicet, etsi & vulgatum defendi potest. REITZ.

ead. l. 4. Μιμοῖτο τοὺς κρείττους) Apollinem videri voluisse
Neronem loquuntur historiae, & numismata. GESN.

ead. l. 14. Ὡς περ οἱ ὑποπαλαίοντες) Quid sit *ὑποπαλαίειν*
doceat Plutarchi Periphrasis de discr. Amici pag. 38 F. οἱ δὲ
*κόλακες τὸν πλούσιον — ἀποφαίνουσι ῥωμαλέον, ὑποπίπτον-
τες ἐν τῇ παλαίῳ*. Et — *κολακεύει — ὁ προσπαλαίων ὑπο-
κατακλινόμενος*. GESN.

ead. l. 15. Τὸν τῆς τραγ. ὑπ. ὡς Ἰσθμιοῦ) Vid. Plut. in
Flaminio. SOLAN.

Pag. 301. l. 6. Ἰσθμιοὶ γὰρ νόμου κεῖμ.) Musicos agones
ex Isthmiis ante-exsulasse, hinc observarat Casaubonus. (ad
Suet.) Spanhemius de Comicis Tragicisque ludis concedit,
de musicis, quae non nominantur, non item; (Ep. ad Mo-
rell. I, pag. 41) adducitque, ut suam sententiam fulciat,
Philostратum vit. Apoll. Im. IV, 24. Cui loco doctissimus
interpres addi iubet & VIII, 18, Iulianique ad Argivos
epistolam; quorum locorum primus & tertius Casauboni
sententiam non tangunt, quippe qui de temporibus, quae
Neronem antecesserunt, non de sequentibus, statuat. Se-
cundus Patrium Musicum ibi agonem vere facit. SOLAN.

ead. l. 7. Μῆτε κωμῳδίας ἀγωνίζεσθαι) Moverat forte
Isthmiorum iudices, quod postea Praefides Pythiorum, ubi
sua adhuc aetate Tragoedorum certamen fuisse, sed de eo
abrogando, propter iudicum molestias, actum, memorat
Plut. Sympos. V, 2, p. 674, qui ibidem docet, in Sicyo-
nio thesauro dedicatum fuisse *χρυσοῦν βιβλίον Ἀριστομάχης
ἀταθίματα — ποιητῆρας Ἰσθμια νενικηκίας*. GESN.

ibid. Μῆτε τραγῳδίας) Olear. ad Philostr. 163, a. 12 &
15. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπ' αὐτῇ) Lege *ἐπ' αὐτῇ*. GUYET. Recte, cum-
que & Pell. ita haberet, non haesitavi ita edere. REITZ.

Pag. 302. l. 3. Τοὺς αὐτοῦ ὑποκριτὰς) Forte ex illo plau-
sorum suorum numero, quos describit Sueton. c. 20: *Ado-
lescentulos equestri ordinis, & quinque amplius milia e plebe ro-
bustissimae iuventutis undique elegit, qui divisi in factiones plau-
suum genera condiscerent &c.* Hi quidem plautuum *ὑποκριταὶ*
fuerunt. GESN.

ead. l. 12. MEN. Εἰ δὲ) MEN. delendum cenſeo. SOLAN. ibid. Τραγωδίας) Lege τραγωδίας. GUYET. Idem notarat la Croze. Omnino ita corrigendum duxi, quidquid ad excuſandum vulgatum poſſit afferri, quaſi eſſet plur. pro ſing. & ellipſ. της ἐν, uti apud Sophocl. Oed. Tyr. 19; ἀγοραῖσιν ἔθακε, bene habet; vel ut ſupra ἐν omittitur Aſin. c. 24, quod tamen & ibi ſuſpectum dixi; vel ut ib. c. 52 f. πάντων ὀφθαλμοῖς ἀναβήσεται. Ne plura ſimiſis ellipſews alibi allegata reperam, quibus effici poſſe videatur, ut τραγωδίας ſit, in tragoediarum quadam; uti, Iſthmiis, quinquatribus; Ludis, munere, Circenſibus, & ſimilibus ſpectaculis dici amat. (vid. Suet. Iul. cap. 39.) At haec omnia nihil hic ad rem facere mihi viſa; ita ſimplicitate ac veritate ſeſe commendat genitivus τραγωδίας nec diſplicebit medio-criter peritis, ſed ignoſcent poſtremae huic & parcius anteā uſurpatae audaciae. Sin minus, culpam deprecor, neque in Luciano faciam iterum. REITZ.

ead. l. 16. Εἰς τοὺς Ὀρέστας τε) Verſiculum proſcriptum refert Sueton. c. 39: Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμαίων, μνηροκτόνοι. Sed nihil de oraculo. Inimicitias furioſas Neronis contra oraculum deſcribit ex Dionis l. LXIII, Xiphilinus pag. 721 C. Τοῦ δὲ δὴ Ἀπόλλωνος (εἴτ' οὖν ἀγαπηκτῆσας ὅτι λυπῆρά τινα προεῖπεν αὐτῷ, εἴτε καὶ ἄλλως μανεῖς) τὴν τε χώραν τὴν Κιρραῖαν ἀφείλετο, καὶ ſτρατιώταις ἔδωκε, καὶ τὸ μαντεῖον κατέλυſεν, ἀνθρώπους ἐς τὸ στόμιον, ἐξ οὗ τὸ ἱερὸν πνεῦμα ἀρῇει, σφάζας. Ultima verba ita intelligo, interfectos, & cruentos palpitantesque adhuc homines abiectos in oſtium. Eadem occaſione videtur illas quingentas hominum Deorumve ſtatuas aeneas ſuſtuliffe, de qua re Pauſan. Phoc. p. 620, 31. GESN.

ead. l. 17. Ἀλκμαίωνα) Vid. Ἀλεξ. cap. 19, & not. Reſpicit iſtud Apollinis ſecundum quosdam: Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμαίων, μνηροκτόνοι. Vid. Philoſtr. pag. 481, & Suet. Ner. cap. 39. SOLAN.

Pag. 303. l. 2. ΜΟΤΣ.) Et hoc nomen deleſtidum. SOLAN.

ead. l. 5. Ἔστεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλὰς) Vid. Spanhem. ad illud Ariſtophan. Plut. 765: Κάγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλια σ' ἐν κριβανῶν ὁρμάθῳ, τοιαῦτ' ἀπαγγεῖλαντα. GESN.

IO. MATTHIAE GESNERI
DE AETATE ET AUCTORE
DIALOGI LUCIANEI
QUI
PHILOPATRIS
INSCRIBITUR
DISPUTATIO.

(Habita *Ienae* A. 1714; retractata & aucta publiceque disputata *Lipsiae* 1730; retractata iterum & castigata *Gottingae* 1741.)

IO. MATTHIAE GESNERI
 DE AETATE ET AUCTORE
 DIALOGI-LUCIANEI
 QUI
 PHILOPATRIS
 INSCRIBITUR
 DISPUTATIO.

ARGUMENTUM.

De auctore Philopatridis tres classes sententiarum § 1. 2. I) Qui Luciano tribuunt 3. 4. II) Qui antiquiorem Luciano faciunt 5. Examinatur haec posterior sententia 6. Inprimis repugnat laudatus Artemidorus 9. Et similitudo sermonis cum sermone Luciani. Obiter de Baraterio dictum 10. II) Luciani non esse hunc libellum, ostenditur testimonio antiquae annotationis 12. Quia unius tantum Imperatoris in Persica victoria mentio fit 13. Respondetur Ge. Bullo 14, & Dodwello 15. Maior est in Philopatride rerum Christianarum notitia, quam quae in Luciano observatur 16. Obiter quaedam ad Peregrinum disputantur contra T. Fabrum 18. 19. Comparantur notitiae Luciani & auctoris Philopatridis 20. An ἡγενοὶ sint Christiani? contra Huetium 21. Stilus Philopatridis Luciano indignus 22 - 26. III) Ergo iunior Luciano, quod putabat etiam Lacrocius 26. Et Moylius 27. Scriptus videtur Byzantii, cum ea iam esset Constantinopolis 28. Argumento de templorum antiquitate non utimur 29. Post Constantinum M. scriptum esse indicant ἐξιστῶτα, & voces quaedam illius arvi Lucian. Vol. IX.

propriae 30. Scriptus videtur ad primum nuntium victoriae Iuliani Persicae 31. Christiano Imperatori tali libello gratulari non licuisset 32. Res gestae Iuliani satis magnae 33. Et aulcae in immensum a laudatoribus 34. De Aegypto in servitutem redigenda, Arabibus ac Scythis 35. Christiani in se Iuliano. De his agi, contra Basnagium 36. Male ominatos Iuliano ostenditur 37. Status felix imperii Iuliano imperante 38. Galilaeorum appellatio Iuliani temporibus propria. 39. 40. Licebat apud Iulianum etiam Deos gentilium irridere 41. Qui in Luciani nomen pervenerit? 42. 43.

I. **Q**UO tempore, quoye scriptus auctore esset Dialogus, qui Philopatridis nomine inter Luciani libellos a librariis collocari solet, diu multumque a doctissimis hominibus disputatum est. Me ad quaerendum excitavit illud, quod passim ad hunc libellum in disputationibus de antiquitate fidei Nicaenae, aliisque rebus provocari viderem. Operae itaque pretium esse putabam etiam paulo exquisitioris, si constitui posset aliquid, quod vel usque quaque certum esset, vel eum probabilitatis gradum haberet, quo in tali re acquiescendum sibi viri sapientes putant.

II. Ad tria quasi capita referri possunt, quae adhuc prolatae sunt sententiae. Sunt enim, qui Luciano auctori tribuendum putent: malunt alii antiquiorem Samosatensem credere, quin ad Neronis usque tempora retro ascendentes parentem deformi foetui quaerunt: alii denique iuniorem Luciano, quin ipso tertio post C. N. seculo inferiorem ut statuunt, adduci se patiuntur. Nos in re non nimis facili ita versabimur, ut primo sententias aliorum proponamus, quam fieri poterit perspicue, adiectis simul causis, quas vel allegant ipsi, vel quae videntur illos, ut ita sentirent, induxisse; tum quae contra hos ab aliis disputentur, vel dici nostra opinione possint, sine cuiusquam infectione modeste indicemus; denique ut nostram de tota re sententiam & exponamus breviter, & argumentis pro virili parte adstruamus.

III. Igitur qui Luciano tribuunt scelerati partus exclusionem, ab illis ne exigendam quidem esse probationem, videri alicui queat; cum, quod inter reliquas eius viri commentationes compareat, ex eo ipso satis constet, nisi sit, qui meliori iure eum sibi vindicet, illius esse, cuius

per tot annos fuit possessio. Plurima enim esse plurimorum auctorum scripta, quae eorum, quibus tribuantur, esse, nullo alio argumento probentur, quam quod inter reliqua ipsorum scripta referantur. Atque haec cum ita sint, accedere, quod argumentum tale huius Dialogi sit, quod a dicacitate Luciani & omnia infectandi libidine non abhorreat. Olim enim effecisse Samosatensem illum scurram, ut, si quid in re gravi ridiculum, in seria ludicrum, in honesta denique contumeliose dictum appareat, id haud male, nec levi coniectura ad ipsum auctorem referatur. Neque Christianis pepercisse, sed in ipsos etiam maledicum strinxisse calamum, vel Protea, seu de morte Peregrini dialogum luculenter admodum testari. Maximam autem omnium fidem huic sententiae facit mira phrasium, sententiarum, earum etiam, quas ex Homero solet depromere, totius denique oeconomiae, quam vocant, & dispositionis convenientia: quae quidem tanta est, ut vix phrasia vel sententia in toto hoc dialogo occurrat, quae non semel, aut saepius etiam in reliquis, quae Luciano nemo abiudicat, deprehendatur; oeconomia autem seu dispositio dialogi, ei, quam in Nigrino ille adhibuit, magis similis sit, quam ovum ovo est simile, de qua quidem convenientia infra adhuc erit dicendi locus.

IV. Iam victoria illa de Persis, cuius sub finem dialogi epinicion quasi quoddam a superveniente Cleolao canitur, nihil vetare dicit celeberrimus FABRICIUS 1, quare non sit eadem, de qua Marcus Antoninus & Lucius Verus triumpharunt A. C. 166. Vir doctissimus DAVID BLONDELLUS 2, quem laudat FABRICIUS, Anno Marci quarto, inquit, Christi 164, Macrino & Celso Coss. Seleucia cum trecentis hominum millibus, & Ctesiphontis regia Veri nomine per Cassium excisa, prisco vere Persarum supercilio nubem ademit Verus, cui spe falsus inani Susae & Arabiae excidium Scythicarumque excursionum cessationem (in bellum Marcomannicum, dum Parthicum geritur, natum, intentus) spondet Cleolaus. Nihil itaque nos cogit, quae Luciano vivente & spectante confecta sunt, ad alium auctorem referre. GEORGIUS vero BULLUS 3, laudante iterum FABRICIO, praeter victoriam de Persis, Marco Antonino imperante reportatam, quam celebrat

1 Bibl. Gr. L. 4, 16, p. 504.

2 De Episcopis & Presbyteris p. 227.

3 Defens. Fidei Nic. 2, 4, 2, p. 73 seq. ed. Grabii.

Cleolaus, illud insuper monet, quae de malorum praedictionibus dicantur in Philopatride, illa apprime etiam in Divi Marci tempora convenire. Huc enim pertinere, quae **SEXTUS AURELIUS VICTOR** habet in epitome: *Marcus Antoninus virtutum omnium coelestisque ingenii exstitit, aerumnisque publicis quasi defensor obiectus est. Etenim nisi ad illa tempora natus esset, profecto quasi uno lapsu ruiissent omnia status Romani. Quippe ab armis nusquam quies erat: perque omnem Orientem, Illyricum, Italiam, Galliamque bella fervebant: terrae motus non sine interitu civitatum, inundationes fluminum, lues crebrae, locustarum species agris infestae, prorsus ut prope nihil, quo summis angoribus atteri mortales solent, dici seu cogitari queat, quod non illo imperante saevierit. Nempe haec esse illa mala, a Sophistis, ut auctor appellat Christianos, praedicta.*

V. Qui antiquiorem faciunt Luciano, in diversa abeunt. Est enim, qui ita putet Luciano maiorem Philopatridos parentem, ut ipsum Neronem aetate credat attigisse. Nimirum **THEODORUS MARCILIUS**, *Saperdae autem prorsus illi sunt, inquit, qui propter ea, quae in extremo dialogo isto de Babylonis, Aegyptiis, Persis, Scythiis, verba fiunt, huiusce distortissimi foetus parentem ad tempora Imperatoris Traiani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quivis facile lilio non vitians perviderit. Plane quidem, quiquam belli pueri pater est, Neronis principatu eum suscepit. Micellum videtur notare, qui Traiano imperante scriptum esse Philopatrin putabat. Sed ipsius verba ponere ex argumento dialogi ab ipso quondam conversi, commodissimum fuerit. Lucianine fit Dialogus hic, an alterius cuiuspiam, dubitari potest. Nam quod ad argumentum attinet, non abhorret ab illius ingenio & dicacitate. Pariter enim & gentilium Deos, & Christianam religionem, ut saepe alias, incessere videtur. Phrasis autem, & tota adeo compositio ceteris illius scriptis haudquaquam similis est. Nam quorsum pertinet excursus iste, reliquo prope toto corpore longior? Aut quid adeo grande aut affectuosum sequitur, quod Tragico isti exordio respondeat? Sed de his doctiores iudicent. Ceterum cuiuscunque scriptum hoc fuit, videtur is Traiano Caesari ob victoriam in Oriente partam potissimum gratulari voluisse, contra eos, qui per id tempus sive ipsi urbi, sive alteri alicui loco, (nam patriam ¹ solum vocat) pericula & clades praesagebant: quos ipse a principio Sophistas appellat, ad finem tamen ita describit, ut propemodum Christianos intelli-*

¹ Quin urbis κατ' ἰσχυρὰ mentio fieri videtur c. 19.

gere videatur. Eo enim pertinet, quod in fine de Persico supercilio, de Sufis, de tota Arabum regione meminit. Omnia enim illa a Traiano devicta in pop. Romani potestatem illis tum temporibus rediere, ut apud Dionem, & Eutropium, & ceteros, qui eius aetatis historiam scripserunt, videre est. Habet haec Micyl-
li sententia praesidium quoddam in verbis dialogi cap. 10: *Ἡνίκα δὲ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφαιαντίας, ἐπὶ ῥῖνος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθη-
ώς, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνοκαίνισεν, κ. τ. λ.* His verisimile Paul-
lum Divum significari, cuius proinde auditor Tri-
phon: iam vero inter magistri mortem, atque hunc ser-
monem discipuli plus **XL** annis ad summum intercedere
non potuisse credibile est, nisi decrepitum senem Triphon-
tem, cum haec loqueretur, fuisse, dicere velis.

VI. Verum enimvero quo antiquiorem aliquis hunc
dialogum statuit, eo magis falli necesse est. Quid enim?
Ut hinc incipiamus, Triphontis magister laudatur *Γαλι-
λαῖος, ἀναφαιαντίας, ἐπὶ ῥῖνος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβα-
τήσας*; Divus igitur Paulus intelligendus necessarius est?
Quid verat, quemvis alium hac descriptione signari, re-
calvastrum, nasonem, mysteriorum cognitionem de se, ex
vero forte, praedicantem, quam comica phrasi, ad raptum
illum Apostoli nefarie accommodata, Noster *περιφράζει*.
Quid verat, si concedamus etiam, corporis & oris habi-
tum, qualis hic describitur, Paulo fuisse, (quod vix ta-
men probari posse puto) imaginem summi Doctoris a
scurra visam esse, eumque deinceps, ut protervius Chri-
stianos insectaretur, hoc schemate magistrum suum deri-
dendum aliis propinasse? **DAVID BLONDELLUS**, quem pau-
lo ante laudavimus, contra eos, quibus *Galilaei, recalva-
stri, nasonis, ad tertium usque coelum rapti, discipulum profes-
sus Tripho, Paulum innuere videtur*, ita disputat: *His argu-
mentis, (quae nimirum allata iam iam a nobis sunt) per-
suaderi me non posse fateor, (ut credam, Philopatrin ante Lu-
ciani aetatem scriptum.) Ut enim nullum Luciani aetate Pauli
auditorem superfuisset largior lubens; nec Paulum Tarfi natum
Galilaeum dici debuisse constat: utrumque ad maius Christiana-
rum rerum ludibrium a Luciano effectum, non est quod negemus.*
Nec difficile fuit Vener. **MOSHEMIO** & refellere **ARTE-
MONIUM**, id est, **SAM. CRELLIUM**, qui ipsi Christo adscri-

1 Vid. viri magni diss. de raptu Christi in coelum § IX seqq.

bi raptum in coelum, sententiis Socinianis inserviens nimis, putabat.

VII. Neronis principatu non esse scriptum Philopatrin, non equidem probabo ex RUFII FESTI loco, qui *Armenias duas tunc amissas, Romanasque legiones sub iugum a Persis missas, extremo dedecore Romani exercitus sacramenta ait foedasse*. Plura siquidem feliciter, ductu Corbulonis, Neronis auspiciis in Armenia contra Parthos gesta, eademque magnifice celebrata, refert TACITUS 1: quin neque post cladem ignominiamque, Paeti negligentia acceptam, decreta a Senatu, integro adhuc bello, tropaea, dum aspectui consistitur, sprete conscientia, omissa sunt, ut idem TACITUS 2 auctor est. Quidni igitur & vani cuiusdam Graeculi, Paeana ante victoriam, quin post cladem acceptam, canentis, gratulationem Nero acceperit? Firmiora proinde argumenta deinceps erunt afferenda. Nec vero Traiano convenit, verba recito DAVIDIS BLONDELLI l. c. quod sub dialogi finem oraculum recitat Cleolaus: *πέπτωκεν ὁπρὺς ἡ πάλας βοιωμένη Περσῶν, κ. τ. λ.* Nam nec Susam nec Arabiam totam debellavit, nec quos ex Arabibus subegit, post devictos Persas domuit Traianus, immo inter belli Parthici initia, anno imperii quarto, Christi CI, Traiano quartum & Paeto coff. per Syriae praesidem Palmam, Petraeam Arabiam sub iugum misit; eodemque anno, pereunte Decebalò, Dacicum bellum consummavit. Anno vero imperii nono, Christi CVI, Commodo & Cereale Coff. Seleuciam, Babylonem & Ctesiphontem cepit.

VIII. Sed, ne quid dissimulem, tota illa disputatio nec mihi, nec credo multis aliis, ex omni parte probatur. Prior ipsius ratio est, quod nec Susa nec Arabiam totam debellaverit Traianus. Sed debellavitne eam Marcus, cui ipse epinicio illo gratulatum fuisse Lucianum putat? Fateatur non debellasse. At paratum est *προσφύγетov*. SPE FALSIUS inani, inquit, Susae & Arabiae excidium, Scythicarumque excursionum cessationem, spondet Cleolaus. Iniquus autem est BLONDELLUS, si, quo ipse effugio utitur, illud eripere velit parti adversae. Ut lubentius concedat, movere eum debet ratio altera, qua adversam sententiam oppugnare sibi videtur, tantum abest, ut ea rem, quam vult, con-

1 Annal. 13, 7 seq. c. 34 seq. l. 14, 23 seq. l. 15 init.

2 Annal. 15, 18, 1. Ita in Persu 3, 4, ad Corbulonis victorias

respici ait Casaubonus, quas assertatorie in maius extollerent Poetae & Historici.

ficiat. Putat enim, quia iam ante Persas, Arabum quosdam subegerit Traianus, Cleolaus autem ei, qui iam victor esset Persarum, Arabiae subiugationem tanquam futuram spondeat; fieri non posse, ut de Traiano ea gratulatio accipiat. Quid si autem dicamus, ideo enim vero spondere Cleolaum, ut ΠΑΣΑ χθὼν Ἀραβίας, sub potestatem Traiani redigatur, quod parte eius iam subacta, facilius de reliquis spes esset. Haec, ut mihi quidem videtur, ita sunt manifesta, ut Blondello ipsi, si viveret, assensum extorquerent.

IX. Haecne igitur, dicat forte aliquis, sunt firmissima illa argumenta, quibus Traiani aevo abiudicatur Philopatris? Equidem, ut quod res est fatear, his nunquam mihi persuaderi passus essem, ut non a Paulli quodam discipulo transfuga scriptum putarem. Sed bene res habet. Superest argumentum unum, a nemine, quod sciam, adhibitum, sed omni exceptione, uti arbitror, maius. Narrat nimirum Critias c. 21, se, cum interfuisset deliramentis atque vanis praedictionibus Sophistarum, ita sententiam de illis dixisse: κατὰ μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ, οὐ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτα γὰρ τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν, & reliqua. Quis non videt, ARTEMIDORUM ἐντροχηρτικῶν scriptorem significari? Et ne dubitemus, nec infartum ab interpolatore aliquo Artemidori nomen suspicemur, paulo post interrogat: οὐ κατὰ Ἀριστάνδρου τὸν Τελμισέα, καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΝ τὸν ΕΦΕΣΙΟΝ ἐξίχυνσα τοῖς ἐνείρασιν; De ipsa re, si quis forte requirat, ARTEMIDORI huius, ut & ASTRAMPYSCHI, verba in notis posita sunt. Hic illud tenendum, quod hic ARTEMIDORUS EPHESIUS, (qui tamen Daldianum se dici maluit, ut nobilitaret oppidum, unde maternum genus trahebat, obscurius absque hoc futurum) testatur ipse, se nosse homines, qui vixerint Antonini Pii temporibus, qui successor fuit Hadriani, ante quem Traianus imperavit. Huius vero inter victoriam Persicam & Antonini initia xxx minimum anni intercesserunt. Nemo igitur sub Traiano scriptum Philopatrida potest asserere, nisi qui crediderit, triginta annis ante, quam scriptus sit liber, eum posse allegari. Quin, cum nihil aliud colligi queat ex Artemidori verbis, quam notos illi fuisse Athletas, qui interfuerint ludis quinquennialibus illis, quos

1 L. 1, cap. 28, pag. 26, & c. tur a Nic. Rigaltio in notis ad inscriptionem.

Antoninus Pius Hadriano, a quo fuerat adoptatus, instituit, ¹ suspicari licet, post Antonini demum tempora, quin Severi etiam, qui Antonino successor fuit, scripsisse Artemidorum: primum, quod ex prooemio apparet, post longissimam cunctationem animum ad scribendum appulisse, h. e. ad edendas observationes longa peregrinatione experientiaque comparatas. Tum, quod TERTULLIANUS quem sub Severo Imp. in confiniis seculi II & III floruisse satis constat, cum somniorum interpretes enumerat ², Nostri nullam facit mentionem. Quae ratiocinatio si cui aequae ac mihi probabitur, ut paulo dictum laxius accipiet, cum NIC. RIGALTIVS l. c. atque IO. ALB. FABRICIVS ³ Hadriani & Antonini Pii temporibus vixisse Artemidorum perhibent: tum illud etiam colliget, vix esse, ut a Luciano Samosatensi laudatus Artemidorus, adeoque Philopatris scriptus esse potuerit, de quo infra videbimus.

X. Neque vero illud hoc in loco praetermittendum est, summa rerum verborumque cum iis, quae haud dubie Luciani sunt, convenientia, quam, credo, negabit nemo, qui annotationes nostras vel cursim perlustraverit, facile aliquem induci, ut credat, vel ab ipso Luciano, vel ab homine, qui eum sibi imitandum proposuerit, esse scriptum. Neque enim magis id casu fieri potuisse existimo, quam, ut ex temeraria formularum typographicarum commissione versus Homeri aliquis, aut Ennii possit existere. Sed pluribus in hac sententia confutanda nos immorari nihil opus esse arbitror, cum quae iam nunc adversus primam illam, quae Lucianum Philopatridis auctorem facit, proferemus, ea magnam partem fortius etiam contra hanc secundam valeant. Neque protulit quidquam doctissimus puer (quo nomine honoris causa hic utor in eruditissimo quatuordecim annorum homine) BARATÉRIUS ⁴, quod dimovere nos de sententia debeat. Favebam aetatae hominis in mea parria nati & ista scribentis, ignoscebam puero *absurditatis* accusanti, quae neque cognovisset satis, neque intelligere dum posset: lubens me discipulum illi in re tali praebuisssem. Sed nihil dixit, quod non dictum, quod non refutatum sit. Molliter inter rosas violasque quiescant ossa

¹ Videndus *Ael. Spartianus Hadriano* cap. 27, & *Commentt.* ad h. l.

² Lib. de anima c. 36.

³ *Bibl. Gr.* 4, 13, p. 402.

⁴ In *Anti-Artemonio*, *Noribergae* 1735, 8, edito, cap. 14, § 2 & 3, p. 84 seqq.

hominis emendaturi, si licuisset, illa παιδαριώδη καυχήματα. Nos pergamus.

XI. Quod igitur alterum huius disputationis caput est, Lucianine sit Philopatris, an iunioris alicuius, age, dispi-
ciamus. Qua in re ita versabimur, ut primo contra eorum, qui id affirmant, rationes quaedam in medium proferamus; deinde, cur Luciani non esse putemus, generatim dicamus; denique, ut, quibus inducti rationibus, iuniorē Luciano auctorem arbitremur, eas rationes, quam fieri poterit breviter & perspicue, proponamus.

XII. Luciano iure tribui Philopatrin, probatum primo inde est, quod is quasi in possessione esset, cum inter ipsius opera iam longo tempore referatur; igitur non nisi validissimis rationibus posse inde exturbari. Verum enimvero, ne iam in locum illum communem de librariorum inertia & fraudibus excurram; ne etiam illud dicam, malae fidei possessorem praescriptione sese tueri non posse: iam Aldina editio c10 10XXII fol. in fine dialogi haec habet: οὗτος ὁ λόγος νοθεύεται τῶν Λουκιανῶ. Quae procul dubio ex veteri codice adscripta, & post ab aliis repetita sunt. Argumentum non abhorret, fateor, ab ingenio Luciani, si generatim illud spectes, ut ad irridendam cum superstitione religionem pertinet. Sed quam exiguum huic rationi pondus inest, si dicerem, de tua, Lector, prudentia dubitare viderer. Quid si vero insuper negem, illam saltem dialogi huius partem, ubi vanissima spe tot victoriae, triumphi tot spondentur, quorum nihil, vel parum, quamcunque etiam sententiam amplectare, contigit, cato illi Samosatensis naso ex asse convenire? Certe a prudentia non tantum viri, sed a magna ad credendum res etiam satis certas tarditate, oppido id videtur alienum. Ingens porro illa rerum verborumque in hoc dialogo cum iis, quae indubie sunt Luciani, similitudo, tantum abest, ut a me negetur, ut potius paulo ante ea usus sim ad probandum, Traiani aetate non videri scriptum. Sed potuit ea ex alio etiam fonte profluxisse, imitatione nimirum, satis illa quidem inepta, qua de tum ex annotationibus nostris constare volenti potest, tum infra adhuc aliquid erit dicendum. Nunc reliqua persequemur.

XIII. Victoriam de Persis ingentem reportavit Lucius Verus, ob quam, communicato cum Marco fratre honore, triumphavit. Hanc eam ipsam esse, quam celebrat sub

finem Philopatridis Cleolaus, volunt, quos supra laudavi, viri doctissimi, aliique complures. Quibus assentiri nequeam, illud me movet, quod unius tantum *αὐτοπάτορος* deprehendam in illo epinicio mentionem, id quod secus factum oportebat, si ad hunc triumphum pertineret. Ambos enim fratres aequato iure imperium administrasse, notius est, quam ut dici a me debeat. Nec est, quod Lucium Verum solum celebrari dicamus, qui nimirum solus id bellum confecerit, solusque gloriam inde sibi vindicaverit. Praeterquam enim quod per duces omnia sunt gesta, Vero interim Imperatore in Daphnicis Antiochiae deliciis molliter ventrem, Marco autem Romae rempublicam curante, ut testis est IULIUS CAPITOLINUS ¹: iam est paulo ante dictum, confirmarique tum aliorum, tum eiusdem CAPITOLINI ² testimonio potest, triumphum pariter utrosque celebrasse. Ita enim ille: *Habuit hanc reverentiam Marco Verus, ut nomina, quae sibi delata fuerant, cum fratre communicaret, die triumphi, quem pariter celebrarunt.* Et iam ante c. 7 dixerat: *partum est Vero nomen Armenici, Parthici, Medici, quod etiam Marco Romae agenti delatum est.* Illud forte dici ab adversa parte posset, Imperatorem Verum, cum ista scriberentur a Luciano, iam tum fuisse extinctum, solique adeo Marco hic applaudi. Et sane EUTROPIUS 8, 5, cum triumpho Parthico, Veri obitum coniungit arctissime. Sed certum est, intercessisse aliquot annos inter triumphum istum atque mortem Lucii: nec quae scriptor brevitatis studiosus narratione coniungit, tempore ideo sunt coniuncta putanda. Sed haec cum quaestione careant, apud eos certe, qui aliquam cum historicis illorum temporum familiaritatem habent, lubens dimitto. Illud tamen non possum quin adiiciam, non videri Cleolaum nostrum, qui sui victoria Imperatoris effertur tantopere, Medorum atque Armeniae (ut distinctarum magni imperii partium, suorumque sibi regulos habentium) mentionem fuisse omisurum, cum de futuris audacter adeo spondeat, si modo materiem epinicio illi tum praebuissent, quod Marco imperante contigisse modo vidimus. Denique totum hoc argumentum tale esse meminerimus, ut si nihil etiam sit, quo labefactari convellique possit, (quod tamen minime ita se habere, est, puto, luculenter a nobis ostensum) tamen amplius nihil eo efficiatur, quam hanc quidem *πρό*

¹ In *Marco Antonino* cap. 8.

² In *L. Vero* cap. 8.

στασι nihil ob stare, quo minus Lucianus pro Philopatridis auctore haberi queat, cuius generis argumenta, plura etiam, ruere statim necesse est, si vel unum quid proferri queat, quod cum reliquis conciliari & redigi in concordiam non possit.

XIV. Quod vero GEORGIUS BULLUS putat non parum momenti habere, ad asserendum Luciano Philopatridem, temporum sub Marco Antonino iniquitatem, de eo etiam, dissimulare non possum, alia omnia mihi videri. Mala etenim, quae ab AURELIO VICTORE enarrata supra retulimus, quorumque mentionem etiam IULIUS CAPITOLINUS facit ¹, iam inde ab imperio Antoninorum fratrum, atque adeo ante victoriam Parthicam accidisse, totoque fere perdurasse imperii tempore, iidem auctores sunt. Tantum autem abest, ut, qua tempestate scriptus est Philopatris, calamitates publicae orbem Romanum insigniter vexaverint, ut potius eam ob causam Christianis acerbe adeo insultasse auctorem appareat, quod temporum felicitatem infau-
stis praedictionibus, obscoenisque ominibus quasi contami-
narent. Quod ut appareat, audiamus Critias, qui, ut vi-
detur, ob patriae, quem profiteretur, amorem, nomen dia-
logo dedit, cuiusque sub persona auctorem latere voluisse existimaverim. Hic igitur Critias in Sophistarum, ut eos appellat, concilium introductus, interrogatusque cap. 24,
πὺς τὰ τῆς πόλεως καὶ τὰ τοῦ κόσμου; Χαίρουσί γε πάντες,
inquit, *καὶ ἔτι γε χαρήσονται.* Habes gaudium publicum,
habes felicitatem temporum. Quid ad haec Sophistae? Non
placet illis laetitia effusa gentilium; subiiciunt: *δυστοκεῖ*
γὰρ ἡ πόλις, cuius verbi vim ibi declaravimus. Non ne-
gant igitur, iam felicia esse tempora, sed mala futura prae-
dicunt. Hos dein proterve ridet Critias, *ἔξυδερκέσθαι*
*τοὺς ἰλλο*s inter alia scommata dicens, qui viderent scilicet,
quod nec esset usquam, nec, ut putabat, futurum esset.
Tum effunditur in enumeranda varia calamitatum publi-
carum genera, ita tamen, ut ipsa phrasi ad risum compo-
sita manifeste indicet, nihil tale tum quidem vulgo homines
timuisse, ne putes fuisse expertos. Confirmant ista, quae
sub finem dialogi idem Critias commemorat: *Ἡμεῖς δὲ, ὦ*
Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὐρηκότες ἐσμέν· & paulo post: *τοῦ-*
το ἀρκεῖ τοῖς παισὶν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος, πλεῖστος
γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείπει, καὶ ἔθνος ἡμᾶς οὐ καταπτοίσει. Haec
¹ In vita Marci cap. 8.

igitur fatis, opinor, ostendunt, non eo tempore scriptum Philopatridem, cum calamitates publicae per orbem terrarum grassarentur, sed fatis laeto reipublicae statu, secus atque viro doctissimo videbatur.

XV. Magnum nomen HENRICI DODWELLI praesertim in suis cuique libro temporibus assignandis. Ille etiam aliquando Luciano adscriptit Philopatrin: sed contra se disputandi necessitatem nobis remisit, qui sententiam ipse mutavit. Itaque fatis prope fuerit, diversas viri opiniones referre. In dissertatione de fortitudine Martyrum (quae Cyprianicarum XII est) § 24, Luciano & M. Antonini temporibus attribuerat Philopatrin. In dissertatione 1 de iure Laicorum sacerdotali pag. 284, de eodem dicit, *Quem ego Traiano longe recentiore fuisse existimo, & ipso fortasse Luciano.* Sed in dissertatione de Isidoro Characeno 2, § 5, p. 63, ait, *Anno Christi CCII, quo Severus Imperator persecutionem in Christianos Alexandriae decreverit, huic persecutioni Philopatride scripto quasi praeluisse Lucianum, praevias persecutioni novaeque odias memorante Antiocheno Theophilo.* Liceat hic quasi interpellare Dodwellum. Spartianus in Severo c. 17, quem laudat, non Alexandriae, sed *in itinere* e Syria versus eam urbem, decretam ait persecutionem. *Iudaeos, inquit, fieri sub gravi poena vetuit. Idem etiam de Christianis sanxit. Κοινωνίας illas apud Theophilum non observavi.* Sed quid porro Dodwellus? *In eadem urbe Alexandria scriptum Philopatrin argumento esse Alexandrini mensis nomen Mesori (c. 22.) Quod autem Arabes hostibus accensentur, (c. 28) id facere, ne quis alius Princeps, praeter Severum, intelligi possit &c.* Similia sunt, quae disputat Prael. Camden. 7, p. 307 seq. Quanti ea sint, cum aliunde ex hac dissertatione & annotationibus ad Philopatrin nostris constare potest, tum ipse indicavit DODWELLUS, qui in literis ad MOYLIUM, quas paulo post laudabimus, novam sententiam defendendam susceperit, scriptum nempe libellum A. C. CCCXI, ad recentem nuntium victoriae, quam a Persis Odenathus retulerit. Quae deinde pro nostra dicemus sententia, ea huic coniecturae evertendae putamus sufficere.

XVI. Perduxit nos ordo disputationis institutus ad ea argumenta, e quibus generatim, Luciani non esse foetum

1 Cum Grotii diff. de Coenae edita Lond. 1685.

administratione, ubi Pastores non sunt, & aliis huius argumenti

2 In Geographis *Hudsonian.* T. II.

Philopatrin, colligi posse putamus. Nam illa, quae iuniorem Luciano auctorem suadeant, his subiunguntur nos esse diximus. Ad hanc igitur classē, praeter ea, quae modo contra BLONDELLUM atque GEORGIUM BULLUM, viros doctissimos, disputata sunt, non dubito primo loco referre, quod maior in hoc dialogo deprehenditur, quam in Luciani scriptis, Christianarum rerum peritia. Quisquis diligentius paulo huius viri commentationibus legendis attenderit, animadvertet profecto perpetuum fere illius morem, ut, in quarum rerum mentionem inciderit, eas res, tanquam per digressiones, quas vocant Rhetorum filii, perspicue, verbisque negotio, de quo agitur, quam apertissimis declaret, quo ipso, quamquam interdum non taedium lectoribus, si qui sunt delicatiores, creare non potest; facit tamen, ut, cum minime putes, plurima discas, ad omnem historiam, populorum ritus, clarorum virorum pernoscendam indolem, linguae etiam proprietatem, totam denique humanitatis disciplinam nimium quantum profutura. Quin ea ipsa ratio est, ut quoddam *Ἀμαλθείας κέρας*, aut cornu copiae bonae frugis plenissimum, opera eius summo possint iure vocari. Profluxit ista scribendi ratio partim ex charactere Luciani, qui est *ἡθικώτατος*, & ad comicum in multis accedens proxime, in quibusdam etiam superans: partim, (non est enim insitiandum) ex ostentatione quadam, Polymathianque demonstrandi studio, quod quidem in Sophista, id est, eo, qui dicendi artem pro genio seculi profiteretur, non ferri facilius poterat, sed laudi erat atque admirationi. Igitur nulla fere secta, hominum fere genus nullum est, cuius non historiam, characteres praecipuos, aliaque *ἀξιωματικὰ* consignata ab eo literis deprehendamus: philosophorum autem cuiuscunque sectae, rhetorum, adulatorum, parasitorum, divitum, pauperum, senum, iuvenum, superstitionum, atheorum, Romanorum, Atheniensium, Scytharum, impostorum, histriionum, lenarum, meretricum, militum, rusticorum, regum, tyrannorum, Deorum, Dearumque, & cuius non? velut imagines quasdam ab eo pictas admiremur.

XVII. Sed quorsum ista disputem, quaeret fortasse aliquis? Nimirum ita rationem subduco: quia Lucianus ostendendae occasionem doctrinae nullam solet facile praetermittere; quia nullius non hominum generis characteres, mores, sententias, verbis cuique rei propriis & quasi so-

lemnibus describit: probabile non videri, si tantam habuisset Christianismi peritiam, quantam in Philopatride reperimus, non alias etiam eam prae se tulisse; atque eo magis, cum occasio in his ipsis, quae habemus ab eo scripta, non defuerit, tum in bonam, tum in malam etiam partem ampliorem Christianorum mentionem faciendi. In bonam quidem eo inprimis loco, ubi Alexandrum Pseudomantin illum ab oraculo suo Atheos, Epicureos, Christianos omnes removeri procul iussisse tradit. Verba ipsa subieci 1: εἰ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανός, ἢ Ἐπικυρεῖος, ἢ καὶ κατάσκοπος τῶν ὁργίων, φευγέτω. Cur Epicureos abesse voluerit, declarat, sed de nostris tacet, nec rationem ullam, cur exesse illos sacris suis Alexander voluerit, profert: forte quod laudandi erant, hoc quidem in loco; quod a se paganus homo impetrare non poterat? Sed etiam cum ridet Christianos 2, & res illorum dedita opera narrare videri vult, partim verbis ex gentilium disciplina peritis utitur ad res ipsorum designandas, partim, vulgari errore, Iudaeorum & Christianorum miscere negotia videtur, & in universum ita loquitur, ut satis appareat, neque libros sacros legisse unquam, neque etiam aliunde sanctissimae disciplinae rationes satis habuisse cognitatas atque perspectas. Quoniam id est parum ab hac disputatione alienum, age, quaedam ad hunc Luciani locum annotemus.

XVIII. Ac primum quidem miror, TANAQUILLUM FABRUM, virum ingeniosissimum ad illa verba, 3 τὸν μέγαν γοῦν ἐκείνον κ. τ. λ. annotasse: *Istaec vocula γοῦν & sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a maioribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat Suidas, Lucianum καθάπτειν τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν, ἐν τῷ τοῦ Περὲργρινου βίῳ. Hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius exstet Peregrinus. Equidem fateor, si voculam γοῦν interpretere itaque, ut est ab eo, qui hunc dialogum convertit, factum, male haec cohaerere cum iis, quae praecedunt. Sed quid vetat, quominus vertamus enim, frequentissima nimirum, apud Lucianum etiam, vocis significatione, ut quandam notet parenthesis? Qui enim, quaeso, concinnius, quam ita, loqui potuit Lucianus: Peregrinus noster in Christianos etiam*

1 In *Pseudom.* cap. 38.

3 Cap. 11.

2 De morte *Peregr.* c. 11.

incidit, & postquam illorum edidicisset mysteria, subito nimium quantum inter illos nomen & gloriam est consecutus. Nam hodiernum durat illa quorundam stultitia, ut celebrem istum in Palaestina suspensum hominem venerentur &c. Pergit deinde, ut videas a parenthesi reverti: *τότε ΔΗ καὶ συλληφθεὶς κ. τ. λ.* Sensus igitur abruptus non magis, quam *γούν* particula, deesse aliquid ostendunt. Suidae verbis sua constat veritas quam planissime, si vel nihil desit. Quid enim sunt blasphemiae in Christum, si haec non sunt, quae hodiernum exstant in Proteo? Denique, quis iste foret stupor, cum manum semel inieceris mutilando scripto, illud relinquere, quod eiici vel similiter, vel magis etiam intererat? Duobus potissimum modis ultimi Christiani huius dialogi contumeliam, primum omitendo illo penitus, quod factum facile FABRO credimus; tum acerbe, adletis in margine notulis, refutando, quod Scholia a IO. CLERICO edita testantur. Omisisse quaedam ex ipsa orationis serie, saltem FABER quae attulit argumenta, iis vix persuadebit.

XIX. Sed, ut pergamus strictim quaedam ad Luciani verba annotare, Iudaicum sapit, quod *ιερέας & γραμματέας* vocat Christianorum Doctores, quamquam non ignorem, de Aegyptiorum etiam sacerdotibus *τῶν γραμματέων* voce non semel usum 1. Ex ethnicismo est, quod Alexandrum Christianorum *διασάρχην* vocat, & *τελευτήν* Christianorum disciplinam. *Καινὸν Σωκράτην* Christianos Peregrinum vocasse, probabile non est: si nota Luciano Paulli Apostoli historia fuisset, hunc dubio procul substituisset. *Ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος*, qui persuasisse Christianis dicitur, ut omnes se pro fratribus invicem haberent, non video, quin ipse servator noster esse queat. Neque hunc legislatorem *ἀπὸ τοῦ ἀνεσκολοπισμένου ἀνδρός* ubi distinguat Lucianus, reperio, quod utrumque tamen iterum vult TAN. FABER. Contra ea iussit Christus Matth. 23, 8, ut omnes discipuli sui fratrum se loco invicem haberent: & secundum *τοῦ ἀνεσκολοπισμένου νόμου* vivere Christianos, paulo post Lucianus dicit 2. Ad verba 3, *εἴτα παρανομήσας τι εἰς ἐκείνους*, ᾧ φησὶ γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθλῶν τῶν ἀπορήτων αὐτοῖς, PALMERIUS confundi ait Iudaicos ritus cum

1 E. g. de Sacrif. p. 369, T. 1, Fabr. B. G. L. IV, c. 16, p. 500, ed. Graev. it. in Philops. c. 34.

2 Iohannem Evang. intelligit

3 Pag. 570.

Christianorum lege. Sed forte idolothytorum esus, & suffocati ac sanguinis ab Apostolis etiam prohibitus, obverti huic reprehensioni possit.

XX. Iuvat hic in brevem summam colligere omnia, quae de Christianis tradit Lucianus, (tradidisse autem, quae sciret omnia, probabile saltem supra reddere conatus sum) tum similiter quasi in tabulam quandam coniecta cum his comparare, quae in Philopatride de iisdem dicuntur. Lucianus ita Christianos describit l. c. Sunt homines, qui suspensum in Palaestina hominem, novorum auctorem mysteriorum, spretis omnibus Graecorum Diis, colunt & adorant, immortalitatem expectant, atque propterea corporis cruciatus, ipsamque adeo mortem, subire non recusant; ut potius ultro eam deposcant. Praeterea pro fratribus invicem, sic iubente primo illorum legislatore, se habent, bona fortunae omnia tanquam vilia & vana contemnunt, benigneque iis impertiunt, quos propter superstitionem suam vident aut bonis exturbatos, aut alias male a magistratibus acceptos. Sacros libros habent, quos in conventiculis suis legunt: si qui autem sunt doctiores, etiam interpretantur. Si quem videant leges suas migrantem, eum a communione & coetibus arcent atque excludunt. Haec Lucianus. Audiamus auctorem Philopatridis¹. Christiani credunt in Deum unum, qui coelum & terram creavit & omnia, eumque Patrem magnum, immortalem, coelestem, Filium patris, Spiritum ex Patre procedentem, unum ex tribus & ex uno tres. Hic Deus, qui est lux incorruptibilis, invisibilis, incomprehensibilis, creavit, (ut didicerunt a Mose tardilingui) cum alta nox abyssu incubaret, lucem, quae tenebras & vastitatem illam omnem abegit: tum terram super aquis stabilivit, coelum expandit, stellas formavit, cursus earum disposuit: terram ornavit floribus; hominemque ex iis, quae non essent, ut esset aliquid, produxit: iamque de coelo intuetur singulos, bonos, malos, actionesque illorum in libris describit, ac retribuet ex iusto singulis, qua die ipse constituit. Praeterea per aquas sese renovari, atque ex impiorum coetu in beatorum vestigia collocari credunt; quidam etiam in tertium se coelum raptos, resque omnium pulcherrimas ibi edoctos praedicant, orationem quandam a patre incipientem, multisque nominibus referros hymnos recitant

¹ Cap. 12, 13, 17.

&c. Haec si quis cum iis, quae ex Proteo Luciani prolata sunt, conferat, simulque illud consideret, verbis propriis & ex Christianorum disciplina, quin ipsa Scriptura S. petitis, uti Philopatridos auctorem; illum vero gentili more, nec uti solent nostri homines, loqui: cognoscet profecto, Lucianum ut de re parum sibi cognita, & quam non nisi aliis temere narrantibus audisset; hunc vero, ut qui aut ipse coetibus Christianorum interfuisset, aut satis accurate omnia peruestigasset, de hac secta exposuisse.

XXI. PETRUS DANIEL HUETIUS, *Demonstr. Evang.* 3, 20, postquam dixerat, in libello de morte Peregrini, quae in contumeliam Christianorum essent dicta, laudi ipsis esse potius, quam dedecori, haec addit: *Clariora etiam reperias in dialogo, qui inscribitur Philopatris, & Luciani nomen praefert: Christi quippe & Christianorum nominatim meminit, plurima profert ex Evangelio & Apocalypsi Iohannis, ex actis Apostolorum, & ex epistolis Pauli, cuius os & habitum depingit, & ejectionem in coelum refert. Christum appellat Chrestum, pro temporum illorum more, quo nomen id a bonitate, non ab unctione ductum credebatur ab Ethnicis. Quo de more cum quaedam disputasset, concludit: Ex Christianarum autem rerum peritia, quae maior in hoc dialogo, quam in reliquis Luciani scriptis elucet, colligi potest, eum alterius esse auctoris. Haecenus ille. Quae ideo adscribenda putavi, quod partim hoc argumentum mirifice confirmant, partim vero dubii nonnihil habere videntur. Christi siquidem & Christianorum nominatim meminisse dicit auctorem Philopatridis, ita tamen, ut Chrestum pro Christo dixerit. Ego vero fateor, illud me in hoc dialogo non reperire. Procul tamen dubio respicit vir summus ad illa c. 17, ἀλλὰ μοι τὸδε εἶπεν· εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν οὐρανῷ ἐγγυράττουσι; Respondet Tripho: πάντα, εἰ τύχοι γε ΧΡΗΣΤΟΣ ὢν καὶ ἐν ἔθνεσι. Interpres, quem forte aliis districtus secure nimium secutus est HUETIUS: si quidem & inter gentes CHRESTUS fuerit. Neque veto is ego sum, qui Chrestum & Chrestianos pro Christo & Christianis tam a gentilibus, verum ignorantibus, quam a nostris, omen accipientibus, dictos fuisse negem, sed illud dico, non videri Triphontem Christum vel Christianos verbis, quae modo adducta sunt, significare, tanquam proprio nomine, voluisse. Dixerat paulo ante hic Tripho: ὅστε ἕασον ἅπαντα, ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις ΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝ ἀπογράφουται. Vult nimirum, Critiam, reli-*

Lucian. Vol. IX. O o

etis illis gentilium fabularum nugis, ad Christianorum Deum ac religionem sese convertere, ut & ipse inscribatur in coelestibus illis *BONORUM* libris. Tum Critias, εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς, inquit, ὁ Τριεφών, (supra enim iam de libris coelestibus, & in iis inscriptione dixerat Triepho) ἀλλὰ μοι τὸδε, & reliqua, quae modo attulimus, ubi interrogat Critias, an *Scytharum* etiam curam gerat Deus, & in librum illos *BONORUM* inscribat? Quidni inscribat, respondet Triepho, si modo *BONI* sint? Cui non apparet, χρηστὸν hic, ut alias apud quosvis scriptores, praesertim eum, quem Noster esse imitatus, Lucianum, poni ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ; Ita infra c. 23, χρηστὸς γὰρ ἂν εἴης ἀπὸ γε τοῦ σχήματος, nam frugi esse apparet uique ex habitu. Praeterea nescio, an exemplo probari possit, χρηστὸν dictum pro Christiano. Nam Christum quidem ipsum quomodo intelligere quis cum bona bonae mentis venia velit, non video; cum appareat, pro genere hominum, quod plures sub se complectatur, vocem poni, & hanc esse verbi τυγχάνειν vim, ut converti debeat, si modo contingat esse inter *Scythas* aliquem &c. Nec Christi igitur, nec Christianorum, nominatim mentionem in hoc dialogo fieri censeo; quod quorsum pertineat, infra videbimus. Hic illud notari velim, quidquid etiam de Chresto sit, Lucianum ita non videri scripturum fuisse, cum Christianorum nomen, quoties opus fuit, adhibuisse, ex *Pseudomanti* pariter atque *Proteo* satis constat.

XXII. Venio ad argumentum satis firmum, ut ego quidem arbitror, sed quod neque tractari bene, neque intelligi nisi ab eo potest, qui ad ingenium his rebus aptum usum etiam aliquem adiunxerit. Modestia hic nos decebat, cum primum scriberemus ante hosce xxv annos: versabatur enim in animo illud LONGINI f. 6, Ἡ τῶν λόγων κρίσις πολλῆς ἐστὶ πείρας τελευταῖον ἐπιγόννημα. Sed tamen quam familiaris tum nobis Lucianus fuerit, annotationes nostrae testantur: & non exstabat, cum haec scriberemus, Index in Lucianum. Ab eo tempore nunquam plane abieciimus illum: & nunc, cum tertium tractare ista oportet, recentes sumus ab interpretatione. Credet igitur nobis fortasse aliquis, agnosci a nobis posse vocem & sermonem antiqui a triginta paene annis sodalis, quoniam nuper demum Latina loqui docuimus. Haec maioris esse debent, quam si quis dicat, lubricum esse, quod a stilo sumitur, argumentum, & similes huic loquatur sententias. Sed in rem prae-

sentem veniamus, &, quantum eius potest fieri, argumen-
tum, quod melius sentitur & gustatur quasi, quam ver-
bis explicatur, declaremus. Olim iam THEODORUS MAR-
CILIVS, non esse Luciani Philopatrin, contendit, praeter
alia id arguentibus ineptis fili, quas paginis omnibus di-
cit occurrere. Istae vero fili ineptiae oriri magnam par-
tem videntur ex affectato infelicitate sublimi ac tragico di-
cendi genere, quod cum non assequeretur, in affine illi vi-
tium ψυχρότητα incidit quam saepissime. Tanto id qui-
dem magis, quod poetarum magnam partem verbis uti-
tur, iisque parum ad rem aptis, qua de causa indutae leo-
nis exuviis simiae similem interdum fieri necesse est. In
utroque autem genere incomparabili facultate gaudet Lu-
cianus, ad effingendum stilo, quidquid libuerit, gravitatem
etiam plusquam tragicam, & ad derivandum in suos hor-
tulos, non rivos ex veteribus poetis, Homero inprimis,
sed quasi flumina, adeo quidem, ut, cum male quaedam
applicasse videtur, vel inflexione depravasse, tum demum
ingenii vis admirabilis eluceat. Unum ex multis exempli cau-
sa afferam: est Euripidis versus decantatissimus, ἡ γλῶσσο
ἑμώμοχ' ἡ δὲ φρήν ἀνώμοτος. Quam lepide hoc accommo-
dat ad iactaram Cynicorum ἀναλγησίαν; Ἡ φρήν, inquit, ἡ
σοὶ ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάλγητος. Quam festi-
ve illud Homeri 2,

Ὡς φρήτην φρήτησιν ἀρήγη φύλα δὲ φύλοις,
ad philosophorum certamen traducit 3: ξηνασπίσωμεν ἐπ'
αὐτὸν,

Ὡς πῆρην πῆρησιν ἀρήγη, βάκτρα δὲ βάκτροις.

Sed infinita eiusmodi habet Lucianus, Plutarcho hac parte
comparandus, nisi quod hic severior.

XXIII. Noster autem, quisquis etiam fuerit, ut utraque
in re peccaverit, iam videamus. Quis negabit, esse nimis
παρὰ τράγωδον illud c. 2, quod MARCILIO iam bilem mo-
vit: φύ, φύ, φύ, φύ, τῶν ὕβλων ἐκείνων, ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ,
τῶν δεινῶν βουλευμάτων, αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, τῶν κενῶν ἐλπίδων;
Vix in comoedia vel tragoedia ferimus haec talia, ubi ta-
men actoris gestu efficitur, ut sint aliquantum tolerabilio-
ra & minus φορτικά. Sed bene tamen est, quod cavet au-
ctor, ne ab tam altissimo cothurno statim defiliat. Trie-
pho enim, apud quem haec eructat Critias, studet ingen-

1 Vitar. auct. cap. 9.

2 Iliad. B, vers. 363.

3 Ἀναβ. cap. 1.

tissimo mendacio omnem hanc tragicam suppellectilem longissime superare: his enim singultibus Critiam ipfas convertisse nubes, tantumque in Propontide excitasse boream dicit, ut onerariae naves funibus contrahendae sint. Apud nos mentiuntur interdum homines ut trabes inflectantur, quod est in Germanorum nostrorum proverbio; sed hic, ne coelum ipsum & maria pervertat, timor est. Vix Lucianus, cum id agit, ut mentiatu strenue, quemadmodum *in verae historiae libris duobus*, talia proferre monstra alius est, ut hic bonus vir serio colloquentibus amicis tribuit. In poetica facultate, qua tamen mirifice placuisse sibi videtur, quam parva operae pretia fecerit, ex his, quae iam, ut ordine percurrenti sese offerent, producam, credo, apparebit. Integra Homeri aut aliorum carmina vix inferuit centoni suo, praeterquam quae Lucianus iam olim attulerat; ut appareat, non ipsos illum magnos auctores cognovisse, sed ex viri suae aetati propioris aliquot dialogis pleraque consarcinasse. Ex Aristophanis tamen Nubibus & Ranis quaedam habet, ut & Homerica pauca, quae apud Lucianum nondum observavi. Ut mox ab initio c. 3 ponit ex Homero, 'Ἄλλ' ἐπεὶ σὲ πρῶτον κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπῴωμεν κ. τ. λ. Amicus veteranus alteri amico, a quo aliquantum abfuisse non constat, quicum iam plura locutus est, dicit: *quoniam primum hoc loco te reperio, age, illuc abeamus, ubi respirare a malo meo possim*. Inter honoris verba, aulae inprimis incolarum, cum ad epulas aut comissiones pellicere advenas volunt, haec talia esse scimus: apud Homerum pulchre dicitur, ὦ φίλ', ἐπεὶ σὲ δύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ sed in hoc Philopatridis loco sunt prorsus, si quid video, ἀπροσδιόνυσα. Deinde, si carmen esse debet, ut certe apparet, bis in metri leges peccatum est. Primum, cum posterior in ἐπεὶ, contra diphthongi naturam, correpta est; tum quando prima in κιχάνω, brevis apud Homerum & optimos quosque, producta adhibetur. Non defuisse autem apud Graecos malos poëtas, qui vel in syllabis dimetiendis impingerent, ne hodiernis tantum hominibus hanc laudem relictam putes, vel ex nuptiali elegeio miseri cuiusdam poëtae, quod LUCIANUS *in Lapithis* 1 affert, constare satis superque possit. Incipit

'Ἢ οἴη πότ' ἄρ' ἦγε Ἀρισταίνετου ἐν μεγάροις κ. τ. λ.

Meliorane autem sunt, quae sequuntur, Nostri carmina? Iovem dicit c. 4, συνευχαῖσθαι Aethiopicibus,

Ἄνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐξοφαιμένοις.

Euge, septies peccatum in pedibus sex. Vix versum agnoscas, nisi de morbo hominis, & politico illo carminum genere paulatim e talibus orto constaret. In ὄρκῳ c. 12, primum hexameter positus est, tum pauca prosa oratione scripta, mox Iambi sequuntur quinque, & senarius, nisi quod primus pes contra carminis legem trochaeus est. Ali-
bi c. 16, βιώσῃ καλῶς, inquit,

Οὐδὲ σ' ὄκα θέμις τέλος θανάτοιο κηχεῖν.

Hic bis metri leges migrantur, & praeterea, quid hoc θέμις sibi velit, non apparet: si legas θέμιστι, & sensus concinnior paulum erit, & metrum hac parte constabit melius. Sed an ita voluerit auctor, non dixerim.

Ille c. 18, καὶ ἕτερον μὲν κεύσῃς ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἵπῃς, semel tantum claudicat, & potest reponi, si tantum μὲν post κεύσῃς colloces. Septem pedibus incedit, c. 25,

Πνεύοντων δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριφαλείας, truncatus ex Anapaestico Aristophanis. Qui hunc proxime antecedit,

Θήγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολέοντων, semel redundat, bis deficit. Claudat agmen deficiens tribus moris, (ut ex veteri ratione loquar, qua longae syllabae duo tempora s. χρόνους, brevi unum tribuebant) c. 28,

Μῆτε παραδράμῃς γὰρ ποσὶν μὴδὲ παρέλθοις.

Si παραδραμῇς γὰρ πόδεσσιν legas, metro erit consultum; sententia ut non sit inepta & ταυτολόγος, non efficies. Ultimi iambici quam parum exacti, quivis non rudis suavitatis poëticae videt. Quam absurdum illud sit, quod poëticis vocabulis flexionibusque, omnibus fere in locis, etiam ubi versus non facit, utitur auctor, malo ex ipsius lectione dialogi, notationumque nostrarum cognosci, quam eiusmodi quisquiliarum congerie hic nauseam lectoribus, si qui fuerint, creari.

XXIV. Copiosus mirum quantum est Lucianus, & varie unam rem, si saepius recurrat, effert. Hic noster autem, quamquam copiam aliquam affectat, & sub initium statim, tum alias etiam exergasiis utitur; tamen quasi effusa semel omni supellectili, eo subinde inopiae redigitur, ut ad ea, quae inconsulte velut prodegerat, recurrere cum dedecore opus habeat. Ita illud ἀγὰ καὶ κατὰ τὸ περιπολεῖν.

intra versus non multos c. 1 & 2, bis ponit: ἀμπνεύσας τοῦ Δεινοῦ vix aliquot interiectis versibus c. 2 repetit: ὡς καὶ Νιόβη τὸ πρῖν c. 1, ὡς καὶ Ἰκαρος τὸ πρῖν c. 2, parum invicem distant: διάτορον βοᾶν bis c. 6 & 25 occurrit: ὥστε ἑάσωμεν τούτους ὥστε ἑάσον καὶ ταύτην ὥστε ἑάσον ἅπαντα ὥστε ἑάσατο τὰς φαντασίας τοὺς δὲ λοιποὺς ληρεῖν ἑάσωμεν, quinquies redire in tam paucis paginis, c. 8, 10, 16, 26, 29, & in dialogo, ad ostentationem, ut videtur, τῆς Ῥητορικῆς δυνάμεως composito, quis ferat? Creationis Universi historia bis, c. 13 & 17, iisdem fere verbis, nulla cogente necessitate, narratur.

XXV. Historia porro de Neptuno, precibus lacrimisque, Martis in adulterio deprehensi liberationem impetrante, c. 6, quam quaeso impedita est, quam a Luciani facilitate aliena! Martem enim indissolubilibus cum Venere vinculis constrictum, reliquisque Diis propter adulterium prae pudore silentibus, equestris Neptunus liberavit. Quam illa deinde taedii plena & a muliercularum narrationibus non abhorrens repetitio: ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα. τὸ δὲ ἀμφίχωναν τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτείραν τὴν πρεσβύτην θεὸν, τὸν Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν. In illo, c. 8, τί τὸ χρήσιμον τῆς Γοργόνας, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἢ θεὰ ἐπιφέρεται; vox touto ad Γοργόνα vel κεφαλὴν erat referenda. Reliqua de Gorgone narratio ineptissima, ut in qua per quatuor versus αὐτὴν semel, ταύτην ter repetitur, & quae separanda erant, pueriliter miscentur. Quae illa quaeso infania est, quod Triepho introducit cap. 4, iusiurandum exigens, de non nocitura sibi Critiae narratione, & is tamen statim post iusiurandum c. 18, eadem omnia vult experiri, quae in Critia viderat? Quid de illo existimem c. 17, καὶ γὰρ σὺ οἰκίδιον κατασκευάσαντι — οὐδέποτε σε διέλαθε κ. τ. λ. dixi ad ipsum locum. Statim sequitur cap. 18, πάνυ εὖ λέγεις καὶ με ἀντιστρόφως τῆς Νιόβης παθεῖν, ubi ποιεῖς, vel simile, est omissum. Parum etiam Atticum, hoc est Lucianum, illud est, quod aliquoties (c. 21 ter, c. 25 ter, c. 26 quater) cum neutris pluralibus, non singulare verbum, sed plurale construitur. Quae haecenus a nobis allata sunt, singula forte in optima etiam notae, optimi auctoris scripto posse occurrere, longiori praesertim, non nego: possim enim quam plurimis praestantissimorum hominum locis, ubi ipsorum humano errore, (neque vero librariorum semper a talibus culpa abest) aliquid

peccatum manifesto deprehendatur, redargui. Illud vero nego, a castigatissimi sermonis & subacti iudicii scriptore Luciano, dialogum inquinati adeo stili, iudicio autem aut nullo scriptum aut exiguo, potuisse proficisci. Et gaudeo, non Marcilio tantum & mihi ita visum, sed in eadem sententia esse acutissimum virum WALTERUM MOYLE¹, qui, *in finitibus adeo spatium, ait, subsidere infra ingenium, acumen, & elegantiam Luciani, incomparabilis scriptoris, auctorem Philopatridis, ut prope miraculum sit. Ge. Bullo, viro ea doctrina & iudicandi vi praedito, in mentem potuisse venire, ut ad eum auctorem referret. Et (p. 292,) signa omnia barbari aevi inesse ait huic libello, nec virtutem unam, qua commendari possit, cum duabus rebus contineatur, quae possunt esse vel in homine vel in libro, pessimis, stupore atque impietate. Denique (pag. 362,) plura esse ait in Philopatride, damnata non in Solocista modo, (quem Luciani esse negat) sed in Lexiphane & Rhetorum doctore, qui sine dubio a Samosatensi sunt. Magna cum asseveratione GUIL. WHISTONUS² de verbis iurisiurandi c. 10, Sermonem, inquit, huius partis dialogi, nisi haeticorum veterum alicuius sit, aperte referendum ad quintum, summum ad quartum exiens seculum. Et p. 381, Si quis affirmet, haec verba esse primi, aut secundi, aut tertii adeo Ecclesiae seculi, illum se piosse cogi nihil plane familiaritatis habere cum sermone prisca illius aevi, cum ipse contra se rem habere, irrefragabili experientia certus sit. Sed nempe causae servit vir doctus, & tanto minus nostram rem iuvat, quod addit hic etiam, Nisi tamen ponatur, auctorem incidisse in antiquos quosdam haeticos, eumque ab iis sermonem didicisse &c. Nempe hoc tantum vult, orthodoxos primorum seculorum de S. Trinitate non ita locutos: de reliquo sermone libelli non est sollicitus. Nobis contra ea hic non de Christianorum dogmate, sed de stilo Luciani contentio est. De hoc cum Moylio nobis convenire iam indicavimus: illum satisfecisse etiam credibile est Dodwello, qui scripserat ad Moylium (pag. 347,) se non agnoscere barbarissimos in Philopatride Luciano indignos. Quod quidem excidisse viro mirarer, nisi illum aliis rebus omnibus, quam λόγων κρισις, operam dedisse, appareret.*

¹ The works of Walter Moyle. Esq. none of which were ever before publish'd, in two Vol. Lond. 1726,

8, pag. 388.

² In Primitive Christianity reviv'd, Vol. 4, p. 381.

XXVI. Igitur neque Luciano antiquior, neque ipsius Luciani est Philopatris; sed iunioris auctoris, & Samosatensem imitati, quod § 10 monuimus. Iuniorum Luciano suspicatus fuerat etiam Dodwellus, ut vidimus. Suspensus etiam fuerat vir, dum viveret, doctissimus MATURINUS VEYSSIERE LA CROZE, idque indicaverat in specimine observationum historicarum in Lucianum ¹: ac postea declaravit, edita iam hac disputatione, in literis ad veterem & summum amicum meum C. A. HEUMANNUM ². Ponit nempe characteres historicos, *virgines Cretae caesas*, non satis, puto, feliciter, ut ad c. 13 ostendisse mihi videor; deinde ex fine dialogi, *Aegyptum in officio non manentem*, *Arabiam & Susam brevi vincendam*, *supercillium Persarum* (Palmyram) *deiectum*: quae quidem commode applicari ad Aurelianum posse, certum est. Superest, ut animadvertant lectores, sintne ea a nobis prolata in his, quae sequuntur, quae excludant Aurelianum. Mihi quidem ita viderur.

XXVII. Quanta cum asseveratione iuniorum Luciano faciat Philopatrin MOYLIUS, indicatum est. Etiam hoc recte vidit, sub imperatore Christiano non ausurum fuisse quemquam in libello, quo illi adlatum veniret, adeo irrisui habere religionem Christianam. Itaque removit a bona aetate quantum potuit Philopatrin, scriptumque Diocletianum rerum potiente voluit. Hic itaque omnium proxime ab ea sententia abest, quam mox proponemus, ubi cur in Diocletianum non videatur competere, ostenderimus. Nam si hoc planum fecerimus, nihil nobis obstat, si quaedam sint, quae ad Diocletianum & A. C. CCXCVII, hunc enim post fluctuationem aliquam ponit, referri possint. Itaque dicto Diocletiani tempori repugnat primo, quod in dialogo nostro unius modo *αὐτοκράτορος* fit mentio: Diocletianus autem reportatae victoriae Persicae tempore, quemcunque demum illi annum assignes, collegam habuit potestate sibi aequatum, Herculium. Non videtur autem, quod in monumentis publicis tum observabatur, neglectum a Sophista famelico, quod genus plures adulatione complecti solet. Deinde senex illa tempestate fuit Diocletianus, eamque causam allegavit deponendae mox

¹ Insertum id est Miscellaneis ² Qui illas publici iuris fecit
Academiae Berolin. T. I, n. 4, in Poecilæ I, 3, 7, pag. 438.
pag. 27 seq.

purpuræ 1; ut alia argumenta 2 taceamus, quibus illud potest confici. In fine Philopatridis autem non sibi tantum, sed liberis suis ad felicitatem sufficere ait Critias dies Imperatoris, quod nimis ridiculum est in sene imperatore dicere, qui sibi Caesarem iam assumerat. Sunt cetera in illa parte historiae, quantum ad annorum rationes, valde impedita, & varîe a viris summis disputata. Haec duo tamen, quae diximus, in quantum ad nostram causam pertinent, controversiam, quod sciam, non habent. Sed puto, ipsum Moylium, ut erat vir in summa doctrina candidissimus, si viveret ac legeret, quae iam porro dabimus, sua sententia relicta ad nostram transiturum esse.

XXVIII. Occasio illius nobis fuit, idemque argumentum, ut mihi videtur, minime infirmum, locus, ubi hoc colloquium haberi, scena, in qua haec velut fabula agi fingitur. Hunc locum, hanc scenam Constantinopolin, Christianorum μέγαν οἶκον ἀνάκτορον, ut ille ait 3, fuisse ita colligo. Sub initium dialogi, c. 4, haec Triphontis verba relata sunt, βαβαὶ τοῦ ἀναψύματος, ὡς τὰς νεφέλας διέσπρεψε. ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπαυθίζοντος, βορέην ἄρτι ἀνὰ τὸν Προποντίδα κακίνηκας, ὡς διὰ κάλων αἱ ὀλκάδες τὸν Εὐξεινον πόντον οἰχέσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων ἐκ τοῦ φυσήματος. Aguntur itaque haec in litore Propontidis: qui loquuntur, a fronte hanc ipsam Propontidem & austrum, a tergo Euxinum Pontum & septemtriones habent. Si enim spiritus vehementior ore erumpens boream in Propontide debet excitare, ut haec non ita se habeant, fieri non potest. Igitur ad Bosporum Thracicum res gesta est, seu angustias illas, quae Propontida ab Euxino Ponto dirimunt, verbo Constantinopoli. Non improbabilis autem coniectura est, hunc dialogum in ea scriptum urbe esse, quae tum caput rerum & sedes esset imperii. Imperatori enim victoriam gratulatur auctor, quod maiori, credo, celebritate in urbe, quam in provinciis, solet fieri. Quid, quod urbis κατ' ἐξοχὴν dictae aliquoties meminit, aurata item tecta commemorat, qualia ante Con-

1 Laëtant. de Mort. Perf. c. 18, qui etiam passim senem & seniores circa haec tempora appellat.

2 V. G. quod apud Vopiscum Numerian. c. 14, miratur Diocletianus, iam eo tempore, quo Aure-

lianus adipiscatur imperium, i. e. A. cclxxx, se post multos a se apros interfectos nondum consecutum esse promissum sibi Druidae vaticinio imperium &c.

3 Dionys. Perieg. v. 355.

stantini profusum aedificandi & exornandi eam urbem studium, Byzantii fuisse, mihi non fit verosimile, licet moenium robora olim celebrata sint. Neque Aegyptii mensis nomen, Mesori, ab hac me sententia potest dimovere: quare enim eo utatur auctor, satis, puto, est ad cap. 22 indicatum. Si igitur in Constantini urbe scriptus est Philopatri, certe actus esse fingitur; non potest non saltem Constantini aevo esse suppar, Luciano autem sesquiseculo ad minimum iunior.

XXIX. Si corradere omnia & congerere animus esset, quae in hanc rem dici queant, forte colore aliquo illud posset imbui, ab auctore dialogi imaginem Paulli Apostoli in templo visam ¹: iam imagines in templis ante A. C. ccc adhiberi non solitas: consequens igitur esse, ut post id tempus scriptus sit Philopatri. Sed gratis illud a THEOPHILO assumptum, apparet. Illud forte maiorem speciem habet, quod iam BARONIUS ² templum seu basilicam deprehendere sibi visus est in illis dialogi verbis c. 23, καὶ δὴ διήλθομεν σιδηρέας τε πύλας καὶ χαλκίους οὐδούς, ἀναβάντες δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, ἐς χρυσόροφον οἶκον ἀνελθόμεν κ τ. λ. Ac illum quidem non esse audiendum, iam BLONDELLUS ³ olim demonstravit. Sed melius fortasse procedet, si invertamus argumentum Baronii, atque ita dicamus: quia basilicae sumtuosae meminit auctor dialogi, tales autem basilicae Constantini demum aetate & post aedificari coeptae sunt, inde sequi, dialogum nostrum non ante Constantini tempora fuisse scriptum. Verum enimvero ne ita rationes putem, primo illud obstat, quod non usque adeo certum confessumque est, templa & basilicas maiores pretiosioresque ante Constantini imperium non existitisse: LACTANTIUS ⁴ certe meminit ecclesiae, quam editissimam vocat, a Diocletiano & Maximiano A. C. cccchii destructae, quae aliquot minimum annis ante, forte iam sub Alexandro Severo fuerat condita. Deinde si certissi-

¹ Quod visum est Theophilo Raynando Erotematt, de libris bonis & malis p. 195.

² Ad A. C. 57, § 101.

³ De Episcopis & Presbytt. l. c. Iosephus etiam Mede ex hoc loco probare volebat, templa iam Traiani aevo exstrui solita, refutatus ab Ill. Boehemero Dissert.

Iur. Eccl. ad Plinium & Tertull. 2, 13, p. 52, nescio quam bene, cum aurea illa *teſta* ironice, promiseris & pauperibus, accipit; quod etiam ab Ablancurtio factum video. Nostra in neutram partem aliquid refert.

⁴ De mortibus persecut. c. 12.

num etiam sit, post Constantini ad nostros accessum basilicas aedificari demum coeptas, nolim tamen ex hoc loco quidquam de aetate auctoris inferre, cum probabile non videatur, basilicam, quam ecclesiam aetas illa vocabat, intelligi velle Critiam. Atque ita aliquoties nobis laudatus DAVID BLONDELLUS adversus BARONIUM disputat, cum nihil occurrere ait *praeter coenaculum in ipso privatae domus fastigio constratum, affixo nullo crucis titulo insigne, quoque vix per multiplices scalarum gyros Critiae, manuducente alio, evadere licuerit*. Adde, non reperisse Critiam concionem omnis generis hominum, iuvenes, mulieres, viros, senes, sed *αὐδρας* aliquot *ἐπικεκυφῶτας καὶ κατωχρισμένους*, qui obviam procedentes sermones cum illo miscuerunt. Nec ex *Persarum* nomine, quo utitur Noster c. 29, efficere quidquam conabor. Quamquam enim satis constat, anno demum CCXXX, aut CCXXVI, ut ANTONIO PAGI placet, aerae vulgaris, Artexerxe duce, Persas pristinum imperii decus, ademtum Parthis, qui plus CCCC annis illud tenuerant, recuperasse, minus tamen hac parte sibi constare scriptores, & DODWELLUS monuit 1, & infinitis auctorum locis comprobatur. Meliora proinde causae praesidia circumspicienda sentio.

XXX. Succenturiabo igitur aliud, validum, opinor, & quod non ita facile loco se pelli patiatur. Scilicet bis occurrit in Philopatride mentio τῶν ἐξισωτῶν, c. 19 & 20. Qui vero essent ἐξισωταί, quod illorum munus, ibi dictum est. Hic illud monere e re mea est, non occurrere antiquiorem, quantum sedulo inquirenti reperire licuit, qui ea voce usus sit, vel ipsius adeo muneris mentionem fecerit, EUSEBIO 2 Nicomediensi, qui originem, ni fallor, exposuit. Subieci ipsa verba, ne fucum facere lectoribus velle videar: Ἐπεὶ δὲ ἕτεροι τὰς τῶν πρότερον κρατούντων τῆς γῆς καταμετρήσεις καταμέμνοντο, βεβαρῆσθαι αὐτῶν τὴν χώραν κατατινάμενοι· πάλιν κἀνταῦθα δεσμῶ δικαιοσύνης ἀνδρας ἐξισωτὰς κατέπεμψε, τοὺς τὸ ἀζήμιον τοῖς δεσποῖσι παρέχοντας. Apparet, si nihil aliunde afferatur, quod prohibeat, commode verba EUSEBII de prima huius muneris origine posse intelligi. Occasio mittendi Peraequatores indicatur, iustitia in ea re Constantini laudatur: quod non adeo magnam vim haberet, nisi ille primus id bene-

1 Diff. de Iúodoro Characeno lian. Or. I, pag. 123, 149.
 § 4 p. 62. Add. Spanhem. ad Iu- 2 De vita Constantini 4, 3.

ficii tribuere oppressis instituisse. At loquitur, tanquam de hominibus olim notis EUSEBIUS. Recte illud quidem. Quo enim tempore haec scribebat, noti fuere. Ante Constantini aetatem potuerunt fuisse incogniti. Eusebium quasi agmine facto deinde sequuntur GREGORIUS NAZIANZENUS, BASILIUS, Imperatores aliquot in codice Theodosiano & Novellis, & reliqui. Haec ipsa causa est, quod Lexicographi communiter hanc vocem omittunt, ad glossaria scilicet lapsae Graecitatis eam relegantes. Idem dicendum de nomine Πολιτικός c. 19, in quantum ἐξισότην significat. Atque ista quidem generaliter hic monuisse sufficiat. Ita Galilaeos quod vocat Triepho Christianos, aut recentioris multum Luciano scriptoris, aut antiquissimi indicium credimus: cum vero antiquissimum non esse, vel solus Artemidorus in eo laudatus arguat, consequens est, ut recentiorem dicamus. Sed & hanc disputationem commodius differemus. Ceterum hoc referre fere audeam, quod πολυάσχολος μαθηματικὴ vocatur, insolito bonis scriptoribus duplicandi seu componendi genere, & nescio quid affectatae fucataeque dictionis sapiente, quae seculo quarto, & deinceps paulatim in Graeciam a pristino candore deflecentem irrepere coepit. Ξυνορίς apud antiquos, quantum constare mihi potuit, tantum de biga equorum vel mulorum adhibetur: apud Nostrum in fine dialogi ἡ καλὴ Ξυνορίς de amicorum pari dicitur, quomodo etiam apud eum, qui vitam Gregorii Nazianzeni scripsit, ζήλωτὴ Ξυνορίς de Gregorii & Basilii amicitia, & saepius deinde apud sequiores dictum reperio. Sic κρᾶτος pro Imperatore in ipso fine libelli positum ex Nazianzeno illustravimus. Sed de usu talium vocabulorum nolim profecto contendere vehementius. Fieri enim facillime in tanta scriptorum Graecorum copia potest, quibus legendis vix aetas sufficeret, nedum memoria comprehendendis, & inopia Lexicorum, ut egregie fallatur aliquis, inprimis si non soleat scripto omnia observata sua committere¹. Arbitror autem, cum multa concurrunt τεκμήρια, quae singula quidem possent oratione elevari, quaedam etiam ratione reiici, hominis esse impudentis, omnia velle repellere, praesertim si quaedam illorum ad maiorem paulo probabilitatis gradum accedant,

¹ Sic deprehendi apud Euripidem Phoenix. 1092, Ξυνορίδα τέκνον. Et tamen puto, usum nostri

auctoris suo, id est, quarto senescenti seculo deberi.

& nihil ceteroquin sit, quo sententia, quae hoc modo probatur, everti possit.

XXXI. Igitur venio tandem ad ultimum eorum, quae dicere mihi proposueram, caput, idque in tota hac disputatione praecipuum. Nempe sub Iuliani τοῦ ἐν ἀθέοις, ut vocant nostri, vel Apostatae imperio, & eo quidem tempore scriptum aio Philopatridem, cum primum nuntius de felici expeditionis Persicae successu Constantinopolin afferretur. Scriptum autem a gentili homine, forte Luciano, Sophista & ipso, Luciano certe more, qui Christianorum omnibus praedictionibusque explosis, Imperatori victoriam Persicam gratulatus, felices porro successus, victorialque innumerabiles apprecetur. Cum primum ista ante xxv annos proponerem, faciebam, quod aetatem & conditionem meam decebat, uti deprecarer invidiam novitatis apud Theologos, qui fidem Ante-Nicenam solent ex hoc dialogo ostendere. Hoc iam opus esse non puto. Nisi enim actus tot annis docendi & vivendi tenor me purgaverit his, quibus me probari oportet, frustra veniam mellitissimis etiam verbis postulem. Quare statim ad probandum, quod suscepi, progrediar.

XXXII. Primum autem illud meminisse te, mi Lector, velim, supra probabile admodum factum a nobis esse, in Constantini urbe, quae iam tum ita vocaretur, scriptum esse Philopatridem. Nunc addendum hoc est, nunquam ausurum fuisse gentilem hominem, Christiano Imperatore, acerbe adeo Christianos, & scripturas divinitus nobis traditas traducere, & deridiculo delectamentoque sibi habere, ac fecit huius dialogi auctor. Licet enim non vi atque suppliciis in gentiles, si quiete alias se gererent, animadverterint sanctam nostram fidem amplexi Imperatores 1, vix tamen id videntur fuisse passuri, ut aperte quis illam conviciis proscinderet. Si enim capital esse iusserunt Constantius, Theodosius, Imperatores alii, si quis gentili ritu sacrificaret, aut haruspicinam exerceret 2; si capite puniendum censuere Theodosius & Valentinianus 3, qui servum seu ingenuum, invitum seu suasionem ex cultu Christianae religionis in nefandam sectam ritumve traduxisset: quid putemus illi factum, qui apertam adeo contumeliam inferre Christianis esset ausus? Relinquitur igitur, sub Impera-

1 Vid. L. 6 Cod. de paganis
& sacrificiis.

2 Vid. tit. Cod. de paganis.

3 L. 5 Cod. de Apostatis.

tore Constantinopolitano, qui idem gentilis esset, venenum suum effudisse Philopatridos auctorem, sub quo scilicet non impune solum id laturus erat, sed favorem etiam & forte dona meriturus. Alius autem non occurrit, quam Iulianus Apostata, quo Imperatore & licentiam habuit, & propofita praemia, quisquis has nugas procudit.

XXXIII. Deinde victoria de Persis, quae sub finem dialogi celebratur, & occasionem scribendo dedisse videtur, si in quem alium, in Iulianum certe convenit. Iam ab initio suscepti imperii magna vi expeditionem Persicam moliebatur, eosque ab initio successus fortunae habuit, qui epinicio utique essent digni. Si nihil aliud, magnum certe erat, desuisse Romanum imperium vinci a Persis, & vincere posse iterum didicisse, postquam infelicitate adeo Constantius rem adversus crudelissimam gentem gesserat. Placet EUTROPII verba X, 6, quia sunt brevissima, adscribere: *Diversa Constantii fortuna fuit. A Persis enim multa & gravia perpeffus, saepe captis oppidis, obsessis urbibus, caesis exercitibus: nullumque ei contra Saporem proferperum proelium fuit, nisi quod apud Singaram, haud dubiam victoriam ferocia militum amisit.* Post has clades utique contemnenda non erant, quae Iulianus brevi adeo tempore feliciter gessit. Facilis labor esset, sed nimium lectoribus longus, parum autem, ad hanc quidem rem, necessarius, ex AMMIANO MARCELLINO, ZOSIMO, LIBANIO¹, & reliquis, quo apparatu, quas res, quo tempore gesserit, explicare: quare contenti iterum EUTROPII erimus brevitate, qui X, 8, *Iulianus, inquit, ingenti apparatu Parthis intulit bellum, cui expeditioni ego quoque interfui. Aliquot oppida & castella Persarum in deditionem accepit, vel vi oppugnavit. Assyriamque populatus, castra apud Ctesiphontem stativa aliquamdiu habuit: remeansque victor, dum se inconsultius proeliis inserit, hostium manu interfectus est.* Addere fas sit, quod ZOSIMUS post enarratas III, 12 — 29, res gestas Iuliani, ἀπέθανεν, inquit, οὐ πόρρω τῶν Περσῶν ἡγεμονίαν τῆς ἀπωλείας καταστήσας ἐσχάτης. Et c. 18 de Bersabora urbe capta dixerat, Ἐρτε-

¹ Orationibus duabus in Iuliani necem habitis, quae T. II locum inter opera eius, ut sunt a Morello edita, obtinent. It. de vita sua p. 44 seq. T. II. Multa de iisdem rebus idem Libanius in

Orat. de Iuliani nece ulciscenda, & altera parentali, quae volumine VII Bibl. Gr. Fabricianae primum editae sunt. Vid. v. g. p. 175 seq. & ibi Olear.

δεν οὐχ ἡ τυχοῦσα τῷ Ῥωμαίων ἀξιώματι προσεγένετο δόξα, πόλεως μεγάλης, καὶ τῶν ἐν Ἀσσυρίᾳ μετὰ Κτησιφῶν-
τα μεγίστης, οὕτω δὲ ὠχυρωμένης, ἐν δύο μόνοις ἡμέραις
κατὰ κράτος ἀλούσης. Sublatum igitur Constantii cladibus
Persarum supercilium, Iuliani cecidit victoriis. Sed in pro-
clivi etiam est illud probare, has ipsas Iuliani victorias,
mirifice, & hyperbolikῶς etiam ab iis, qui Imperatori fa-
verent, esse celebratas. Audiamus GREGORIUM NAZIAN-
ZENUM ¹, qui, cum de expeditione Persica sermo est, τὰ
μὲν οὖν πρῶτα, inquit, τῆς ἐγχειρήσεως αὐτῷ (Iuliano)
καὶ λίαν νεανικὰ ², καὶ πολλοῖς τῶν τὰ ἐκείνου φρονούντων
περιβεβημένα. Alio loco ³ ita insultat epiniciis & gratula-
tionibus Iuliano dictis, ut mihi quidem minime obscure
ad hunc ipsum Philopatrin respexisse videatur: τοῦ Βαβυ-
λῶν ἡ ἐνδοξος θρυλλουμένη, καὶ οἰκουμένη πᾶσα περιουμένη,
τοῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; καὶ τ. λ.
Babylonis interitum spondet noster Cleolaus, cum inter
alia hoc relinquere se dicit liberis suis, ὡς ἴδωσι Βαβυλῶνα
θλυμένην. Et ipsum etiam Iulianum spe praecepisse Baby-
lonis expugnationem, AMMIANUS MARCELLINUS auctor
est, apud quem 23, 3, ostento equi, *Babylonii nomine, humi*
fese prae dolore provolventis, laetior Iulianus exclamavit, plau-
dentibus proximis, Babylona humi procidisse. Alterum vero il-
lud, τοῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆ-
δοι; manifeste cum illis Cleolai verbis conspirat: Πέπτω-
κεν ὄφρυσ ἡ πάλαι βοωμένη Περσῶν — Χειρὶ κρατοῦντος εὐ-
σθενωτάτῳ κράτει. Si quis vero nobis obiiciat, nec Susa a
Iuliano occupata, nec in Arabia quidquam rei gestum,
nec Aegyptum perdomitam, illi iam est respondendum.

XXXIV. Quin respondit iam bonam partem pro nobis
Gregorius, verbis proxime a nobis adductis, quibus va-
nas hominum spes, & praesumptas animis victorias ridet:
inprimis autem id locum habere debet, cum ita loquitur
Cleolaus, ut nunc praeunte La Crozio a nobis verficuli
illi interpuncti sunt, ut praeter *collapsum Persarum superci-*
lium reliqua verbis futuri temporis efferantur omnia. Quis
vero nescit, epinicia; panegyricos, & id genus scrip-
tiones, ad adulationem compositas, plerumque, si non men-

¹ Oratione σθηλιτ. 11, inter
reliquas orationes IV, pag. 114
edit. Billii.

² De hac voce vid. Io. Andr.

Bosius in exerc. Philol. ad 1 Tim.
II, 22, p. 13.

³ Pag. 123 ibid.

daciorum, certe spei, omniumque, quam rerum gestarum, plus continere? De iis igitur, quae tanquam futura spondet Cleolaus, GREGORIO ira factum ab adulatoribus confirmante, non erimus solliciti. Quod si quis durior paulo illud δ' vel δὲ perperam omissum dicat, idque indicio esse contendat, incidendum aut interpungendum adeo esse demum post ἄστυ illi tamen non absurdum videri debet, si dicamus, de Sufis aut rumorem falsum tum Constantinopolim allatum, ut hodiernum fieri singulis fere diebus assolet, aut imitatum illud esse Cleolaum, quod varibus, non falsis minus quam veris, in more positum est, ut, quas res certo futuras aut sciunt, aut imaginantur, eas tanquam factas atque praeteritas hominum oculis animisque representent. Quin historicos etiam qui se dicerent, non immunes ab ea vanitate olim fuisse, in conscribendae historiae praeceptis Lucianus memorat cap. 31: "Ἦδη δ' ἐγὼ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγραφήκτος ἤκουσα, καὶ τὴν λήξιν Οὐλογέσου καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν κ. τ. λ. De Parthis & hic mentiebatur. Ceterum qua spe persecuti sint Iulianum amici, LIBANIUS¹ indicat, cum Deos rogat, velint, iubeant, ἡμετέραν στρατιὰν ἐν Σούσοις δειπνῆσαι Περσῶν οἰνοχοούντων. ταῦτα εὐχεσθαι καλὸν, ταῦτα εὐλογον προσδοκᾶν. Nec post obitum Imperatoris, se aliosque ea spe fuisse, dissimular idem Sophista, cum alteram in necem illius orationem² ita auspicatur: ἔδει μὲν, ὃ παρόντες, ἅπερ ἤλπίζον ἐγὼ τε καὶ πάντες ἄνθρωποι, τὸ τέλος εἰληφέναι καὶ τὴν τῶν Περσῶν ἀρχὴν νυνὶ καταλεῦσθαι· τῆς δὲ ἐκείνων γῆς Ῥωμαίους ἀρχοντας ἀντὶ Σατραπῶν ἐπιμελεῖσθαι νόμοις ἡμετέροις κ. τ. λ. & post multa alia 3, Ἡμεῖς μὲν ὥρμεθα τὴν Περσῶν ἀπασαν μέρος Ῥωμαίων ἔσεσθαι κ. τ. λ. Nec parum ad rem nostram facit, quod idem LIBANIUS cum feliciter & strenue³ a Iuliano gesta retulisset, καὶ τούτων, inquit, 4 ἕκαστον ἡγγεῖλε μὲν οὐδεὶς, τὴν δὲ τῶν ὁρώτων ἡμεῖς ἡδονὴν ἡδόμεθα, πιστεύοντες, ὃ δὴ καὶ ἐγίγνετο, γενήσεσθαι. Si enim oratoris flosculos demas, illud certe relinquitur, incertos & sine auctore rumores, ex studiis, ut fit, hominum ortos, praecessisse tantae felicitatis nuntium. Quod enim Antiochiae factum est, loco Persiae propiori, quin aequae Constantinopoli sit factum, nihil impedit.

¹ Orat. VIII, quae est Panegy. in Iulian. p. 250, T. II.
² Tom. II, Xman, p. 260.

³ Pag. 325 D.

⁴ De Vita sua p. 45 A.

XXXV. Quod vero Aegyptum *δεδοικαμένην* filiis reli-
cturum se sperat Triepho, id mirum alicui videri queat,
cum de Aegyptiis imperii Romani hostibus, vel rebellibus
potius, in Iuliani historia nulla fiat mentio. Sed in hoc
ipso etiam praesidium causae meae invenisse mihi videor.
Scilicet Aegyptii, ab innata animis levitate, ad seditiones
& res novas fuere semper quam maxime proclives 1: nec
postquam Christiana inter eos religio invaluit, populare
hoc vitium exuerunt, ut potius haec ipsa saepe turbarum
maximarum & periculosissimarum occasionem, innocens
tamen ipsa per se, demta hominum malitia, praeberit 2.
Aetate Iuliani, inprimis Alexandriae aliquoties ingentes
turbae, caedes etiam & aedium expugnationes, ex dissen-
sione Arianorum & recte sentientium, sed recte non semper
viventium exortae, graviter urbem illam & rempublicam
concusserunt: de quibus nemo tacuit, qui de historia Ec-
clesiastica illorum temporum scripto aliquid mandatum re-
liquit. Habentur etiam epistolae aliquot Imperatoris Iulia-
ni ad populum Alexandrinum, inter reliqua eius opera
editae, quibus graviter ea de causa illos obiurgat. Proba-
bile igitur est, aut agitasse Iulianum consilia de compe-
scenda atque opprimenda in perpetuum illa animorum ad
seditiones proclivitate, aut Cleolaum certe optasse, grave
adeo iugum imponi Aegyptiis, ut sub illius onere super-
biae, ex qua oriri fere solent contumeliae atque seditio-
nes, obliviscerentur. Quomodo autem, quae de Aegypto
hic dicuntur, cum DODWELLI sententia (de qua § 15 dixi-
mus) conciliari queant, non video. LUCIANUS, cum Ae-
gypti procurationem sibi creditam refert 3, ut pacatae pro-
vinciae meminit, eodem tempore, quo ista scripsisse illum
vult DODWELLUS; & SPARTIANUS 4, quo loco persecu-
tionis adversum Christianos decretae meminit, statim gra-
tiae Imperatoriae adversum Alexandrinos, Aegyptiorum
fere primos, specimen affert, ius *Buleutarum illis attribu-*

1 Ita sub seculi tertii finem
Achilleo duce tota fere Aegyptus
rebellavit, ab Imperatore Diocle-
tiano ea causa pervastata, ut te-
stat in Chronico Eusebius cir-
ca A. C. 295.

2 Videnda, quae de hoc Aegy-
ptiorum ingenio *Iac. Gothofredus*
ad Cod. Theod. L. 1, de defen-

Lucian. Vol. IX.

foribus civit. L. 3, de his, qui su-
per relig. L. unica de his, qui ple-
bem audent, denique L. 31, de
his, quorum appellationes, magna
industria & doctrina incomparabi-
li congestit, quae huc transcribere
nihil attinet.

3 Apol. pro Merced. Cond. c. 12.

4 In Severo cap. 17.

tum. Sed nondum a DODWELLO discedo. Putabat enim vir doctissimus, quod Arabes inter hostes imperii Romani referantur, clare satis indicare, Severo imperante scriptum Philopatrini, ut qui post Traianum solus Arabas bello petiverit. Et fateor, vim haud exiguam huius argumenti futuram, nisi aliae rationes abiudicarent Luciano Philopatrini, atque Iuliani temporibus vindicarent. Quae cum ita sint, vitio verti nobis non potest, si ad spem Cleolai referamus, quae de Arabibus, inquieta gente & latrocinii infami, Cleolaus spondet: inprimis cum τὴν οἰκουμένην περινοουμένην ex NAZIANZENO viderimus. Licet enim Petraea Arabia iam a Traiano redacta sit; tamen Nomades illi & Scenitae Arabes, in quibus & Saraceni, subigi non poterunt. De utraque Arabia quae dicta nostra firment protulit e suis thesauris Ez. SPANHEMIUS ¹, qui etiam multa collegit ², e quibus intelligamus, optabile fuisse eo tempore, quo Philopatrini scriptum censemus, videre, quod optat Triphon, τὰς ἐνδρομὰς τῶν Σκυθῶν πανομήνας.

XXXVI. Adhuc igitur bene sibi constant omnia, ut feliciter ac strenue gesta, quae in Philopatride celebrantur, illa possint esse, quae Iulianus sub initium expeditionis Persicae perfecit. Videamus reliqua, an sententiae nostrae faveant. Inducuntur Christiani male affecti erga Imperatorem, & ut interpretatur auctor, ipsam patriam. Christiani, inquam. Neque enim assentiri possum BASNAGIO ³, qui negat, in ultima dialogi parte de Christianis sermonem esse, ne Baronio concedere cogatur, templum ibi describi, templaque adeo fuisse diu ante Constantinum: sed mathematicos fuisse ait, & ob id ipsum non Christianos. Verum qui attente & dialogi verba, & quae nos ibi adscriptissimus, legerit, inveniet, negari potius, esse illos mathematicos; illasque de rebus coelestibus interrogationes potius ad ludibrium pertinere. Porro dicit Basnagius, Triphonem, qui ut Christianis sacris initiatus introducatur in priori parte dialogi, in fine ipsum quoque maledicere illis male erga Imperatorem affectis: hos ergo non videri Christianos. At Triphon ita de sua initiatione loquitur, ut satis appareat, illum ludibrio habere & magistrum illum suum & totam religionem. Qui ergo priori parte libelli ridet Christianos, illum non mirum est eosdem in postero-

¹ Ad Iuliani Or. 1, p. 164 seq.

² Ibid. p. 51 seq.

³ Annal. Eccles. ad A. C. 213,

n. 3, p. 267.

re parte accusare ut male animatos adversus Imperatorem. Ceterum hi male animati describuntur, ut homines aetate, ieiuniis, vigiliis malis, vestibus, & duro victu se macerantes, de magnis rerum conversionibus loquentes, hymnos canentes, quales Iuliani aetati multos fuisse Christianos, longiori probatione non indiget. Christiani ergo inducuntur male ominantes reipublicae: μεταλλαγοῦσιν, aiunt, τὰ πράγματα, ταραχαὶ τὴν πόλιν καταλαμβάνονται, τὰ στρατόπεδα ἥττονα τῶν ἐναντίων γενήσονται & aliud illorum dictum, tanquam nimis mali ominis reticet Critias. Haec minime profecto conveniunt in ea tempora, quibus oppressa adhuc gentilium multitudo gemebat ecclesia; (quidni enim liceat hic transeundo quasi confirmare, quae supra dicta sunt) tunc enim gentiles quidem calamitates omnes, strages exercituum, terrae motus, famem, sterilitatem, inundationes, publica omnia mala Christianis imputabant: horum vero erat ostendere, nihil tum accidere, quod non olim accidisset, quin nunquam fuisse felicius Romanum imperium, quam exorta & invalescente Christiana religione. De Imperatoribus autem, qui tum viverent, non nisi maxima cum veneratione & faustis omnibus loquebantur: tantum aberat, ut aut imperii mutationem, aut exercituum clades, aut simile quid auderent praedice. Atque de his nemo dubitabit, nisi qui in antiquorum Ecclesiae Doctorum scriptis, apologeticis inprimis, plane sit hospes. Speciatim Severi aetate, qua scriptum tamen vult Philopatrin H. DODWELLUS, ita se rem habuisse, e TERTULLIANI Apologetico satis constat. Quod autem is, quem modo laudavi, DODWELLUS mala Christianorum, mundi finem in dies exspectantium, de republica Romana auguria, occasionem persecutioni dedisse autumat, cui praeluserit hac καμφοδία Lucianus, in eo ratio fugit virum doctissimum. Saltem in locis ab ipso adductis nihil est praesidii. EUSEBIUS enim ¹ & HIERONYMUS ², qui illum fere ad verbum expressit, de Iuda Chronographo diserte affirmant, eum Severianae persecutionis atrocitate motum, in decimum illius annum Anti-Christi adventum, finemque mundi contulisse. Persecutionis igitur atrocitas, ut finem mundi imminere crederet Iudas, eum permovit; non, ut DODWELLUS interpretatur, praedictio

¹ Hist. Eccles. 6, 7.

² De Scriptor. Eccl. c. 52.

Christianorum de fine mundi, persecutioni occasionem¹ prae-
buit. Fit haec vel inde probabilis sententia, quod de Ne-
rone² Anti-Christo simile quid creditum olim fuerit. Iu-
liani autem aetate longe aliam rerum fuisse faciem constat.
Sub Constantini M. imperio, alte caput Christiana res ex-
tulerat. Propensa, quin profusa huius Imperatoris in Epi-
scopos voluntas atque benevolentia, tantum eis cum au-
thoritate conciliaverat supercilium, ut iam tum iniquita-
tis mysterium operari occulte in quibusdam occiperet. Lu-
xuriari itaque iam & insolentius efferri coeperant animi,
ut mirum non sit, cum eiurato veri numinis cultu, ad
gentilium Deorum, Solis inprimis, venerationem defecis-
set Iulianus, non defuisse inter Christianos, qui liberam
vocem mittere auderent, infelicitatemque ipsi, tanquam
homini impio, atque imperio eius portenderent. Et sane
ingens causa suberat, cur interitum eius optarent Christia-
ni. Quid enim sperare aliud poterant a victore reduce,
quam bonorum direptiones, infamiam, & corporis etiam
cruciatu atque supplicia? Quorsum multa sunt in GRE-
GORII NAZIANZENI orationibus Philippicis adversus Impera-
torem Iulianum, & alibi, quae facile a nobis, si id quidem
nunc ageremus, possent afferri. Illud tamen monuisse li-
ceat, gentiles etiam spe maioris adversum Christianos li-
centiae post reditum Iuliani obtinendae fuisse erectos. Ita
LIBANIUS³ sperasse inter alia se dicit, τοῖς ἱεροῖς ὑποχω-
ρῆσαι τοὺς τὰ θεοῦ quorum ea procul dubio sententia est,
sperasse, ut, everfis martyrum tumulis, idolorum fana in
eorum locum restituerentur.

XXXVII. Probatum est, tum voluisse Christianos, tum
potuisse paulo liberius de Iuliano loqui: locutos esse, iam est
auctoritate idoneorum scriptorum confirmandum. Ut taceam
pervulgatum illud de Athanasio, quem, cum ab Iuliano pul-
sus Episcopatu suo, & urbe Alexandria excederet, dixisse
ferunt: cedamus, amici, nubecula est cito transitura⁴. Item

¹ Veriorem persecutionis oc-
casionem ex Tertulliano affert
Christianus Kortholtus de perfe-
ctionibus c. 6, § 7, p. 260.

² Vivum nimirum asservari ali-
cubi credebant, ut Anti-Christum
aut ipse ageret sub finem mundi,
aut eius saltem praecursor esset;
quorsum videndus Lactantius de

mortibus Persecutorum c. 2, &
Augustinus de civit. Dei 20, 16.

³ Orat. 11, in necem Iul. T. 2
opp. p. 326. Add. quae ad eiusd.
Libanii librum de ulcisc. morte
Iuliani § 5, pag. 149, ab Oleario
notata sunt.

⁴ Vid. Rufi. H. E. 2, 3.

alterum illud de Paedagogo Antiochiensi, qui interrogatus paucis ante Iuliani obitum diebus, ecquid ageret Fabri filius? (Christum putabat) capulum Iuliano parare, respondisse traditur ¹. Hoc ut taceam, locuples historiae horum temporum auctor AMMIANUS MARCELLINUS 32, 12, haec habet: *Quae maximis moliminibus festinari cernentes* (loquitur de praeparatione expeditionis Persicae) *obtrektatores desides & maligni, anius corporis permutatione tot cieri turbas intempestivas, indignum & perniciosum esse strepebant, studium omne in differendo procinctu ponentes: & discitabant his praesentibus, quos audita referre ad Imperatorem posse rebantur, eum, ni sedatius ageret, immodica rerum secundarum prosperitate, velut luxuriantes ubertate nimia fruges, bonis suis protinus occasurum.* Quos obtrektatores desides & malignos AMMIANUS gentilis homo vocat, Christianos eum intelligere, VALESIUS observat ad hunc locum, & conferri secundam NAZIANZENI Philippicam iubet, in qua diversa verbis, re habentur eadem. Idem AMMIANUS 23, 1 & 5, varia portenta atque omina refert, quae a bello Iulianum adversus Persas retinere debuissent. Cum vero eadem spreverit, qui tamen alias superstitio-nibus, vaticiniis, oraculis & eiusmodi nugis ad stuporem esset deditus ², videtur haud absimile vero, suspicatum fuisse, Galilaeorum, ut ipse Christianos vocabat, fraude ea sibi quasi terriculamenta obici, ne victor reversus gravius illorum cervicibus incumberet. Quid? quod LIBANIUS Christianos insidiarum in Iuliani caput structarum, tum caedis etiam ipsius insimulat. Qua in re ecquid veri insit, iam non disquiro, neque etiam simpliciter vera esse, quae in Philopatrīde de iis dicuntur, crediderim: hic modo, quae fuerit tum de Christianis inter Gentiles existimatio, quaeritur. LIBANIUS igitur, cum 3 conspiratum saepe in caput Iuliani dixisset, quae-sivissetque, quid cau-

¹ Theodorit. H. E. 3, 18, cap. 19, autem Iuliano cuidam monacho Imperatoris caedes eadem, qua contigit, hora revelata esse, narratur. De Didymo Alexandrino philosopho similia refert Sozom. 6, 2. Add. Olear. ad Liban. de Iuliani morte ulcisc. pag. 164. Maris Chalcedonen-sis Episcopus quam contumeliose Iulianum tractaverit, narrat Socrates 3, 1. De

tota multitudine Antiochiensium Christianorum Io. Malela Chron. P. 2, p. 15.

² Vid. Ezech. Spanh. in Praefatione, quam operibus Apostatae a se editis & ex parte illustratis praemisit, fere circa medium, ubi luculenta tum Iuliani ipsius, tum aliorum in hanc rem testimonia profert.

3 Or. X, p. 307.
Pp 3

fae subesset, quod mitissimus princeps insidiis aliquoties esset petitus, ἐγὼ δὲ, subiicit, τούτου τὴν αἰτίαν ἐν τῇ μνήμῃ τῆς ὀδυνηρᾶς ἐμοὶ τελευτῆς φράσω. Deinde cum ad illum locum perventum est ¹, primo, a suorum aliquo interfectum esse, arguit, quod nemo inter Persas fuerit, qui promissum praeconis voce praemium illi, qui tantum facinus ausus esset, vindicare sibi voluerit: tum propius auctores caedis designat ², (adscribam enim verba, si forte interpunctione commoda clariora possim, quam primum intuenti videntur; reddere,) οἷς γὰρ οὐκ ἐλυσιτέλει ζῶν, (οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ ζῶντες οὐ κατὰ τοὺς νόμους) πάλαι τε ἐπεβούλευον, καὶ τότε δυνήεντες εἰργάσαντο. τῆς τε ἄλλης ἀδικίας αὐτοὺς ἀναγκαζούσης, οὐκ ἐχούσης ἐπὶ τῆς ἐκείνου βασιλείας ἐξουσίαν, καὶ μάλιστα γὰρ τοῦ τιμᾶσθαι τοὺς θεοὺς, οὐ τὸ ἐναντίον ἐζητούν. ³ Eos igitur caedis reos facit, qui non vivebant secundum leges, superstitiosas scilicet & idololatricum quidquam habentes, quique Deos coli aegre ferebant, verbo Christianos. Vix, qui haec cum cura inspicier, dubitabit, Christianos peti in Philopatride eos, qui male Iuliano ominari fuerant ausi.

XXXVIII. Antequam ab iis argumentis discedamus, quae ex publica rerum facie, qualis ea tum erat, sunt deprompta, duo iuvat paucis attingere. Unum est, laudari in Philopatride laetas Romani res imperii, & felicitatem temporum, cum interrogantibus Christianis, quid ageretur in urbe & in mundo? responderet Critias: χαίρουσί γε πάντες, καὶ ἔτι γε χαρήσονται. AMMIANUS autem MARCELLINUS 22, 9, testatur, dum Iulianus imperium teneret solus, nec motibus internis esse concitum orbem Romanum, nec barbarorum quemquam exsiluisse fines. Alterum autem hoc est, quod quae περὶ τῶν ἐξισωτῶν, de Peraequatoribus, in Philopatride dicuntur, in Iuliani tempora & ipsa videntur convenire. Sed quid probabile hac de re nobis videatur, diximus in notis ad c. 19, obscurissimum in toto dialogo locum, in quibus etiam exposuimus, quae de Cretenfium virginum caede in Philopatride c. 9 memorata, quam nec ipsam a Iuliani aetate abhorrere coniicimus,

¹ Pag. 323 seq.

² Pag. 324.

³ In libro s. oratione de vindicanda Iuliani nece, quam in Fabric. Bibl. Gr. vol. 7 editam diximus,

aperte etiam Christianos accusat. Vid. inprimis § 5, pag. 149. Suspiciosa maxime sunt, quae narrat Io. Malela Chron. P. 2, pag. 21 seq.

nostra sit sententia. Pergamus igitur ad ea, quae restant.

XXXIX. Scilicet haud exiguum causae meae & sententiae praesidium in eo colloco, quod auctor dialogi, cum clare adeo & perspicue Christianis illudat, ipso tamen hoc excellentissimo Christianorum nomine non utitur, sed Galilaeorum. Quae res vel sola si esset, probabilem alicui sententiam, quam defendendam suscepi, redderet. Sed cum non desint, quae circa hanc appellationem moveri, nec sine doctissimorum virorum suffragiis, possent, res universa paulo est altius repetenda. Sub prima rei Christianae initia, qui sanctissimam servatoris nostri disciplinam essent amplexi, μαθηταί, hoc est, discipuli vocabantur: ab inimicis autem Galilaei, itemque Nazareni, a patria ductum Christi utrumque, illud etiam plerorumque Apostolorum. Appellationis utriusque mentionem habent etiam libri sacri; Galilaeorum, Ioh. 7, 52, Μη καὶ ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ εἶ; Nazarenorum autem Act. 24, 5, ubi Paullus πρωτοστάτης τῆς τῶν Ναζωραίων αἵρεσως vocatur. Durasse haec nomina ad illud tempus, quo Christiani Antiochiae primum sunt vocati, testis praeter alios est SUIDAS 1: Ἰστέον ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου βασιλεύοντος μετωνομάσθησαν οἱ πάλαι λεγόμενοι Ναζηραῖοι καὶ Γαλιλαῖοι, Χριστιανοί, qui id videtur sumsisse ex IOHANNE ANTIOCHENO MALELA, apud quem 2 eadem leguntur. Cum enim nominis Christianorum Antiochiae, Evodio episcopalem sedem occupante, impositi mentionem inieciisset: πρώην γὰρ, addit, Ναζωραῖοι ἐκαλοῦντο, καὶ Γαλιλαῖοι ἐκαλοῦντο οἱ Χριστιανοί. Post hoc tempus obsolevisse Galilaeorum nomen videtur: cum nimirum & aliud esset, quo censerentur Christi discipuli, & prolatis extra Galilaeae, ac Palaestinae adeo fines religionis Christianae pomoeriis, ipsa appellandi cessaret ratio, nisi quis, totum mundum in Galilaeam versum esse, voluisset dicere. Inde est, quod nulla ab ea aetate Galilaeorum mentio occurrit 3, donec Iulianus, Christianorum appel-

1 Voce Ναζωραῖος.

2 In historia chronica, ut est Oxonii 1691 e codicibus Bodleianis cum interpret. & not. Edmundi Chilmeadi edita p. 318.

3 Usurpari ait Dodwellus de fortitud. Martt. § 2, a Celso etiam. Sed in libris quidem Originis octo contra Celsum nullum

eius rei vestigium deprehendo. Observavi autem in fragmento ex epistolis Manetis s. Manichaei in Fabricii Bibl. Gr. vol. 7, pag. 283, Τῶν Γαλιλαίων δύο φύσεις ὀνομαζόντων ἔχειν τὸν Χριστὸν κ. τ. λ. Utrum sit ipse Manetis, an alicuius Manichaei, & ad quae tempora, quos homines, referen-

lationem iam gloriosum aliquid habere videns, stupidae gentis nomen Christianis & attribuit ipse, & lata lege iussit attribui: quod quidem pertinaciter adeo ipse observat, ut vix credam, Christi aut Christianorum nomen in iis, quae supersunt ab illo scripta, occurrere. GREGORIUS igitur NAZIANZENSIS 1, hunc enim solum ex innumeris fere aliis huc advocasse suffecerit, *Καινοτομῆι, αἰρ, ὁ Ἰουλιανὸς περὶ τὴν προσηγορίαν, Γαλιλαίους ἀντὶ Χριστιανῶν ἰσημιᾶσαι τε καὶ καλεῖσθαι νομοθετήσας*, & paulo post nomen hoc vocat *ὄνομα τῶν οὐκ εἰωθότων*. Hinc demum apparet vis argumenti nostri, ab hac appellatione desumpti. Qui enim auctor, cum manifeste de Christianis loquitur, hos quidem Augusto illorum nomine, quod ignorare non potuit, abstinet, utitur autem illo Galilaeorum, quod cum diu evanuisset, a Iuliano revocatum, post eum iterum obsolevit, is sub Iuliano scripsisse merito credendus est. Hinc, ut praeter viam quasi hac moneam, patere arbitror, quam recte vir doctissimus 2 ANT. PAGI reprehenderit BARONIUM, qui Canonem primum Concilii Apostolorum, si Dis placet, Antiocheni, eo nomine reiecerat, quod eo dēcernatur, *ut credentes in Christum, quos illius temporis homines vocabant Galilaeos, Christiani vocarentur*; cum tamen satis constet, id nominis a Iuliano demum Christianis tributum. Qua in re consentientem sibi habet NATALEM ALEXANDRUM 3. BARONIUM igitur refutaturus PAGI, ad Philopatridis auctorem, quem Lucianum putat, provocat, qui ante Iuliani tempora Paullum Tarsensem Galilaeum appellaverit. Nimirum falsus est BARONIUS, cum antiquissimis Ecclesiae temporibus Galilaeorum appellationem in usu fuisse negavit. Sed infeliciter eum, ex Philopatride, si recte illius a me aetas constituitur, ANT. PAGI erroris redarguit. Id quod hic monuisse non praeter rem visum est,

XL. Quae de Galilaeorum appellatione dicta a me sunt,

dum sit, iam non vacat disquirere. Interim manemus in observatione *Dodwelli*, in epistolica ad *Moylium* dissertatione pag. 343, ubi ait, auctorem Philopatridis (quem iam ponit scripsisse A. C. 261) primum esse, quem nominamus, qui Galilaeorum appellationem instauravit, & Christianorum nomine abstineret. Haec in tan-

tum assumimus, in quantum fateatur tam diligens observator, nusquam alias ante Iulianum Galilaeorum nomen revocatum.

1 Orat. 111, quae est invec-tiva 1 in Iulianum, p. 81.

2 In Crit. Anti-Baron. ad A. C. 56. n. 3.

3 Hist. Eccles. sec. 1, diff. xx, pag. 212.

infirmari forte aliquis existimet eo posse, quod apud ARRIANUM ¹ Galilaei pro Christianis dicantur, & Tiberianus in literis ad Traianum Imperatorem fatigatum se Galilaeorum, id est, Christianorum caedibus scribat. Verba eius apud IOHANNEM ANTIOCHENUM MALELAM ² ita habent: ἀπέκαμον τιμαρούμενος καὶ φονεύων τοὺς Γαλιλαίους τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν, κατὰ τὰ ὑμέτερα θεσπίσματα κ. τ. λ. Sed cui non appareat ex tota phrasi, primo & proprio significatu poni nomen, pro iis, qui Galilaeam regionem incolebant? Erat Tiberianus ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, id est, ut interpretor, Galilaeorum. Hi enim, si a septentrionali, hoc est, superiori parte, & Romanis etiam, uti Syriae, ubi tum erat Traianus, viciniore incipias, primus Palaestinae gentis populus vocari merito possunt ³. Scribit igitur Tiberianus, se ex Galilaeis, qui provincia ipsi evenerant, occidisse τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν. Unde etiam SUIDAS ⁴, cum huius epistolae meminit, Galilaeorum mentionem prorsus omittit. Τιβεριανὸς ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, ἀνήγαγεν αὐτῷ (Traiano) λέγων, ὡς οὐκ ἐπαρκεῖ λοιπὸν τοὺς Χριστιανούς φονεύειν, ἐκείνων αὐτομάτως ἐπείσασθόντων ἑαυτοὺς τῇ κολλάσει. Ex his igitur probari non potest, post exortum Antiochiae Christianorum nomen Galilaeos vocari Christi sectatores consuevisse. Quod autem de ARRIANI loco est, nihilo plus illo effici arbitron. Cum enim in prooemio libri aperte fateatur, se Epicteti sermones non aut suo iudicio disposuisse, aut dictionis elegantia exornasse, sed simpliciter ex ore magistri commentaria sibi, ipsis forte verbis, quibus ille usus esset, conscripsisse, (nimirum ut hodie fere solent in acroasibus Doctorum discipuli) quae deinde se inscio in hominum manus pervenerint: hinc apparet, fieri potuisse, & quidni factum dicamus? ut Epictetus, qui sub Nerone iam celebritatem erat aliquam consecutus, & usque ad Divi Marci tempora superstes fuisset

¹ L. 4 sermonum Epicteti c. 7.

² In historia chronica p. 356. Quae de νοθείᾳ huius epistolae vel γνησιότητι disputantur apud Basnagium Annal. Eccl. A. 117, ar. 4, ea ad nostram rem nihil faciunt. Mihi suspectam maxime reddit formam certe epistolae usus pronominum & verborum plurarum

lium de uno Traiano.

³ Nam illa solemnis Palaestinae in primam, secundam & tertiam divisio aut Theodosii M. postremis, aut primis Arcadii temporibus orta, huc non pertinet, de qua Iac. Gothofr. ad l. 3 C. Theod. de protostasia.

⁴ V. Τριανός.

se dicitur ¹, vel eo ipso tempore, quo de Galilaeis, natione, qui iidem professione Christiani essent, retulit ad Traianum Tiberianus, in eorum mentionem incidit ²: quae illius dicta bona fide excepit ARRIANUS, & ad postereros transmisit. Illud vero monuisse hoc in loco, quamquam non ad nostrum institutum pertinet, haud abs re fuerit, ita vulgo Epicteti verba accipi, ac si *μανίαν* quandam ac stuporem Christianis tribuat, in quo ego iniuriam fieri optimo seni arbitror. Dixerat, si quis ab infania aliqua aut furore ita esset affectus, ut perinde ipsi esset, habere uxorem ac liberos, aut non habere, & quod ad vitam, bonaque alia similiter existimaret; huic nullum fore tyrannum horribilem, satellites nullos, nullos gladios extimescendos. Iam subiungit: *εἴτα ὑπὸ μανίας μὲν δύναται τις οὕτω διατεθῆναι πρὸς ταῦτα, καὶ ὑπὸ ἰθὺς οἱ Γαλιλαῖοι, ὑπὸ λόγου δὲ καὶ ἀποδείξεως οὐδεὶς δύναται μαθεῖν κ. τ. λ.* Itaque *μανίαν* profecto non tribuit Galilaeis, sed ita dicit: si infania quibusdam causa esse potest, ut parvi externa faciant, & nihil timeant adversi; si porro Galilaei ex consuetudine (institutionem forte commodius intelligemus) talia contemnunt: pudor est, non posse ab ratione aliquem eo perducere &c. Sed id iam non agimus.

XLI. Bene adhuc in Iuliani tempora convenit Philopatris. Sed scrupulum iniicit illud, quod non Christiani tantum irridentur hoc dialogo, sed gentilium etiam Deastricerbissime priori eius parte perstringuntur. Videri igitur alicui possit, illum non esse scriptum in Iuliani gratiam, cui minime omnium probari numinum suorum infectatio potuerit. Sed plures hic sunt elabendi viae. Forte auctor, ut aegre faceret Christianis, exososque illos magis Iuliano redderet, quibus ludibriis avita numina traducerent, in Triephontis persona repraesentavit. Forte auctor, cum sibi Lucianum suum non tam imitandum, quam excribendum proposuisset, sterculos eius hac parte confectatus est, & verborum amoenitate ductus ipsas etiam sententias improvide assumsit: quales hodiernum errores ab ineptis ho-

¹ Merito hoc posterius in dubium vocante *Fabricio* Bibl. Gr. 4, 7, p. 259 seq. & ante illum *H. Dodwell* diss. de aetate Peripli maris Euxini § 7 seqq. ubi copiose demonstrat, ultra Hadriani an-

num xx non vixisse.

² Sub Traiani certe imperio sermones illos ab Epicteto habitos, probant *Fabric.* l. c. & *Dodwell* l. c. § 12.

minibus, quorum numero nostrum vix quisquam eximendum censebit, committi interdum, constat. Sed si vel sciens prudensque fecit, tamen timendum ei non erat, ut Iulianum offenderet, ut qui ipse absurdas de Diis fabulas, a poetis ad res sublimiores sub istis quasi symbolis repraesentandas, putabat esse confectas 1. Quin ipse falsis iocis in Deos illos ἀποσκώπτει 2, ut adeo ab ira eius ob laesam ficulneorum numinum maiestatem metuere sibi auctor Philopatridis non debuerit. Ita Socratem impietatis postulat Aristophanes, derisor ipse Deorum, qui publice tum colebantur, maximus. Et novimus, hoc profuisse vitae Christianam religionem, ut ethnicos etiam puderet anilium fabularum, quemadmodum Luthero & Calvino multa debent remota scandala illae etiam ecclesiae, quae in Romani Pontificis dirione manserunt.

XLII. Iuliani igitur tempore scriptum esse Philopatrin, credat fortasse nobis aliquis, nisi ille adhuc superesset scrupulus, qui factum, ut tantum iunioris Luciano auctoris dialogus inter illius opera & censeri coeperit, & diu adeo delituerit? Hic praeter ea, quae communia sunt, & de suppositiciis quibusvis possunt dici, dictaque olim sunt, & huic satisfacere scrupulo, & praeterea valde magnam sententiae nostrae verisimilitudinem conciliare illud puto, quod Iuliani tempore vixit, ipsique amicus Imperatori fuit LUCIANUS SOPHISTA aliquis, ad quem exstat hodiernum scripta a Iuliano epistola, quae quoniam brevissima est, & elegantiae omnis plenissima, non ingratum lectori facturus videor, si totam adscribam 3: Ἰουλιανὸς Λουκιανῷ σοφιστῇ. Γράφω καὶ ἀντιτυχεῖν ἀξίῳ τῶν ἰσῶν, εἰ δὲ ἀδίκῳ συνεχῶς ἐπιστέλλων, ἀνταδίκηθῆναι δέομαι τῶν ὁμοίων παθῶν. Quid si dixerimus, ab hoc scriptum esse Philopatrin?

1 E. g. Or. in Matrem Deorum p. 170. Veteres, ubi investigata a se rerum priacipia detexissent, ἐκίπασαν αὐτὰ μύθοις παραδοξοῖς, ἵνα διὰ τοῦ παραδόξου, καὶ ἀπιμφοῦντος τὸ πλάσμα φεραθῇ, ἐπὶ τὴν ζήτησιν ἡμᾶς τῆς ἀληθείας προτρέψῃ. Ita oratione in Solem p. 136, ἀπίστα καὶ παράδοξα ποιητικῆς Μούσης ἀθύρματα vocat, quae de συνδοσιαμῷ & γάμοις Deorum dicantur apud HOMERUM.

2 In illius Caesaribus Divus Marcus, ut se Deorum imitatore probet, illorum corpora τῆς ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων τροφῆς indigere asserit, & Iovis exemplo (II. E, 897) indulgentiam erga Commodum suum tuetur. In fine huius Commentarii τρυφὴν & ἀσάστιας Deas comminiscitur &c.

3 Epist. xxxii, p. 404 ed. Lips.

nominis deinde similitudine deceptos librariorum in unum cum Samosatensi volumen compegisse? Ad haec qui Philopatrin cum iis, quae Lucianus scripsit, comparaverit, Lucianeum esse illum, id est, Luciani imitatione scriptum, & e verbis fere Luciani senioris illius compilarum, eoque nomine commentariis illius immixtum merito, negare profecto vix sustinebit. Atque hoc est, de quo, antequam finiamus, aliqua sunt dicenda.

XLIII. Nimirum, si quis nostras annotationes inspicere voluerit, ille cognoscet, nullam fere esse extantiorum sententiam, ne phrasin quidem aut versum Homeri allegatum, quae non iisdem paene verbis in iis, quae Lucianus edidit, reperiantur, id quod temere fieri non potuisse iam supra dictum est. Exempla huc adscribere supersedeo: non est enim longus dialogus, & singulis fere paginis specimina occurrunt. Sed illud tantum hoc in loco ostendam, oeconomiam quam vocant, & dispositionem Philopatridis, cum illa, quae in Nigrino est a Luciano adhibita, ex asse convenire. In utroque dialogo illa est quasi primaria hypothesis, ut narret amico amicus sermones a se auditos *ἐν σπυρτικωτάτοις*, in quos forte fortuna & quasi transeundo inciderit: in Nigrino quidem philosophi Platonici, Sophistarum quorundam in Philopatride. Hi sermones deinde approbantur in Nigrino & laudantur ab eo, qui primum illos audit: in Philopatride autem irridentur & condemnantur. Effectus utrinque idem est, insignis animi, corporisque adeo mutatio, vehementior illa quidem in Philopatride, in Nigrino, pro obiecti scilicet ratione, lenior. Iam occasio dialogi utriusque est occursum fortuitum duorum veterum amicorum, quorum miratur alter subitam alterius immutationem. Tum per maximas ambages pervenitur tandem ad caput causae, in Nigrino moras nectente ipso, qui narrat, prooemiisque alterum ingentibus fatigante: in nostro arrepta iurisiurandi mentione, a Critia, qui narrat, praestandi, Triepho praecipuos gentilium Deos false perstringit. Post narrationem sequitur in utroque dialogo effectus, qui in narrante primum fuerat, cum eo, cui narrat, communicatio, quae utrobique adhibita de canis rabidi morsu similitudine explicatur. In Philopatridis fine demum quasi catastrophe quaedam adicitur, brevis illa quidem, sed quae causa scribendi auctori existit procul dubio. Poterant haec amplius singula dilatari, sed metuo,

ne tamen non satis intelligat, nisi quis utraque συγγράμματι inter se componere sustinuerit. Satis igitur fuerit haec indicasse. Habes, Lector, sententiam de Philopatriide nostram, in quam cum ante hos quinque & viginti annos incidissem, eamque in Ienensium Philosophorum cathedra disputassem; ante decem annos in Lipsiensi quoque Academia eam publice proposui. Interiecto tempore cum multum de eo sit argumento disceptatum, quaedam etiam contra illam meam disputationem prolata in medium: cognoverim: tantum tamen abest, ut audierim quidquam legerimve, quod a sententia me mea demoveret, cuius tuendae nullam profecto aliam causam habeo, praeterquam quod veram esse puto, quasdam etiam deferendae; ut potius magis subinde confirmatus, non iam iuvenile ἀγνώρισμα arbitrer, sed κτήμα quoddam, perennaturo, ut suspicari fas est, operi, Luciano Wettsteniano, quod intexatur, non penitus indignum.

1 Non feci in hac dissertatione mentionem TO. ECKARDI viri sane docti, &, quod aequè magnum est, modesti. Hic in libro, quo *Non- Christianorum de Christo testimonia ex antiquis monumentis* proposuit ac diiudicavit, *Quedlinburgi* 1725, 4, edito, a pag. 107 pluscula contra meam sententiam protulit: quae in Lipsiensi disputatione a me excussa sunt; sed

hic repetenda non putavi, cum nihil sit, ad quod non vel in annotationibus vel in hac disputatione responsum satis arbitrer. Hic tantum mentionem eius rei faciendam censui, ne quis vel non visam mihi vel contemtam viri cari mihi, dum viveret, commentationem putet, quorum alterum supinae negligentiae, superbiae alterum facile posset tribui.

ERRATA.

Pag. 66. l. 9. παρούσιν, leg. παρούσιν.

Pag. 226. l. 4. ιδού, leg. ιδού.